

Giới thiệu Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh

Thể loại: Xuyên không, hệ thống, ngọt sủng

Nguồn convert: ngocquynh520

Edit: Inulovekagome

Dụ Ninh chính là ma tu đại năng nhưng nếu muốn độ kiếp phi thăng thì phải trải qua 9 lần trở thành các vai phụ trong câu chuyện khác nhau của 9 thế giới. Nhiệm vụ chính là ngăn cản nam nữ chính yêu nhau và quan trọng hơn là khiến cho nam chính thích mình.

Dụ Ninh cố gắng, rồi cố gắng, rồi lại cố gắng tăng tiến tình cảm với nam chính, chia cách nam nữ chính, cuối cùng lại phát hiện ra một vấn đề.tại sao tất cả nam chính đều trông giống nhau?!!!!!!

p/s: nam chính bệnh xà tinh, sủng trá hình.

Bệnh xà tinh = bệnh thần kinh, nam chính có tình yêu không bình thường với nữ chính(ngoài đời gặp thì cẩn thận hen >0<)

Ma tu: khác với tu tiên, ma tu là tu luyện theo con đường ma đạo.

Độ kiếp phi thăng: tu sĩ tu luyện qua các giai đoạn (thường là luyện khí_ trúc cơ_ kết đan_ nguyên anh_ hóa thần_ luyện hư_ hợp thể_ đại thừa_ độ kiếp) độ kiếp là giai đoạn cuối cùng, tu thành tiên, còn lên tiên xong lại tu tiếp có cấp độ khác ^^.

Phối hợp diễn: vai phụ, quần chúng... nói chung không phải vai chính

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Tận thế (1)

Editor: Inulovekagome

Tinh Hải bí cảnh

Bầu trời sao âm đạm, không gian tĩnh lặng, một thiếu nữ trẻ tuổi ngồi xếp bằng giữa không trung. Nàng mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, nếu chỉ đơn thuần liếc mắt qua thì gần như không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, như thể nàng đã hòa làm một cùng cảnh vật chung quanh. Nếu chú ý quan sát, ta sẽ thấy ánh sao lóe sáng đồng điệu cùng tần suất hô hấp của thiếu nữ, vô cùng hài hòa.

[Hiện tại căn cứ vào vị trí, không gian, thế giới của câu chuyện để điều chỉnh tổ chức thân thể, xin kí chủ chuẩn bị_____]

Một dòng linh khí từ không gian vọt tới chảy vào trong cơ thể thiếu nữ, cùng với đó là ánh sáng những ngôi sao dường như cũng âm đạm, suy yếu đi. Dòng linh khí ôn hòa như ánh mặt trời ban mai làm Dụ Ninh thoải mái suýt chút nữa rên lên thành tiếng, nàng thở dài một tiếng, chưa kịp phản ứng, thì cơ thể đã tự động hấp thu, đưa linh khí chảy vào trong kinh mạch. Mà ngay sau khi linh khí được hấp thu hết vào cơ thể, Dụ Ninh lập tức phát hiện tu vi của nàng đã bị khóa lại.

[Thế giới đầu tiên không có tu sĩ nên sẽ tạm thời khóa tu vi của ngươi lại.]

Dụ Ninh thử rút linh khí từ trong đan điền ra, tuy nhiên phong ấn này ở trên thực lực hiện tại của nàng, linh khí trong cơ thể tuy không biến mất song cũng chẳng thể sử dụng. Nhưng điều khiến nàng không quen nhất chính là thần thức có thể bao trùm vạn dặm của nàng cũng bị niêm phong, thị lực và các cảm quan đều giảm xuống, điều này khiến Dụ Ninh phải cau mày lại. Với trạng thái hiện tại, bất cứ một tên võ sĩ nào ở thế giới này đều có thể khống chế được nàng, dù cho thế giới đầu tiên không có tu sĩ, nhưng với một kẻ không còn tu vi như nàng hiển nhiên cũng không an toàn cho lắm.

Chỉ là theo lời Chủ thần bí cảnh đã từng nói, chỉ cần nàng ở chín thế giới, diễn chín vai phụ khác nhau, hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao cho là có thể phi thăng lên Linh giới mà không cần trải qua Tâm Ma Kiếp, vậy nên, những vấn đề trên còn có thể chấp nhận được.

Dụ Ninh tự biết rằng tâm ma của nàng quá lớn, tu luyện được đến Nguyên Anh đã là trải qua cửu tử nhất sinh mới có được, nếu không có bất kỳ phương pháp nào, chỉ sợ đối mặt với Tâm Ma Kiếp khi Độ Kiếp phi thăng, nàng nhất định sẽ chết.

Nếu là như vậy, nàng tất nhiên muốn thử đánh cược một phen. Hơn nữa, hiện tại nàng đã không có lựa chọn nào khác. Sau mọi chông gai thử thách mới đến được phần cuối cùng của bí cảnh, ấy vậy mà sau đó lại phát hiện nơi đây thuộc về Linh giới, thậm chí là thuộc về Thần giới, với năng lực bây giờ của nàng, đừng nói là tìm được bảo vật, có thể ra được bí cảnh cũng đã là may mắn rồi.

Chương 1-2: Tận thế (2)

Chủ thần bí cảnh cũng chỉ cho nàng một lựa chọn duy nhất là hoàn thành nhiệm vụ của chín thế giới, nàng muốn bỏ qua cơ duyên (1) này thì cũng chẳng có lựa chọn nào khác. Nghĩ tới đây, một chút do dự của Dự Ninh cũng đã biến mất, hoặc là chết hoặc là phi thăng, xác suất một nửa, đây là cơ duyên lớn nhất nàng gặp được từ lúc tu đạo tới nay, bất kể ra sao nàng đều phải cố gắng nắm chặt lấy nó.

[Chuẩn bị xuyên qua thế giới thứ nhất, tài liệu đang được gửi đến kí chủ _____]

[Hoàn thành việc gửi tài liệu, thời gian xuyên qua bắt đầu đếm ngược 3, 2, 1 _____]

Đầu Dự Ninh nhói đau, vô số thông tin tràn vào trong đầu, vừa mờ mắt, không gian bí cảnh biến mất, thay bằng một gian phòng kì quái. Tuy thần thức (2) bị khóa lại song thức hải (3) vẫn còn ở trong đầu, vậy nên mấy phút sau, nàng có thể đọc hết tất cả trí nhớ và thông tin vừa được chuyển đến.

Thế giới này làm cho nàng thật kinh ngạc, cũng thật khó tin.

Không gian này tuy không có linh khí, cũng không có tu luyện nhưng luyện khí thuật lại phát triển đến đỉnh cao, con người sử dụng những đồ vật có vẻ nhỏ bé, yếu ớt mà lại có thể truyền âm thanh đi vạn dặm, thậm chí mấy khối kim loại còn có thể giúp người bay trên không. Đối với một thế giới không có linh khí thì đây quả thật là một điều đáng tự hào. Trong khi đó, những người ở thế giới này nếu đem ra so sánh thì không khác mấy với người phàm ở thế giới tu chân cả.

Thực ra theo nàng, khoa học kĩ thuật ở đây có phát triển thế nào cũng không bằng một cái búng tay của tu sĩ.

Trừ tư liệu về thế giới này, Dự Ninh còn tiếp thu một phần kí ức mà có lẽ chính là kí ức của thân thể nàng đang chiếm giữ để sắm vai. Nhân vật này cũng tên là Dự Ninh, Dự Ninh nghiêng đầu nhìn toàn thân trong gương, mặc dù vẫn là thân thể của nàng nhưng nhan sắc lại kém đi không ít.

Khuôn mặt bình thường hơn mặt nàng trước kia rất nhiều, người cũng lùn đi hơn năm phân (5 cm), nhưng ít ra vẫn có mấy phần giống nhau, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, còn có.....Dự Ninh cúi đầu nhìn lướt qua một cái, vì nơi đây không có linh khí, nàng định tu luyện sức mạnh thân thể cùng sức dẻo, nếu vậy hai khối thịt trước ngực sẽ tạo thành đôi chùy cân chờ (văng ngực chị to quá à, TAT). Tuy nhiên trong nhiệm vụ của nàng có một cái là khiến nam chính có ấn tượng tốt đối với mình, có lẽ hai miếng thịt trước ngực như vậy cũng không phải là gánh nặng [' ▽ ']

Nói đến nhiệm vụ, Dự Ninh mới để ý đến trong Thức Hải có hình ảnh ba con dấu phủ bụi, đây có lẽ là nhiệm vụ của nàng ở thế giới này.

Nhưng kì lạ ở chỗ, Dự Ninh thử dùng thần thức chạm vào mấy con dấu phủ bụi, thì chỉ có hai cái đầu tiên có chữ hiện ra, cái thứ ba dù có làm thế nào cũng không thể mở được, nàng phỏng đoán có lẽ nhiệm vụ cuối cùng là không có định, phải đến thời gian thích hợp mới được mở ra.

Nhiệm vụ thứ nhất và thứ hai đều có vẻ đơn giản, thứ nhất là không giết nữ chính, thứ hai là ngăn cản nam nữ chính yêu nhau. Chắc hẳn chủ thần sợ nàng muốn tốc chiến tốc thắng để hoàn thành nhiệm vụ thứ hai nên mới đặt ra nhiệm vụ thứ nhất. Nhưng nhiệm vụ thứ nhất chỉ quy định nàng không được tự tay giết nữ chính, chứ không hạn chế nàng lập mưu để người khác đi giết nữ chính đúng không? Để phòng ngừa sai lầm Dự Ninh quyết định không mạo hiểm đi thử.

Sau khi đọc xong nhiệm vụ trên con dấu màu vàng, Dự Ninh nhú mày một phát, đây là bảng thuyết minh cách đánh giá mức độ hoàn thành nhiệm vụ, mức độ tính từ F đến SS. Hoàn thành ở mức cơ bản ba nhiệm vụ trên ba con dấu phủ bụi kia sẽ được tính từ D đến B điểm, điểm đánh giá cao hay không căn cứ rất nhiều vào mức độ tình cảm nam chính dành cho mình.

Nói cách khác cho dù nàng hoàn thành nhiệm vụ ngăn cản nam nữ chính thích nhau, mà nam chính lại vô cùng chán ghét nàng, thì dù hoàn thành nhiệm vụ trên ba con dấu, điểm đánh giá cao nhất cũng chỉ được B, mà nếu nam chính đối với nàng có cái nhìn tốt hoặc yêu nàng, mức điểm có thể đạt từ S trở lên. Điểm đánh giá ở thế giới trước lại ảnh hưởng đến mức độ khó khăn của thế giới sau, hơn nữa, sau khi trải qua chín thế giới, điểm tổng kết của nàng phải có một nửa được từ S trở lên, nếu không nàng sẽ bị đánh nát thần hồn.

Ví dụ như trong thế giới này, quan hệ giữa nam chính và nàng là huynh muội khác phụ khác mẫu, mẫu thân của nàng vì bảo vệ nam chính mà mất, mặc dù nàng và hắn vẫn không hòa thuận cho lắm nhưng nam chính cũng không có quá chán ghét nàng. Mỗi quan hệ này khiến nhiệm vụ của nàng giảm bớt khó khăn rất nhiều.

Dự Ninh nhìn những ví dụ về việc gia tăng mức độ khó nhiệm vụ trong bảng nội dung trong con dấu màu vàng bỗng cảm thấy không rét mà run. Nào là nàng là kẻ thù giết cha mẹ của nam chính, hay nàng trở thành người lợn, hoặc nàng là người mà nam chính lại là động vật không có tư duy (thế này thì công lực kiểu gì Σ (° ▽ ° |||)).

Dự Ninh đọc xong nội dung cho con dấu màu vàng liền cảm thấy không hài lòng với nhan sắc hiện tại của thân thể này, nếu ở đây có linh khí, nàng có trăm cách tu luyện mị thuật mê hoặc lòng người, đáng tiếc nơi này lại không có linh khí tu hành, nàng chỉ có thể sử dụng những phương pháp không dùng linh khí để cải tạo lại cơ thể.

May là chủ thần tuy khóa lại thần thức nhưng không tinh lọc thức hải của nàng, mà đối với tu sĩ đã đạt đến từ Trúc Cơ trở đi đều có thể có nhìn qua một lần là không quên được, (đi thì mà như này thì tốt quá ^^) lúc trẻ nàng đã từng đọc qua không ít sách, lúc này coi như có tác dụng. chẳng qua chỉ là một nam nhân người trần mắt thịt, không cho hắn cùng nữ chính đến với nhau, nàng không tin mình không thể mị hoặc được hắn.

Ông trời sẽ tùy lúc đưa đến ‘kinh hi’ mà người ta không thể tưởng tượng được, có lẽ khoảng một canh giờ sau Dự Ninh sẽ hiểu một điều, đó là không nên nói chuyện quá trọn vẹn.

.....

- (1) Cơ duyên: duyên số đã định
- (2) Thần thức: tinh thần, ý thức
- (3) Thức hải: biển tinh thần, ý là những kí ức lưu trữ trong đầu

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tận thế

Nếu đã quyết định rèn luyện thân thể, Dự Ninh lập tức tìm trong Thức hải vài bộ công pháp mà nàng từng đọc qua, trong đó có một quyển sách tên là “Thanh Cương kinh”

Đây là môn công pháp tu luyện thân thể cao nhất, hướng dẫn rèn luyện thân thể, khá thích hợp với hoàn cảnh hiện tại của nàng, là thứ mà nàng đoạt được khi giết một nhà sư lúc còn đang ở Trúc Cơ cũng là thứ mà nàng không bao giờ ngó ngang tới khi ở Tu Chân Giới, nhưng trong thế giới không có linh khí này thì đây giống như là thứ đồ ni đóng giày cho nàng vậy.

“Thanh Cương kinh” đặc biệt ở chỗ, nó dạy cách hấp thu tinh hoa trời đất để rèn luyện cơ thể, so với những phương pháp bị hạn chế uy lực bởi không có linh khí thì “Thanh Cương kinh” càng thích hợp với không gian này.

Ngoài ra, còn một nguyên nhân khiến Dự Ninh quyết định học tập theo quyển sách này, đó là “Thanh Cương kinh” tu luyện cực kì khó khăn, bá đạo, cách thức luyện tập của nó là dùng tinh hoa đất trời cọ rửa kinh mạch từng chút từng chút, như là dùng bàn chải rửa sạch kinh mạch từng chút một nhưng không thể dùng linh khí để làm dịu đi sự đau đớn khi thực hiện, tâm tu đạo nếu không kiên định có thể sẽ phải chết, nếu không đã không có người nói các nhà sư là một trong những tu sĩ kinh khủng nhất, dùng phương thức tự hành hạ bản thân để nâng cao tu vi, theo nàng, bọn họ còn biến thái hơn so với ma tu rất nhiều.

Như đã nói, tu vi và đan điền của nàng đều bị khóa lại, nhưng kinh mạch thì vẫn giữ trạng thái khi là Nguyên Anh, vậy nên chẳng cần phải rửa sạch kinh mạch, mà trong tình trạng không có linh khí, nếu dùng tinh hoa đất trời tu luyện thân thể, chắc chắn cả đời cũng chẳng thể leo lên đến Trúc Cơ, vậy nên đối với một người đã có kinh mạch của Nguyên Anh như nàng, nếu luyện theo chắc chắn sẽ không bị thương. Đó là nguyên nhân thứ nhất.

Thứ hai, nếu có thể tu luyện loại công pháp (1) thiên môn này đến cảnh giới cao nhất, quanh thân nàng sẽ xuất hiện một loại hơi thở vô cùng thanh khiết của nhà Phật, theo nội dung tư liệu của thế giới này thì nữ chính có sở thích lớn nhất chính là cứu người trong giai đoạn tận thế xảy ra, hứng thú cao nhất là tha thứ cho tất cả những kẻ muốn giết mình, để thỏa mãn loại ham thích đặc biệt này của nam chính, nàng sẽ không tiếc bất cứ giá nào dù có tu luyện thành Quan Thế Âm.

Đã quyết định công pháp, Dự Ninh lập tức ngồi khoanh chân, đi vào trạng thái tâm vô tạp niệm. Thời gian của nàng không còn nhiều, theo thông tin đã đọc, tối nay đúng vào lúc 12h, thế giới này sẽ xuất hiện một nguồn năng lượng kì lạ, nó làm động thực vật đều biến dị, và khiến một phần ba loài người biến thành quái vật, không còn lí trí mà chỉ biết ăn thịt người.

Trong khi đó, nàng cần ít nhất là một tuần để rèn luyện thân thể cùng với tinh tảo (2) mới có thể khôi phục 1% thực lực trước kia, may mắn là trong Thức Hải của nàng còn vài quyển võ công, có lẽ chạy trốn không còn là vấn đề lớn, hơn nữa, sáng sớm ngày mai nam chính sẽ thức tỉnh dị năng hệ lôi, trong trí nhớ của Dự Ninh, mặc dù nàng với nam chính sống chung như người xa lạ, nhưng hắn sẽ không bao giờ bỏ rơi em gái.

Chỉ là Dự Ninh có chút nghi ngờ, mỗi khi cố gắng nhớ tới nam chính, nàng đều có cảm giác kỳ quái, khác lạ.

Dự Ninh nghi ngờ, có khi nào mình cũng có thể thức tỉnh dị năng? Theo thông tin từ hệ thống thì nam chính thức tỉnh dị năng hệ lôi, nữ chính thức tỉnh ba dị năng là dị năng hệ phong, hệ thủy, và tốc độ, nhưng mà, chỉ cần mình không phải zombie thì dù là người bình thường, với thủ đoạn của nàng thì cũng sẽ không hề kém cạnh so với Dị Năng giả (3) mà nếu quả thật bất hạnh bị biến thành zombie, lại còn đánh mất lí trí, ăn thịt người, vậy có thể khẳng định là chủ thần đưa nàng đi thực hiện nhiệm vụ đơn giản là để đùa giỡn nàng.

Mỗi một thế giới nếu có sinh vật tồn tại thì đa phần đều có khí tinh hoa. Khí tinh hoa chính là phần sạch sẽ nhất trong không khí.

Điều kiện gia đình Dự Ninh không kém, căn biệt thự cô (do bây giờ Dự Ninh đang bắt đầu nhiệm vụ ở thế giới hiện đại, mình sẽ chuyển xưng hô sang cô nhé) đang ở nằm trong khu vực xanh hóa khá tốt của thành phố này, ngoài ra bây giờ đúng là thời khắc mặt trời mới mọc, nên khí tinh hoa mà Dự Ninh hấp thu đủ để chạy một vòng trong cơ thể.

Vừa xong một chu thiên (4), bởi vì Dự Ninh đã ích cốc (5) trăm năm, trong cơ thể không chứa tạp chất, hơn nữa không có cảm giác đau đớn, cô chỉ thấy tinh thần sảng khoái, cũng không có cảm giác đặc biệt.

Nhìn kim đồng hồ đã chạy đến tám rưỡi, ánh chùng cũng vừa đúng lúc nam chính dùng điểm tâm, Dự Ninh đưa tia tinh khí cuối cùng vào trong thức hải rồi chuẩn bị đi gặp nam chính của thế giới này.

- (1) Công pháp: công thức, phương pháp tu luyện
- (2) Tinh tọa: ngồi thiền
- (3) Dị năng giả: người có dị năng, năng lực đặc biệt, khác thường.
- (4) Chu thiên: một vòng chu chuyển
- (5) Tích cốc: không ăn ngũ cốc hoa màu

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tận thế

Dự ninh mở cửa phòng ra, chợt thấy trước mắt có bóng người lóe lên, hai đầu gối cô như nhũn ra, suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Cố Ti Vực?”

Dự Ninh chưa bao giờ biết rằng khi cô sợ hãi đến cực điểm, giọng nói sẽ run rẩy, biến thành một loại âm điệu khác, một loại âm điệu hoàn toàn không phải âm giọng của cô. Bóng lưng gầy gò kia đứng lại một chút, người đó quay đầu lại làm Dự Ninh có thể nhìn thấy rõ một gương mặt tà khí.

Cái nhìn này giúp Dự Ninh hơi bình tĩnh lại một chút, mặc dù khuôn mặt giống nhau, cũng có cùng tên, nhưng người đàn ông trước mặt cô hẳn không có quan hệ gì với Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Huyền Tông.

Cô khẳng định điều này là bởi vì, ngay khi nhìn đến anh ta, hệ thống lập tức thông báo anh chính là nam chính trong nhiệm vụ lần này, cùng với đó, phản kí ức về nam chính trong đầu Dự Ninh cũng hiện ra rõ ràng hơn. Cũng bởi vì Tinh Hải bí cảnh chỉ cho phép tu sĩ có tu vi ở mức Nguyên Anh đi vào, hơn nữa, trong bí cảnh, cô đã giết hai tu sĩ của Thiên Huyền Tông mà vẫn không có chuyện gì xảy ra, từ tất cả những điều trên cô mới có thể khẳng định như vậy.

Tất nhiên còn có một lí do Dự Ninh không muốn thừa nhận, đó là cô không dám đối mặt với Cố Ti Vực thật.

Người này có khuôn mặt và tên giống với Cố Ti Vực, hẳn là chủ thần muốn gia tăng mức độ khó khăn của nhiệm vụ, vậy nên mới dung tâm ma mà cô sợ nhất, vừa nghĩ đến việc nam chính có khuôn mặt tương tự Cố Ti Vực, Dự Ninh đột nhiên nhận ra dường như nhiệm vụ này còn khó khăn hơn so với việc cô biến thành một con zombie không lý trí.

Năm mươi năm trước cô từng đụng độ với Cố Ti Vực, đó cũng là một tháng mà cô bị Cố Ti Vực đuổi theo, và một tháng đó cũng là quãng thời gian kinh khủng nhất trong trí nhớ từ lúc cô tu hành tới nay.

Khi đó cô vừa mới tu luyện đến cuối kì Kim Đan, mặc dù gặp được không ít cơ duyên nhưng cũng có không ít thủ đoạn, khi đó Cố Ti Vực đã là một tu sĩ Nguyên Anh, kết quả của trận đánh khỏi phải nghĩ, tháng ấy, mỗi một ngày qua đi, cô đều có cảm giác cận kề với cái chết.

Cuối cùng, cô liều mạng bỏ một tầng tu vi, chặt đứt kinh mạch một tay và hai chân mới thoát chết được.

Thế nhưng cảm giác bất lực, sợ hãi, tuyệt vọng lúc ấy đã khắc sâu vào thần hồn của cô, sau lần đó, cô cũng biết rằng, nếu Cố Ti Vực không chết trên tay cô, cô chắc chắn không thể qua được Tâm Ma Kiếp.

Tuy nhiên, Cố Ti Vực thăng cấp quá nhanh, khi cô mất hai mươi năm dưỡng thương đến hậu kì Kim Đan thì lúc đó Cố Ti Vực đã đạt đến cuối kì Nguyên Anh. Hơn nữa, không đợi cô báo thù, Cố Ti Vực đã đuổi bắt cô khắp Tu Chân Giới, Dự Ninh trốn đông trốn tây đến tận khi đã đạt cuối kì Nguyên Anh, đây có thể nói là trời cao chiếu cố.

Nhưng rõ ràng trước khi đi vào bí cảnh, cô từng nghe tin Cố Ti Vực đã tu luyện đến Hóa Thần – cấp bậc trong truyền thuyết, chỉ đợi ánh sáng dẫn đường là có thể phi thăng.

Có lẽ cô vĩnh viễn cũng không có cơ hội tự tay giết kẻ thù, nghĩ đến điều này, trong mắt Dự Ninh chợt lóe sát khí, nhưng cứ nghĩ đến hậu quả của việc giết chết nam chính trong nhiệm vụ, mình sẽ bị đánh nát thần hồn, thì Dự Ninh lập tức buông bỏ ý nghĩ này.

Nếu có thể giết chết Cố Ti Vực thật thì dù chết cô cũng không màng, nhưng nếu chỉ vì một kẻ giả mạo mà bị tiêu diệt thì cô cũng quá chịu thua thiệt rồi.

Cố Ti Vực nhú mày nhìn lướt qua những ngón tay tái nhợt do dùng sức quá lớn để nắm chặt cánh cửa của người đối diện, hơi chút nghi ngờ âm giọng sợ hãi đến biến điệu mình vừa nghe được có phải phát ra từ cô ấy hay không.

Chẳng lẽ tại một thời điểm nào đó mình đã làm sai chuyện gì chọc đến cô ấy, nhìn dáng vẻ kia cũng không giống vậy, nhưng mà nhìn đôi mắt trợn trừng sợ hãi, né tránh không dám nhìn thẳng vào mắt mình cũng thật có ý tứ.

Cố Ti Vực nhú mày: “Hà?”

Cố Ti Vực giả có giọng nói vô cùng giống với Cố Ti Vực thật, Dự Ninh nhìn người đứng trước mặt có gương mặt giống Cố Ti Vực, hơi suy nghĩ, nếu là người khác thì không có gì, nếu làm cho Cố Ti Vực yêu mình, chuyện này đem lại cảm giác thành tựu không thua gì phi thăng đâu.

Nhưng mà khi ánh mắt chạm đến đôi mắt lạnh băng thâm thúy của Cố Ti Vực, trái tim Dự Ninh theo bản năng run lên, quặn rũ hay không còn là một vấn đề.

Cố Ti Vực thấy cô liên tục thay đổi sắc mặt mà lại không thấy có một cái nào đẹp mắt, thì đoán rằng cô đã gây ra chuyện gì không giải quyết được ở bên ngoài, muốn nói với mình mà lại không dám “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nghe thấy giọng nói khàn khàn hơi lạnh của Cố Ti Vực, Dự Ninh không khống chế được bản thân mà rùng mình một cái, sau khi tự an ủi bản thân vô số lần rằng kẻ đứng trước mặt không phải Cố Ti Vực dù cho có giọng nói tương tự, đó chỉ là một con rối, cô mới bình tĩnh nhìn thẳng anh,”..... Không có việc gì”.

Cố Ti Vực nhìn cô một cái, cô không hề biết rằng bộ dạng hiện tại của cô hoàn toàn không giống như không có chuyện gì, cái miệng nhỏ xinh xấn mím đến trắng bệch, đôi mắt to tràn đầy sương mù có tỏ ra trấn định nhìn anh, dáng vẻ này giống như một con thỏ nhỏ bị dọa đến mềm nhũn.

Thế lại trông có vẻ khá ngon miệng, Cố Ti Vực hơi cong môi, anh cảm thấy nhất định mình sốt nhẹ cháy hòng não rồi, nếu không thì làm sao có thể sinh ra loại ảo giác buồn cười này, nghĩ đến đây, anh cất bước xuống lầu trước.

Thấy bóng lưng Cố Ti Vực dần biến mất, Dự Ninh thở ra một hơi.

Tương tượng là một chuyện, nhưng nếu thật sự đối mặt với Cố Ti Vực cô vẫn sẽ sợ hãi, một kẻ giả mạo mà cô còn sợ như vậy nữa là, Dự Ninh cảm thấy may mắn khi bị đuổi bắt mình đã không bắt chấp tất cả đi gặp Cố Ti Vực, đồng quy vu tận với hắn, nhìn phản ứng hiện tại của cô, nếu khi đó thật sự làm vậy, chắc chắn cô chưa đánh thì chân đã mềm nhũn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tận thế

Dự Ninh điều chỉnh tâm lý một lát rồi cũng đi xuống tầng.

“Chào buổi sáng, tiểu thư. Hôm nay cô dậy sớm thật.” Thím Vương hơi kinh ngạc nói.

Bởi vì quan hệ giữa Cố Ti Vực và Dự Ninh không mấy hòa thuận, thế nên Dự Ninh luôn cố tình tránh mặt Cố Ti Vực, hiện tại hai người lại cùng xuất hiện, hơn nữa ánh mắt Dự Ninh còn rất bình tĩnh, không hề giận dữ, nên bà thật sự muốn vén rèm cửa sổ xem hôm nay mặt trời mọc từ hướng nào.

Dự Ninh gật đầu một cái, hơi chần chừ một chút nhưng sau đó vẫn tiến đến ngồi đối diện Cố Ti Vực.

“Chào buổi sáng.”

Cố Ti Vực có chút sững sốt rồi mới nhận ra con thỏ nhỏ đang cúi đầu trước mặt vừa chào mình, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra, điều này khiến anh tò mò không biết lần này cô gây ra chuyện phiền toái gì.

Buông tờ báo trên tay xuống, Cố Ti Vực vuốt nhẹ cằm “Chào buổi sáng.”

Dự Ninh dời mắt về phía điểm tâm sáng, thầm nghĩ tên Cố Ti Vực giả này cũng không đến mức khó có thể ở chung.

Đã lâu lắm rồi Dự Ninh không ăn ngũ cốc, cứ nghĩ đến việc khi ăn những thứ thức ăn phàm tục này vào trong bụng sẽ tạo ra tạp chất thì Dự Ninh đã có

chút bài xích, tuy nhiên trong thế giới này, một tu sĩ tu luyện đến Trúc Cơ không thể ích cốc, hơn nữa hiện tại nhìn bữa sáng nóng hổi trên bàn, cảm giác đói đã lâu cô không còn cảm nhận được bỗng dâng lên.

Dụ Ninh hơi chút chần chờ đưa nải hoàng bao (1) vào trong miệng, tỉ mỉ nhấm nuốt, ngọt ngọt, mềm thơm, mùi vị không tệ.

Cố Ti Vực đứng lúc nhìn thấy hình ảnh này, đôi bàn tay trắng nhỏ cầm chiếc bánh bao cũng trắng nhỏ cho vào miệng, nhấm nháp từng chút một, đôi mắt hạnh tròn vo bỗng nháy một phát, nhìn đáng yêu đến khó nói lên lời, cũng khiến người ta yêu thích không thôi.

Cố Ti Vực bỗng cảm thấy tay có chút ngứa, rất muốn chọc chọc đôi má đang phồng lên của cô.

Dụ Ninh cảm xúc sữa lên uống một hớp thì thấy Cố Ti Vực đang nhìn mình, tay cô run lên khiến cả ly sữa đổ hết lên người.

“A, xin lỗi.” Dụ Ninh hoảng hốt đứng lên, theo bản năng nói câu xin lỗi nhưng vừa nói xong, cô ngay tức khắc muốn vả vào miệng mình, người tu luyện đến Nguyên Anh, dù gặp nguy nan cũng không loạn chạy đi đâu mất rồi, mới chỉ là một kẻ giả mạo Cố Ti Vực thôi mà mình đã kinh sợ hoảng hốt đến mức một người mù cũng có thể nhận ra được.

Cố Ti Vực hơi cong môi, rất phong độ chuyển mắt sang bên, không nhìn phần vãi bị thấm ướt.

Cô hốt hoảng đứng lên làm cho ngực rung nảy khiến người khác không thể bỏ qua, thấy Dụ Ninh đặt ly sữa xuống rồi mà vẫn đứng tại chỗ, tay chân luống cuống, chưa ý thức được vấn đề trên người, Cố Ti Vực hiếm khi tốt bụng nhắc nhở: “Em đi thay quần áo khác trước đi.”

Dụ Ninh cúi đầu nhìn xuống thì thấy phần vãi trước ngực đã ướt một mảng lớn, lớp áo sơ mi ướt nhẹp dính lên da thịt làm người ta thấy rõ chiếc áo lót trắng viền ren bên trong.

Mặt cô lập tức đỏ lên, sắc mặt so với mấy quả cà chua chín mọng trên bàn chỉ có hơn chứ không kém, đây chắc chắn là tình huống khốn đốn nhất trong suốt hai trăm năm Dụ Ninh sống trên đời. Nhìn gò má Cố Ti Vực, Dụ Ninh cắn mạnh môi dưới, dùng đôi tay che ngực rồi nhanh chóng chạy về phòng.

Mặc dù không tu luyện thuật pháp Thái Âm Bổ Dương, nhưng dù sao thì Dụ Ninh cũng là một kẻ tu luyện ma đạo, không giống như những nữ tu sĩ bảo thủ kia, thế nên lần này quần bách như vậy đơn giản là bởi tên Cố Ti Vực giả này có gương mặt quá giống với Cố Ti Vực thật, khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Dụ Ninh nhớ rằng có một lần mình và Cố Ti Vực quyết đấu thuật pháp, quần áo của cô bị nổ tan không thành hình, đến giờ cô vẫn nhớ rõ ánh mắt của Cố Ti Vực lúc ấy, bình tĩnh, khinh thường. Hừ! Ánh mắt cô kém như vậy sao? Dù cho có phải dùng sắc dụ, cô cũng không bao giờ chọn tên đó.

Nếu sau này có thể phi thăng, cô nhất định phải móc đôi mắt Cố Ti Vực ra.

.....

(1)nải hoàng bao: theo Wikipedia là một loại bánh bao nhân sữa trứng ngọt màu vàng.

Gửi mọi người hai chương, tí mình đăng tiếp, ai thích hay có phản hồi gì thì cmt ủng hộ mình ha, cảm ơn mọi người quan tâm. Yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tận thế

Dụ Ninh thay quần áo xong thì Cố Ti Vực đã ra khỏi nhà, biết được điều này, Dụ Ninh thở phào nhẹ nhõm, nếu nhìn thấy gương mặt đó nữa, cô chỉ sợ không thể khống chế bản thân mà cắn anh ta một cái.

Sau vụ sữa tươi, Dụ Ninh chẳng còn lòng dạ nào ăn sáng, cô đổi giày rồi cầm ví tiền đi ra ngoài.

Xem lại trí nhớ của thân xác này, Dụ Ninh nhận ra rằng thế giới này vẫn có những thứ liên quan đến tu hành pháp thuật, ví dụ như những nhà phong thủy ở đây cũng coi như là một nhánh nhỏ của trận pháp sư ở Tu Chân Giới.

Cô cũng khá tinh thông vẽ và sử dụng bùa chú, vậy nên muốn đi mua lá bùa với chu sa để thử một chút.

Tuy nhiên thế giới này không có linh khí, hiệu lực của phù chú như thế nào có lẽ cũng còn do vận may.

Chỗ Dụ Ninh đang ở là một khu biệt thự cao cấp, tất nhiên nơi đây không thể là nơi bán lá bùa, Dụ Ninh chiếc xe giống như hộp sắt trước mắt rồi cau mày lại, cái thứ đồ vật hình thù kì quái này có thật sự không cần có linh khí vẫn có thể di chuyển được hay không?

Bởi vì thân thể này còn lưu lại kí ức về lái xe ô tô vậy nên Dụ Ninh lập tức lên xe đi thử mấy lần, lần đầu tiên do đạp chân ga quá mạnh nên xe đâm cong

cây cột ven đường, đầu xe cũng lồm xuồng một mảng lớn. Dự Ninh không thèm để ý mà tiếp tục lái xe đi tiếp, may mắn đây là thời điểm xe trong khu vực này không nhiều, đúng lúc Dự Ninh có thể tập làm quen với cảm giác lái xe ô tô.

Vận may của cô không tệ, vừa đi ra khỏi khu biệt thự đã thấy một cửa hàng có bán lá bùa.

Cửa hàng này còn bán đồ dùng trong tang lễ, trước cửa treo một hàng đèn lồng giấy, biển hiệu là một khối gỗ hình chữ nhật màu đen để không chẳng viết chữ gì, ban ngày mà nhìn thôi cũng cảm thấy âm trầm dọa người.

Dự Ninh phải tốn rất nhiều thời gian, công sức mới đỗ xe thành công, thêm vào đó là vô số tiếng còi, khi xuống xe, cô còn nghe có người nói "Quả nhiên là một cô gái."

Dự Ninh quay đầu liếc người tài xế kia một cái, người đó lập tức ngậm miệng, đột nhiên cảm thấy cô gái này trông còn đáng sợ hơn so với giấy vàng giấy bạc âm phủ.

Vốn là một ma tu tu luyện hơn hai trăm năm, ở trước mặt Cổ Ti Vực thì không nói làm gì chứ ở trước mặt những người khác, cô còn là con thỏ nhỏ thì đúng là thật xin lỗi cho hàng nghìn vong hồn trên tay mình.

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông tuổi tầm trung niên trông khá phúc hậu, ông ta mặc một bộ đường trang to rộng, ngồi trên một chiếc xích đu ở góc phòng, thấy Dự Ninh bước vào thì hai mắt tỏa sáng: "Muốn cái gì?"

Dự Ninh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện trong cửa hàng này đúng là không thiếu thứ gì, từ hương giấy, bảng gỗ, áp phích, ... cái gì cần có đều có.

Cũng không trách được tại sao trong trí nhớ thân thể này, mấy kẻ xem phong thủy, bát quái, vẽ bùa đều là lừa đảo, bây giờ chỉ riêng mấy tấm bảng gỗ vẽ chữ bát quái sai và mấy tờ giấy vàng vẽ linh tinh dán đầy trong tiệm cũng khiến Dự Ninh khó có thể không tin thuật sĩ ở thế giới này là bọn lừa đảo.

"Có chu sa và lá bùa không?"

"Có" ông chủ quán cười tươi trả lời, "trong cửa hàng này nhiều nhất chính là lá bùa, cô muốn loại nào?"

"Có loại nào?" Dự Ninh vốn là tiểu thư con nhà giàu, bình thường cũng không tiếp xúc với mấy thứ này, nếu trí nhớ không có những thứ này, cô chỉ có thể nhìn xem chúng như nào rồi mới chọn.

"Điều này còn tùy thuộc vào việc cô mua để làm gì." Cửa hàng của ông bán cả năm cũng chẳng có một cô gái xinh đẹp nào đi vào, ông chủ quán đâm ra cũng trở nên nhiệt tình với Dự Ninh hơn. "Cô mua chu sa và lá bùa để vẽ bùa đúng không, nhưng vẽ bùa cũng có nhiều kiểu, mỗi kiểu sẽ dùng một loại chu sa khác nhau, vậy người nhờ cô mua hộ chưa nói muốn mua loại nào sao?"

Trông Dự Ninh so với những người vẽ bùa đúng là không chút nào giống nhau, vì vậy ông chủ không nghĩ cô mua để tự vẽ mà là giúp người khác mua hộ.

"Có thể mang hết tất cả ra cho tôi xem được không?"

Người chủ quán gật đầu, dù sao thì bây giờ ông cũng đang rảnh, vì vậy ông lập tức lấy mấy cọc giấy, thêm vào mấy hộp chu sa rồi đưa cho Dự Ninh xem.

"Đây đều là những thứ hay dùng, trông có vẻ không khác biệt nhưng thực chất công dụng lại khác rất nhiều." Nói xong, người chủ quán gãi đầu, nếu mình nói hết cho cô bé này công dụng từng loại một, cô ấy có khi nào sẽ bảo mình tuyên truyền mê tín.

Nhìn mấy tờ giấy vàng kia, Dự Ninh nhíu mày.

Hồi tưởng lại trí nhớ thân thể này, cô còn hơi chút mong chờ đối với phù chú, vậy mà bây giờ, mong đợi đó đã biến mất chẳng còn mấy, lá bùa ở thế giới này chỉ là mấy tờ giấy nhuộm vàng? Đúng là khiến cô mở mang kiến thức.

Dự Ninh tức giận mở mấy bình chu sa ra xem, khi nhìn đến một chai trong số chúng, hai mắt cô tỏa sáng.

Dự Ninh dùng ngón tay quét một chút chu sa lên kiểm tra kỹ, bình chu sa này chắc hẳn được điều chế từ máu của một con mãnh hổ, có một chút hung khí, sát khí chưa tan hết, tuy nhiên con hổ này hẳn là chưa trải qua máu tanh, hung khí sát khí chỉ có một ít, dù vậy so với mấy tờ giấy nhuộm vàng kia, đây đúng là một thứ không tồi.

"Loại chu sa này ông còn bao nhiêu, tôi muốn lấy tất."

Bình chu sa này là do ông không cẩn thận lấy ra, không ngờ Dự Ninh lại muốn toàn bộ, ông không khỏi hơi kinh ngạc, không ngờ bây giờ còn gặp phải người hiểu biết.

Nghĩ đến điều này, ông nhìn Dự Ninh từ trên xuống dưới, tuổi trẻ xinh đẹp, ăn mặc quần áo cũng tràn đầy sức sống, từ đầu đến cuối chẳng thể nào nhìn ra được đây là người trong nghề.

"Bình chu sa này chỉ có thể bán cho cô 3 bình thôi."

“Vây thì ba bình” theo tài liệu thì sau khi zombie xuất hiện một thời gian, động thực vật biến dị cũng sẽ xuất hiện, đến lúc đó, cô cũng chẳng thiếu mảnh thứ để điều chế chu sa.

“Lá bùa còn có loại khác không?” mấy tờ giấy bình thường này chắc chắn không thể gánh nổi sát khí của chu sa, Dự Ninh đoán rằng có lẽ trong tiệm còn có loại bùa tốt hơn.

Nếu là người trong nghề, ông chủ cũng không che giấu, “Còn một loại, tuy nhiên giá hơi đắt.”

“Tôi không thiếu tiền”. Nói xong Dự Ninh lập tức nhớ ra mình đã không còn là ma tu đại năng ở tu chân giới, thiếu tiền thì có thể đi cướp trắng trợn, may là trong thẻ của Dự Ninh còn chút tiền, hẳn là cũng đủ để mua mấy thứ này.

Ông chủ quán mang một chiếc hộp hình chữ nhật ra giới thiệu, “Lá bùa này được chế tạo từ một cây đại thụ vạn năm tuổi, 100 lá 100 đồng”

Dự Ninh mở hộp cầm lá bùa xem xét, khoe miệng cong lên, đây quả thật là thứ được tạo ra từ một vật sống trên vạn năm, Thiên Địa linh khí nồng đậm, thật đáng tiếc khi thứ đồ tốt như này mà bị mấy thứ chu sa giả kia lãng phí.

“Bán cho tôi một nghìn lá”. Dự Ninh dừng một chút: “ Có thể dùng thẻ thanh toán không?”

Quét thẻ xong, trong tài khoản chỉ còn lại mấy nghìn đồng, từ sau khi cha mẹ chết, Dự Ninh trở nên ương ngạnh, không còn lấy tiền của Cố Ti Vực, vậy nên đối với một vị tiểu thư nhà giàu, tiền của cô như vậy đã được coi là thiếu thốn.

Dự Ninh cảm tấm thẻ chẳng còn mấy đồng nhũn mảy lại, hiện tại ở thế giới này cô không thể ích cốc, lúc đầu cô định thu mua một chút lương thực tạm thời ứng phó trước đoạn thời gian ban đầu khi thực lực còn yếu kém, nhưng hiện tại, với tình trạng này, chẳng lẽ cô lại phải đi xin tiền Cố Ti Vực?

So với Dự Ninh trước kia, bây giờ cô lại càng không có mặt mũi mở miệng xin tiền.

Đột nhiên Dự Ninh nhớ ra nữ chính có nông trường trong không gian, trong đó có nước có ruộng, có lúa, cây ăn quả mà chu kì so với bên ngoài nhanh hơn nhiều, nếu sau này tận thế mà không tìm được thức ăn, cô dứt khoát đi cướp đoạt thứ này cho nhanh.

Dù sao thứ dùng huyết khế nhận chủ, cô có không ít phương pháp giải quyết nó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Dự Ninh rút mấy nghìn đồng ra khỏi thẻ, đi đến siêu thị mua vài loại thức ăn để no bụng (mấy nghìn của người ta là mấy nghìn nhân dân tệ, tương đương mấy triệu của bên mình nha mọi người, chứ không phải mấy nghìn VNĐ đâu)

Đi dạo đến mười một giờ, Dự Ninh đột nhiên nghĩ đến lúc này đây chính là khoảng thời gian Cố Ti Vực bắt đầu phát sốt, sau khi sốt cao kéo dài đến tận cuối ngày thì mới thức tỉnh lỗi hệ dị năng.

Cô tìm trong điện thoại thì thấy không có số điện thoại của Cố Ti Vực nên đành phải theo trí nhớ của thân thể này tìm công ty của anh ta.

Đối với Cố Ti Vực thì lúc yếu ớt nhất chắc chắn là hai ngày phát sốt này, vậy nên bất kể cô có chán ghét đến mức nào thì cũng phải nắm chặt cơ hội này để nâng cao tình cảm hai người.

Đợi đến khi tận thế đến lại chế tạo vài lần cứu anh, hẳn là lúc đó tình cảm sẽ tăng lên.

Lúc Dự Ninh tìm được đến công ty của Cố Ti Vực thì lúc đó đã mười một giờ năm mươi phút, vừa lúc nghỉ ngơi ăn cơm trưa của nhân viên, Dự Ninh cúi đầu nhìn qua hộp thức ăn nhanh trên tay, mùi cá ở bên trong làm cô khó thở suốt cả quãng đường, nếu Cố Ti Vực đã bắt đầu ăn cơm, cô sẽ ném thẳng chúng vào mặt anh ta.

“ Xin hỏi cô tìm ai?”

“ Cố Ti Vực.” Dự Ninh mặt không biểu cảm nói.

Tiếp tân đại sảnh bị khí thế của Dự Ninh dọa lùi xuống một bước, về mặt kia không phải là đến tìm kẻ thù đi!

“ Cô có lịch hẹn trước không?”

Dự Ninh nghi ngờ liếc mắt một cái, tìm trong ký ức tìm hiểu ý nghĩa từ hẹn trước, “Tôi là..... em gái của anh ta”.

Cô tiếp tân ngăn người, hình dáng hai người chẳng có chút nào giống nhau, Cổ Ti Vực khuôn mặt hơi giống con lai, mặt như đao khắc, anh tuấn cường tráng, trong khi cô gái trước mặt trắng trẻo mềm mại, mắt hạnh to tròn, miệng nhỏ xinh xắn, dù nghiêm mặt nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy đáng yêu, tuy khuôn mặt ngũ quan không tương tự nhưng thích nghiễm mặt lại rất giống nhau.

“Vậy thì được, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho thư ký của Cố tổng được không?”

Thấy Dự Ninh gật đầu, tiếp tân lập tức gọi điện thoại.

“Em gái Cố tổng đến..... ừ, được”. Cô gái tiếp tân đưa máy cho Dự Ninh, “Bí thư Ngô cần xác nhận thân phận của cô”.

Dự Ninh nhú mày, không ngờ gặp Cổ Ti Vực lại phiền phức đến vậy, cô cầm điện thoại lạnh lùng “Này” một tiếng.

Ngô Hậu Ái biết Cố tổng có một người em gái không cùng cha mẹ, cũng biết quan hệ hai người như nước với lửa, cô ta vẫn rất khinh thường tính cách của Dự Ninh, hơn nữa Cố tổng hôm nay cơ thể không khỏe, thế nên không muốn hai người gặp mặt nhau.

“Là tiểu thư Dự Ninh sao? Cố tổng đang nghỉ ngơi, xin hỏi cô có chuyện gì không?”

Đợi lâu, Dự Ninh đã có chút bực bội, lại thêm việc đối phương như có như không thù hằn, cô hừ lạnh nói: “Tôi có chuyện gì liên quan gì đến cô.”

Ngô Hậu Ái cố duy trì biểu cảm trên mặt, không ngờ cô sẽ không nể mặt mình, đành cười khan hai tiếng, “Tôi muốn xem Cố tiểu thư có chuyện gì thì mới báo cáo cho Cố tổng.....”

“Chẳng lẽ gặp anh ta tôi sẽ bị cầm sao?” Dự Ninh không nhịn được nói.

“Chẳng là hôm nay Cố tổng có hơi chút không thoải mái.....”

“Chính vì anh ta không thoải mái, tôi là em gái mới đến thăm, cô nhất định không cho tôi thấy anh ấy là do chủ ý của cô hay là chủ ý của anh tôi?”

Ngô Hậu Ái nắm chặt nắm tay, nuốt chút nữa không ăn sâu móng tay vào trong thịt, một kẻ ăn nhờ ở đậu nhà tổng giám đốc, lại còn là cô nhi mà dám nói chuyện với mình như vậy, dù trong lòng mắng chửi Dự Ninh hàng vạn lần, nhưng nói ra thì cũng không thể nói như vậy.

Cô cũng không biết rõ mối quan hệ của Cổ Ti Vực và Dự Ninh có kém đến mức Cố tổng không muốn gặp cô ta nữa hay không, hơn nữa hai người hiện tại còn đang ở cùng một nhà, Dự Ninh đã nói đến mức độ này, cô cũng chỉ có thể nói: “Vậy tôi sẽ giúp cô liên hệ với Cố tổng.”

Dự Ninh hừ lạnh một tiếng.

Cô cũng là càng ngày càng đi lùi, cùng một phạm nhân đầu đá lâu vậy cũng chỉ là vì gặp mặt Cổ Ti Vực.

Dự Ninh quyết định cần tu luyện sớm hơn, nếu trước kia có người dám nói như vậy với mình, cô đã cho người đó một phát mất mạng, chứ đâu như bây giờ còn phải dúi co dong dài như thế này.

Người ta không thêm đưa mình vào mất chỉ là do khi đó thực lực mình quá yếu mà thôi.

Tất nhiên còn là do Cổ Ti Vực khiến người khác xem thường cô em gái là mình đây.

Dự Ninh lại nhớ trong lòng một lần Cổ Ti Vực thua thiệt mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó cất lên một tiếng khàn khàn “Alô”.

Giọng nói so với lúc sáng nay trước khi ra cửa nghe khàn hơn, hẳn là trước khi rời khỏi nhà anh đã bắt đầu hơi sốt.

Nghe giọng nói Cổ Ti Vực hơi chút vô lực mệt mỏi, Dự Ninh hơi nóng lòng muốn nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của anh lúc này.

Biết thân thể Cổ Ti Vực không thoải mái, trong lòng cô bỗng trào dâng một cảm giác sáng khoái kì lạ.

“Em – Dự Ninh đây.”

“.....Ừ.” Vừa nãy thư ký nói Dự Ninh đến gặp mình, trong đầu Cổ Ti Vực đột nhiên xuất hiện hình ảnh con thỏ nhỏ ở bàn ăn lúc sáng, hình ảnh đó cứ

lắc lư trong đầu anh khiến đầu anh thêm choáng váng.

“Em có thể đi lên trên không?”

“Ừ”. Cổ Ti Vực nói một tiếng, “Đưa điện thoại cho tiếp tân.”

Một phút sau, Dụ Ninh mang theo hộp thức ăn vị cá đi vào thang máy vip. Đi lên tầng trên, cô thấy một cô gái khuôn mặt cười miễn cưỡng đứng đợi mình.

“Chào Cổ tiểu thư”

Nghe giọng nói của cô ta, Dụ Ninh lập tức nhận ra đó chính là người vừa nói chuyện qua điện thoại với mình, đối với loại người này, Dụ Ninh không có một chút tình cảm nào cả.

“Đứng lý ở đây làm gì, đưa tôi đi gặp Cổ Ti Vực.”

Về mặt cười bị bóc ra một nửa, Ngô Hậu Ái mặt nhăn nhó dẫn Dụ Ninh đến phòng làm việc của Cổ Ti Vực.

Phòng làm việc của Cổ Ti Vực thiết kế khiêm tốn mà xa hoa, Dụ Ninh sau khi đi vào lập tức ngẩn người, cô còn tưởng rằng sẽ thấy bức họa Tam Thanh Đạo Tổ(1) cùng với nệm bồ đoàn màu trắng(2), không ngờ trong thế giới này Cổ Ti Vực suy nghĩ còn khá bình thường.

Quét mắt một vòng quanh phòng, Dụ Ninh phát hiện Cổ Ti Vực nằm trên chiếc ghế sa lon nằm nghiêng về hướng cửa.

Cả người Cổ Ti Vực hăm vào trong ghế, trên người không còn mặc áo ngoài tây trang, cả vạt lỏng ra một phần ba, trên đùi có cái chặn đen mỏng đắp hồ lên, ngón tay chống đầu gối biếng nhìn cô.

Nếu chỉ nhìn thần thái của anh ta thì hoàn toàn không giống người đang phát sốt, tuy nhiên nếu để ý kỹ sẽ thấy khóe miệng anh hơi khô nứt.

Giống như Dụ Ninh, Cổ Ti Vực cũng đem ánh mắt xoay trên người cô một vòng, ngay cả anh cũng không biết rằng tầm nhìn của mình dừng lại ở phần ngực của cô so với những vị trí khác lâu hơn một giây, cuối cùng, ánh mắt anh hướng đến thứ mà nàng đang cầm trên tay, “Đó là cái gì?”

So với buổi sáng thì Dụ Ninh đã có chút thói quen gương mặt này của Cổ Ti Vực, cô bình tĩnh đặt hộp đồ ăn lên khay trà, “Sợ anh không ăn đồ Trung Quốc, em mua nó trên đường đến đây.”

Cổ Ti Vực liếc mắt về phía khuôn mặt cô, không nói gì, anh dù có bị bệnh cũng sẽ không bắt mình đi ăn cái loại hộp com mà hương vị thức ăn lại hỗn tạp lại với nhau như vậy.

“Vi sao đến đây?”

Dụ Ninh tất nhiên không muốn bỏ qua việc này, nhấc chân ngồi vào chiếc ghế salon đối diện, cô vươn tay định mở túi ny lon “Đến cho anh ăn com.”

Cổ Ti Vực cau mày nhìn hang động của cô, “Anh không muốn ăn, em giúp anh ăn đi.”

Đôi tay mở hộp nylon hơi dừng một chút, Cổ Ti Vực thấy rất rõ rằng cơ thịt trên mặt cô hơi giật giật.

Đối với việc không thể cho Cổ Ti Vực ăn loại thứ ăn hỗn tạp này, Dụ Ninh hơi chút tiếc hận, đem đồ trở về nguyên trạng, Dụ Ninh ngẩng đầu, “Thân thể không khỏe sao? Thử ký nói anh bị sốt.”

“Ừ”. Ngồi như vậy một lúc, đầu hình như càng hôn mê hơn, Cổ Ti Vực một môi híp mắt lại.

Dụ Ninh dừng lại một chút, nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh “Thật nóng.”

Ngón tay trắng nõn, man mát lành lạnh so với nhiệt độ trên cơ thể mình khiến anh thoải mái muốn run lên.

Cổ Ti Vực bản năng nắm lấy những ngón tay đang đặt trên trán mình, thoải mái rên lên một tiếng, mở mắt thấy Dụ Ninh tròn tròn mắt nhìn mình, anh buông lỏng tay nói “Xin lỗi.”

Dụ Ninh hít sâu một hơi, tự nói với bản thân bây giờ là thời điểm quan trọng để nâng cao tình cảm.

“Uống thuốc chưa?”

“Ừ”.

“Về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Cổ Ti Vực nhắm mắt yên lặng một lúc rồi đỡ ghế salon đứng lên, “Được”.

Dụ Ninh đỡ tay anh, làn da nóng bỏng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng truyền đến khiến cô có ảo giác mình bị bỏng, nếu anh ta cứ như vậy sốt thành kẻ

ngu thì tốt biết bao, hình ảnh Cổ Ti Vực với khuôn mặt ngu si và nước miếng chảy dài sẽ có bao nhiêu đẹp mắt.

1. Tam Thanh Đạo Tổ: 3 vị thần tiên tối cao theo Đạo giáo Trung Quốc.
2. Nệm bồ đoàn: đệm để ngồi thiền.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cổ Ti Vực liếc mắt nhìn ngón tay đang nắm lấy cánh tay mình, không chỉ man mát lạnh lạnh, còn mềm mại như không có xương vậy.

Có lẽ là do đã ngồi quá lâu, vậy nên khi đột nhiên đứng lên, đầu Cổ Ti Vực choáng váng, bước chân lảo đảo, nửa người cứ thế dựa lên người cô.

Dụ Ninh loạng choạng một chút mới đứng vững lại được, “Có khỏe không?”

Chiều cao của Cổ Ti Vực gần đến một mét chín, dựa lên người cô hết như một tòa núi nhỏ, Dụ Ninh có cảm giác nửa người đều bị anh ta ôm trọn, đây quả là một loại cảm giác tồi tệ.

“Không sao.” Dụ Ninh không hề hay biết rằng âm giọng của người bên cạnh đã khàn hơn so với lúc vừa mới gặp khá nhiều.

Cổ Ti Vực có đôi chút lưu luyến cảm giác hiện tại, vì vậy, anh không lập tức đứng thẳng lại.

Cũng như những ngón tay kia, cả thân thể của cô vừa mềm vừa lạnh, cùng với một mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt, khiến anh muốn ôm cả người cô vào ngực, ôm thật chặt.

Mấy giây sau, Cổ Ti Vực hơi đứng thẳng dậy, nhưng vẫn để nửa người tựa lên người Dụ Ninh, “Chân anh có đôi chút vô lực”.

Dụ Ninh hơi mất tự nhiên nghiêng đầu, bởi Cổ Ti Vực lúc khom người nói chuyện dường như là nói ở bên tai cô, hơi thở ấm áp phả lên người, khiến cô có cảm giác kì kì quái quái.

Cô chẳng hay biết tư thế ấy khiến Cổ Ti Vực càng nhìn rõ hơn đằng sau khe hở áo sơ mi, giữa lớp vải và khuy áo tạo ra một lỗ hổng nhỏ, với tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới, anh có thể nhìn thấy rãnh ngực sâu và đôi gò bồng đang phập phồng mà không có một trở ngại. Chúng được nịt ngực trắng bao thật chặt, thỉnh thoảng lại nghịch ngợm run rẩy bởi bước chân của chủ nhân.

“Có nghiêm trọng không?” cảm thấy hơi thở Cổ Ti Vực càng ngày càng nặng nề hơn, Dụ Ninh nghi hoặc hỏi.

Cổ Ti Vực buột bản thân dòi mắt, nói: “Không sao, tí nữa em lái xe đi.”

“Ok” Dụ Ninh đáp lời.

Chiếc xe kia chất lượng không tệ, trên đường đi đến đây cô đã đụng thêm vài lần, mặc dù đằng trước và đằng sau xe đều đã thành đồng đông nát, nhưng vẫn còn có thể đi được.

Trưa, người ở công ty không có nhiều lắm, Dụ Ninh và Cổ Ti Vực trên đường đi ra ngoài lại gặp mặt Ngô Hậu Ái.

Dụ Ninh phân tích ánh mắt vừa rồi của cô ta, không dám tin cùng với ghen tị, sợ hãi, không thể ức chế mà nhẹ cười ra tiếng, cô đứng là càng lớn càng trẻ lại, phải dùng đến Cổ Ti Vực để xả giận, đã vậy còn cảm thấy vui vẻ vì điều đó.

“Cười cái gì vậy?”

Cổ Ti Vực dòi lực chú ý từ chiếc xe không ra hình dáng kia chuyển đến trên người Dụ Ninh, lại nhớ từ sau khi sự kiện kia xảy ra, anh đã không còn thấy cô cười thêm lần nào nữa, hoặc cũng có thể nói, cô không bao giờ cười lúc có sự hiện diện của anh.

Người chán ghét hay có thể nói là hận anh, tại sao đột nhiên lại muốn đến gần mình, Cổ Ti Vực híp mắt lại nhìn cô, nhớ lại hình ảnh chiếc xe rách nát vừa rồi, chẳng lẽ là do tai nạn xe cộ?

Sống cùng nhau nhiều năm như vậy, anh cảm thấy là khá hiểu Dụ Ninh, dù cho cô hận anh nhưng cũng không đến mức “ngươi chết ta sống“, hơn nữa, cô chỉ là loại gan thò, làm sao dám sống chết với anh.

Nghĩ lại sáng nay, cô kinh hãi như con thỏ nhỏ, trái tim anh liền mềm nhũn ra.

“Không có gì”

Dụ Ninh đưa Cố Ti Vực ngồi vào chỗ ghế phụ, sau đó bản thân cũng ngồi vào trong xe.

Cố Ti Vực liếc nhìn những túi mua hàng siêu thị chất đầy ghế sau xe, “Em mua những cái gì vậy?”

“Đồ ăn.”

Cố Ti Vực cũng không hỏi nữa, anh nhắm mắt tựa đầu vào ghế nghỉ ngơi.

Cả không gian bên trong xe tràn đầy một mùi thơm kẹo ngọt nhàn nhạt tỏa ra từ người Dụ Ninh, Cố Ti Vực khẽ ngửi thôi cũng đã nhớ đến thân thể mềm nhũn của cô, mí mắt nặng dần, cùng mùi hương ấy làm bạn, vậy mà anh có thể ngủ suốt cả quãng đường, trong lúc ngủ còn mơ một giấc mộng hương diễm vô cùng (đàn lộ bản chất $\sim(\nabla\sim)(\sim\nabla)\sim$)

Khi tỉnh lại, Cố Ti Vực ngẩn người, anh đã được chuyển từ trong xe đến phòng mình trong biệt thự, mà ngoài cửa sổ đã không còn là ban ngày.

Anh là loại người ngủ không sâu giấc, ấy vậy mà lúc này đây lại có thể ngủ trầm như vậy.

Dụ Ninh ngồi xếp bằng tĩnh tọa trên một chiếc ghế salon gần giường Cố Ti Vực, cảm thấy người bên cạnh có động tĩnh cũng lập tức mở mắt.

và mình đã trở lại, mọi người nhớ mình không nè, 1 chương mới cho các bạn đây yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thân thể này có tư chất không tệ, mặc dù không có linh khí tu dưỡng, cũng không có linh căn (1), nhưng vẫn có thể khiến ngũ giác của cô chỉ trong vòng một ngày nhạy bén không ít.

“Tĩnh.” Dụ Ninh bưng một chén nước đến bên giường.

Cố Ti Vực lúc này mới phát hiện ra trong phòng có thêm một người nữa, anh cúi đầu liếc qua chiếc áo ngủ trên người, “Em là người thay quần áo của anh?”

Dụ Ninh ngồi nghiêng bên giường vươn tay đỡ Cố Ti Vực dậy, “Uống ngụm nước nhuận miệng.”

Đôi môi Cố Ti Vực vì sốt mà nổi lên một tầng da chết trắng mỏng, khuôn mặt tái nhợt, thỏa mãn ước nguyện được chiêm ngưỡng bộ dáng anh tiêu tụy của Dụ Ninh.

Cố Ti Vực cầm cốc nước, không lập tức uống vào mà chỉ hướng mắt nhìn Dụ Ninh chăm chăm.

Bởi ánh mắt đáng sợ của anh ta, Dụ Ninh hơi dịch người ra xa một chút, nam giới ở thế giới này không phải đều có thể coi trần lộ da thịt sao? Chẳng biết tại sao tên này cứ dây dưa dằng dai vấn đề này làm gì vậy? Cô sẽ không bao giờ thừa nhận việc mình cố ý coi đồ của anh khi anh không có năng lực phản kháng (lúc anh nam chính ngủ say như chết ỉ) chỉ vì trả thù tên Cố Ti Vực thật đã từng nhìn thấy hết thân thể của mình đâu.

Lặng im một lúc lâu, Dụ Ninh khẽ gật đầu.

Cố Ti Vực uống xong cốc nước rồi đặt cốc lên bàn, anh dựa lên chiếc gối ôm ở đầu giường, cũng không có bất cứ hành động trả thù lại, Dụ Ninh ngồi dịch gần một chút, “Anh có còn khó chịu chỗ nào không? Em đi xuống lấy thức ăn cho.”

Cố Ti Vực lắc đầu một cái, “Anh không ăn, lấy thuốc hạ sốt cho anh uống, anh ngủ một lát là được.”

Là do thức tỉnh dị năng mới, chứ thuốc hạ sốt có tác dụng gì, trông lòng nghĩ như vậy, Dụ Ninh cuối cùng vẫn tìm thuốc cho anh, lại rót thêm một chén nước đặt lên bàn, “Bác sĩ Vương có đến khám cho anh, bảo anh phải nghỉ ngơi thật tốt thì ngày mai mới hạ sốt được.”

Dụ Ninh nhìn sang đồng hồ báo thức, 23:45.

Trong tài liệu có đề cập rằng nhóm người đầu tiên thức tỉnh dị năng bắt đầu lúc 0h trước khi tận thế bắt đầu, bây giờ cô vẫn chưa có phản ứng gì, hẳn là không có hy vọng với dị năng.

Cố Ti Vực cũng nhìn đồng hồ, “Em đi ngủ trước đi.”

Dụ Ninh lắc đầu một cái, “Thím Vương vẫn giữ ẩm cháo, em mang lên cho anh ăn một chút.”

Nói xong, cô lập tức đi xuống tầng.

Nhìn bóng lưng cô khuất dần, ánh mắt Cố Ti Vực ám trầm lại, giúp anh thay quần áo sao? Cả người Cố Ti Vực nóng lên, không biết là do sốt hay do nghĩ đến đôi bàn tay mềm mại không xương kia vuốt ve qua cơ thể mình. (không biết nói gì hơn ông này nữa ㄟ(ㄟ _ ㄟ) ㄟ)

.....

Dụ Ninh xuống tầng dưới vừa nghĩ đến một chuyện khác, qua 0h hôm nay sẽ có một nhóm người biến thành zombie, căn biệt thự này trừ thím Vương còn có một bảo mẫu và một tài xế.

Bởi những người bị biến thành zombie không do một quy luật nào nên cô cũng không biết ba người kia có thể bị biến thành zombie hay không. Tuy nhiên trong tài liệu có nói, Cố Ti Vực dù cho sốt cao song vẫn an toàn vượt qua một ngày, hẳn là những người đó cũng không có vấn đề gì.

Mà cho dù có vấn đề đi chăng nữa, con người vừa hóa zombie thì động tác vẫn còn chậm chạp, so với khả năng công kích của người bình thường còn kém hơn một nửa, muốn cô giải quyết cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Nghĩ xong vấn đề này, Dụ Ninh bụng khay cháo lên phòng Cố Ti Vực.

Cố Ti Vực nhắm mắt tựa lên gối dựa, nghe thấy tiếng động thì lập tức mở mắt.

Dụ Ninh dừng một bước, con người anh rất đen, khi chăm chú nhìn một người luôn có thể làm người đó cảm thấy hơi sợ, đặc biệt nó còn ở trên khuôn mặt của người đàn ông mà cô luôn vừa cảm vừa hãi.

“Có chút nóng, anh ăn thì hãy cẩn thận.” Dụ Ninh để khay lên chiếc bàn bên cạnh giường, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tay anh không có sức”. Cố Ti Vực bình tĩnh nói như thể đây là một chuyện nhỏ không đáng kể gì.

“Hà?” Dụ Ninh sững sốt một lúc mới hiểu ý của Cố Ti Vực, thấy khuôn mặt anh bình tĩnh không giống như cổ tình nói dối hòng sàm sỡ mình, cô lầm nhảm trong lòng bốn chữ lớn “Nâng cao tình cảm”, nhắc bát cháo lên.

Thím Vương nấu cháo hạt sen, hạt gạo trắng trong điểm tô cho hạt sen to tròn, hương gạo thơm hòa quyện cùng hạt sen thơm ngậy, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta muốn ăn. (không biết tả mọi người đừng chê, mà đang đói quá, huhu)

Buổi tối, Dụ Ninh lo Cố Ti Vực đột nhiên tỉnh lại nên mới dặn người làm chút đồ ăn, bây giờ nhìn bát cháo bỗng cũng thấy có chút đói bụng.

Dụ Ninh nhìn lướt qua kẻ đang nhắm mắt nằm trên giường, đem chiếc thìa sứ đặt bên môi thối thối, “A_____”

Cố Ti Vực cười run cả lông mi, há mồm ngậm thìa cháo, thần nhiên với phương thức đút com cho trẻ mẫu giáo của cô. Chỉ là, cháo vừa vào miệng, anh liền cau mày lại. Dụ Ninh cẩn thận nhìn sự cười nhạo của anh, “Nóng?”

Cố Ti Vực gạt đầu, “Em thử ăn đi.”

Dụ Ninh cúi đầu nhìn bát cháo, ai thèm đồ ăn dở của anh chứ.

Nhìn đôi bầu má phình phính, trên mặt cố ti ực thoáng hiện ý cười, mặc dù không biết tại sao cô lại đột nhiên thay đổi thái độ với mình, nhưng anh muốn biết, ranh giới chịu đựng của cô với anh đến được mức độ nào.

Cố Ti Vực không có ý khoan nhượng, dù cho thấy cô trầm mặc, anh cũng nhấp miệng, hai mắt nhìn thẳng đỉnh đầu cô. Dụ Ninh cắn môi dưới, uống một hớp cháo,” Cũng đâu có nóng lắm.”

ánh mắt Cố Ti Vực lướt đến cánh môi thấm ướt của cô, dừng lại ba giây, bỗng nhận ra, ngoài khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh, đôi môi cô cũng khá đẹp, khuôn môi khéo léo, hơi bĩu lên, sắc môi là màu đỏ thắm hơi nhạt đi, như trái anh đào ngon miệng, Cố Ti Vực dần xuống rung động trong lòng, “Ừ, phiền em.”

Lúc sau, Cố Ti Vực cũng không làm trò gì quấy phá, Dụ Ninh chỉ trong ba phút là có thể đưa cả bát cháo nhét vào bụng của anh ta. Cô liếc nhìn thời gian, 23:59, còn một phút nữa.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Dụ Ninh cầm khăn ướt lau nhẹ môi cho anh.

Ánh mắt Cố Ti Vực trượt vào cổ áo mở rộng trước mặt, cách mấy tiếng thôi cô đã đổi một chiếc áo lót khác, áo đen viền lace bao bọc quá nửa bộ ngực trắng sữa, cảm giác chỉ nhìn xuống một chút nữa thôi là có thể thấy một chút điểm hồng.

Dụ Ninh cắn môi dưới,(chị này động tác cắn môi quen thuộc) ánh mắt càn quấy như vậy mà có thể coi như không mới là lạ, háo sắc, đợi qua 0h để xem tôi cho anh một bài học!

Đầu óc Cố Ti Vực choáng váng, đầu mới thanh tỉnh đôi chút, theo thời gian cuốn dần đến 0h lại ngày càng hỗn độn dần, ánh mắt sâu thẳm hướng về phía đôi bầu ngực phập phồng kia, nhất thời quên đời đi.

00:00

Vừa đến 0h, bầu trời bỗng xuất hiện từng tầng ánh sáng lan rộng màu xanh lam, một lúc sau, ánh sáng vỡ vụn, một tiếng vang lớn nổ dưới nền trời.

Tại khoảnh khắc tầng sáng xuất hiện, Cổ Ti Vực lập tức hôn mê bất tỉnh. Nhiệt độ cơ thể anh không ngừng tăng mười độ, vượt qua nhiệt độ của một người bình thường, tuy nhiên hô hấp vẫn đều đặn, giống như chỉ đang ngủ say.

Dụ Ninh biết đây là do anh đang thức tỉnh dị năng mới đi vào say giấc, phải đến mười hai giờ ngày mai mới tỉnh lại.

“Bành bạch_____”

Dụ Ninh tắt Cổ Ti Vực hai cái, nhìn thấy trên mặt anh có vết đỏ, trái tim cũng thoải mái lên.

(1) linh căn: ai đọc tu tiên chắc biết rõ lắm nè, mình khó giải thích quá, đại loại là không có thì không tu luyện được, một trong những điều kiện để xét khả năng đấy ạ

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Bởi vì sợ lưu lại dấu vết sẽ bị anh phát hiện, vậy nên Dụ Ninh chỉ sử dụng hai phần lực, Cổ Ti Vực có đau hay không cô không biết nhưng bàn tay cô đã có cảm giác ran rát rồi. (Đau lắm đấy chị à)

Có thể tắt Cổ Ti Vực hai phát, Dụ Ninh cảm thấy dù cho tay mình có phỏng rát đến độ ra bọc nước cũng là đáng giá.

Nhìn khuôn mặt kia, Dụ Ninh hận không thể lại tắt thêm vài cái nữa (max bạo lực), để phòng ngừa không thể khống chế bản thân, cô dứt khoát xoay người ra chỗ khác, không thêm đề ý đến kẻ còn đang hôn mê kia, tiếp tục ngồi xếp bằng tĩnh tọa trên ghế salon.

Ngay tại thời khắc tầng sáng vỡ vụn, cô đã cảm thấy tinh tú đất trời tăng lên không chỉ gấp đôi, cũng chẳng biết trong thời kì tận thế, mỗi ngày trôi qua có đều có dư dả tinh khí như thế này không, nếu thật là như vậy, cô tu luyện “Thanh Cương Kinh” cũng chẳng mấy mà có thành quả.

Thời gian cứ thế trôi qua, Dụ Ninh mở mắt ra cũng đã là chuyện của bốn giờ sau, ngoài cửa sổ vẫn một màu đen nhánh, tiếng gõ cửa dồn dập vang lên càng làm nổi bật sự âm trầm trong màn đêm.

“Thiếu gia, tiểu thư tỉnh dậy đi, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện rồi.....”

Dụ Ninh không nhanh không chậm đi ra mở cửa, ba người làm trong biệt thự đều đứng tụ tập bên ngoài, khuôn mặt đều lộ vẻ hốt hoảng sợ hãi.

“Tiểu thư, cuối cùng cô cũng mở cửa, đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

Dụ Ninh xoay người đóng cửa lại, “Anh ấy nửa đêm lại phát sốt lên một lần nữa, vừa này mới ngủ, mọi người đừng quấy rầy anh ấy, chuyện là thế nào?”

Nam tài xế mặc dù cũng hốt hoảng nhưng so với thím Vương và người bảo mẫu đang run run bên cạnh thì sắc mặt khá hơn một chút, thấy Dụ Ninh bình tĩnh, bản thân cũng trấn định theo, tâm trạng cũng ổn định hơn nhiều, “Tiểu thư đi ra phòng khách xem tin tức hôm nay một chút”.

“Hiện nay xin thông báo một tin tức quan trọng, vì một loại virus không biết tên xuất hiện, rất nhiều người dân đã biến thành quái vật, tất cả thị dân xin chú ý an toàn của chính mình và người thân, tránh cho bị người cảm nhiễm cắn được.....”

Người đưa tin tuy cố gắng trấn định song trong đôi mắt phản chiếu sự sợ hãi hoàn toàn thấu qua ống kính truyền ra ngoài, khiến người nghe tin cũng không kìm được mà mao cốt từng nhiên (1).

“Tin tức này đã được truyền lập đi lập lại trong nửa giờ rồi.....” Người tài xế nói xong lại lấy tay đẩy thím Vương một cái.

Thế nhưng, thấy sắc mặt thím Vương tái nhợt nhìn hướng TV, tài xế đành nuốt nước miếng một cái, nói: “Vừa này thím Vương nhận được điện thoại của con trai, nói bây giờ..... Bây giờ nơi nơi đều là quái vật ăn thịt người.....”

Nhớ lại tiếng kêu thảm thiết từ phía đầu dây bên kia truyền tới, trong mắt ông cũng tràn đầy sợ hãi, “Tiểu thư, cô xem.....”

Người tài xế vốn muốn hỏi Dụ Ninh hiện tại nên làm cái gì, nhưng lại nghĩ tới việc cô cũng chỉ mới mười chín tuổi đành tự động cắt lời nói tiếp, “Thiếu gia..... phải đợi đến lúc nào mới có thể tỉnh lại?”

“Anh ấy tỉnh thì bọn quái vật ăn thịt người kia có thể biến mất hay sao? Dụ Ninh liếc nhìn tài xế một cái, “Khóa chặt cửa và cửa sổ không được để cho người ngoài đi vào, mọi người đợi đến lúc trời sáng hẳn rồi tỉnh tiếp, bây giờ tất cả về đi ngủ”.

“Nhưng.” Tài xế không ngờ Dụ Ninh lại có phản ứng như vậy, ông muốn cản lại bước chân cô, giọng nói nhất thời có chút biến điệu.

“Không được, tôi muốn đi về cứu con tôi _____” người bảo mẫu này giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh đột nhiên kích động la lên, nhắc chân hướng cửa chạy ra.

Tài xế bị dọa đến ngẩn ra, mãi mới phản ứng được chạy đến ngăn cô ta lại, “Cô Trương, cô tỉnh táo lại đi!”

“Anh Triệu, anh muốn tôi làm gì để tỉnh táo lại đây, anh giúp tôi đi, lái xe đưa tôi đi cứu con tôi được không?” Cô Trương tâm trạng đề nén này giờ cuối cùng cũng bộc phát, cả người tê liệt ngã xuống đất khóc gọi.

“Tôi.....”

Triệu Vĩ (tên bác tài đây á) nhất thời cũng không nghĩ được điều gì, mặc dù ông cũng biết chút võ thuật quyền cước, nhưng ở ngoài kia hiện tại như con trai thím Vương nói vậy, toàn là quái vật, chút quyền cước kia có bỏ bèn gì.

Hơn nữa, nơi đây là khu biệt thự khá hoang vắng nên mới không có động tĩnh gì, nếu ở những nơi đông dân cư, chẳng biết bây giờ đã biến thành dạng gì rồi.

Cô Trương nhận thấy Triệu Vĩ do dự, lại khóc thêm vài tiếng, thuận tiện kéo theo thím Vương, “Thím không lo lắng cho con trai mình sao..... tôi với thím van cầu anh Triệu để anh ấy đưa chúng ta đi cứu con có được không, con tôi còn nhỏ như vậy, huhu.....”

Bị cảm xúc của cô Trương lay nhiễm, thím Vương cũng bật khóc, “Tôi cũng muốn đi tìm thằng Phúc, nhưng thằng bé bảo tôi ở đây chờ nó, tôi sợ tôi đi tìm nó, nó lại đến đây rồi không tìm được tôi thì phải làm sao bây giờ.....”

Tiếng khóc của hai người trộn lẫn lại với nhau, Triệu Vĩ tự nhận bản thân cũng không phải là loại lòng dạ sắt đá, cũng có chút cam chịu bị cô Trương dắt tay kéo ra cửa.

Cảm xúc dao động, Triệu Vĩ theo bản năng nhìn về phía Dụ Ninh, thấy khuôn mặt cô vô biểu tình đứng tại chỗ, trong mắt không thấy được bất kỳ cảm xúc, lòng ông đột nhiên lạnh lẽo, bước chân không thể tiến lên được.

Vừa này cô Trương có liên lạc với gia đình nhưng không được, chứng tỏ nhà cô ấy đã là dữ nhiều lành ít, nếu đã như vậy cần gì đi mạo hiểm.

Nghĩ thông suốt điều này, Triệu Vĩ kéo tay cô Trương ra, “Hay cô hãy đợi đến sáng rồi nói, bây giờ tình huống này có khả năng là đến xe cũng không chạy được ra ngoài”.

Cô Trương biết ý của ông là không đi ra ngoài, cả người ngã nhào xuống đất, khóc mà không nói gì thêm.

Xem thấy tuồng vui đã kết thúc, Dụ Ninh cũng không muốn lãng phí thêm thời gian tu luyện. “Tôi về phòng, nếu không có chuyện gì thì đừng đi quấy rầy.”

Nói xong, cũng không xem thái độ mọi người như thế nào, cô lập tức trở về phòng của Cố Ti Vực.

(1) Mao cốt từng nhiên: kinh hoàng sợ hãi, kiểu lông toàn thân dựng đứng lên ý, em cũng như này khi gặp rắn á, thế mà bây giờ edia truyện nam chính baajinh xả tính, liên quan không????

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sự kiện vụ nổ đã trôi qua bốn tiếng đồng hồ, tình khí trong không gian cũng tiêu tán đi không ít, với tốc độ như vậy, hẳn là trong khoảng mấy giờ tới thế giới sẽ khôi phục như cũ.

Biết được điều này, Dụ Ninh lập tức ngồi xếp chân nhắm mắt tĩnh tọa, lần này trừ khi là zombie tìm đến cửa, nếu không cô sẽ không rời khỏi căn phòng này dù bất cứ chuyện gì.

Năm tiếng sau.

Theo tần số hô hấp của Dụ Ninh, xung quanh cô lại như ẩn như hiện một tầng bạch quang nhàn nhạt, khuôn mặt tuy không có gì biến hóa nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt ấy dường như toát ra một loại khí chất trang nghiêm, khiến người ta không thể khinh thường.

Hiện tại, điểm này còn chưa nổi bật, loại công pháp này nếu tu luyện được đến cảnh giới cao nhất, thì dù chỉ là người bình thường nhìn qua cũng sẽ nghĩ cô giống như thần phật, phổ độ chúng sinh, quanh thân tỏa Thánh quang, khiến người ta không nhìn được mà kính ngưỡng, hướng tới, dù cho lúc ấy cô có đang giết người cũng có thể được hiểu thành là đang thực thi chính nghĩa.(công pháp bá đạo chấm com)

Dụ Ninh thu tay thở ra một ngụm trọc khí (1), đúng như cô dự đoán, tình khí bộc phát trong vụ nổ đêm qua không tồn tại được lâu, bây giờ không gian này đã khôi phục nguyên dạng.

Chỉ trong một đêm có thể nâng cao một chút cảnh giới của bản thân đã là một niềm vui ngoài ý muốn đối với cô, Dụ Ninh cũng sẽ không nghĩ quá nhiều vì chuyện này.

Nhìn kẻ vẫn đang hôn mê trên giường, Dụ Ninh dự định nhân lúc Cố Ti Vực chưa tỉnh, bản thân cô sẽ lấy chút thức ăn lấp bụng rồi về phủ.

Vừa bước ra cửa, Dụ Ninh đã ngửi thấy một hương thơm thoang thoang, bởi vì người của thế giới này không thể tu hành ích cốc, vậy nên thức ăn họ nấu rất ngon, nhớ đến bát cháo hôm trước, Dụ Ninh bước chân nhanh hơn.

Trong phòng khách có thím Vương và Triệu Vĩ, hai người nghe tiếng bước chân thì cùng quay đầu lại, nhìn thấy Dụ Ninh đi đến, trong mắt thoáng qua một chút thất vọng.

“Thiếu gia.....vẫn chưa tỉnh sao?”

Dụ Ninh gật đầu một cái.

Triệu Vĩ không kìm nén được sự thất vọng hiện trên khuôn mặt, “Bác sĩ Ngô đã nói thiếu gia sẽ nhanh chóng hạ sốt mà? Bây giờ ngoài kia hỗn loạn như vậy, muốn ra ngoài tìm bác sĩ cho thiếu gia cũng không được.” Nói xong, trong lòng ông có chút hoài nghi Dụ Ninh, bình thường quan hệ của cô với Cố Ti Vực vẫn rất gay gắt, tại sao bây giờ anh bị bệnh thì cô lại có thể chăm sóc cả đêm? Hơn nữa, chẳng biết cô chăm thế nào, anh chỉ phát sốt bình thường mà đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại được.

Dụ Ninh biết Triệu Vĩ nghi ngờ mình, nhưng cô cũng chẳng thêm giải thích, dù sao thì ông ta có nghi ngờ như nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

“Một người nữa đâu?”

Mấy giờ trôi qua, mặc dù sắc mặt còn khó coi nhưng thím Vương cũng đã trấn định rất nhiều, bà đặt bữa sáng lên bàn ăn, nói:” Cô Trương lo lắng cho người nhà, chúng tôi không khuyên được cô ấy ở lại, cô ấy đã cầm chìa khóa xe đi cách đây ba giờ trước rồi.”

Nói xong, thím Vương lại không nhìn được mà thở dài một cái, vừa này con trai bà cũng mới gọi điện thoại lại cho bà, bà biết nếu bây giờ ngoài kia hỗn loạn như những gì thằng Phúc nói, thì có lẽ cô Trương cũng đã lành ít dữ nhiều.

“Cháo này tôi nấu lúc tám giờ, tiểu thư đã nói không được quá nhiều cô nên tôi vẫn để đó, bây giờ tôi lại đun lại cho nóng, cô cứ ăn trước điểm tâm đi.”

Dụ Ninh không chút để ý gật đầu, nghĩ đến tình trạng của Cố Ti Vực, trước khi cô đi ra ngoài, nhiệt độ cơ thể anh ta đã gần như hồi phục, chỉ hơi sốt nhẹ, nếu đã muốn nâng cao tình cảm, vậy thì phải khiến cho anh ta tỉnh lại có được cảm giác được quan tâm chăm sóc, nhưng cô không có hứng thú phục vụ anh.

“Thím Vương, thím đi lấy mấy túi chườm đá cho anh tôi, hạ nhiệt cho anh ấy, biết đâu anh có thể tỉnh lại nhanh hơn.”

Nghe Dụ Ninh nói xong, Triệu Vĩ thở phào nhẹ nhõm, nếu cô ấy nói vậy thì có lẽ tất cả là do ông nghĩ nhiều.

Ăn xong điểm tâm, Dụ Ninh đi về phủ chú, sợ tạo ra âm thanh quá lớn, cô trở về phòng mình.

Dụ Ninh đem những lá bùa và lọ chu sa hôm trước mua ra, cô nghĩ xem loại phù văn nào thì bùa chú dễ thành công nhất, lấy đầu ngón tay làm như bút, chấm chu sa vẽ phác phù văn trên giấy.

Bùm_____

Phù văn tính hòa mới vừa vẽ được một nửa, lá bùa không chịu nổi mà bị đốt trụi biến mất.

Dụ Ninh cau mày nhìn lớp tro bụi trên sàn nhà, phát hiện một tin tốt và một tin xấu.

Mặc dù thế giới này không có linh khí, tình khí đất trời cũng loãng đến gần như không có, cô chỉ có thể vẽ những loại bùa đơn giản, cơ bản như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, hơn nữa, uy lực phù văn cũng giảm xuống hơn một nửa.

Sau khi vẽ thử hai mươi lá phù, Dụ Ninh lại nhận ra một vấn đề lớn.

Khả năng vẽ phù thành công của cô cũng bị giảm xuống không ít.

Đối với việc vẽ phù chú, lá bùa này, Dụ Ninh tuy không quá tinh thông nhưng cũng đã vẽ không ít, bây giờ đến cả mấy lá bùa cơ bản mà vẽ hai mươi tờ chỉ có một tờ là thành công, thật đúng là khiến người ta cảm thấy thất bại vô cùng.

Trong không gian của thế giới này, nguyên tố ngũ hành cũng không nhiều, vậy nên phù văn về ra rất dễ bị hỏng.

Dụ Ninh chợt nhớ ra Cố Ti Vực thức tỉnh dị năng hệ lôi, dù cho cô cũng không hiểu gì về Dị Năng giả ở không gian này, nhưng một khi có thể sử dụng năng lực hệ lôi tức là trong cơ thể phải có thứ hấp dẫn nguyên tố hệ mộc, bây giờ anh ta đang thức tỉnh dị năng, xung quanh hẳn là sẽ có nồng đậm nguyên tố mộc mới đúng.

Nghĩ vậy, Dụ Ninh lại chạy sang phòng Cố Ti Vực.

Thím Vương đang lau mồ hôi cho Cố Ti Vực, quần áo anh ta đã bị cởi ra một nửa, thấy Dụ Ninh đi vào vội nói: “Tiểu thư lại đây giúp tôi đỡ thiếu gia lên”.

Dụ Ninh nhìn lướt qua bắp thịt trên cơ thể anh, giúp anh ta thay quần áo là để hòa giải quan hệ gay gắt của hai người, nhưng nếu đã biết Cố Ti Vực là một kẻ háo sắc, mấy việc tiếp xúc thân thể như này cô sẽ không bao giờ muốn làm nữa.

“Lau qua là được rồi.”

“Nhưng nếu lại bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ, đợi thiếu gia tỉnh lại mà biết tiểu thư hết lòng chăm sóc lúc cậu ấy ốm đau như này, chắc chắn cậu ấy sẽ rất vui vẻ.”

Dụ Ninh đi đến đỡ lấy hai cánh tay anh, vì ở ngay cạnh nên cô nhận thấy xung quanh anh đúng là có rất nhiều nguyên tố mộc, hơn nữa còn có thể mơ hồ cảm giác được chúng đang tràn vào cơ thể Cố Ti Vực.

Nhờ có Dụ Ninh đỡ, thím Vương lập tức cởi quần Cố Ti Vực, tuy không cởi quần lót, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy chói mắt, Dụ Ninh lại nhớ khi mình giúp anh ta thay quần áo thấy nơi đó hơi nhô lên, tay cô càng dùng sức bầu vẹo cánh tay mình đang giữ.

Thím Vương không hề hay biết những hành động lén lút của Dụ Ninh, bà chỉ cảm thấy hình ảnh Dụ Ninh đỡ tay Cố Ti Vực thật đẹp mắt, thở dài một cái, “Tiểu thư, cô nghĩ được thông suốt như thế này thật là tốt quá.”

“Nghĩ thông suốt cái gì?” Dụ Ninh mặt mờ mịt nhìn thím Vương.

“Làm lành cùng thiếu gia a! Tiểu thư, cô chắc không nhớ rõ, khi cô còn bé mới đến nhà này, ngày nào cũng chạy theo thiếu gia gọi anh, đòi thiếu gia ôm, bế, khi đó cô còn bé như vậy, thiếu gia ngày trước chẳng mấy khi nói chuyện nhưng lại chơi thân với cô nhất.....”

Nghe thím Vương kể chuyện mà Dụ Ninh giật cả mình, chạy theo Cố Ti Vực gọi anh, còn không hề đòi ôm ấp, chủ nhân thân thể này hẳn là có bệnh!

Thím Vương sợ Cố Ti Vực cảm lạnh, cởi quần chỉ lau qua cho anh ta rồi lại nhanh chóng thay một chiếc quần mới, Dụ Ninh thấy mọi việc cũng đã xong xuôi nên nói: “Có mình tôi là được rồi.”

“A.” thím Vương vui mừng bước ra khỏi phòng. Nét mặt kia đúng là vô cùng vui vẻ, Dụ Ninh liếc mắt, nhấc chân dẫm lên mặt Cố Ti Vực, nghiền xuống một cái rồi mới bắt đầu tiếp tục vẽ bùa.

Dụ Ninh vẽ liên tục năm mươi tám phù văn hệ mộc, thành công hai mươi tám, so với lúc trước, khả năng thành công đã tăng lên vài lần.

Cứ như thế đến mười một rưỡi trên tay cô đã có phù chú hệ hỏa, hệ mộc và hệ lôi.

Thời gian còn lại, Dụ Ninh bỏ xuống mọi việc, ngồi bên giường chờ Cố Ti Vực tỉnh lại.

Nguyên tố mộc ở xung quanh bắt đầu nhạt dần rồi khôi phục trạng thái bình thường, điều đó cho thấy bất cứ lúc nào Cố Ti Vực cũng có thể tỉnh lại, hoặc cảm nhận được tình huống xung quanh.

Đáng thương cho Dụ Ninh, cô chẳng hề hay biết rằng trong lúc thức tỉnh dị năng, tinh thần của Cố Ti Vực vẫn luôn tỉnh táo.

(1) Trọc khí: khí có hại cơ thể cần đưa ra ngoài. Google ca ca bảo là khí uế trọc cơ thể cần đưa ra ngoài.

vâng ngay từ cái lúc chị lỡ dại gặp được anh ấy là chị đã xui rồi, một phút tưởng niệm cho chị nữ chính.

mọi người xem có gì chưa tốt thì báo mình sửa nha

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Cố Ti Vực vừa mở mắt là thấy Dự Ninh ngủ say nằm bên cạnh.

Những sợi tóc nghịch ngợm dán trên khuôn mặt phúng phính nhỏ xinh kia, đôi mắt hạnh nhắm chặt, cánh môi khe khẽ cong lên.

Cố Ti Vực đưa mắt nhìn cô trong chốc lát, bỗng như là nhớ đến điều gì, anh sờ mặt mình một cái, trên khuôn mặt nở rộ một nụ cười khiến người sợ hãi.

Lấy tay đem luồng tóc kia an vị sau tai cô, Cố Ti Vực tiện thể chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn ý tưởng đã lâu của mình, đúng như anh nghĩ, mềm mềm co dãn, khiến người ta chỉ muốn đưa cả bàn tay lên nắn bóp.

Dự Ninh tối hôm qua vẫn thức, vậy nên bây giờ cô ngủ rất sâu, cả khi bị Cố Ti Vực ôm lên giường cũng chưa thể tỉnh lại.

Hai người thay đổi vị trí, Cố Ti Vực đứng ở mép giường, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái trên giường, không lơ bỏ sót một chi tiết nào, tựa như đang thưởng thức một kiện kì trân dị bảo.

Hàm răng trắng hơi chút lộ ra, đường cong tuyệt đẹp nơi cổ, bầu ngực phập phồng..... ánh mắt anh dừng lại ở đầu ngón chân phần hồng của thiếu nữ.

Chân cô ấy là nơi non nớt nhất, Dự Ninh cao cũng tầm khoảng một mét sáu năm, thế nhưng đôi chân cô lại vô cùng nhỏ nhắn, có lẽ chỉ cần một bàn tay của anh cũng có thể nắm trọn nó.

Cố Ti Vực dùng hành động để chứng minh phỏng đoán của mình, anh nhẹ nhàng nắm bàn chân nhỏ nhắn, mảnh mai, trắng muốt kia vào lòng bàn tay, yêu thích không thôi nắn bóp.

Nhớ lại lúc trước nửa mê nửa tỉnh mình cảm nhận được xúc cảm, Cố Ti Vực khước môi hơi nhếch lên, nghiêng người về phía trước, dán mặt lên bàn chân mềm mại không xương trước mắt. (chị ấy không hề biết rằng..... R.I.P chị)

.....

Dự Ninh tỉnh lại thì vẫn có chút mê man, cô ngửa đầu nhìn bóng đen trước mắt, mãi một lúc sau mới nhận ra mình đang ở phòng của Cố Ti Vực.

Nhớ ra điều này, cô lập tức rời giường, “Tại sao em lại nằm trên giường?”

Cố Ti Vực đưa tay đỡ cô, “Anh tỉnh lại thì thấy em đang ngủ nên ôm em đặt lên giường.”

Dự Ninh liếc nhìn thời gian, bây giờ là mười hai giờ mười lăm phút, trong đầu đột nhiên thoáng qua một dòng suy nghĩ, Cố Ti Vực sẽ không nhìn cô ngủ chăm chăm trong mười lăm phút kia đi?

Thật là rợn cả người!

Cố Ti Vực dường như không thấy sự sợ hãi của cô, anh vuốt mái tóc hơi lộn xộn của Dự Ninh, nói: “Ninh Ninh, cảm ơn em đã chăm sóc anh cả đêm”.

“Không có gì.” Có được lời cảm ơn này đúng là không uổng công cô dùng cả đêm canh chừng bên người anh ta, Dự Ninh cố chịu đựng không đi gạt phẳng cái tay đang hoành hành trên đầu mình, cô ngửa đầu nở một nụ cười thật tươi.

Cố Ti Vực đưa tay dí mũi cô, “Ninh Ninh có nụ cười thật đẹp.”

Tài liệu không đề cập đến việc người sau khi thức tỉnh dị năng sẽ thành đầu óc bất thường a! nụ cười cứng lại một chút, Dự Ninh nghiêng đầu tránh đi bàn tay của anh.

Cố Ti Vực dường như rất thích cảm giác như vậy, anh nửa ôm nửa đỡ cô ngồi lên giường, “Anh có dị năng đặc biệt, Ninh Ninh có muốn xem không?”

Anh ta dễ mình như dễ dành một đứa trẻ vậy mà mình còn không thể phản kháng, chỉ có thể thuận theo, thật đúng là ức chế.

“Muốn.”

Cố Ti Vực mở ra năm ngón tay, bóp chặt một cái lại mở ra, giữa lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu điện quay tròn.

Quả cầu tuy chỉ to bằng nửa bàn tay nhưng uy lực của lõi điện lại khiến Dự Ninh không thể không dịch ra phía sau một chút, có thể áp súc lõi điện thành một quả cầu nhỏ như vậy, chỉ có vài sợi tí tách nhảy lên, Dự Ninh bỗng có chút hiểu tại sao lại gọi những Dị Năng giả đầu tiên là con cưng của trời.

“Sợ sao?” Cố Ti Vực nắm tay một cái đem lõi điện quay trở về cơ thể.

Dự Ninh kinh ngạc nhìn tay anh, khả năng chi phối dị năng mạnh mẽ không như một người mới sử dụng, theo cô, bất kể là dị năng hay pháp quyết thì chúng đều không khác nhau là bao, một khi phát ra thì việc thu hồi lại đều là việc vô cùng khó khăn, cần bản tùy vào tu vi mỗi người, nếu không phải anh ta và Cố Ti Vực thật có tính cách khác nhau một trời một vực, cô đều hải hoài nghi rằng người đang ở bên cạnh mình là kẻ có tu vi trăm năm – Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Huyền Tông.

Thấy Cố Ti Vực còn đang chờ câu trả lời của mình, Dự Ninh làm vẻ mặt khiếp sợ gạt đầu một cái: “Có chút sợ, nhưng em càng vui vì anh lợi hại như

vậy.” Không chịu được nữa, cô muốn nôn!

Cố Ti Vực lại rất thích giọng điệu này, cô vừa nói xong anh đã lập tức ôm cô vào ngực, hơi thở ấm áp phả vào người khiến Dự Ninh vô cùng khó chịu, cố tình anh lại không hề hay biết mà cọ cọ đầu cô,” Ninh Ninh hiểu chuyện như vậy, anh nhất định sẽ bảo vệ Ninh Ninh an toàn.”

Xi, ai cần một tên phạm nhân bảo vệ.

Dự Ninh giầy giụa thoát khỏi ngực Cố Ti Vực, nói tình hình từ tối qua đến sáng nay cho anh.

Cô đã nói xong mà vẻ mặt Cố Ti Vực cũng chẳng hề kinh ngạc chút nào, như là đã biết hết tất cả, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Dự Ninh, dịu dàng nói,” Ninh Ninh sau này đừng vì mấy chuyện nhỏ bé như vậy mà đẩy anh ra.” (xà tính tái phát)

Dự Ninh hơi cảm thấy lạnh người, vẻ mặt Cố Ti Vực vô cùng ôn hòa, nhưng lại khiến cô cảm thấy có chút kì quái, bất thường mà không thể nói ra được, Dự Ninh nghĩ một lúc mà không nghĩ ra, đành kết luận là do bản tính hào sảng của Cố Ti Vực.

Ôm mãi không buông tay, đúng là một tên lưu manh!

Dù cho thân thể này không phải của cô nhưng đối với loại người như Cố Ti Vực, cô nhất định sẽ bảo vệ nó, không để anh ta làm ô uế.

đáp lại tình cảm của mọi người, trước khi đi ngủ cố làm một chương hihi, yêu mọi người nhiều

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Sau khi Cố Ti Vực tỉnh lại thì biệt thự lại chào đón vài vị khách không mời mà đến.

Khi ấy, Cố Ti Vực đang dùng bữa, thím Vương và Triệu Vĩ thì đang thu dọn đồ đạc, vì vậy Dự Ninh là người đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa có hai cô gái và một chàng trai, nhìn đáng vẻ hẳn là đã phải trải qua mấy trận ác chiến mới đến được đây, trên người họ không nhiều thì ít có dính vết máu.

Về mặt Dự Ninh không thay đổi gì nhìn ba người, ánh mắt lướt qua chàng thanh niên rồi dừng lại ở thiếu nữ có chút thanh tú đứng cuối hàng, “Bùi Thi?”

Hệ thống cho cô tư liệu đúng là có nhiều thiếu sót, nó chẳng hề đề cập đến việc nữ chính sẽ tìm đến sau khi nam chính thức tỉnh dị năng thành công gì cả.

Đúng như trong tư liệu miêu tả, nữ chính Bùi Thi chỉ có khuôn mặt thanh tú, thể nhưng ánh mắt nhu hòa khiến người ta rất khó dâng lên ác ý với cô ta. Dự Ninh có chút dăm chiêu nhìn phần dưới cổ khá bằng phẳng của nữ chính nghĩ, tên hạ lưu Cố Ti Vực chẳng lẽ lại thích phẩm hạnh cao đẹp của nữ chính. (Vâng, ý chị là nữ chính ngực lép, mặt không đẹp, không bị sắc dụ thì chắc là do nam chính thích tính cách đây ạ, à tất nhiên thực tế nam chính không có nội hàm như vậy, anh vẫn rất thích ngực to)

Nhớ lại những việc Bùi Thi làm được nhắc đến trong tư liệu, Dự Ninh hơi nhức đầu, tha thứ cho bọn lưu manh định xâm hại mình, hơn nữa còn giúp đỡ, bảo vệ những người cô ta gặp được trên đường, nếu cô cũng có thể làm được những hành động “cao đẹp “ đó, hẳn là đã chẳng cần làm chín nhiệm vụ này mà đã lập tức phi thăng thành tiên được rồi.

Cảm nhận được ánh mắt của Dự Ninh, Triệu Trường Các hơi dịch người che chắn cho Bùi Thi, “Tiểu Ninh, gặp lại em là anh cảm thấy yên tâm rồi, em có khỏe không?”

Dự Ninh chuyển mắt nhìn về phía người thanh niên trước mặt, thân thể thon dài, làn da trắng mà theo cô nhìn đến có chút ái ái.

Tuy nhiên theo thẩm mỹ của số đông người thì đây lại là một thanh niên có khuôn mặt hết sức nhơ nhẽ, dù cho vẻ mặt mệt mỏi, trên bộ quần áo thể thao còn dính chút máu đen, thể nhưng khóe mắt cong lên vẫn khiến người ta cảm thấy như tắm mình trong gió xuân.

Nhìn thấy dung mạo của anh ta, tâm tình Dự Ninh lại kém đi một chút, thân thể này không ngờ còn có bạn trai.

“Nhìn bộ dạng của cô ta không tệ, tôi nói này Dự Ninh, cô đứng trước cửa làm gì, mau cho bọn tôi vào trong.” So với Bùi Thi và Triệu Trường Các, cô gái còn lại trông có vẻ nhếch nhác hơn nhiều, trên quần áo có không ít vết máu, trên tóc còn có mấy khối máu đông bết lại.

Thể nhưng trái ngược với hình dạng thảm hại trên người, vẻ mặt cô ta nhìn Dự Ninh như là con gà mái cầm đuôi công(ý là khoe khoang kiêu căng ạ).

Thím Vương vừa chạy tới thì nghe thấy giọng nói the thé của cô gái, bà ló đầu ra nhìn, “Đây chẳng phải là Tịch Ái tiểu thư sao, có cái gì trên người cô thể này?”

Nếu chỉ có Triệu Trường Các và Bùi Thi thì dù cho Dự Ninh có đóng sầm cửa lại không cho bọn họ vào cũng chẳng sao cả, thế nhưng bây giờ còn xuất hiện Tịch Ái thì đúng là có chút phiền toái.

Cô cũng không thể cứ thế đem em họ của Cố Ti Vực nhốt ở bên ngoài được, vì vậy Dự Ninh đành nghiêng người cho ba người đi vào.

Ánh mắt Cố Ti Vực nhìn về phía chàng trai duy nhất trong đó hỏi, “Cậu là ai?”

Tất cả những gì Triệu Trường Các biết về Cố Ti Vực đều là qua lời kể của Dự Ninh, theo anh ta thì một thiếu gia khi còn bé đã mất cả cha lẫn mẹ thì nếu không phải là loại cả người tràn đầy phòng bị như Dự Ninh thì cũng hẳn là một kẻ âm u tăm tối, thế nhưng không nghĩ đến lại là một người có khí thế sắc bén như vậy, mới chỉ vừa bị quan sát một chút mà anh đã cảm thấy từng quẩn thế này.

Về mặt Triệu Trường Các cứng đờ trong nháy mắt rồi lập tức nở một nụ cười ôn hòa, “Tôi là bạn trai của tiểu Ninh”

Cố Ti Vực đưa mắt nhìn Dự Ninh, ánh mắt sâu thẳm, đen tối không rõ.

Dự Ninh ung dung lắc đầu một cái, “Bạn trai cũ”.

Triệu Trường Các kinh ngạc nhìn Dự Ninh một cái, về mặt cung chiêu vừa đúng nói, “Tiểu Ninh, em còn giận anh sao? Anh và tiểu Thi không có chuyện gì cả.”

Bùi Thi từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc, hiện tại cũng lên tiếng giải thích, “Tôi và Trường Các chỉ là bạn tốt thôi, tiểu Ninh, cô đừng hiểu lầm”.

Dự Ninh coi như không nghe thấy, cô ngồi lên chiếc ghế sofa gần Cố Ti Vực, “Đầu còn choáng váng sao? Anh có cần trở về phòng nghỉ ngơi một lúc nữa không?”

“Anh ấy bị thương sao? Tại sao lại bị choáng vậy?” Bùi Thi lo lắng đi lên mấy bước, rồi chợt nhận ra hành động của mình có chút khác thường, cô mới ngập ngừng dừng bước.

Dường như bây giờ mới nhận ra có một người nữa, Cố Ti Vực liếc nhìn cô ta một cái, đang lúc Dự Ninh nghĩ xem nam nữ chính gặp nhau có phải là nhất kiến chung tình, một cái liếc mắt như đã ngàn năm hay không thì nghe được giọng nói anh vang lên, lạnh lẽo và xa cách.

“Cô là ai?”

“Tiểu Thi là bạn thân của em, anh cả, anh còn chưa gặp cô ấy lần nào! Tiểu Thi thức tỉnh dị năng, trên đường cô ấy đã giúp em rất nhiều thì em mới có cơ hội đến được đây!” Tịch Ái nói xong liền kéo vạt áo Bùi Thi, nhỏ giọng giải thích: “Anh cả không thích người lạ kêu mình là anh.”

Bùi Thi có chút xấu hổ nói xin lỗi, “Xin lỗi.”

Để ngăn ngừa việc Cố Ti Vực đặt sự chú ý quá nhiều lên Bùi Thi, Dự Ninh chủ động mở miệng nói: “Anh trai, anh nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ? Trở về nhà chính sao?”

Mặc dù cha mẹ Cố Ti Vực đã mất nhưng vẫn còn ông nội và các bác sống ở nhà chính của dòng họ Cố tại thành phố B, dựa theo tính cách của Cố Ti Vực, ắt hẳn sẽ phải đi đến thành phố B, cô cũng chỉ là vừa nhìn thấy Tịch Ái thì nhớ đến chuyện này mà thôi.

Nghe Dự Ninh gọi Cố Ti Vực là anh trai, trong khi đó Cố Ti Vực cũng không có thái độ phản đối, Tịch Ái sửng sốt, cô không ngờ rằng quan hệ của hai người đã tốt như vậy, cảm thấy tâm trạng có chút không thoải mái, cô không vui nói: “Tất nhiên rồi, anh cả không về nhà chính thì ông nội và cha mẹ tôi phải làm sao, đúng là không phải người một nhà thì không lo lắng.” Nói xong, ánh mắt dời khỏi Dự Ninh hướng về phía Cố Ti Vực, con người không chịu không chế mà co rút lại, cô có thể không chút áp lực châm chọc Dự Ninh nhưng lại không dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với Cố Ti Vực.

Đối với một kẻ tính cách lạnh nhạt như anh họ, ông nội lại đối đãi có chút thân cận với anh, đến cả cha cô cũng không dám dùng giọng điệu trưởng bối nói chuyện với Cố Ti Vực, với một người như vậy, cô không dám đi trêu chọc.

Đối mặt với Cố Ti Vực, Tịch Ái lập tức nhỏ giọng nói, “Anh cả, tiểu Thi thức tỉnh ba loại dị năng, Trường Các cũng thức tỉnh dị năng hệ kim, hơn nữa họ cũng muốn đi đến thành phố B đoàn tụ cùng cha mẹ, bọn họ đã đồng ý sẽ cùng chúng ta đi đến thành phố B, anh thấy có được không?”

Lúc này Bùi Thi cũng không lúng túng nữa, cô vốn tính cách sáng sủa hào phóng, và lại cô cũng mới chỉ thấy Cố Ti Vực một lần, Cố Ti Vực không biết cô cũng là chuyện bình thường.

Bùi Thi cười, nói tiếp: “Đúng vậy, tôi thức tỉnh dị năng hệ không gian, tốc độ và hệ phong, nếu chúng ta cùng đi chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều.”

Kể từ khi Dự Ninh tỏ ra thân cận với Cố Ti Vực, Triệu Trường Các vẫn luôn trầm mặc quan sát cô, chỉ mới một ngày không gặp mà anh dường như không còn nhận ra cô nữa, trước kia hai người ở bên nhau mặc dù người dễ dàng vẫn luôn là anh, nhưng xét về tình cảm thì vẫn là Dự Ninh thích mình hơn, vậy mà bây giờ cô tỏ ra xa lạ khiến anh cảm thấy có gì đó không đúng ở đây.

Từ lúc bước vào nhà đến giờ, cô cũng có nhìn qua anh, thế nhưng khi Tịch Ái nói đến dị năng của anh thì ánh mắt cô lại chuyển hướng Bùi Thi, ánh mắt ấy không có ghen ghét, cũng không có tự nạn, nếu như bình thường, chỉ cần thấy Bùi Thi, cô hẳn là đã giận dữ nhảy lên, bây giờ tiểu Thi trở nên giỏi giang như vậy thì cô lại chẳng có chút phản ứng nào.

Quan trọng nhất là từ khi nào mà quan hệ của Dụ Ninh và Cố Ti Vực trở nên tốt như vậy? chẳng phải cô vẫn luôn cho rằng Cố Ti Vực chính là kẻ hại chết mẹ mình hay sao? Không chỉ thế giới này thay đổi, đến cả kẻ có đầu óc đơn giản như Dụ Ninh cũng trở nên khó đoán khiến anh không thể hiểu nổi rồi.

Nghĩ vậy, Triệu Trường Các lại quay đầu nhìn Bùi Thi, đúng là trước kia anh từng chỉ coi Bùi Thi là bạn từ nhỏ, một đứa em gái không hơn không kém, thế nhưng, tối qua sau khi biết cô thức tỉnh ba loại dị năng, trong đó có cả hệ không gian, không gian có thể trồng trọt, tình cảm đã có chút thay đổi.

Dù cho anh cũng thức tỉnh dị năng nhưng so với lực sát thương của dị năng hệ phong mà Bùi Thi có được thì đúng là không đáng kể, bây giờ đã là tận thế, có được Bùi Thi sẽ tốt hơn nhiều so với một người bạn gái. Nghĩ vậy, Triệu Trường Các lại cảm thấy may mắn vì sự thay đổi của Dụ Ninh, trước khi đến đây anh chỉ muốn xem xem Dụ Ninh có bị biến thành zombie hay không, nếu không thì lấy việc Dụ Ninh không hiểu chuyện để làm nổi bật tính cách khôn khéo của Bùi Thi, lợi dụng sự đồng tình bao la của tiểu Thi để tạo cơ hội dòi tình cảm của bản thân lên người cô ấy. (Tra nam và thánh nữ làm một đôi)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Bây giờ có vẻ kế hoạch vẫn thuận lợi, thế nhưng lại có nhiều hơn một biến số.

Ánh mắt Triệu Trường Các lơ đãng nhìn lướt qua Cố Ti Vực, anh chưa từng thấy Bùi Thi từng có giao thiệp với anh ta, hơn nữa, rõ ràng Bùi Thi có cảm tình với Cố Ti Vực, đúng là sẽ tạo ra chút phiền phức.

“Tôi nhớ tiểu thư Tịch Ái ở thành phố phía Bắc mà, mọi người đều chạy từ thành phố ấy đến nơi này sao? Từ đó đến đây hiện đang là tình hình thế nào? Bây giờ tín hiệu TV và Internet đã bị cắt, mọi người đi trên đường có nghe ngóng được hướng đi của quân đội hay không?” Triệu Vĩ từ nãy đến giờ vẫn im lặng bỗng đưa ra câu hỏi.

Thành phố phía Bắc cách đây ít nhất bốn giờ đi xe, nếu tình trạng ngoài kia đúng như con trai thím Vương nói thì chắc chắn là dị năng của hai người kia rất mạnh.

“Chúng tôi đúng là từ nơi đó chạy về đây, dân cư bên ấy đông hơn bên này mấy lần, vì vậy số lượng người bị biến thành zombie nhiều đến đáng sợ, nếu giống như ở đây, ngồi trong nhà mà không có zombie đến quấy phá thì đúng là chuyện không tưởng, từ thành phố phía Bắc chạy được ra cũng có không ít người, họ đều chạy theo hướng đi của quân đội, nhưng tôi nghĩ quân đội cũng chẳng thể cứu hết tất cả người sống sót, chúng ta vẫn nên dựa vào năng lực bản thân để đi đến thành phố B thôi, mấy ngày nữa hẳn là sẽ có không ít người chạy đến thành phố B, dù sao thì đó cũng là nơi đóng quân lớn nhất cả nước, hẳn cũng là nơi an toàn nhất bây giờ.”

Triệu Trường Các nói xong, Bùi Thi có chút buồn bã nói, “Nếu không phải vì lo lắng cho cha mẹ ở nhà, tôi đã có thể giúp được thêm vài người.” (AD:Thánh mẫu hiển linh)

Triệu Trường Các vỗ lưng an ủi cô, “Cha mẹ chúng ta còn đang chờ chúng ta trở về, sau khi đảm bảo họ đã an toàn, chúng ta chắc chắn sẽ giúp đỡ những người bình thường khác.” (AD: giả tạo boy)

“Cũng không biết thằng Phúc như thế nào.....” Thím Vương bụm mặt yên lặng khóc, một giờ trước bà đã bị cắt đứt liên lạc với con trai, dù cho nó có nói mình đã biến thành người có sức mạnh vô cùng, mà hẳn nên gọi đó là dị năng, bây giờ đang an toàn và chẳng lâu nữa sẽ đến đoàn tụ với bà, thế nhưng bây giờ ngoài kia đang hỗn loạn như vậy, có cái gì là chắc chắn đây?

Trong nhà bỗng nhiên yên tĩnh lại, cả căn phòng lan tràn một tâm trạng buồn bã bi thương.

“Nếu quyết định như thế, vậy thì ngay trong hôm nay khởi hành thôi, người đi sơ tán đã không ít, hơn nữa, không loại trừ khả năng đường đi cũng có thể bị đứt hòng không đi được, vậy thì rất nguy hiểm.” Cố Ti Vực mở lời đánh vỡ không khí trầm lắng, anh nhìn Bùi Thi. “Không gian của cô rộng bao nhiêu?”

Đối mặt với đôi mắt sâu thẳm của Cố Ti Vực, trái tim Bùi Thi như nai con nhảy loạn, trong thời gian ngắn, cô đã định nói ra rằng cô không hề thức tỉnh dị năng không gian, mà là có được một chiếc vòng ngọc chứa đựng không gian.

Lúc phát hiện chiếc vòng bình thường mình vẫn đeo là không gian có thể lưu trữ vật phẩm, cô cũng vô cùng kinh ngạc, nếu Cố Ti Vực biết chuyện này, chắc về mặt lạnh nhạt của anh cũng sẽ bị đánh tan đi! Tại thời điểm này, một không gian rộng lớn lại mà còn trồng trọt được có thể ví như ốc đảo giữa sa mạc, nhưng mà cô đã hứa với Trường Các là sẽ không tiết lộ bí mật này ra cho người ngoài, vì vậy, Bùi Thi đành nuốt lại lời nói đã đến miệng, dựa theo những gì cô và Triệu Trường Các thương lượng trước đó nói, “Có hơn mười mét vuông”.

“Mấy người khi đi đến đây có thu thập vật tư không?”

Bùi Thi lắc đầu một cái, “Chúng tôi đã bàn bạc với nhau là tìm mọi người trước rồi mới cùng nhau đi thu thập vật tư.”

Cố Ti Vực không có ý kiến, “Thím Vương ở lại đây chờ A Phúc, những người khác cùng tôi đi thu thập vật tư.”

Đối với sự chỉ đạo của Cố Ti Vực, không có ai phản đối, một lúc sau Triệu Trường Các mới nhận ra chẳng biết từ lúc nào mà người lãnh đạo nhóm người đã từ anh chuyển thành Cố Ti Vực, trong khi đó người xung quanh cũng không có bất kì thái độ bất mãn.

Có lẽ là do khí thế toát ra từ anh ta, một kẻ từ thuở niên thiếu đã lưng mang gánh nặng, tiếp quản công ty của cha mình, trên người anh có một loại khí thế của người lãnh đạo, điều này khiến cho những người bên cạnh anh ta không kim được mà đưa bản thân xuống địa vị người bị chi phối.

Nghĩ vậy, Triệu Trường Các nắm tay thật chặt, Bùi Thi có tình cảm đặc biệt với Cố Ti Vực là chuyện mà chỉ có người mù mới không nhận ra, Cố Ti Vực tất nhiên không phải là kẻ mù, có một cô gái thức tỉnh ba loại dị năng, dù cho bây giờ Cố Ti Vực tỏ ra không có hứng thú với cô, nhưng nếu sau khi ra ngoài nhìn thấy sự khốc liệt hiện tại của thế giới thì mọi chuyện lập tức trở nên khó mà biết trước được.

Hơn nữa, Bùi Thi còn có lòng thương người quá đáng, anh chưa bao giờ hi vọng cô ấy có thể giấu giếm vụ nông trường trong không gian quá lâu, không khéo thời gian tới đồng hành đến thành phố B là anh ta có thể nhận ra manh mối.

Vậy mình có nên nhân lúc Cố Ti Vực còn là một người bình thường,trong mắt Triệu Trường Các lóe lên một tia tàn nhẫn.

Dụ Ninh có chút cảm giác mà liếc nhìn Triệu Trường Các một cái, nhận thấy tia sáng âm u trong mắt anh ta, cô bỗng có chút mong đợi đối với cuộc hành trình này.

Ngay lúc đó, Tịch Ái có chút chần chờ nhìn Cố Ti Vực, nhớ lại những hình ảnh thấy được trên quảng đường vừa qua, những con zombie ăn sống nuốt tươi thân thể con người, cô nhỏ giọng nói, “Tôi có thể không đi được không?”

Cố Ti Vực nhìn cô ta một cái rồi nói: “Còn ai không muốn đi nữa không?”

Dụ Ninh ngoi lên thể hiện sự hiện diện của bản thân, “Em sẽ đi cùng anh.”

Đối mặt với cặp mắt hạnh long lanh kia, khóe miệng Cố Ti Vực nhếch lên, anh đưa tay vuốt tóc cô, “Được.”

Nhìn thấy cảnh này, trong nhà mỗi người một vẻ mặt, thím Vương vui mừng ra mặt, Triệu Vĩ và Triệu Trường Các thì kinh hãi, Bùi Thi thì không hiểu sao có chút cảm giác mất mát, mà Tịch Ái thì lại là vô cùng ghen tị.

“Bây giờ nói thì hay lắm, đợi đến lúc đi ra ngoài cũng đừng làm trễ nải công việc của mọi người, không ai thừa thời gian chăm sóc, quan tâm cô đâu.”

Mấy người này không cản trở cô là may rồi. Mặc dù đội ngũ này có ba Dị Năng giả, nhưng nếu xét về mặt kinh nghiệm thì làm gì có ai sánh bằng mình, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Dụ Ninh mở miệng liền làm nũng.

Cô nhẹ nhàng kéo tay áo Cố Ti Vực, ngửa đầu, có chút đáng thương nói: “Anh sẽ bảo vệ em thật tốt đúng không?”

Cố Ti Vực đưa tay thân mật véo má cô, “Em nói xem?”

Dụ Ninh cố nhìn không gạt phăng bàn tay anh ra, bụm hai bên má, “Anh thật là xấu xa!”

Giọng nói nũng nịu yếu ớt làm Cố Ti Vực khó có được cười thành tiếng, ánh mắt anh thâm thúy, ngón tay như vô ý lướt qua cổ cô, “Em sẽ chán ghét anh sao?”

Dụ Ninh kiên định trả lời “Thích nhất anh.”

(và chị sẽ phải trả giá cho ngày hôm nay, chị cứ lập flag đi (-*_*-))

sau bao nhiêu ngày chúng ta lại gặp lại nhau, ra chương mới luôn nhé, ủng hộ mình nhe

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi chuẩn bị, trừ thím Vương và Tịch Ái ở nhà, những người còn lại đều đi ra ngoài.

Cố Ti Vực và Triệu Vĩ mỗi người cầm một thanh đường đao, Triệu Trường Các cùng Bùi Thi vì có dị năng nên không cần vũ khí, còn Dụ Ninh chỉ được cầm một con dao găm vì Cố Ti Vực sợ cô không cẩn thận tự làm tổn thương mình. (kiểu trẻ con không được nghịch đồ nguy hiểm ý à)

Dụ Ninh thờ ơ vuốt con dao được khảm nạm toàn đá quý trên tay, thân thể này có sức lực không lớn, vì vậy đối với cô thì dùng một con dao đúng là thích hợp hơn so với một thanh đường đao rất nhiều.

Triệu Trường Các thấy cô vẻ mặt thoải mái, trên khuôn mặt không có bất kì sự sợ hãi nào, mà tên Cố Ti Vực ngồi cạnh cô cũng như vậy, hai người ăn mặc gọn gang sạch sẽ, như thể chỉ là mấy kẻ có tiền đi du lịch, trong lòng lại càng thêm khinh miệt.

Nhớ lại vừa nãy hai người không coi ai ra gì mà tỏ ra thân mật với nhau, tâm tình anh lại càng thêm phức tạp, “Tiểu Ninh, nếu tí nữa có gì nguy hiểm em cứ núp sau người anh.”

Những lời này thốt ra như để khiêu khích câu bảo đảm vừa rồi của Cố Ti Vực.

Triệu Trường Các nói xong, Bùi Thi cũng có chút chần chờ mà ngưng ngừng nói:” Nếu có nguy hiểm Cốtiên sinh cũng đến bên cạnh tôi đi, mấy người chưa thấy zombie, chưa biết được uy lực của chúng như thế nào....” (ở đây mình để tiên sinh vì mình không biết thay như thế nào cho hợp lí, bạn nào có ý kiến có thể nói, nếu thấy hợp văn cảnh mình sẽ sửa)

Bùi Thi còn chưa nói xong, Cố Ti Vực đã nhẹ nhàng vung tay lên, chỉ thấy bên ngoài, một sân cỏ tiếng tí tách giòn vang không dứt, một lúc sau, khói đen lan tràn, một sân cỏ xanh nháy mắt đã nằm đen hoàn toàn, phía trên còn có từng tia sét nhỏ vẫn tí tách.

Triệu Vĩ hưng phấn kêu lên một tiếng, “Thiếu gia, cậu cũng thức tỉnh dị năng sao?”

Bùi Thi vẻ mặt vui mừng.” Đây là dị năng hệ lôi phải không, uy lực thật lớn.”

Cố Ti Vực gật đầu một cái, “Người của tôi tôi sẽ chịu trách nhiệm, không cần mấy người lo lắng.” (bá đạo xà tính nam)

Một màn này như đánh vào mặt của Triệu Trường Các, hiện tại, thay vì lo lắng quan hệ của Dụ Ninh và Cố Ti Vực thì điều anh lo hơn chính là có lẽ trong cuộc hành trình này, mình khó có thể diệt trừ Cố Ti Vực.

Nhóm Bùi Thi đến đây bằng một chiếc xe hơi nhỏ, chiếc xe có không ít va chạm, mặt trước mặt sau đều lõm một khối lớn, sườn xe còn có không ít máu thịt đỏ sẫm.

Thấy Triệu Vĩ lái một chiếc việt dã mới tinh đến, ánh mắt Bùi Thi sáng ngời, “Nếu cái xe này bị chết máy thì cũng không lo bị zombie cản lại.”

Triệu Vĩ gật đầu một cái,” Chiếc xe này có sườn xe và thủy tinh đã được cải tạo, dù cho có lái vào rừng rậm nguyên thủy cũng sẽ không gặp vấn đề gì, tuy nhiên không gian xe hơi nhỏ, nhưng nếu Bùi tiểu thư có không gian thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.”

“Kêu tôi tiểu Thi là được.” Bùi Thi hơi ngưng ngừng nói.

“Ninh Ninh đang nhìn cái gì vậy?”

Dụ Ninh kinh dị mà nhìn Cố Ti Vực một cái, lực quan sát của anh ta đúng là quá nhạy bén, cô chỉ chuyên chú một chỗ, ngưng mắt nhìn mấy giây mà anh đã có thể đoán ra được cô phát hiện được điều kì lạ.

“Hình như có một thứ gì đó đang đến gần chúng ta.” Dụ Ninh thu hồi ánh mắt, quay sang cười với anh, cô cảm thấy có một mùi hôi thối thoang thoang, ước chừng là có một con zombie đang tiến về phía bên này.

Nghe cô nói vậy, tất cả mọi người đều quay đầu theo phương hướng cô vừa nhìn, chỉ thấy ở đó là mặt đường trống trải, không có gì cả.

Triệu Trường Các buồn cười, nhìn biểu cảm bình tĩnh trên gương mặt cô, đúng là loại tiểu thư nhát gan, mới ra ngoài đã nghi thần nghi quỷ.

Chuyện này trở thành một nốt nhạc đệm, mọi người không phát hiện được điều gì liên lên xe, năm người lại ngồi vào trong xe, Triệu Vĩ lái xe, Bùi Thi ngồi ở ghế phụ đằng trước, cả ba người còn lại đều ngồi ở hàng ghế thứ hai, Triệu Trường Các ngồi bên trái, Dụ Ninh ngồi bên phải, ngồi trọn trong ngực Cố Ti Vực.

Vốn dĩ mọi người thống nhất để người có sức chiến đấu ngồi ở ghế ngoài, để tiện cho việc lên xuống xe, thế nhưng làm người cuối cùng lên xe, Cố Ti Vực lại kéo Dụ Ninh sang ngồi rìa ngoài, bởi thân hình anh cao lớn nên nhìn trông có vẻ như là Dụ Ninh vùi đầu vào ngực anh ta vậy.

Dụ Ninh cũng vui lòng tỏ ra thân mật với nam chính trước mặt nữ chính, vì vậy đành cố nhẫn nhịn đối với tư thế thân mật này.

Nếu người trong cuộc không có thái độ gì, thì người ngoài cũng coi như là không thấy, mặc dù Triệu Trường Các có chút không thoải mái nhưng cũng vui mừng để Dụ Ninh giải quyết Cố Ti Vực, mà Bùi Thi dù cho thấy hai anh em nhà này thân mật quá mức nhưng chỉ là người xa lạ nên không có lí do gì để mở miệng. Triệu Vĩ là người của Cố Ti Vực nên tất nhiên sẽ không nói gì.

“Cái gì kia.....Zombie?”

Lái xe chưa đầy một phút mà đã gặp được ba con zombie trên đường.

Ở đây có ba dị năng giả nên vấn đề an toàn đã không cần lo lắng. Triệu Vĩ giảm tốc độ, nghĩ rằng tốt nhất nên học thích ứng đối phó mấy thứ kinh khủng này.

Đi đến là một nữ zombie, có lẽ trước kia từng là một người sống trong khu biệt thự này, trên người mặc một chiếc áo ngủ tơ tằm dơ bẩn, từ khuôn mặt chưa thối rửa hoàn toàn, có thể khẳng định rằng khi còn sống cô ta khá xinh đẹp. Để cho người ta phải chú ý chính là phần miệng cô ta, khoang miệng rách ra gấp đôi, từ lỗ mũi trở xuống đều có thể coi đó là phần miệng, hàm răng bén nhọn dính đầy máu thịt đỏ tươi.

Vì cảm nhận được mùi người sống phát tán trong không khí, con quái vật giương nanh múa vuốt xông về phía bọn họ.

Tốc độ của nó so với nam thì hơi chậm nhưng so với nữ thì lại nhanh hơn một chút.

Đoạn đường này có vẻ có không ít zombie, Bùi Thi nhìn lại những cái xác thối rửa ấy mà dạ dày vẫn còn chút khó chịu.

Triệu Trường Các thì lại chú ý đến điểm khác, “Tốc độ của zombie đã tăng lên.” Nhớ đến việc mấy người bên Cổ Ti Vực trước đó vẫn ở trong biệt thự, chưa gặp zombie bao giờ, anh ta lại tiếp tục giải thích kĩ hơn.” Vài tiếng sau vụ nổ lúc 0h đã bắt đầu xuất hiện zombie, tốc độ chúng nó lúc ấy chỉ như của một đứa trẻ, khi bọn tôi chạy đến đây, tốc độ zombie y hệt tốc độ một người phụ nữ, phỏng chừng chẳng lâu nữa đâu chúng sẽ có tốc độ chạy hơn hẳn chúng ta.”

gửi bài lúc nửa đêm, có lẽ mai mình sẽ không rảnh post bài nên tối nay lười edit đây, mình đang đi lấp 1 hố hiện đại sủng tuyệt đối, bạn nào quan tâm có thể tìm nhé, Sủng đến tận cùng nhé

yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tận thế

“Có lẽ sự tiến hóa của zombie liên quan đến số người mà chúng ăn thịt.” Nhìn thấy hình dạng của zombie, Dự Ninh lập tức nghĩ đến những Thi quỷ (1) mà một số ma tu nuôi dưỡng, vì vậy trong lòng cô đã có chút hiểu sơ qua về cấu tạo lũ zombie này.

Triệu Trường Các không nghĩ rằng Dự Ninh chẳng những không cảm thấy ghê tởm mà còn bình tĩnh tham gia thảo luận cùng họ, anh ta liếc Dự Ninh một cái rồi nói: “Không chừng đúng là vậy cũng nên.”

Khi xe chuẩn bị chạy ngang qua zombie thì Bùi Thi phát ra một lưỡi đao gió, khuôn mặt của nữ zombie bị chém làm hai nửa, hơn nửa bên mặt kia bị đánh văng ra đến hơn một mét, máu đen chảy đầy đất.

Bùi Thi vốn chỉ muốn chém đứt đầu nó, không ngờ lại bị lệch, chỉ chém được một nửa mặt, trông thấy trạng thái kinh khủng của nữ zombie sau khi chết, mặt cô có chút trắng bệch, Triệu Vĩ nhỏ giọng chửi một câu, sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Dừng xe một chút.” Triệu Vĩ định nhanh chóng

dời khỏi đây, thế nhưng nghe thấy lời của Dự Ninh, ông theo bản năng mà dừng xe lại.

Dự Ninh mở cửa xuống xe, bước vài bước tiến đến phần đầu bị chém bay kia, cô cầm dao găm cắm vào phần thịt tìm kiếm, cuối cùng cũng lôi ra được một viên đá.

Vừa nãy cô đã cảm giác được trên trán của con zombie này có một tia tinh hoa đất trời thuần túy, mang theo tâm lý ăn may xem thử, thật đúng là đã phát hiện ra thứ này.

Chỉ là, viên đá này vừa rời khỏi thân thể của zombie thì tinh hoa đã phân tán không ít, chỉ còn một phần mười ở trong.

“Ninh Ninh”

“Dạ.” Nghe thấy tiếng gọi của Cổ Ti Vực, Dự Ninh dời sự chú ý ra khỏi viên đá trên tay, cô quay trở về xe.

“Đây là cái gì vậy?”

Mấy người ngồi trên xe đều thấy Dự Ninh moi ra được thứ gì đó từ đầu zombie, Dự Ninh vừa trở về, Bùi Thi đã quay sang hỏi.

Dự Ninh nhận ra rằng từ lúc cô lên xe đến giờ, Cổ Ti Vực vẫn cứ nhìn chăm chăm vào tay cô, vậy nên Dự Ninh giờ ta lên quơ quơ, nói: “Nó còn bản, em rửa sạch rồi sẽ đưa cho anh xem.”

Thế nhưng, vài giây sau, cô cũng đã biết rằng mình hiểu lầm ý của anh ta, dường như điều Cổ Ti Vực quan tâm không phải là thứ được cô mang về từ đầu con zombie nọ, mà là đôi tay bị dính bản của cô.

Cố Ti Vực cầm thứ đó ném cho Triệu Trường Các rồi vặn một chai nước suối rửa tay cho cô.

Mỗi năm anh đều có rèn luyện thân thể, mặc dù đôi tay không đến nỗi chai rộp lên, nhưng so với đôi tay của Dụ Ninh thì thật đúng là sờn sùi hơn nhiều. Dụ Ninh không quen với cảm giác tay hai người ma sát với nhau, cô khẽ rút tay lại nhưng càng vậy, tay lại càng bị nắm chặt hơn.

Dưới tình huống như vậy, Dụ Ninh chỉ có thể yên lặng cúi đầu chờ Cố Ti Vực thực hiện xong hành vi lưu manh này.

Đây là lần đầu tiên Dụ Ninh cảm nhận được sự tỉ mỉ của Cố Ti Vực, anh nắm ngón tay cô, rửa từ lòng bàn tay cho đến đầu ngón tay, đến cả kẽ móng tay cũng không bỏ sót, tất cả đều xoa nhẹ qua một lần, điều này khiến Dụ Ninh có cảm giác, vừa nãy cô dùng tay không moi viên đá kia chứ không phải là dùng dao găm nữa.

Đến cả cái dao, Cố Ti Vực cũng dùng nước rửa sạch. Cuối cùng thì lần rửa tay này cũng kết thúc, anh lấy một tờ khăn giấy lau sạch nước trên tay cô.

Bên này xong xuôi, bên kia, Triệu Trường Các cũng đã rửa sạch viên đá.

Bỏ đi phần thịt nát bao bọc xung quanh, viên đá lộ ra diện mạo vốn dĩ của nó, đó là một viên hình thoi, chỉ to bằng đầu ngón tay, đặc biệt, chất liệu của nó có vẻ y hệt với kim cương trong suốt, để ở lòng bàn tay Triệu Trường Các mà còn có thể dễ dàng nhìn thấy ánh sáng khúc xạ chiếu ra.

“Nhìn kĩ thì có vẻ giống như kim cương vậy.”

Nghe Bùi Thi nói, Triệu Trường Các nở một nụ cười ôn nhu, anh ta đưa tinh hạch cho cô: “Đây là kết tinh trong đầu zombie, nếu theo cách gọi trong tiểu thuyết thì đây hẳn là tinh hạch. Anh chỉ cầm ở trên tay thôi cũng đã có cảm giác muốn hấp thụ nó, thứ này chắc sẽ không có hại.”

Bùi Thi đưa tay cầm rồi đi cảm nhận viên tinh hạch, sau đó lập tức gật đầu nói: “Em cũng có cảm giác như vậy.” Nói xong, cô đưa viên tinh hạch cho Dụ Ninh: “Tiểu Ninh thật là giỏi, sao em biết trong đầu zombie có thứ này vậy? Hơn nữa, lá gan của em cũng lớn thật đấy, chị lần đầu giết zombie đã phải nôn ra đó.”

Khả năng của Dụ Ninh vừa mới lộ ra, trừ Cố Ti Vực chỉ tỏ ra hơi chút tò mò, còn lại ba người kia đều cảm thấy chấn động.

Mà người bị kinh sợ nhất chính người tương đối thân thiết với Dụ Ninh - Triệu Trường Các, một người bình thường nhìn thấy con sâu exung có thể kêu sợ hãi nửa ngày như Dụ Ninh, vậy mà bây giờ lại có thể mặt không đổi sắc đi đào móc đầu một con zombie, nghe thấy vấn đề Bùi Thi đề cập, Triệu Trường Các cũng đưa ánh mắt hoài nghi quay về phía Dụ Ninh.

“Tự đoán.” Dụ Ninh trả lời, cô không nhận lấy tinh hạch mà nói: “Nếu người giết zombie là chị thì thứ này thuộc về chị.”

“Nhưng...”

Bùi Thi còn định từ chối thì bỗng nghe thấy Triệu Vĩ hét lên kinh hãi: “Sao lại đến một bầy rồi!”

Cách đó không xa, khoảng 20m bắt đầu xuất hiện hơn mười con zombie, xem cách ăn mặc của chúng nó thì hẳn khi còn là người, họ đã tham gia party ở đây.

Lần này, Cố Ti Vực bảo Bùi Thi và Triệu Trường Các tạm thời không cần sử dụng dị năng để anh và Triệu Vĩ xuống xe luyện tập.

Dụ Ninh kéo lại vạt áo Cố Ti Vực: “Em đi cùng anh.”

Cố Ti Vực đưa tay xoa nhẹ lỗ tai cô: “Được.”

Triệu Vĩ đã từng đi lính vài năm nên cũng biết một ít võ thuật, ông không chỉ là tài xế mà còn có thể coi là một nửa vệ sĩ cho Cố Ti Vực, lúc ban đầu chống lại đám zombie, động tác có hơi bị hoảng loạn bởi bộ dáng của chúng, thế nhưng một lúc sau, ông đã có thể thích ứng với hoàn cảnh, đường đao lia qua, hai cái đầu rớt xuống.

Mấy con tang thi này có lẽ ăn thịt người chưa nhiều, vậy nên động tác còn khá chậm chạp, Dụ Ninh đứng sau lưng Cố Ti Vực, thỉnh thoảng đâm chết một hai con bị bỏ sót, kiềm chế bản thân không quá ham giết chóc để bị bắn tay cùng quần áo. (bắn nữa nam 9 càng mừng ^^)

Triệu Trường Các vẫn luôn quan sát ba người, anh vốn tưởng rằng trừ Triệu Vĩ có chút ít võ thuật thì Cố Ti Vực chỉ là tay mơ, cầm đường đao giả vờ giả vịn mà thôi, nào ngờ, anh ta còn dùng lưu loát, thuận tay hơn cả Triệu Vĩ.

Triệu Vĩ đối với mấy con zombie vẫn có một chút sợ hãi, thế nhưng Cố Ti Vực thì khác, từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh đều lạnh nhạt, đao trong tay đâm vào rút ra, lực độ cùng kĩ xảo làm người phải thần phục. Thấy Cố Ti Vực dễ dàng tránh được móng vuốt của hai con zombie, Triệu Trường Các cảm thấy có lẽ mình đã đánh giá thấp mức độ nguy hiểm của anh ta.

So với Cố Ti Vực, vẻ mặt của Dụ Ninh càng làm cho tâm trạng anh thêm phức tạp, nhìn qua thì có vẻ như là Cố Ti Vực đang che chở cho cô, thế nhưng nhìn biểu cảm trấn định cùng động tác thành thạo vung đao kia đúng thật như đang tỏ rõ thực lực của người con gái này.

Nếu anh không có dị năng, không biết phản ứng của anh có thể bằng cô ấy được hay không nữa.

Người bạn gái mà anh ở chung một năm qua rốt cuộc đã giấu giếm anh bao nhiêu chuyện?

Trong đám zombie này, trừ một con nam zombie cường tráng có chút khó đối phó, còn lại, đối với nhóm của Cố Ti Vực chẳng khác nào chém dưa hấu, một trận đánh xong, Cố Ti Vực cũng chưa cần dùng đến dị năng.

“Bọn zombie cũng không đến mức kinh khủng lắm.” nhìn thi thể ngã trên mặt đất, Triệu Vĩ có chút cảm thán nói.

Cố Ti Vực gạt đầu, đường đao chém về phía đầu con zombie có thân hình to lớn kia, khoét ra một viên tinh hạch.

Triệu Vĩ đã sớm chuẩn bị sẵn một cái túi nhỏ để đem tinh hạch bỏ vào, “Viên tinh hạch này có vẻ to hơn so với cái vừa nãy.”

“Bởi vì con zombie này so với con vừa nãy mạnh hơn.” Dụ Ninh vừa giải thích vừa ngăn cản Triệu Vĩ khi ông đang định khoét đầu một con zombie khác lấy tinh hạch.

“Con này không có.”

Tay Triệu Vĩ dừng lại một chút, ông nhìn về phía Dụ Ninh hỏi, “Không có?”

Dụ Ninh nhìn một vòng rồi chỉ vào bốn con zombie “Chỉ có bốn con này có tinh hạch thôi.”

“Sao Tiểu Ninh lại biết?” Triệu Trường Các cũng xuống xe, nghi ngờ hỏi.

“Đây có lẽ là dị năng của tôi.” Dụ Ninh quay về phía Cố Ti Vực cười.

Giống như là cầu phần thưởng, cầu lời khen, Dụ Ninh được sờ đầu một cái.

Triệu Vĩ khoét đầu bốn con zombie kia thì thấy đúng thật là tất cả đều có tinh hạch, ông khen ngợi: “Dị năng của tiểu thư thật tiện lợi quá.”

Triệu Trường Các thấy mấy viên tinh hạch đó to bé không đồng đều, viên to đều là từ đầu những con zombie khó đối phó, còn bé thì chủ yếu là từ mấy con zombie có sức chiến đấu không khác mấy con còn lại là mấy, nghĩ vậy, anh có chút không tin tưởng lời nói của Dụ Ninh, có lẽ cô thấy mọi người đều có dị năng nên tùy tiện nói dối mọi người, ngón tay hóa thành kim loại, chém vào đầu một con zombie chưa được tìm khoét gần đó, moi móc.

Con zombie này vẫn chưa bị chuyển hóa hoàn toàn, trong não vẫn chảy ra máu đỏ, Triệu Vĩ thấy tay anh ta toàn máu người và óc, suýt chút nữa nôn ra ngoài.

Ba người không chờ Triệu Trường Các mà đều trở về xe.

Sau khi Triệu Trường Các lên xe, Triệu Vĩ cố gắng không nôn mửa nói: “Triệu tiên sinh đúng là có sở thích thật đặc biệt.” lại còn thích moi não zombie.

Vừa nãy Bùi Thi cũng nghe thấy câu nói của Dụ Ninh, vậy nên đối với hành động vừa rồi của Triệu Trường Các, cô tỏ ra không hiểu được, thế nhưng cũng không nói gì mà chỉ cúi đầu.

May là Triệu Trường Các hi khoét ba cái đầu rồi dừng lại, dù cho trước khi lên xe anh đã rửa tay sạch sẽ, thế nhưng không biết có phải vì tâm lý hay không mà mọi người đều cảm thấy trên người anh tỏa ra mùi hôi thối của xác chết.

Dụ Ninh đưa mắt nhìn, ánh mắt lướt qua đôi tay Triệu Trường Các và nhanh chóng phát hiện một vết thương nhỏ trên ngón tay anh ta, mắt đen cười híp lại.

“Bởi dị năng đặc biệt của Dụ Ninh chúng ta không có cách nào để kiểm chứng, vậy nên tôi mới thử với ba con ngẫu nhiên kia.” Triệu Trường Các giải thích với mọi người.

Tuy nhiên chỉ có Bùi Thi gạt đầu tỏ vẻ tin tưởng, còn ba người còn lại đều không lên tiếng.

(1) Thi quý: là xác người chết bị yểm bùa nuôi dưỡng bằng cách cho ăn thịt người.

mình xin nhờ vì đã hứa trong hum nay mà lại bị bật sang nửa đêm thế này, mọi người hãy vì sự tàn bạo thức đêm của mình mà đừng trách mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Vì không muốn lãng phí thời gian nên quãng đường tiếp theo xe cũng không tiếp tục dừng lại nữa, Triệu Vĩ lái xe chạy thẳng một mạch đến thương trường

(1).

Thương trường này hẳn là đã có người tìm đến, cửa ra vào mở rộng, đèn bên trong đều sáng.

“Nơi này hẳn là có máy phát điện.” Cố Ti Vực nói một câu, vật áo lập tức bị Dụ Ninh kéo kéo, “Anh đi lên tầng năm với em.”

Vừa nãy cô đã nhìn bảng hướng dẫn và phát hiện ở tầng năm có cửa hàng bán ngọc, mặc dù không gian lưu trữ vật tư không phải nơi nào cũng có, thế nhưng cô cũng chỉ muốn thử vận may của mình một chút.

“Mặc dù ở đây không có nhiều zombie cho lắm nhưng chúng ta vẫn không nên tách ra, bây giờ chúng ta đi đến siêu thị ở tầng một rồi tí nữa sẽ đi lên tầng năm lấy đồ cho em.” Triệu Trường Các nhớ rằng có một nhãn hiệu quần áo mà Dụ Ninh thường mặc nằm trên tầng năm, anh ôn hòa đề nghị.

Dụ Ninh nhìn Cố Ti Vực một cái, Cố Ti Vực lập tức kéo tay cô đến khu vực thang máy.

Thấy hai người kia vẫn cứ cố chấp làm theo ý mình, Triệu Trường Các mang theo vẻ mặt uất ức nhìn về phía Bùi Thi.” Quan hệ của hai người họ thật là tốt, từ lúc gặp lại đến giờ tiểu Ninh vẫn chưa thềm nói chuyện với anh một lần nào.”

Trên cả quãng đường này, Bùi Thi đã sớm thành thói quen khi chứng kiến những hành động thân mật của Dụ Ninh và Cố Ti Vực, thành ra cô cũng không có cảm giác gì, nghe Triệu Trường Các nói vậy, cô chỉ có chút áy náy.” Điều là do em không tốt mới khiến cho hai người gây gổ với nhau.”

“Việc này không liên quan đến em, đều là vì.”

Triệu Trường Các còn chưa nói xong, Triệu Vĩ cũng đã có chút không bình tĩnh, ông cắt đứt lời anh ta nói:” Tốt nhất là chúng ta nên nhanh chóng chạy vào siêu thị cầm chút thức ăn, xong rồi lại nói chuyện tiếp”.

Trong khi đó, ở bên này, nhờ có sự trợ giúp của thang máy nên chẳng bao lâu sau Dụ Ninh đã có thể lên đến tầng năm.

Tầng năm có ba con zombie mặc đồng phục bảo vệ, ngửi thấy mùi người sống, bọn chúng nhào về phía Dụ Ninh.

Cố Ti Vực dễ dàng giải quyết ba con zombie, anh dùng dị năng đập vỡ cửa chính tiệm ngọc.

Cửa vỡ, chuông báo động vang lên inh ỏi.

Dụ Ninh nhìn quanh một vòng, sau đó có chút thất vọng, những miếng ngọc này đều chỉ là ngọc bình thường, đừng nói là không gian lưu trữ, đến cả tinh hoa, linh khí trời đất cô cũng chẳng cảm nhận được.

“Ninh Ninh muốn tìm cái gì?” Cố Ti Vực thấy cô nhìn chung quanh một vòng, sau đó vẻ mặt thay đổi từ mong chờ biến thành thất vọng nên hỏi lại.

Dụ Ninh tổ chức lại ngôn từ để trả lời anh, “Dị năng của em giúp em nhận biết con zombie nào có tính hạch là vì em có thể nhìn thấy một dòng khí, mặc dù em không biết dòng khí này là cái gì, thế nhưng em có thể cảm nhận ra được rằng nhờ có nó mà mọi người mới có được dị năng, zombie rõ ràng chỉ là một cái xác chết thế nhưng lại vẫn có khả năng di chuyển, hành động, em còn chú ý và phát hiện ra chiếc vòng ngọc trên tay Bùi Thi có rất nhiều dòng khí này, vì vậy em cũng muốn tìm xem có miếng ngọc nào tương tự cô ấy hay không.”

Cố Ti Vực nghe xong không nói gì, anh giơ tay lên phá hồng mây chỗ rồi tìm ra được một chiếc tù sắt, sau khi bỏ nó ra, Cố Ti Vực nhìn về phía Dụ Ninh.” Xem thử chỗ này xem.”

Trang sức trong hòm rõ ràng tốt hơn nhiều so với ở ngoài quầy hàng, Dụ Ninh nhìn kĩ vài lần thì đúng là có tìm thấy một miếng ngọc có chứa linh khí.

Dụ Ninh đưa tay cầm một cái dây chuyền có mặt ngọc hình giọt nước.” Cái này có nhưng rất ít.”

Cố Ti Vực nhận lấy dây chuyền rồi đeo lên cổ cô, viên ngọc hồng nhạt sáng long lanh nổi bật trên cái cổ trắng nõn nà, Cố Ti Vực không nhận được mà cúi đầu chạm nhẹ môi lên khối da thịt ấy.

“Anh trai?”

Cố Ti Vực lưu lại một dấu hồng trên xương quai xanh cô, “Hả?”

Sắc mặt Dụ Ninh đỏ lên, cô cắn răng, kiềm chế một lúc lâu mới có thể ngăn câu chửi thô tục ra khỏi miệng, “Nhột.”

Cố Ti Vực cầm lấy ngón tay cô, vuốt vuốt lòng bàn tay non mịn ấy, cười nhẹ.” Anh cũng nhột.”

Trong lòng ngửa ngáy, chỉ muốn một ngum ăn luôn cô.

.....

Siêu thị ở tầng một đang diễn ra một trận ác chiến.

Ba người nhóm Bùi Thi bị hơn mười con zombie bao vây, Triệu Trường Các bất tỉnh nằm trên đất, không rõ sống chết, trán Bùi Thi thì bị đập vào giá

hàng, dòng máu đỏ tươi chảy tích tấp xuống nền nhà.

Trong đám zombie bao vây bọn họ chỉ có một con mặc áo bảo vệ, còn lại đều mặc quần áo bình thường, hẳn là những người đến đây lấy vật tư nhưng không may nhiễm bệnh.

Thấy Cổ Ti Vực xuất hiện, hai mắt Triệu Vĩ sáng lên:” Thiếu gia, chúng tôi ở bên này, lũ zombie này thật lợi hại, tôi cùng Bùi tiểu thư sắp chống đỡ không nổi.”

Nói xong, con zombie mặc đồng phục bảo vệ nhảy lên một cái, hướng về phía kẻ đang phân tâm chạy tới, Triệu Vĩ sợ hãi đến quên cả phản kháng, Cổ Ti Vực rat ay phải ngăn đón mới giúp ông tránh thoát móng vuốt con quái vật.

Trước khi quả cầu lôi điện đánh vào người zombie, như thể cảm nhận được nguy hiểm, con zombie đã chạy về phía bên kia, toét miệng gào thét với Cổ Ti Vực.

Cổ Ti Vực và Dụ Ninh gia nhập trận chiến khiến cho tình hình đang tràn ngập nguy cơ cũng nhanh chóng nghịch chuyển.

Dụ Ninh liếc mắt nhìn về phía Triệu Trường Các hỏi:” Anh ta bị làm sao vậy?”

Bùi Thi một tay phóng lưỡi dao gió, một tay đỡ trán, choáng váng trả lời:” Trường Các vừa gặp lũ zombie này thì ngất đi, tôi cũng không anh ấy đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Cũng chính là bởi vì Triệu Trường Các đột nhiên té xỉu mới khiến cho bọn họ đứng ở thế bị động như vừa nãy.

Dao găm trong tay Dụ Ninh xẹt qua đầu một con zombie chuẩn bị lao về phía Bùi Thi, “ Phốc” một tiếng, máu, óc văng khắp nơi.

Bùi Thi bị đánh phải, dòng máu ầm ập làm cô bị dọa đến sững sờ, ngăn người một lúc mới nói lời cảm ơn với Dụ Ninh.

Dụ Ninh khom lưng nhặt viên tinh hạch trên mặt đất, đồng thời hơi lơ đãng đến gần Triệu Trường Các.

Điểm đen trên ngón tay đã biến mất, khôi phục làn da người bình thường, trên cơ thể phát tán một tia vẩn đục của zombie.

Lúc ở trên xe cô đã phát hiện vết thương nhỏ trên tay Triệu Trường Các, cô cũng đã đoán được rằng với tính cách của anh ta, nếu có cơ hội, anh ta sẽ tự mình ra tay nghiệm chứng dị năng mà cô đã nói, đầu của một zombie không có tính hạch độc hơn rất nhiều so với một con zombie có tính hạch, Triệu Trường Các dám dùng tay tìm tính hạch thì đúng là tự tìm đường chết.

Người bình thường sau khi tiến hóa thành Dị Năng giả thì trong cơ thể sẽ sản sinh ra một loại kháng thể chống lại sự xâm nhập của virus zombie, khả năng của kháng thể cũng còn tùy thuộc vào thực lực của Dị Năng giả, nếu như Triệu Trường Các có được dị năng từ một tuần trở lên thì dù cho trên tay có bị thương cũng không bị lây nhiễm.

Bây giờ anh ta ngất đi có thể là do kháng thể đang tranh đấu cùng virus, có thể cũng sẽ chen ép được virus vào một khu vực nào đó, nếu không bị ngoại lực tác động, ắt hẳn anh ta sẽ không bị ảnh hưởng bởi căn bệnh này.

Cô cũng không có ý định biến Triệu Trường Các thành zombie, chỉ muốn dùng virus trong cơ thể anh và mấy lá phù luyện chế anh ta thành con rối của mình, giúp cô hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Ánh mắt Dụ Ninh mới chỉ dừng lại ở trên người Triệu Trường Các được hai giây, Cổ Ti Vực đã quay đầu nhìn sang “ Đến bên cạnh anh.”

Cổ Ti Vực chính là kẻ thu hút zombie nhất, cũng là trụ cột cuộc chiến, ngoại trừ con zombie bảo vệ kia, hiện tại cũng còn năm con zombie đang vây xung quanh anh, tìm kiếm cơ hội để nhào đến, với tình huống như vậy mà anh ta còn có thể gọi cô đến bên cạnh, sau bản chất lưu manh, bây giờ Cổ Ti Vực đã được cô gắn thêm một danh hiệu nữa - tra nam.

Dụ Ninh chạy lấy đà hai bước, dao găm cắm vào ót một con zombie nam.

Con zombie này hẳn là đã ăn thịt không ít người, con dao găm của cô mới chỉ cắm vào thân thể của nó được 5 cm, Dụ Ninh nhanh chóng bỏ dao găm tránh khỏi móng vuốt cào về phía đầu cô của nó.

(1) Thương trường: trung tâm mua sắm

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Dụ Ninh vận dụng sức lực toàn thân để chống lại móng vuốt đã tiến hóa thành kim loại của con zombie nam, cô không dám liều mạng, chỉ có thể tránh né, chạy về phía có ít zombie hơn.

Khu thứ nhất là dãy bán đồ sống, Dụ Ninh nhìn lướt qua xung quanh, không bỏ sót bất kì thứ gì, cuối cùng cũng nhìn thấy mấy cái chày đập cá.

“Tê tê tê”

Để có thể nắm được cái chày sắt, Dụ Ninh giảm tốc độ, zombie cách cô chưa đến nửa mét, khoang miệng chiếm nửa khuôn mặt, từng sợi dịch nhờn màu vàng chảy xuống đất phát ra âm thanh như kim loại bị axit ăn mòn.

Dụ Ninh bắt được cái chày kia liền chống tay lên bệ hàng, nhấc chân đá về phía con dao găm cắm ở ót zombie, thế nhưng, phản ứng của con zombie nhanh hơn so với cô rất nhiều, chân vừa lia đến cách con dao chỉ một cm thì móng vuốt zombie đã đến chân cô rồi. (Như đóng phim Hollywood ^^)

Cô chỉ có thể bỏ qua cơ hội này, quát chày sắt về phía tay con zombie, tránh khỏi công kích của nó.

Mà lúc này, một con zombie khác dường như cũng nhận ra rằng Dụ Ninh dễ đối phó hơn so với những người khác, nó bỏ qua Bùi Thi và Triệu Vĩ, chạy về phía cô.

Con zombie mới này mang hình dạng đã bị biến đổi khá triệt để, toàn thân đều biến thành màu đen, lỗ tai đã bị tiêu biến, đôi mắt to gấp ba so với người bình thường, phần mũi chỉ còn là hai cái lỗ lớn, cái miệng nằm ở vị trí bình thường, thế nhưng hai hàm răng sắc nhọn dường như muốn lấp kín khuôn miệng đó, quần áo trên người rách nát nhuộm đầy máu tươi và thịt vụn, không biết khi còn sống nó là nam hay nữ nữa.

Tốc độ của con này còn nhanh hơn so với zombie nam trước mặt Dụ Ninh, cô vừa mới chặt đứt được một cái móng tay của con zombie nam thì con kia cũng đã từ bên trái chồm đến.

Dụ Ninh cúi người tránh thoát, chày sắt đập về phía miệng nó.

Âm thanh kim loại ma sát vang lên, tay nắm chày bị chấn động mạnh nhưng cuối cùng cái chày cũng không bị buông lỏng.

Chày sắt vẫn khó sử dụng hơn so với dao găm, vừa đâm vào miệng nó, cái chày đã bị cản lại, Dụ Ninh dứt khoát rút ra đập về phía con zombie nam kia.

Đầu zombie nam bị đánh lồm một khối, máu đen chảy ra không ít, thế nhưng hành động của nó vẫn không bị trì trệ lại chút nào.

Zombie khó đối phó ở chỗ, chúng không biết đau cũng không biết mệt, nếu không đánh thẳng vào chỗ yếu hại của chúng thì chúng sẽ trở thành những chiến binh bất tử.

Trong khi thân thể này của cô lại có thể lực yếu kém, dù đã được cô cải tạo một đêm, thế nhưng, cũng chỉ như thay đổi từ đi mười phút sẽ phải thở dốc, lên thành dễ dàng chạy được 800m thôi, vì vậy phương thức chiến đấu hiệu quả nhất đối với Dụ Ninh lúc này chính là đánh nhanh thắng nhanh, nếu không, khi thể lực bị tiêu hao hết, kỹ thuật đánh nhau của cô cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Chỉ hai phút sau khi đồng thời chống lại hai con zombie không biết mệt này, khả năng công kích của Dụ Ninh đã giảm đi rõ rệt, cô bắt đầu nghĩ xem mình có nên dùng phù chú để giải quyết tình hình trước mắt.

Ngay một giây sau khi Dụ Ninh nghĩ đến phương án ấy thì một tia sét đã “Răng rắc” đánh vào hai con zombie, tiếng thịt bị chiền và mùi thịt cháy bốc lên từ người chúng nó, Cố Ti Vực giải quyết xong zombie bảo vệ liền xoay người giết hai con zombie trước mặt cô.

Sau khi có được dị năng, thể năng của Dị Năng giả cũng tăng lên đáng kể, Cố Ti Vực chỉ chạy vài bước đã đến bên cạnh Dụ Ninh.

Anh ném cây chày sắt, đưa tay ôm ngang hông cô.

Dụ Ninh cau mày tránh khỏi vòng tay của anh, vứt cây chày sắt trên tay rồi đi đến bên người zombie nam, rút dao găm từ trên đầu nó ra.

Cô đang tức giận, giận bản thân yếu kém đến mức phải nhờ đến sự trợ giúp của Cố Ti Vực, càng giận anh ta có ý để cô lâm vào tình trạng như vậy.

Người ngoài có thể không nhận ra, chứ cô nhìn qua là đã biết. Zombie bảo vệ đúng là rất lợi hại, thế nhưng nó lại không thể làm khó được Cố Ti Vực, ngay từ khi con zombie thứ hai chạy về phía bên này, anh ta đã có thể giải quyết con zombie bảo vệ để đến giúp cô, thế nhưng anh lại cố tình kéo dài thời gian, đợi cho cô không còn sức chống cự, gặp phải nguy hiểm mới ra tay. Đây rõ ràng là cố ý.

Và dù cho nguyên nhân của hành động đó là gì đi chăng nữa thì cũng đều khiến cô cảm thấy khó chịu. Dụ Ninh khoét hai viên tinh hạch trên đầu zombie ra, làm như không thấy Cố Ti Vực đang đứng đó, cô đi sang khu vực khác.

Bị làm lo, Cố Ti Vực rút tay về, đút tay vào túi, ánh mắt anh tĩnh lặng, thâm trầm nhìn bóng lưng Dụ Ninh, không biết nghĩ cái gì.

Lúc này, nhóm Bùi Thi cũng đã giết xong con zombie cuối cùng, Triệu Vĩ lập tức ngồi bệt xuống đất thở dốc, trên trán toát đầy mồ hôi hột.

Mặc dù Bùi Thi có dị năng, thế nhưng vì tiêu hao quá nhiều thể lực, nên tuy không đến mức ngồi ra đất như Triệu Vĩ nhưng cô cũng phải tựa người lên giá hàng, khuôn mặt tái nhợt.

Thấy Dự Ninh bình an trở về, Bùi Thi lấy lại tinh thần, ngẩng đầu cười với cô:” Thật may là Cố tiên sinh chạy đến kịp thời, Tiểu Ninh, cô có bị thương không?”

Dự Ninh bình tĩnh cầm một phần bánh mì nhét vào miệng để bổ sung thể lực, mặt không biểu cảm nói:” Không có việc gì.”

Nếu trước khi ra cửa, Triệu Vĩ còn lo rằng Dự Ninh yếu đuối gây cản trở, thì hiện tại, sự lo lắng ấy đã hoàn toàn biến thành nỗ lực, đứng giữa một vùng không gian mà xác thối đầy đất như vậy, cô vẫn có thể ăn uống ngon lành, sự can đảm đó không phải ai cũng có thể làm được.

Triệu Vĩ nhìn đám quái vật đầu óc nát bét kia, tưởng tượng nếu bây giờ mình mà ăn cái gì, nghĩ đến đây, ông suýt chút nữa nôn cả bữa sáng ra.

Bùi Thi thấy Cố Ti Vực cầm một hộp sữa tươi đưa cho Dự Ninh uống, cô bỗng thấy cảm phục suy nghĩ khác người của anh.

“Không biết khi nào thì Trường Các mới có thể tỉnh lại?” Ánh mắt hướng về phía người không rõ sống chết vẫn nằm trên mặt đất này giờ, Bùi Thi tò mò lo lắng nói.

“Có phải là do chịu áp lực lớn quá mà ngất đi không?”

Bùi Thi vỗ nhẹ gò má Triệu Trường Các, thấy anh không có dấu hiệu tỉnh lại,” Mong là vậy.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Triệu Vĩ hỏi xong, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Cố Ti Vực.

Cố Ti Vực đang lau phần sữa tươi bên môi Dự Ninh, ánh mắt chuyên chú, “Nghỉ ngơi, hồi phục trong nửa giờ.”

.....

Bùi Thi thu một nửa đồ ăn vào không gian, kể cả những đồ dễ hư thối cũng được đưa hết vào không gian ấy.

“Không gian của tôi có thể ngừng lại thời gian của đồ vật tại thời điểm cho nó vào, lúc cho vào như thế nào thì khi lấy ra vẫn như vậy, mấy thứ thức ăn để bảo quản này tốt nhất vẫn nên để lại cho những người sống sót đến sau thôi.”

Không gian là của Bùi Thi nên lời nói của cô, chẳng ai có thể phản đối.

Sau khi lấy thức ăn xong, mấy người đi thẳng lên tầng để thu thập quần áo và đồ dùng sinh hoạt, không có Triệu Trường Các ở bên nhắc nhở, Bùi Thi cũng đã quên mất việc che giấu độ lớn của không gian, may mà Triệu Vĩ nhắc cô để dành chỗ cho ô tô, Bùi Thi mới nhớ ra mà ngừng tay.

Bước ra khỏi thương trường, nhóm Dự Ninh gặp phải một đám trai gái cũng đến đây thu thập vật tư.

Khi thấy bọn họ, nhóm người kia vui mừng đến sáng cả hai mắt, thế nhưng vừa thấy Triệu Trường Các nằm trên lưng Triệu Vĩ, một người lập tức đưa ra nghi vấn khiến những người khác xôn xao rối loạn hết cả lên.

“Cậu bạn này bị làm sao vậy? Không phải là bị zombie cắn đó chứ?”

“Anh ấy mệt nên mới ngất đi thôi, không phải bị zombie cắn, mọi người không cần lo lắng.”

Người này có vẻ như đã từng thấy bạn bè của mình bị zombie cắn rồi nổi điên nên kể cả nghe được lời giải thích của Bùi Thi, anh ta vẫn lui về phía sau mấy bước.

Người dẫn đầu nhóm người thấy họ cầm vũ khí nhưng hai tay trống không, trong mắt lập tức toát lên một tia sợ hãi:” Bọn zombie trong đó mạnh lắm sao? Tại sao mấy người vào đó mà không mang được cái gì ra vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Đám người kia hẳn là có sự chuẩn bị mà đến, họ lái một chiếc xe buýt cũ nát, mang theo toàn là thanh niên trai tráng đi, trên tay mỗi người đều cầm một thanh đao sắc bén.

Nhận thấy sự nghi ngờ của họ, Bùi Thi chần chờ một chút rồi trả lời:” Đó là bởi vì tôi có không gian.”

Dự Ninh đã đọc qua kịch bản nên cô không hề ngạc nhiên khi Bùi Thi dễ dàng lộ ra con át chủ bài đối với người xa lạ, trong khi đó, Triệu Vĩ thì đã ngây ngẩn hết cả người, ông còn đang nghĩ xem nên lấy lý do gì để giấu chuyện dị năng không gian đi, thế mà Bùi Thi lại dễ dàng đem chuyện này nói ra như vậy.

Câu trả lời vừa buông xuống đã khiến cho đám người bên kia xôn xao, riu rít hết cả lên, bởi vì đây mới là ngày đầu tiên của tận thế nên có rất nhiều người vẫn không hề biết đến sự tồn tại của dị năng, thấy về mặt Bùi Thi không giống như đang nói dối, và lại, đến cả tận thế cũng đã xảy ra thì còn chuyện gì là không thể chứ?

Một người mặc áo đen đưa mắt liếc nhìn Bùi Thi, con ngươi xoay vòng.” Cô nói cô có dị năng sao?”

Bùi Thi không nói gì cả, cô vung tay lên, trước mắt đám người lập tức xuất hiện một con cá lớn vừa được thu từ siêu thị, con cá xuất hiện vài giây rồi biến mất trước ánh mắt của mọi người.

“Vừa nãy chính là ma thuật phải không?” Một người trong đoàn sợ mình bị hoa mắt, đưa tay dụi dụi, không dám tin mà nhìn về phía người bên cạnh hỏi.

“Tôi cũng không tin vào mắt mình nữa, thật sự có dị năng không gian này.”

“Thật khó có thể tin được.” Người dẫn đầu nói bằng giọng cảm thán, ánh mắt lập tức sáng lên, “Chúng tôi vẫn chưa biết cô tên gì?”

“Tôi là Bùi Thi.” Bùi Thi nói xong lại tiếp tục giới thiệu sơ qua về đám Dự Ninh.

Dự Ninh hít một hơi, cảm nhận không khí đang dần đục ngầu xung quanh, bởi đã được cải tạo nên khứu giác và thính giác đều tốt lên rất nhiều, vì vậy bên tai cô dường như còn nghe thấy tiếng zombie gào thét.

Cũng phải thôi, một đồng thịt người sống đang đứng đây, lũ zombie còn không bị nghẹt mũi mới lạ. (vâng liền tường của chị)

Chú ý đến hành động của Dự Ninh, Cố Ti Vực dường như cũng nhận ra điều gì, anh nhìn về phía xa, đưa tay ôm Dự Ninh vào trong ngực, khẽ vuốt lưng cô như để trấn an.

Dự Ninh cũng không giãy giụa, cô lười biếng tựa vào lòng anh, nhìn Bùi Thi đang đứng ở phía bên kia giải thích cho đám người về dị năng.

Cố Ti Vực và Triệu Trường Các đều bị bóc ra thân phận Dị Năng giả, thế nhưng nhìn Cố Ti Vực có vẻ là người không dễ chọc, Triệu Trường Các thì vẫn còn đang hôn mê, đám người lập tức tự động vây quanh Bùi Thi.

“VẬY.....có thể làm phiền tiểu Bùi đi cùng chúng tôi vào thương trường một lần nữa không?”

Bùi Thi cũng từng nói qua rằng zombie trong siêu thị đã được bọn họ dọn dẹp sạch sẽ, thế nhưng đám người vẫn muốn mời cô đi cùng họ một chuyến nữa, Bùi Thi cũng không tỏ ý phản đối: “Nếu có thể giúp được gì thì tôi sẽ giúp.”

“Tiểu Ninh, mọi người chờ tôi một chút, một lúc nữa là tôi có thể ra cùng mọi người.”

Nam nhân áo đen lại lo lắng liếc nhìn người còn đang choáng váng nằm trên lưng Triệu Vĩ, “Đến giờ cậu bạn này còn chưa tỉnh lại, tốt nhất vẫn nên đưa cậu ấy về kiểm tra lại một lần xem có vấn đề gì không. Hay cứ để bọn họ về trước còn chúng tôi sẽ đưa tiểu Bùi về sau.”

Người dẫn đầu liếc về phía nam nhân áo đen, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, nếu có thể giữ lại toàn bộ Dị năng giả thì tất nhiên là tốt, thế nhưng nhìn Cố Ti Vực rõ ràng không phải người thường, chỉ có Bùi Thi tính cách đơn thuần sẽ dễ khống chế hơn.

“Chung cư của chúng tôi còn không ít người già yếu mắc sống sót, bây giờ với cái thời tiết này, về tối, sức khỏe bọn họ làm sao có thể chống chịu nổi, chúng tôi muốn thu thập thêm chút chăn bông và quần áo dày, chiếc xe bus chúng tôi đi đến đã cũ nát như này, không biết có thể căng được cho đến khi trở về hay không nữa.” Nói xong, người dẫn đầu bên kia lại thở dài một cái: “Vì những người còn sống đang chờ chúng tôi ở cửa, tôi xin thỉnh cầu tiểu Bùi ở lại...”

Bùi Thi ngắt lời người đó: “Trời cao ban cho tôi năng lực hơn người bình thường chính là minh chứng cho thấy trách nhiệm tôi muốn gánh so với người khác lớn hơn rất nhiều.” Ý là cô đồng ý ở lại giúp họ thu thập vật tư. (Bà bị ảo tưởng sức mạnh á, nói như chúa cứu thế không bằng.)

“VẬY thì tiểu Ninh.....” Sau khi nhận lời xong, Bùi Thi chợt nhớ ra lời Cố Ti Vực đã nói, tối nay phải rời khỏi thành phố này, dù cho cô nói chuyện với Dự Ninh nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà hướng về phía Cố Ti Vực xin ý kiến.

Dự Ninh cũng không chắc Cố Ti Vực có thích Bùi Thi hay không, vừa lúc có cơ hội tách hai người họ ra, vì hoàn thành nhiệm vụ, cô tất nhiên sẽ không buông tha. Dự Ninh sờ khối ngọc trên cổ nói: “Vật tư ở trong tay cô, kể cả chúng tôi có muốn rời đi thì cũng không thể đi với hai bàn tay trắng đi.”

Bùi Thi không phát hiện ra ý tứ ẩn sau câu nói ấy, tự hiểu là Dự Ninh đã đồng ý, cô liếc mắt về phía Cố Ti Vực, không nhìn được nói: “Nghe nói Cố tiên sinh xây mười trường tiểu học mang tên Hi Vọng, ngoài ra, hàng năm Cố tập đoàn cũng sẽ quyên góp rất nhiều cho quỹ từ thiện, tôi vẫn luôn muốn trở thành một người tốt giống như Cố tiên sinh vậy.”

Hiếm thấy là cuối cùng ánh mắt Cố Ti Vực cũng đặt lên người Bùi Thi, anh lặp lại lời nói của cô...: “Người giống như tôi, người có tiền sao?”

Nói xong, anh cũng chẳng thêm quan tâm đến sắc mặt tái nhợt của Bùi Thi, ôm Dự Ninh vào trong xe.

Sau khi bốn người lên xe, dưới sự thúc giục của Dự Ninh, Triệu Vĩ lập tức khởi động xe đi khỏi chỗ này.

Dụ Ninh nghĩ, hẳn là không đến ba phút nữa, sẽ có không dưới trăm con zombie tụ tập ở nơi này.

Triệu Trường Các không ngồi ở hàng sau, ghế trống rộng rãi lên nhiều, Dụ Ninh lên xe liền kéo xa khoảng cách với Cố Ti Vực, thế nhưng cái khoảng cách đó cũng chẳng làm khó được Cố Ti Vực, anh lập tức kéo cô lại.

Cánh tay dài xuyên qua sau lưng Dụ Ninh cuốn về phía trước, bàn tay to rộng đặt lên bụng cô, Cố Ti Vực híp mắt, cảm nhẹ nhàng cọ trên đỉnh đầu thiếu nữ: “Vẫn đang tức giận sao?”

Dù không còn nữ chính ở đây nhưng cô vẫn có nhiệm vụ nâng cao tình cảm với nam chính, vậy nên, lúc này, Dụ Ninh dụ ngoạn để anh kéo mình vào lòng: “Có anh trai ở bên, em sao có thể tức giận?”

Thanh âm mềm yếu ngọt ngào, còn mang theo một chút lầy lờn, thân thể nhỏ xinh chỉ bằng một nửa người anh, lúc này, cô dựa vào lồng ngực bản thân, như thể cả trái tim đều thuộc về mình, vừa nghĩ đến điều này, trong lòng anh vọt lên một dòng cảm xúc tê dại, cánh tay ôm cô càng kéo chặt hơn.

“Em không thích cô ta.”

Dụ Ninh ngược mắt, u mê nhìn Cố Ti Vực, một lúc sau mới nghĩ ra “cô ta” mà anh nhắc đến là ai, cô không chút do dự gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, em ghét ánh mắt cô ấy nhìn anh.”

Dụ Ninh ngửa đầu khiến cho đường cong trước ngực càng thêm rõ ràng, Cố Ti Vực có chút ý trừng phạt mà bấm bấm vành tai đầy thịt của cô: “Ninh Ninh ghen sao?”

Cố Ti Vực dùng không ít sức, Dụ Ninh nghĩ lỗ tai của mình nhất định là đã bị sung lên rồi, trong mắt dâng lên một chút hơi nước, đôi mắt hạnh nhìn chăm chăm anh mang theo chút tức giận.

Bên môi Cố Ti Vực hiện lên một nụ cười: “Ninh Ninh sẽ giận anh sao?”

Lông mi thon dài chớp chớp, Dụ Ninh hỏi ngược lại: “Anh nghĩ sao?”

Ngón tay lướt qua hàng mi khiến lòng anh ngứa ngáy, Cố Ti Vực cảm thấy thỏa mãn khi thấy nó run lên, giống như lúc Dụ Ninh sợ hãi nhìn anh vậy, lúc đồng tiền nhàn nhạt xuất hiện trên khuôn mặt, Cố Ti Vực nói: “Ninh Ninh vĩnh viễn là con thỏ nhỏ đáng yêu của anh.”

Dụ Ninh hừ lạnh trong lòng, Cố Ti Vực, anh mới là một tên súc sinh.

Triệu Vĩ ngồi đằng trước cảm thấy một màn trình diễn ở phía sau đem lại lượng thông tin quá lớn, ông hận không thể chọc mù hai mắt mình.

Trước khi tận thế đến, ông còn đang nghĩ hai người bọn họ là kẻ thù sống chết với nhau, thế mà chỉ qua một đêm, mối quan hệ ấy chẳng những tốt lên mà còn mang theo chút mập mờ như vậy, chẳng lẽ trước kia Dụ Ninh khắp nơi chọc ngoáy Cố Ti Vực bởi đó là hành động tình thú sao.

Nghĩ một chút, ông lại không nhịn được nhìn về phía Triệu Trường Các, chiếc nón xanh trên đầu sắp đem tóc anh ta cũng nhuộm xanh rồi.

.....

Mấy người lại theo đường cũ trở về biệt thự, đúng như dự đoán của họ, con trai thím Vương đã thức tỉnh dị năng, trên đường đến đây, cậu ta gặp được người của quân đội, được chiêu dụ đi theo họ, đám người Cố Ti Vực trở về, họ lập tức đến đưa ra yêu cầu mang thím Vương đưa đến quân khu.

Thím Vương chỉ có một đứa con trai này, bà cũng không có họ hàng thân thích gì ở thành phố B, đúng là cũng chẳng cần theo chân bọn họ đi xa xôi ngàn dặm làm gì.

Cố Ti Vực tất nhiên đồng ý, Dụ Ninh thì có đôi chút tiếc nuối vì không được ăn đồ ăn của thím Vương nữa.

“Thấy quan hệ của thiếu gia và tiểu thư tốt lên thì tôi và thằng Phúc cũng chẳng còn gì băn khoăn nữa. Nhớ khi còn bé, hai người vẫn ngày ngày ôm nhau ngủ chung, dùng cách gì cũng không thể phân tách ra được.” Thím Vương nén nước mắt nhớ lại quá khứ.

Thì ra Cố Ti Vực có tiền án về cái thói ôm ấp chặt đến gió cũng không lọt là vậy hả.

Cố Ti Vực và Triệu Vĩ đi tiễn thím Vương ra cửa, coi như bảo vệ bà một chuyến, tiện thể cũng thăm dò chút tin tức từ bên quân đội.

Chỉ còn Tịch Ái và Dụ Ninh, hai người nhìn nhau đã thấy chán ghét, bây giờ, đối với những lời nói của Tịch Ái, Dụ Ninh đã chẳng thèm tiếp, không đợi cô ta nói xong hai câu, Dụ Ninh lập tức trở về phòng, Tịch Ái tức mà không có chỗ phát tiết liền hét to mấy câu, nhưng sau đó, sợ zombie tìm đến, hơn nữa, nhìn sắc trời cũng đang chuyển tối, trong lòng cô sợ hãi, chỉ đành vào trong một gian phòng trống, đóng cửa lại chờ đám Cố Ti Vực trở về.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi vào phòng, Dự Ninh lại luyện ⇨ thêm một lần nữa, tuy rằng cô đã đã thông các mạch bên trong của cơ thể này, thế nhưng độ nhanh nhạy, uyển chuyển của động tác vẫn không theo kịp chiêu thức, điều này khiến cho cô chỉ có thể tránh né khi gặp lũ zombie.

Dự Ninh mới thực hiện vài động tác thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi như thể mới được vớt từ trong nước ra vậy, khuôn mặt thì trắng bệch y hệt nữ quỷ bò ra từ giếng sâu. Cô biết hôm nay mình cũng chỉ có thể tập đến đây, bây giờ điều cần làm chính là thay bộ quần áo khác, sau đó ngồi tĩnh tọa thêm một lúc rồi mới bắt đầu đi nghiên cứu miếng ngọc nhỏ trên cổ.

Trong lúc Dự Ninh tu luyện, miếng ngọc cũng được hấp thu một chút tinh khí đất trời, màu hồng nhạt trước đây giờ thêm vài tia sương mù vờn quanh, làm cho người ta có cảm giác đây không phải là phàm vật. (vật không bình thường, đặc biệt nhé)

Miếng ngọc này khác với chiếc vòng ngọc của bùi thi, bùi thi có thể lấy máu nhận chủ luân, còn cô thì phải lấy máu mình làm vật dẫn, dùng một lá phù dẫn linh thì nó mới dần sáng lên.

Miếng ngọc lơ lửng ở giữa lá phù, màu máu trên phù rất nhanh biến mất, thành ra gần như màu chì nhạt đi một chút là Dự Ninh phải nhỏ thêm máu mới vào, chẳng bao lâu sau, cô đã phải rút đi không ít máu của mình.

May mắn là thân thể này tuy kém về mặt thể lực nhưng lại được chăm sóc rất tốt, không đến mức khiến cho cô ngất đi vì mất máu quá nhiều.

Vài giây sau, miếng ngọc hồng nhạt bắt tri bắt giác (biến đổi xảy ra không biết lúc nào) biến thành màu đỏ sẫm, bên trong màu ngọc sáng long lanh dường như có từng tia máu đỏ đang lưu động.

Thấy mọi việc đã khá ổn, Dự Ninh thu tay niệm pháp quyết (câu chú đầy à, kiểu úm bla vờn ời mở ra), “Nâng_____”

Mảnh ngọc vẫn cố gắng níu lại ở lá phù, tựa như không muốn rời đi nguồn cung cấp máu tuyệt vời ấy, Dự Ninh hừ lạnh một tiếng, cô vung ngón tay lên vẽ một lá phù diệt linh ảo trong không khí, mảnh ngọc lập tức run lên, bay trở về lòng bàn tay chủ nhân.

Dự Ninh nắm lấy nó, nhỏ một giọt máu vào trong, một tia sáng hồng bắn ra, chỉ một cái chớp mắt, cô đã đi vào một không gian đen nhánh khác.

Khi vừa thấy mảnh ngọc này, Dự Ninh cũng biết mình sẽ không may mắn như bùi thi, có được một không gian có thể trồng trọt, vậy nên khi nhìn thấy tình trạng trong không gian này, cô cũng không thất vọng lắm.

Không gian tối đen như mực, chẳng thể nhìn thấy trong đó có gì, đến cả không khí cũng ít, gần như không có, đứng ở trong chưa đến mấy giây, Dự Ninh đã không chịu được mà phải chui ra ngoài.

Mặc dù không thể xem xét độ rộng của không gian, thế nhưng chỉ cần biết nó không nhỏ là được.

Dự Ninh phát tay đem chiếc giường trong phòng bỏ vào trong, trong lòng ước chừng nó nằm ở vị trí chính giữa trong không gian, vừa nghĩ, chiếc giường đã được mang ra khỏi mảnh ngọc.

Không gian này, Dự Ninh định sử dụng để chứa thức ăn, vì vậy ở bên trong không có không khí là tốt nhất, cô nghĩ cách đem không khí trong đó ép ra ngoài, thế nhưng sau đó, Dự Ninh lại phát hiện ra rằng, không khí trong đó cô có thể điều khiển nó, nhưng lại không thể mang nó ra ngoài, vì vậy, Dự Ninh đành nghĩ cách khác, dịch chuyển không khí trong không gian ra một khu vực khác trong đó.

Có lẽ cô đã đánh giá quá cao khả năng của mình, Dự Ninh dùng tinh khí toàn thân nhưng cũng chỉ có thể tạo một góc chân không nhỏ trong không gian này mà không phải là biến đa phần không gian thành chân không.

Tuy nhiên, làm được như vậy cũng đã là thành công rồi, khu vực chân không rộng khoảng 20 mét vuông, dù không bằng không gian của nữ chính nhưng có còn hơn không.

Làm xong hết mọi thứ thì cũng đã đến bây giờ, cách thời điểm Cổ Ti Vực và Triệu Vĩ ra khỏi nhà khoảng ba tiếng.

Dự Ninh đi xuống phòng khách không thấy Tịch Ái mà chỉ thấy Triệu Trường Các vẫn hôn mê nằm trên ghế salon.

Triệu Trường Các đã có dấu hiệu sắp tỉnh, Dự Ninh vốn định ần phù vào cơ thể của anh ta, chờ anh nhiễm thêm virus zombie thì lại cho thêm vài lá bùa vào nữa.

Thế nhưng bây giờ không phải lúc làm điều đó, vì vậy, Dự Ninh lấy một lá bùa trong không gian ra, dùng chu sa vẽ phù văn rồi dính nó vào nơi mà anh đã từng bị thương.

Lá bùa vừa tiếp xúc với da thịt thì lập tức biến thành một vòng xoáy nhỏ màu đen, chui vào trong cơ thể Triệu Trường Các, mi tâm (chỗ giữa hai hàng lông mày ý à) anh ta lại thâm hơn so với trước một ít, nếu không chú ý thì gần như không thấy được.

Lá bùa nhỏ này của cô không có tác dụng gì lớn, chỉ là đối với một kẻ đã bị nhiễm một chút virus như Triệu Trường Các thì nó lại là vật dẫn khiến anh ta trở thành xác sống sớm hơn.

“Hay là mai chúng ta đi tìm tiểu Thi, có khi mai là cô ấy sẽ quay trở lại.” Tịch Ái rất muốn cùng Triệu Trường Các đi tìm bài thi, thế nhưng khi nhìn thấy bầu trời tăm tối bên ngoài, cô lại sợ hãi, trời tối, thị lực giảm mạnh, cô lại là người thường, đi ra nhất định sẽ bị lũ quái vật kia ăn thịt mất.

Không lâu sau khi Triệu Trường Các tỉnh lại, anh ta đã biết việc bài thi đi theo một đám người xa lạ khác, anh tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, thế nhưng vì kiêng kỵ thực lực của Cố Ti Vực nên không dám nổi giận với Dụ Ninh, thấy Tịch Ái nói vậy cũng chẳng thèm quan tâm cô ta, bây giờ mới là đầu tận thế, bài thi chính là một bàn tay càn, kẻ cả cô ấy không có không gian thì với việc sở hữu dị năng mạnh mẽ như vậy, cũng đã khiến không ít người thêm nhỏ dãi, hơn nữa, cô lại quá dễ mềm lòng, có một kẻ mạnh như vậy che chở, đồ ngu mới có thể để bài thi quay trở về biệt thự.

Nghĩ vậy, con tức lại dâng lên, chính là bởi Dụ Ninh không biết sự hữu dụng của bài thi, Cố Ti Vực và Triệu Vĩ cũng vậy, họ còn cố tình để đám người kia mang bài thi đi mất, họ không cần nhưng anh lại rất cần đây.

“Tiểu Ninh, chẳng lẽ bởi vì em ghen với cô ấy sao?” Không biết Triệu Trường Các lại nghĩ đến cái gì, vẻ mặt anh ta đột nhiên nhu hòa xuống, khuôn mặt vốn có vẻ lịch sự nho nhã, lúc này lại tỏ ra ôn hòa khiến cho người ta rất có thiện cảm.

Tịch Ái thấy vậy, ánh mắt lập tức biến thành ghen ghét, Dụ Ninh rõ ràng không có quan hệ với nhà họ Cố, trừ khuôn mặt ra cũng chẳng còn ưu điểm nào khác, thế mà lại có một người bạn trai ưu tú như Trường Các, cô tốt hơn cô ta bao nhiêu, đáng lẽ cô cũng phải được người tài giỏi yêu thích hơn chứ.

“Dụ Ninh, bình thường cô đã có lòng dạ hẹp hòi, thích tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt tôi không nói, thế nhưng không ngờ cô lại ác đến vậy, tôi thấy cô rõ ràng là có ý để tiểu Thi đi cùng nhóm người kia mà.” Tịch Ái tròn tròn mắt, âm dương quái khí (1) nói.

Lúc này, Dụ Ninh đang đứng bên tủ lạnh, cau mày nhìn một đồng thực phẩm trong đó, có thể nói tâm trạng đã kém đến cực điểm, nếu không phải sợ bị Cố Ti Vực phát hiện manh mối, cô đã giết chết hai kẻ suốt ngày phát tạp âm này rồi.

Dụ Ninh không biết rằng, một cái nhawnn mày của cô cũng khiến Triệu Trường Các càng thêm khẳng định suy đoán của mình, trước kia, Dụ Ninh luôn thỏa mãn mọi yêu cầu của anh, anh nói chuyện với bài thi chưa quá hai câu, cô cũng có thể tức giận nửa ngày, tình cảm sâu đậm như vậy sao có thể nói đổi là đổi ngay được.

Với ý nghĩ như vậy, mặc dù tức giận vì Dụ Ninh đui phù bảo mệnh của mình đi mất, thế nhưng trong lòng Triệu Trường Các lại dâng lên một tia thỏa mãn, ngay cả khuôn mặt đã nhìn quen một năm nay cũng bỗng có vẻ đẹp lên nhiều.”Tiểu Ninh, anh và tiểu Thi chỉ là thanh mai trúc mã, anh quen biết cô ấy hơn mười năm rồi, nếu có chuyện gì thì đã sớm phát sinh, thực lòng anh chỉ coi tiểu Thi là em gái.”

Nói xong, thấy vẻ mặt Dụ Ninh vẫn lạnh nhạt, chẳng thay đổi gì, Triệu Trường Các lại tỏ ra khờ khạo:”Tiểu Ninh, em và Cố Ti Vực là quan hệ gì vậy? Anh không tiếc mạng sống để đến đây cứu em, vậy mà lại thấy hai người thân mật như vậy, khiến anh thấy mình như một trò cười vậy. Nếu em và anh ta có gì thì tại sao lại đồng ý làm bạn gái anh?”

“A!”

Nghe được câu nói của Triệu Trường Các, Tịch Ái không khống chế được mà hét lên một tiếng, đôi tay nắm chặt như thể muốn xông lên đánh Dụ Ninh một phát, cô chỉ thấy Dụ Ninh và Cố Ti Vực đã hòa hoãn mà không ngờ quan hệ của bọn họ lại là như vậy

“Dụ Ninh, đồ đệ tiện này, mẹ cô không biết xấu hổ quyền rũ bác hai, bây giờ cô còn dám đi quyến rũ anh cả nữa...”

Cô ta còn chưa mắng xong đã bị Dụ Ninh bóp cổ. Tịch Ái ngay lập tức cảm thấy hít thở khó khăn, con mắt mở to, dường như muốn lòi ra ngoài, cái người rõ ràng đứng cách cô hơn mười bước, vậy mà không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt cô.

Dụ Ninh cũng không định giết Tịch Ái, bóp chặt cổ cô ta vài giây rồi lại hơi thả lỏng, thế nhưng cô cũng không định bỏ tay ra.

Tịch Ái muốn gãy giữa ra, Dụ Ninh lập tức vòng tay khống chế cả tay của cô:”Cô muốn làm gì.”

Cô đã từng nghĩ đến cảnh mình cãi vã, thậm chí động tay động chân với Dụ Ninh, nhưng không ngờ khi chuyện đó xảy ra, mình lại trở thành kẻ yếu như vậy, vì vậy giọng nói cũng mang theo chút sợ hãi.

Ánh mắt Dụ Ninh rất lạnh lùng, ánh mắt ấy khiến cô có cảm giác như cô ấy muốn gét mình vậy.

Sắc mặt Tịch Ái tím hồng lên, đôi tay cũng đau đến nổi mồ hôi chảy ròng, Dụ Ninh thấy đã thành công dọa cô ta liền bỏ tay ra, ném Tịch Ái lên ghế:”Cố đoán đi?”

Triệu Trường Các bị hành động vừa rồi của Dụ Ninh làm cho sợ hết hồn, nhớ lại cái lúc cô chiến đấu với lũ zombie, khi ánh mắt cô quét qua đây, anh bỗng quên mất mình có dị năng mà sợ hãi lùi lại hai bước, chân như nhũn ra:”Tiểu Ninh, tại sao em lại biến thành cái dạng này.....”

Bởi mấy động tác này mà bụng cô lại có vẻ căng đói hơn, vì vậy đành phải bỏ qua ý định tiện thể đánh tên Triệu Trường Các kia một phát.

“Mấy người quá ồn, chẳng có một vị chủ nhân nào sẽ thích một con chó suốt ngày sủa bậy.”

“Dụ Ninh, ý cô là gì?” vẻ mặt Triệu Trường Các xanh mét rồi lại trắng bệch, câu nói đầy khinh miệt của cô khiến anh tức giận đến run lên.

(1) âm dương quái khí: cổ quái, khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

‘ Học phí, tiền tiêu vặt đều là tôi cho, chỗ ở là do tôi trả tiền, công việc cũng là nhờ mang tiếng có quan hệ với Cố Ti Vực mới tìm được.’ Khóe miệng Dụ Ninh hơi nhếch lên một nụ cười nhạt, nhìn nét mặt Triệu Trường Các trở nên khó chịu, dữ tợn lên bởi những câu nói vừa rồi của cô.

Mọi khoản chi tiêu của Triệu Trường Các đúng là đều xuất phát từ Dụ Ninh, sau khi cha mẹ đầu tư thất bại thì chất lượng cuộc sống của anh ta đã rơi xuống ngàn trượng, thế nhưng mấy thứ tiền kia cũng không phải do anh ta chủ động đi xin, đó hoàn toàn là do Dụ Ninh bí mật đưa cho anh, hơn nữa, anh tự thấy mình đã cố gắng chấp nhận kết giao với một đứa cô nhi tính khí quái gở như cô ta, thì vót vát vài điểm tốt không phải chuyện đương nhiên sao. Bị nói ra một cách trần trụi đã đành, Dụ Ninh còn so sánh anh với chó.

Đầu nóng lên, Triệu Trường Các lập tức quát ra tiếng :” Chẳng lẽ không phải cô thấy Cố Ti Vực thức tỉnh dị năng mạnh như vậy mới quay ra làm anh ta vui lòng sao, anh em loạn luân cũng có thể làm được, cô nghĩ cô là thứ tốt đẹp à?”

Đúng lúc này có tiếng mở cửa “ Rắc Rắc”, Triệu Vĩ đứng ở cửa ho khan vài tiếng, trộm đưa mắt nhìn sang Cố Ti Vực đứng bên cạnh.

Triệu trường các sợ hãi, dị năng của anh ta nếu đánh nhau với Dụ Ninh – một người bình thường thì còn tạm được, chứ đối mặt với Cố Ti Vực thì hoàn toàn không đủ dùng, vì vậy, Triệu Trường Các chạy nhanh vọt ra khỏi nhà từ cửa chính.

Dáng vẻ sợ chết này khiến Dụ Ninh cảm thấy khá là buồn cười, vì vậy, tuy mất đi một con rối để sai khiến nhưng cô cũng không quá tức giận.

Tịch Ái không ngờ Triệu Trường Các sẽ bỏ mình mà đi, thế nhưng nếu bây giờ để cô chạy ra ngoài đuổi theo anh ta thì cô lại không dám, vì vậy, Tịch Ái chỉ có thể quay sang, ánh mắt trông mong nhìn Cố Ti Vực:”Anh cả...”

Quần áo của Cố Ti Vực và Triệu Vĩ còn có vẻ chỉnh tề, tuy hai người đi hơi lâu nhưng đoạn đường vừa rồi cũng không gặp phải chuyện bất trắc gì.

Dụ Ninh tỏ vẻ không hề biết bầu không khí căng thẳng hiện tại, cô bước về phía trước ôm eo Cố Ti Vực:” Anh, em đói rồi.”

Đôi mắt hạnh long lanh phản chiếu hình bóng anh, thân thể hơi cương cứng của Cố Ti Vực lập tức thả lỏng, đôi tay cũng vòng quanh Dụ Ninh ôm lấy cô:” Ninh Ninh thích anh trai không?”

“Thích” Dụ Ninh híp mắt cười.

Ánh mắt Cố Ti Vực tối sầm lại, hôn môi lên trán cô :” Thom anh một cái anh sẽ đi nấu cơm cho em.”

Đúng là một tên lưu manh mười phần vẹn mười, khuôn mặt Dụ Ninh cứng đờ trong nháy mắt, sau đó cô lập tức chu môi hôn lên mặt anh, nếu có thể biến nam chính thành con rối của mình thì tốt quá, con rối của mình tất nhiên sẽ trung thành với cô, tình cảm chắc chắn sẽ lên đến mức cao nhất.

Hồi trước cô nhìn thấy khuôn mặt của Cố Ti Vực liền cảm thấy hoảng hốt, làm sao có thể nghĩ đến việc luyện anh thành con rối, thế nhưng qua quãng thời gian chung sống kia, ý nghĩ này vừa hiện ra đã nhanh chóng nảy mầm phát triển.

[cảnh cáo! Kí chủ xuất hiện ý tưởng có trị giá nguy hiểm vượt quá mức bình thường đối với nam chính, nhắc nhở: nếu nam chính trong thế giới này từ vong, kí chủ sẽ bị tiêu diệt.]

Dụ Ninh nhìn bóng lưng của Cố Ti Vực, ánh mắt phần hận, xem ra những ngày tiếp theo, cô còn phải tiếp tục quay xung quanh Cố Ti Vực rồi.

Thấy sự thân mật của Cố Ti Vực và Dụ Ninh, Tịch Ái dứt khoát bỏ qua ý định tìm kiếm sự che chở từ Cố Ti Vực, nhân lúc Dụ Ninh không để ý, cô chạy vào phòng khách trốn đi, bây giờ cô thật sự sợ Dụ Ninh.

Ngày hôm sau, khi rời đi, cả người cũng trở nên biết điều hơn nhiều.

.....

Cố Ti Vực vừa bước vào phòng bếp đã kêu một tiếng “Ninh Ninh”, Dụ Ninh vốn đang định chờ Cố Ti Vực phục vụ bản thân, thấy vậy đành phải ngoan ngoãn chui vào bếp.

“Giúp anh.” Cố Ti Vực đưa cho Dụ Ninh một chiếc tạp dề màu xanh dương, ý bảo cô mặc vào hộ anh.

Dụ Ninh không tin tay anh ta ngắn đến mức không thể thắt nút sau lưng được nhưng vẫn chấp nhận giúp anh mặc tạp dề vào.

Chiếc tạp dề dường như đã làm nhu hòa đi những đường nét cứng cỏi lạnh lùng của Cố Ti Vực, khiến cả người anh có vẻ dịu dàng hơn một chút.

Dụ Ninh hứng thú tựa lên tường, nhìn anh mặt lạnh thái rau, tốc độ tay thật nhanh.” Anh trai, anh có vẻ nấu com rất giỏi nha?”

Cà rốt được anh xắt thành từng khối nhỏ đều nhau, một mảnh màu đỏ xếp thành hàng chỉnh tề nằm trên mặt thớt làm người nhìn cũng cảm thấy vui tai vui mắt (bắt mắt đấy ạ, mình thì chẳng bao giờ làm được như a nam chính).

“Chỉ là do kĩ thuật xắt rau tốt thôi.” Cố Ti Vực nghiêng mặt sang bên cọ cọ khuôn mặt nhỏ của Dụ Ninh.” Nếu anh làm không ngon, Ninh Ninh có giận không?”

Dụ Ninh lắc đầu một cái”Sẽ không giận, nhưng mà em sẽ không ăn.”

Cố Ti Vực cười cười, không biết rút từ đâu ra một quyển thực đơn, nhìn vào mà làm

Dụ Ninh đợi nửa giờ thì Cố Ti Vực mới làm xong ba món bê ra ngoài, nhìn qua có vẻ mùi vị cũng không tệ.

Thế nhưng, hình như anh ta có tình cảm đặc biệt với cà rốt vậy, ba món, món nào cũng có cà rốt, hơn nữa số lượng còn không ít.

Cố Ti Vực bụng thức ăn đặt lên bàn, thấy vẻ mặt mong đợi của Triệu Vĩ, anh nhú ày nói” Muốn ăn thì tự mình đi làm”

Triệu Vĩ thất vọng sờ mũi một cái, vừa nãy ông còn nghĩ rằng nếu có thể ăn thức ăn do chính tay thiếu gia nấu thì dù có bị trúng độc thì cũng không phải là không thể chấp nhận được, thế nhưng đến cơ hội để bị trúng độc, Cố Ti Vực cũng không cho ông. (*^^*)

Cố Ti Vực ôm Dụ Ninh vào lòng”Để anh đút cho em ăn.”

Vốn dĩ trước khi Cố Ti Vực trở về, bụng Dụ Ninh đã trống trơn, hơn nữa còn trải qua quãng thời gian đợi anh ta nấu com, cái bụng không réo lên đã là giữ mặt mũi cho cô rồi, nghe thấy Cố Ti Vực nói vậy, Dụ Ninh cũng vui vẻ để anh ta phục vụ mình, vì vậy, cô gật đầu một cái nói”Anh không ăn sao?”

Ánh mắt Cố Ti Vực nhìn chằm chằm vào cánh môi đỏ búng của cô, tưởng tượng cảnh cô từng miếng từng miếng nhắm nuốt những thứ anh đút cho, trái tim nóng đến phát run, giọng nói cũng có một tia trầm trầm”Không cần vội.”

.....

Dụ Ninh ngồi trên đùi Cố Ti Vực, nhắm nháp từng thìa thức ăn được đưa tới bên môi.

Không thể không nói, Cố Ti Vực cũng rất có thiên phú nấu com, mùi vị thức ăn tuy không thể so sánh với loại đầu bếp lão luyện như thím Vương nhưng cũng coi như không tệ.

Thế nhưng, cái sở thích về cà rốt này nếu có thể bỏ đi thì thật tốt, ăn một chút còn được, chứ nửa chén com đã vào bụng, cô ăn nhiều cà rốt đã cảm thấy ngọt đến mức hơi ngán rồi.

Dụ Ninh nhìn một khối vuông be bé màu hồng nằm trên cái muỗng trước mặt, không nhịn được mà đưa tay cầm nó lại”Em ăn no rồi, anh ăn đi.”

Cố Ti Vực để muỗng xuống, đưa tay sờ cái bụng bằng phẳng của cô” Có phải Ninh Ninh thấy anh làm đồ ăn không ngon hay không?”

Giọng nói của anh cũng không có vẻ tức giận, âm thanh bị đè thấp, khe khẽ, giống như dụ dỗ lại giống như uất ức.

Dụ Ninh chưa từng thấy một Cố Ti Vực như vậy, bỗng cảm thấy có chút mới lạ, thế nhưng cô cũng sẽ không bị cuốn theo ý định của anh ta” Cà rốt quá nhiều.”

“Ninh Ninh không thích ăn cà rốt?” Cố Ti Vực cau mày hỏi cô.

Kể cả có thích đi chẳng nữa nhưng nhiều cà rốt như vậy sao có thể ăn mà không ngán chứ, cô cũng không phải là con thỏ.

Dụ Ninh “đơn thuần” không hề nhận ra ánh mắt quái dị của Cố Ti Vực khi anh ta nói chuyện, cô trả lời”Em không muốn ăn nhiều cà rốt như vậy.”

“Pằng” một tiếng, cảm nhận cảm giác đau truyền đến từ một bộ phận nào đó, Dụ Ninh ngẩn cả người, cả đầu là một đống hỗn độn, không dám tin việc mà Cố Ti Vực vừa mới làm với mình là thật.

Cô bị Cố Ti Vực đánh mông.

Dù cho chỉ là một cái vỗ nhẹ, thế nhưng Dụ Ninh vẫn xấu hổ đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Cố Ti Vực!”

Về mặt người đối diện lạnh nhạt như thế không biết mình đã làm ra chuyện khốn kiếp gì, đối mặt với sự tức giận của Dụ Ninh, anh chỉ vuốt lưng cô giống như trấn an một loài động vật nhỏ”Cà rốt rất có dinh dưỡng, Ninh Ninh không thể kén ăn được”

Dụ Ninh tức đến mức muốn bẻ gãy cánh tay anh ta, cô lập tức giãy giụa hồng rồi khỏi lòng anh, chiếc dép quơ quơ giữa không trung rồi rời khỏi đôi chân cô, lòng bàn chân tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo giúp đầu óc của Dụ Ninh có chút tỉnh táo lại, khiến cô không đến mức làm ra những hành động quá khích như đánh gãy tay chân của tên tội tặc kia: "Em đã không còn nhỏ nữa, sao anh có thể đánh mông của em chứ."

Cánh tay Cổ Ti Vực duỗi ra ôm cô lại vào trong lồng ngực, bàn tay nắm lấy lòng bàn chân lạnh băng của cô, cố gắng sưởi ấm cho nó bằng cách nắn bóp.

Dụ Ninh ngẩn người, đứng lúc này, cả tòa biệt thự đột nhiên tối đen xuống.

Bóng tối đến quá bất ngờ khiến Tịch Ái thét chói tai, tiếng thét cao vút truyền ra từ trong căn phòng khiến Dụ Ninh hoàn hồn lại, cô đưa chân rút ra khỏi tay Cổ Ti Vực.

Để tránh mình trở thành kì đà cản mũi, Triệu Vĩ nhanh chóng ăn rồi nhanh chóng rời nhà bếp trở về phòng, lúc này, nghe thấy tiếng động, ông lập tức chạy lên trấn an Tịch Ái mấy câu.

"Nên tiết kiệm dùng điện thôi." Triệu Vĩ tìm được một chiếc đèn pin cầm tay: "May là lần này chúng ta có mang mấy thùng dầu trở về."

Lưới điện của toàn thành phố đã bị cắt từ lâu, cũng bởi biệt thự có máy phát điện nên mới có thể duy trì hệ thống điện vận hành cho cả tòa nhà.

Không biết có phải là bởi không có ánh sáng hay không mà Dụ Ninh bỗng cảm thấy con người của Cổ Ti Vực so với bình thường sáng lên không ít, ánh mắt nhìn về phía cô còn mang theo một loại cảm giác quái dị mà cô khó có thể diễn tả thành lời, đó là một cảm giác mà cô khá quen thuộc.

Dụ Ninh thấy anh lắc đầu một cái: "Về sau chúng ta còn cần dùng điện cho nhiều việc, hôm nay thế này thôi."

Nói xong, thấy Triệu Vĩ muốn đưa đèn pin cho bọn họ, anh lại nói: "Đèn pin ông cứ cầm lấy mà dùng, chúng tôi không cần."

Cổ Ti Vực trong bóng tối luôn khiến Dụ Ninh cảm thấy có chút sợ hãi, thấy trong nhà ăn chỉ còn hai người, cô không nhịn được mà đẩy lồng ngực Cổ Ti Vực một cái, trong lòng bỗng sinh ra ý nghĩ không muốn cùng anh ở đơn độc ở chung như thế này: "Anh, anh ăn cơm đi."

Lời nói của Dụ Ninh cũng không khiến cho Cổ Ti Vực có ý định đi ăn cơm lúc này, cô vừa nói xong thì lập tức cảm nhận được hô hấp của người đối diện ở ngay gần bên mình, hơi thở ấm áp đập vào mặt cô, chỉ phút chốc đã khiến Dụ Ninh nổi lên một tầng da gà.

"Ninh Ninh bón cho anh ăn."

Để cô đi phục vụ anh ta, nằm mơ đi nhé, ý vào việc không có ánh sáng, Dụ Ninh cúi đầu trốn mặt.

"Tay em mỏi."

Cổ Ti Vực cầm bàn tay mềm mại không xương của cô, lần theo hình dáng, đường cong mà lướt lên trên, áp nhẹ: "Đội lạt nữa anh sẽ xoa bóp cho."

Cổ Ti Vực nhỏ giọng nói, âm cuối còn hơi dài ra một chút, cùng với đó, tâm trạng của Dụ Ninh cũng biến đổi thành sự kinh ngạc, dù cho Cổ Ti Vực không có những hành động khác người nhưng cô luôn có một loại dự cảm xấu, lúc này cô mới nhận ra cái ánh mắt mà Cổ Ti Vực vừa rời nhìn cô, cái ánh mắt mà cô cảm thấy quen thuộc là gì.

Ánh mắt đó rõ ràng là ánh sáng hung phấn của người thợ săn khi nhìn thấy con mồi, bảo sao cô lại bỗng cảm thấy nó quen thuộc như vậy.

"Em ngủ một giấc là được rồi, không cần làm phiền anh."

Không phiền chút nào, nghĩ đến xúc cảm mềm mại vừa rồi, Cổ Ti Vực hơi híp mắt lại, tỏ rõ tâm tình thoải mái vui vẻ của anh.

Tuy thị lực đã tốt hơn so với người thường không ít, thế nhưng Dụ Ninh vẫn chưa thể đạt đến trình độ nắm bắt được những thay đổi nhỏ nhất trên khuôn mặt người đối diện, vì vậy cô cũng đã bỏ lỡ nụ cười nguy hiểm của anh ta.

Thấy anh lại múc một thìa cơm đút đến bên miệng, Dụ Ninh định từ chối, thế nhưng chiếc thìa bạc đã quen đường quen nẻo cạy ra môi cô, cô chỉ đành há mồm đem cơm ngậm vào trong miệng.

Miếng cơm trong mồm còn chưa kịp nuốt, Cổ Ti Vực đã dựa vào gần người.

Theo bản năng, Dụ Ninh lui về phía sau một chút, xong lại bị Cổ Ti Vực vòng tay ra sau giữ lấy ót, cô không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, cánh môi đã bị Cổ Ti Vực ngậm lấy.

Cổ Ti Vực mút cánh môi mềm mại, cảm giác được khe hở hơi mở lớn, anh đem đầu lưỡi tiến vào trong, cuốn lấy thức ăn bên trong, từng chút, từng chút đưa vào miệng mình. (eo ui, che mặt)

Dụ Ninh luống cuống tròn to mắt, ngẩn người, mãi mới phản ứng lại được cái đầu trước mặt đang làm những cái gì, cô lập tức giãy dụa.

Cổ Ti Vực như thể đã sớm có chuẩn bị, bấp đùi kẹp lại kẹp chặt hai chân cô, đôi tay mảnh khảnh cũng bị anh nắm chặt để sau lưng.

Cảm giác có thứ gì mềm mại cọ cọ lồng ngực mình, Cổ Ti Vực càng mạnh mẽ xâm lược đôi môi kia hơn, giống như hận không thể đem môi cô nuốt luôn vào trong bụng.

Dụ Ninh cũng không biết dùng từ gì để diễn tả hành động này của Cổ Ti Vực, có vẻ đã một thời gian dài trôi qua rồi, oxi trong miệng Dụ Ninh cũng bị Cổ Ti Vực cướp đoạt đến gần như không còn, anh mới ngừng lại.

Chóp mũi anh đề lên chóp mũi Dụ Ninh, đôi môi nhẹ nhàng ma sát cánh môi bị hôn đến mức đỏ bừng của cô.” Làm vậy thì tay của Ninh Ninh sẽ không bị môi.”

Hai chân Dụ Ninh bị Cổ Ti Vực kẹp chặt trong bắp đùi, một thứ dán sát vào cô khiến cô chỉ muốn một chân đạp nát nó (hihi mọi người ai không biết là gì không)

Thứ kia truyền đến dòng nhiệt nóng bỏng khiến lí trí của cô hoàn toàn biến mất, Dụ Ninh hung hăng nhìn chằm chằm Cổ Ti Vực, từ hành động ngày hôm nay của anh ta, có thể thấy nếu cô vẫn bần khoăn về vấn đề nâng cao tình cảm thì hẳn là tối nay sẽ bị tên lưu manh đòi bại này ăn sạch sành sanh mất.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cô đường đường là một tu sĩ Nguyên Anh, thế mà lại bị áp chế ở phía dưới, hơn nữa người phía trên còn mang khuôn mặt giống hệt với đối thủ một mắt một còn của mình.

Dụ Ninh hắt đầu:”Buông tôi ra.”

“Giận dữ?” Cổ Ti Vực sờ sờ đầu trấn an cô, nói:” Anh tưởng là Ninh Ninh sẽ không đề anh đói bụng.”

Dụ Ninh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Cổ Ti Vực cũng không giải thích thêm, cả phòng ăn tĩnh lặng đến mức hai người đều có thể nghe thấy được tiếng hít thở của đối phương.

Cổ Ti Vực đã buông tay cô ra, thế nhưng cánh tay anh ta vẫn vòng ngang hông cô, chỉ cần Dụ Ninh nhúc nhích, nó sẽ tự động thắt chặt lại, khiến cho cô không thể rời khỏi vòng ngực anh.

Mặc dù không nhìn thấy mặt Cổ Ti Vực, thế nhưng Dụ Ninh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt người đằng sau không có một thời khắc nào rời khỏi người mình, an tĩnh một lúc, cô liền không chịu được nữa:” Em lấy tay đứt cho anh ăn.”

Hiếm thấy là Cổ Ti Vực không làm ra hành động thiêu thân nào, cũng không động tay động chân với cô, thành thành thật thật mà ăn hết chỗ cơm còn sót lại cô đứt.

.....

Cơm nước xong, Cổ Ti Vực vẫn không định buông tay, Dụ Ninh bị ôm vào trong phòng mới nhận ra mình được đưa vào phòng của Cổ Ti Vực.

Vì sau khi đến thế giới này, phần lớn thời gian của cô đều là ở trong phòng của anh ta, thế nên khi Cổ Ti Vực dẫn cô đi theo hướng này, cô cũng không nhận ra sự bất thường nào để kịp thời ngăn anh lại.

“Em muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Cổ Ti Vực nhẹ nhàng đặt Dụ Ninh lên giường:”Ninh Ninh ngủ một mình, anh không yên tâm.”

Nói xong, anh lập tức cời quần áo, lộ ra đường cong cơ bắp rõ ràng và một thứ bị quần lót bao lấy đang phồng lên (vâng anh nam 9, đừng trách ông *** mọi lúc mọi nơi, về sau thứ nì còn xuất hiện nhiều lần), dưới ánh mắt khiếp sợ của Dụ Ninh, Cổ Ti Vực đi vào nhà tắm.

Anh ta nói, một chữ cô cũng không tin, nói cái gì không yên lòng chứ, rõ ràng là muốn làm chuyện hạ lưu. Nghe tiếng nước chảy, tâm tình Dụ Ninh vô cùng phức tạp, một ma tu như cô đối với chuyện quan hệ cũng không phân cảm, thế nhưng nếu là làm với một người có khuôn mặt giống Cổ Ti Vực thì đúng là khiến cho người ta cảm thấy chán nản.

Cô vẫn luôn muốn tìm mấy người hầu thông minh ngoan ngoãn đặt ở bên cạnh mình, thế nhưng lúc ở Tu Chân giới, khi tu vi có đột phá thì cô lại bị Cổ Ti Vực bám theo đuổi giết cả ngày, đâu có cơ hội tìm hầu cận. Hại cô không có thân hầu thiện giải ý nhân (1) làm bạn coi như xong, bây giờ bản thân còn bị anh ta kéo lên giường nữa.

Mà cũng chưa chắc là quan hệ với anh ta thì tình cảm sẽ tăng đến cao nhất, khéo khi bị ăn sạch xong Cố Ti Vực lại không hứng thú với cô nữa, tình cảm không tăng mà giảm, suy nghĩ thông suốt điểm này, Dụ Ninh chạy về phòng của mình.

Cô khóa cửa lên giường ngủ.

Chỉ là Dụ Ninh vừa mới nằm trong chốc lát thì đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Tiếng bước chân dừng lại ở cửa phòng Dụ Ninh, sau đó cô nghe thấy âm thanh xột xoạt, không cần nghĩ cũng biết là tiếng tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa được dùng cách đơn giản nhất để mở ra và Cố Ti Vực lại xuất hiện trước mặt cô.

Những lọn tóc hơi xoắn của anh rũ ở trên trán, bên hông tùy tiện vây quanh một chiếc khăn tắm, những giọt nước chưa khô từ trên nhò xuống, chẳng bao lâu sau, khăn tắm đã ướt một mảnh.

Hình ảnh này thật quá đau mắt.

Dụ Ninh hít sâu một hơi, cứng rắn nặn ra một nụ cười: "Anh không ngủ được sao?"

Cố Ti Vực tiến thêm vài bước, bế cô vào trong lòng, Dụ Ninh cảm giác như mình bị ép buộc rửa mặt một lần.

"Ninh Ninh không muốn ngủ ở phòng bên kia thì anh sẽ sang phòng bên đây ngủ cùng."

Âm hôn không tan, mặt dày mảy dạn, hai thành ngữ này đã được người trước mặt phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Dụ Ninh cứng mặt dịch người ra một chỗ: "Cảm ơn anh."

Cố Ti Vực vuốt đầu cô, vén chăn, tự nhiên mà nằm lên giường.

Cái giường này chỉ có một cái gối đầu, Dụ Ninh và Cố Ti Vực mỗi người một nửa, nhận thấy phần nước trên đầu anh ngấm và lan sang bên mình, Dụ Ninh nhú nhú mày, dịch người sang phía bên kia, nhường cả cái gối cho Cố Ti Vực.

Thế nhưng anh ta lại đưa tay kéo cô về chỗ cũ.

Dụ Ninh: "....."

Chuyện này lặp đi lặp lại vài lần, cô đành đề nghị giúp anh lau khô tóc, nhìn vẻ mặt tươi cười của Cố Ti Vực, Dụ Ninh bỗng có cảm giác rằng anh ta có ý làm vậy với mình.

Cả đêm không nói chuyện.

Bầu trời tháng tư sáng hơi muộn, khi Dụ Ninh vừa thức dậy thì ngày mới mờ sáng, chân trời lấm tấm ánh rạng đông, bởi vì Cố Ti Vực nằm cạnh nên cô vẫn mở mắt cho đến nửa đêm mới ngủ, bây giờ tầm mắt còn có chút mơ hồ, không kịp phản ứng thứ tản ra nhiệt độ sau lưng mình là cái gì.

Chờ đến khi vành tai cảm nhận được một chút thấm ướt, Dụ Ninh mới đưa tay đẩy cái mặt ở sau lưng mình ra, trước khi cô đi vào giấc ngủ, khoảng cách giữa hai người còn ít nhất là nửa người, vậy thì bằng cách nào mà bây giờ cô lại nằm trong lòng ngực anh ta vậy.

Một chuyện khác càng khiến cô cảm thấy không đúng, đó chính là xúc cảm trên cơ thể, nếu cô không cảm giác sai thì chân cô đang bị kẹp trong đùi của Cố Ti Vực, và nhiệt độ cũng như cảm quan truyền đến hoàn toàn không giống như hai người bị cách bởi bất cứ vật gì.

Dụ Ninh ngồi dậy vén chăn lên và nhìn xuống dưới, quả nhiên đây không là quần áo mà trước khi ngủ cô đã mặc, trước đó Dụ Ninh mặc một bộ quần áo ngủ dài tay, bây giờ lại biến thành một chiếc váy ngủ đã co lên đến bụng cô.

Người nào đổi quần áo, không cần nói cũng biết, khi cô ngủ thì hô hấp của người bên cạnh đã đều đặn, rõ ràng ở vào trạng thái ngủ say, vậy nên nếu không phải anh ta giả vờ ngủ thì chính là sau đó có thức dậy thêm một lần nữa.

Cố tình tỉnh lại để thay đồ cho cô, Dụ Ninh thật không biết nên dùng từ gì để hình dung về tên hạ lưu này nữa.

"Anh, sao anh lại thay quần áo cho em?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Ti Vực đã rời giường mặc quần áo, phía trên là một chiếc áo ba lỗ đơn giản màu đen, bên dưới là một chiếc quần lao động, nếu không phải có một bộ phận phồng lên khiến người ta không thể bỏ sót thì Dụ Ninh cũng không thể không thừa nhận rằng, trang phục kiểu này càng thích hợp với Cố Ti Vực so với tây trang và cà vạt. Bộ quần áo cũng phác họa ra dã tính ẩn trong xương người đàn ông này, anh ta càng như vậy càng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

"Bộ quần áo ngủ trước đó đã ướt, anh sợ em bị cảm lạnh." (ướt ~ (▽ ~) (~ ▽ ~) ~)

Coi như là bộ đồ trước bị nước tắm chưa khô trên người anh ta làm ướt thì để từ nửa đêm cũng nên khô rồi chứ, Dụ Ninh chỉ cảm thấy bây giờ đến cả nói dối, Cố Ti Vực cũng không thêm làm, thế nhưng bởi trên người cũng không có dấu vết bị động chạm nên cô cũng không so đo chuyện này nữa.

Cố Ti Vực khom lưng hôn lên trán cô:” Ninh Ninh ngủ tiếp đi, anh đi ra ngoài một chút.”

Dụ Ninh bị tiếng đập cửa đánh thức, từ cánh cửa sổ không đóng chặt có mùi hôi thối nhàn nhạt truyền đến, kết hợp hai dấu hiệu này với nhau có thể đưa ra kết luận là zombie tìm đến cửa.

Mặc dù cửa biệt thự đã được gia cố thêm, nhưng để phòng ngừa thì Triệu Vĩ vẫn rải thêm một tầng lưới điện ở ngoài, nếu số lượng zombie không nhiều lắm thì nơi đây hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Dụ Ninh liếc mắt nhìn đồng hồ, đã sáu rưỡi sáng, cô cũng không có ý định ngủ tiếp mà là rời giường thay đồ.

Lúc ra cửa, Dụ Ninh thấy một đồng quần áo ném ở đó, nhìn qua thì có vẻ đó là bộ đồ mà cô mặc tối hôm qua, nó nhăn nhúm và giống như thể bị thứ gì làm ướt.

Dụ Ninh nghi ngờ đưa tay cầm bộ quần áo đã bị vo thành một cục kia, áo chỉ hơi nhăn, còn quần thì dính một khối chất lỏng nhũ trắng đã khô một nửa, vị mà tu hai trăm tuổi bỗng cảm thấy khó hiểu mà đưa lại gần ngửi một cái.

Có chút tanh.....

.....

.....

Cô muốn đi giết Cố Ti Vực!

.....

Khi Dụ Ninh xuống tầng dưới thì cuộc chiến có vẻ như mới chỉ bắt đầu.

Triệu Vĩ khiêng trên vai một khẩu súng trường, ông đứng ở trong lưới điện bắn zombie bên ngoài, mà Cố Ti Vực không sử dụng dijit năng, anh cầm một thanh đường đao chạy giữa bầy zombie.

Chợt nhìn thì dường như zombie ở khu biệt thự đều tập trung hết về đây, vây quanh ngôi nhà có ít nhất năm mươi, sáu mươi con, mà phía xa vẫn còn rải rác zombie tiến về hướng này.

Dụ Ninh suy nghĩ một chút, cô không đi ra ngoài mà lập tức chạy vào phòng bếp thu thập thức ăn bỏ vào không gian, thuận tiện lại đem một vài đồ vật cần thiết trong phòng khách đều đưa vào miêng ngọc.

Không gian của cô tuy không thể chứa được quá nhiều thức ăn, thế nhưng nếu là ghế salon... hay vật có kích thước lớn thì cũng không sợ bị hết chỗ.

Dụ Ninh đem ghế salon và bàn ăn ném vào không gian, sau đó liền xoay người đi thu chiếc giường mềm mại của mình vào.

Tịch Ái vẫn núp ở một góc phòng khách nhìn tình trạng phía bên ngoài, thấy Dụ Ninh thu đồ, cô ta lập tức nghĩ đến bộ dáng khi Bùi Thi sử dụng không gian, vừa thêm khát vừa đỏ kị nói:” Cô cũng có dị năng hệ không gian?”

Dụ Ninh không phủ nhận.

Tịch Ái như thể bỗng nhiên hiểu ra nói:” Chẳng trách các người vứt bỏ tiểu Thi ở bên ngoài.”

Nói xong, thấy Dụ Ninh bước về phía mình, Tịch Ái sợ cô then quá hóa giận rồi lại xách mình lên giống tối hôm qua nên lập tức co người lại:” Anh cả đang ở ngoài kia, cô mà làm gì tôi thì anh ấy sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Dụ Ninh cười khẽ một tiếng, rút dao găm ra khẽ chạm lên mặt cô ta:” Cô có dám cược với tôi rằng nếu tôi lột da mặt của cô xuống thì Cố Ti Vực có làm gì tôi hay không không?”

Tịch Ái kinh sợ đứng tại chỗ, cô muốn thoát khỏi ánh mắt khát máu của dụ ninh, thế nhưng đôi chân sợ hãi đến mức không thể nhúc nhích được, cô vốn không thân cận với Cố Ti Vực, mà Dụ Ninh lại quyến rũ thành công anh ấy, nhìn thái độ của anh cũng biết anh ấy tất nhiên sẽ nghiêng về Dụ Ninh, dù cho cô ta chẳng có quan hệ huyết thống gì với anh.

Da mặt mà bị lột xuống thì cô còn sống được sao? Tự ái và sinh mạng, đưa cả hai ra so sánh thì cô tất nhiên muốn sống rồi, Tịch Ái đành run giọng chịu thua:”Không.....Không cược nổi.....”

1. Thiện giải ý nhân: khéo hiểu lòng người.

Chương mới của hum nay, tuần này chỉ có hai chương thôi các bạn ạ, sang tuần sau mình sẽ tiếp tục theo lịch đã định sẵn nhé. Yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Dụ Ninh chạy đến trước mặt Tịch Ái, thấy cô ta cúi đầu, một bộ dạng tỏ vẻ đáng thương, liền lấy dao găm vỗ vỗ vào mặt cô ta.” Trên đường nếu cô yên lặng, tôi có thể bảo đảm cô không thiếu miếng thịt nào cho đến khi đến thành phố B, nếu hơi một chút lại kêu tiều Thi, tiều Thi này nọ, vậy thì cô hãy đợi tiều Thi của cô tìm tới mình đi.”

Tịch Ái tím xanh cả mặt, lưỡi dao cạo sát trên mặt khiến trong nháy mắt cô bỗng có cảm giác khuôn mặt mình bị cắt ra, tất nhiên cô muốn đi thành phố B với tiều Thi, thế nhưng ngoài kia nhiều zombie như vậy, cô cũng không thể đợi được Bùi Thi đến đây thì chắc đã bị zombie ăn hết mất rồi.

Cô cũng nghe ra được rằng Dụ Ninh không có ý định đợi Bùi Thi và Triệu Trường Các mà muốn đi khỏi thành phố này luôn, dù cho không cam lòng, nhưng dưới ánh mắt đáng sợ kia, cô cũng chỉ dám nghe theo và bảo đảm.

“Tôi nhất định sẽ im lặng.”

Nhìn ngũ quan của Tịch Ái có năm phần giống với Cố Ti Vực, khỏe mặt Dụ Ninh nhảy lên, cô có chút hối hận về quyết định vừa rồi của mình, cô gái này có dòng máu tương tự người đàn ông kia, nếu cô ta vẫn cứ gay gắt, quyết liệt rồi gây ra vài vụ rắc rối trên đường, cô không làm gì được Cố Ti Vực, nếu vậy, tìm cơ hội ném cô ta vào bầy zombie để hà tiện chẳng lẽ không được.

.....

Dụ Ninh thu mấy cái giường và vài bộ quần áo, sau đó chạy về phía nhà để xe, lấy thêm mấy chiếc xe kiên cố và cả thùng dầu, máy phát điện để bỏ vào không gian.

Sau đó, cô lập tức đi ra hướng về phía đám zombie mà tới.

Mặc dù khả năng cận chiến của Cố Ti Vực không tệ, thế nhưng hai nắm đấm khó đấu lại bốn cánh tay, mấy con quái vật này đã có chút tiến hóa so với ngày hôm qua, hôm trước, có vài con chỉ có thể nhỏ vài giọt chất lỏng ăn mòn từ miệng, nhưng nay đã có thể khống chế chúng thành mũi tên nhỏ bắn ra ngoài để công kích.

Bên người Triệu Vĩ là vô đạn tán loạn nằm dưới đất, cũng không biết ông đã bắn bao nhiêu phát.

Thấy tình trạng này, bước chân Dụ Ninh hơi dừng một chút, cô không có ý định đi giúp bọn họ một tay.

Dù cho đã cố hết sức, nhưng Cố Ti Vực vẫn chưa sử dụng dị năng, hơn nữa vừa nãy người thấy vật kia, cô còn chưa hết giận, muốn xem anh ta khổ sở thêm chút nữa.

Chỉ là, Cố Ti Vực đã phát hiện Dụ Ninh, anh hướng về phía cô vẫy tay:”Ninh Ninh.”

Ánh mắt Cố Ti Vực chăm chú, Dụ Ninh có muốn làm bộ không nghe thấy cũng không được.

Ở trong thế giới này, cô – một cô gái không có dị năng chiến đấu không phải là nên giống như Tịch Ái, núp ở chỗ an toàn sao, đám zombie nguy hiểm trùng trùng như vậy, cũng không biết Cố Ti Vực nghĩ như thế nào nữa.

Mặc dù vẫn đang công kích đám quái vật, nhưng ánh mắt của Cố Ti Vực lại thỉnh thoảng hướng về phía Dụ Ninh, như thể đang đợi cô tiến đến bên cạnh.

Dụ Ninh ngập ngừng ba phút, cuối cùng vẫn theo ý anh ta, đi về về phía đàn zombie.

Lần này cô không tính dùng dao, cách thức công kích chuyển thành một xấp bua chú, vừa bước ra phạm vi an toàn, Dụ Ninh liền rút ra một lá bùa.

Cô kích hoạt tinh khí bị phong ấn trong đó, đưa tay ném về phía zombie cách mình gần nhất.

Lá bùa biến thành một tia chớp bay trên đường, ánh chớp lóe lên trong nháy mắt, đầu của zombie lập tức nát mất một nửa, tinh hạch lấp lánh trong đám thịt vụn cháy đen.

Có Dụ Ninh giúp một tay, tốc độ giải quyết zombie nhanh lên không ít, một giờ sau, trên mặt đất tràn đầy thi thể zombie, Triệu Vĩ ôm súng nằm tê liệt trên đất, trên trán là một tảng mồ hôi hột:”Nghỉ một lát, nghỉ một lát, tay của tôi không còn sức nữa.”

Ổng tay áo nơi Triệu Vĩ dựa ống súng đã bị mài hồng, mồ hôi còn có thể nhìn thấy da thịt rướm máu ở bên trong.

Dù Dụ Ninh dùng bùa chú, nhưng cũng vẫn cần tinh khí để khởi động nó, trong Thước hải của cô chỉ có thể chứa đựng một chút tinh khí, bây giờ đã bị ép khô mất một nửa, cô cũng ngừng tay lại.

Số zombie bị giết chết đã lên đến sáu, bảy mươi con, thế nhưng nơi xa vẫn thấp thoáng có zombie rải rác chạy về đây, Dụ Ninh nhú nhú mày, có vẻ đã

có thứ gì hấp dẫn bọn chúng ở chỗ này.

Hai người còn lại cũng nhận thức được vấn đề này, Triệu Vĩ cau mày:” Lúc tôi ra khỏi nhà có thấy mấy cái đồng hồ báo thức nằm tán loạn, có lẽ có người cố ý dẫn zombie đến đây.”

“Bên ngoài còn có không ít máu động vật trên mặt đất.” trong lúc Dự Ninh giết zombie, cô đã phát hiện những vết máu khác với máu của bọn quái vật rải trên nền đất, những vết máu từ nơi xa hướng về phía biệt thự mà đi, không cần nghĩ cũng biết có người cố ý.

Muốn đưa họ vào chỗ chết, nghĩ đến đây, Dự Ninh lập tức nhớ đến Triệu Trường Các, virus zombie sẽ khiến tính cách anh ta càng ngày càng tàn bạo, tư tưởng cũng càng thêm cực đoan, nếu là chuyện này, cũng không phải là không có khả năng. Chỉ là không biết Triệu Trường Các núp ở chỗ nào, bọn họ cũng đành ăn một vớ trò này.

Nói xong, Triệu Vĩ không chờ được mà hỏi chiêu số Dự Ninh vừa dùng để đánh quái:”Tiểu thư, vừa nãy là dị năng gì vậy? ném một tờ giấy ra là có thể phát tia điện, cảm giác chỉ kém một chút so với dị năng của thiếu gia.”

Cố Ti Vực cũng nhìn về phía cô.

“Tôi có một quyển bùa chú gia truyền, trước kia mấy tờ tôi vẽ đều không có bất kỳ tác dụng, nhưng chẳng hiểu sao đến tận thế lại bị biến đổi.”

Gia truyền ở đây tất nhiên không phải là nhà họ Cố, mà là đồ ở nhà trước kia của cô, Triệu Vĩ chỉ nghe qua, bố Dự Ninh là một nhà làm buôn bán nhỏ, không ngờ còn là một học giả huyền học tinh thâm.

Về phần độ thật giả trong lời nói, ông cũng không hoài nghi, bởi lẽ, bây giờ, trong cái thế giới này, thực lực liên đại biểu cho an toàn, chuyện quỷ quái gì cũng có, một tờ giấy phát ra lôi điện cũng không còn là chuyện kinh hãi thế tục như trước.

Dự Ninh cầm một lá bùa đưa cho Cố Ti Vực:” Cái này giống như chỉ có mình em mới có thể sử dụng.”

Cố Ti Vực cầm lá bùa ném một cái, lá bùa nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, không có chút động tĩnh nào.

Anh ta không biết khởi động nó, tất nhiên lá bùa sẽ không thể sử dụng được, Dự Ninh nhặt lá bùa lên, ra vẻ đáng tiếc nói:” Nếu anh cũng có thể dùng thì thật tốt biết bao.”

Cố Ti Vực vuốt đầu Dự Ninh, không để việc này ở trong lòng:”Sao không ngủ thêm chút nữa đi?”

Nói đến cái này, sắc mặt Dự Ninh lập tức xấu đi, cô cắn răng nói:” Đương nhiên là bởi vì lo lắng cho anh.”

Thấy zombie càng ngày càng tiến gần biệt thự, triệu vị không nhịn được cắt đứt hai người:” Thiếu gia, xem tình huống bây giờ, chúng ta cần phải lên đường sớm hơn.”

Nói đến việc rời đi, Triệu Vĩ cũng có chút tiếc đối với không gian di động của Bùi Thi, vì lý do an toàn nên bọn họ chỉ có thể lái nhiều nhất là một chiếc xe việt dã bảy chỗ, nếu vậy, sẽ có rất ít không gian trống để chứa đồ, ít nhất thì mấy thùng dầu hôm qua lấy được sẽ phải để lại.

Lúc này, Dự Ninh vuốt mảnh ngọc trước ngực, bỏ ra một quả bom:”Tôi thức tỉnh dị năng không gian.”

Cô vốn chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm chuyện không gian này, tìm không gian, một là tiện, hai chính là để làm nam chính bớt hứng thú với nữ chính đi.

Bùi Thi chỉ có thể tính là thanh tú, thứ xuất chúng trên người cô ta chính là ba dị năng cô ta sở hữu và dị năng không gian – khả năng khiến Bùi Thi được theo đuổi, hiện tại, thứ này cô cũng có, Cố Ti Vực hẳn là sẽ không đi chú ý đến nữ chính nữa đi.

“Tiểu thư, cô nói thật chứ? Không gian rộng bao nhiêu?”

Triệu Vĩ vui mừng đứng dậy, ít tiếc Bùi Thi hơn (Ông này ...). Dự Ninh có không gian nhà, lại nói, hai anh em nhà này như thể là con cưng của trời vậy, ông đến bây giờ còn chưa có dấu hiệu thức tỉnh dị năng, vậy mà học thì không ngừng xuất hiện khả năng đặc biệt, mà còn đều là loại hữu dụng nữa.

“Lớn nhỏ cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ lắm, chẳng qua khi tôi cho mấy chiếc xe và kho dầu vào cũng vẫn còn rất nhiều chỗ trống, nên còn có thể để thêm không ít thứ, tuy nhiên, chỉ một phần của không gian có thể đựng thức ăn thôi.”

Triệu Vĩ liên tiếp than lên đầy sợ hãi, nhìn lũ zombie đáng ghét kia cũng không còn cảm thấy khó chịu như trước, không gian nơi tay, đoạn đường tiếp theo sẽ thuận lợi hơn nhiều.

“Đem lưới điện chỉnh đến mức cao nhất, ông ở lại đây kiểm tra lại một lần nữa những đồ cần mang theo, chúng ta nghỉ ngơi và hồi phục thể lực, 20 phút sau lập tức rời đi.” Cố Ti Vực nói xong liền ôm Dự Ninh trở về biệt thự.

Hiện tại, số lượng zombie đã ít hơn so với vừa nãy rất nhiều, lưới điện ngăn cản chúng mười phút thì không thành vấn đề.

Khi chỉ còn lại hai người, Dự Ninh lắc lắc miếng ngọc trên cổ nói:” Hôm qua em đã muốn nói với anh mà quên mất, hôm qua em nhỏ một giọt máu lên đó thì có không gian.”

Cố Ti Vực cúi đầu nhìn về phía miếng ngọc nhỏ, ngày hôm trước anh đã nhận ra màu sắc miếng ngọc nóng lên rất nhiều, hơn nữa, trong đó còn có một tia máu, anh đã đoán rằng thứ này có thể biến hóa, chỉ là không ngờ Dự Ninh sẽ nói cho anh một cách thần nhiên như vậy.

Trong lòng nóng lên, Cố Ti Vực ôm cô vào ngực, nâng lên ngón tay nhỏ nhắn đến gần như trong suốt của cô gái, vờn đầu lưỡi liếm.

Dự Ninh không đẩy được anh ta ra nên đành mặc kệ anh liếm ngón tay mình.

Trước kia, cô có nuôi một con linh thú họ chó, khi biểu đạt sự vui mừng với chủ nhân, nó vẫn thường liếm tay cô, bây giờ nhìn Cố Ti Vực so với con chó kia, tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến bất ngờ.

Có thể là việc có thể đem Cố Ti Vực biến thành súc sinh nên tâm trạng Dự Ninh buông lỏng rất nhiều, cô cười cười lấy ngón tay kẹp đầu lưỡi anh lại:” Ngừa quá.”

Giọng nói kiều mị khiến con người đen như mực của Cố Ti Vực thêm một tia màu đỏ, đầu lưỡi bị Dự Ninh kẹp lấy đưa về phía trước, từ đầu ngón tay trượt xuống khe hở giữa hai ngón.

Cảm giác buồn buồn, ướt nhột khiến Dự Ninh run lên, buông lỏng sự kiềm chế đối với lưỡi Cố Ti Vực, Cố Ti Vực theo đó liếm vào lòng bàn tay của cô, Dự Ninh lập tức quên hết những chuyện khác, cười đến mức khóe mắt cũng trào ra nước mắt.

“Thật là nhột quá.... Nhột.....đừng liếm nữa.....”

Cố Ti Vực như không nghe thấy sự cự tuyệt của cô, một tay vịn ở ngang hông Dự Ninh, một tay nắm bàn tay cô, đưa từng ngón tay vào khoang miệng ẩm ướt của mình, mặc cho cô cười đến nhũn cả người.

Trừ việc không có cái đuôi phất qua phất lại, quả thật anh ta giống y hệt con linh thú kia, như thể trên tay cô có đường vậy, cứ mút tới mút lui, còn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn đầu ngón tay cô.

Dự Ninh cười, hai má đỏ ửng, mắt hạnh tràn đầy sương mù. Cảnh này rơi vào trong mắt Cố Ti Vực khiến một chỗ nào đó trên cơ thể anh tràn đầy nhiệt lượng, dần có phản ứng.(em chịu anh nam chính.)

“Nhột..... anhthật sự rất.....” giọng nói ngưng bật, linh thú của cô cũng sẽ không vừa liếm tay cô vừa động dục. (Hahaha)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Vài phút sau, cả đôi tay của Dự Ninh đều được “tắm” một lần nữa, nganh hông còn có thêm một thứ cứng rắn nhô ra.

Dự Ninh giật giật, muốn rời xa khỏi vòng ôm của Cố Ti Vực xong lại thấy thứ kia càng mạnh động hơn, cô sợ tới mức cứng đờ cả người.

Cố Ti Vực hô hấp trở nên nặng nề thêm, anh chẳng thèm che giấu mà phả hơi thở vào bên tai Dự Ninh, nhỏ giọng nói kèm theo một nụ cười thần nhiên:”Đề anh ôm thêm chút nữa.”

Quả thật là không bằng cả súc sinh.

Nghĩ đến mùi vị chán ghét sáng nay ngửi thấy, Dự Ninh không động dậy nữa:”Anh trai, em còn nhỏ.”

Cô cũng không nói dối, 200 tuổi đối với một tu sĩ Nguyên Anh mà nói, đích xác được coi như nhỏ, kể cả không dùng thêm bất kỳ đan dược nào gia tăng tuổi thọ thì cô cũng có thể sống thêm sáu trăm năm nữa.

Cố Ti Vực cười ra tiếng, cánh tay không biết cố ý hay vô tình chạm vào bầu ngực mềm mại đang đề lên ngực mình:”Không nhỏ.”

Dự Ninh hối hận, lúc anh ta hôn mê sao cô lại chỉ dùng chân đạp tên khốn này, lẽ ra lúc ấy cô nên đạp hổng cái đó, để anh ta ném thù tư vị làm một hoạn quan.(Chỉ đừng mạnh động không về sau chính mình khổ, hí hí)

“Trên tay Ninh Ninh không có vết thương.” Cố Ti Vực ngồi một lúc, cảm thấy dùng phương thức ôm ấp này khiến anh càng thêm cảm nhận được cơ thể của cô, nơi đó không xuống mà còn trở nên tinh thần hơn, vì vậy đành buông tay cô ra, kết thúc hành động tự làm khổ bản thân này.

Dự Ninh sững sờ một chút mới hiểu vì sao vừa nãy Cố Ti Vực liếm tay mình, vì tìm một vết thương mà đi liếm hết tay cô, chuyện như vậy đúng là chỉ có biến thái mới làm được!

“Em chỉ dùng kim đâm một vết nhỏ, đến bây giờ cũng đã khép miệng lại rồi.”

Cố Ti Vực “ừ” một tiếng lại hỏi: “Có đau không?”

Dụ Ninh cảm thấy nếu cô trả lời là có, chắc chắn Cố Ti Vực sẽ giúp cô cảm nhận cái cảm giác được liếm tất cả các đầu ngón tay một lần nữa, vì thế, Dụ Ninh lập tức lắc đầu: “Đã sớm không còn đau nữa.”

Chợt như nhớ ra cái gì, cô lại nói: “Anh, anh có muốn thử nhỏ một giọt máu của mình lên đây không, như vậy anh cũng có thể sử dụng không gian.”

“Được.” Cố Ti Vực nhếch nhếch khóe miệng, đối với việc có thể sử dụng không gian, anh không có hứng thú, tuy nhiên, nghĩ đến cảnh trên người cô gái trước mặt đeo một thứ có dính máu của mình, anh lại hết sức mong đợi, vì vậy, Cố Ti Vực cầm một con dao nhỏ cắt ngón tay, đem những giọt máu đỏ thẫm nhỏ lên mảnh ngọc.

Miếng ngọc này là do cô dùng phương pháp đặc biệt mới nhận chủ, nếu chỉ bằng vài giọt máu của Cố Ti Vực, tất nhiên không thể mở nó ra, Dụ Ninh nói vậy cũng chỉ là để nâng cao tình cảm mà thôi, chứ cô cũng không có ý định thật sự giúp Cố Ti Vực có thể sử dụng không gian.

Máu lăn trên mảnh ngọc, một giọt lại một giọt, rồi theo sức hút của trái đất mà rơi xuống.

Cảm thấy có chất lỏng nồng đậm xẹt qua ngực, Dụ Ninh cảm ngón tay Cố Ti Vực, làm chậm lại tốc độ máu lưu động: “Vết cắt quá lớn.”

Một dao kia của Cố Ti Vực cắt qua như thể đó không phải ngón tay của anh ta vậy, tạo ra một vết thương lớn, Dụ Ninh còn có thể nhìn thấy phần thịt mềm bên trong, cảm thấy há giận hơn nhiều.

Áp chế khóe môi đang nhếch lên, Dụ Ninh tỏ vẻ lo lắng nói: “May là em có để hòm thuốc trong không gian.”

Nói xong, cô cũng không đem hòm thuốc ra ngay mà muốn dùng đẳng để anh ta chảy nhiều máu thêm chút nữa.

Tuy nhiên, thực tế cũng không để cô vui vẻ quá lâu, Cố Ti Vực thấy máu đã chảy đầy ngón tay liền đưa nó đặt bên miệng cô.

Lông mi rung động, Dụ Ninh ngậy ngấn cả người, vừa nghĩ đến dụng ý của anh ta khi làm ra động tác này, cô không dám tin mà nắm lấy cổ tay anh ta dờ ra xa, hòm thuốc mãi vẫn chưa thấy ngay lập tức xuất hiện trên mặt đất.

“Bây giờ em sẽ băng bó giúp anh.”

Không đợi cô ngồi xuống mở hòm, Cố Ti Vực đã giữ chặt cơ thể cô, cô chấp mà vươn tay đặt bên khóe miệng em gái. (Vâng thì em gái, **)

.....

Nhìn ngón tay kia, ánh mắt của Dụ Ninh đều sắp trùng thành mắt gà chói: “Anh buông em ra, sắp đến giờ rồi, em băng bó cho xong chúng ta còn đi thu dọn đồ đạc.”

Làm như không nghe thấy, Cố Ti Vực vẫn duy trì tư thế như ban đầu.

Trong cuộc đấu kiên trì, Dụ Ninh vẫn kèm Cố Ti Vực một bậc, trong nhà đã truyền đến tiếng gọi của Triệu Vĩ, Dụ Ninh đáp lời sẽ lập tức rời đi.

Sau đó, cô cẩn thận nhìn về phía Cố Ti Vực: “Anh trai, anh phải hứa với em sẽ không bao giờ thích một cô gái nào khác.”

Khuôn mặt căng thẳng của Cố Ti Vực khi nghe xong câu nói của cô gái mà mang theo một nụ cười, ánh mắt ôn nhu không ít: “Được, anh bảo đảm.”

Nếu đây là Tu Chân giới, cô còn có thể bắt anh ta dùng tâm ma để thề, nhưng ở thế giới này, sự bảo đảm chỉ có thể trông chờ ở việc Cố Ti Vực nói được làm được mà thôi. (Ở giới tu chân, nếu không cẩn thận sẽ có tâm ma, gây trở ngại việc thăng cấp, như kiểu một loại nguy cơ tiềm ẩn chết người đấy ạ.)

Dụ Ninh há mồm ngậm lấy, một mùi tanh gi sắt nồng đậm lấp đầy khoang miệng, khiến cô có cảm giác buồn nôn vô cùng.

Cố nén cảm giác muốn cắn đứt tay tên khốn này, Dụ Ninh liếm sạch vết máu, ôm tâm trạng trả thù, cô còn vươn đầu lưỡi chạm vào vết thương của anh.

Cố Ti Vực kêu đau, âm giọng khàn khàn khiến cô có cảm xúc khó nói thành lời, như thể anh ta đang hưởng thụ vậy.

Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn Cố Ti Vực một cái, trông mắt hẹp dài nửa hí, lông mi dày che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, Dụ Ninh vừa ngẩng đầu đã bị anh ta cầm lấy cằm, khiến cô có cảm giác mình như một con sùng vật bị gãi gãi trêu chọc, thái độ ôn hòa hưởng thụ kia làm cô chỉ muốn cắn anh ta một cái.

Cố Ti Vực: “Ngoan.”

.....

Quần tử tà chết chứ không thể chịu nhục!

Cảm thấy sức lực Cố Ti Vực dùng trên người mình không còn mạnh như trước, Dụ Ninh cắn một cái lên miệng vết thương của anh ta rồi nhanh chóng

chuồn ra khỏi biệt thự.

Sau khi cô chạy đi khoảng hai phút, Cố Ti Vực mới xuất hiện, Dự Ninh nhìn anh một cái, thấy tay anh ta đã được băng bó lại, hòm thuốc cũng được xách trên tay.

Đem tất cả đồ Triệu Vĩ dọn ra thu vào không gian, bốn người lên xe.

Triệu Vĩ nghỉ ngơi ở ghế sau để Cố Ti Vực lái, vì vậy Dự Ninh cũng phải ngồi ở tay lái phụ.

“Chúng ta đi về hướng cửa ra thành phố, trên đường sẽ đi qua 5 cái siêu thị, 18 hiệu thuốc và 30 quán tiện lợi, ngoài ra còn có 3 trạm xăng cùng 1 nhà máy sửa chữa xe hơi quy mô lớn.” Cố Ti Vực đánh dấu mấy điểm trên bản đồ.

“Bây giờ chúng ta đi đến mấy chỗ này, nếu không thu được đủ đồ thì sẽ thay đổi lộ tuyến.”

Đối với quyết định của Cố Ti Vực, ba người ngồi trên xe không có ý kiến gì.

Cố Ti Vực lái xe không vững vàng như Triệu Vĩ nhưng lại nhanh hơn ông rất nhiều, chẳng bao lâu sau, họ đã ra khỏi khu biệt thự.

Ra khỏi đây, số lượng zombie liên tục lên, người thấy mùi vị thịt người sống trên xe, chúng liều mạng nhào đến, nhưng Cố Ti Vực đều tránh được.

Zombie trên đường thì nhiều, xe đi cũng có vài cái, vị trí của doanh trại quân đội cũng ở ngoại thành nên bất kể là đi doanh trại hay rời thành phố thì đều theo một phương hướng.

Chỉ chốc lát thôi mà sau xe bọn họ đã có một cái đuôi dài, trừ zombie ra còn có vài chiếc xe khác, ý định là để họ thuận tiện mở đường cho mình.

Zombie tăng lên, công việc của Triệu Vĩ và Dự Ninh lập tức nhiều thêm, lá bùa và súng liên tục hướng về phía zombie ở những chiếc xe không tránh thoát được phía sau.

Thấy bộ dáng hung hãn của đám Dự Ninh, những chiếc xe đi sau họ càng ngày càng nhiều, nếu không có zombie trên đường đang đuổi theo, đây ắt hẳn là một đoàn xe diễu hành.

Tuy khả năng bảo đảm an toàn của đám xe gia tăng không ít nhưng vẫn có mấy chiếc bị zombie theo kịp đập cửa giết hại, tiếng kêu thảm thiết vang lên, những chiếc xe gần với xe Dự Ninh không ngừng tiến đến gần hơn, có mấy lần trực tiếp va chạm vào xe việt dã của họ.

Tình hình này khiến Triệu Vĩ phải mắng lên một câu thô tục: “Nhiều xe thành ra người cũng nhiều hơn, bây giờ toàn bộ zombie đều hướng về phía bên này, nếu bọn họ còn theo chúng ta nữa thì đạn của tôi sẽ hết trước khi ra khỏi thành phố này mất.”

Cố Ti Vực tỏ thái độ thờ ơ, anh nhìn lướt qua bản đồ nói: “Cố kiên trì đến mục tiêu đã định.”

“Người an hem, giúp một tay!”

Tài xế của chiếc xe đã mấy lần va chạm vào bọn họ tăng nhanh tốc độ, đi lên song song nửa đầu xe, tài xế lộ đầu ra, chỉ chỉ con quái vật đang bám trên xe của anh ta.

Con zombie đã bị cán mất nửa người, vì vẫn không mất đầu nên hai con mắt vẫn tròn to, nước miếng chảy ròng đập lấy đập để.

Dãi của zombie có thành phần ăn mòn, toa xe này chẳng bao lâu sau đã bị hư hỏng mất một lớp.

Tiếng thét chói tai vang lên liên tiếp, nam có, nữ có, thấy Triệu Vĩ có súng thì lại hét to hơn. (bọn nì chết sớm thôi)

“aaaaaaaaaaaa, thật buồn nôn.”

“Mau đánh nó xuống, nhanh nhanh nhanh.”

Triệu Vĩ hừ một tiếng, ông lên đạn bắn lên thân cái xe kia: “Cút ngay.”

Chiếc xe này chỉ cách xe bọn họ không đến nửa mét, mà vì phải xạ kích nên nửa người Triệu Vĩ đều ở ngoài xe, chỗ ngồi của đám người kia là ở phía sau, đóng cửa thật chặt.

Xét ra thì đương nhiên sức hút của Triệu Vĩ sẽ lớn hơn đám người kia, và bởi vì xe đến gần nên con quái vật bắt đầu cào về hướng này, rất có khả năng sẽ nhào lên người ông.

Một phát súng này khiến tiếng thét càng cao, ntrong lúc nhất thời đã thu hút được lực chú ý của con zombie nọ (Thân tàn nhưng trí em chưa tàn.)

Cố Ti Vực tăng tốc độ xe, thế nhưng có vẻ tay tài xế kia cũng có kỹ thuật không kém, nên chẳng mấy chốc bọn họ lại hùng hùng hổ hổ đuổi kịp.

Lần này, Triệu Vĩ lên đạn nhắm ngay vị trí tay lái: “Không muốn chết thì cút.”

Tay tài xế không ngờ Triệu Vĩ sẽ hung ác như vậy, anh ta tính xanh cả mặt mà giảm bớt tốc độ xe.

Xuyên thấu qua gương chiếu hậu, Dự Ninh thấy trong xe có người mở cửa cầm gậy sắt đánh nát đầu con zombie, động tác mạnh mẽ hung dữ không chút nào giống với kẻ không có sức tự vệ cần người khác che chở.

Thấy một màn này, Triệu Vĩ lại hừ một tiếng.

Chỉ có Tịch Ái mặt mày tái nhợt co rút ở một góc, cô không hiểu tại sao Triệu Vĩ rõ ràng có thể dùng súng giải quyết quái vật, cố tình lại đi đối phó với đồng loại của mình, cô vốn định mở miệng nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Dự Ninh lại ngậm miệng lại và co mình chặt hơn nữa, trong lòng lại nghĩ bấy giờ mà có Bùi Thi thì tốt biết bao. (thánh mẫu không đúng lúc)

Nhất định sẽ không giống như bây giờ, đến một câu cô cũng chẳng dám nói, còn có khả năng bị vứt bỏ nữa, Bùi Thi tốt như vậy, dù cho hi sinh bản thân cũng sẽ giúp những người khác sống sót. (con mụ già tạo ích kỉ này, rồi con thánh mẫu kia, 2 đứa làm bạn với nhau được rồi)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Ngay lúc này, ở bên Bùi Thi và Triệu Trường Các.

Không lâu sau khi Bùi Thi và đám người kia quay lại siêu thị, thì bị một đoàn zombie tấn công, có vẻ đám quái vật này đuổi theo một nhóm người may mắn sống sót chạy ngang qua đây, bị Bùi Thi thấy được, cô ta tất nhiên không thể làm ngơ mặc kệ, nên đoàn người cố tình giữ Bùi Thi lại cũng bị cuốn vào cuộc chiến.

Dị năng của Bùi Thi không kém, thế nhưng vẫn chưa đến mức có thể đối chiến với hơn một nghìn con zombie, cuối cùng, vẫn là một người đàn ông thức tỉnh dị năng sức mạnh, mang theo cơ thể chồng chất vết thương, che chở cô cùng chạy trốn ra ngoài. (còn thánh mẫu nì k cứu đc người còn đi hại thêm)

Người đàn ông đó tên là Ngô Khởi, là người cường tráng và tốt số nhất trong đoàn, vừa mới thức tỉnh dị năng sức mạnh, anh ta cũng là người sống sót duy nhất trong đám người.

Mà khi Triệu Trường Các tìm được Bùi Thi, cô ta đang bị Ngô Khởi đè dưới thân, quần áo xóc xếch vô cùng. Thi ra khi Bùi Thi trở về căn chung cư mà bọn họ nói thì thấy ở đó cũng không có nhiều người già và trẻ em như đã miêu tả, chỉ có một ít người thường núp trong nhà không dám ra.

Bị lừa gạt, Bùi Thi không muốn nán lại lâu, cô ta giao vật tư cho Ngô Khởi xong liền muốn trở về nhà họ Cổ. Ở tận thế, có Bùi Thi đồng nghĩa với có thêm một cái mạng, hơn nữa, Ngô Khởi đã mạo hiểm bản thân để cứu cô ta ra, tất nhiên không muốn tha người, thấy cô suy yếu, anh ta lập tức nghĩ đến việc khiến Bùi Thi trở thành người của mình. Tất nhiên âm mưu này vẫn chưa thành công vì màn anh hùng cứu mỹ nhân của Triệu Trường Các.

Khoảng thời gian ngắn ngủi ở chung cũng giúp Ngô Khởi hiểu rõ tính cách của Bùi Thi, biết cô ta dễ mềm lòng, anh ta lập tức quỳ xuống kẻ khờ, từ thân thể bị thảm của mình cho đến những người đã chết kia, nghĩ đến việc mình cũng không bị làm gì, Bùi Thi liền mềm lòng cầu tình cho Ngô Khởi, tha cho hẳn một cái mạng và còn để Ngô Khởi tiếp tục đi theo mình. (Chịu bà nì rồi, chuyện chưa thành công k có nghĩa sẽ được tha thứ, đầu ứng nước vc)

Khi bọn họ trở về nhà họ Cổ thì nơi đó đã trống không, Triệu Trường Các thấy nhiều zombie như vậy còn không thể giết chết hai anh em nhà kia, trong lòng vô cùng bức bối, mà khi nhìn đầy đất là xác quái vật, Bùi Thi lại lo lắng đám người Cổ Ti Vực có mệnh hệ gì, gấp gấp gấp gấp khởi hành rời thành phố.

.....

Nửa tháng sau.

Sau khi loài người biến dị một tháng thì thực vật và động vật cũng lục tục biến dạng, phần lớn động vật tăng trưởng hình thể và lực công kích, còn thực vật cũng tương tự, đều từ hình dạng, kích thước và khả năng chiến đấu mà tiến hóa.

Nơi mà Dự Ninh đang đứng là một khu rừng, trước kia chỉ là khu xanh hóa của một trường đại học, hiện tại hãy nhìn xem, đại thụ che trời, mặt đất khắp nơi giăng rễ cây uốn lượn, cỏ, xi và rêu bành trướng không biết bao nhiêu lần, nắm cao bằng người thấy được cả đống.

Quang cảnh tự nhiên đầy kì dị này, đến cả rừng rậm nguyên thủy thời cổ đại cũng không thể so được, tuy nhiên, đám người Dự Ninh cũng không muốn thường thức khung cảnh khó có được này, khi họ vừa mới bước chân vào đây đã được chứng kiến một cái cây tưởng chừng như vô hại nuốt người, trải qua ngày hôm trước, mỗi người không những đều phải trợn to hai mắt, thời thời khắc khắc đề phòng những loại cây cối, cảnh lá rậm rạp này, mà còn luôn phải chú ý đến đám côn trùng nguy hiểm mai phục trong rừng rậm.

“Đây đã là ngày thứ hai rồi. Cuối cùng thì chúng ta vẫn bị vây lại ở khu rừng này, nó đã lan đến cả thành phố B.”

Một thanh niên được đám quân đội bảo vệ ở giữa oán hận nói.

Hôm qua, chân của anh ta bị một con côn trùng không biết tên cắn, đến bây giờ vẫn chưa hết sưng, hôm nay còn mơ hồ có mùi thối, nếu còn không ra khỏi cánh rừng này, đoán chừng cái chân đó sẽ bị rữa nát.

“Huy thiếu, không thì để tôi lau nước thuốc hạ sốt cho cậu.” (Bên trung hay có kiểu gọi nì, ý là thiếu gia đó)

Một binh sĩ đứng bên cạnh anh ta, nghe thấy câu oán trách liền tỏ vẻ lấy lòng nói.

“Lau lau cái shit, từ hôm qua đến giờ không biết đã lau bao nhiêu lần, trong bụng còn một đồng thuốc giảm viêm giảm sưng chưa tiêu hóa hết, bây giờ tao há miệng cũng thò ra một đoàn mùi thuốc đấy.” Huy thiếu trừng mắt nhìn binh sĩ nọ, thần thái kia giống như người đó không phải lau thuốc chữa bệnh cho hắn mà là buộc hắn uống thuốc độc.

Giáo huấn xong tên binh sĩ, Huy thiếu như thể một con gà trống thắng lợi trong cuộc đấu, anh ta hướng mắt về phía Dự Ninh: “Cố tiểu thư đến bên cạnh tôi đây, một mình cô - một cô gái nhỏ xinh, sao có thể giống mấy người này đi đánh nhau với quái vật chứ.”

Dự Ninh an tĩnh đi bên người Cố Ti Vực, nhìn cũng không thèm nhìn tên kia một cái.

Mười lăm ngày trước, đám người Dự Ninh thu thập xong vật tư, khi đi ngang qua một doanh trại quân đội thì nhận được một lời ủy thác.

Người trong doanh trại hi vọng họ có thể trợ giúp bọn họ bảo vệ một người đến thành phố B, người đó cũng chính là vị Huy thiếu vừa nãy, nghe đồn anh ta là con riêng của vị lãnh đạo nào đó, người con hợp pháp của ông ta đã chết trong trận thế, nên đành hi vọng đưa Huy thiếu đến chỗ mình.

Vốn dĩ Cố Ti Vực có chút hào hứng đối với chuyện này, quân đội cam kết nếu bọn họ đồng ý sẽ lập tức cho họ ba khẩu súng kiểu mới nhất và một vạn viên đạn, còn nếu thành công trong việc đưa người đến điểm đích, sẽ cho họ một hòm quân hỏa (Hỏa lực của quân đội, chắc là bom đạn gì đó), hơn nữa, đi cùng còn có hơn hai mươi quân nhân, trong đó, hai người đã thực tiễn dị năng.

Súng của Triệu Vĩ là do đổi vật tư với quân đội mà có được, chỉ trong một ngày rưỡi mà đã hao hết nửa số đạn, dù uy lực kém hơn so với dị năng nhưng sức bền lại cao hơn dị năng - thứ tiêu hao năng lượng rất nhiều. Nghe được điều kiện của quân đội, Cố Ti Vực đã có chút dao động, thế nhưng chính điều này cũng khiến bọn họ vác thêm một phiền phức bên người.

Cố Ti Vực vuốt đầu Dự Ninh, híp mắt nhìn về phía Huy thiếu.

Bị một ánh mắt lạnh lẽo không giống của nhân loại quét qua, theo bản năng, Huy thiếu run lên, thế nhưng lại nghĩ xung quanh mình có nhiều người bảo vệ như vậy, cần gì phải sợ Cố Ti Vực, anh ta lập tức quát: “Lùm cái gì, có tin tao khoét con ngươi ra không.” Mặc dù ăn nói hung hăng nhưng ánh mắt liếc ngược liếc xuôi, không dám chống lại Cố Ti Vực (Tha thứ tui, tại tên nì tui thấy vô văn hóa quá nên tui dịch tao-mày, ai thấy không thích hợp có thể nêu ý kiến ha)

Cố Ti Vực làm như không nghe thấy: “Chúng ta lại quay trở về vị trí cũ.”

Dự Ninh sững sờ, cô nhìn xung quanh một vòng, bởi vì tốc độ sinh trưởng của thực vật nơi đây quá nhanh, nên gần như cánh rừng này cứ một lúc lại thay đổi thành một bộ dạng khác, cô không có chút nào ấn tượng với vị trí này.

Cố Ti Vực đẩy ra bụi cỏ ở gần đó, tìm kiếm một lúc rồi lấy ra một cây gậy sắt.

“Đây là thứ anh vừa để vào đó. Một cái gậy sắt? Mới bao lâu, vậy mà cỏ đã mọc cao nhiều như vậy.”

Hiểu rằng đi thẳng cũng không thể ra khỏi cánh rừng, Cố Ti Vực đã để lại không ít vật làm kí hiệu trên đường, cây gậy sắt này chính là thứ mà một giờ trước anh để xuống, khi đó cây gậy còn cao hơn bụi cỏ một đoạn, không ngờ bây giờ đã bị chôn ở dưới đám cỏ này.

Khi bọn họ ở đây, dù biết cây cối đang sinh trưởng không ngừng nhưng cũng không có ví dụ trực quan để phát hiện sự phát triển nhanh chóng đó, phút chốc, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Dự Ninh nhíu nhíu mày, cô xác định bọn họ đã lọt và mê trận, tuy nhiên cô chỉ thông thạo về phù lục chứ đối với trận pháp, bình thường cô đều dùng bạo lực phá trận, cái khác lại hoàn toàn không biết.

“Hay là mấy cái cây này có dị năng mê hoặc?” Dự Ninh nhắc nhở, tại Tu Chân giới, yêu thực có mê trận không phải số ít, mà họ chỉ là bị thực vật tiến hóa tung ra mê trận vậy khốn mà thôi.

“Không có việc gì nó đi mê hoặc chúng ta làm gì?” Hiếm khi có cơ hội nói chuyện cùng Dự Ninh, Huy thiếu lập tức đưa ra nghi vấn trong lòng. (Thằng nì ngu vãi, tập sau chót rớt, kinh nghiệm cho chúng ta biết, ngu + đắc tội vai chính = chết sớm)

Triệu Vĩ hừ lạnh một tiếng: “Tất nhiên là để tiêu hao thể lực của các người, rồi ăn thịt.”

Mặt vị Huy thiếu kia xanh xanh tím tím rồi lại trắng bệch, nhớ tới người bị một đóa hoa to lớn nuốt trọn, anh ta nhích thân thể mập mạp của mình trốn sau lưng một người khác: “Nếu vậy mấy người còn không nhanh chóng nghĩ biện pháp đi ra ngoài, cứ đứng ở đây hai ngày trời, tất cả là óc heo sao! Chúng bây chết thì thôi nhưng ba tao còn đang đợi tao ở thành phố B đấy!” (đúng kiểu bố tao là Lý Cường)

Nghe được lời nói của hắn, không ít người bảo vệ xung quanh đều lộ ra vẻ mặt khó coi, một người trong đó không nhịn được mà hét lên:” Chính là bởi hôm qua bị mây đọng phải nên mới có người không đứng vững mà bị hoa ăn thịt, mây không áy náy thì thôi lại còn coi bọn tao là súc sinh để sai bảo. Mẹ kiếp, tôi không làm nữa!”

Nói xong, anh ta định hướng về phía ngã ba chạy, người chung quanh khuyên anh ta vài câu, thấy anh ấy vẫn quyết tâm rồi đi liền không ngăn cản.

Dụ Ninh lạnh lùng mà nhìn, cô nhớ người này là một trong hai dị năng giả, phương thức công kích là khiến đối phương nhức đầu, loại dị năng này tương tự với thần thức, nếu anh ta đã cường đại hơn, lại lựa chọn đi một mình, không biết có thể phát hiện được điều gì hay không?

Dường như cũng nhìn thấy điểm bất đồng, Cố Ti Vực để lại một kí hiệu tại chỗ đang đứng rồi nói:”Đi theo anh ta.”

“Nó muốn đi tìm đường chết thì cứ mặc kệ nó, đi theo chỉ lãng phí thể lực.” Huy thiếu nghĩ rằng Cố Ti Vực sợ người nọ đi một mình gặp chuyện không may nên muốn đi theo, không đi chuyên mà nói:”Một quả, muốn đi mấy người đi đi, để Cố tiểu thư lại với tôi là được.” Nói xong, lại cười hắc hắc hai tiếng, chỉ sợ người ngoài không nhìn ra tâm tư xấu xa của mình. (Ngu ni chết sớm)

Sau khi nghe lời anh ta nói, khuôn mặt hiếm khi thay đổi biểu cảm của Cố Ti Vực thoáng hiện một nụ cười không dễ bắt được:”Sẽ không một lâu nữa đâu.”

Dụ Ninh lạnh cả người, cô dùng hơn nửa tháng tiếp xúc với Cố Ti Vực ra để đảm bảo, câu nói này tuyệt đối không phải chỉ có ý như mặt ngoài từ ngữ.

Ánh mắt có chút đáng tiếc nhìn về phía Huy thiếu, cô còn muốn lợi dụng rừng rậm ban tặng cho tên này một cái chết không nhắm mắt, cơ hội như vậy cuối cùng vẫn bị Cố Ti Vực đoạt đi.

Trải qua quãng thời gian này, Dụ Ninh càng thêm khẳng định Cố Ti Vực ở thế giới này không có chút quan hệ nào với Cố Ti Vực mà cô quen biết ở Tu Chân giới, tên kia dù cho đối với cô vô cùng ác liệt, nhưng cũng được coi như một tu sĩ chính phái, dù không đến mức Quan Âm Bồ Tát như Bùi Thi, nhưng khi lấy mạng người ra uy hiếp thì cũng chưa ra một nết nhang cho cô trốn chạy. (Chỉ muốn nói- em thương chị, R.I.P)

Mà ở đây, Cố Ti Vực đối với người khác lại máu lạnh rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Khi đám người Dụ Ninh tìm thấy vị Dị Năng giả kia thì anh ta đã chết rồi, chỉ còn một đồng xương vỡ nát nằm giữa đường.

Thế nhưng, chưa đến một phút sau, đồng xương đó đã bị một loại thực vật không biết tên nuốt vào bụng.

Huy thiếu dờ mắt nhìn một màn này, cái miệng bình thường không ngừng nghỉ nay cũng khép thật chặt.

Trước mặt bọn họ là một cây cỏ thụ to vĩ đại, bộ rễ thô dài vẫn ẩn hiện trên mặt đất trong phạm vi năm mươi mét xung quanh, độ cao không thể ước lượng bởi đã bị lá cây che khuất, thế nhưng, chỉ cần nhìn chiều dài và độ rộng của thân, họ cũng đã có thể xác định đây chính là cái cây tiến hóa mạnh nhất trong khu rừng này.

“Cái này cũng quá khuếch đại đi, một cái cây phải có tuổi thọ hàng trăm vạn năm chắc mới được như thế này.” Một người trong đội ngửa đầu, vừa kinh sợ, vừa cảm thán nói.

“Thiếu gia!”

Triệu Vĩ phát hiện người đứng bên mình đã tiến vào phạm vi vùng rễ, kinh hãi hô to.

Dụ Ninh vẫn một mực mà quan sát cái cây trước mắt, không hề chú ý đến Cố Ti Vực, thấy anh ta chạy vào khu vực rễ cây cũng bị giật mình, đoán rằng có phải anh đã phát hiện ra điều gì hay không.

“Anh trai, anh phải cẩn thận.”

Cố Ti Vực ngoái lại gạt đầu một cái.

Anh bước đi vô cùng nhàn nhã, nhưng cũng rất nhanh, một lúc sau là đã đứng tại chỗ vị Dị Năng giả kia vừa biến mất.

Cũng chỉ trong nháy mắt, khi Cố Ti Vực vừa bước đến khu vực nằm trong bán kính hai mươi mét quanh gốc cây, đại thụ đang yên tĩnh bỗng bắt đầu chuyển động, trong rừng không có gió, thế nhưng cây kia lại rào rạt tiếng lá.

Những chiếc lá rơi xuống từ trên cây như thể có mắt, chúng đồng thời bay hướng về phía Cổ Ti Vực.

Cổ Ti Vực di chuyển, không để cho chúng có cơ hội chạm vào người mình.

Lá cây rơi trên mặt đất lập tức biến thành chất lỏng sền sệt có tính ăn mòn, mặt đất và rễ cây đã chịu không ít thương tổn.

Dụ Ninh có chút nghi hoặc, nếu đây là phương thức công kích của đại thụ, vậy thì tại sao xung quanh xác vị Dịch Năng giả vừa rồi lại không có bất cứ dấu vết bị ăn mòn nào?

Đang nghĩ, cô liền phát hiện, những phần đất và rễ bị phá hoại kia, sau vài giây đã khôi phục nguyên trạng, như thể chưa có bất cứ sự ăn mòn nào từng phát sinh.

Cũng có người chú ý đến điều này: "Chẳng lẽ lá cây chạm vào cũng không có chuyện gì?"

Dụ Ninh lại có một suy đoán khác, cô lập tức ném một á bùa tấn công vào rễ cây.

Quả cầu lôi điện nổ trên phần rễ khiến nó tứ phân ngũ liệt (1), mà vài giây sau, rễ cây lại khôi phục nguyên dạng.

Tất cả mọi người hít vào một hơi: "Thân thể bắt từ?"

Lực chú ý của Dụ Ninh lại chuyển hướng về phía mặt đất nâu sẫm kia, cô vừa mới phát hiện ra, khả năng khôi phục của đất còn nhanh hơn phần rễ đến nửa giây, điều này cho thấy thứ thật sự lợi hại thực ra là thứ nằm trong lòng đất?

So với điều này, Dụ Ninh càng nghi hoặc khi thấy Cổ Ti Vực bắt đầu công kích vào phần phía dưới của gốc cây, anh ta phát hiện chuyện này từ khi nào?

Ánh chớp lóe sáng không ngừng rời khỏi tay Cổ Ti Vực, chẳng những ngăn cản được sự tấn công của lá cây trên trời mà còn chuẩn xác công kích nhanh, mạnh vào phần rễ, ngăn không cho chúng nó tiếp tục khép miệng.

Không hổ là vai nam chính được trời cao ưu đãi, so với đại thụ, tốc độ tiến hóa của Cổ Ti Vực cũng không chậm.

Dụ Ninh nhìn qua vài lần, để tăng tiến tình cảm, cô cũng đi lên hỗ trợ.

Dưới sự chung tay của hai người, sự tấn công của lá cây dần chậm lại, Dụ Ninh mơ hồ cảm giác được có thứ gì trong lòng đất truyền đến nột dòng Thiên địa tinh khí nồng đậm, lòng tràn đầy vui vẻ, phù chú trong tay như thể không cần tiền mà ném ra.

Đâm sâu xuống tầm năm mét, đại thụ bắt đầu có dấu hiệu khô héo, cành lá run rẩy như người bị trúng gió.

"Lùi ra xa một chút." Cổ Ti Vực nhắc nhở đối với những người đứng nơi xa.

Vừa nói xong, một tia sáng xanh lục xuất hiện, Dụ Ninh muốn đưa tay ra bắt lấy nhưng tia sáng ấy cực kì không tình nguyện mà tránh thoát ngón tay cô, chuyển thân bay về phía Cổ Ti Vực.

Cổ Ti Vực giơ tay ngăn nó lại, tia sáng kia thật nhu thuận mà nằm trong tay anh, đó là một viên châu xanh lục có bán kính trên dưới hai centimet.

Xem ra thứ này quyết định chọn Cổ Ti Vực làm chủ, Dụ Ninh bức mình trừng mắt nhìn viên trân châu kia, cô thật muốn dùng một viên gạch đập nát nó, nhìn theo khía cạnh nào thì cô cũng là một người chủ tốt hơn so với Cổ Ti Vực chứ nhỉ.

Không kịp nghĩ nhiều bởi đại thụ không có viên châu kia đã bắt đầu nhanh chóng héo rũ, phần lớn lá cây chuyển thành màu vàng tiêu tán theo gió, thế nhưng vẫn có một bộ phận nhỏ lá vẫn còn xanh bay xuống, phát tán khắp mọi nơi.

Một cái cây lớn như vậy có thể có bao nhiêu chiếc lá, ai cũng có thể nghĩ, vậy nên, dù chỉ là một phần nhỏ nhưng cũng đủ để họ ăn đủ.

Hạt châu trong tay Cổ Ti Vực lóe lên, xung quanh hai người lập tức có một tầng màng mỏng ngăn cách sự ăn mòn của lá cây bên ngoài, nhưng đám Triệu Vĩ bên ngoài kia thì không may mắn như vậy, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, đặc biệt là giọng của Huy thiếu, quả thực là vang tận mây xanh.

Lông mi Cổ Ti Vực hơi nhú lại, cảm thán một câu: "Thật đáng tiếc."

Dụ Ninh biết đây là anh ta đang tiếc vì vị Huy thiếu kia không chết ở trên tay anh, ngược lại, cô nói một vấn đề khác: "Anh, anh đã nghĩ gì khi đi tấn công vị trí vừa này?"

Thế nhưng Cổ Ti Vực lại không có thời gian đi giải thích cái vấn đề không hề quan trọng này, anh không thích có động tác thân mật với Dụ Ninh khi có người khác, để người ta có thể nhìn thấy biểu cảm chỉ thuộc về anh của cô, vì vậy, đã rất lâu rồi anh chưa được ôm cổ một cái trọn vẹn.

Hiện tại, đúng lúc chỉ có anh và cô, tro bụi của lá cây vừa hay có thể ngăn cản tầm mắt của đám người xung quanh.

Tầm mắt nóng bỏng của Cổ Ti Vực nhìn về phía bờ môi hồng khê nhếch của cô, Dụ Ninh bị những tia sáng đầy tính xâm lược trong đó làm cho mình lùi lại một bước, nhưng vẫn không thể tránh thoát viễn cảnh bị anh ta giữ chặt cái ót, nâng mặt lên.

Sau lần đầu tiên hôn môi, cô đã không thiếu lần bị Cổ Ti Vực ôm lấy găm cắn, thế nhưng đối mặt với loại hành vi quá đồi thân mật này, cô nghĩ, có lẽ cả đời này cũng không thể quen với nó.

Cánh môi theo bản năng nhắm chặt bị Cổ Ti Vực quen cửa quen nẻo cạy mở, dựa theo quá khứ, bắt đầu cắn vài cái rồi từ từ liếm láp, quấy rối đến mức Dụ Ninh cũng phải đáp lại mình mới lưu luyến kết thúc cái hôn này.

.....

Dụ Ninh chắc chắn không thể ngờ rằng, khi cô cho rằng mình đã sớm thoát khỏi nữ chính thì vừa lúc bọn họ cũng đang ở trong cùng khu rừng này, chẳng qua bởi khả năng mê huyền của hạt lục châu mà hai nhóm người vẫn chưa gặp nhau mà thôi.

Bây giờ hạt châu rơi vào trong tay Cổ Ti Vực, cánh rừng cũng không như một cái mê cung nữa, nhóm người nhờ vả trước không thấy, mà nhón của Bùi Thi thì đứng ngay tại phía bên kia của đại thụ.

Nghe được động tĩnh, Bùi Thi dùng dị năng hệ tốc độ nhanh chóng vòng qua cái cây, đúng lúc nhìn thấy cảnh Cổ Ti Vực và Dụ Ninh đang hôn nhau.

Cô ta thất thần, quên cả việc đi cứu những người bị lá cây công kích, hai mắt không dám tin mà mở to, thấy sắc mặt Dụ Ninh đỏ hồng, bị Cổ Ti Vực ôm vào ngực, trái tim Bùi Thi tê rần, cảm giác như mình đã mất đi thứ gì vô cùng quan trọng.

Người đầu tiên phát hiện Bùi Thi là Cổ Ti Vực, sắc mặt anh ta nhanh chóng trở nên lạnh giá, cảm thấy mất hứng khi thời gian khó có được mà hai người ở bên nhau bị phá hoại.

“Hai người không phải an hem sao? Tại sao lại có thể làm như vậy...” (Liên quan???) Ánh mắt Bùi Thi âm trầm, nói xong, cô ta không nhận được mà hơi hơi đỏ hốc mắt lên.

“Có quan hệ gì với cô không?”

Sắc mặt Bùi Thi trắng bệch, tuy biết mình không có tư cách gì để tức giận, cũng biết tốt nhất bây giờ mình nên rời khỏi nơi này, nhưng cô vẫn không nhận được mà nhìn về phía Dụ Ninh: “Tiểu Ninh, sao cô có thể như vậy, cô làm vậy thì Trường Các phải làm thế nào bây giờ, Trường Các nói cô...” (Con mụ nì...) Bùi Thi lại thấy được ánh mắt chán ghét của Cổ Ti Vực, trong lòng càng đau khổ, vốn định không đề cập nhưng bất chí bất giác lại nói ra: “Lúc anh ấy nói cô không biết xấu hổ mà quyến rũ anh trai của mình, tôi còn không tin, nhưng thật không ngờ cô lại là con người như vậy!” (Ba chấm tập hai)

Dụ Ninh hừ lạnh một tiếng: “KHông ăn được nho thì bảo nho xanh.”

Bị nói trúng tâm tư, sắc mặt Bùi Thi nhất thời đỏ lên, không biết nói gì để phản kích.

“Tiểu Thi!”

Trên cả đoạn đường này, Tịch Ái luôn sợ Dụ Ninh bỏ rơi mình nên vẫn luôn ở trong trạng thái căng đét, lúc này, khi thấy được Bùi Thi, bởi rất lâu rồi chưa được mở miệng nên giọng nói trở nên khàn khàn lạnh lạnh, khiến Bùi Thi giật nảy cả mình.

Tịch Ái được Triệu Vĩ che chở nên không có thương tích gì, nhìn đến người đã nửa tháng chưa gặp được còn tưởng mình bị hoa mắt, cô ta kêu lên một tiếng, phát hiện người kia có phản ứng liền chạy xông xộc qua, nhìn cái dạng này, có thể hiểu, mấy ngày nay, Tịch Ái đã bị Dụ Ninh dọa sợ thâm đến mức nào. (con ăn cây táo rào cây sung, không có mấy người che chở chắc nghèo từ bao giờ, bây giờ bày đặt khổ lắm không bằng.)

“Tiểu Thi, tôi còn tưởng không được gặp cô nữa.” Hai người ôm nhau, giống như cặp tình nhân cửu biệt tương phùng (2).

Dụ Ninh tự nhận rằng trừ việc không cho cô ta nói chuyện thì cũng không làm gì đối với Tịch Ái, nửa tháng nay, trừ việc gầy đi một chút thì trên người cô ta đến một miếng vết thương cũng chẳng có, trong tận thể, là một người bình thường mà không phải chịu chút thương tổn nào thì quả là kì tích, cũng không biết cô ta khóc như thế mình giết cả nhà cô ta vậy, thế là có ý gì.

Dụ Ninh liếc nhìn vài lần rồi lại thu hồi ánh mắt, đi kiểm tra số người chết.

Trừ bỏ Huy thiếu, một nửa số quân nhân đi theo bảo vệ đã chết, hiện tại chỉ còn lại tám người.

Mà trong tám người này, trừ bỏ một vị Dị Năng giả không bị thương thì bảy người còn lại đều hoặc ít hoặc nhiều có thương tổn, có ba người hiện đã không còn khả năng hành động.

Tuy nhiên, những điều này đã không phải là vấn đề, Bùi Thi một bên nghe Tịch Ái tố khổ, một bên chú ý tình huống bên này, thấy có người bị thương lập tức chạy tới.

Bùi Thi ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay có một luồng sáng trắng chiếu lên vị trí thương tổn, giải thích: “Mấy ngày gần đây, tôi thức tỉnh dị năng trị liệu.”

Nói xong, liếc mắt chăm chú nhìn Cổ Ti Vực, thấy anh không lộ ra chút biểu cảm kinh ngạc nào, mà đến cả ánh mắt cũng không có nhìn sang bên này một cái, sự thất vọng trên mặt như muốn tràn cả ra.

1. Tứ phân ngũ liệt: tương đươngng câu chia năm xẻ bảy của mình á

2. Cừu biệt tương phùng: chia tách lâu năm được gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Mà lúc này, Cố Ti Vực đang giải thích với Dụ Ninh về hành động như được dự báo trước của anh ta khi chiến đấu với đại thụ.

“Bởi vì em nhìn vào đó quá chăm chú.”

Đáp án này khiến Dụ Ninh sững sờ, vậy hóa ra vừa nãy Cố Ti Vực không nói tiếng nào, lặng lẽ đi vào khu vực công kích của cái cây kia là bởi cô nhìn nó quá lâu?

“Ý của anh là anh cũng không đoán được ở phía dưới nó có cái gì?”

“Ừm, sau khi đi vào thì lại có một giọng nói nói với anh rằng muốn phá hủy cái cây kia thì phải tấn công vào vị trí vừa rồi.” Nói xong, Cố Ti Vực cúi đầu, chán ghét mà nhìn về phía hạt lục châu đã hòa làm một với bàn tay mình, chỉ còn một điểm màu xanh hiện lên, cũng bởi thanh âm ấy mà không đứng trên tay tự nhiên thừa ra một thứ khác.

Chấm xanh dường như cũng cảm nhận ra được chủ nhân không thích mình, vì vậy nó lập tức lóe lóe một chút rồi ẩn hình trong lòng bàn tay Cố Ti Vực.

Hình ảnh này khiến Dụ Ninh tức giận vô cùng, tại Tu Chân giới, khí vận của cô cũng cực kì kém, không những bị Cố Ti Vực đuổi giết mà kể cả khi có thiên tài địa bảo (1) gì ra đời, dù cho cô có đến sớm nhất, làm nhiều chuẩn bị nhất thì vẫn đều là đếm tiền hộ người khác (2), không ngờ, đến thế giới này vẫn là như vậy.

Viên lục châu kia tình nguyện bị Cố Ti Vực ghét bỏ cũng không nguyện ý đi theo cô.

“Tôi nói này cô gái nhỏ, cô gọi là Dụ Ninh đúng không?”

Dụ Ninh nhìn lướt qua người phụ nữ trung niên đứng đối diện, không nói đúng hay là không gì cả.

Từ sau khi ra khỏi rừng rậm, Bùi Thi lập tức mang theo đám người còn may mắn sống sót mà cô ta cứu giúp, đi theo bọn họ, Cố Ti Vực có được lục châu xong liền nhận được không ít chỗ tốt, mấy ngày nay anh ta lại xuất hiện trạng thái hôn mê phát sốt như lúc thức tỉnh dị năng trước kia, không có Cố Ti Vực thì sức chiến đấu của bọn họ đã giảm mạnh rồi, thêm nữa, mỗi lần có zombie và động vật biến dị xuất hiện, thì Bùi Thi luôn đứng ra với tư cách người bảo vệ, nên đám người Dụ Ninh thành ra mang theo ý tưởng tiết kiệm sức lực bản thân mà không bỏ rơi bọn họ.

Tuy nhiên, một giờ trước, Bùi Thi phát hiện có nhóm người may mắn sống sót giữa một khu vực tập trung zombie dày đặc, vì vậy cô ta lập tức dẫn theo tất cả Dị Năng giả đi ra ngoài cứu, đưa nhóm người này đến vị trí cách đám Dụ Ninh không xa.

Hành động này của Bùi Thi không biết đã bị Triệu Vĩ mắng chửi bao nhiêu câu thô tục ở trong lòng, cái này đồng nghĩa với việc bảo bọn họ phải tạm thời chăm sóc nhóm người này, mà nhóm này được Bùi Thi bảo vệ quá tốt, đói liền có thức ăn trong không gian phân tởi, trừ việc mỗi ngày đều phải di chuyển gấp gáp, thì chỉ suốt ngày ăn đồ ăn vặt và nói chuyện phiếm, khéo khi còn sống tốt hơn trước tận thể mất.

Thấy bọn họ tán gẫu khí thế ngất trời, gay gắt, quyết liệt không giống như đang chạy nạn, Triệu Vĩ đi đến nhắc nhở vài câu, lỗi tai của zombie còn thánh hơn mũi của chúng nó, nơi bọn họ to tiếng là khu vực mà Bùi Thi đã tẩy rửa zombie một lần, tuy nhiên không đảm bảo rằng sẽ không có zombie ở nơi xa bị hấp dẫn qua đây.

Lúc này, thấy bọn họ không chỉ lớn tiếng mắng chửi còn chạy đến nói chuyện với Dụ Ninh, hơn nữa người đi lại là một người phụ nữ trung niên, Triệu Vĩ cũng không thể nói gì, chỉ có thể tìm một góc độ không ai thấy mà trợn trắng mắt.

Thấy Dụ Ninh không để ý đến mình, người phụ nữ xanh cả mặt, nhỏ giọng lầm bầm: “Bất quá là một con kĩ nữ đi quyến rũ.”

Nghe được hai chữ quyến rũ, Triệu Vĩ đã gợn sùng lên, ông nhìn sang phía Dụ Ninh, thấy cô nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên, người phụ nữ kia bỗng bị nhấc cao lên hơn chục centimet, trên cổ không có thứ gì mà như bị ghim chặt vậy, mặt mày trắng bệch, đưa tay vùng vẫy.

Vài ngày trước, Dụ Ninh đã có thể phóng tính khí ra ngoài, đơn giản không chế dòng khí.

Thấy người đàn bà kia trợn trắng hai mắt, ngón tay cô dịch xuống phía dưới, lập tức, bà ta bị đẩy mạnh về phía sau 3-4m, tuy nhiên, trôi buộc ở trên cổ cũng được tháo ra, hai tay che cô, người đàn bà ho khan liên tục.

Triệu Vĩ nhìn xong một màn này, ngạc nhiên vô cùng, nếu hiện tại tình huống không đúng, ông thật muốn vút súng để vỗ tay: "Tiểu thư, chiều này của cô cũng quá lợi hại đi, gia tộc cô có phải là Tu Chân gia tộc mà tiểu thuyết đề cập không?"

Đoạn đường này, chiều thức không phải dị năng mà Dự Ninh phát ra có không ít, tất cả cô đều nói là trong nhà truyền xuống dưới, mỗi lần như vậy, Triệu Vĩ đều cảm thán không thôi, lần này, cuối cùng cũng đã đoán đúng.

"Coi như vậy đi."

"Dự Ninh, không ngờ cô là loại người như vậy, cô có bản lĩnh thì đi giết zombie a! Đi khi dễ một thím mà tuổi có thể ngang bằng mẹ cô thì tính là thứ rác rưởi gì?"

Dự Ninh híp mắt nhìn về phía người kia, người này nhìn có mấy phần quen thuộc, chính là vị bí thư đã cản cô khi cô đi tìm Cố Ti Vực ở công ty, hình như họ Ngô.

Cô ta dẫn theo một nhóm người, người phụ nữ vừa được Dự Ninh dạy dỗ và Tịch Ái trốn tránh mà đứng ở cuối cùng của đoàn, người đàn bà nghe Ngô Hậu Ái chỉ trích Dự Ninh, trong lòng như được khuyến khích, cổ vũ: "Đúng vậy! Chỉ là một đứa cô nhi ăn nhờ ở đậu nhà tiểu Tịch, lại còn lấy oán báo ân, không cho tiểu Tịch ăn, uống, hơn nữa vẫn không biết xấu hổ mà quyến rũ bạn trai tiểu Thi."

"Tịch Ái tiểu thư, ngược lại, cô thử nói xem chúng tôi không cho cô ăn uống lúc nào, mỗi lần gặp nguy hiểm, cô đều đứng ở nơi an toàn nhất, bao nhiêu ngày như vậy, đến cả thiếu gia cũng dính vết thương, cô nói một chút xem cô có phải chịu một tí xú thương tích nào không?"

Tịch Ái vẻ mặt nhăn nhó nhìn Dự Ninh một cái, tự động bỏ quên câu thứ nhất: "Vậy thì đã làm sao, chẳng lẽ lại để một người bình thường như tôi đi giết zombie?"

"Xuống xe! Bây giờ cô xuống xe nói xin lỗi ngay cho tôi, tiểu Thi thiện lương như vậy cũng không phải là để mấy người khi dễ, nếu không xuống, cô tin hay không là tôi sẽ đập nát cái xe này." Một người đàn ông đứng gần cửa sổ xe nhất bắt đầu giơ tăng đả vừa nhặt từ dưới đất lên, trên trán nổi đầy gân xanh như thể đã tích tụ tất cả hơi sức.

Ngô Hậu Ái khinh miệt mà nhìn về phía Dự Ninh một cái, làm bộ làm tịch khuyên nhue người đàn ông kia bỏ viên đá kia xuống: "Anh hung dữ lên như vậy làm gì, cô ấy cũng có dị năng, nếu không biết đúng sai mà làm anh bị thương thì sao. Tôi nói này Dự Ninh, hiện tại Cố tổng đang bị bệnh, so với tiểu Tịch là thân nhân máu mủ ruột thịt thì cô không liên quan hơn nhiều, vậy có phải nên đưa anh ấy cho chúng tôi chăm sóc hay không?"

"Cố tiên sinh là bạn trai của tiểu Thi nhà chúng ta, cô thật không biết xấu hổ, mau đưa cậu ấy giao ra đây."

"Phanh ____"

Triệu Vĩ ngấm về phía tăng đả trên tay người đàn ông, nã một phát súng: "Chạy lại chỗ của mấy người đi."

Người đàn ông kia không nghĩ rằng thứ ở trong tay mình cứ như vậy mà vỡ nát ra mất, sợ đến mức vẻ mặt ngẩn cả ra, sau khi phản ứng kịp thì giận dữ đến mức mắt như thể sắp nứt ra, hắn ta đến gần sát cửa sổ xe, đưa tay muốn kéo Dự Ninh ra ngoài: "Con mẹ mày, mày dám nổi sùng, mẹ mày, mày có bản lĩnh thì giết tao đi này!" (Ông nì bậy nhè, không phải tui, không phải tui, không phải tui – chuyện quan trọng nói ba lần.)

Âm chữ cuối cùng bỗng bị đình trệ, trán của người đàn ông bị dán lên một lá bùa hình chữ nhật.

Một giây sau, vẻ mặt hắn ta mới chỉ kịp chuyển hóa thành sợ hãi thì xương cốt trên người bỗng phát ra những tiếng vỡ vụn khó có thể hình dung, tích tắc đã biến thành một đồng tro bụi.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ hãi đến mất cả năng lực nói chuyện, Ngô Hậu Ái đứng gần Dự Ninh nhất, lập tức cảm thấy rợn hết tóc gáy, lui về sau mấy bước, thế nhưng đôi chân mềm nhũn khiến cô ta té ngã trên mặt đất, tay vừa vịn chạm vào đồng tro bụi kia, sợ tới mức hét lên.

Dự Ninh chán ghét ồn ào, cô điều chỉnh dòng khí ghim chặt cổ Ngô Hậu Ái, những người khác chỉ thấy thân thể cô gái treo lơ lửng giữa không trung, miệng há to mà không phát ra được thanh âm nào, bọn họ cũng lập tức thức thời ngậm miệng lại, tuy nhiên, vẫn có Tịch Ái như thể đã bị dọa sợ đến mức tinh thần hốt hoảng, cô ta cứ nhìn đồng bụi trên mặt đất mà phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ, một phút sau lại đột nhiên chạy ngược về phía của căn cứ.

"Bùi Thi nói Cố Ti Vực là bạn trai của cô ta?" Dự Ninh bỏ ra cái người chỉ còn một hơi mà mình đang kiểm soát, hỏi một câu.

"Đúng, đúng, đúng, chính Bùi Thi nói vậy, còn có cô kia." Người phụ nữ trung niên bị dạy dỗ trước đó lập tức phản chiến, chỉ về phía Ngô Hậu Ái: "Chính là bọn họ nói linh tinh, hơn nữa còn ép chúng tôi đến đây gây phiền toái, tôi là bị bắt buộc, Cố tiểu thư, cô tuyệt đối đừng giết tôi, tôi sai rồi, tôi sai rồi..."

Bà ấy vừa nói xong, cơ hồ tất cả những người còn lại đều gật đầu bảo vậy, ngoài ra còn có vài người quỳ xuống đất.

Sắc mặt Ngô Hậu Ái trắng bệnh, nhưng rất có cốt khí mà không đi cầu xin tha thứ: "Cô giết tôi, Bùi Thi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!"

“Cô nghĩ tôi sẽ sợ điều này sao?”

Mặt Ngô Hậu Ái xám ngắt lại, nhưng Dụ Ninh không nhìn cô ta nữa.”Tất cả rút về đi.”

Không giết Ngô Hậu Ái không phải bởi vì cô tốt bụng, chẳng qua là cảm thấy nếu có một người tâm cơ như vậy ở bên, nữ chính nhất định sẽ gặp phải không ít phiền toái.

Trên đường, Triệu Vĩ đã hiểu thêm không ít về sự mạnh mẽ của Dụ Ninh, thấy mấy người kia đều lặn đi hết, ông lập tức quay ra giờ ngón cái về phía cô:”Tên kia cũng thật là ngu, nghĩ mình giá trị như thế nào chứ, làm lãng phí một lá bùa của tiểu thư rồi.”

Làm ma tu nhiều năm, Dụ Ninh biết rất rõ là như thế nào để dùng phương pháp đơn giản nhất mà vẫn giải quyết được vấn đề, nghe vậy, cô chỉ nhún mày:”Đừng nói cho anh tôi biết.”

Ở trước mặt Cố Ti Vực, cô vẫn là một cô gái trẻ nhu nhược, cái gì cũng không biết giết, chỉ giết zombie (Vâng, chị giỏi, chị nói gì cũng đúng)

Triệu Vĩ giờ tay tỏ vẻ ok:”Tiểu thư, vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?”

Giết người, Bùi Thi chắc chắn sẽ đến gây phiền phức cho bọn họ, bởi có quy định không thể giết nữ chính, thêm nữa, Dụ Ninh cũng không muốn chống lại cô ta, vậy nên chỉ đành buông tha cho ý tưởng tiết kiệm sức lực, bắt đầu tách ra, ba người lên đường.

1. Thiên tài địa bảo: bảo vật của trời đất, nói chung cứ hiểu là báu vật quý hiếm vô cùng.
2. Đếm tiền hộ người khác: ý là làm nhiều mà cuối cùng mình cũng chẳng được ích lợi gì, chỉ tỏ lợi cho đứa khác (editor vô dụng chỉ có thể giải thích theo ý hiểu)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hai năm sau

Sự bình tĩnh trong đôi mắt của Dụ Ninh cuối cùng cũng bị thay thế bởi thứ cảm xúc khác khi cô nhìn thấy hành động của người đàn ông trước mặt, đôi tay nắm chặt đến trắng bệch:”Anh, Ninh Ninh sợ.....”

Cửa sổ duy nhất trong nhà đã bị đóng kín lại, căn phòng không một chút ánh sáng, tối đen khiến người ta sợ hãi.

Hiện tại, Dụ Ninh hận nhất cái khả năng có thể nhìn vạn vật trong bóng tối của mình, nếu không phải vì thấy được vẻ mặt hưng phấn của Cố Ti Vực, cô cũng đã không đến nỗi mất khống chế biểu cảm trên khuôn mặt của mình, thành ra không che giấu được sự sợ hãi, khiến Cố Ti Vực càng thêm điên cuồng.

Cố Ti Vực chính là một kẻ vô cùng, vô cùng biến thái, hai năm qua, Dụ Ninh đã từng điểm, từng điểm mà khắc sâu về sự điên cuồng của anh ta.

Ti như, đây đã không phải lần đầu tiên cô bị buộc chặt tứ chi (chân tay cho ai không biết tứ chi là gì) nhốt vào phòng tối.

Qua bao nhiêu lần như vậy, Dụ Ninh cũng nhận ra một quy luật, nếu cô cứ thế gãy gập, Cố Ti Vực sẽ mất hứng, nếu cô biểu hiện ra sự sợ hãi, anh ta sẽ hưng phấn mà động tay động chân với cô, còn nếu cả quá trình bản thân bình tĩnh, thì Cố Ti Vực cũng sẽ lí trí lên không ít.

Chính vì vậy nên khi biết mình không khống chế được biểu cảm sợ hãi của mình thì Dụ Ninh mới khản trương như vậy.

“Ninh Ninh sợ hãi cái gì? Sợ anh sao?” giọng nói khàn khàn của Cố Ti Vực truyền đến, Dụ Ninh theo bản năng mà rung mình một cái.

Anh biến thái như vậy, tôi sao có thể không sợ anh chứ!

“Không sợ anh trai, chỉ là tay chân bị trời chặt, đau quá.” Rõ ràng là muốn chém cái người trước mặt một phát, nhưng cô lại phải hạ thấp thanh âm, kiểu kiêu nũng nịu nói.

Trải qua hai năm tu luyện, lại được cung cấp tinh hạch không ngừng, Thanh Cương kinh của Dụ Ninh đã tu luyện ra một chút thành tựu, bây giờ, năng của hiện tại so với hai năm trước có thêm một tia khí chất khó có thể miêu tả, nếu phải cố gắng hình dung thì đó chính là sự thánh khiết nơi cửa Phật.

Khiến cho người ta chỉ có thể đứng ngẩn đàng xa mà không thể khinh nhờn, giống như đứng trước mặt cô mà sinh ra ý định tà ác thì chính là tội ác vậy.

Trong căn cứ này, căn bản Dụ Ninh không có một người theo đuổi nào, tuy nhiên, tất cả mọi người đều coi cô là nữ thần, như thể nhìn thấy cô liền nhìn thấy ánh sáng, thấy cô là thấy hi vọng, dường như có cô, họ có thể chịu đựng qua những tháng ngày tận thế như địa ngục này.

Một Dụ Ninh như vậy khiến cho Cố Ti Vực hận không thể khóa cô cả đời trong phòng tối.

Cố Ti Vực đến gần Dụ Ninh, lúc này cô mới thấy trong mắt anh ta đều là một màu đỏ, đây chính là điềm báo của sự biến thái sắp lên ngôi.

Quả nhiên, một giây sau, Cố Ti Vực bắt đầu sử dụng miệng.

Miếng vải trời cổ tay Dụ Ninh bị liếm đến thấm ướt, sau đó, hai khối vải trời chân cô cũng không được buông tha.

Bóng tối yên tĩnh, tiếng liếm, nuốt nước miếng cực kì rõ ràng, Dụ Ninh cũng cảm thấy cực kì xấu hổ, nếu đây là chuyện của hai năm trước, hành vi này của Cố Ti Vực có thể được cô hiểu thành con chó của mình, thì đến bây giờ, cô chỉ cảm thấy mình bị làm nhục.

Không biết lúc nào Cố Ti Vực đã ngưng liếm, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm vào Dụ Ninh.” Ninh Ninh đang nghĩ gì?”

Có thể Dụ Ninh không biết rằng ánh mắt của cô trong suốt như dòng suối nhỏ, liếc một cái là nhìn thấy đáy. Tất cả những lần cô xuyên thấu qua anh để nhìn đến một người khác, anh đều có thể cảm thấy.

Loại cảm giác này thật sự là vô cùng tồi tệ, chính điều này nên anh mới thích nhốt cô vào phòng tối, chỉ có khi đó, trong mắt cô gái trước mặt mới có thể hoàn toàn có anh.

“Em đang nghĩ về anh.” Đôi mắt cong cong, Dụ Ninh lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Ánh mắt tối sầm lại, Cố Ti Vực ôm gáy cô, lập tức hôn lên đôi môi kia, như một con dã thú xông vào địa bàn của loài động vật ăn cỏ, gặm, cắn xé, dùng các loại phương thức cướp đoạt khiến con vật nhu nhược dưới thân run rẩy, thân phục mình.

Đạo gần đây, Cố Ti Vực si mê với việc kéo dài thời gian thực hiện nụ hôn, nhìn cô gái theo bản năng lệ thuộc vào mình khi bị thiếu dưỡng khí, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn khó tả.

.....

Nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, Dụ Ninh hơi có chút không thích ứng mà híp mắt lại, thật ra, Cố Ti Vực vẫn coi như là không bị biến thái đến mức tận cùng, dù thích nhốt cô trong phòng tối, nhưng hành động vẫn chỉ giới hạn ở giai đoạn hôn hít, sờ soạng, biết cô không muốn nên anh ta cũng không làm đến bước cuối cùng.

Chỉ là, mấy ngày gần đây, động tác của Cố Ti Vực ngày càng ngang ngược, có mấy lần cũng đã mò xuống chỗ đó, chỉ là không xảy ra chuyện gì, mà thôi, dù sao cô cũng sắp rời khỏi thế giới này.

Một tháng trước, nhiệm vụ thứ ba, nhiệm vụ quan trọng nhất cuối cùng đã phát sáng: Mở ra một căn cứ làm nơi trú ngụ cho mười lăm vạn người sống sót.

Nhiệm vụ này cũng không tính quá khó, hai năm trước, khi họ đến thành phố B thì biết tin toàn bộ người nhà họ Cố đã mất mạng vào ngày tận thế, vì vậy, bọn họ rời thành phố B, chiếm khu vực để thành lập một căn cứ quy mô nhỏ.

Bởi thực lực của đoàn Cố Ti Vực quá mạnh mẽ, những căn cứ nhỏ xung quanh đều lựa chọn sáp nhập vào với bọn họ, từ con số mấy trăm người, qua hai năm, số người nơi đây đã lên đến bảy, tám vạn người, đây là còn do có quy củ khống chế nên không ít người mới không được vào trong này.

Khi đặt tên căn cứ, không biết lúc ấy Cố Ti Vực đã nghĩ gì mà chọn cái tên “Cố Ninh”.

Cũng chính vì còn kém một nửa người nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ nên sau khi nhận được nhiệm vụ, Dụ Ninh đã đề ra yêu cầu mở rộng căn cứ với Cố Ti Vực, điều kiện trao đổi là một ngày trong phòng tối. Cố Ti Vực đã nghĩ biện pháp tăng thêm danh tiếng căn cứ mình, vì vậy, gần đây, không ít người đến để tìm nơi nương tựa.

Có Dị Năng giả cấp mười trấn giữ, phí vào thành không cao (thành là thành trì, là căn cứ đấy ạ), tin chắc rằng không đến một tháng, cô có thể hoàn thành nhiệm vụ.

.....

Vốn dĩ Dự Ninh còn nghĩ rằng mình phải chịu đựng tên biến thái kia giày xéo thêm một tháng nữa, thế nhưng, không ngờ khó được là ông trời quan tâm cô một lần, để cho cô gặp được Bùi Thi vào hai ngày sau.

Trải qua hai năm, Bùi Thi tang thương hơn rất nhiều, lần này, thật khó có được là bên cạnh cô ta không có một nhóm đồng người mà chỉ còn mỗi Ngô Hậu Ái. Thế nhưng, nếu suy nghĩ một chút thì cũng dễ hiểu, trong truyện, Bùi Thi có thể hô mưa gọi gió trong tận thế là bởi có Cố Ti Vực bên cạnh, chứ không thì với bản tính của cô ta, rất khó để cô thể thực thành lập một phe thế lực.

Hơn nữa, kẻ hơi có đầu óc như Triệu Trường Các, tính thời gian thì chắc bây giờ cũng đã hóa thành zombie rồi, không biết lúc biến dị có thuận tay cào Bùi Thi một cái hay không.

Lúc Bùi Thi nhìn thấy Bùi Thi, tâm trạng cô vô cùng phức tạp, không ngờ rằng trong khung cảnh tận thế, cô gái kia vẫn sống như một đóa hoa tươi được nuông chiều vậy, từ đầu đến chân, không chỗ nào là không đẹp đẽ, tinh xảo, quả thật là quá chói mắt.

Dù cho không có gương soi, cô cũng biết mình trông chật vật đến nhường nào, mấy năm nay, cô đã cứu không ít người, cũng có không ít người phản bội, ai ai cũng mơ ước không gian của cô, mơ ước khả năng cung cấp thức ăn liên tục không ngừng của nó, còn có kẻ muốn đánh gãy tay chân cô để biến cô thành cái máy sinh sản lương thực, nếu không phải vận khí tốt, nói không chừng đời này cô đã không được nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Những năm gần đây, số thế lực muốn bắt cô không ít, dưới tình huống như vậy, đến cả nghỉ ngơi đã khó, nhìn người như già đi mười tuổi, vốn cô đã không xinh đẹp bằng người ta, bây giờ so ra lại càng âm ảm mất màu đi nhiều, chẳng trách ánh mắt người đàn ông kia không thèm ngó ngang đến mình dù chỉ một giây.

Nhớ tới lời Ngô Hậu Ái đã từng nói, khi Dự Ninh giết người thì Cố Ti Vực vẫn còn hôn mê, trong lòng Bùi Thi lại nổi lên một chút mong chờ, nói không chừng ánh ấy chỉ bị Dự Ninh che mắt mà thôi.

“Tiểu Tịch bị cô dọa cho điên rồi, hơn nữa, bởi mấy người rời đi trước mà mọi người bị một đám chuột biến dị tấn công, chết hơn mười người.” Nói xong, trong mắt Bùi Thi lập tức xuất hiện ánh lệ: “Dự Ninh, sao cô có thể ác như vậy, tiểu Tịch chỉ nói chuyện hơi khó nghe, vậy mà cô lại đối xử với cô ấy như vậy, cô ấy là em gái cô a! Còn có những người đã chết kia nữa, cô sẽ không sợ gặp ác mộng, rồi dần vật lộn tâm sao?”

Đối với năng lực suy luận cường đại của Bùi Thi, Dự Ninh cười vui vẻ, việc bọn họ rời đi trước và việc đám người đó bị chuột biến dị tập kích có liên quan gì với nhau, người là do cô ta cứu, cô ta cũng không hề xin họ chú ý đám người đó, cũng không để lại Dự Năng giả bảo vệ, có chuyện xảy ra lại đây hết trách nhiệm về phía cô rồi.

“Anh ấy là bạn trai của cô là lời cô nói sao?”

Trên mặt Bùi Thi thoáng một tia đỏ ửng: “Cô nói gì vậy, từ trước đến giờ tôi chưa nói như thế bao giờ.”

Dự Ninh nhìn về phía kẻ vẫn một mực thu nhỏ sự tồn tại của bản thân: “Vậy là cô nói hả?”

Cảm thấy ánh mắt Dự Ninh rơi vào mình, Ngô Hậu Ái vùng tay lia lịa, hận rằng dưới đất không có cái hố để mình chui xuống đó, hai năm qua, tình yêu của cô đối với Cố Ti Vực đã chỉ là hi vọng xa vời, cô không có dị năng, cũng không có vận khí tốt như Bùi Thi, nếu không phải Bùi Thi thoát được sự khống chế của đám người đó và cứu cô ra, khéo bây giờ cô vẫn phải dùng loại phương thức đề tiện nhất để đổi lấy thức ăn sống tạm bợ.

“Không phải tôi, không phải tôi.” Bùi Thi, cô có dám nói là cô không có chút tình cảm nào với Cố tổng không. Đến cả ngủ cô cũng kêu tên anh ấy, hơn nữa, khi Tịch Ái nói lung tung với cô, chẳng lẽ không phải cô nói là Cố tiểu thư không xứng với Cố tổng, là cô, đều là cô. Khi đó chúng tôi vì lấy lòng cô nên mới hòa theo. Cố tiểu thư, chuyện này không liên quan đến tôi, cầu xin cô bỏ qua cho tôi.”

Ngô Hậu Ái khóc đến mức nước mắt nước mũi hòa vào làm một, cả người nằm bò trên đất, run rẩy van xin Dự Ninh.

Dự Ninh không ngờ phản ứng của cô ta sẽ lớn như vậy, nhú nhú mày, cô nhìn về phía Triệu Vĩ đang đứng bên xem trò vui: “Mang cô ấy ra ngoài.”

Sau khi Triệu Vĩ rời đi, trong nhà chỉ còn Bùi Thi, Dự Ninh và Cố Ti Vực.

Trên mặt có một tầng gió lốc bởi ba chữ “không xứng đáng”, Cố Ti Vực nâng tay đánh một tia sét về phía Bùi Thi: “Ninh Ninh không xứng với tôi thì còn xứng đôi với ai được nữa.”

Còn đang đắm chìm trong bi thương khi bị Ngô Hậu Ái phản bội, Bùi Thi nhất thời không phòng bị mà trúng một đòn, cánh tay cháy đen một mảnh, phát ra mùi thịt khét nẹt.

Lúc này, Dự Ninh dùng một loại tốc độ sét đánh không kịp bưng tai về một kí tự phù văn trên không trung rồi đánh về phía Bùi Thi.

Thấy ấn kí khắc sâu vào trán cô ta, vùng tay một cái, vòng tay Bùi Thi đã trên tay.

Những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi Bùi Thi phát hiện vòng của mình đã đến tay Dự Ninh thì không nhận được mà hét lên một tiếng bén nhọn: “Trả lại cho tôi!”

“Không phải cô thích cứu người sao? Tôi sẽ giúp cô thực hiện điều đó.”

“Đem nó trả lại cho tôi!” Bùi Thi bỏ nhào về phía trước muốn đoạt lại vòng ngọc, bây giờ cô ta đã không thể nghe lọt bất kì điều gì, vì chiếc vòng ấy mà mấy năm nay cô đã chịu không biết bao nhiêu cực khổ, bây giờ bị đoạt đi rồi thì thà giết chết luôn cô đi cho cô đỡ cảm thấy khó chịu.

Dụ Ninh lắc người tránh thoát, Cổ Ti Vực phát tay một cái, lại một tia sét nữa đánh vào chân Bùi Thi, khiến cô ta không còn năng lực hành động.

Bùi Thi chỉ có thể dùng ánh mắt thù hận nhìn Dụ Ninh: “Trả vòng cho tôi!”

“Tôi không có ý định trộm vòng của cô, tôi chỉ muốn đem đồng ruộng bên trong đó chuyển sang hiện thực, không phải cô muốn cứu trợ nhiều người hơn nữa hay sao.....”

Bùi Thi sợ hãi cắt đứt lời nói của cô: “Làm sao cô biết trong vòng ngọc có không gian?” Nói xong lại oán hận nhìn Dụ Ninh chằm chằm: “Tôi sẽ không để cô làm được, mặc kệ cô có yêu pháp gì thì cái vòng đã sớm nhận tôi làm chủ, tôi chỉ cần tự sát là nó cũng vỡ tan.”

Đem một không gian khác chuyển dời đến thực tế, giữa chúng rất cần một chất môi giới, mà thứ môi giới tuyệt vời nhất chính là chủ nhân chisc vòng – Bùi Thi, vậy nên cô mới dùng lá bùa kia với cô ta.

Có nó, Bùi Thi sẽ trở thành người có thân thể bất tử, nói cách khác, cô ta không thể dùng phương thức tự sát để hủy hoại không gian trong chiếc vòng. Với năng lực hiện tại của cô, vốn không thể giúp một người có được thân thể bất tử, thế nhưng vừa lúc Bùi Thi lại có dị năng chữa trị, có nó, mỗi lần cô ta bị thương thì vết thương sẽ nhanh chóng được liền lại, có dị năng này phụ trợ, thân thể bất tử cũng trở nên dễ dàng rất nhiều.

.....

Dụ Ninh mất ba ngày để lợi dụng Bùi Thi lập nên một con đường.

Con đường dài ba mét, cao chừng mười mét, rộng sáu mét, ánh vàng rực rỡ dựng phía sau núi của căn cứ.

Mỗi người đi vào đều bị cảnh tượng khác biệt phía sau khiến cho vui sướng đến hít thở không thông thuận, những cánh đồng bát ngát trải dài không thấy giới hạn, như thể ốc đảo cuối cùng giữa sa mạc.

Lúc tạo lập con đường đi, Dụ Ninh không thu liễm hơi thở lại chút nào, ánh vàng ngập trời đến mấy thành phố xung quanh cũng có thể thấy.

Chứng kiến cảnh tượng thần kì này, căn cứ Cổ Ninh thu đủ số người mà nhiệm vụ yêu cầu chỉ trong một tuần lễ, mà những người bị hấp dẫn mà đến đây có nảy sinh lòng tham, căn cứ có gặp nguy cơ gì hay không đều đã không còn nằm trong phạm vi suy xét của Dụ Ninh nữa rồi.

Đây cũng coi như quà tặng mà cô gửi cho Cổ Ti Vực đi.

[hệ thống: tất cả nhiệm vụ đã hoàn thành, có thể lựa chọn ở lại hoặc kết thúc nhiệm vụ, trở về không gian ban đầu.]

“Kết thúc nhiệm vụ.” tưởng đến vẻ mặt Cổ Ti Vực phát hiện cô biến mất, Dụ Ninh nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười.

ôi, hết thế giới thứ nhất, tui đau lưng quá. huhu, nói chung vừa ed vừa lên xuống cảm xúc phập phồng, nhưng không dám còm men vô nữa, mọi người nêu cảm nghĩ tuyến nhân vật vừa qua đi ạ, thấy cái kết nì có xứng đáng k

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Abo

Sau khi xác định đã bàn giao lại nhiệm vụ, nháy mắt sau, Dụ Ninh đã xuất hiện trong Tinh Hải.

Không biết có phải ảo giác hay không mà cô cảm thấy những ngôi sao vốn dĩ yếu ớt, ảm đạm ở chung quanh dường như đã sáng lên không ít.

[Nhiệm vụ thế giới thứ nhất - Tận thế: hoàn thành.]

[cho điểm về trình độ hoàn thành nhiệm vụ: ss]

[khi điểm đạt đến ss sẽ có thể mang theo một vật phẩm của thế giới trước, nếu thế giới sau không có hạn chế đặc biệt thì kí chủ có thể sử dụng. Hệ thống tự động rà quét phát hiện vật phẩm có giá trị cao nhất mà kí chủ thu hoạch được ---miếng hồng ngọc không biết tên]

Dụ Ninh không nghĩ rằng điểm mình được nhận lại có thể đạt đến ss, trong dự đoán của cô, tối đa chỉ có thể được điểm s mà thôi, bất quá, việc điểm cao hơn dự kiến đồng nghĩa với việc tình cảm mà Cổ Ti Vực dành cho cô rất cao, nếu vậy, sự biến mất của cô sẽ khiến anh ta càng thêm đau khổ, cũng coi như trả thù cho những gì Cổ Ti Vực “chiêu đãi” cô suốt hai năm qua.

[xin hỏi kí chủ có chọn vật phẩm này hay không?]

Có

Mấy năm sống trong tận thế, số mệnh của cô cũng không có dấu hiệu thay đổi, Cố Ti Vực thì gặp không ít thứ tốt khi đi trên đường, cô lại vẫn như cũ chỉ có một mảnh ngọc chứa đựng đồ vật, mà nếu tính ra thì đó vẫn là nhờ sự nhắc nhở của Cố Ti Vực nên cô mới phát hiện ra.

[hoàn tất lựa chọn vật phẩm, có lập tức tiến vào thế giới tiếp theo hay không?]

Không gian này không có linh khí cũng chẳng có bóng người, ở lại lâu cũng vô ích, còn không bằng đi hoàn thành chín nhiệm vụ nhanh nhanh cho xong. Dự Ninh không chút do dự lựa chọn lập tức tiến vào thế giới thứ hai.

[tư liệu đang truyền--]

[thế giới thứ hai ABO, đếm ngược thời gian xuyên không 3, 2, 1--]

.....

Quả thực, thế giới này đã đánh vỡ tam quan (1) của Dự Ninh, tư liệu hoàn toàn truyền tải xong, thật lâu thật lâu về sau, cô vẫn không thể khôi phục lại tinh thần.

Nơi này được xây dựng trên nền tảng của một chi nhánh thời không, khoa học phát triển hơn so với thế giới thứ nhất, cho phép con người có thể sinh sống và giao lưu giữa các hành tinh.

Mà trải qua bao nhiêu năm tháng dài đằng đẳng, con người đã phân hóa thành ba loại, và chính ba loại người này mới là thứ khiến Dự Ninh được mở mang tầm mắt.

Ba loại này xếp theo thứ tự là alpha, beta và omega.

Alpha, không có khả năng mang thai, bởi vì đa số đều có tinh thần lực (2) và sức chiến đấu cường đại nên trời sinh đã là chiến sĩ hoặc người lãnh đạo, dấu hiệu nhiều omega và chiếm tỉ lệ 20% trong dân số.

Beta, có khả năng mang thai nhưng khả năng sinh đẻ tương đối thấp, không có lực hấp dẫn đặc biệt đối với alpha, có thể dấu hiệu omega hoặc bị alpha dấu hiệu, nhân số chiếm tỉ trọng cao nhất trong ba loại – 75%.

Omega, khả năng sinh dục cao, sau tuổi hai mươi hai, hàng tháng đều sẽ có vài ngày động dục (Vâng các bạn không nhầm đâu, từ nó hơi thô thiển), trong thời gian đó, omega sẽ phát ra một loại thông tin vô cùng hấp dẫn đối với alpha, cho đến khi bị một alpha nào đó dấu hiệu, việc này mới được kết thúc. Thể chất của omega khá yếu ớt, hơn nữa, khi động dục sẽ gây ra hỗn loạn trên phạm vi lớn trong giới alpha (tưởng tượng kiểu 1 con cái tỏa mùi mời gọi, cả lũ đực xông lên í nhé, mình hơi thô thiển). Vậy nên, phần lớn omega sau khi học xong đều sẽ kết hôn và trở thành bà chủ gia đình. Trên người omega không thể tồn tại nhiều dấu hiệu, và đây là nhóm người hiếm trong xã hội với chỉ 5% dân số.

Đáng lưu ý là khi một alpha và một omega kết hợp thì mới có thể sinh ra một alpha hoặc một omega, còn beta dù kết hợp với loại nào thì cũng chỉ tạo ra beta mà thôi, vì vậy, Liên Bang đã ra một quy định, nếu omega lựa chọn kết hợp với beta thì sẽ không được hưởng bất kì phúc lợi xã hội nào trong liên bang nữa.

Mà sau khi phân chia ra ba loại người này thì mới bắt đầu phân loại về giới tính, tuy nhiên, sự khác biệt giữa nam và nữ ở đây cũng cực kì nhạt, bởi tất cả ba loại đều có được hai bộ phận sinh dục, trừ nữ omega và nam alpha. Khi quan hệ, mọi người có thể lựa chọn xem nên để bộ phận sinh dục nào xuất hiện trên cơ thể của mình. (Quý!!!)

Chính bởi đặc điểm này mà Dự Ninh đã cảm thấy vô cùng may mắn khi nguyên chủ (Người chủ thực sự cái thân thể này) là loại omega yếu ớt, cô không thể tưởng tượng được sẽ ra sao nếu trên người mình có thứ kia của đàn ông.

Nguyên chủ tên là An Ninh, vẫn như trước, tên có một chữ tương đồng với tên của cô, năm nay hai mươi mốt tuổi, cách kì động dục của omega tầm một năm làm thời gian giảm xóc.

Lần này, Dự Ninh tiến vào cơ thể người có quan hệ gần gũi với nam chính hơn so với thế giới trước, đó chính là người giám hộ của cậu ta.

Cha mẹ nam chính từ vong trong một tai nạn phát sinh ngoài ý muốn, mà cả nhà cậu ta và người thân hầu như đều đã chết hết, hệ thống sàng lọc tìm ra được nguyên chủ - người có quan hệ huyết thống xa lắc xa lơ mà queo chín ngõ, rẽ mười tám đường cũng chẳng đến, khi hỏi nguyên chủ có đồng ý thu dưỡng nam chính hay không, nhận thấy nếu tiếp nhận nam chính sẽ được cung cấp một khoản phí nuôi dưỡng lớn, nên nguyên chủ đã lựa chọn đồng ý.

Mà lựa chọn này cũng chính là khởi nguồn cho bi kịch của cô gái này.

Lại nói liền phải kể đến sự phân chia ba loại người, nguyên chủ tuy là omega nhưng lại khác với những người khác, tinh thần lực và sức mạnh của cô không cao như alpha nhưng lại có thể đạt đến trình độ của một beta ưu tú.

Vì vậy, cô vô cùng chán ghét chế độ đối xử với omega. Bởi thể chất đặc biệt nên chương trình học của omega ít đến đáng thương, gần như là chỉ có nấu

nướng và các kĩ năng trong gia đình. Rõ ràng có thể dựa vào năng lực bản thân để sống được như một alpha, lại bởi mình là omega mà bị biến thành giống loài bị nuôi nhốt, trở thành công cụ sinh dục cho alpha mà thôi.

Pháp luật Liên Bang có quy định, omega ba mươi tuổi mà vẫn chưa có bạn đời, chính phủ có quyền cưỡng chế phân phối bạn đời cho họ.

Nguyên chủ chán ghét những định kiến không tôn trọng nhân quyền omega của chính phủ, lại càng căm hận loại sinh vật mang tên alpha đến tận xương tủy.

Trong khi đó, nam chính mà nguyên chủ thu dưỡng lại là một alpha, mà alpha này lại cũng khác với các alpha khác, tinh thần lực và sức mạnh của cậu ta còn kém hơn so với nguyên chủ, chỉ cao hơn vị beta kém cỏi nhất một chút, vậy nên, ở trường học, nam chính luôn là người bị bắt nạt.

Tính tình của nguyên chủ vốn không tốt, vậy nên nam chính trở thành túi trút giận của cô, tâm trạng không vui, đánh một trận, ngứa tay đánh một trận, không có việc gì cũng đánh một trận.

Cứ như vậy, tương lai của nguyên chủ đã là việc khỏi phải bàn, khi nam chính vừa tròn mười tám tuổi thì đột nhiên thức tỉnh tinh thần lực và thể lực đồng cấp 3s, trở thành nhân vật chạm tay cũng có thể bùng nổ ở Liên Bang, nguyên chủ cũng bắt đầu cuộc sống chuột chạy qua đường, người người hô đánh.

Nói đến kết cục của nguyên chủ, không thể không nói đến người bạn thân của cô ấy, cũng là nữ chính của thế giới này – Lam Lan.

Lam Lan và nguyên chủ là bạn từ nhỏ, nguyên chủ đối với ai cũng cầu kinh khó chịu, chỉ riêng với Lam Lan là thật sự tốt.

So với nguyên chủ thì thể chất của Lam Lan kém hơn rất nhiều, chính là tiêu chuẩn thân mềm thể yếu của một omega.

Bởi tính cách đơn thuần lại yếu đuối nên Lam Lan được rất nhiều alpha yêu thích, đồng thời cũng bị rất nhiều omega chán ghét, nguyên chủ vẫn luôn mang tư thái người bảo vệ che chở bên cạnh cô ta, thậm chí, vì bảo vệ Lam Lan, tử cung của nguyên chủ đã chịu thương tổn vĩnh cửu khiến cô đánh mất khả năng mang thai.

Tác dụng lớn nhất của một omega là sinh sản đời kế tiếp, nguyên chủ đánh mất công năng này, mấy người theo đuổi cô lập tức biến mất không còn một mảnh, thế nhưng, ời nguyên chủ không muốn thừa nhận mình là omega yếu ớt nên không những không sinh ra khúc mắc với Lam Lan mà ngược lại, hai người lại càng gắn bó nhau hơn.

Tuy nhiên, cái “càng gắn bó” này chỉ là suy nghĩ của một mình nguyên chủ, cô không hề biết rằng vết thương nặng nề mình phải gánh chịu này là do một tay người “bạn thân” Lam Lan sắp đặt.

Nói đúng hơn là Lam Lan bốn mươi tuổi sắp đặt, loại tình huống này chính là trùng sinh. Trước, hai mươi hai tuổi, Lam Lan gả cha một vị sĩ quan có chút địa vị, mắt nhìn người của cô ta không sai, vị sĩ quan này chỉ mấy năm sau đã leo lên một vị trí không tệ, cô ta cũng sống cuộc sống nhung lụa của một quý phu nhân, thế nhưng, vị sĩ quan này lại có một thanh mai trúc mã beta, khi Lam Lan sinh được đứa thứ ba thì sĩ quan lập tức đem trúc mã beta về nhà.

Trúc mã beta không được pháp luật công nhận danh phận, nhưng vị sĩ quan coi hắn là chân ái (tình yêu đích thực), tuy là chính thất lại có ba đứa con nhưng Lam Lan vẫn sống thê thảm hơn. Mà vị beta trúc mã này cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt, hắn ta thừa dịp Lam Lan chưa có sự chuẩn bị, cho cô ta ăn thuốc kích dục, ném người ra giữa đường lớn, sau khi Lam Lan bị vô số người luân gian, cuối cùng cũng có một người có tinh thần lực cao hơn vị sĩ quan nọ thay thế được dấu hiệu trên người cô ta.

Dấu hiệu trên người vợ mình không phải của mình, mấy phần tình cảm còn sót lại của vị sĩ quan kia đối với Lam Lan lập tức bay đi hết, anh ta lập tức xin li hôn.

Lam Lan là một omega, dù là li hôn thì cuộc sống cũng sẽ không đến mức quá thê thảm, thế nhưng, cô ta bị luân gian trên đường lớn, video quay lại tình cảnh lúc ấy được người vây xem truyền bá khắp nơi, những ngày sau đó, cô ta sống đến mười phần khổ sở, nhưng đúng là trời cao đối với Lam Lan không tệ, vừa tỉnh ngủ mở mắt ra thì đã trở về tuổi hai mốt.

Nếu đã sống hơn mười năm tương lai, tất nhiên, Lam Lan cũng biết nam chính thức tỉnh thể chất, tinh thần 3s, trở thành nguyên soái danh vọng nhất của Liên Bang, vì vậy, cô ta định lợi dụng khả năng biết trước của mình để nắm giữ nam chính trước khi cậu ta thức tỉnh.

Trừ bỏ không có việc gì liên tỏ ra ân cần với nam chính, Lam Lan còn sử dụng không ít thủ đoạn để đối phó với người luôn ngược đãi nam chính – nguyên chủ. Bởi sau khi nam chính trở thành nguyên soái thì lập tức cưới nguyên chủ làm vợ, Lam Lan lại là người tận mắt chứng kiến nguyên chủ đã đánh nam chính như thế nào, cho nên cô ta cảm thấy, đây chính là nam chính muốn hành hạ nguyên chủ nên mới cưới cô ấy, mà việc nguyên chủ chưa bao giờ ra khỏi phủ Nguyên Soái chính là bằng chứng tốt nhất cho thấy cô ấy bị nam chính giam cầm.

Thế nhưng, để phòng ngừa đời này nguyên chủ vẫn có thể tiếp tục chiếm giữ vị trí kia, và mong muốn có được tình cảm của nam chính, Lam Lan quyết định hủy đi khả năng sinh đẻ của nguyên chủ, đời trước, nguyên chủ cũng đánh mất khả năng sinh đẻ, nhưng đó là do Lam Lan vô ý gây ra, mà lần này thì chính là cố tình.

Sau đó, cô ta lại đi khắp nơi rêu rao chuyện nguyên chủ chiếm di sản của nam chính, lại hành hạ, ngược đãi cậu ta, khiến nguyên chủ trở thành đối tượng công kích của cư dân mạng, rồi lại dùng mấy thủ đoạn nham hiểm, sử dụng nước thuốc đặc biệt, hủy dung nguyên chủ. Cuối cùng phế bỏ năng lực của cô, đưa cô “bạn” đến kỹ viện.

1. Tam quan: quan điểm, suy nghĩ về cuộc đời.

2. Tinh thần lực: năng lực của tinh thần (theo gg caca)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Có thể là bởi có quan hệ với nhiệm vụ lần này, nên tư liệu truyền đến đầy đủ hơn so với thế giới trước rất nhiều, mà khi cô đang tiếp nhận tư liệu thì còn có thể cảm nhận được sự thù hận khắc sâu vô cùng của nguyên chủ, như thể chính bản thân mình tự trải qua những chuyện đã phát sinh trong cuộc đời cô ấy vậy.

Dụ Ninh ngưng thần tĩnh tọa một lúc rồi mới bắt đầu đi xem xét nhiệm vụ trong Thước Hải.

Giống như trước, có ba con dấu phủ bụi.

[nhiệm vụ thứ nhất: hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ]

[nhiệm vụ thứ hai: ngăn cản nam nữ chính yêu nhau.]

Nhiệm vụ thứ ba chưa đến thời hạn nên chưa được mở ra, tiêu chuẩn cho điểm trên bảng thuyết minh vẫn không hề thay đổi.

Nhìn nhiệm vụ thứ nhất, Dụ Ninh không quá bất ngờ, sau khi xem bản tư liệu đầy đủ kia, cô cũng đã đoán ra được nội dung nhiệm vụ này, tuy nhiên, nó so với nhiệm vụ ở thế giới trước thì phiền toái hơn nhiều, nhưng cũng thú vị không ít.

Căn cứ vào những gì đã đọc, có thể thấy, nguyên chủ thật ra không hề hận nam chính. Tuy tính tình không tốt nhưng cô ấy cũng không phải là một người càn quấy, chuyện bản thân bắt nạt nam chính, cô không phủ nhận, mà nam chính có thực lực mạnh hơn cô, cô cũng không hận cậu ta vì đã trả thù mình.

Không sai, ngược lại, người mà An Ninh hận đến tận xương cốt chính là lam lan. Một trong những tâm nguyện mà nguyên chủ muốn thực hiện chính là, để cho “người bạn tốt” của mình cũng chịu những thương tổn mà cô đã từng phải gánh lấy, mà nguyên chủ vẫn luôn cho rằng mình cũng không hề kém cạnh so với alpha, cô ấy muốn chứng minh bản thân, đó chính là nguyện vọng thứ hai.

So với việc hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, Dụ Ninh càng lo lắng về vấn đề tăng tiến tình cảm với nam chính, nảy sinh tình cảm với người vẫn luôn đánh mình, trừ khi nam chính bị đập đầu mất trí nhớ.

Hơn nữa, có một điều cũng càng khiến cô lo lắng hơn, đó chính là khuôn mặt nam chính trong trí nhớ không hề rõ ràng, tuy nam chính tên Qua Sứa, không còn là Cố Ti Vực nữa, nhưng cô luôn luôn thấy có dự cảm chẳng lành.

Tỉ suất để dự cảm của Dụ Ninh trở thành sự thật luôn đều là trăm phần trăm.

Điều này được chứng thật ngay khi nam chính xuất hiện trước mặt cô.

Tuy đổi một cái tên, tuổi tác cũng có vẻ nhỏ hơn Cố Ti Vực không ít, thế nhưng khuôn mặt này đích thị vẫn là mặt của tên kia nha, chỉ là ngây ngô hơn một chút mà thôi. Chắc chắn là Chủ thần đang đùa giỡn mình.

Xét ra thì dù có gương mặt giống hệt nhau nhưng nếu không phải là Dụ Ninh nhớ đến khắc cốt ghi tâm bộ dạng của Cố Ti Vực mà là một người bình thường khác, thì chắc chắn rất khó để liên hệ Qua Sứa và Cố Ti Vực lại với nhau. Trừ bỏ vấn đề tuổi tác thì thân thể Qua Sứa có vẻ gầy yếu hơn Cố Ti Vực rất nhiều, vóc dáng cũng kém Cố Ti Vực hơn mười centimet, chỉ cao trên dưới một mét tám, tất nhiên, chiều cao và tuổi tác khác biệt không quan trọng, quan trọng là khí thể cách xa quá nhiều.

Sau khi vào nhà, Qua Sứa vẫn luôn nhìn xuống phía dưới, loại động tác thể hiện sự mất tự tin này vĩnh viễn không bao giờ phát sinh trên người Cố Ti Vực. Cố Ti Vực khiến người ta có cảm giác về một người đàn ông tự tin, mạnh mẽ, dù cho anh ta có đứng trong góc tối, nơi hẻo lánh thì cũng khiến người xung quanh không thể kim lòng mà liếc về phía đó. Mà Qua Sứa thì lại khác, tuy có cùng khuôn mặt với Cố Ti Vực, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nhỏ yếu, tầm tối.

Làn da Qua Sứa trắng trẻo tựa như làn da một omega, tóc mái hơi dài che khuất đôi mắt phương xinh đẹp, ánh mắt theo quán tính nhìn xuống phía dưới làm cho người ta dễ dàng nhận ra tính cách nội hướng của cậu ta.

Tuy nhiên, dù cho cậu nhỏ đã cố gắng làm giảm đi sự tồn tại của mình, cả người tỏa ra hơi thở nhỏ yếu, không được chào đón, thế nhưng vẫn khiến người khác không nhìn được mà đi chú ý đến vẻ ngoài vượt trội hơn bình thường của mình.

Cũng chính bởi vậy nên dù cho chẳng làm cái gì, ở trường học, vẫn có không ít người bắt nạt Qua Sứa.

Đánh giá cậu ta một lúc, Dự Ninh lại cảm thấy, khéo khi bộ dạng hai người giống nhau cũng là một chuyện tốt, thế giới thứ nhất, cô đã bị Cổ Ti Vực hành hạ đến mức không biết mấy trăm năm nữa tâm tình mới có thể bình phục, mà nay, có một Cổ Ti Vực phiên bản nhỏ yếu ở trước mặt, nói không chừng đây chính là sự chiếu cố đặc biệt mà Chủ thần dành cho cô.

Dự Ninh liếc phần da thịt tím bầm dưới cổ áo Qua Sứa, cô xuyên vào đúng thời điểm nam chính đã được nguyên chủ “chăm sóc” hai năm. Cách đây không lâu là sinh nhật mười bảy tuổi của cậu nhóc, mà nữ chính – lam lan thì chỉ mới trùng sinh, đang bắt đầu nói xấu nguyên chủ, việc hủy khả năng sinh đẻ của An Ninh phải đến một tháng sau mới xảy ra. Lam lan đang tiếp cận lấy lòng Qua Sứa, đưa tay cứu cậu ta vài lần trong trường học, còn chân thành cầu xin các bạn học đừng khi dễ, bắt nạt cậu ta nữa.

Bất quá, lúc này nữ chính chỉ nghĩ thể hiện vẻ nhu nhược, thiên lương trước mặt Qua Sứa mà không hề nghĩ, đối với việc được một omega yêu thích, Qua Sứa sẽ bị các alpha khác ghen tị và đánh đập thậm hại hơn.

Thế nhưng, cũng có thể lam lan nghĩ rằng, phải để Qua Sứa bị đánh càng nặng hơn thì mới càng quyến luyến, yêu thích phần ấm áp mà cô ta trao cho, dù sao, bất kể như thế nào thì đây cũng là điểm sơ hở cô có thể lợi dụng.

Mấy năm nay, Qua Sứa bị áp bức quen rồi, vì vậy, dù cho bạn bè đối xử càng thêm bạo lực, cậu ta cũng không hề để trong lòng. Sau khi cha mẹ mất, gần như cậu cũng không cảm nhận được sự giúp đỡ tốt bụng của bất kì một người xa lạ nào, mặc dù không biểu hiện ra rõ ràng, nhưng đối với sự thân cận, bảo vệ của lam lan, cậu rất vui vẻ, người khác có thể không nhận ra sự dao động trong tâm trạng của Qua Sứa, nhưng với một người sống với cậu ta bao lâu nay như nguyên chủ, cô ấy dễ dàng phát hiện tâm trạng cậu nhóc đang dần tốt hơn trước, đối với vấn đề này, nguyên chủ lựa chọn tăng tần số đánh nam chính lên.

Thế nên, khi Qua Sứa trở về thấy Dự Ninh đứng ở cửa chờ cậu, theo bản năng mà nhấp cánh môi lại, chuẩn bị cho việc bị đánh.

Thế nhưng không ngờ là hôm nay, thời gian trước khi đánh lại bị kéo dài ra, Qua Sứa nâng mắt, kì quái liếc nhìn Dự Ninh, rồi bỗng nhận ra cô ấy cũng đang dùng ánh mắt kì quái nhìn chăm chăm mình.

Ánh mắt ấy như thể đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt, xa lạ lại mang theo một loại cảm xúc không tên, khiến cậu sinh ra cảm giác rằng mình là miếng thịt nằm trên thớt, trần trụi, trắng trợn, mặc cho người ta quan sát, đo đếm.

Hơn nữa, hôm nay An Ninh có chút khác biệt so với mọi ngày, trước kia, khi cô ấy chuẩn bị đánh mình, trên mặt luôn có một sự hưng phấn, nhưng hôm nay, dù vẫn là sự hưng phấn, vui thích, nhưng lại khác với bình thường, bây giờ, dù cho cậu cũng không xác định là khác nhau ở chỗ nào, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng một điều: An Ninh của ngày hôm nay nguy hiểm hơn so với quá khứ.

Mà cảm giác nguy hiểm kì dị này khiến trong lòng Qua Sứa dâng lên một loại cảm xúc khó tả, như thể nếu bây giờ cô ấy mà đánh cậu thì bản thân lại còn có chút mong đợi bị đánh vậy. (Những triệu chứng đầu tiên, vâng!)

Ý thức được rằng mình đang nghĩ gì, sắc mặt Qua Sứa trắng bệch, cậu cúi đầu không nhìn An Ninh nữa, nhất định là vừa nãy bị đá vào đầu quá nhiều nên bây giờ mình mới có thể có những mong muốn vớ vẩn như vậy.

Dự Ninh thì đắm mình trong viễn cảnh bản thân có thể không bận tâm điều gì mà hành hạ một kẻ có cùng khuôn mặt với Cổ Ti Vực, nên vẫn chưa phát hiện tâm trạng lên xuống phập phồng của người đối diện. Khi lấy lại tinh thần, thấy cậu ta mím môi đến trắng bệch, cô hơi cong khóe miệng mọt cái nói: “Đổi một bộ quần áo rồi xuống tầng hầm.”

Qua Sứa kinh ngạc nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của cô gái, đây vẫn là lần đầu tiên mà trước khi An Ninh đánh cậu còn cho cậu thay đồ.

.....

Mặc dù nguyên chủ là một omega nhưng vẫn luôn có thói quen tập luyện thể năng và tinh thần lực, cô thu dưỡng Qua Sứa cũng là bởi điều đó giúp cô có khả năng mua dụng cụ tập luyện mà thôi.

Căn hầm dưới lòng đất được nguyên chủ thay đổi trở thành sân huấn luyện, trừ để chứa dụng cụ, nó còn trống hai trăm mét vuông nữa, và lúc này, Dự Ninh đứng giữa nơi đó, liếc nhìn “Cổ Ti Vực” trắng nõn từ khúc cua đi ra.

Qua Sứa đổi thay áo vận động và một chiếc quần dài, trước khi đến, cậu ta cũng có dùng qua thuốc chữa thương nên trên cơ thể không còn dấu vết bầm tím nữa, Dự Ninh còn tưởng Qua Sứa sẽ thay một bộ quần áo thật rộng rồi nhét đồ bảo hộ trong đó, nhưng không, có vẻ như cậu ta cũng không vô dụng như trong trí nhớ của nguyên chủ.

“Bắt đầu đi.”

Dự Ninh làm một tư thế đánh.

Qua Sứa ngăn người, trước kia, cô ấy luôn trực tiếp đánh cậu, bởi chênh lệch vũ lực giữa hai người quá lớn nên gần như cậu không có năng lực xoay chuyển, vì vậy, Qua Sứa cũng chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ của một đối thủ ngang hàng như thế này.

“Thể năng rác rưởi không giống một cái alpha cũng coi như xong, chẳng lẽ tinh thần cũng chấp nhận sống như đồ bỏ, đến cả đánh lộn cũng chưa từng học qua?” Thấy Qua Sứa như vậy, Dự Ninh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Mặt căng ra, Qua Sứa dùng tư thế tiến công xông về phía Dự Ninh.

Chiêu thức không tệ, nhưng sức lực quá yếu, Dự Ninh vốn định chơi đùa với cậu nhóc một chút, ai dè, không khống chế tốt lực đạo, một chân đá đá cậu ta ngã lăn trên mặt đất.

Ngực xanh một mảng lớn, nhưng Qua Sứa vẫn làm như không biết mà lại lật người, tiếp tục đánh về phía Dự Ninh.

Dự Ninh lắc người tóm lấy cổ cậu, lại quay lại nện thân thể người đang sau xuống đất.

Hai người đánh nhau nửa tiếng, đến tận khi Qua Sứa nằm trên đất không bò dậy nổi nữa thì mới kết thúc.

Dự Ninh cầm chiếc khăn trắng, chậm rãi lau vết máu trên tay, lúc ban đầu cô còn chưa quen sức mạnh của cơ thể này, xuống tay vẫn không khống chế được lực độ nên Qua Sứa mới bị ấn đau một phen, thế nhưng vài lần sau, Dự Ninh nắm chắc lực, điều chỉnh trở về trình độ sức mạnh tương tự Qua Sứa nên sau đó chỉ là đơn thuần so đấu kỹ thuật, chiêu thức.

Kỹ năng cận chiến của Qua Sứa không tệ, có thể thấy là bình thường có tập luyện, nhưng đối với một người có quyền cước, công phu không kém như Dự Ninh thì vẫn trở thành người bị đánh.

“Gần đây, cậu bị thương nhiều hơn.”

Qua Sứa mím môi, đôi mắt ảm dẫu sau tóc mái làm người không thấy rõ cảm xúc trong đó.

“Lý do? Chẳng lẽ là bởi omega?”

Quá sứa vẫn không nói gì, nhưng ngón tay theo bản năng nắm chặt lại.

Thấy thế, Dự Ninh cười lạnh một cái: “Là omega nào hận cậu như vậy, biết cậu đến bản thân còn chẳng bảo vệ nổi mà còn rước thêm thù mới cho cậu nữa.”

Lam lan là bạn tốt của nguyên chủ, tất nhiên là trước kia đã đến nhà cô ấy, thế nhưng việc nâng cao tình cảm với Qua Sứa lại là chuyện gần đây mới có, điều này cũng khiến cô có thể dễ dàng hướng Qua Sứa đi theo suy nghĩ là nữ chính tiếp cận là có mục đích, chôn đinh cô ta (Ý như kiểu chôn mìn ngầm đấy ạ).

“À, mà có omega thích cậu cũng không phải không thể, dù sao thì cậu còn có khuôn mặt.”

mình sẽ không nói gì để các b tự bình luận, theo các b thì anh nam chính lần này như thế nào ạ

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Qua Sứa nắm tay thật chặt, không biết lấy hơi sức ở đâu mà lật người đánh về phía Dự Ninh, Dự Ninh nhẹ nhàng tránh một chút, chân cậu ta lập tức mềm nhũn, “Phanh ____” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Thế nào? Không thích những gì tôi nói? Ngay cả một omega như tôi, cậu còn đánh không thắng, còn không cho tôi cười nhạo mình à? Bởi vì tôi là omega nên mặc kệ năng lực của tôi như thế nào, cũng sẽ bị dán cái mác không thể đấu nổi alpha, học xong thì con đường duy nhất là gả cho một alpha nào đó, không tự do, không tôn nghiêm, sống như một công cụ thỏa mãn tình dục bọn alpha các người, cậu có biết tôi hận mấy kẻ như các cậu nhường nào không!”

So với sự kích động của Dự Ninh, Qua Sứa lại an tĩnh như không hề tồn tại.

“Lại nói, tôi không nên chán ghét cậu, cậu và những alpha khác không phải cùng một loại, kẻ yếu như vậy, đến một omega còn có thể đánh bại, nhưng là, tôi thấy cậu liên cảm thấy khó chịu, không vừa mắt thì phải làm sao đây.....”

Dự Ninh cũng không định chỉ dùng một ngày để thay đổi quan niệm của nam chính về bản thân, dù sao hôm nay cũng được đánh sượng tay rồi, cô liền ném xuống một bình xịt chữa thương, nói câu kết: “Vốn dĩ tôi nghĩ mỗi ngày đánh cậu thì cậu sẽ càng ngày càng cứng cáp lên, nhưng có lẽ tôi làm sai rồi, mà thôi, nói chung là tôi cũng đã đánh cậu một năm, về sau, căn hầm này, cậu hoàn toàn có quyền sử dụng, mỗi ngày tôi sẽ dạy cậu một chút kỹ thuật, người yếu như vậy, đánh nhau chẳng có chút hứng thú nào cả.”

“Trước khi trưởng thành, tôi sẽ đánh bại cô.”

Đây là lần đầu tiên từ lúc đến thế giới này, Dự Ninh được nghe giọng của nam chính, đó là một loại thanh âm khàn khàn của tuổi dậy thì, lại rất dễ nghe. Không quay đầu, Dự Ninh nhắc tay nói: "Tôi sẽ chờ."

Qua Sứa và Dự Ninh học chung một trường, chỉ là một người học trung học phổ thông, một người học đại học.

Sau khi xuyên qua thế giới này ba ngày, ngoại trừ thời gian tu luyện Thanh Cương kinh, cô và Qua Sứa đều cùng nhau tập luyện trong căn hầm đó. Lấy cái danh "dạy học" để đánh "Cố Ti Vực", cảm giác đó thật sự quá thoải mái, nếu không phải bỗng dưng thấy Qua Sứa mặc đồng phục chính tề, Dự Ninh còn quên mất mình là sinh viên phải đi học đấy.

Ăn xong bữa sáng, thấy cậu nhỏ đi ra ngoài, Dự Ninh mới chậm rãi bước ra cửa.

Trường học cách nhà bọn họ một quãng xa, bình thường có hai phương án là đi bus đưa đón của trường học, hoặc tự mình đi xe. Trước kia, nguyên chủ đều tự mình lái xe đến trường, nhưng hôm nay, Dự Ninh lại lựa chọn đi xe công cộng cùng Qua Sứa.

Nguyên nhân chính là bởi khi đang ngồi trên xe bay (KHCN ở đây tiên tiến nhé các bạn, xe bay là truyện bình thường), Dự Ninh nhìn xuống phía xa thì thấy một vị nữ sinh đi theo phía sau tên nhóc kia, khuôn mặt tràn ngập nụ cười nhìn cậu ta.

Lật lại trí nhớ của nguyên chủ, quả nhiên đó chính là nữ chính Lam Lan.

Vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt không nổi trội trong đám omega, thế nhưng đôi mắt đáng yêu, ánh mắt diễm đam giúp cô ta có thêm không ít điểm cộng, đặc biệt, trên người Lam Lan còn toát ra một tia "vừa thấy đã thương", khi đứng trạm bus, gần như đã thu hút mọi ánh nhìn.

Thấy Qua Sứa, trông mắt Lam Lan rõ ràng sáng lên không ít, cô ta lộ ra một nụ cười vui vẻ: "Buổi sáng tốt lành, A Sứa."

Giống như không nghe thấy, Qua Sứa đứng ở bên kia chờ xe, đầu khẽ cúi khiến tóc mái che lại đôi mắt cậu, ngăn cách sự soi mói của đám người đi đường.

Mặc dù không được chú ý nhưng Lam Lan cũng không tức giận, cô ta vẫn giữ nét tươi cười đi đến bên cạnh cậu: "Chú nhật có khỏe không? Hai ngày không thấy A Sứa mà mình cảm thấy như đã hai năm vậy đó."

Giọng nói nhu hòa và ngọt ngào, nói xong, Lam Lan còn nũng nịu nhún nhún mảy, động tác này khiến những ánh mắt xung quanh càng thêm nóng bỏng, không ít alpha cũng hận không thể tiến đến đây Qua Sứa ra để ôm Lam Lan vào lòng, trấn an cô gái nhỏ này một chút.

Qua Sứa siết chặt dây cặp, những ánh mắt như dao ở xung quanh khiến cậu có cảm giác không thoải mái chút nào, hôm nay, nhìn thấy Lam Lan, cảm quan cũng phai nhạt đi vài phần, nhớ lại những lời An Ninh nói, một omega được yêu thích như Lam Lan tại sao lại đối xử tốt với cậu như vậy? Thật như những gì cô ấy bảo, trong cảm nhận của cô ấy, cậu mạnh hơn những alpha khác gấp ngàn lần?

Nghĩ đến điều này, khóe miệng lại nhếch lên một độ cong giễu cợt, nếu như cậu tài giỏi vậy mà đến việc đánh một nữ omega như An Ninh cũng không được thì... Qua Sứa lui lại một bước, kéo dài khoảng cách giữa mình và cô gái kia.

Phát hiện sự xa lánh của cậu, Lam Lan không thêm để ý mà lại nhích tới gần một chút, nở nụ cười kể chuyện lí thú cho cậu.

"Tiểu Lan, cậu ở đây làm gì vậy?"

Đứng phía sau bọn họ xem trò vui xong, Dự Ninh chậm rãi đi về phía trước, đứng bên cạnh vị "bạn tốt" Lam Lan còn đang sững sờ này, lại đưa ánh mắt chán ghét nhìn về phía Qua Sứa, cất giọng nói tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Sao cậu có thể nói chuyện với nó?"

"Mình..... Tiểu Ninh, cậu không lái xe đi học sao?" Thấy An Ninh, Lam Lan có chút bối rối, thế nhưng, cảm xúc hoảng hốt này ngay lập tức bị cô ta nén lại, cô không ngờ là khi mình đang tiếp cận Qua Sứa thì bị An Ninh bắt được, bởi vì An Ninh cũng không thích Qua Sứa nên trước kia cô cũng luôn coi cậu ta thành người xa lạ, bây giờ mới bắt đầu tiếp cận, lấy lòng, và chuyện này còn đang giấu An Ninh, dù sao quan hệ giữa cô và An Ninh còn cần duy trì thêm một thời gian nữa, nghĩ xong, thấy vẻ mặt chán ghét của An Ninh, Lam Lan lập tức làm bộ tách người ra xa Qua Sứa một chút, lơ đãng hỏi đánh lạc phương hướng.

"Đột nhiên không muốn lái xe, nhưng mà Lam Lan, quan hệ giữa cậu và nó có vẻ rất tốt?" Dự Ninh khinh miệt nhìn về phía Qua Sứa một cái.

Nụ cười mang theo mấy phần lúng túng, Lam Lan cũng không muốn chút tình cảm gầy còm của Qua Sứa đối với mình tan biến, lại cũng không muốn đắc tội với An Ninh vào lúc này, việc trở mặt thì cũng phải đợi cô ta vì mình mà mất đi khả năng sinh đẻ đã chứ.

Như thể không nhận ra ý định không muốn nói tiếp của Lam Lan, thấy cô ta im lặng không nói lời nào, Dự Ninh tiếp tục hỏi: "Tiểu Lan, cậu cũng biết mình không thích nó mà, nếu cậu gạt mình mà chơi với nó, mình sẽ tức giận đó."

Thấy đáng về một khi không có đáp án liền không chịu bỏ qua, lần đầu tiên sau bao ngày tiếp cận, Lam Lan muốn xe bus đến nhanh một chút, chân mày cũng nhíu lại, Lam Lan nhìn người đứng trước mặt, ánh mắt lộ ra tia đáng thương: "Chỉ là mình đứng lúc gặp được tiểu Sứa thôi, tiểu Ninh, cậu đừng như vậy, con người tiểu Sứa tốt lắm....."

"Này, tôi nói này, về sau thấy tiểu Lan thì cậu tự giác tránh xa ra một chút, một omega ưu tú như tiểu Lan sao có thể để cho một kẻ yếu đuối cùi mực

như cậu mơ tưởng chứ? Một alpha mà đến cả tôi cũng không thèm đánh, bây giờ cậu biến ra xa cho tôi, không cần đứng đây chường mắt nhau.”

Dụ Ninh đẩy Lam Lan ra, giễu cợt nói.

Đứng ở nơi đây chờ xe thì đa số đều là học sinh cùng trường, trong khoảng thời gian gần đây, họ thấy Lam Lan đến gần tên cùi mục Qua Sữa kia đã cảm thấy không thích rồi, nhưng vì ngại Lam Lan nên mới không ngay lập tức tìm Qua Sữa gây chuyện, bây giờ An Ninh lên tiếng, tức khắc có không ít âm thanh bắt đầu châm chọc xia xói xung quanh.

“Nói đúng lắm, Lam tiểu thư tính tình thiện lương, nó không tự biết tránh đi lại còn tiếp cận, thật khiến người ta khó chịu mà.”

“Vốn tôi còn định đánh nó một trận đã thôi, nhưng đến cả một omega như An tiểu thư đã nói vậy thì tôi cũng khinh thường đánh, tôi cũng sợ tay bản đây.”

“Nó như con chuột ấy, còn cần chúng ta rat ay sao, cùi mục như vậy, có lẽ còn sống mới là sự hạnh hạp lớn nhất.”

“Thôi coi như dạy mầy một bài, nếu chúng ta còn thấy mầy lại xuất hiện bên cạnh Lam tiểu thư thêm một lần nữa, chúng ta cũng không thèm đánh mầy, dù sao không phải là không có phương pháp khiến mầy biến mất.”

.....

Lúc này, chuyến xe mà Lam Lan mong đợi cuối cùng cũng tới, khi lên xe, Dụ Ninh cố ý đi chậm lại phía sau một bước, tại góc độ mà không ai có thể thấy, cô nhẹ nhàng vẹo Qua Sữa một cái, nhỏ giọng nói: “Không cần cảm ơn tôi.”

Nhìn cậu ta mím chặt cánh môi, Dụ Ninh cười rạn rở. Đối với việc tăng tiến tình cảm với Qua Sữa, Dụ Ninh đã nghĩ ra mấy phương pháp, bởi vì quan hệ giữa nguyên chủ và nam chính quá tệ hại, dù cho cô có dùng biện pháp giống nữ chính đi chăng nữa thì cũng không thấy có hiệu quả, còn không bằng dùng cách thức vận vẹo này, một chút, một chút thay đổi ấn tượng cô hữu về An Ninh trong lòng cậu ta.

Đánh là để Qua Sữa có động lực trở nên mạnh mẽ, kẻ khó, châm chọc chỉ là để tiêu trừ sự ghen ghét từ đám người xung quanh khi cậu ta đứng bên cạnh omega..... khiến cậu nghĩ rằng cô muốn đối xử tốt với mình nhưng không tìm được biện pháp thích hợp.

Mặc dù chiêu này vẫn chưa đem lại kết quả gì nhưng đó đã là phương thức tốt nhất mà cô nghĩ ra được.

Chờ khi nào ấn tượng của Qua Sữa về cô tốt lên, cô cũng có thể an bài mấy vụ cứu cậu ta mà bị thương, khi đó, hẳn là tình cảm đã đạt đến trình độ bình thường.

Thấy nụ cười rực rỡ của An Ninh, tâm trạng Lam Lan lại không hề tốt như vậy, những chuyện xảy ra vừa nãy thiếu chút nữa khiến cô tức chết, bởi những lời nói đó của An Ninh mà về sau, cơ hội tiếp cận Qua Sữa của cô lại càng giảm đi, ví dụ như việc ngày ngày vô tình gặp nhau nơi trạm bus chắc chắn là phải hủy bỏ.

“Tiểu Ninh, tại sao vừa nãy cậu lại nói tiểu Sữa như vậy, cậu ấy nghe thấy nhất định sẽ rất đau lòng.”

Dụ Ninh liếc cô ta một cái: “Vậy không phải tốt sao? Cậu không thấy mấy người xung quanh nói sẽ không đánh nó rồi, mình thấy cậu đồng tình nó nên mới nói những lời đó.”

Mặt Lam Lan tím tím lại xanh xanh rồi trắng trắng, luân phiên đổi màu, không ngờ An Ninh vì nguyên nhân này mà làm vậy, ngay sau đó, cô ta có chút kinh sợ, thận trọng hỏi: “Thế nên tiểu Ninh mới nói thế sao? Có phải cậu cũng giống mình đi đồng tình A Sữa không?”

Dụ Ninh khinh thường nói: “Một alpha như nó có cái gì để được đồng tình, mình làm vậy đơn giản là vì cậu là bạn tốt của mình, mình mới giúp, về sau, chỉ cần cậu không đến gần nó thì nó ở trường học sẽ sống tốt hơn đây.”

“Cảm ơn.” Lam Lan cắn răng nặn ra hai chữ này.

Ôi có phần thảo luận truyện rồi, suýt tí thì mình đăng nhầm bên đó, chương cuối của tuần này đây, tuần sau sẽ là một tuần bận bịu, hihihi

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Khiến nữ chính ăn thiệt thòi một lần, cả đoạn đường, tâm trạng của Dụ Ninh vẫn luôn vui sướng hết sức, đến tận khi xe dừng lại, cảm xúc của cô mới lắng xuống dưới.

Vừa vào lớp, Dụ Ninh lập tức nhận thấy có không ít ánh mắt xem thường bay về phía mình khiến cô không tài nào hiểu nổi, Dụ Ninh nghĩ một chút mới

nhớ đến một sự kiện. Vài ngày trước, Lam Lan mượn danh nghĩa nguyên chủ để gửi thư tình cho một vị alpha - người tình trong mộng n (en nò) học sinh của trường. Vốn dĩ việc này cũng chẳng có gì là to tát cả, vị alpha kia, một ngày ăng chừng nhận được mấy trăm phong thư như vậy, thế nhưng không biết tại sao lại chỉ có thư của cô tuồn ra ngoài, hơn nữa, cũng không biết từ đâu lại truyền ra thông tin là vị alpha kia cũng có chút tình cảm với cô, từ lẽ đó, An Ninh bỗng trở thành kẻ thù trong mắt rất nhiều omega khác. (Cái này hung phạm là ai không dùng não cũng biết)

Trong số những tâm nguyện của nguyên chủ không có việc tạo lập quan hệ tốt với bạn học, vì vậy, Dự Ninh không để ý những ánh mắt kia, bày tỏ thái độ thờ ơ.

Thế nhưng, có vẻ như bọn họ cũng không định chỉ dùng ánh mắt công kích cô, Dự Ninh mới vừa ngồi xuống, trước mặt lập tức xuất hiện một bóng người điểm lệ.

“Hừ, cũng không biết giả bộ làm cái gì, mồm thì nói ghét alpha, cả đời cũng không muốn cùng alpha kết hôn lại đi quyến rũ Lane điện hạ, thư tình còn bày tỏ mình yêu anh ấy bao nhiêu, cảm nhận được hơi thở của điện hạ là hưng phấn, tôi còn chưa bao giờ gặp qua omega nào không biết xấu hổ như vậy.”

“Sao cậu có thể nói thế! Mỗi người đều có quyền được theo đuổi hạnh phúc của mình.” Lam Lan lập tức tròn tròn mắt, nhảy ra giải thích cho Dự Ninh, chỉ là thanh âm cô ta nhu nhu nhược nhược giống như tiếng mèo kêu, lực công kích bằng số âm.

Mấy ngày nay, chuyện thư tình này, nguyên chủ vẫn một mực phủ nhận, thế nhưng bây giờ Lam Lan dùng kỹ xảo ngôn ngữ ngầm nói cho mọi người rằng, An Ninh thực sự chính là người gửi bức thư kia, hơn nữa, như thế không hiểu được vấn đề, cô ta còn đưa người nghe hiểu lầm thành “theo đuổi hạnh phúc” rồi.

Quả nhiên sau khi Lam Lan phản bác, ánh mắt vị nữ sinh kia càng thêm khinh miệt.” Đã làm kĩ nữ còn muốn lập đền thờ.”

“Tiểu Ninh không phải người như vậy! Cậu ấy luôn thật lòng trong truyện tình cảm, cậu không được ă nói lung tung, không thì mình sẽ đi tố cáo chuyện này cho thầy cô.”

“Ha ha, các bạn có nghe thấy gì không, bây giờ bao nhiêu tuổi rồi còn đòi đi cáo trạng, An Ninh, bạn tốt của cô cũng thật xứng đôi với cô đấy, hai người đúng là tính cách, nhân phẩm, rồi kể cả đầu óc đều có vấn đề như nhau.”

Nguyên chủ luôn cảm thấy mình mạnh hơn rất nhiều so với những omega khác, vậy nên cô ấy vẫn hay nhỉnh nhỉnh các omega trong lớp, tuy nhiên, mọi người nói có ấy thì được chứ nếu dám động vào Lam Lan, An Ninh nhất định sẽ tức giận. Lam Lan thấy người kia nói như vậy thì đã chuẩn bị tâm lý cho việc An Ninh xông lên đánh người, thế nhưng cô ta đợi một phút cũng chẳng thấy động tĩnh gì bèn quay đầu lại, về mặt không hiểu nhìn về phía Dự Ninh.

Thấy Lam Lan quay đầu, Dự Ninh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.” Tiểu Lan, mình biết cậu đối tốt với mình, nhưng mình đã nói bức thư ấy không phải mình viết rồi mà? Chúng ta không phải bạn tốt sao? Người khác mình mặc kệ, nhưng sao cậu có thể hiểu lầm mình chứ.”

Nói xong, Dự Ninh cúi đầu, cảm xúc trầm xuống. (Ảnh hậu là đây.)

Nét mặt cứng đờ, Lam Lan không ngờ cái đầu An Ninh lại đột nhiên thông minh lên như vậy, bởi vì bình thường dù cô nói cái gì thì An Ninh cũng coi đó là đúng, nên cô cũng sắp quên mất chuyện cô ta cũng là một sinh vật có não đấy. (Thương bạn nguyên chủ quá, tốt với nó quá rồi nó coi như đùa không não thế này)

Nghĩ vậy, thái độ Lam Lan lập tức thay đổi, chân mày nhíu chặt, trong mắt cũng nổi lên hơi nước:”Xin lỗi tiểu Ninh, mình chỉ muốn giải thích sự hiểu lầm của người khác giúp cậu, không ngờ là Ninh Ninh lại không thích như vậy.” Nói xong, nước mắt như thể sắp lăn xuống đến nơi.

“Thật sao?” Dự Ninh ngẩng đầu cười, vẻ mặt khiến Lam Lan cảm thấy có chút quái dị.

Lam Lan khẽ gạt đầu, bộ dáng nũng nịu đáng thương.

Dự Ninh cười một tiếng, động tác lại cực nhanh nắm lấy cổ vị nữ sinh kia, bộ mặt cô gái vốn đang khinh thường xem trò vui, không ngờ Dự Ninh lại đột nhiên ra tay, chưa kịp phản ứng gì thì cổ đã bị bóp lấy, cảm nhận áp lực trên cổ, cô ta xanh tím mặt quát:”An Ninh, cô định làm gì?”

Dự Ninh trừng mắt nhìn:”Không thấy à? Tôi đang tức giận.”

Cô gái giãy giụa muốn đẩy tay Dự Ninh ra, nhưng lại phát hiện đôi tay nhỏ hơn so với mình rất nhiều thế mà còn cứng hơn cả sắt thép, bóp chặt cổ cô, dù sử dụng sức lực toàn thân kéo lấy nó thì nó vẫn không hề nhúc nhích.

Tình hình này khiến cô gái bắt đầu sợ hãi:”Thật sự xin lỗi, tôi sai rồi. sai rồi.”

Dự Ninh tăng thêm lực đạo ở tay, cắt đứt những câu xin lỗi vô nghĩa của cô ta.

“Tôi từng viết thư cho alpha sao?”

“Không.không có.”

Dự Ninh mỉm cười buông tay, ánh mắt dạo một vòng quanh những bạn học xung quanh, những người chạm vào ánh mắt của cô đều tự giác cúi đầu, sợ cô đột nhiên nổi điên đánh bọn họ để hả giận.

“Nếu đều là bạn học cùng lớp, vậy thì nên yêu thương bao bọc lẫn nhau, nếu tôi còn thấy ngoài kia có người tung tin đồn mình viết thư cho alpha.....”
Nở một nụ cười mỉm, Dự Ninh cũng không định nói tiếp những lời còn lại.

Đối với hành động của cô, Lam Lan vẫn luôn giữ trạng thái sững sờ kinh ngạc, thấy ánh mắt Dự Ninh chuyển về phía mình, mặt không khỏi trắng lên vài phần.” Tiểu Ninh, hôm nay cậu sao vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Sắc mặt thản nhiên, Dự Ninh mặc kệ ánh mắt soi xét của cô ta.” Cậu cũng biết mình không thích alpha, thế nên khi bị ghép đôi thì mình đương nhiên không thể vui nổi, tiểu Lan thấy mình làm điều này là không đúng sao?”

“Cũng không phải là không đúng, chỉ là nếu làm vậy thì không được tốt cho lắm, dù sao mọi người cũng là bạn.....”

Dự Ninh khoát tay cắt ngang.” Khi cô ấy cười nhạo mình sao không đi nhớ chuyện mình và cô ta là bạn học đi, nếu mọi người đều lương thiện như tiểu Lan thì tốt rồi, mình cũng không cần lãng phí nhiều sức lực như vậy.” (Giấu cợt trắng trợn)

Mặc dù Dự Ninh đang cười, nhưng trong mắt lại không có tia độ ấm, Lam Lan mất tự nhiên nặn ra một nụ cười thân mật.”Đúng vậy, chúng ta là bạn tốt mà.”

“Tiểu Lan, cậu thật thiện lương.”

Lam Lan cong cong khóe miệng cứng ngắt, không biết có phải trong lòng có quý hay không mà cô luôn cảm thấy câu nói của An Ninh chứa một tầng hàm ý khác.

.....

Nửa ngày còn lại, cuối cùng hai lỗ tai Dự Ninh cũng được thanh tịnh, bởi vì cô vừa lộ ra khả năng của mình nên Lam Lan cũng không rõ chuyện tình như nào, không tìm cô nói chuyện, những khóa học sau đó cũng nhàm chán vô cùng, Dự Ninh thiếu chút nữa ngủ quên.

Cố gắng chịu đựng đến khi tan học, Lam Lan mới do dự kéo kéo cánh tay Dự Ninh.”Tiểu Ninh, gần đây cha mẹ mình đều đi công tác, mình có thể sang nhà cậu ở vài hôm được không?”

Nghĩ cả nửa ngày, cô mới mò ra được thêm một biện pháp để tiếp cận Qua Sứ, bởi sự quấy phá của An Ninh sáng nay nên cơ hội cô và Qua Sứ ở chung đã ít lại càng thêm ít đi, hơn nữa, nói không chừng, Qua Sứ còn sẽ chủ động tránh né bản thân, vậy thì chỉ có thể trực tiếp đến ở chung một mái nhà với cậu ta mới có thể tăng tiến tình cảm mà thôi.

Mặt Dự Ninh không mang một biểu cảm gì, trong kịch bản cũng có đoạn Lam Lan đề nghị sang ở chung, chỉ là, khi đó nguyên chủ đã bị thương vì bảo vệ cô ta, Lam Lan mượn lí do chăm sóc để có cơ hội dọn vào nhà nguyên chủ, cũng chẳng phải để chăm sóc bạn bè gì cho cam, mà chủ yếu là đi gian dối với Qua Sứ.

Nguyên chủ cũng thật ngốc, căn bản là không hề nhận ra điều này, ngược lại, không chịu nghi ngờ, cứ thế dùng cái thân thể bệnh tật của mình đi coi nom “người bạn thân” kia, khiến bệnh nặng càng thêm nặng.

Dự Ninh nghiêm mặt.”Không phải là vì Qua Sứ đấy chứ?”

Lam Lan không ngờ An Ninh cũng nhạy cảm như vậy, ánh mắt giả bộ đáng thương mà nhìn người đối diện.”Cậu muốn mình đi đâu bây giờ, cha mẹ mình thật là sẽ rời nhà đi một thời gian, chẳng lẽ cậu cứ thế yên tâm mình ở nhà một mình sao?”

“Mình cứ nói trước vậy, mặc dù sáng nay mình giúp nó, nhưng mình vẫn ghét nó đấy, nếu cậu coi mình là bạn thì hãy hứa là khi đến nhà mình cũng không được quan tâm nó, càng không thể một mình ở chung với tên đó.”

Lam Lan cắn cắn môi, cô còn đang mong, khi An Ninh biết cô thương Qua Sứ thì sẽ để mình quang minh chính đại thân cận với cậu ta, ai dè An Ninh sẽ ghét Qua Sứ như vậy, ở nhà cô ấy, ngược lại, có lẽ sẽ không tiện lấy lòng Qua Sứ.

Thế nhưng, ở cùng nhau dưới một mái hiên ít ra còn tốt hơn mấy ngày không nói chuyện với nhau một câu, hơn nữa, dù sao cô cũng không tin An Ninh có thể thờ ơ khắc khắc mà nhìn chăm chăm cô và A Sứ, để có thể gạt hái cơ hội đơn độc ở chung với nhau, vẫn nên đồng ý điều kiện này thôi.

Thấy Lam Lan gật đầu, Dự Ninh hí hửng cười, nam chính và nữ chính ở chung một chỗ, chuyện này có vẻ thú vị đây.

chúc mọi người ngủ ngon, mình đi ngủ đây, mệt quá, cuối cùng cũng xong

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37

Trừ lúc về nhà lấy đồ, về mặt Lam Lan có mấy phần kích động, thì bắt đầu từ khi vào nhà Dụ Ninh, sắc mặt cô ta vẫn chưa tốt lên được tí nào.

Nghe thấy Dụ Ninh nói sẽ cho mình ngủ ở phòng cô ấy, còn bản thân sẽ chuyển sang phòng ngay cạnh phòng Qua Sứa, Lam Lan lập tức thay đổi sắc mặt: "Không cần phiền phức như vậy đâu, mình ở phòng kế bên A Sứa cũng được, không cần tiểu Ninh phải nhường phòng."

Phòng của An Ninh cách chỗ Qua Sứa xa nhất, cô đến nhà cô ta chỉ là vì có thể ở gần Qua Sứa hơn, chứ không phải để tạo cơ hội cho hai người bọn họ chung đụng với nhau!

Dụ Ninh nhìn Lam Lan một cái mang theo tia tò mò: "Trước kia cậu đến nhà mình không phải để ngủ ở phòng mình à?"

"Một ngày, hai ngày tất nhiên không vấn đề gì, nhưng lần này mình sẽ ở đây khá lâu đấy, hơn nữa, tiểu Ninh, không phải cậu bị quen giường sao?"

"Mình có thể đem giường chuyển đến gian phòng kia." Thời đại này đến cái giường đều có khả năng co giãn, chỉ cần nhấn một cái nút là có thể biến một chiếc giường hai mét thành mô hình chỉ dài mười mấy centi, chuyển giường đúng là không phải một chuyện khó khăn gì cho cam.

Lam Lan đen mặt lui một bước: "Nhưng không phải cậu ghét Qua Sứa sao? Nếu vậy chúng ta cùng nhau ở phòng cậu đi, như thế cậu sẽ không phải ở bên cạnh tiểu Sứa."

Dụ Ninh lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: "Mình sợ cậu thương hại nó xong lại sinh ra tình cảm không nên có nào đó, chúng ta là bạn thân nhất của nhau, đương nhiên mình sẽ lo lắng cho cậu rồi, nếu Lan Lan bỗng dưng nghĩ quẩn mà thích tên đó thì cả cuộc đời này coi như xong luôn á, mình sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, vì vậy mình sẽ luôn luôn canh giữ bên người nó, phòng ngừa hai người xảy ra việc không mong muốn."

Khuôn mặt tươi cười của Lam Lan cũng sắp không thể che giấu sự giận dữ của bản thân, nếu cứ theo ý của cô ta, thì không phải sẽ là, dù ở chung một mái nhà nhưng cơ hội chung đụng của cô với tiểu Sứa lại càng thêm ít ỏi sao.

Dự cảm của Lam Lan không sai, nửa giờ sau, khi Qua Sứa về nhà, cô còn chưa kịp trình diện nụ cười ôn nhu thì đã bị An Ninh đẩy xoay người đi: "Qua Sứa, Tiểu Lan muốn ở đây trong thời gian ngắn, về sau, nếu không có tôi thì hai người không được gặp mặt riêng với nhau, nếu tôi phát hiện cậu có ý có hành động đi quyến rũ cô ấy, cứ chờ xem tôi có đánh chết cậu không."

Qua Sứa giương mắt nhìn Dụ Ninh một cái, mặc dù có tóc mái che chắn nhưng Dụ Ninh vẫn có thể cảm thấy cậu ta đang nhìn mình, tầm mắt cũng không chệch hướng Lam Lan một phần nào.

"Ok, được rồi, cậu đi thay quần áo đi, gặp nhau dưới hầm."

Sau khi Qua Sứa rời đi, Dụ Ninh mới bỏ sự khống chế của mình đối với Lam Lan, "cô bạn thân" tức đến mức chỉ muốn nhào lên người kẻ đối diện cần cô ta một ngụm: "Ở chung một nhà, sẽ không đến mức chào hỏi cũng cấm đi?"

Dụ Ninh làm bộ hơi chút suy nghĩ rồi gật đầu một cái: "Ừ ha, vừa rồi phản ứng của mình có phần quá khích rồi, sau này sẽ không như vậy nữa."

Sau khi ở trong lòng máng An Ninh vô số lần, Lam Lan lại quay ra hỏi: "Sao phải cho Qua Sứa xuống tầng hầm vậy?"

"A, ngày nào mình cũng phải đánh nó một trận, nếu không cả người sẽ cảm thấy khó chịu."

Đáp án này khiến Lam Lan vô cùng kinh hãi, mặc dù cô biết An Ninh thường đánh đập Qua Sứa, nhưng lại không nghĩ rằng chuyện đó đã biến thành thói quen của cô ấy, nghĩ tới hành động đối đãi với bạn học của An Ninh ngày hôm nay, theo bản năng, Lam Lan kéo dài khoảng cách giữa hai người, cô ta nhất định là một người có khuynh hướng bạo lực.

Nhưng mà, hành động tăng thêm hận thù của Qua Sứa đối với bản thân như này, Lam Lan tất nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng, cô ta càng bạo lực sẽ càng làm nổi bật lên vẻ đẹp dịu dàng thiện lương của mình. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn phải tỏ vẻ khuyên nhủ: "Qua Sứa còn chưa trưởng thành, coi như cậu ấy đã làm sai cái gì thì tiểu Ninh cũng không nên dùng nắm đấm tùy tiện như thế."

"Mình đánh nó đâu có quan hệ gì đến việc trưởng thành của nó đâu."

"Nhưng....."

Dụ Ninh cắt đứt lời của cô...: "Cậu đã đồng ý với mình là mặc kệ nó, không đi đồng tình, thương hại nó rồi cơ mà. Cậu đi làm cơm trước đi, nếu thấy chán thì có thể lên tỉnh vớ(1) xem phim, mình không cho phép đi xuống hầm nhìn nó đâu, nếu không mình sẽ đánh nó nặng hơn đó."

Lam Lan chỉ có thể nháy nháy đôi mắt long lanh đầy nước của mình thay cho câu trả lời.

—"Tôi không cần cô giúp."

Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Qua Sứa vẫn mặc đồng phục học sinh thật chỉnh tề đứng trước mặt mình, thân thể đứng thẳng tắp, khó được là cậu ta cũng không mím chặt môi như mọi khi, điều này khiến cho cô lần đầu tiên phát hiện bờ môi của cậu ấy có màu hồng phấn như cánh hoa, mềm mại mọng nước, so với môi cô còn đẹp hơn mấy phần.

Xem bộ dáng này là muốn cô kết thúc buổi huấn luyện ngày hôm nay đây.

"Tại sao? Bởi vì tôi đã kích, vũ nhục cậu ở bên xe, hay là..... Cậu thích Lam Lan." Giọng điệu của cô thông thả, không nhìn ra cảm xúc.

Qua Sứa đứng thẳng tắp nhìn chằm chằm Dự Ninh, trong mắt là những dòng cảm xúc quay cuồng mà chính cậu cũng không rõ, lặng im một hồi lâu sau, đến mức Dự Ninh tưởng rằng cậu ta không có ý định trả lời mình nữa, Qua Sứa mới cất thanh giọng khàn khàn chậm rãi trả lời: "Không vì lý do gì cả, chỉ là tôi không muốn cô giúp tôi mà thôi."

"Nếu tôi không muốn theo ý cậu thì sao?" Dự Ninh cười cười với người đối diện, trong mắt lay động những tia treu cọt ác ý: "Nếu như tôi không muốn như vậy thì cậu định làm gì?"

Có trong nháy mắt, Qua Sứa cảm thấy vô cùng mờ mịt, dường như cậu chưa từng nghĩ qua vấn đề này, bởi tính tình An Ninh tương đối nóng nảy, cậu tưởng, nếu bản thân cự tuyệt thẳng thừng như vậy, chắc chắn cô ấy sẽ không nói lời nào mà lại nhào vào đánh mình một trận, quan hệ giữa hai người sẽ khôi phục thành trạng thái lúc trước.

Nhưng cậu chưa từng nghĩ xem nếu ngược lại, nếu cô ấy không muốn, hoặc cô ấy không làm theo ý nghĩ của mình, khi đó, cậu nên làm cái gì.

Nghĩ tới đây, Qua Sứa đột nhiên có chút phiền não, từ khi Dự Ninh bắt đầu có biến hóa, trong đầu cậu sẽ không thể khống chế được mà xuất hiện khuôn mặt cô, bộ dáng khi những giọt mồ hôi chảy theo từng góc cạnh khuôn mặt, đường cong cơ thể khi hơi ẩm ướt đầm quần áo, điệu bộ lúc cô treu cọt bản thân, mà đặc biệt là hôm nay, so với cái cảm giác bị vũ nhục, cậu lại càng thấy vui thích, hưởng thụ ánh mắt An Ninh nhìn về phía mình, và cả cái néo mang lại xúc cảm thân mật kia nữa.....

Nếu lại tiếp xúc thêm với nhau, nhất định, chẳng bao lâu nữa chính cậu sẽ phát điên mất. (Anh cũng biết mình có vấn đề đấy, đang cố giãy chết, cố chống cự nè)

"Tôi sẽ tiếp cận Lam Lan, không phải là cô không thích tôi đến gần cô ấy sao? Cô cũng không thể thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm vào hai bọn tôi được, tôi muốn đến gần cô ấy cũng không phải quá khó khăn."

Oa, thật là một sự uy hiếp mạnh mẽ nha.

Dự Ninh tròn trĩnh cả mắt, ánh mắt chậm rãi từ trên mặt của cậu nhỏ đi xuống, khi lia đến vị trí dưới rốn một tắc thì cố ý dừng lại một chút.

Không cách nào bỏ qua ánh mắt càn quấy kia, cô hòng Qua Sứa căng thẳng, bộ phận bị chú ý có dấu hiệu nóng lên, thức tỉnh.

Qua Sứa kinh hãi, ngón tay gắt gao bám vào trong thịt mới có thể ngăn cản phản ứng này tiếp tục xảy ra.

Thật ra Dự Ninh cũng không nhìn chỗ đó lâu, dù cho cô sẽ không xấu hổ, nhưng cô còn sợ đau mắt đấy, vậy nên cũng không hề phát hiện nơi đó có gì khác biệt, chỉ là, khi ánh mắt nhìn lại về phía mặt Qua Sứa thì bỗng phát hiện trên má cậu ta có thêm một tầng hồng.

Bởi vì da thịt trắng nõn, nên màu hồng ấy cũng cực kỳ rõ ràng, trái ngược với phong cách bình thường của cậu ta, nên nó đã hòa tan không ít hơi thở âm u bao quanh cậu.

"Nếu cậu dám đến gần tiểu Lan..., tốt nhất đừng để bị tôi phát hiện, nếu không....." Dự Ninh vẻ mặt hung ác lại liếc về phía vị trí kia một cái.

Thế nhưng đối với Qua Sứa, ánh mắt này chẳng khác nào một dòng điện len lỏi vào cơ thể cậu, tê dại, thông suốt, rõ ràng ánh mắt cô ấy cũng không có bất kỳ ám hiệu đặc biệt gì, lại có thể khiến đầu óc cậu không nhận được mà bắt đầu tưởng tượng lan man.

Tỷ như cái đó của cậu bị cô bắt lấy để ở trong tay, mặc cô tùy ý trừng phạt nó.....

Bộ phận kia càng thêm căng thẳng, Qua Sứa lập tức xoay người đưa lưng về phía Dự Ninh.

Nhìn đến động tác của cậu ta, Dự Ninh cũng không nghĩ nhiều, nếu hôm nay cô mà biết thứ đó có phản ứng, ắt hẳn nó đã không còn có cơ hội tiếp tục tồn tại rồi.

"Tôi cho cậu hai giờ để suy nghĩ, đợi đến lúc ăn cơm lại nói câu trả lời của cậu đi."

Bóng lưng Qua Sứa cứng đờ, trước kia tại sao cậu lại không phát hiện ra giọng nói cô ấy ngọt ngào như vậy, khác với thanh âm dịu dàng nho nhỏ của Lam Lan, âm giọng An Ninh thanh thúy sáng ngời, rồi lại mang theo một loại cảm giác đặc biệt mềm mại, khi âm điệu không cao thì người nghe như thể đang ăn một viên kẹo bơ vậy, mang theo một hương vị ngọt ngào của sữa.

Thấy cậu ta vẫn cứ đưa lưng về phía mình, cũng không còn gì để nói nữa, Dự Ninh không thêm nhiều lời, rời phòng tập luyện trước.

Cảm thấy cô ấy đã đi xa, thân thể căng chặt của Qua Sứa mới mềm nhũn ra, cố gắng tỉnh táo một hồi, cậu đi lên tầng.

.....

Thấy hình ảnh Lam Lan bận rộn nơi phòng bếp, khóe mắt Dự Ninh đột nhiên co giật mấy cái, những thứ mà cô ta đang khoác trên người là cái quái gì vậy.

Lam Lan thay bộ đồng phục học sinh của mình ra, phía dưới mặc một cái quần đùi mà chỉ cần khom người một cái sẽ lộ cả quần lót ra ngoài, nửa trên thì mặc một cái áo ngắn nhỏ màu trắng, bên ngoài khoác áo khoác trong suốt cùng màu.

Thật nên cảm tạ một điều là ngực Lam Lan cũng không lớn, nếu không nhìn cô ta treo chiếc tạp dề mà ăn mặc trông thì như quần áo tình thú, nhất định cô phải đi xem lại xem có vào nhầm nhà hay không.

Thấy Dự Ninh, Lam Lan vui mừng kêu một tiếng, chỉ là khi phát hiện ánh mắt của cô đang chăm chú nhìn vào chỗ nào trên cơ thể mình, cô ta lập tức then thùng che cái miệng lại: "Tiểu Ninh, cậu thật đáng ghét."

Về mặt vô biểu tình, Dự Ninh nhìn về một hướng khác, cô quyết định vứt hết tất cả quần lót trắng của nguyên chủ đi, không bao giờ dùng nữa.

"Qua SỮA đâu? Mình đã nấu xong cơm rồi, bây giờ nấu canh để sáng sớm mai uống, nếu không thì tiểu Ninh đem đồ ăn mang lên bàn, mình đi gọi A SỮA ra vậy."

"Không cần, tí nữa nó sẽ tự động đến đây." Nói xong, Dự Ninh lập tức ngồi vào bàn, cũng không có ý định đi bưng bê cái gì.

Lam Lan cắn răng, chỉ có thể hóa thân bồi bàn, phục vụ thức ăn cho khách.

Trên bàn ăn bày xong món ăn, Qua SỮA cũng vừa vận xuất hiện, Dự Ninh ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, phát hiện trên tóc và trên thân thẳng bé có những tia nước, có lẽ là vừa rời tắm hầm liền trở về phòng, tắm nhanh một cái, cô "Hừ" một tiếng, chỉ là có thêm một tên omega trong nhà mà đã chú ý hình tượng như vậy, ăn bữa cơm còn phải đặc biệt đi tắm một phát.

"Qua SỮA sao cậu không sấy khô tóc đi, như vậy sẽ cảm....." Nói xong, Lam Lan đứng lên đưa tay ra, như là muốn sửa sang lại đầu tóc cho cậu.

Dự Ninh giữ cô ta lại: "Sao có thể dễ dàng cảm lạnh như vậy, cậu nghĩ nó là omega sao?"

Lam Lan lấp bắp dừng tay, "Mình không có ý đó, mình chỉ muốn giúp cậu ấy lấy cái khăn thôi."

"Mình có thể khẳng định tay nó không hề bị tàn tật." Nói xong Dự Ninh đề vai cô ta một cái: "Ngồi ăn cơm tử tế đi."

Bàn ăn có dạng hình vuông, trước kia, bình thường thì Qua SỮA đều ngồi đối diện phía bên phải nguyên chủ, bởi vì nguyên chủ không thích nhìn thấy gương mặt cậu ta lúc ăn cơm, nhưng mà lần này Dự Ninh chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện với cô: "Ngồi ở đó."

Bước chân giật giật, Qua SỮA nghe lời ngồi vào vị trí.

Thấy nụ cười trên mặt Lam Lan không còn rực rỡ như vừa rồi, Dự Ninh cảm thấy vui lên không ít, vừa nãy cô mới phát hiện, bên trong áo ngoài của Lam Lan không có áo lót, mặc dù có độn một tầng nhưng vẫn có thể nhìn ra, nơi đó đã có hình dáng nửa vòng tròn.

Không cần phải nói chứ tên Cố Ti Vực là một tên sắc lang tồi tệ, Qua SỮA có gương mặt giống hần ta, đoán chừng bản chất cũng sẽ không nghiêm túc được mấy phần, mà kể cả, cứ coi như tư tưởng cậu ta không xấu xa, thì dù sao bây giờ cũng đã mười bảy tuổi, đúng cái tuổi sinh long hoạt hổ, dễ xúc động mạnh, tốt nhất vẫn không nên để cậu ta bị kích thích giác quan như vậy.

Lam Lan đoán được Dự Ninh sẽ tách cô và Qua SỮA ra, nhưng không nghĩ rằng phương pháp lại là trực tiếp bắt Qua SỮA ngồi đối diện với mình, vì mất hứng mà ngực lép đi mấy phần.

Chỉ là việc này cũng không ảnh hưởng ý định nâng cao tình cảm Qua SỮA đối với bản thân của Lam Lan, Dự Ninh chưa ăn được vài hóp cơm thì đã lại nhìn thấy chiếc quần lót trắng huyền thoại kia.....

(1) Tình vớ: theo mình hiểu thì nó như kiểu mạng internet nhưng cao cấp hơn rất nhiều, vậy thui

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Abo

Editor: Inulovekagome

.....

Lam Lan uốn người về phía Qua SỮA, nhìn bộ dáng thì có vẻ như cô ta muốn mượn danh nghĩa gấp thức ăn để triển lãm khe rãnh của mình cho cậu nhóc kia chiêm ngưỡng.

Mặt vô biểu tình, Dụ Ninh nắm lấy cổ áo cô ta, kéo trở lại chỗ ngồi: "Trật eo thì sao."

"Minh cũng không phải bà già, sao có thể dễ dàng trật eo như vậy." Lam Lan chịu đựng cơn tức giận, cười nói.

"So với vấn đề đó, Tiểu Lan, có phải vừa nãy cậu định gấp thức ăn cho Qua Sứa không?"

Thấy Lam Lan lập tức cầm chiếc đĩa dính đầy nước miếng của mình để gấp thức ăn sang bát cho cô, Dụ Ninh lập tức chặn lại cổ tay cô ta, cô cũng không có ý định giúp "bạn" triển lãm quần lót trắng với Qua Sứa một lần: "Minh không muốn ăn đồ dính nước bọt của người khác."

Trong lúc quan sát vẻ mặt xanh trắng lẫn lộn của Lam Lan, Dụ Ninh không hề chú ý rằng, khi cô nói những lời đó, Qua Sứa lập tức ngẩng đầu thẳng tắp nhìn người đối diện một cái.

"Nhớ những gì cậu đã đồng ý với mình không... đừng... bên Qua Sứa, nghĩ cho ba mẹ cậu đi, sinh ra một cái omega đã không đơn giản, cậu lại vì chút lòng thương người của bản thân rồi nảy sinh thứ tình cảm không nên có với Qua Sứa, đến lúc đó, chắc ba mẹ cậu đau lòng lắm, thả sinh ra cái bánh bao còn có tiền đồ hơn, mình đều vì cậu mà thôi, tiểu Lan."

Lam Lan vẻ mặt nhăn nhó cúi đầu, giọng nói không khồng chế được sự uất ức: "Tiểu Ninh, sao cậu có thể nói Qua Sứa kém như vậy, cậu ấy sẽ đau lòng lắm."

"A, " Dụ Ninh nhìn lướt qua đỉnh đầu người đối diện: "Nó cũng tự biết mình như nào mà, sao có thể vì sự thật phũ phàng mà đau lòng được, so với việc lo lắng cho nó, thì cậu hẳn là càng nên lo cho ba mẹ mình, con mình sau này, lập gia đình đối với những omega nhu nhược như cậu có thể sánh bằng lần đầu thai thứ hai đó."

Chính là vì cha mẹ và đứa trẻ nên cô mới phải càng thêm quán chặt lấy Qua Sứa, nghĩ đến việc bây giờ An Ninh càng phách lối thì sau này sẽ càng thâm, Lam Lan bỗng cảm thấy tâm trạng của bản thân thoải mái lên rất nhiều, hiện tại cô ta cứ nói những lời nói khó nghe với cô như này cũng chẳng vấn đề gì, dù sao sau này, cô ta nhất định sẽ phải trả giá lớn cho những hành động ngày hôm nay.

"Minh thấy Qua Sứa rất tốt."

"Ừ." Dụ Ninh chẳng sao cả đáp một tiếng: "Ngày mai cho cậu đi bệnh viện xem mắt."

Dưới tình huống luôn luôn chiến bại như vậy, cuối cùng Lam Lan cũng lựa chọn cầm miệng lại, ba người an tĩnh ngồi ăn xong bữa cơm chung đụng đầu tiên.

Ăn xong, Lam Lan vẫn không chịu buông tha mọi cơ hội mà lựa chọn tiếp tục kiên cường chiến đấu, cô ta bung một đĩa trái cây và mấy chén nước đặt ở phòng khách: "Tiểu Ninh, chúng ta cùng nhau ngồi xem ti vi ăn trái cây đi!"

Dụ Ninh lắc đầu, "Minh và Qua Sứa phải xuống hầm, cậu cứ ăn đi, ăn xong rồi thì đi ngủ, không cần chờ bọn mình."

"Sao lại xuống đó nữa vậy?" Vừa nghĩ đến việc hai người lại tiếp tục ở bên nhau, sắc mặt Lam Lan cũng có chút khó coi: "Tiểu Ninh, cậu đừng đánh A Sứa nữa, cậu ấy cũng đâu có làm sai cái gì, nếu tiểu Sứa khiến Ninh Ninh mất hứng thì để mình thay cậu ấy nói lời xin lỗi với cậu được không?"

Những giọt nước trong mắt cô gái theo sức hút của trái đất, rất tự nhiên rơi xuống, Dụ Ninh chưa từng thấy ai nói khóc là có thể lập tức rơi nước mắt như vậy, lập tức, cô phục hồi tinh thần, chờ hành động tiếp theo của Lam Lan.

Thực ra thì Lam Lan cũng không có bất kỳ động tác chuẩn bị nào nữa, trước kia, chỉ cần cô ta khóc một chút thì chắc chắn nguyên chủ sẽ dỗ cô ta vui vẻ trở lại, mặc kệ đứng sai cũng nhận hết về phía mình, vì vậy, Lam Lan căn bản chưa từng nghĩ tới có vấn đề gì mà khóc không thể giải quyết được.

Không khí đông cứng trong giây lát, cuối cùng đánh vỡ khoảng lặng là tiếng hút nước mũi sù sùi của Lam Lan.

Một bộ dáng diêm dān đáng yêu, lè hóa đại vũ (1) cứ như vậy bị phá hư một cách mất mỹ cảm.

Dụ Ninh cố gắng không để nụ cười bộc lộ ra ngoài, thế nhưng có vẻ điều này vẫn chưa thành công cho lắm.

Lam Lan mặt đỏ lên, không ngờ hai người kia thấy cô khóc cũng chẳng có ý định đưa giấy cho mình, vì thế mới xảy ra sự kiện xấu hổ như vậy, cô ta lúng túng giải thích: "Dạo này mình hơi bị cảm."

"Ừ, vậy thì nhớ nghỉ ngơi thật tốt nhé."

Thấy An Ninh và Qua Sứa xoay người muốn đi, Lam Lan có chút nóng nảy, hôm nay, đừng nói là nói chuyện với Qua Sứa, đoán chừng đến cả liếc mắt, cậu ấy cũng không ban cho cô lấy một cái, cô tới An gia là để nâng cao tình cảm với Qua Sứa, chứ không phải là để hai con người kia có càng nhiều thời gian ở bên nhau, suy nghĩ như vậy, giọng nói không khồng chế được liền bật thốt lên.

"Chờ một chút."

"Sao vậy?"

"Hai người uống một chút nước rồi hãy đi!" Nói xong, cũng không đợi Dụ Ninh cự tuyệt, Lam Lan liền cầm khay lên, Dụ Ninh mới vừa nhận ra tư thế bê

khay của cô ta có chút kì quái thì cái khay đã trực tiếp đổ ập lên người cô ta.

"A..... chân tay mình sao lại vụng về như vậy....." Lam Lan e lệ dậm dậm chân nói.

Màu nước trái cây nhàn nhạt rắc lên người, chiếc áo lót trắng nhỏ và áo sơ mi mỏng đã toàn bộ bại trận, áo khoác trong suốt ướt nhẹp dính lên cơ thể, sắc tình, cảm dỗ như thể không mặc quần áo vậy.

Dụ Ninh liếc Qua Sứa một cái, thấy cậu ta vẫn duy trì trạng thái cúi đầu, vừa lòng cười cười: "Ngày mai xem khoa mắt xong, thuận tiện mình sẽ cho cậu đi khoa thần kinh một chút vậy, đúng rồi, mắt khả năng không chế đôi tay và mắt năng lực thăng bằng chính là liên quan đến thần kinh nhỉ?"

Cái khay lớn như vậy cũng cầm không chắc, cái này đã không phải là chân tay vụng về nữa rồi, rõ ràng chính là tứ chi không chịu phối hợp.

Nước mắt Lam Lan lại rào rào rơi xuống, "Tiểu Ninh..... Sao cậu có thể cười nhạo mình như vậy....."

Dụ Ninh vỗ vỗ bả vai Qua Sứa: "Cậu xuống hầm ngầm trước đợi tôi."

Vai nam chính đã đi, tốc độ nhỏ giọt của nước mắt cũng giảm đi nhiều, khi Dụ Ninh đưa khăn giấy cho cô ta thì đôi mắt kia đã không nặn thêm được giọt nước nào nữa, thấy thế Dụ Ninh thở dài một hơi: "Sao tiểu Lan có thể nghĩ mình như vậy chứ? Rõ ràng là mình đang lo lắng cho cậu, dạo gần đây, mình vẫn luôn cảm thấy cậu là lạ, không chỉ liên tục tỏ vẻ thân cận với tên nhóc kia, hơn nữa còn thay đổi nhiều sở thích trước đây, lòng mình vô cùng lo lắng, lại không biết hỏi như thế nào. Nếu phương thức quan tâm của mình khiến Lan Lan không vui, mình xin lỗi cậu được không."

Nghe An Ninh nói cô gần đây là lạ, nhịp tim Lam Lan bỗng nhanh hơn rất nhiều, sợ An Ninh phát hiện ra cái gì, bởi chuyện quay ngược thời gian như thế này thật sự quá phi thực tế, vậy nên cô cũng không nghĩ mình sẽ bị hoài nghi, thế nhưng, bản thân lại quên mất một điều, mình và An Ninh đã quen nhau hơn mười năm, những gì cô yêu thích, thói quen của cô, nói không chừng, An Ninh còn rõ ràng hơn bản thân chính chủ, người đã trải qua phong sương tương lai như mình, có khi nào cô ta sẽ phát hiện điểm gì khác biệt?

Chiều đánh đòn phủ đầu này của Dụ Ninh khiến Lam Lan hoàn toàn quên sự kì quái của An Ninh ngày hôm nay, chỉ chuyên tâm nghĩ cách che giấu sự bất đồng của bản thân.

Mặc dù Lam Lan của tuổi hai mươi cũng là cô, nhưng trải qua hai mươi năm, cô đã sớm quên mình của quá khứ, có lẽ cùng tuổi bốn mươi là giống nhau, cũng có lẽ hoàn toàn biến thành hai người khác biệt.

Nhưng cho tới bây giờ, cả hai thời kỳ ấy, Lam Lan cũng chưa bao giờ coi An Ninh là bạn tốt của mình.

Trước kia cô xem An Ninh như một công cụ, bây giờ cô coi cô ta như chướng ngại vật trên con đường nhân sinh.

Lúc trước khi mới quen biết, cô cũng có mấy phần thật lòng với cô ta, bởi khuôn mặt, dáng dấp của An Ninh tinh xảo hơn cô rất nhiều, có được một người bạn học xinh đẹp như vậy làm bạn thân tất nhiên là một chuyện vui vẻ, thế nhưng thời gian trôi qua, cô phát hiện An Ninh là một kẻ mềm lòng, chuyện gì cũng lấy cô làm chủ, dần dà, loại tâm trạng này liền có chút lệch đường ray.

Đẹp hơn cô thì thế nào, đầu óc cũng là bã đậu hết, cô chỉ cần hơi nũng nịu một cái thì bảo làm gì cũng làm, Lam Lan hưởng thụ loại cảm giác đem An Ninh dẫm dưới lòng bàn chân mình như vậy, dần dần liền coi An Ninh như người hầu, con ở của mình.

Đây cũng là một trong những lí do khiến cô ta không do dự chút nào cho "bạn" mình vào danh sách loại trừ sau khi được sống lại, dù sao, An Ninh cũng sẽ vì cô mà mất khả năng sinh đẻ, dù sao sự tồn tại của An Ninh cũng chỉ là đề tô đậm cho hình ảnh của cô, đời trước, cô đã phải sống trong đau khổ, bần lay thì với tư cách là nha hoàn của cô, sao có thể không gánh chịu chút gì được.

Dụ Ninh thấy sắc mặt Lam Lan thay đổi liên tục, từ xanh trắng chuyển thành đỏ, xong cuối cùng trở nên tràn đầy tự tin, khoe miệng nhếch lên, chủ động lấy cớ giúp cô ta: "Tiểu Lan, có phải gần đây cậu không nghỉ ngơi tốt đúng không?"

Lam Lan nhu thuận gật đầu một cái, "Ừ", vừa ngủ liền gặp ác mộng, tinh thần cũng kém đi rất nhiều, tiểu Ninh, cảm ơn cậu đã quan tâm mình, nếu cậu không nhắc nhở, chắc chính mình cũng không biết mình gần đây càng ngày càng trở nên kì quái nha."

"Không có việc gì, chúng ta là bạn tốt mà." mất hạnh cong cong hình trăng khuyết, Dụ Ninh chân thành trả lời.

"Vậy mình đi nghỉ trước, cậu và Qua Sứa cũng nên đi nghỉ ngơi sớm đi." Dù sao còn nhiều thời gian, Lam Lan cũng không lo lắng mình không có thời gian tiếp cận Qua Sứa.

Sau khi đem Lam Lan đưa về phòng, Dụ Ninh lập tức xuống sân luyện tập dưới hầm.

Thế nhưng cô lại phát hiện Qua Sứa không ở dưới đó, Dụ Ninh nhìn sân tập trống không, nhú nhú mày, xem ra Qua Sứa rất nghiêm túc nha, đến cả thứ kia của đàn ông cũng không cần nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Dụ Ninh lại đi lên phòng cậu nhóc, xoay nắm cửa trực tiếp đi vào.

Bởi vì đây là nhà của nguyên chủ, nguyên chủ chính là người có quyền quản lý cao nhất, vậy nên kể cả Qua Sứa có khóa cửa phòng lại, nguyên chủ cũng có thể dùng vân tay mở nó ra một cách dễ dàng.

Dụ Ninh vào phòng liền đưa mắt nhìn lướt qua toàn cảnh, phòng không nhỏ, đồ đạc cũng đơn giản, chỉ có một chiếc giường lớn, một cái bàn và một chiếc tủ treo quần áo không lớn không nhỏ.

Nhìn nhìn, có lẽ Qua Sứ cũng không ở trong phòng, chẳng lẽ cậu ta đã sớm đi ẩn núp vào phòng Lam Lan, Dụ Ninh vốn chuẩn bị đóng cửa đi tìm Lam Lan tâm sự, liền nghe được tiếng nước chảy rào rào.

Xem ra là ở phòng tắm, trước khi ăn tắm, bây giờ ăn xong lại tắm, tên này cũng không sợ mình cọ ra mất một tầng da.

Dụ Ninh bấu môi, vào phòng, cất bước về phía bên kia.

Càng đến gần, cô lại càng thấy có gì đó kì lạ, cảm giác rằng ngoại trừ tiếng nước chảy, nơi đó còn có một chút âm thanh kỳ quái khác, cụ thể là gì thì nào cô tạm thời chết máy chưa nghĩ ra.

"Ừ....."

Tiếng thở dài khàn khàn tràn ra từ phòng tắm, không biết là dây thần kinh nào động giật hay cái gân nào bị rút, nói chung Dụ Ninh đã quên mất việc gọi Qua Sứ trước, hay gõ cửa, cứ thế, cô đẩy cửa xông vào.

.....

Hai người một trong một ngoài nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều biểu hiện ra sự kinh sợ khác biệt.

Cả người trần trụi nằm ở trong bồn tắm, hơi nước ẩm ướt đem tóc mái vuốt ra sau đầu, để lộ vầng trán bóng loáng, cũng khiến Dụ Ninh có thể nhìn thấy những ham muốn tình dục đang dâng trào trong đôi mắt hẹp dài đầy đặc sương mù kia.

Từ chi tản ra, chiếc cổ trắng trong tinh xảo giờ lên như thiên nga cao đầu ngẩng cánh, bởi vì đang làm một hành động nào đó mà ngón tay thon dài vừa lúc đặt tại bộ phận đứng thẳng kia.

Mà cái thứ đứng thẳng đó cũng không vì có người xông vào mà uể oải đi xuống, ngược lại càng thêm tinh thần sáng láng, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phòng lớn thêm một vòng, run rẩy trong tay Qua Sứ.

Dụ Ninh mặt vô biểu tình đóng cửa lại, ý tưởng đầu tiên khi cô nhìn thấy vật kia, thế nhưng không phải là chém đứt nó, mà là trông màu phấn phấn thật đáng yêu đẹp mắt, quả nhiên là mất hết tính người.

1. Lê hoa đới vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương.

Em chịu chị nữ chính và anh nam chính thôi, 1 người quay tay, một người thì, ờ đẹp, phấn hồng đáng yêu.

vỗ tay nhiệt tình cho con người chăm chỉ cày cuốc như mình nào, hết bài của tuần này nhé, hì hì, yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Dụ Ninh cứ nghĩ rằng cậu ta bị mình bắt gặp thì sẽ lập tức kết thúc, ai ngờ chẳng những không xong, Qua Sứ còn tiếp tục hừ hừ haha trong phòng tắm, khiến cô lần đầu tiên cảm thấy tiếng bàn tay ma sát với dòng nước đáng khinh như vậy.

Dụ Ninh không nhịn được đập đập cửa: "Không sai biệt lắm phải xong rồi chứ!"

"È hèm....."

Tiếng rên rỉ càng cao thêm mấy độ thiếu chút nữa dọa cô phát khóc.

"Cậu có tin không, tôi sẽ vào trong đó cắt cái thứ kia của cậu đi."

Người bên trong dường như càng kích động hơn, tốc độ ma sát có vẻ nhanh hơn không ít.

Dụ Ninh không thể không nhận thua, cô lựa chọn an tĩnh ngồi ở băng ghế cách phòng tắm xa nhất chờ thẳng nhỏ kia ra ngoài.

Cô còn tưởng Qua Sứ vẫn đều đặn ngoan ngoãn cúi đầu trước mặt Lam Lan, nhưng nhìn cái kiểu này thì chắc là vừa nãy cũng không thiếu lần hướng mắt lên người ai kia, nếu không phải như vậy thì sao mà mới thấy cô ta ướt quần áo, liền chạy về phòng làm những trò này. (Chị trách nhầm anh rồi, về sau rồi cô phân của chụy nhé, tiếc thương người con gái ấy!!!)

Hơn nữa, lúc cô đột nhiên chụp một cái lên bả vai tên nhóc này, rõ ràng thấy thân thể nó rung lên một phát, khi đó, tạm thời cô còn bận giải quyết Lam Lan nên chưa nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghĩ lại, có lẽ từ lúc ấy cậu ta đã chịu ảnh hưởng từ phía cô “bạn” mình.

Nếu thật vậy, cô để Lam Lan tới An gia có vẻ là một hành động không sáng suốt cho lắm, vốn dĩ cô định đặt cô ta dưới mí mắt mình, rành rành thì trêu đùa, áp chế một chút, nhưng nếu Qua Sứa dễ nảy sinh tình cảm với Lam Lan như vậy, thì thành ra không hợp ý cô mất rồi.

Hơn nữa, Qua Sứa nói không sai, mặc kệ cô quần có chật như thế nào đi chăng nữa cũng chắc chắn có nơi không chú ý đến, nếu hai người bọn họ thừa dịp cô sơ suất mà làm bậy thì sẽ như nào bây giờ.

.....

Khi Qua Sứa bước ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy An Ninh đang chống cằm, hé nửa mí mắt mà ngẩn người, không ngờ cô ấy vẫn chưa rời đi, Qua Sứa có chút xấu hổ kéo kéo khăn tắm quanh hông.

Vừa hoàn thành một dạng vận động nên trên mặt cậu có thêm một mảnh phấn đỏ hồng, khiến cả khuôn mặt càng thêm tinh xảo, so với ngày thường cũng có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

Dụ Ninh duỗi cái lưng mỏi của mình, nói: "Bây giờ mới biết xấu hổ, vậy vừa nãy làm cái gì chứ."

Quý mới biết trước đó cậu đã nghĩ gì, Qua Sứa bầm bầm ngón tay, chỉ vì bị cô vỗ nhẹ bờ vai liền không biết đêm nay là đêm nào, khi phục hồi lại tinh thần thì bản thân đã cởi hết quần áo nằm trong bồn tắm, vừa khắc họa khuôn mặt cô trong đầu, tay vừa chuyển động, kể cả khi thấy cô bước vào, cho dù bản năng cảm thấy xấu hổ nhưng trái tim lại dâng lên mây phấn khởi, chỉ tiếc rằng ánh mắt kia không dừng trên cơ thể mình nhiều thêm chút nữa, sau đó, nghe thấy thanh âm của cô, động tác trên tay lại càng không dừng lại được.....

Dụ Ninh thấy người đối diện cúi đầu giả bộ cầm điếu, cô đành chép miệng: "Thay quần áo trước đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Thấy cô nói xong mà cậu ta vẫn không có hành động gì, ngược lại, đem ánh mắt chiếu thẳng vào nhìn cô, Dụ Ninh ngẩn ra, đột nhiên trợn trắng cả mắt: "Tay mồi nên bây giờ không giờ lên nổi?"

Qua Sứa xoay người mở tủ, cảm ra một bộ quần áo, trước khi mặc vẫn nhìn không được mà quay đầu nhìn về phía cô gái vẫn ngồi trong phòng: "Tôi thay quần áo, chẳng lẽ cô không nên đi ra ngoài đợi sao?"

Nhìn tên này ở phòng tắm hừ hừ ha ha, còn tưởng rằng cậu ta phóng khoáng lắm chứ: "Tôi còn không sợ đau mắt, cậu sợ cái gì." (chị cứ đi tìm chết đi, rồi về sau ăn đủ)

Qua Sứa đưa lưng về phía cô, đem khăn tắm tháo ra, rồi cầm một chiếc quần tứ giác màu đen mặc vào.

Dụ Ninh cảm thấy hôm nay cô đúng là phúc lợi tràn đầy, sau vụ quần lót trắng, lại đến hai cái mông trắng tròn lác lư trước mắt, khéo khi mai tinh dậy mù luôn mắt.

Thật ra Dụ Ninh chỉ nhìn vào bờ lưng thon dài của cậu ta mà thôi, nhưng tầm mắt không thể cản được hai mảnh mông kia nhao nhao thể hiện sự tồn tại của nó, nhìn chòng chọc cái mông trước mặt mấy giây, Dụ Ninh không thoải mái mà liếc về hướng khác.

Qua nửa phút, cô ngẩng đầu nhìn thì vẫn thấy Qua Sứa cầm cái quần kia đứng ở chỗ đó chưa mặc xong, không nhìn được nổi giận: "Một cái quần thôi, rốt cuộc cậu định mặc trong bao lâu?"

Ngón tay đang kéo lên trên đùi một chút, âm thanh khăn khăn sâu kín vang lên: "Mắc kẹt." (Quác quác quác.....)

Dụ Ninh dùng não nghĩ một hồi mới hiểu được ý nghĩa của từ mắc kẹt ở đây là gì, mặc dù thiếu niên mười bảy tuổi huyết khí phùng cương, nhưng hơi chút là có phản ứng thì tốt sao??? Vóc người Lam Lan cũng không tốt đến như vậy đi! Thế này có sợ thận hư hay không hả????

Hít sâu mấy hơi, Dụ Ninh mới đem cảm xúc nóng nảy của mình ép xuống: "Nhanh mặc quần áo vào, bằng không tôi sẽ giúp cậu đập nó vào trong quần đây."

Trên mặt Qua Sứa thoáng hiện vẻ hưng phấn, đầu óc tưởng ra đủ loại hình ảnh bay thoáng qua, thành ra, thứ kia càng dừng mãi, quần lại càng mặc không lên được. (Lạy anh nam chính, quý)

Mặc dù đối với hành động mà Dụ Ninh đề xuất, cậu có hơi chút chò mong đến khó hiểu, nhưng lí trí lại bắt bản thân phải nhanh chóng mặc quần áo vào.

Qua Sứa mặc một chiếc quần rộng thùng thình, thế nhưng nơi kia vẫn cứ cao gồ cả lên.

Dụ Ninh không chế tầm mắt của mình tránh nhìn chỗ đó, song ánh mắt vẫn luôn ít nhiều thấy hình ảnh kia, tâm tình vốn dĩ không tốt hiện tại lại càng tồi tệ thêm đến cực hạn.

"Về là nên đánh cậu một trận trước rồi hãy nói chuyện đi."

Nói xong chưa để cậu ta có thời gian phản ứng liền ra tay, một đấm đập thẳng lên mặt Qua Sứa.

Dụ Ninh không dùng quá nhiều sức lực, khi Qua Sứa phản ứng kịp thì vẫn có thể cản được mấy cái, tuy nhiên, không bao lâu sau, cậu vẫn bị đánh nằm trên mặt đất vì không đuổi tốc độ ra đòn của cô gái đối diện.

Thấy cậu ta té xuống đất, Dụ Ninh vốn định trực tiếp ngồi trên người cậu mà đánh, thế nhưng thân thể vừa nghiêng về phía trước một nửa liền thấy nơi cao cao chưa giảm kia, trong lòng cứng lại, cô đành đứng dậy, nắm cổ áo cậu ta ném người lên giường, đập mấy đập lên bụng thẳng nhóc đồn mặt này.

Xong xuôi tất cả, tâm trạng sáng khoái lên rất nhiều, nhìn Qua Sứa chôn thân vào giữa giường, Dụ Ninh cũng quỳ ở bên cạnh, lật người cậu ta một cái.

Khuôn mặt Qua Sứa nhiều thêm mấy khối bầm tím, bộ dạng có vẻ hết sức yếu ớt, nhưng nhìn ánh mắt ấy lại khiến Dụ Ninh tự dưng nhớ đến Cố Ti Vực.

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt Qua Sứa đã khôi phục sự âm trầm đen nhánh như bình thường, những tia ngổ ngược, tham muốn giữ lấy vừa nãy toát ra giống như là do cô bị hoa mắt vậy.

>>>>>>

Dụ Ninh đột nhiên phát hiện hình dáng lông mi Qua Sứa trông khá xinh đẹp, vừa dài vừa dày, hơn nữa còn cong cong tự nhiên, giống như lông mi của búp bê vậy.

"Cô đang nhìn cái gì?" Không có tóc mái che mắt, cảm giác an toàn giảm xuống rất nhiều, thấy tầm mắt Dụ Ninh dừng lại trên người mình một thời gian dài, Qua Sứa không có thói quen mà cúi đầu.

Dụ Ninh nắm cằm cậu ta, đưa mặt người đối diện kéo về phía mình: "Tôi đang nhìn cậu đấy."

Không gian bị cô vòng lại mơ hồ có chút nóng lên, Qua Sứa ép bản thân dời tầm mắt không nhìn về phía cô ấy nữa: "Nhìn tôi làm gì?"

Đúng là còn chưa trưởng thành, luôn thích hỏi tại sao, Dụ Ninh đưa ngón tay nhẹ nhàng trượt đến chóp mũi cậu nhóc, bấm tay bóp một cái, nhìn cậu ta bị đau nhăn mày lại, nhếch môi cười cười: "Xem nhan sắc của cậu."

Trong tim trào lên một dòng cảm xúc, Qua Sứa cũng không biết đó có phải niềm vui hay không nhưng nhất định là không có mất hứng.

"Cô coi tôi là omega."

"Tôi biết rõ cậu là al-pha." Biết cậu là al-pha, nhưng có coi cậu là omega hay không thì không nhất định.

Qua Sứa nhảy lên phản kháng, vấp chân một cái liền đem Dụ Ninh đặt ở phía dưới, cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô: "Tại sao không phòng bị?"

"Cậu sẽ phòng bị một con kiến sao?"

Lời này thật sự vô cùng khó nghe, lại thật đáng chết là cũng vô cùng chính xác, Qua Sứa bò ra khỏi người Dụ Ninh: "Cô muốn nói chuyện gì với tôi?"

Không biết có phải do tâm lý, đồ của người khác dùng luôn tốt hơn hay không mà Dụ Ninh cảm thấy giường Qua Sứa mềm hơn so với giường cô rất nhiều, hơn nữa còn có một mùi thơm man mát nhàn nhạt, cô nghiêng mặt cọ xát lên chăn, lại đưa tay kéo gối đệm dưới đầu: "Cậu đem Lam Lan thành đối tượng làm tình giả tưởng của mình?"

Qua Sứa liếc Dụ Ninh một cái, cái kiểu thấy cô nằm trên giường mình liền toàn thân nóng lên như này, nếu đây được coi là đem người khác thành đối tượng ảo tưởng thì thật tốt biết bao.

Thấy Qua Sứa không trả lời, Dụ Ninh coi đây là chấp nhận, cô tiếp tục nói: "Cô ấy cũng không phải rất đẹp, vóc người cũng....."

"Cô đang đề cử bản thân sao?" Qua Sứa cắt đứt lời của cô..., tầm mắt như có ngụ ý gì đó liếc về trước ngực người đối diện một cái.

Lần này, thân thể mà Dụ Ninh mượn vẫn có mấy phần giống với bản thể thật sự của cô, mà tương tự ở đây chính là vóc dáng. (Các b nhớ điểm nổi trội của chị nữ chính là gì k ạ??? Thế giới thứ nhất có nói đến đó, hí hí)

Mới vừa rồi, Dụ Ninh đứng là có ý tứ tự đề cử bản thân, mặc dù đối với gương mặt của Cố Ti Vực, cô quả thật không thể hạ miệng, nhưng tính cách và năng lực của Qua Sứa đều cách biệt rất lớn so với tên khốn kia, thành ra áp lực trong lòng cô cũng giảm đi không ít.

Cô sợ Cố Ti Vực bởi vì anh ta là sư tử, nếu như anh ta biến thành con kiến thì đã chẳng có gì kinh khủng rồi. Điều duy nhất đáng giá lo lắng chính là một năm sau, Qua Sứa sẽ biến thành thiên tài 3s, tuy nhiên xem tính tình hiện tại của cậu ta thì hẳn là sẽ không biến thái như Cố Ti Vực, và lại, có lẽ vì một lần nữa luyện Thanh Cương kinh nên mặc dù sang thế giới mới, cô phải dốc lòng tu luyện nhưng tốc độ đã nhanh hơn rất nhiều, một năm sau khả năng cao là cô sẽ có đủ lực đối đầu với Qua Sứa lúc đó. (Chị cứ tính đi, bỗng nhận ra nữ chính luôn tự lập flag, đánh giá sai anh main khiến về sau bản thân bị lật qua lật lại như vậy)

Qua Sứa thấy Dụ Ninh không phản bác, cũng không nổi điên đánh mình, bèn kỳ quái muốn đưa tay kéo da mặt cô xem cô ấy có phải bị giả mạo hay không.

"Thật là cô muốn đề cử chính mình?" Nói xong, Qua Sứa vô ý thức nuốt từng ngụm nước bọt.

Dụ Ninh vẫn chưa thể vượt qua được chướng ngại tâm lý của bản thân."Tôi điên hả? Tôi chỉ không ưa đáng về kia của cậu thôi, nếu cần, cậu có thể theo dõi mấy cô nàng sexy trên tinh vồng, cũng có thể tiêu tiền mua một cái búp bê thôi khí omega, nam nữ tùy thích."

Nói xong, Dụ Ninh lập tức từ trên giường ngồi dậy."Cậu nghĩ kỹ chưa? Bị tôi cắt mất thứ duy nhất có thể chứng minh mình là al-pha hay là mỗi ngày ngoan ngoãn cùng tôi xuống hầm tập luyện cho tốt đây."

"..... Phòng tập luyện."

Dụ Ninh định sờ sờ mái tóc đen như lụa của Qua Sứa, coi như tán thưởng sự thông minh của cậu."Như vậy mới ngoan, còn nữa, nhớ lời tôi nói, nếu có cần thì đi mua ngay con búp bê thôi khí, đừng để tôi thấy cậu có ý định với Lam Lan rồi làm loại chuyện đó với cô ấy, phải biết omega giết người thì không cần đi tù."

Cầm thấy cái đầu dưới tay run run cúi xuống, Dụ Ninh cho là uy hiếp của mình có hiệu quả, mỉm cười thu tay lại.

"Hiện tại mới tám giờ, chúng ta đi luyện hai giờ."

"Ừ." Giọng nói của Qua Sứa mang theo một tia vui vẻ khó có thể phát giác được.

Xin ý kiến về anh main, bây giờ các nàng thấy sao

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Inulovekagome

(Chương mới của ngày hôm nay, yêu mình nhiệt tình đi, hí hí)

.....

Mỗi ngày thấy phong cách ăn mặc của Lam Lan, Dụ Ninh lại có cảm giác như thế giới quan của cô càng ngày càng được đổi mới, một lần đến nhà cô mà khéo khi cô ta mang theo mấy trăm bộ quần áo tình thú theo mắt.

Đồng phục ngày hôm nay vẫn như cũ làm người ta phải tỏa sáng hai mắt, một cái áo ngắn như áo lót, màu trắng, vải xuyên thấu, sau lưng trống không che vài mảnh lụa trắng.

Dụ Ninh cứ theo lẽ thường nâng nâng tay, kéo hình ảnh phun máu mũi này xuống dưới.

Thấy Lam Lan bê một cái chén từ phòng bếp ra, Dụ Ninh nghiêng đầu liếc mắt nhìn một cái, bên trong là một loại chất lỏng đen thùi lù không nhìn ra vật gì.

"Đây là cái gì?" Sau vụ lần trước, Lam Lan cho Qua Sứa uống một chén canh đại bổ, Dụ Ninh thấy mấy thứ kiểu dạng như thế này liền dâng lên ý thức cảnh giác.

Chuyện nếu muốn nhắc đến thì phải kể về cái ngày thứ hai khi Lam Lan tới An gia, xế chiều hôm ấy, cô ta bung từ phòng bếp ra một chén canh hầm hai ngày một đêm, sau đó khuyên Dụ Ninh và Qua Sứa uống nhiều một chút, như vậy mới tốt cho thân thể.

Lúc ấy cô đã cảm thấy vụ này không có gì tốt, lập tức cướp chén canh của Qua Sứa, chỉ là khi đó Qua Sứa đã uống một hóp, sau đó, buổi tối, cậu ta liền nổi điên..... (Có một hóp thôi đấy ạ)

Ngày đó, bọn họ đang luyện tập dưới hầm, đột nhiên Qua Sứa ngã xuống, khuôn mặt đỏ lên, toàn thân nóng ran, bộ phận kia chỉ thiếu mỗi việc chưa phá vài mà ra thôi.

Nhìn bộ dáng này, Dụ Ninh liền nghĩ ngay chén canh thuốc kia có vấn đề gì đó, sau khi truyền cho Qua Sứa một chút tinh khí để bình phục sự xao động trong cơ thể cậu ấy, cô liền cho cậu trở về phòng trước.

Vừa rời khỏi tầng hầm liền thấy Lam Lan mặc một thân mỏng tang, vẻ mặt lo lắng xuất hiện ở trước cửa, thấy sắc mặt, trạng thái tinh thần Qua Sứa không có gì khác biệt so với ngày thường, Lam Lan rõ ràng ngăn người một chút."Sao hôm nay lên sớm vậy?"

Dụ Ninh đưa mắt nhìn Qua Sứa vào phòng, mới lạnh lùng nói: "Đánh đủ rồi dĩ nhiên có thể kết thúc."

Lam Lan trầm mặc một hồi, "Tiểu Ninh....."

"Muốn hỏi mình là Qua Sữa có động dục hay không?"

Sắc mặt Lam Lan có chút khó coi nhìn cô, "Làm sao cậu có thể....."

"Không có việc gì cậu cho nó uống thuốc bổ của al-pha làm cái gì, sẽ không thật bởi coi trọng khuôn mặt kia đi! Dù thế nào chẳng nữa, dấu hiệu của nó, lấy một alpha bất kì nào cũng đều có thể xóa bỏ, bao trùm, vậy nên cậu mới định có một đêm với nó hả."

"Tiểu Ninh....."

Dụ Ninh phát tay cắt đứt lời của cô ta..., tức giận tăng cao âm điệu, "Lam Lan, cậu làm mình quá thất vọng rồi, trong lòng mình, tiểu Lan chính là đám mây trên trời, thuần khiết lại cao quý, mình cứ ngỡ cậu và những omega khác hoàn toàn không giống nhau, không ngờ cậu lại cũng có những ý nghĩ như vậy, miệng thì nói Qua Sữa còn chưa thành niên, nhưng quay đầu lại làm cái trò như thế này, thật sự cậu đã làm mình quá thất vọng rồi."

Dụ Ninh nghiêm mặt, ánh mắt nhìn Lam Lan giống như đang nhìn một người xa lạ không chút liên quan nào.

Lam Lan không ngờ Dụ Ninh sẽ nói nặng lời với mình như vậy, từ lúc bọn họ quen biết tới nay, cô ấy chưa bao giờ có thái độ hung dữ với cô dù chỉ một lần, hôm nay thấy An Ninh như vậy, trái tim lập tức luống cuống, nếu hiện tại An Ninh tuyệt giao với cô, một loạt kế hoạch kia đều sẽ mắc cạn hết.

Nghĩ tới đây, Lam Lan cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, "Tiểu Ninh, cậu hiểu lầm mình, mình sao có thể..... Sao có thể là người như vậy, mình cũng chỉ là vừa sức nhớ ra chén canh đại bổ đó có tác dụng vô cùng lớn đối với alpha, mới lo lắng đứng chờ ở chỗ này, tiểu Ninh, sao cậu có thể hiểu lầm mình... chúng ta là bạn thân a, là bạn thân từ nhỏ đến lớn, cậu còn nhớ khi trước cậu bị beta khi dễ, bắt nạt, mình vẫn luôn đứng phía trước bảo vệ cậu....."

Nghe cô ta bắt đầu lời chuyện cũ, vẻ mặt Dụ Ninh lạnh lùng, lạnh nhạt xuống, trong trí nhớ của nguyên chủ đúng thật là có chuyện như vậy, chỉ là, đối tượng mà mấy học tỷ kia định tìm chuyện không phải nguyên chủ, mà là kẻ chuyên trêu chọc bạn trai của người khác – Lam Lan, khi nguyên chủ bảo vệ “cô bạn thân” của mình, vì không chú ý mà bị beta tát một cái, sau đó, chuyện này theo lời Lam Lan lập tức biến thành cô ta đứng ra bảo vệ nguyên chủ rồi.

Mỗi lần muốn cầu xin nguyên chủ làm chuyện gì, cô ta đều sẽ khóc lóc mà nhắc lại đoạn này, cổ tình nguyên chủ cũng cảm thấy có lỗi với bạn, nghe cô ấy bảo làm gì thì cứ làm cái đó. (Không thích bà nguyên chủ ngu xuẩn này cho lắm, bảo sao kết cục thế thảm, đúng là bạn nào thì bẽ báy, haizz. Kinh nghiệm, thứ nhất, chọn bạn mà chơi, thứ hai, không dễ dãi với đứa nào cả, chơi phải dùng não chứ đừng dùng bả mía.)

Nhớ lại chuyện này, Dụ Ninh bỗng có cảm giác, thật ra nguyên chủ thích Lam Lan, tuy nhiên, khi phát hiện nguyên chủ chỉ định vị Lam Lan là người thân cận nhất, lại nghĩ đến thân phận cô nhi của nguyên chủ, đại khái thì cô có thể hiểu thứ tình cảm mà nguyên chủ dành cho Lam Lan là gì rồi. (Em vẫn không hiểu, em chỉ thấy ngu ngu thôi.)

"Tiểu Ninh, tiểu Ninh..... Sao cậu không nói lời nào?" Lam Lan bĩu môi, mắt húng hắc hắc Dụ Ninh.

"Vì mình không tin cậu, tiểu Lan à, hôm qua mình đã nói với cậu rồi, cậu thử nhìn một chút xem bây giờ cậu đang mặc cái gì? Mặc như vậy rồi lại cho Qua Sữa uống thuốc bổ, cậu thế này thì mình tin sao được." Nói xong, Dụ Ninh cũng nặn ra một vẻ mặt bi thương: "Quan hệ hai chúng ta tốt như vậy, cậu bỗng nhiên biến thành cái dạng này, so với ai, mình đều phải cảm thấy khổ sở, thấy cậu thay đổi, càng ngày không còn vẻ đơn thuần trước kia, mình lại càng không nhận được muốn khóc....."

Dụ Ninh vốn định thử sử dụng kỹ năng nói khóc là khóc như Lam Lan, nhưng cô chợt nhận ra bản thân vẫn cần vài giọt thuốc nhỏ mắt, đôi mắt hoàn toàn không chèn ra được một giọt nước nào, cô chỉ đành ra vẻ tịch mịch mà cúi thấp đầu, không để người đối diện thấy rõ vẻ mặt của mình.

Lam Lan lại làm một động tác nằm ngoài dự liệu của Dụ Ninh, cô ta đưa tay ôm lấy cô, còn đem mặt chôn vào hõm vai cô.

Có thể là vì muốn quyến rũ Qua Sữa, nên trên người Lam Lan phun một loại nước hoa có mùi khá đặc biệt, không giống mùi hoa, mùi vị nồng đậm vô cùng gay mũi, hun đến mức Dụ Ninh chỉ muốn giết người.

"Tiểu Ninh, mình thật vui, không ngờ cậu đối với mình tốt như vậy, mình thừa nhận là có sinh ra vài ý niệm không nên có với A Sữa, mình sai rồi, cậu có thể tha thứ cho mình không?" Nếu An Ninh đã nhận ra, cô cũng không định tiếp tục phủ nhận, ngược lại lựa chọn trực tiếp nói cho cô ấy để xem cô xử lý chuyện này như thế nào.

"Mình nói rồi, mình ghét nó." Dụ Ninh kéo “chiếc túi thơm” nằm trên người mình xuống.

"Mình sẽ cố gắng áp chế bản thân." Lam Lan uất ức cắn cắn môi dưới, "Sau này mình cũng sẽ cố khống chế bản thân, tiểu Ninh, cậu hãy đáp ứng mình là vẫn coi mình làm người bạn thân tốt nhất được không?"

"Dĩ nhiên."

Kế tiếp, Dụ Ninh nằm trong phòng Qua Sữa, chứng kiến cảnh cậu ta hừ hừ ha ha cả một đêm, âm thanh kia, động tác kia, có thể nói, nếu Qua Sữa không rút mất một lớp da, cô cũng không tin.

.....

Sau đó, quần áo Lam Lan khôi phục bình thường được mấy ngày rồi lại trở về nguyên trạng, Dự Ninh thấy Qua Sứa không có phản ứng gì trước hình ảnh này nên cũng chẳng thêm nêu ý kiến, tuy nhiên, lúc không có việc gì làm, cô lại mở máy, dùng camera chụp quần lót trắng nhỏ, hay cảnh cảnh xuân nở rộ khi quần áo không thắt chặt nút mà bỗng nhiên rơi xuống.....

"Là thuốc bổ cho thân thể cậu." Lam Lan cười đem chén thuốc “thơm ngào ngạt” phẩy phẩy về phía Dự Ninh.

Dự Ninh ngẩn người, chỉ là ý niệm vừa xoay một vòng trong đầu liền biết đây là cái gì, theo thời gian thì sự kiện nguyên chủ bị thương thay Lam Lan đã cách hiện tại không có mấy ngày, chẳng trách dạo này cô cảm thấy Lam Lan nở nụ cười với cô nhiều lên không ít.

"Đen thui lù, là thứ gì?" Dự Ninh có chút chán ghét hỏi.

Lam Lan vẻ mặt khó coi trong nháy mắt, trước kia đều là An Ninh phục vụ cô, cô vẫn luôn tỏ vẻ kén cá chọn canh, nhưng bây giờ sống lại trong quá khứ, cũng không biết cô đã làm sai ở đâu mà vị thế giữa hai người dường như đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Trước kia mặc kệ cô làm ra loại thức ăn gì, có khó ăn ra sao, An Ninh đều sẽ cảm động mà ăn hết, đầu như bây giờ, rõ ràng thể hiện sự ghét bỏ ra mặt.

Thế nhưng, cô ta cũng chỉ có thể sống tốt thêm vài ngày nữa mà thôi, nghĩ đến kế hoạch của mình, về mặt Lam Lan nhìn về phía Dự Ninh càng thêm nhu hòa: "Mặc dù không đẹp mắt, nhưng đây chính là đồ tốt, nó khiến mình mất hơn mười giờ mới hầm xong đó."

Trừ việc đem nguyên liệu cho vào nồi, sau đó, toàn bộ quá trình đều do hệ thống tự động của nhà bếp điều chỉnh mức lửa, cùng lắm là bận rộn mười phút, sao có thể lên đến mười giờ được.

Dự Ninh làm bộ cảm kích: "Tiểu Lan, cậu thật tốt."

Mặc dù nói vậy nhưng tay vẫn không định nhận lấy chén thuốc đen như mực này, bởi nếu thứ này không phải để dành chôn am chính, Dự Ninh có dự cảm nó sẽ rất, rất, rất khó uống.

Lam Lan cảm chén đưa về phía cô: "Tiểu Ninh cậu mau uống nhanh đi, nếu không để một lúc sẽ lạnh đó."

Dự Ninh đưa tay bưng, nhưng ngay lúc sắp chạm đến cái chén, như thể nghĩ tới điều gì, cô lại thu tay lại: "Lan Lan còn chưa nói đây là để bổ cái gì?"

Lam Lan tỏ ra thần bí nói: "Đây chính là đồ tốt, mỹ dung dưỡng nhan, nghe nói thường xuyên uống nó sẽ giúp omega tăng khả năng sinh đẻ."

Nghe được hai chữ sinh đẻ, Dự Ninh lập tức ngẩn người, Lam Lan tỏ vẻ quan tâm mà vẫn không quên ghé thăm cô, rõ ràng biết mấy ngày nữa nguyên chủ sẽ vì mình mất đi khả năng sinh sản, nhưng bây giờ lại có ý nấu loại thuốc bổ này cho cô ấy uống.

Nghĩ tới đây, về mặt nhìn Lam Lan cũng biến thành cười như không cười: "Cậu nên biết là mình không thêm để ý những thứ đó, chính cậu uống đi."

Nghe Dự Ninh cự tuyệt, Lam Lan mất hứng chu mỏ, bởi vì cố tình nấu cho An Ninh uống nên cô đã thêm một loại thuốc cực kì đắng vào thành phần, bây giờ sao có thể để bản thân tự mình trải nghiệm được chứ: "Đây chính là thứ mình đã vô cùng cực khổ hoàn thành nha."

"Nhưng mình không cần á! Tiểu Lan, cậu thiện lương như vậy, nhất định sẽ không ép buộc mình đúng không." Dự Ninh cảm miếng bánh mì vừa mới làm xong, từ từ nhét vào trong miệng: "Tiểu Lan, sao cậu không uống đi, đó chính là thứ cậu đã cực khổ làm ra ha, nếu đổ đi thì tiếc quá, dù sao chúng ta cũng là bạn tốt của nhau, vậy nên cậu thay mình uống cũng như chính bản thân mình uống vậy đó."

Về mặt nhăn nhó, Lam Lan nói: "Sao có thể giống nhau chứ."

"Chẳng lẽ hai chúng ta không tốt như một người hay sao." Con mắt lóe sáng, Dự Ninh nhìn chằm chằm người trước mặt.

Lam Lan gật đầu một cái, "Nhưng là....."

"Uống nhanh đi, nếu không liền lạnh." Dự Ninh ngắt lời cô ta.

Dưới ánh mắt mong chờ của Dự Ninh, Lam Lan chỉ đành bưng chén uống xong toàn bộ chỉ trong một hớp.

Quả thật đắng chết rồi, cả đời này cô cũng chưa từng uống qua thứ nào kinh tởm như vậy, về mặt Lam Lan nhăn nhúm như một đồng giấy vệ sinh dùng rồi vậy. (kinh quá thể)

Thấy một màn này, Dự Ninh lo lắng nắm đôi tay đang hướng về phía cốc sữa tươi hồng hòa tan mùi vị trong miệng kia: "Tiểu Lan, nét mặt cậu sao khó coi thế, uống không ngon sao?"

Lam Lan cố gắng rặn ra một nụ cười: "Uống rất ngon."

Qua Sứa là người chứng kiến câu chuyện xảy ra từ đầu tới đuôi, khóe miệng cũng không nhịn được nhếch lên khi nhìn thấy Dự Ninh ở một góc độ không

ai chú ý trộm nở nụ cười.

Hôm sau hay tuần sau í, nói chung là sắp đến đoạn gay cấn rồi. hihihi

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Gần đây vừa đến lúc đi học, Dự Ninh sẽ cảm thấy rất phiền não, bởi trong khoảng thời gian này, bên người cô xuất hiện một nhân vật chưa từng có trong tư liệu, thật ra đây cũng không được tính là chưa từng xuất hiện, người này chính là nhân vật mấu chốt tạo nên thành công của Lam Lan trong công cuộc hãm hại nguyên chủ.

"An tiểu thư, buổi sáng tốt lành."

Dự Ninh vừa mới dừng xe xong liền thấy Lane cầm một bó hoa hồng đỏ, anh chàng điển trai với mái tóc vàng và đôi mắt xanh đứng dựa vào cạnh cửa chiếc xe thể thao, bộ dạng tiêu sái không kiềm chế ấy chẳng biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt các omega và beta khác.

Dĩ nhiên trong những người này tuyệt đối không bao gồm Dự Ninh.

Dự Ninh dường như không nghe thấy, vô tình đi ngang qua anh ta.

Chỉ là không đi được mấy bước, Lane liền đuổi theo cô, đi song song cùng mình: "Hôm nay An tiểu thư vẫn đẹp như vậy, thấy An tiểu thư tôi đột nhiên có chút ghét bỏ những bông hoa hồng tinh xảo còn mang theo sương sớm này, so với An tiểu thư, chúng thật ảm đạm thiếu sắc, sao có thể xứng đôi với tiểu thư cao quý được chứ."

Lời như vậy, Dự Ninh đã nghe được một tuần lễ, trừ việc thay thế các chủng loại hoa khác nhau, câu nói này gần như hoàn toàn không hề đổi cấu trúc dù chỉ một chút.

Dự Ninh trợn trắng cả mắt, đoán chừng nếu Lane không chịu buông tha bản thân, hẳn là qua một đoạn thời gian nữa, cô đã có thể biến thành nữ hoàng các loài hoa, lực áp quần hùng rồi. (Vâng, mình thấy nhân vật Lane này rất cute nhé)

Đối với mấy người theo đuổi kiểu này, Dự Ninh thật không có biện pháp nào, nắm cổ áo uy hiếp, anh ta chẳng những không sợ, ngược lại còn giống như bị chọc trúng g điểm, càng thêm ân cần theo đuổi, chăm chọc, anh ta lập tức lộ ra thần thái vui mừng, kiểu "Oa! An tiểu thư nói chuyện với ta", mắng không đi, đánh không sợ, hơn nữa trừ câu nhà cầu nhau ra, anh ta cũng không làm ra chuyện gì quá đáng, Dự Ninh chỉ có thể lựa chọn yên lặng nhẫn nhịn.

Dĩ nhiên cũng bởi vì Lane có thể chất ss, sau lưng còn có gia tộc Lane làm hậu thuẫn, dù cho cô muốn dùng một tay giải quyết anh ta thì cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Bị làm lơ, Lam Lan đi theo phía sau Dự Ninh, trừng mắt cười vụn vụn, cô chỉ muốn mượn Lane tới để đá kích An Ninh, không ngờ Lane thế nhưng lại thật coi trọng cô ta, còn triển khai thể công mãnh liệt như vậy, trong lòng lập tức cảm thấy bất công, rõ ràng chỉ là một đứa cô nhi không cha không mẹ, hơn nữa chẳng bao lâu nữa cũng sẽ mất đi khả năng quan trọng nhất của omega, Lane chắc chắn là mù rồi mới thích cô ta mà không thích một người tốt đẹp hoàn hảo như mình. (Con mụ này ảo tưởng sức mạnh quá thể, chịu thua!)

Trong lúc Lane thao thao bất tuyệt, cuối cùng bọn họ cũng đến khu vực học tập của omega, trong quy định của trường học, điều thứ nhất chính là nghiêm cấm alpha tiến vào phạm vi khu vực omega, dù cho Lane có là thiên tài ở đây đi chăng nữa cũng không thể đánh vỡ quy định này.

Mất thấy lại phải tách biệt với nữ thần, trong lòng mắng vô số lần quy định chó má của trường, Lane lại muốn càng có nhiều thời gian ở cùng người bên cạnh hơn nữa, chỉ cần đứng bên cạnh An Ninh, cảm nhận tin tức trên người cô ấy toát ra, cũng đủ để tinh thần của anh tăng lên gấp trăm lần, hạnh phúc đến mức anh chẳng muốn đi làm bất kì chuyện gì khác.

Mặc dù không bỏ được, Lane vẫn đành chấp nhận số phận, ảm đạm nói lời cáo biệt Dự Ninh: "Người tôi yêu thương, An tiểu thư, chúng ta lại phải chia tách nhau mấy giờ nữa rồi, tôi sẽ nhớ em lắm, hi vọng em cũng có thể nhớ đến tôi dù chỉ một chút...em nhớ đến tôi chính là điều may mắn thứ hai của cả cuộc đời tôi, tất nhiên, chuyện hạnh phúc thứ nhất chính là trời cao để cho tôi gặp được em"

"Mau biến đi." Dự Ninh vô cảm nói, sau đó lập tức tăng nhanh bước chân tiếc vào lớp học, trong tất cả những người cô từng tiếp xúc, có thể nói, Lane là người đầu tiên mà cô thấy dong dài nhất, không một ai khác.

Bởi sự theo đuổi của anh ta, nguyện vọng biến thành người tang hình trong trường của Dự Ninh đã bị đánh vỡ, trong lúc đi một mạch đến lớp, không biết có bao nhiêu lời bàn tán và ánh mắt xem thường đã bắn về phía cô.

"Lane ưu tú như vậy, tiểu Ninh, cậu không động lòng dù chỉ một chút thôi sao?" Mặc dù tươi cười đầy mặt, nhưng Dự Ninh vẫn có thể cảm nhận được

sự ghen tị điên cuồng không che giấu hết trong nội tâm Lam Lan.

"Chẳng lẽ cậu động lòng?"

Về mặt nghiêm túc kia, Lam Lan cũng không biết cô ấy có phải là đang tùy ý hỏi một câu thôi, hay chỉ đang khoe khoang với mình, tuy nhiên, dù cho là đời trước, vị sĩ quan mà cô lấy cũng có thân phận kém xa so với Lane điện hạ, Lam Lan ghen tị trước vận may của An Ninh, trong lòng lại nhớ thêm một vụ này, cô lúng túng cười cười, "Tiểu Ninh, cậu đang đùa gì vậy, người Lane theo đuổi cũng không phải là mình."

"Nói vậy thì nếu anh ta theo đuổi cậu, cậu sẽ đồng ý?"

"Lane ưu tú như vậy....."

"Tiểu Lan." Dự Ninh lộ ra nét mặt thất vọng, "Không ngờ cậu lại là con người vụ lợi như thế, cậu làm mình cảm thấy quá thất vọng rồi."

Lam Lan kinh ngạc sững sờ tại chỗ, sau khi hồi hồn lại mới ý thức được là Dự Ninh đang buông lời nói xấu mình trước mặt cả lớp, trong nháy mắt, sắc mặt cô ta tức giận đến đỏ bừng, "Mình chỉ nêu suy nghĩ bình thường của số đông, sao cậu có thể nói mình như vậy!"

Dự Ninh lộ ra một vẻ mặt vô tội, "Cho nên ý của cậu không phải là anh ta thích cậu, cậu sẽ đồng ý vì sự ưu tú của anh ấy? A, thế mình đã hiểu lầm tiểu Lan rồi, chỉ là sao cậu tức giận như vậy nha?"

"Bị người bạn thân thiết nhất hiểu lầm, mình còn có thể không tức giận sao?" Lam Lan cắn răng nghiến lợi.

"Phải ha." Dự Ninh tỏ vẻ chẳng hề quan tâm đáp một tiếng, hiển nhiên không đem chuyện này đặt ở trong lòng.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã tới cái ngày mà Lam Lan mong đợi nhất kia.

Ngày đó, nếu phải nhắc đến điểm khác biệt duy nhất chính là Dự Ninh tỉnh lại trong phòng Qua Sứ.

Dự Ninh ngáp một cái, đập Qua Sứ xuống giường, "Sao cậu không gọi tôi dậy?". Bởi mấy ngày nay Qua Sứ tiến bộ nhanh chóng, cấp bậc tinh thần lực và thể năng có dấu hiệu tăng lên rõ rệt, Dự Ninh có cảm giác cậu ta đã sắp không nằm trong sự khống chế của bản thân, vì vậy, sau khi kết thúc buổi huấn luyện dưới hầm, cô lập tức lên phòng cùng cậu ta.

Sau đó, trong lúc tên nhóc này tắm liền ngủ quên mất.

Qua Sứ bò dậy từ dưới sàn, nhéo quần áo, đôi môi hồng phấn mím thật chặt.

Cô còn chưa cáu tiết khi cậu ta ngủ bên cạnh mình mà không mặc áo, cậu ta còn dám tỏ vẻ tức giận vì bị cô đá xuống giường.

Kéo kéo bộ quần áo nhăn nhủ trên người, cô lập tức đưa ra nghi vấn: "Tôi sẽ không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói luôn, có phải cậu ăn phải thứ gì không, sao có thể tiến bộ nhanh như vậy."

"không phải cô muốn tôi làm bao cát tốt hơn nên mới muốn huấn luyện tôi sao, thế nào, bây giờ có thành quả rồi, ngược lại lại mất hứng?"

Dự Ninh mặc kệ những tia khiêu khích trong câu nói của người đối diện, không biết có phải gần đây kì phản nghịch đến chậm của Qua Sứ phát tác hay có vấn đề gì mà cô không biết, không có việc gì cậu ta liền mang gai vào trong câu chữ, đánh cũng không nghe, Dự Ninh cũng chẳng quan tâm nữa.

Dự Ninh không thèm để ý, Qua Sứ lại càng kích động, cậu ta chống tay hai bên sườn cơ thể cô, ánh mắt chiếu thẳng, nhìn chăm chăm cô: "Có phải cô đã động lòng rồi hay không?"

"Hả?"

"Anh chàng Lane đó, cô không đánh lại được, có phải cô thích anh ta rồi không?"

Nếu như không đánh thắng ai là thích người đó, chắc người mà cô thích nhất chính là vị Thái Thượng trưởng lão muốn cắt đứt chân mình kia mất.

Dự Ninh trợn trắng cả mắt, "Làm sao cậu biết chuyện về Lane?"

"Trong trường chẳng lẽ còn có người không biết? Hay là cô cảm thấy tôi yếu đến mức cái tin đồn như vậy cũng không thể nghe được."

Dự Ninh đưa tay đâm vào cái mũi không ngừng hướng về phía trước kia: "Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, dạo này sao cậu dễ kích động như vậy?"

Qua Sứ chẳng lại một chút mới buông lỏng tay ra, cậu đi tới trước tủ treo quần áo, đem đồng phục học sinh lấy ra, "Cô còn ngồi trên giường của tôi làm gì, còn không nhanh thay quần áo, đi xem xem hôm nay Lane lại tặng mình cái gì đi." (Anh ghen lồng lộn rồi đó, chị chẳng biết gì cả, về sau rồi khổ chết.)

Dự Ninh vốn không thích giọng nói âm dương quái khí của Qua Sứ, thế nhưng khi nhìn một mảnh hồng trước mũi cậu ta, cùng với khuôn mặt nghiêm túc

đầy khó chịu kia, có một sự tức cười không nói thành lời, cô lập tức "Phốc" cười ra tiếng."Bộ dạng bây giờ của cậu chẳng khác nào tình huống mà ti vi hay phát, người vợ omega bắt được chồng đang ngoại tình vậy."

"Thật sao? Cám ơn."

Dụ Ninh hoàn toàn không biết cậu nhóc này lại làm sao, đành nắm tóc quay về phòng mình.

Nhìn bóng lưng cô dần biến mất, Qua Sứ buông lỏng đôi tay nắm chặt trên giá áo, chỉ thấy chiếc giá sau khi thoát khỏi sự trôi buộc của cậu, "Pằng" một tiếng vỡ nát thành vô số đoạn.

Nếu như Dụ Ninh thấy một màn này, nhất định sẽ kinh ngạc khi thực lực cậu nhóc nhà cô đã tăng lên không ít so với lần khảo nghiệm mấy ngày trước.

Đáng tiếc cô còn đang nghĩ xem, sau ngày hôm nay, Lam Lan sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào, không rảnh quay đầu lại liếc người đằng sau dù chỉ một cái.

.....

Trên căn bản, khóa trình học tập của omega khá nhẹ nhàng, tuy nhiên, để tỏ vẻ để quốc cũng có tính dân chủ, họ cho phép omega lựa chọn một vài môn mà beta được học.

Lam Lan chọn một môn nghiên cứu sinh vật cần phải làm thí nghiệm, nguyên chủ với ý muốn làm bạn cùng nên cũng báo danh học môn này.

Hôm nay, về mặt Lam Lan hết sức hưng phấn, đến cả việc Lane lấy lòng Dụ Ninh, cô cũng chỉ mang theo nụ cười chân thành đối diện, khi nhìn Dụ Ninh, trên mặt cô ta cũng có không ít ý cười.

"Sao hôm nay vui mừng như vậy?"

Bởi vì may sắp gặp xui xẻo, ở trong lòng yên lặng nói, nụ cười Lam Lan càng thêm rực rỡ."Không biết vì sao lại cảm giác hôm nay có chuyện tốt sẽ xảy ra. Đúng rồi, thứ này uống rất ngon, tiểu Ninh cậu nên thử nó một chút."

Dụ Ninh liếc mắt nhìn cái chai có dấu hiệu đã mở ra, mắt hí một cái, "Cái nhãn trông có vẻ như đã bị bóc ra nha."

Lam Lan cắn cắn môi, vì tránh trường hợp ngoài ý muốn xảy ra, cô đã mua một loại thuốc khiến hành động của con người trở nên chậm chạp trong chợ đen, nếu như không phải vì thời gian phát tác của thuốc này quá ngắn, cô đã trực tiếp trộn nó vào cốc sữa của Dụ Ninh sáng nay rồi, cần gì bây giờ phải phiền phức như vậy.

"Đây chính là mình mua." Lam Lan ừ ừ khuất khuất nhìn Dụ Ninh, mắt tràn đầy hơi nước, rất có ý định nếu Dụ Ninh không uống thì bản thân sẽ khóc tại đây.

Dụ Ninh cười cười, thật ra Lam Lan không được coi là người thông minh, mưu kế đối phó nguyên chủ thô sơ giản đơn như vậy, nhìn một cái là biết ngay không có ý đồ trong sạch gì rồi, có thể đòi trước nguyên chủ dễ dàng bị lừa cũng là bởi quá thật lòng với cô ta, coi cô ta là bạn tốt, là thân nhân, không hề phòng, mới khiến Lam Lan có cơ hội lợi dụng, từng bước đẩy cô ấy xuống vực sâu.

Cũng tỷ như chai nước này, kể cả cô không chịu uống đi chăng nữa, Lam Lan cũng chẳng thể làm gì, cô ta chỉ ý vào việc nguyên chủ nhẫn nhịn, bao che mà thôi. Dụ Ninh chờ một chút mới cầm chai nước lên."Nếu Tiểu Lan đã đặc biệt mua cho mình, vậy mình sẽ thử một chút."

Nói xong, dưới ánh mắt chờ mong của Lam Lan liền uống một hớp.

Dòng nước vừa vào miệng, Dụ Ninh lập tức dùng tinh khí hoàn toàn bao lấy nó, không dính một chút dược liệu nào trong đó.

Thấy cô ấy đã uống, trái tim Lam Lan mới dần yên tâm xuống.

"Chúng ta vào phòng học trước đi, mình sẽ chiếm bàn thí nghiệm trong góc."

Dụ Ninh gật đầu một cái, "Ok."

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Tiểu Ninh, không đúng, thầy hướng dẫn là cho thêm cái này mà." Lam Lan dựa theo trí nhớ chỉ chỉ chiếc bình đựng chất thuốc màu xanh dương đằng bên.

"Không phải đâu, thứ thầy nói hình như là cái này mới đúng." Dụ Ninh cầm bình nhỏ hình tròn ở phía khác nói.

Lam Lan cướp lấy chiếc bình trong tay cô:"Không phải cái này, chẳng lẽ tiểu Ninh không tin mình sao, chính tai mình nghe thầy nói cho thêm cái này."

Nói xong, cô ta liền thận trọng cầm chai thuốc xanh dương, đưa cho Dụ Ninh.

Về mặt chẩn chờ, Dụ Ninh không cầm mà nói:"Có thật là nó không vậy?"

Lam Lan dùng sức găt đầu một cái, "Đương nhiên đúng rồi."

"Không hiểu sao tay mình bỗng nhiên không có sức, tiểu Lan, cậu nhò nó vào đi vậy."

Nhìn thứ trong tay, lại nhìn An Ninh một cái, đôi trước chính cô tự ý nhỏ thuốc vào dung dịch, sau đó, An Ninh nhận thấy có nguy hiểm liền chẩn trước người cô, mặc dù biết An Ninh sẽ cứu bản thân, nhưng chuyện nguy hiểm như vậy, Lam Lan vẫn ước có thể tránh ra xa.

Nhưng khi thấy thuốc trong cơ thể An Ninh đã dần phát huy tác dụng, Lam Lan lấy lại bình tĩnh, cùng lắm thì khi nhỏ xuống, cô lập tức lui về phía sau, nếu ông trời đã trao cho cô cơ hội sống lại thêm một lần nữa, cũng đã chứng minh một điều rằng, cô chính là con cưng của trời, sao có thể vì một chuyện không hề xảy ra trong quá khứ làm hỏng hiện tại, tương lai của bản thân chứ.

Chuẩn bị xong tâm lý, Lam Lan cầm ống nghiệm nhẹ nhàng nghiêng ra, khi thấy chất lỏng màu xanh lam va chạm vào dung dịch trong ống nghiệm, xảy ra hiện tượng sôi trào, con người cô ta co rụt lại, lập tức lui về sau mấy bước, kêu lên:"Tiểu Ninh!!!"

Nhân lúc Lam Lan làm thí nghiệm, Dụ Ninh đã tiến về phía sau năm sáu mét nhìn thí nghiệm của bản khác, lúc này, cô "Ừ" một tiếng.

Thấy vị trí của cô ấy, thân thể Lam Lan run lên, đủ loại cảm xúc thoáng qua trên mặt, từ hải lòng đến kinh ngạc,cuối cùng động lại chỉ còn sự không thể tin được và tuyệt vọng.....

.....

Ngon lửa màu xanh lam lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bao trùm tầm mắt cô, khi va chạm vào vụ nổ, Lam Lan cũng không có cảm giác đau đớn gì, nếu không phải xuất hiện những tiếng thét chói tai oanh tạc màng nhĩ, có lẽ cô cũng đã nghĩ đây chỉ là một con ác mộng.

Người phản ứng đầu tiên chính là Dụ Ninh, cô xông về phía Lam Lan:"Tiểu Lan, cậu không sao chứ!"

Thấy người hấn là phải bị thương xuất hiện trước tầm mắt mình, Lam Lan chỉ kịp lộ ra vẻ mặt căm ghét liền hôn mê bất tỉnh.

Khi Lam Lan mở mắt ra cũng không có cảm giác bị thương trên cơ thể, thấy Dụ Ninh ngồi bên người mình, khuôn mặt tái nhợt nở rộ một nụ cười thoải mái:"Tiểu Ninh, cậu không biết đâu, mình vừa mơ một giấc mộng thật đáng sợ, mình mơ thấy dung dịch nổ tung phòng thí nghiệm, cậu không ở bên mình, mình bị nổ trúng."

Dụ Ninh lộ ra một vẻ mặt bị thương, ánh mắt nhìn về phía Lam Lan tràn đầy sự đồng tình và không đành lòng, bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm, trái tim Lam Lan bỗng trở nên luống cuống, sợ hãi, cô đưa mắt quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Gian phòng trần đầy màu trắng, vách tường trắng, ga giường trắng, còn cả dụng cụ, máy móc chữa bệnh bên cạnh kêu tích táp cũng là một màu trắng..... Lam Lan hoảng sợ trừng mắt, không dám tin nhìn về phía cơ thể mặc bệnh phục của mình, cô thét lên một tiếng, chói tai lại thê lương.

"Tại sao tôi lại ở bệnh viện! Sao lại là tôi ở bệnh viện..... Sao tôi lại mặc đồng phục bệnh nhân, đây không phải là mơ sao? Không phải mơ sao??"

Về mặt dữ tợn, đôi tay Lam Lan giương nanh múa vuốt, quay cuồng không ngừng trên không trung, giật cả ống tiêm trên tay cô ta xuống.

Dụ Ninh lui về phía sau một bước để ngừa bị tay cô ta đánh tới, sự bị thương trên mặt không giảm: "Tiểu Lan, không có chuyện gì, không có chuyện gì, bác sĩ nói cậu chỉ mất đi khả năng sinh sản mãi mãi, tổn thương trên thân thể đều không phải là vấn đề lớn gì."

"Tiểu Ninh, không có chuyện gì, bác sĩ nói thân thể của cậu không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt là có thể khôi hấn, ngoài ra mình còn có một tin tốt nữa muốn nói cho cậu nha." Lam Lan cười cười lộ vẻ mặt thần bí, như thể có chuyện tốt vô cùng muốn chia sẻ với An Ninh:"Tiểu Ninh, không phải cậu vẫn luôn rất ghét al-pha sao? Hơn nữa cậu cũng không muốn bị chính phủ cưỡng chế kết hôn với alpha sau khi đến tuổi ba mươi sao? Ninh Ninh, hãy nghe cho kỹ nhé, bác sĩ nói nhờ vụ nổ lần này đánh vỡ cấu tạo bên trong cơ thể nên sau này cậu sẽ mãi mãi không còn khả năng sinh đẻ nữa, vui nhé! Như vậy thì tiểu Ninh không phải lo lắng vì gả cho alpha nữa rồi." Âm thanh hưng phấn như thể trúng giải thưởng lớn, Lam Lan cao giọng đưa ra tin dữ.

Mặc dù An ninh ghét al-pha, nhưng lại không ghét hôn nhân, cô ấy cũng đã từng nghĩ tương lai sẽ gả cho một beta, sinh ra một đứa nhỏ beta kháu khỉnh, nhưng khi nghe đáng vẻ vui sướng như thể chúc phúc cho cô từ tận đáy lòng kia, đành đem nỗi đau khổ nhin xuống, cô vì tiểu Lan mới bị thương, nếu bây giờ mà tỏ ra bị thương, ắt hẳn người lương thiện như cô ấy sẽ tự trách lẫn,với ý nghĩ như vậy, nguyên chủ đành cố gượng cười phụ họa theo.

Lời nói tương tự, chỉ là nhân vật lại thay đổi mà thôi.

Lam Lan giống như đã mất đi lý trí, hai mắt đỏ bừng, trông mắt trừng nức ra, hung hăng nhìn chằm chằm Dự Ninh.

"Tại sao có thể là tôi! Tại sao có thể là tôi! Rõ ràng phải là cậu mới đúng, mắt đi khả năng sinh đẻ phải là cậu mới đúng, là cậu, là cậu....." Nói xong, Lam Lan che cái bụng đầy đau đớn, sắc mặt tái nhợt kéo tay Dự Ninh lại, sự hận thù trong mắt đã chuyển thành yếu ớt, nước mắt nơi khóe mi như thể không cần tiền vậy, cứ thế rào rào chảy xuống, cả người trông có vẻ tiêu tụy đáng thương, khiến người xem không khỏi cảm thấy thương tiếc, tội nghiệp.

"Tiểu Ninh, không phải là mình đúng không, đây là mơ đúng không, rõ ràng cậu mới là người không thích alpha, không phải mình mất đi khả năng sinh đẻ mà là cậu đúng không, thân thể mình yếu đuối như vậy, nếu mất đi nó, mình nên làm gì bây giờ....." Bàn tay Lam Lan nắm thật chặt, như muốn đem móng tay bấm vào lòng bàn tay người bên cạnh.

Dự Ninh hất tay cô ta ra, mắt lạnh nhìn, "Uổng công tôi coi cậu là bạn tốt nhất, không ngờ cậu lại có cái suy nghĩ tồi tệ như vậy. Tôi không thích alpha thì sao? Chẳng lẽ tôi không có quyền cùng một beta kết hôn sao? Tiểu Lan, cậu quá ích kỉ."

"Ích kỷ? Ích kỉ chỗ nào....." Mặc dù Lam Lan vẫn đang khóc, nhưng khi nghe lời nói của Dự Ninh, trên mặt lại thêm mấy phần điên cuồng, "Rõ ràng là mày, mày mới là người nên mất đi khả năng sinh đẻ, tao chỉ là đang gánh chịu hộ mày thôi."

Nói xong Lam Lan điên cuồng bỏ nhào lên người Dự Ninh, tay vuron về phía bụng người trước mặt, "Trả lại cho tao, trả lại cho tao."

Dự Ninh nghiêng người tránh thoát khiến cô ta bị vồ hụt, "Lam Lan, thuốc là do cậu kiên quyết muốn cho vào, lúc đó tôi đã khuyên cậu, nhưng cậu không nghe, hơn nữa, khi ấy tôi đã sang bàn khác xem thí nghiệm, nếu cậu nghĩ tôi là người như vậy thì chúng ta không thể làm bạn nữa rồi."

Dự Ninh vốn định khiến Lam Lan ném thứ cảm giác bị nổ tung như những gì nguyên chủ đã phải chịu, về phần về sau nguyên chủ sống cuộc sống chuột chạy qua đường, chui lủi, người gặp người đánh, lại còn cuộc sống nơi kỹ viện, cô dự định đợi khi thời gian chín muồi sẽ cho Lam Lan chịu qua mỗi dạng một lần.

Dự Ninh vừa nhắc đến điều này, Lam Lan cũng vừa nhớ ra tình hình lúc trước khi cô ta ngắt đi, chẳng những về mặt không thoải mái lên, ngược lại càng thêm dữ tợn: "Có phải mày đã sớm biết hay không? Là mày hại tao đúng không?"

"A, Lam Lan cậu điên rồi sao! Nếu cậu bệnh tật như vậy, tôi cũng chẳng thèm đánh, về sau tốt nhất cậu nên tránh xa tôi ra, nếu không, tôi không biết có thể khống chế nắm đấm của bản thân được hay không đâu đấy."

Nói xong Dự Ninh định lập tức rời đi, cô chỉ muốn kích thích cô ta một chút khi cô ta tỉnh lại mà thôi, bây giờ, mắng cũng mắng rồi, dứt thì cũng dứt rồi, cô cũng chẳng cần đứng đây chịu đựng mùi nước khử trùng gay mũi của bệnh viện nữa.

Thấy Dự Ninh chuẩn bị đi, Lam Lan càng xác nhận ý nghĩ của mình, rõ ràng cô đã cho cô ta uống thuốc làm chậm phản ứng cơ thể, sao cô ta có thể chạy ra khoảng cách năm mét nhanh như vậy chứ.

Lam Lan nhào xuống đất, dùng cả chân cả tay muốn ôm chân người kia.

"Con tiện nhân này, mày, mày là hung thủ hại tao, ai cho mày đi, đem tuyến tể của mày trả lại cho tao..... Trả lại cho tao....."

Dự Ninh bị Lam Lan bắt lấy, từ trên cao nhìn xuống vẻ chật vật của cô ta, bỗng cảm thấy có chút nhàm chán, người nằm dưới chân cô nếu không có sự bao dung của nguyên chủ thì cũng chỉ là một kẻ yếu mà thôi, vậy mà cô lại phải lãng phí quá nhiều thời gian và tinh thần cho một thứ như vậy, thật không thú vị.

Nâng chân lên, Dự Ninh đạp một phát vào ngực Lam Lan, đá cô ta bay ra nửa mét: "Không nhận ra sao, cậu ấy cần thuốc an thần?"

Khi Lam Lan tháo ống truyền dịch ra thì đã có nhân viên cứu hộ chạy đến cửa, chỉ là, khi họ thấy tình hình trong phòng lại tỏ thái độ người ngoài cuộc xem trò vui, mỗi người đều sợ Lam Lan điên lên gây liên lụy cho mình, không một ai dám đứng ra ngăn cản.

Bây giờ, khi nghe Dự Ninh nói như vậy, lại thấy Lam Lan đã mất đi năng lực hành động, nằm co quắp trên mặt đất thờ dốc, lập tức vọt vào đem Lam Lan lên giường.

Vì vụ nổ lần này đã dính líu đến một omega trân quý nên cảnh sát sớm vào cuộc tìm hiểu nguyên nhân, họ tìm ra băng ghi hình của phòng thí nghiệm, xác nhận chuyện này là do Lam Lan không cẩn thận mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, tất cả nhân viên cứu hộ đều biết, nên bây giờ khi thấy người bệnh không chịu lên giường, còn mắng to Dự Ninh là hung thủ, ai cũng không có sắc mặt tốt, một vị nữ y tá trong đó không may bị móng tay Lam Lan quẹt một phát, cũng không chờ cô ta lên giường liền trực tiếp đâm ống kim thuốc an thần vào người cô ta.

Cũng chỉ là một omega đã không còn năng lực sinh dục, như thế thì đến cả beta cũng không bằng, y tá lúc này không chút nào cố kỵ châm chọc, "Lam tiểu thư, cô hãy nghỉ ngơi một chút đi! Cảnh sát đều nói chuyện này không quan hệ gì đến cô gái này, dù cho tâm tình cô không ổn định cũng không thể vu oan cho người khác nha!....."

Lúc y tá nói chuyện, Dự Ninh đã mở cửa ra ngoài, đi vài bước liền không nghe thấy âm thanh chửi rủa oán hận đáng ghét phía sau, Dự Ninh nhẹ nhàng cười một tiếng, xem ra Lam Lan ở bệnh viện cũng sẽ không cô đơn, chắc chắn sẽ có người "tâm sự" với cô ta.

nói thật chứ con mụ Lam Lan này, tui đã vô cảm với nó, cái kiểu t hại m thì được, m k đc hại t này, ờ, quả thực hack cmn não luôn. bây giờ mới chỉ là khởi đầu cho mụ này thôi

à đây cũng là khởi đầu cho cuộc sống "bị thương" của chị Ninh khi anh Sứa sắp xuất lò nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

"An tiểu thư!"

Dụ Ninh còn chưa kịp bước vào thang máy liền nghe thấy một tiếng la tê tâm liệt phé vang lên phía sau, đang nghĩ, bệnh viện vốn là nơi sinh lý tử biệt vô cùng nhiều, lại thấy một trận gió từ đằng xa cuốn tới, một bóng người xanh dương chạy đến bên mình.

Lần đầu tiên, Dụ Ninh bỗng cảm thấy đồng phục đại học của trường bọn họ đẹp đến vậy, cô lùi về phía sau một bước, tránh né cái tay đang vươn về phía này định kéo lấy cô.

Lane thở hổn hển nhìn Dụ Ninh, ánh mắt khẩn trương lướt từ đầu tới chân cô, sau khi đã nhìn đi nhìn lại vô số lần, trông mắt xanh nhạt kia mới rũ bỏ lo lắng, tràn ra mấy phần tươi cười như thường ngày: "Sau khi tôi tan học mới biết tin phòng thí nghiệm khu em xảy ra vụ nổ, hỏi tất cả mọi người thì họ đều nói em đã đến bệnh viện rồi, sợ đến mức trái tim tôi ngừng đập mấy giây."

"Người bị thương không phải là tôi."

Lane vỗ vỗ ngực, "Vậy thì tốt."

Dụ Ninh thấy bộ dáng may mắn là người khác của anh chàng này, không nhìn được mà cười một tiếng: "Cảm ơn anh đã quan tâm tôi"

Mái tóc vàng kim xinh đẹp rồi bù của Lane không ngừng vẩy trong không gian, anh nở một nụ cười rực rỡ: "Phải là tôi cảm ơn mới đúng, An tiểu thư, cảm ơn vì sự quan tâm của tôi đã được em thừa nhận, điều này có thể khiến tôi vui vẻ mấy tháng không thể ngủ yên giấc mất."

"Vậy nếu tôi hôn anh một cái, có phải anh sẽ không ngủ cả đời hay không?" Dụ Ninh đùa giỡn nói.

Lane kích động đến cổ cũng đỏ lên, tưởng tượng đến cảnh tượng đó, trong mũi như có chất lỏng đang sôi trào: "Tôi, tôi, tôi..... An tiểu thư, em..... Sẽ không gạt tôi chứ."

Cô chỉ đang giả thiết mà thôi, ai muốn hôn anh ta thật chứ.

Dụ Ninh liếc người đối diện một cái, "Đúng là đang gạt anh thôi."

"Nha....." Lane lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, anh biết thần may mắn sẽ không dễ dàng xuất hiện bên anh như vậy mà, trông mắt xanh dương xinh đẹp cũng mờ nhạt đi rất nhiều, cả người đáng thương giống như một con sùng vật lớn bị vứt bỏ vậy.

Không biết có phải bởi vì vừa giải quyết xong một chuyện phiền phức hay không mà Dụ Ninh bỗng cảm thấy Lane trông có vẻ thuận mắt hơn ngày thường rất nhiều, ngày thường chỉ cảm thấy bộ dạng của anh ta thật kì quái, mắt xanh tóc vàng, nhìn qua giống quái vật, bây giờ bỗng thấy khá đáng yêu, như một đứa trẻ to lớn khá ái vậy.

Nhìn bộ dáng này, Dụ Ninh lại nhớ đến ước nguyện tìm mấy tùy tùng nam khéo hiểu lòng người để chăn nuôi của mình. (Hi Hi, chị dám không)

Kích động lên, cô liền đưa tay kéo cổ áo Lane, Lane cao hơn người bình thường một chút, tầm hơn hai mét, nguyên chủ chỉ cao một mét bảy, so ra thì chênh lệch lên đến hơn mười mấy centimet lận.

Dụ Ninh vốn muốn hôn hôn lên má anh ta, ai dè khi kéo đến một nửa lại nghĩ nếu khiến anh ta hiểu lầm sẽ không tốt cho lắm, mấy năm tiếp, có lẽ cô còn phải đi theo Qua Sứa để nâng cao tình cảm, có thêm một Lane sẽ thêm mấy phần bất tiện, vì vậy, không để anh ta tiếp tục khom lưng xuống dưới, Dụ Ninh lập tức đứng một cái lên cổ anh, gần mặt. (Cái hôn định mệnh, mọi người nghĩ sao về diễn biến tiếp theo)

"Coi như là quà đáp lễ của tôi vì anh đã đến thăm"

Tin tức mê người quanh quẩn chớp mũi, Lane kích động đến mức chỉ muốn nhảy dựng lên, thấy người trước mặt hưng phấn xoay vòng vòng, Dụ Ninh kéo áo anh lại, "Anh chảy máu mũi."

Thanh niên đưa tay lên sờ, quả nhiên thấy máu chảy đầm đìa, anh cúi đầu nhìn phía dưới, thấy máu cũng dính rất nhiều trên quần áo, đành ngượng ngùng lùi xa vài bước: "An tiểu thư, xin hãy cách xa tôi một chút, đừng dính mấy thứ bẩn này lên người."

"Tôi đi đến phòng cứu thương với anh một chút vậy." Dụ Ninh không chút do dự buông lỏng tay ra, chẳng hề có ý định tiếp tục dựa gần người kia.

Lane vui vẻ gạt đầu một cái, mắt cũng mau cười thành một sợi dây, "Hôm nay nhất định là ngày may mắn của tôi."

Xoay người đi vài bước, Dự Ninh đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía một góc hẻo lánh mấy lần, nhận ra không có điểm gì đáng ngờ liền quay đầu bước tiếp.

"An tiểu thư, em đang xem cái gì?"

Dự Ninh lắc đầu một cái, "Không có gì."

Ngay lúc đầu, cô đã cảm thấy một ánh mắt quen thuộc dính trên người mình, nhưng cũng có lẽ trực giác của cô đã sai lầm rồi. (Không, đúng rồi đó chị ơi, quay lại đi, hậu quả khôn lường đó.)

Thủ đô, trong một góc nào đó.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì rất khó để người ta tin rằng, một thành phố xinh đẹp hiện đại như vậy còn có khu vực bẩn thỉu hỗn loạn như thế này. Con đường nhỏ hẹp, tối đa chỉ có thể cho hai người đi qua, ven đường đi vào còn có thể thấy mấy chiếc xe rác đầy ắp, xe đã rất cũ nát, đến cả vật liệu ngăn cách mùi cũng dần mất đi hiệu lực, khiến cả con đường tràn ngập mùi thối gay mũi.

Đầu đường, một đám quần áo bẩn thỉu, tả tơi tụ tập vây thành vòng đánh một người, chuyện này đã thành cảnh tượng quen thuộc của con phố này, trừ vài người đi ngang qua can đảm liếc vào nhìn một cái rồi cảm thán vốc dáng người bị đánh có vẻ không tệ, phần lớn những kẻ khác chỉ vội vàng chạy qua, sợ bị cuốn vào trận quần áo này.

Bà vai bị hung hăng đập một cước, cả người cơ hồ trượt trên mặt đất xù xì lồi lõm 3 – 4 m, thân thể nện thẳng lên vách tường.

Cổ Qua Sừa như thể đã mất đi khả năng kháng chế, tự nhiên rũ xuống, đầu sắp cắm cả vào ngực.

Một người trong đó nhìn thấy bộ dáng này của cậu, nhú nhú mày, "Đánh như vậy coi như xong đi."

"Hừ, là thằng ngu này chủ động đi khiêu khích chúng ta, để chúng ta đánh nó, có thể thấy đây là muốn ăn đòn mà, không đập cho còn một hơi thì sao có thể bỏ qua chứ"

Những người còn lại rít đồng ý, cũng không quan tâm đáng về kia có phải là đã bị mất ý thức hay chưa, xông lên nắm tóc Qua Sừa, lại bắt đầu chân đá tay đập.

Tên ngu này mặc đồng phục alpha của trường đại học nổi tiếng nhất, người như vậy, bình thường bọn họ còn chẳng dám nhìn nhiều một cái, thế mà bây giờ lại có thể nắm tóc alpha đánh nó đến bầm dập, điều này khiến mấy tên còn đồ càng cảm thấy hưng phấn trong lòng.

Người từng khuyên qua bọn họ thấy họ vẫn không có ý định ngừng tay, lại nhìn cậu thiếu niên trẻ nằm như vũng bùn kia, thờ dãi một cái, đành tự mình rời đi.

Anh ta còn không biết rằng, lòng tốt thật trùng hợp của mình đã giúp anh giữ lại mạng sống của mình một lần, đợi đến khi anh ta trở về ngõ hẻm này, nhìn thấy cảnh tượng sau đó chỉ còn xác đồng bạn dập nát phoi đầy đất.

.....

"Một chút ý thức đều không có, chẳng vui gì cả."

Qua Sừa như đã mất đi ý thức, những cú đánh của bọn họ trừ việc khiến cơ thể của cậu tự nhiên phản xạ co quắp lại thì gần như giống một bao cát vậy.

Những người khác cũng dần dần mất đi hứng thú, một người trong đó nháy mắt với đám bạn, sờ sờ hông, "Nếu không, chúng ta....."

"Thật là ý kiến hay, tao đã từng làm với beta, chơi đùa alpha chắc còn hãnh diện hơn chơi một omega nhiều đấy."

"Đúng là, từ trước đến giờ đều là al-pha đè be-ta và omega, cũng nên khiến al-pha thử cái cảm giác bị làm là như thế nào chứ."

Đạt thành chung ý tưởng, ngay lập tức có người chạy lên nắm tóc Qua Sừa, bắt cậu ngửa đầu lên, để lộ ra đôi mắt trầm lặng kia ra ngoài mớ tóc.

"Mặc dù bị đánh sưng mặt sưng mũi, nhưng cái bộ dáng này chắc cũng không tệ lắm"

"Tao nói này Vương Tam, rốt cuộc mày có muốn coi quần hay không hả, ai muốn nghe mày đánh giả, mày không làm thì để tao làm trước đi, mày nghĩ phía dưới cứng lên thì không đau à?"

Vương Tam "Hi hi" nở nụ cười, lập tức đưa tay coi dây lưng quần, chỉ là, động tác này còn chưa làm xong, hắn ta lại giống như hình ảnh bị kẹt vậy, đứng im bất động.

"Oa, thằng nhóc này còn có chút can trường, biết trình tiết khó giữ liền biết nhảy lên phản kháng nha."

"Ha ha ha ha, Vương Tam, mày đừng bắt động làm cái gì, chẳng lẽ một đám của nó đánh vào bụng nên mày bị nhũn rồi?"

Nói xong một đám lại cười ầm lên.

Lúc đầu mới bị đánh, Qua Sứ cũng có cố gắng đánh trả lại mấy cái, mấy cú đấm hơi hột đó, không ai để vào trong mắt, cho nên khi thấy cậu ta phản kháng, chẳng có ai để vào trong lòng.

Chỉ là một giây kế tiếp, bọn họ không thể giữ vững ý nghĩ đó, bởi vì Vương Tam "Bùm" một tiếng ngã trên mặt đất, lấy vị trí một quyền kia làm trung tâm, thân thể rách ra từng tia vết thương, "Pằng" một tiếng nát thành vô số khối.

Một màn này quả thật so phim kinh dị còn khiến người sợ hãi, năm người còn dư lại kia cũng bị dọa đến mất đi lí trí, ngu người một lúc lâu mới nhận ra bản thân cần phải chạy đi.

Tiếng thét chói tai thể lương cùng tiếng cầu xin tha thứ vang vọng nơi ngõ hẻm tăm tối, chỉ mấy giây sau, tất cả lại khôi phục sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

Những tiếng hét thảm kêu gào đầy tuyệt vọng kia khiến người đi qua đều ríu rít đổi một tuyến đường khác, vậy nên, cũng chẳng ai thấy được có một cậu thanh niên mặt mũi bầm tím đứng trong đám thịt vụn, con người tình hồng, tự làm bầm" Thì ra đánh người so với việc bị đánh còn có thể khiến mình quên đi chuyện không vui."

.....

Sau khi cùng Lane đi cầm máu xong, lần đầu tiên, Dự Ninh cũng không cự tuyệt thỉnh cầu đưa cô về nhà của anh ta.

Nhưng mà, bất đồng với ý nghĩ "cuối cùng nữ thần cũng chấp nhận bản thân" của Lane, trên đường đi, Dự Ninh đã tỏ vẻ nghiêm túc cự tuyệt anh ta, hơn nữa còn khẳng định đời này bản thân sẽ tuyệt đối không kết hôn với một alpha nào cả.

Lúc ban đầu, Lane còn chưa hiểu ý tứ của cô, nghe cô nói không thể cùng alpha kết hôn liền đưa ra ý tưởng tình nguyện làm người tình của cô cả đời.

Dự Ninh: "....."

Đến đây lâu như vậy mà cô còn chưa thể thích ứng được khả năng cõi mờ của nơi đây.

Dự Ninh khẳng định một lần nữa là mình sẽ không có quan hệ gì với anh, Lane mới hiểu ý của cô, mắt mát, co rúm thành một đoàn, hứa hẹn sẽ không dây dưa với cô ở trường học nữa, tuy nhiên, khi cô đến tuổi hai mươi tư, đến tuổi thành thực thì có thể ưu tiên anh.

Bởi vì trong lịch sử có mấy vụ omega bạo động, thuốc ức chế omega phát tình cũng đã không còn là cấm dược, mà kẻ cả dù không có thuốc ức chế thì công pháp mà Dự Ninh tu luyện cũng là của nhà Phật, tự khống chế bản thân hẳn là không đáng lo ngại, vì vậy, cô cũng chẳng lo lắng về vấn đề phát tình kì sau tuổi hai tư của các omega.

Chỉ là khi thấy bộ dáng đáng thương nhìn mình của Lane, Dự Ninh vẫn gật đầu đồng ý.

Thấy An Ninh gật đầu, Alne vui mừng đến bay lên, để lại một câu: "An Ninh nữ thần, tôi sẽ luôn ở chế độ đơn thân, đợi khi nào em đến ba mươi tuổi, tuổi cường chế kết hôn!" liền nhảy nhót đi mất.

Dự Ninh cười cười, đoán chừng khi đó cô cũng đã đi đến một thế giới khác, sự chờ đợi của anh ta chắc chắn sẽ thành công đã trảng rồi.

Nghĩ đến đây, Dự Ninh lại thở dài một cái, đến bao giờ cô mới có được một người hầu đáng yêu khéo léo làm vừa lòng bản thân bây giờ a!

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Lúc Dự Ninh trở lại thì Qua Sứ còn chưa về nhà, dù sao còn chưa đến thời gian tan lớp nên cô cũng không thêm để ý chuyện này, sau khi đi đến phòng của nguyên chủ gom toàn bộ đồ của Lam Lan xách hết ra ngoài, giao cho chuyển phát, lại thuê một người máy gia đình đến đem toàn bộ căn phòng quét sạch một lần, làm xong hết thấy mới nghe thấy tiếng cửa mở.

Dự Ninh giờ tay lên nhìn đồng hồ trên tay một chút, hiện tại cách giờ tan học còn hơn một giờ.

Cô vốn đang ngồi làm ỏ trên ghế salon nên cũng không có ý định di chuyển, thế nhưng, sau khi Qua Sứ vào cửa, cùng với đó là một mùi máu tươi xông thẳng vào mũi.

Dụ Ninh nhú nhú mày, giương mắt nhìn lên.

Thấy tình trạng hiện tại của cậu ta, cô lộ ra vẻ mặt hơi chút ngạc nhiên, bởi câu nói ở trạm xe bus đột trước của cô mà người trong trường cũng khinh thường bắt nạt Qua Sứa nữa, trong vòng một tháng gần đây, trên người cậu ta đã ít bị thương đi rất nhiều, hơn nữa, một tháng này, khả năng của cậu nhóc đã tăng rất nhanh, cũng không còn là Qua Sứa yếu ớt không có khả năng đánh trả của quá khứ nữa, bây giờ bị đánh như vậy, quả thật là làm cho người ta phải giật mình.

Dụ Ninh liếc mắt nhìn một cái rồi lại đem tầm mắt chuyển về phía TV, "Đứng ở đó làm gì! Nhanh đi dùng bình xịt trị liệu, sau đó tắm rửa sạch sẽ đi, mùi máu tươi hun tởi nhức cả đầu rồi."

Qua Sứa vẫn đứng đó bất động, tóc mái rơi đè lên tròng mắt đỏ sẫm, tầm mắt thâm lam, đôi mắt tuần tra trên người người con gái phía trước, chỉ đến khi thấy cô gái khỗ chịu nhăn nhó cái mũi mới chậm rãi đi về phía gian phòng của mình.

Là cậu không chú ý, trên người cậu ngoại trừ có máu của cậu còn có máu của những người kia, sao có thể để cô ấy cảm nhận tư vị của người đàn ông khác chứ.

Dụ Ninh xem TV một lúc thì Qua Sứa đã tắm xong đi ra ngoài, nghe tiếng nước tích tích tấp tấp chảy, Dụ Ninh thân nhiên nhìn về phía cậu ta, thấy cậu còn chưa thổi khô tóc.

Cậu nhóc chỉ khoác một chiếc khăn tắm ngang hông, những vết thương xanh xanh tím tím đều lộ hết ra ngoài, vết thương trên mặt có vẻ như đã bị nước xối đến nát ra rồi, nó chạy dài, trắng bệch, còn có máu không ngừng tràn ra ngoài, nhìn cũng biết là chưa dùng bình xịt trị liệu.

Dụ Ninh nhìn cậu ta một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng trên khuôn mặt kia: "Cậu điên rồi?"

Qua Sứa dường như không nghe thấy sự ghét bỏ trong giọng nói ấy, chậm rãi ngồi bên cạnh cô gái, Dụ Ninh có thể ngửi thấy mùi nước tắm ẩm ướt xen lẫn mùi máu tươi tanh nồng, cổ cau mày nắm chiếc khăn trên ghế ném vào đầu cậu.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tóc mái ướt nhẹ che mắt đôi mắt Qua Sứa khiến Dụ Ninh không thể nhận rõ cảm xúc trong đó, chỉ thấy Qua Sứa đưa tay nắm tay Dụ Ninh, đặt lên phần ngực máu thịt be bét của mình, giọng thấp trầm khàn khàn: "Đau lòng."

"Hả?" Dụ Ninh ngẩn người, đột nhiên nhớ lại ánh mắt quen thuộc mà mình cảm nhận được ở bệnh viện: "Cậu biết Lam Lan bị thương?"

Qua Sứa trầm mặc nhìn Dụ Ninh.

Nhìn bộ dáng này, Dụ Ninh coi như cậu ta đã thừa nhận, tiếp tục hỏi: "Sau đó cúp học đi bệnh viện."

Qua Sứa vẫn tiếp tục trầm mặc, con ngươi chiếu thẳng vào người trước mắt, không muốn bỏ qua một chút cảm xúc nào lướt qua trên gương mặt kia, dù chỉ là thời gian nháy mắt cũng không muốn lãng phí.

Dụ Ninh tiếp tục nói một mình: "Cho nên cậu ở ngoài phòng bệnh nghe thấy Lam Lan nói tôi hại cô ta, hơn nữa còn tin tưởng vào điều đó." Dụ Ninh dừng một chút, ánh mắt lạnh lùng, "Cho nên cậu nghĩ tôi hại Lam Lan, muốn dùng cái bộ dáng này để khiến tôi chịu ghê tởm."

Dụ Ninh phát giác suy luận của mình không chính xác ngay sau đó một phút.

Mặc dù vui vẻ vì cảm giác của bản thân thật chính xác nhưng cũng nên cảm ơn sự huấn luyện của Cố Ti Vực, trong quá trình bị tên đó đuổi giết, cô đã có được trực giác tốt như vậy.

Dụ Ninh đối mặt ánh mắt Qua Sứa, phải hình dung như thế nào đây, nếu trước kia cậu ta chỉ làm người ta có cảm giác âm trầm thì bây giờ chính là hắc ám.

Màu sắc con ngươi dường như đã tối xuống một độ, không khí trầm lắng khiến người ta không tự chủ được mà sợ hãi trong lòng.

Trừ đôi mắt, Dụ Ninh còn thấy màu môi anh đào của Qua Sứa đã chuyển thành đỏ thẫm, màu sắc ấy tương tự màu máu tươi đang tràn ra nơi các miệng vết thương của cậu ta, đặt trên nền da trắng nõn trong suốt kia làm người ta có cảm giác bệnh hoạn, tái nhợt.

Phát hiện này khiến Dụ Ninh ngẩn cả ra, tay đặt lên khăn trùm đầu Qua Sứa, cô nghiêng người lại gần cậu, giật giật cánh mũi.

Cảm thấy An Ninh đến gần, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, Qua Sứa vẫn cảm thấy thoải mái híp híp mắt, thân thể khẽ co giật một chút.

Cậu có thể xác định, sẽ chẳng một ai nữa có thể cho cậu loại cảm giác này, khiến cậu ngửi thấy tin tức tố của cô liền bắt đầu mất quyền khống chế đối với đại não, mỗi lần đều chỉ ảo tưởng cơ thể được đôi tay kia chạm nhẹ vào, để cậu run rẩy, để cậu phát điên, để cậu phải ôm ga giường, gối đầu có lấy dính hương vị cô mỗi đêm, không ngừng được mà hưng phấn với phản ứng sinh lý của mình.

Mà vừa nghĩ tới việc trừ bản thân ra còn có một người khác cũng được cô ban tặng cảm giác này, trong mắt lại dần dâng lên từng tia đỏ ngầu, chỉ cần

khiến tên khốn kia biến thành cục thịt nát, hẳn ta sẽ không lại xuất hiện bên người cô ấy được nữa, cô cũng sẽ không cười với hắn, cũng sẽ không hôn cổ hắn.

Cái hôn kia lại xuất hiện trong đầu, Qua Sứ đưa tay nắm lấy cổ tay Dự Ninh: "Hôn tôi."

Về mặt cậu yên lặng thần thờ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy cuồng nhiệt lửa nóng, đủ để đã thương bất kì ai.

Đám lửa cuồng nhiệt này đốt đỏ đôi mắt cậu, khiến con ngươi đen kia hỗn tạp một chút màu đỏ, Dự Ninh nhìn bộ dáng người đối diện, lại đột nhiên nhớ đến một người khác, trong lúc nhất thời đã quên mất phản kháng, giẫy giụa.

Qua Sứ hơi nhếch môi, đôi môi như cánh hồng đỏ tươi tinh xảo, đang chờ đợi một sự đụng chạm thân thánh.

Bộ dáng kia khiến Dự Ninh Nhất thời nói không nên lời, nếu theo thói quen bình thường, cô đã đâm một đấm vào cái bàn mặt kia, thuận tiện cười nhạo cậu ta một phen, nhưng về mặt kia quá mức thành kính, quá mức điên cuồng, khiến cô mất đi dũng khí đánh người.

Chuyện này sao có thể biến thành như vậy, đây là Qua Sứ thích cô ư? Đạo gần đây, ngoại trừ đánh cậu ta, lần hai người có những cử chỉ thân mật nhất cũng chỉ là cô ngồi trên giường phòng cậu, nghe cậu hừ hừ haha trong nhà tắm, bởi vì như vậy mà Qua Sứ cso hứng thú với cô sao?

Hay là tên nhóc này đã thức tỉnh dị năng, nên muốn dùng phương pháp này để trả thù mình?

Dự Ninh vẫy tay, phát hiện không thoát nổi liền xác định lại ý tưởng trong lòng.

Cô cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh, nhưng chân mày vẫn cứ không nhìn được khe cau lại, từ lúc Qua Sứ ngồi bên cạnh, cô đã cảm thấy một hơi thở mang theo áp lực nhàn nhạt hướng về phía mình, vốn dĩ cô còn nghĩ đó là ảo giác, nhưng có vẻ không phải vậy, một alpha cường đại sẽ gây ra áp lực đối với omega, đó là bản năng tự nhiên, mà khi cô đến gần Qua Sứ, quả nhiên thấy hơi thở mạnh hơn mình phả về phía này.

Bởi cô tu luyện《 Thanh Cương kinh 》 nên thân thể đã qua cải tạo, cùng những omega ở thế giới này có chút khác biệt, nếu không, omega bình thường đã quỳ rạp dưới chân Qua Sứ, kích động và thần phục rồi.

Mặc dù không biết lí do, nhưng Qua Sứ đã thức tỉnh dị năng so với dự tính trước một năm, nếu vẫn theo tiến độ bình thường, Dự Ninh còn có đủ tự tin có thể đánh một trận với 3s dị năng của cậu ta, nhưng nếu là hiện tại, không phải không muốn thừa nhận nhưng quả thật cô không có chút năng lực phản kháng nào.

3s tinh thần lực của Qua Sứ có thể nhiễu loạn hành động của cô, khiến cô không có khả năng đánh trả.

Nhìn cặp mắt kia, Dự Ninh không biết là sợi dây thần kinh nào đứt gãy, không tự nhiên quay đầu, giọng nói đều cứng rắn nói một câu trần thuật: "Tinh thần lực và thể năng của cậu tăng lên, hơn nữa cậu còn giết người."

Vốn cô chỉ định cảm nhận hơi thở cậu, không ngờ lại phát hiện một thứ khác, ví dụ như sát khí...

Thân là một ma tu, Dự Ninh đối với sát khí quả thật vô cùng nhạy cảm, cô thuận miệng nói ra, trong lòng lại khó có thể tin được, ngày hôm qua người trước mặt vẫn là kẻ yếu mặc người đánh chửi, hôm nay lại đã thành tên giết người, hơn nữa, có vẻ như cậu ta cũng không chỉ giết một cái.

Qua Sứ như thể không nghe thấy cô gái đang nói cái gì, đôi môi hơi vênh đợi hoài mà chẳng thấy điều mình ao ước khiến trái tim cậu khó chịu, cánh môi dùng sức mím chặt, trên mặt toát ra một tia uất ức, "Tại sao không hôn tôi?"

Nói xong, cậu nắm cổ tay cô kéo lại, nửa ôm cô vào ngực, một tay khác thân mật chạm vào mái tóc dài bóng loáng mềm mại kai, khoe miệng tán ra nụ cười thỏa mãn: "Cô thật mềm, để tôi hôn cô được không?"

Dù cho đây là một câu hỏi nhưng động tác của Qua Sứ lại không chần chờ chút nào, không để Dự Ninh có cơ hội đồng ý hay chối từ.

Nói xong Qua Sứ không kịp chờ đợi mà cúi đầu, chớp mũi hung hăng đụng vào sống mũi của Dự Ninh , về mặt say mê ngậm chặt cánh môi cô.

Dự Ninh bị đụng đau, lại không thể tránh thoát sự trói buộc kia.

Hơn nữa theo sự xâm nhập ấy, bản năng omega lại từ từ trỗi dậy, thân thể kim hãm không được mà như nhũn ra.

Dự Ninh bầm bầm ngón tay, tinh táo trong chốc lát, lập tức đóng kín cánh môi đang nhếch của mình.

Thế nhưng, cô không nghĩ tới việc Qua Sứ không định lập tức tiến quân, cậu ta ngậm môi cô, như áp ụ một thứ trân bảo quý báu nào đó, nhẹ nhàng liếm láp, dường như đang nghĩ xem có thể liếm hết toàn thân cô hay không. Nước miếng thoa một tầng sắc bóng sáng ngời lên đôi môi người con gái, cậu thanh niên mới thử dùng răng khể cắn xuống.

Dự Ninh bị hành hạ nhẹ nhàng run một cái, đôi tay hung hăng nhéo thịt mềm bên hông người kia.

Thân thể vốn dĩ yếu ớt của Qua Sứ bây giờ như bọc một tầng kim loại, không những cứng vô cùng khiến tay cô đau hết cả lên, còn chưa tạo thành bất kì thương tổn nào cho cậu ta, ngược lại càng làm Qua Sứ hưng phấn ôm chặt cô hơn.

Dụ Ninh bỗng cảm thấy ngực của mình sắp bị ép thành cơ ngực rồi, khó chịu trợn trắng mắt.

Qua Sứa cười buồm lòng miệng, ngón tay thân mật phác họa ngũ quan Dụ Ninh, "Chúng ta có phải là người yêu từ kiếp trước hay không, khi hôn chị, em cảm thấy như đã hôn qua đôi môi ấy vô số lần vậy."

Nghe được câu nói này, trên mặt Dụ Ninh lướt qua một tia vừa quái dị, vừa khó coi, vừa nãy, cô cũng có cảm giác như vậy, cô cũng không biết câu nói của Qua Sứa có được coi là thay lời chứng minh cho suy nghĩ của mình hay không, chẳng lẽ người đối diện chính là Cố Ti Vực???

Dụ Ninh nhìn chằm chằm Qua Sứa, cố gắng tìm ra điểm tương đồng giữa hai người, sau đó, không biết có phải suy nghĩ ảnh hưởng ánh mắt hay không, hai người mà trước kia cô hoàn toàn cảm thấy bất đồng, hiện tại, thần thái, ngũ quan lại bỗng kì dị mà hợp thành một thể.

Qua Sứa cười ra sự tối tăm, ngũ quan dường như cũng có thay đổi lớn vô cùng, quả thật giống y hệt Cố Ti Vực.

Dụ Ninh về mặt cứng đờ, "Buông tôi ra, sau đó rút ngay!"

Qua Sứa giữ chặt chân tay đang vung loạn của cô, ôm cô ngồi lên sofa, đổi một tư thế giam cầm khác, hai chân đè nặng đùi cô, một tay giữ đôi tay cô lên cao, một tay vuốt ve eo nhỏ cô gái trước mặt.

"Vừa nãy chị đang nhớ đến ai?" trông mắt hẹp dài nhìn chằm chằm vào Dụ Ninh. "Đang nghĩ em sao? Nếu chúng ta thật sự có kiếp trước, bất kể người kia có phải là em hay không, em cũng không thể chịu được tâm trí chị có một "em" của quá khứ thân mật với nhau trong đầu."

Hơi thở dịu dàng phả lên mặt Dụ Ninh, lời nói ra lại lạnh khiến tóc gáy cô dựng đứng, câu phản bác lập tức vọt ra khỏi miệng, "Chúng ta đời trước, đời này, đời sau, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không có bất kì quan hệ nào!"

Qua Sứa hơi cong môi một cái, cười cười, "Không cần, chị là của em"

"Nơi này là của em" Hôn một cái lên mái tóc đen bóng.

"Nơi này là của em" Hôn một cái lên cái trán đáng yêu.

Trượt xuống phía dưới, hôn một cái hai tròng mắt cô, chớp mũi cô, cằm, xương quai xanh, hai tai, "Những nơi này đều là của em"

Vốn nghĩ cậu ta dùng phương thức này biểu thị công khai chủ quyền là xong rồi, ai dè Dụ Ninh tưởng quá mê mẩn, chỉ thấy ngón tay Qua Sứa không biết lúc nào đã trượt vào trong áo cô, ác ý bóp một cái lên đoàn thịt mềm mại kia: "Bao gồm nơi này....."

Sau khi thử qua xúc cảm của cả hai bên, đôi tay kia còn có xu hướng đi xuống.

Dụ Ninh kinh hãi, mặt bỏ nhào về phía trước cắn bờ môi cậu, trong miệng cũng nếm được mùi rỉ sắt của máu, Qua Sứa lại không hề cau mày, ngay cả việc thể hiện ý định ngăn trở cô dừng lại cũng không có.

Chẳng lẽ thức tỉnh 3s liền có thể không cảm giác đau đớn, Dụ Ninh không có hứng thú với việc nếm thử mùi vị máu Qua Sứa, gò má cọ xát lên mặt cậu, đem máu dính trên răng, môi nhỏ lên mặt tên nhóc chết tiệt này.

"Rốt cuộc thì cậu muốn cái gì!" Cảm giác ngón tay kia đã đến trượt đến vị trí quần lót của mình, cuối cùng Dụ Ninh đành nhượng bộ một bước, quát hỏi.

Qua Sứa dừng một chút, nghiêng đầu trừng mắt nhìn, vẻ tái nhợt trên mặt bởi vì dính thêm vết máu lại có một tia hồng. "Hôn."

Hai chuyện này, để chọn lựa thì thật đơn giản nhưng lại khiến Dụ Ninh phần hận đến mức phải trừng mắt nhìn Qua Sứa một cái, sau đó lập tức hôn lên cánh môi đang chảy máu kia.

"Tại sao tay cậu còn tiếp tục đi xuống!" Sau khi chạm vào cánh môi Qua Sứa, Dụ Ninh phát hiện cậu ta chỉ ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục chui vào tầng bảo hộ cuối cùng của cô, lập tức ức chế không được phần nộ, quát.

Đôi mắt mang theo tình dục phủ kín một tầng sương mù thật mỏng, khiến tròng mắt đỏ kia cũng không còn khiếp người như trước, nghe được tiếng quát trách của cô, Qua Sứa lộ ra một biểu tình ủy khuất, "Chỉ chỉ đụng vào miệng em mà thôi."

Giống như là một đứa trẻ không hiểu chuyện đang chỉ trích người lớn tỏ thái độ qua loa lấy lệ với bản thân.

Dụ Ninh hít sâu một hơi, giọng nói tận lực nhu hòa, mềm mại nói: "Đó chính là hôn."

Qua Sứa duỗi lưỡi liếm liếm lúm đồng tiền nơi khóe miệng cô, ngón tay đẩy ra tầng chướng ngại mỏng manh kia, len vào khe hở, "Đó không phải."

Dụ Ninh cắn răng, há mồm, theo phương thức mà cậu ta yêu cầu, đẩy ra cánh môi cậu, dây dưa với cái lưỡi đã không thể chờ đợi ở phía bên kia.

Ôi tôi chết mất, mới cả người rồi, hôm nay ed mà cứ bị không đỡ đc í, tuy k có thịt mà cứ thấy mặn mặn

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Nếu như vừa nãy Dự Ninh còn đang phân vân người trước mặt có phải là vị anh trai ở thế giới trước hay không thì bây giờ, khi môi lưỡi của hai người đang quấn quýt ở bên nhau, cô đã vô cùng xác định đây chính là cảm thú kiếp trước.

Trừ tên biến thái Cố Ti Vực kia thì đoán chừng, chẳng có ai sẽ hôn môi mà như là đã thú cắn xé như vậy, hận không thể đem đầu lưỡi của cô nuốt luôn vào bụng, rồi nuốt nước miếng của anh ta cho cô nữa.

Miệng Dự Ninh bị chặn sắp hít thở không thông, đầu lưỡi cũng bị hút cắn đến tê dại, mà Qua Sữa vẫn tiếp tục đem nước miếng từ đầu lưỡi cậu ta truyền về phía bên này, Dự Ninh chỉ đành bị ép nuốt chúng vào trong bụng, hơn nữa, vẫn còn thật nhiều nước không nuốt kịp nhỏ xuống từ bên môi hai người. (Eo oi hai anh chị kinh quá thể luôn)

Cả cằm đã tràn đầy nước miếng, cổ và trên ngực cũng không thể tránh khỏi thảm họa này, bị dính vào không ít, vốn dĩ Dự Ninh cũng không mặc áo quá dày, vậy nên chẳng bao lâu, nó đã nhả nhúm lên, lộ ra phần da thịt nõn nà nhẵn nhụi bên trong.

Tiếng nước nơi đầu lưỡi khuấy động như đang văng vẳng bên tai, "Sách sách sách" khiến đầu cô choáng váng, tứ chi vô lực.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng Qua Sữa cũng buông tha cánh môi sưng đỏ của cô gái.

Một đoàn không khí mới mẽ tràn vào lỗ mũi, theo bản năng, Dự Ninh hé miệng hít hai hơi thật sâu.

Mất phương nửa đông, trong đó còn tỏa sương mù khiến những đường nét ngũ quan sắc sảo của cậu thanh niên càng thêm mê người, nếu không chú ý đến sự cuồng nhiệt nở rộ trong đôi mắt ấy, thì cánh môi hơi nhếch, mặt trái xoan xinh đẹp và đôi má phớt hồng điểm tô cho gương mặt trắng nõn kia, quả thật rất phù hợp với tiêu chuẩn tìm người hầu của Dự Ninh.

Đầu óc Dự Ninh choáng váng, sau khi cô thấy Qua Sữa buông tha miệng mình mà vẫn còn dính sát vào bản thân, hai chân giạng ngồi trên người cô, cảm giác ướt át bên ngoài miệng vừa tan đi, thay vào đó lại là hơi nóng từ một bộ phận nào đó truyền đến mà cô khó có thể bỏ qua.

Dự Ninh ngược mắt trừng Qua Sữa một cái, lại phát hiện ánh mắt cậu trầm mê, nhìn cô như đang nhìn một món bảo vật hiếm thấy giá trị thiên kim, cảm xúc quay cuồng trong đôi mắt ấy khiến Dự Ninh không khỏi sinh ra chút dự cảm xấu.

"Việc cậu yêu cầu tôi đã làm rồi, bây giờ cậu có thể buông tôi ra chứ. "

Nói xong, Dự Ninh dùng sức giãy giụa hai tay đang bị trói buộc.

Tay cô xụi lơ đặt trên đầu, bị Qua Sữa áp chế không thể động đậy, mà lúc này, thân thể hiện ra một đường cong lồi lên trên, lần đầu tiên trong đời, Dự Ninh cảm nhận độ dẻo dai của cơ thể mình, khiến cho cô có thể cảm nhận rõ ràng nơi nào đó nháy lên khi bản thân dán sát vào cơ thể cậu ta, khi cô đang cố gắng giãy giụa muốn thoát.

Đôi gò má đỏ lên, Dự Ninh ngừng phản kháng, bây giờ, cô đã bị tin tức của alpha làm cho cơ thể sắp nhũn cả ra, có giãy nữa cũng vô ích "Cảm thú!"

Tựa như nghe được câu khen ngợi của cô, trong mắt Qua Sữa hiện lên tia thỏa mãn nở nụ cười, cậu cúi đầu cọ xát hõm vai cô gái, tóc ngắn đâm khiến cô ngứa đến mức chỉ muốn tránh.

Thế nhưng Qua Sữa đã sớm dự liệu được điều này, cậu đè đầu Dự Ninh xuống, khiến cô tiếp tục bị đâm."Chị thật ngọt, sao em có thể thả ra được chứ." Nói xong đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai cô một chút, hưởng thụ cảm giác cô run rẩy trong tầm khống chế của mình.

Dự Ninh không biết đây là cậu ta chỉ đang đơn thuần nói câu sắc tình để miêu tả mùi vị vành tai cô hay đang nắn cô ngu ngốc nữa, tức giận đến độ khó thở.

Bình phục con tức, Dự Ninh mới ý thức được Qua Sữa đã đổi cách gọi đối với mình, bắt đầu gọi chị, mặc dù luận về tuổi tác thì đúng là Qua Sữa gọi nguyên chủ là chị cũng là điều bình thường, nhưng đây là chuyện đột nhiên xảy ra, nó khiến Dự Ninh nhớ đến thế giới thứ nhất, khi mà Cố Ti Vực vẫn luôn cố chấp bắt mình gọi anh ta là anh trai, tên này chẳng lẽ là có sự yêu thích đặc biệt đối với vấn đề luân lý???

Đội Qua Sữa mất tiếng kêu một tiếng "Chị", Dự Ninh mới moi móc được trong ký ức nhỏ bé của nguyên chủ, khi Qua Sữa vừa tới nhà nguyên chủ cũng có gọi cô ấy một câu Chị, thế nhưng bởi vì nguyên chủ luôn ngứa mắt cậu ta nên hai người cũng dần dần không nói chuyện với nhau nữa, câu xưng hô này cũng dần đi vào dĩ vãng.

Thế giới trước đó cô phải gọi anh ta là anh trai, đời này cô lại phải làm chị gái của tên này, ngẫm lại thôi tâm tình Dự Ninh đã cảm thấy phức tạp vô cùng, khi vừa mới đến đây, cô còn nghĩ chủ thần muốn tạo phúc lợi cho mình, giúp cô có cơ hội đánh Cố Ti Vực thỏa thích, hiện tại nghĩ lại, có lẽ là cô đã suy nghĩ quá nhiều, nếu đây thật là phúc lợi thì hẳn là cùng việc lần át Cố Ti Vực chẳng có chút liên quan nào, có lẽ chỉ là chiếm chút hơn thua trong xưng hô???

Giờ khắc này, Dụ Ninh đột nhiên muốn rơi lệ, nếu cô biết trước hiện tại là cái dạng này, thảng thốt nhất định đã xuống tay hung ác hơn một chút, tốt nhất là khiến tên Qua Sứa kia mỗi ngày đều không có một khối da thịt hoàn chỉnh, mà dù cho có dùng bình trị liệu thì cũng chỉ chữa khỏi một nửa thương thế trên người, sau đó, khi Lam Lan xuất hiện tại An gia thì tìm một cô bé xinh xắn khéo léo thỏa mãn dục vọng cho cậu ta.

Mà không phải không có việc gì liên quan đến phòng Qua Sứa, nằm trên giường cậu ta, trêu chọc cậu ta một chút, nghĩ rằng tên này còn trẻ chỉ cần một đối tượng tình dục ảo tưởng, dùng loại phương pháp ấy giảm thiểu, không để Qua Sứa lên giường sang phòng bên kia, có một đêm tình với Lam Lan, tiện thể để cậu ta chuyển dời đối tượng sang mình, hòng tăng tiến tình cảm đôi bên.

Cô cũng không nên ôm tâm tính như vậy a! Nghĩ tới chuyện một năm sau công pháp đã hoàn thiện, đến lúc đó ánh mắt Qua Sứa nhìn mình cũng có thêm một tầng cảm giác thiêng liêng thần thánh, lúc đó sẽ chỉ cảm thấy quá khứ từng coi cô là nữ thần mình từng yêu thầm, sau đó cô lại sắp xếp cho cậu ta một cô gái xinh đẹp làm bạn gái, vừa lúc cô cũng có thể rút người ra khỏi vùng lầy. Dù sao nhiệm vụ chỉ nói là muốn ngăn cản nam nữ chính yêu nhau, cũng không cưỡng chế quy định khiến nam chính có tình cảm nam nữ với cô, Dụ Ninh cũng chưa từng nghĩ bản thân có thể hoàn thành nhiệm vụ ở mức sss, chỉ cần yên lặng ở bên anm chính làm một người chị tri kỷ đáng mến là được rồi, tình cảm chỉ cần ở mức ân nhân là đủ.

Đáng tiếc ngàn vàng khó mua ân hận.

Những lời này, bất kể đặt trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể áp dụng, Dụ Ninh bị một cảm giác ngứa ngáy kì quặc gọi hồn trở về.

Hồi hồn, về mặt Dụ Ninh thay đổi mấy lần, đẩy ra đầu kẻ đang hôn xương quai xanh của mình: "Cậu đang làm gì?"

Qua Sứa rất vui vẻ cười hai tiếng, "Muốn biến chị thành của em."

Nói xong, lập tức không hề bận tâm gì mà kéo khóa kéo quần dài của mình, hai chân cong lên, cời vấy Dụ Ninh xuống đầu gối, lại đem hai chân cô ôm bên hông mình.

Dụ Ninh bị một màn này làm sợ đến thiếu chút nữa điên rồi, "Qua Sứa, cậu đừng tay cho tôi, không phải cậu nói chỉ cần tôi hôn cậu, cậu sẽ không——"

Dụ Ninh đột nhiên ngưng bật, không thể tin nhìn thứ đẩy ra mảnh vải kia, dù cho là dùng ánh mắt chứng kiến hay từ cảm thụ của cơ thể thì cô cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của ngón tay nóng rực đang chen vào chỗ đó của mình.

Cô rõ ràng cảm nhận một thứ to dài kia ở trong nơi đó, khi cô còn lộ vẻ khủng hoảng đã ác ý mà ngoắc ngoắc chạm phần thịt non bên trong.

Nhất định là cô đang nằm mơ, là ở nằm mơ!

Dụ Ninh đột nhiên nghĩ, cô có phải đang gặp báo ứng hay không, buổi sáng mới thấy cảnh Lam Lan cầm tay mình điên cuồng hỏi cô ta có phải đang mơ hay không, hiện tại thì cô cũng dính phải chuyện này, chỉ hận không thể mơ rồi chết luôn trong đó cho xong chuyện.

"Qua Sứa!"

"Hả?"

Qua Sứa chăm chú nhìn vào nơi đó, như thể đang nghiên cứu một tác phẩm nghệ thuật gì đó, ngón tay vẫn nhẹ nhàng chậm chạp cong lên dò xét.

"Cậu buông tôi ra được không?" Dụ Ninh trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn khi đối diện Cố Ti Vực, mắt hạnh mở to như thỏ non sợ hãi, giọng nói mềm mại kiêu mị, càng có vẻ ngọt ngào mê người.

Một Dụ Ninh hoàn toàn khác khiến hô hấp Qua Sứa trở nên rối loạn, ngón tay không khống chế được mà cong lên, hung hăng áp vào hạt châu của cô gái.

"A....." bụng nóng lên, trong miệng phát ra phản xạ tự nhiên là một tiếng rên mềm nhũn yêu kiều.

Ý thức được mình đã làm gì, Dụ Ninh xấu hổ nghiêng mặt không dám nhìn phản ứng của người đối diện, "Tay tôi đau quá, cậu buông tôi ra trước đã được không."

Nhìn trên tay thấm ướt, ánh mắt Qua Sứa tối sầm lại, so với buồng tay, cậu càng muốn cho thêm một ngón tay đi vào bên trong nơi chật hẹp nhu mềm đó.

"Không cần..... Cảm giác nếu em buông tay chị sẽ chạy mất." Qua Sứa trầm thấp sâu kín nói.

Dụ Ninh ngán ra, chẳng lẽ Qua Sứa có một đoạn trí nhớ của thế giới trước, nhưng nếu thật là như vậy thì thủ đoạn, chiêu trò của cậu ta dịu dàng hơn Cố Ti Vực không ít.

Dụ Ninh cắn cắn cánh môi, "Chị sẽ vẫn luôn ở bên cạnh A Sứa, sao có thể rời đi A Sứa đâu!"

Bộ dáng này khiến Qua Sứa nhú nhú mày, "chị học người kia điệu bộ ấy làm gì?"

Bởi vì cảm thấy cậu sẽ thích kiểu đó! Dụ Ninh ở trong lòng hung hãn nói.

"thể tốt cuộc phải làm sao cậu mới chịu buông tha tôi?"

"Không tha." Qua Sứa đẩy bắp đùi cô ra, dứt khoát trả lời.

Về mặt Dụ Ninh khó coi giống như ăn phải ruồi bọ, đánh cũng đánh không lại, cô thật hận bản thân không thể làm như mấy nữ tu sĩ bảo thủ kia, lúc này đã có thể cắn lưỡi tự sát gì đó.

Cảm giác chỗ đó bị hai ngón tay căng lớn ma sát, Dụ Ninh rụt rụt người một cái, "Dừng lại, chúng ta thương lượng một chuyện được không?"

"Hả?" Qua Sứa hưng phấn nhìn nơi béo mạp kia, không quan tâm đáp một tiếng.

"Chúng ta đều còn một năm nữa là thành thực, một năm sau có được không, một năm sau cậu muốn làm gì tôi tôi cũng chấp nhận, tuyệt đối không phản kháng, cậu cũng muốn tôi phối hợp đúng không, cậu cũng không muốn ép buộc tôi đúng không....." Dụ Ninh dùng ánh mắt nhìn người tốt trông về phía Qua Sứa.

Qua Sứa dùng một chút, mang theo tròng mắt đỏ thắm chiếu thẳng vào cô, tựa hồ đang nghĩ xem lời ấy có đáng để tin tưởng hay không.

alpha không liên quan nhưng thời điểm đó đúng là lúc omega bắt đầu phát tình kì, làm việc đó sẽ tốt hơn. Qua Sứa rút ngón tay ướt nhẹp ra khỏi nơi kia, dưới ánh mắt kinh sợ của Dụ Ninh, đem nó nhét vào miệng mình.

Híp mắt hưởng thụ hương vị trên tay, liếm xong, Qua Sứa gật đầu một cái, "Tốt."

Dụ Ninh lập tức thờ phào nhẹ nhõm, thân thể cũng xụi lơ xuống.

Đồng ý rồi, Qua Sứa cũng buông lỏng sự kiềm chế của mình đối với Dụ Ninh, thời gian dài duy trì một tư thế, hai tay Dụ Ninh đã tê mỏi rất nhiều, đến cả giờ tay cũng chẳng còn sức lực, tất nhiên cũng chẳng còn hơi sức đâu đi đánh lại Qua Sứa.

Qua Sứa cúi người hôn môi cô một cái, "Vậy bây giờ chúng ta là người yêu sao? Chị."

Cô có thể nói không sao?

Thấy Dụ Ninh gật đầu thừa nhận, về mặt Qua Sứa rục rờ mấy phần, tay đặt lên tay cô, nắm ngón tay kéo về phía nơi sung to sắp nổ tung kia của mình: "giúp em một chút, chị."

Dụ Ninh: "....." c!

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hai ngày sau đều là ngày nghỉ, Dụ Ninh cũng làm hai ngày quay tay, đến ngày thứ hai, cô mang theo một đôi tay sắp sửa tàn phế đi học.

Dưới mắt thừng đen một vòng, thần thái tràn đầy mệt mỏi còn mang theo một tia tuyệt vọng, không cần soi gương, Dụ Ninh cũng biết mình trông có bao nhiêu nhếch nhác.

Thế nhưng cũng chính nhờ cái bộ dáng này mà đã có rất nhiều người trong trường học nghiêng về phía lời đồn đãi có lợi cho cô.

Sau khi nhận ra tình trạng hiện tại của mình, Lam Lan điên cuồng một ngày rồi lập tức bình tĩnh lại, cô ta cảm thấy nhất định là An Ninh đã phát hiện ra điều gì đó, vốn dĩ Lam Lan còn tưởng An Ninh cũng trùng sinh lại một đời giống mình, tuy nhiên, nếu sống lại thì tại sao không đi bám đuôi Qua Sứa mà vẫn tiếp tục hành hạ cậu ta, Lam Lan đoán là do sau khi cô trùng sinh đã vui mừng quá, không tiết chế nên để lộ sơ hở khiến An Ninh nghi ngờ và nhận ra lần ám hại này.

Nhớ lại lời chẩn đoán của bác sĩ đối với mình, trong lòng tràn đầy hận ý, Lam Lan chỉ hận lúc này không thể róc xương lóc thịt con khốn kia, hơn nữa dứt thịt cho súc sinh ăn, nếu nó đã ác độc đến mức khiến cô không còn khả năng sinh đẻ thì cô cũng chẳng cần phải nói câu tình nghĩa với nó nữa, nhất định cô sẽ làm cho An Ninh đời này sống không bằng chết. (Con mụ này, nó hại ng không thành công rồi chịu gậy ông đập lưng ông rồi, mà còn đổ chon g bị hại k để n hại thành công, thể chứ cứ ed đến con mụ này, vừa ghê tởm vừa ức chế.)

Về phần Qua Sứa, hiện tại cô đã ở trong tình thế bất buộc, chắc chắn phải được, nếu đời trước, An Ninh mất đi khả năng sinh đẻ mà vẫn có thể gả cho Qua Sứa thì cô – một người biết trước tương lai cũng nhất định làm được như vậy, ở An gia không có chút tiền triển nào chính là bởi con tiejn nhân kia luôn đứng bên quầy rồi, bây giờ cô và An Ninh đã xé rách mặt nhau, Qua Sứa nhất định sẽ bị cô bắt vào lòng bàn tay.

Có cái ý nghĩ này, đến ngày hôm sau, khi có người đến thăm Lam Lan, cô ta lập tức khóc lóc kể lể rằng An Ninh đã hãm hại cô ta như thế nào, bắt nạt người em trai phương xa kia để chiếm đoạt tài sản ra sao.

Trừ điều đó ra, Lam Lan còn đăng một status trên trang trò chuyện lớn nhất trên tỉnh võng, khóc lóc kể khổ, từ việc hai người bạn bên nhau từ bé đến lớn, sự ghen ghét hãm hại khiến một omega đã mất đi khả năng quan trọng nhất của mình, sau đó lại phát hiện người bạn thân lòng lang dạ sói đi chiếm đoạt di sản của người em trai họ hàng xa, hơn nữa còn hành hung cậu ta.

Trong đó còn hơi hé lộ ra thời gian, địa điểm xảy ra câu chuyện.

Chuyện omega bị thương mất đi khả năng sinh đẻ vốn là một việc ly kỳ, đặc biệt chuyện này còn xảy ra ở trường đại học top 1, trong nhất thời khiến quần chúng phấn khích vô cùng, không đến nửa giờ, thông tin về Lam Lan và An Ninh đã bị đảo bới ra.

Ngày đó, Lane hưng phấn đưa nữ thần về nhà liền nhớ đến việc Lam Lan buộc tội cho An Ninh, vì vậy anh ta vẫn luôn một mực chú ý động tĩnh phía bên kia, phát hiện cô ta làm ra những trò này, vừa tức giận, vừa ghê tởm, lập tức sử dụng quan hệ đưa đoạn video ngày đó trên phòng thí nghiệm vào tay.

Sau khi Lam Lan gửi mấy status lên khiến không khí giữ ở mức cao nhất, anh liền đem video đó ném ra ngoài.

Sự thật thẳng hùng biện.

Vô luận Lam Lan nói nhiều ra sao, ba hoa thật giả như thế nào, dung dịch là do cô ta cho vào, An Ninh còn từng ngăn cản một lần, chỉ là khi vụ nổ xảy ra đúng lúc đứng ở chỗ khác, làm sao có thể là do cô ấy hại Lam Lan chứ, hơn nữa, hình ảnh cực kì sắc nét giúp người xem có thể dễ dàng nhìn ra thần thái, nét mặt của cô ta, xem xem bộ dáng kia, không biết nên nói ai hại ai nữa, rõ ràng là Lam Lan định hại An Ninh mới đúng.

Nội dung của video không thể nghi ngờ đã hung hăng quăng một cái tát lên mặt Lam Lan, những người đồng tình câu chuyện cô ta thuê dợt đều cảm thấy như bị lừa gạt, cũng không quan tâm chuyện An Ninh chiếm đoạt di sản người khác có thật hay không, dù sao người như vậy sao có thể nói thật.

Trong lúc nhất thời, nhận định Bạch Liên Hoa không biết xấu hổ bay đầy trời, ngôn luận của Liên Bang cực kì tự do, chuyện này vừa có chút nhiệt độ, lời mắng đã bắt đầu trở nên khó nghe vô cùng, hơn nữa, khi Lam Lan tiết lộ sự việc, đã sớm có người lần mò được tất tần tật thông tin về cô ta, cũng biết bệnh viện cô ta đang nằm ở nơi nào, lúc cô ta vừa mới kêu khóc trên tỉnh võng đã có một đám người tổ chức thành đoàn thể đến an ủi, hiện tại, ngược lại cũng có không ít người chạy đến phòng bệnh của Lam Lan, mắng chửi, ném rác rưởi vào trong.

Lam Lan thấy những thứ bản thù, nghe những câu nhục mạ mà suýt chút nữa tan vỡ tinh thần.

Mà phía bên trường học, bởi vì bình thường Lam Lan làm quan hệ xã hội không tệ nên có không ít người tin tưởng những lời cô ta nói, hơn nữa, phần lớn bọn họ biết chuyện An Ninh mắng chửi Qua Sứ và chiếm đoạt di sản của cậu ta.

Chỉ là, khi thấy An Ninh thứ hai đi học mà trạng thái không hề tốt, tâm lý mấy người này có chút dao động, trong khi đó, bên trung học phổ thông truyền đến tin tên Qua Sứ cưỡi mục kia thức tỉnh sức mạnh 3s, một phát nhảy lên làm thiên tài đệ nhất của đế đô, thành ra chẳng còn ai đi chú ý chuyện của hai omega nữa.

Sau đó, khi tan học, mọi người thấy vị Qua Sứ trong truyền thuyết kia đến đón An Ninh, còn thân mật ôm cô ấy và để An Ninh công bố tin hai người là người yêu, tất cả lời đồn đãi đều không đáp tự do, Lam Lan trở thành kẻ thua lớn nhất.

Dụ Ninh còn không biết, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi này mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đợi đến khi cô phát hiện đã lâu mà Lam Lan vẫn chưa đi học thì mới biết cô ta đã tự mình hại mình đến chết chìm rồi.

.....

Lúc này, nhìn Lane về mặt tiêu tụy đứng trước mặt mình, trong lòng Dụ Ninh có chút mất cân bằng, mặc dù đây là do cô tự làm tự chịu nhưng người đối diện cũng được coi là nhân tố xúc tác, đáng lẽ, để đi dòi cảm xúc thì cô hẳn phải oán hận anh chàng này, nếu không vì cô dán mặt vào anh ta, Qua Sứ đã không nổi điên lên như vậy.

Nhưng khi thấy Lane mang thân hình to lớn kia lộ ra biểu tình chó con đáng thương đối với mình, Dụ Ninh cũng không nỡ lòng nào cáu giận anh ta cả.

Nhận thấy tầm mắt An Ninh dừng trên người Lane quá lâu, Qua Sứ dùng sức mím chặt môi, cậu thật muốn bỏ qua lời ước định không giết tên khốn trước mặt, để có thể chém anh ta thành cục thịt.

So với omega, al-pha càng có thể cảm nhận cảm xúc của alpha, giờ đây, năng lực của Qua Sứ đã nâng cao không ít, vậy nên chẳng bao lâu sau, dưới áp lực của cậu ấy, Lane đã toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Thế nhưng, dù có như vậy, anh cũng không nguyện ý cứ thế buông tha niu kéo trái tim nữ thần của mình, về mặt tái nhợt, Lane chăm chú nhìn Dụ Ninh, đôi mắt xanh trong tràn đầy thâm tình "An tiểu thư, em sống tốt sao? Tôi cảm thấy em cũng không vui về....."

Còn chưa nói hết, ngực đau nhói, khoe miệng tràn ra một vòi máu tươi, quỳ một chân trên đất.

Anh thậm chí còn không cảm giác được Qua Sứ đã công kích mình như thế nào, vốn dĩ, Lane còn cho rằng tuy tư chất mình kém hơn Qua Sứ nhưng anh tiếp nhận phương thức huấn luyện chính quy lâu như vậy, nói đi nói lại chắc cũng sẽ không kém Qua Sứ là bao, không ngờ chênh lệch chính là

chênh lệch, một s chính là khoảng cách trời và đất, với thực lực 3s của cậu ta, giết anh chắc đến ngón tay cũng chẳng cần động đậy một chút.

Dụ Ninh nhìn để không lộ ra một biểu tình lo lắng nào, cô bình tĩnh nhìn người đối diện đang học máu: "Anh sai rồi, tôi rất hạnh phúc, Qua Sứ đối với tôi tốt vô cùng, tôi cũng rất thích cậu ấy."

Nghe An Ninh nói thíc mình, tròng mắt Qua Sứ sáng lên, khoe miệng cũng không nhìn được nâng lên mấy phần, sát ý nhằm vào Lane cũng tiêu đi phân nửa, cậu đưa tay cẩn thận ôm lấy cô gái vào ngực, thân mật cọ cọ chóp mũi cô: "Chị, em cũng thích chị."

Cảnh tượng này khiến Lane đau lòng che miệng, anh quay đầu âm thầm biến mất trước mắt hai người.

Qua Sứ không thích hôn người yêu ở trước đám đông, về mặt động tình mê người của cô ấy là thuộc về riêng một mình cậu, khi thấy Lane đã rời đi, cậu không kịp chờ đợi mà kéo Dụ Ninh vào trong xe, hôn lên môi cô.

Hôn hôn, Dụ Ninh phát hiện không ổn, quả nhiên, Qua Sứ ánh mắt mê ly kéo tay cô đặt lên vật cứng kia, bắt đầu động tác xoay trượt không biết khi nào mới có thể dừng lại nào đó.

Đoán chừng hoàn thành xong nhiệm vụ thế giới này, hai cánh tay của thân thể này cũng nên sống thọ và chết tại nhà được rồi, Dụ Ninh nắm thứ đồ hồng nhạt kia, vừa hoạt động tay, vừa bí ai nghĩ (Ặc ặc....)

Sau khi Qua Sứ được phát hiện thể chất thiên tài của mình, cậu đã xin nhảy lớp, trải qua kì khảo sát, Qua Sứ đã gia nhập hệ chỉ huy bộ cơ giáp cấp đại học.

Đối với quyết định của Qua Sứ, Dụ Ninh không hề cảm thấy kinh ngạc, tất cả đều tiến hành theo kịch bản, sai số duy nhất là Qua Sứ thức tỉnh 3s trước một năm nên cũng vào bộ chỉ huy trước một năm.

Chỉ là, Dụ Ninh cũng không hiểu, với tính cách như vậy, tại sao Qua Sứ muốn đi bộ chỉ huy, bằng năng lực của cậu ta, muốn trở thành một chiến sĩ vũ tú không khó, nhưng nếu đem quân đi đánh trận thì cô còn có chút hoài nghi.

Mà thôi, cậu ta muốn vào chỗ nào cô chẳng quan tâm, cô còn phải cảm tạ trời đất vì Qua Sứ cố tình nhảy lớp đến hệ chỉ huy chuyên nghiệp nên cũng bị an bài một đồng khóa trình học, không có thời gian tiếp tục quấy rối cô.

Cũng giúp cô dễ dàng thực hiện một chuyện vô cùng trọng yếu, sau khi Qua Sứ tiến vào bộ chỉ huy một tháng thì nhiệm vụ thứ ba của Dụ Ninh cũng xuất hiện trong Thức Hải【chứng minh omega.】

Nội dung nhiệm vụ đơn giản đến làm người cảm phẫn, hơn nữa không có thêm bất kỳ giải thích gì, điều này khiến Dụ Ninh nhìn xong mà ngẩn ra một lúc lâu.

Nói đến omega, đáng giá nhắc đến nhất chính là khả năng sinh đẻ vượt trội so với hai loại kia, nếu không cô có thể sinh mấy đứa bé ở thế giới này để hoàn thành nhiệm vụ cũng không tồi nhỉ???

Dụ Ninh cười đều bản thân khiến khoe miệng co giật, dù cho cô đã từng nghĩ đến việc nuôi mấy người hầu cận, trai lơ, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sẽ lưu lại huyết mạch bản thân cho ai cả, mặc dù cô tự nhận chưa làm qua chuyện gì xấu, nhưng vẫn sợ câu nhân quả báo ứng, lại nói, tu sĩ cao cấp mang thai, có khi mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm, hơn nữa, tu vi khi ấy sẽ giảm xuống rất nhiều, vì an toàn của mình, Dụ Ninh không nghĩ đến chuyện có con, ngoài ra, cô cũng thật sợ sẽ có một ngày bản thân có một cục thịt nhỏ, sau đó còn yêu nó hơn yêu mình, vừa nghĩ đến việc cô sẽ không màng nguyên tắc mà yêu một ai khác, bất kể đó có là người thân mang cùng chung dòng máu hay không, cô vẫn không nhìn được mà cảm thấy da đầu tê dại.

Tại tu chân giới chưa từng nghĩ sanh con, tại thế giới này, cô càng không bao giờ nghĩ đến việc đó, cho nên, hình ảnh một đoàn củ cải leo đảo sau lưng vừa xuất hiện trong não đã bị cô xóa tan đi, lại nhớ có một tâm nguyện của nguyên chủ mà cô chưa hoàn thành.

Nguyên chủ vẫn muốn chứng minh mình không kém so với al-pha, tâm nguyện đó cùng nhiệm vụ cuối cùng: chứng minh omega giống nhau đến mấy phần.

Dụ Ninh nghĩ một chút rồi hạ quyết tâm, theo tư liệu mà cô nhận được thì cfn hơn một năm nữa, Trùng tộc sẽ tiến hành kế hoạch xâm chiếm tinh cầu, mà qua sứ cũng một chiến thành danh trong trận ấy, trở thành anh hùng dân tộc và là vị nguyên soái trẻ tuổi nhất Liên Bang.

Cô cũng không cần danh hiệu vinh dự cao quý kia, bởi vì thân là một omega, cô không đủ tư cách nhập ngũ, tuy nhiên, theo tính cách của Qua Sứ, chắc chắn cậu ta sẽ không bỏ cô một mình, dù lên chiến trường cũng tìm cách mang cô theo, mà tinh thần lực và thể năng của cô tuy chỉ tầm trung nhưng cũng đã đủ để không chế cơ giáp loại thấp nhất, hơn nữa, bằng vào năng lực, thủ đoạn của mình, Dụ Ninh cũng không tin bản thân sẽ khó để tỏa sáng nơi chiến trận.

Theo con đường này, cô vừa có thể hoàn thành tâm nguyện của An Ninh, vừa có thể chứng minh omega. (Sao khi gặp nam chính chị không thông minh như này đi???)

Nếu nhiệm vụ không quy định cô phải thực hiện theo cách nào thì cô có thể lựa chọn phương thức thực hiện nó nha.

Hừ, năm đó cô ở tu chân giới nhắc lên tinh phong huyết vũ (1), mấy cái gì mà nguyên soái với nữ vương Trùng tộc còn chưa ra đời đâu nha!

1. Tinh phong huyết vũ: Gió tanh mưa máu.

Chương 44

Cùng cố quyết tâm, Dụ Ninh liền chuyển trạng thái từ chờ Qua Sứ luyện tập trong phòng học sang mua một chiếc cơ giáp học cùng cậu ta.

Đối với việc này, có vẻ Qua Sứ rất cao hứng, sau khi cậu thức tỉnh thể chất 3s, họ vẫn không ngừng luyện tập dưới tầng hầm, tuy nhiên, tỉnh thể đã chuyển từ Dụ Ninh đơn phương đánh mà bản thân không có khả năng đáp trả, trở thành cậu như treu chó chọc mèo vồn cô, nhường cô mấy chiêu liền đem người đè xuống đất, muốn làm gì thì làm.

Dụ Ninh nhìn thấy ánh mắt hưng phấn kia, yên lặng vì sự thông minh của mình mà tự sướng một phen, cô đã sớm nghĩ đến vấn đề này, vậy nên khi mua cơ giáp đã mua loại hình xấu nhất, ghê tởm nhất.

Từ không gian quang não lấy cơ giáp, Tháp Bách - giáo viên dạy chiến đấu một chọi một của Qua Sứ cũng phải lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vô cùng: "Đây là cái thứ gì a, đừng nói với tôi là nó và cơ giáp có quan hệ thân thích với nhau." (Ồ thầy này max đáng yêu ná hìhì)

Đây là một loại cơ giáp hình thú, vỏ ngoài dùng silicon làm thành chất giả da, nhìn giống như da động vật thật vậy, trừ đôi mắt trước mặt trang bị đôi mắt cơ giới lạnh lẽo ra, hoàn toàn không thể nhìn ra đây là một chiếc cơ giáp.

Ngoài ra, khoác trên mình nó là hình thể một con cóc xấu xí, lớp da xanh lá cây bần thiêu, bên trên là những viên cầu nổi cộm trông rất sống động, mặc dù biết nhưng viên cầu thịt đó đều dùng để nguy trang kỹ năng công kích, thế nhưng Tháp Bách vẫn không nhận được mà ghê tởm nó.

Tháp Bách giả vờ nôn mửa: "Bạn An này, nếu không phải tôi là alpha, tôi đều phải hoài nghi mình có phải đã mang thai hay không, em mua chiếc cơ giáp này là để khi chiến đấu với Trùng tộc có thể thuận lợi giấu mình trong quân đoàn của chúng nó làm nội ứng, khiến chúng nó nghĩ em là đồng loại của mình sao?"

Chuyện học cơ giáp, An Ninh đã nói trước với ông, dù sao tinh thần lực em ấy cũng đạt đủ tiêu chuẩn, lại thấy ngày nào em ấy cũng ngồi ở phòng chờ chờ Qua Sứ luyện tập xong cũng nhàm chán nên Tháp Bách đã đồng ý, tuy nhiên, khi thấy cỗ cơ giáp này, ông đã thật sự hối hận về lòng tốt bất chợt của mình.

Nếu phải nhìn thứ này liên tục trong nhiều ngày, đoán chừng qua hết học kì này, thị lực của ông giảm xuống mấy độ cũng nói không chừng.

Bởi đã đồng ý nên chắc chắn không thể đổi ý ngay được, Tháp Bách chỉ có thể đưa kì vọng kì thác vào người cuối cùng trong phòng học này.

Chỉ thấy, khi An Ninh bước đến gần con cóc, bộ cơ giáp đẹp đẽ oai phong đầy nhân tính kia quỳ một chân xuống đưa cô vào trong. đầu Tháp Bách càng thêm đau đớn, bởi phương thức đi vào khoang điều khiển của con cóc này cũng thật khiến người không thể nhìn thẳng, chính là thè đầu lưỡi nhỏ dài ra cuốn người vào trong miệng.

Mà điều khiến Tháp Bách càng muốn nhắm mắt lại chính là, sau khi An Ninh tiến vào con cóc xong, Qua Sứ liền ôm cả nó lẫn An Ninh lên, tâm trạng rất tốt nói: "Xúc cảm không tệ." (Biến thái quá đi mất, hí hí)

Tháp Bách không nhận được đỡ trán, cây đuốc ở nơi nào, ông muốn đốt cháy hai kẻ đang ân ái bên nhau kia.

Giữa sân tập to lớn, một con cóc bần thiêu như vừa nhảy ra từ bùn đất bị một chiếc cơ giáp cao cấp cao ba thước thân mật ôm vào lòng ngực.

Nếu kĩ sư chế tạo【cường giả】nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ trực tiếp nổ tung đi!

Nghe nói người chế tạo là một kĩ sư beta vô cùng cố chấp và theo đuổi sự hoàn mỹ, khi mọi người mời ông ta chế tác cơ giáp cho Qua Sứ, ông ta phải thấy hình dáng của cậu ta rồi mới đồng ý làm riêng cho cậu, mà bộ cơ giáp này cũng không phụ sự kì vọng của tất cả mọi người.

Hình thái lớn nhất có thể lên đến năm mươi thước, cỡ bình thường là ba thước, chất liệu chính là kim loại đen, toàn thân sắc bén không tí vết, xem từ bất kì góc độ nào cũng cảm thấy đẹp đến hoàn mỹ vô khuyết, không nhận được mà bị sự xuất sắc của nó chinh phục, giống như tên nó vậy【cường giả】, chỉ đứng nơi đó thôi cũng khiến người khác không thể bỏ qua, mạnh mẽ làm người run sợ.

Khi ông nhìn thấy bộ cơ giáp này cũng đã chảy không ít nước miếng, bởi vì đây là thứ chế tạo riêng cho sức mạnh tinh thần lực 3s của Qua Sứ nên dù cho muốn thử, ông cũng không thể làm được, chỉ có thể hai mắt phát sáng sờ sờ lớp vỏ ngoài.

Mà bây giờ,【cường giả】mà ông ngưỡng mộ lại đang ôm một con cóc, mà còn như thể đang đối đãi với thứ gì trân bảo lắm vậy, quả thật có thể sáng ngang hình ảnh người đẹp và quái vật, khiến lòng người khó có thể chấp nhận.

Tháp Bách giờ đồng hồ chụp một tấm hình ném lên tinh vồng để mọi người cũng phải chịu đựng loại tâm trạng mà bản thân đang cảm thụ này. (Đừng hỏi

vì sao đồng hồ mà k là máy ảnh, vì thế giới này hiện đại lắm nhé!!!)

.....

Dụ Ninh buồn bực đứng trong cơ giáp, sau khi tiến vào cơ giáp, cô lập tức rót tinh thần lực bao phủ con cóc, vì vậy, khi Qua Sứ ôm cóc, xúc cảm cảm nhận được là 100%, bởi chưa quen với việc điều khiển và không biết nơi nào để điều chỉnh xúc cảm thấp đi nên cô cũng chỉ đành mặc cậu ta ôm mình.

Đồng thời, lại than thở, độ biến thái của Qua Sứ đã hoàn toàn không còn khả năng cứu chữa, con cóc xấu như vậy mà cậu ta còn hào hứng như vậy, không biết còn thứ gì có thể khiến tên này chán ghét đây.

Dụ Ninh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khi nhân viên bán hàng giới thiệu sản phẩm với cô có nói biểu thị trên người cơ giáp có công dụng khác, vì vậy liền nhấn một cái nút, chỉ thấy thịt trên người con cóc giật giật sang hai bên, rách ra một khe hở.

Mấy giây sau, khe hở xòe rộng biến thành một con mắt mở con người.

Con cóc toàn mắt thật sự là một hình ảnh ghê tởm, Tháp Bách nhìn thôi mà đã cảm thấy cổ họng ê ẩm, buồn nôn.

Tuy nhiên, có lẽ có được tinh thần và thể năng 3s chính là không đơn giản, Qua Sứ trông chẳng hề bị kinh sợ, đôi tay ôm cóc buông lỏng, thương thức biến hóa của nó, giọng nói khàn khàn vui vẻ vô cùng: "Chị, em thật vui....." (Anh không cần nói nữa, please!!!)

Cậu ngừng lại một chút "Vui vì tất cả tầm mắt của chị đều đặt trên người em"

Dụ Ninh ngẩn người, lập tức vô cảm tất chức năng này, sau khi mở nó ra, tinh thần lực của cô tập trung như thể đã tập trung hết vào thị lực, khiến cô có thể quan sát Qua Sứ một cách vô cùng rõ ràng, vô ngoài khiếp người của cơ giáp, còn có cặp mắt máy móc kia như thể cũng nhiễm lên ý cười hài hước.

Sớm biết Qua Sứ biến thái như vậy, cô đã đi mua một bộ cơ giáp bình thường hơn rồi, ngoại hình xấu xí của con cóc này, nếu không khiến Qua Sứ bị ghê tởm đến chết thì cũng chỉ còn cô bị ảnh hưởng thôi, à, còn có người núp đằng xa không dám nhìn thẳng về phía này – Tháp Bách.

.....

Hạng nhất về điều khiển cơ giáp luôn là alpha, dù một beta có tinh thần lực và thể năng đều phù hợp nhưng vẫn kém một alpha cùng cấp rất nhiều. Khi mới nghe câu này, Dụ Ninh chỉ cảm thấy nói quá, nhưng khi đứng trong đây nửa giờ, cô mới hơi chút hiểu được tại sao alpha có tư cách để ngăn đầu tư cao tự đại so với những nhóm người khác.

Toàn thân Dụ Ninh ướt đầm mồ hôi, như mới được vớt từ trong nước ra vậy, mặt mày trắng bệch, tinh thần lực ở mức gần như khô kiệt.

Cơ giáp không chỉ cần người điều khiển có đủ tinh thần lực và thể năng mà còn cần chủ nhân có đủ năng lực chinh phục chúng nó, thứ năng lực này tương tự như uy áp của tu sĩ, ví dụ, alpha là kẻ vừa sinh ra đã có uy áp của tu sĩ Trúc Cơ, beta là Luyện Khí, mà omega chính là người thường, đến cả tiên môn cũng không vào được.

Bởi vì không có "Uy áp" như vậy nên cơ giáp Dụ Ninh điều khiển đi tập tễnh như người già tám mươi tuổi, hơn nữa, không quá một giờ sau liền có vẻ lão đạo muốn ngã.

Chứng kiến động tác nhảy lầy dầy và nhào lộn đẹp mắt trên không trung của Qua Sứ, tâm lý không phục của Dụ Ninh lập tức chỗi dậy, mặc dù toàn thân vẫn cứ phát run, sắc mặt cũng trắng trong không máu nhưng cô vẫn ngồi trên ghế, tiếp tục cứng rắn hoạt động cơ giáp, lấp ba lấp bấp hươu quyền.

Vì tiết kiệm thể lực, cô không thao túng cơ giáp đứng thẳng như lúc ban đầu nữa mà bắt đầu nắm tay đâm xuống dưới, đánh vào mặt đất.

Động tác đánh ra bị Dụ Ninh làm chậm chạp vô cùng, như thể thả chậm hình ảnh bình thường mấy chục lần.

Hoàn thành xong, trong miệng cô đã tràn ngập mùi sắt gỉ y hệt mùi máu tươi, hàm răng cắn môi dưới cũng run lên. (Nghị lực là đây các b ạ)

Tuy cố gắng như vậy nhưng không làm được hai cái, tứ chi Dụ Ninh đã co quắp, cả người nằm rạp trên mặt đất, bởi cô thoát lực, cơ giáp mở ra trạng thái bảo hộ, bụng nở to thành một viên cầu trắng, Tháp Bách đứng đằng xa nhìn thấy một màn này liền ngáy người hồi lâu, cảm thấy thị giác của bản thân có vấn đề, trong phòng luyện tập có một con cóc bụng trương phình nằm chết.

Ánh mắt Qua Sứ vẫn như có như không liếc về phía bên này, khi thấy Dụ Ninh ngã xuống liền chạy nhanh đến bên cô.

Tháp Bách chỉ cảm thấy có một trận gió xẹt qua bên cạnh ông, người vốn đứng bên cạnh ông đã bằng cách kì dị nào đó đứng cạnh con cóc bụng to kia. (Haha, ý ông ấy là anh Sứ nhanh quá ấy mà)

Qua Sứ đẩy cái miệng đóng chặt của con cóc, bởi Dụ Ninh thoát lực nên cơ giáp đã sớm mở ra trang bị khẩn cấp, vì vậy, Qua Sứ không tốn quá nhiều thời gian để giải thoát cho cô.

Ôm chặt người mới bị nhả ra từ cơ giáp, trông mắt đen trầm tĩnh dần nổi lên từng tia máu đỏ, đôi tay thận trọng chạm vào thân mình như vừa mới rót xuống nước kia: "Chị....."

Không biết có phải ảo giác hay không mà Dự Ninh cảm thấy giọng nói mà cô nghe được có một tia đáng thương, yếu ớt.

Dự Ninh dùng sức mở mắt, muốn Qua Sứa đặt cô xuống, cô cũng không có việc gì, chỉ là chưa thể thích ứng món đồ chơi mới này mà thôi.

Há miệng, lại phát hiện không phát ra được thanh âm nào.

Dự Ninh lập tức xấu hổ tiếp tục nhắm hai mắt, tưởng tượng thật tốt đẹp mà hiện thực thì quá tàn khốc, những ngày qua cô thấy Qua Sứa lái cơ giáp dễ dàng như vậy nên chỉ nghĩ cơ giáp là con rối cần người lái, không coi rẻ nhưng cũng không coi trọng cho lắm, trước khi mua cơ giáp, cô còn mơ tưởng sẽ dùng kỹ xảo của bản thân đánh thắng Qua Sứa, rồi về sau uy phong lẫm liệt đại sát tứ phương như thế nào.

Mà thực tế lại đánh cô một cái tát nặng nề, cô lại phải nằm để bị Qua Sứa ôm ra.

trời lạnh này, đánh mấy quả là một trải nghiệm..... haha vi diệu.....ặc ặc

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Dành cho thứ 3

Editor: Inulovekagome

Thấy cô ấy sắc mặt trắng bệch, đôi mắt mở to lại không nói ra được lời nào, màu đỏ nơi đáy mắt Qua Sứa từ từ lan tràn, một chân hung hăng đá vào cơ giáp cóc.

Qua Sứa vẫn ở bên trong 【cường giả】, hơn nữa, một chân này còn mang theo sự tức giận không chỗ phát tiết của cậu, vậy nên, chỉ nghe “Bùm” một tiếng, tia lửa văng khắp nơi, nhắm mắt lại nhưng Dự Ninh vẫn có thể cảm nhận rõ ánh lửa sáng lên long lanh bên mặt mình.

Cô còn đang nghĩ lấy có gì để đổi một bộ cơ giáp mới, bây giờ thì chẳng cần nữa rồi.

Tháp Bách hoảng sợ trước hành động bất thành linh của Qua Sứa, sợ cậu làm nổ tung phòng luyện tập, ông lập tức lấy bình xịt chữa cháy bỏ nhào đến, vừa dập lửa vừa nhìn về phía hai người bên kia, an ủi qua Bom Nguyên Tử nào đó: “Đừng lo lắng, em ấy chỉ tạm thời bị mất lực, nghỉ ngơi một chút là ok, nếu thật sự không yên tâm thì có thể cho em ấy nằm trong máy trị liệu khôi phục thể năng, tinh thần. Đều là do thầy sơ sót, quên mất bạn An là omega, với thể chất của omega mà nói, ngồi trong cơ giáp lâu như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, tuy nhiên, bạn An có thể kiên trì lâu vậy đúng là không tệ.....”

Sau khi nói xong, Tháp Bách bỗng nhận ra có gì đó không đúng, tại sao ông lại cảm thấy sau lưng như bị chĩa súng Laser vào vậy, tự dưng nổi hết da gà, Tháp Bách quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện cậu học sinh thiên tài ông dạy dỗ một tháng nay nhìn ông như nhìn kẻ thù giết cha giết mẹ.

Dưới ánh mắt ấy, Tháp Bách nắc lên một cái: “Thật ra thầy nói như vậy là để trò dễ chịu một chút thôi, bạn An là người yêu của em, sao em có thể cứ chỉ chăm chăm quan tâm sự tập luyện của bản thân mà quên không chú ý em ấy!!! Nếu trò sớm chú ý em ấy một chút thì em ấy đã không mệt mỏi như vậy”

Nhờ sự cố gắng, tích cực đùn đẩy trách nhiệm, cuối cùng Bom Nguyên Tử cũng thu hồi ánh mắt, cậu nhìn về phía cô gái trong ngực: “Đều là sai lầm của tôi.”

Tháp Bách đứng bên cạnh liên tục gật đầu.

.....

Qua Sứa vốn định đem Dự Ninh đặt vào máy trị liệu, thế nhưng, một tay vừa duỗi ra lại rút trở về, đôi mắt nhìn cô gái như thể đang nhìn một con búp bê thủy tinh dễ vỡ: “Chị, một người nằm đó sẽ sợ sao?”

Dự Ninh hơi hơi lắc đầu một cái.

Qua Sứa hôn trán cô: “Em sẽ đi vào cùng chị.”

Nếu đã như vậy thì vừa nãy cậu dùng giọng điệu nghi vấn làm gì hả, Dự Ninh có chút gian nan trợn trắng mắt nhìn Qua Sứa, nhưng bởi không còn sức lực mà tầm mắt cũng nhẹ nhàng chẳng có lực sát thương gì, Qua Sứa nhẹ chạm vào khóe mắt cô một cái: “Chị, đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, em sẽ hưng phấn.”

Giọng nói còn mang theo mấy phần đáng tiếc, nếu không phải hiện tại An Ninh còn thờ cũng không nổi, cậu thật muốn dùng vài phương thức thân mật để

chứng minh sự tồn tại của cô ấy.

Dụ Ninh: "....."

Chỉ vài phút sau, thân thể Dụ Ninh đã khôi phục sức sống, cảm thấy tinh thần cô đã sáng lạng trở lại, lúc này, Qua Sữa mới lộ bản chất, đề lên người cô.

Đáng nhắc tới chính là máy trị liệu không giống tủ lạnh cũng chẳng phải dạng Microwave, nó có hình một chiếc giường lớn, màn mắc bốn phía, trên đỉnh treo máy phát quang trị liệu.

Dụ Ninh nhìn lướt qua người đang len lén liếc về phía bên này, đây người đang nằm trên ra."Thầy giáo đang nhìn."

Lời nhắc nhở mang ý cự tuyệt lại bị Qua Sữa nghe thành oán giận, cậu lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Tháp Bách, trong mắt lộ rõ mấy chữ to: ĐI RA NGOÀI

Tháp Bách ho khan hai tiếng, bỗng cảm thấy vị học trò này của mình cũng khá tốt, không trực tiếp đuổi ông ra, chừa chút mặt mũi cho giáo viên, để báo đáp đức tính tốt đẹp này, Tháp Bách tỏ vẻ thức thời rời khỏi:" Từ từ đi, không nên gấp gáp, nếu có dấu vết để lại cũng không sao cả, người máy dọn dẹp ở góc trái phòng, làm xong liền dùng nó, hôm nay chúng ta cứ vậy mà tan học đi, hai bạn học cứ tiếp tục vui vẻ (^u^)/~"

Giáo viên vì học sinh mà có thể làm được đến tận đây, nếu học sinh còn không làm được theo đúng lời thầy chỉ dẫn thì đã không phải trò giỏi rồi.....

Thân thể nhẹ nhàng bay bổng, tinh thần lực lại liên tục được máy trị liệu chữa trị, sáng lạng gấp trăm ngàn lần, Dụ Ninh có cảm giác mình như đang hút thuốc phiện. Tê dại, mê mang, cơ thể phập phồng không biết điểm cuối.

Tất nhiên đây chỉ là giống thôi, tê dại cũng không khiến cô quên mất điều gì đang xảy ra. Ít nhất là Dụ Ninh sẽ tuyệt đối không nghiệm cái cảm giác ướt nhèm nhẹp này, cô ở trong lòng dưng ngón tay giữa lên, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc.

.....

Kết quả của việc tiêu hao thể lực chính là Dụ Ninh càng hiểu thêm về cấu tạo cơ thể Qua Sữa, tuy nhiên, cô đã sinh ra hứng thú đối với cơ giáp - món đồ chơi mới lạ này. Tính cách của Dụ Ninh vốn chính là không chịu thua, còn chưa về đến nhà, cô đã tiếp tục đặt mua một bộ cơ giáp mới.

Giá một bộ cơ giáp vốn dĩ cũng không thấp, mặc dù cô có khả năng mua nhưng cũng không thể nhanh như vậy mua được bộ thứ hai, thế nhưng sau khi Qua Sữa được Liên Bang phát hiện thức tỉnh 3s, bọn họ liền trợ cấp cho cậu ta một khoản tiền, hơn nữa, hàng tháng, trường học còn chuyển một khoản hỗ trợ đặc biệt đến, đúng lúc số tiền này lại do cô quản lý.

Không phải tiền của mình nên Dụ Ninh dùng vô cùng mạnh tay, nếu kế hoạch ghé thăm Qua Sữa thất bại, cô cũng chẳng cần làm khổ bản thân làm gì, lần này, cô sẽ lựa chọn bộ cơ giáp phù hợp thẩm mỹ bản thân nhất. Nó giống cơ giáp của Qua Sữa, đều là dạng hình người, vô ngoài màu ngân bạch, thiết kế lưu loát gọn gàng làm người vui tai vui mắt, bởi mục đích hướng tới là cho phái nữ sử dụng nên giá cũng không quá max, tuy nhiên, khi nhận biên lai, Dụ Ninh lại cảm thấy có chút không đúng.

Sau đó, cô liền phát hiện, trong lúc cô mua cơ giáp, Qua Sữa cũng mua một bộ khác, tiền là của người ta, Dụ Ninh không có ý kiến, thế nhưng khi nhìn đến bộ cơ giáp kia, khóe mắt cô vẫn không nhịn được mà giật giật.

"Đây là cái thứ gì nha?"

Không biết có phải con cóc của cô đã giúp Qua Sữa có được ý tưởng này hay không, chẳng biết cậu ta kiếm từ nơi nào ra thứ đang đứng trước mặt cô nữa – một con thỏ màu hồng. (Các bạn có để ý anh main luôn có sở thích gì đó không???)

Giống cóc, con thỏ này cũng là cơ giáp hình thú, nhưng có vẻ không có nhiều lực công kích, thân thể bao phủ lớp lông hồng nhạt, đôi mắt khả ái màu đỏ, từ lỗ tai và cái đuôi bông bông tròn xoe có khả năng chứa vũ khí, từ góc độ nào cũng có thể thấy đây là thứ chẳng thể dùng để chiến đấu được.

Dụ Ninh cũng không mơ tưởng đến mức nghĩ Qua Sữa mua con thỏ này để tự bản thân cậu ta sử dụng, cô chỉ có thể thở dài một hơi nói:" Thấy cậu lái 【cường giả】trông thật uy phong nên tôi cũng muốn sử dụng một bộ cơ giáp hình người giống như vậy."

Nhìn hót cũng không thể khiến Dụ Ninh thành công khước từ món quà nhỏ này, Qua Sữa giao nhãn quang nào cho cô:" Nhưng dùng cái này, em có thể dễ dàng ôm chầm vào ngực hơn. "

Cũng bởi vậy nên tôi mới càng không muốn nó a!

Vốn dĩ, sau chuyện cơ giáp cóc, Qua Sữa không muốn An Ninh tiếp tục học cơ giáp nữa, thế nhưng, bởi phúc lợi được hưởng sau khi cô thoát lực quá tốt nên mới không cự tuyệt ý tưởng hiếu học này, thấy cô tỏ vẻ chê bai khi nhìn con thỏ, Qua Sữa hí hóp một cái, cũng không thúc ép, buộc cô nhất định phải dùng nó để học tập.

Qua Sữa dễ dàng thỏa hiệp khiến Dụ Ninh có dự cảm xấu, mà loại dự cảm này cũng nhanh chóng được chứng thực, để ngừa xuất hiện vấn đề như buổi trước, lần này, khi luyện tập, cô vẫn cố giữ một chút hơi sức, không để xảy ra tình trạng thoát lực.

Sau đó, Dụ Ninh liền phát hiện chút sức lực được giữ lại đó cũng nhanh chong bị Qua Sữa buộc dùng hết, tỷ như khiêu khích bằng ngôn ngữ, hoặc là đánh nhau với cô, Dụ Ninh lái cơ giáp chạy không được mấy bước, chỉ đánh vài quyền thôi là đã có thể thoát lực, sau đó chính là trị liệu, vuốt ve, tiếp

theo lại luyện tập, trị liệu, vuốt ve.....

Dụ Ninh sắp điên rồi, cô thử đổi sang dùng con thỏ thì thấy cuộc sống trôi qua dễ chịu hơn nhiều, điển hình là trị liệu và vuốt ve chỉ xuất hiện một lần trong ngày mà thôi, giúp cô có nhiều thời gian hơn để học tập.

.....

Bên này, Dụ Ninh luyện tập đến khí thế ngất trời, chẳng hay biết tình vồng bên kia đã vì mình mà như ong vỡ tổ.

Bức ảnh Tháp Bách đăng lên, nhiều người bình luận tỏ vẻ mình cũng đã bị đui mù, dĩ nhiên cũng không thiếu kẻ chạy ra châm chọc thường thức quái dị của hai con người trong ảnh, chỉ là, không bao lâu sau, chuyện này liền bị một thông tin khác phản pháo.

Status chủ yếu công kích An Ninh, nói cô không xứng với đệ nhất thiên tài của Liên Bang, hơn nữa, kèm vào đó là một đoạn video cảnh An Ninh nhục mạ Qua Sứ ở điểm dừng bus, câu kết cũng dùng đoạn chữ đỏ phóng đại để nhấn mạnh lại nội dung.

Ý tứ chính là An Ninh có lẽ đã dùng thủ đoạn dơ bẩn nào đó đi quyến rũ Qua Sứ, dân mạng nhất định phải mở to mắt, không để bị vẻ ngoài của cô ta lừa gạt.

Tin này vừa đăng đã đem lại làn sóng không nhỏ trong dư luận, sau đó lại có nhiều người tự xưng là bạn học của An Ninh, hàng xóm của An Ninh,... rồi rút đứng lên xác nhận điều này, họ còn nói rõ sau khi An Ninh thu dưỡng Qua Sứ thì liên tục hành hạ, đánh đập cậu ta, hơn nữa, quan hệ của hai người bắt đầu chuyển biến khi Qua Sứ thức tỉnh năng lực 3s, chắc chắn An Ninh đã dùng thủ đoạn lừa cậu nhỏ còn chưa thành niên kia.

Ngoài ra, việc An Ninh được học cơ giáp cũng trở thành đề tài công kích, nói cô rõ ràng là omega nhu nhược yếu đuối, đòi học cơ giáp cùng Qua Sứ chỉ là để cản trở con đường học tập của cậu ấy, khiến cậu ấy phí phạm tài năng mà thôi.

Lý do vô cùng kì quặc khiến tháp bách nhìn mà đau đầu nhức não.

Vốn việc dạy học cho một thiên tài đã ép khô ông, thêm một an ninh cố gắng kiên cường, quả thật đã khiến ông thành bã, nhớ đến tấm hình mình từng phát cũng là chuyện của nửa tháng sau rồi.

Mà khi thấy hình mình đăng lên gây ra sóng to gió lớn như vậy, Tháp Bách run tay thiếu chút nữa không đánh rơi quang não xuống đất, lúc này, ông hoàn toàn không thể mượn cớ đẩy trách nhiệm cho Qua Sứ được nữa rồi, tưởng tượng một chút, không biết tên học sinh không biết tôn sư trọng đạo kia nhìn thấy thảm kịch này có trực tiếp ra tay đánh ông hay không?

Lại liếc qua hai người đang tình nồng ý mật đút đồ ăn cho nhau kia, Tháp Bách quyết định sẽ không để việc này làm phiền bọn họ, buông xuống câu tan học, ông ngựa không dừng vó (Ý là dùng tốc độ nhanh nhất có thể đó) chứng minh quyền hạn để lấy video trong phòng tập về, lại tốn một số tiền thuê thủy quân, uy vũ, hùng dung đem tất cả video phóng lên tinh vồng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Status công kích An Ninh đã đăng nửa tháng nay nhưng vẫn chưa hết nhiệt, càng xào càng nóng, đã có không ít tạp chí, truyền thông muốn tìm cách phỏng vấn cô, nếu Tháp Bách phản ứng chậm một ngày thôi, đoán chừng trường học đã bị kí giả bao phủ đến nước chảy chãng lợ, khi đó thì dù cho ông muốn An Ninh và Qua Sứ không biết vụ này cũng là điều không thể.

Đối với việc tẩy trắng một người, Tháp Bách không có kinh nghiệm, vì vậy, ông dùng phương pháp đơn giản nhất là viết một bài đăng rồi đem tất cả video luyện tập của An Ninh dán lên, sau đó kết thúc bằng một dòng chữ màu đỏ.

"Tôi là thầy giáo dạy cơ giáp cho bạn An Ninh, tôi nghĩ, những video này cũng đủ để chứng minh em ấy là dạng người như thế nào."

Tựa đề không bắt mắt, video lại quá dài, tin này vừa phát ra cũng chẳng đem lại gọn sóng nào trong quần chúng, thật may là Tháp Bách cũng biết thực lực của mình, ông mướn một số lượng lớn thủy quân, đem bài đăng lên đầu đề các trang hot.

Vừa hot lên, số lượng click ngày một tăng cao, lượng bình luận cũng tăng lên không ít.

Mấy video dài ngắn không đều nhau, mấy status đầu còn có người châm chọc khả năng của An Ninh, đợi đến nửa giờ sau thì bắt đầu xuất hiện nhóm người đầu tiên xem gần hết video, họ xông vô bình luận, baba đánh vào mặt những người thiên cận trước đó.

Tầng 1x45: mấy cái này đều là ghép đi! Tôi thật sự không tin omega có thể lái cơ giáp, hơn nữa còn có thể thao túng cơ giáp hoàn thành động tác xoay tròn có độ khó cao như vậy.

Tầng 1xx46: cùng quan điểm với tầng trên, tôi cũng không thể tin đây là sự thật

Ps: động tác kia là Vòng Quay Tomas.

Tầng 2xx11: xem thôi mà mắt tôi cũng đã rơi lệ, ai nói omega chúng ta không chịu nổi một kích, An tiểu thư đã dùng thực tế chứng minh omega chúng ta cũng kém so với alpha và beta, cô ấy quả thực chính là niềm vinh dự của toàn thể omega.

Tầng 2xx12: bắt sống một bạn omega, avatar nếu là thật, khuỷu tay tôi tuyệt đối sẽ đuổi đến chỗ bạn, tầng trên, xin làm quen nha.....

ps: tôi cũng cảm thấy An tiểu thư giỏi vô cùng!

.....

Status lập tức sôi động lên, mặc dù còn có rất nhiều người nghi ngờ tính chân thực của video, nhưng đại đa số còn lại đều lựa chọn tin tưởng, bởi vì sự cố gắng của An Ninh thể hiện qua từng hình ảnh đã đủ để khiến người ngoài phải thay đổi cách nhìn.

Nhìn cô chỉ có thể từng bước run rẩy bước đi, mỗi lần trở ra đều là sắc mặt tái nhợt bị qua swuar ôm vào phòng trị liệu nghỉ ngơi, một lúc sau lại tiếp tục tiến vào cơ giáp, nếu sự kiên trì đó chỉ giữ trong vài ngày, có lẽ sẽ không đến mức làm người cảm động như vậy, tuy nhiên, có vẻ như tất cả đều được cắt nối vào một video, gồm hơn mười ngày tuần hoàn đều đặn như vậy, bọn họ thấy An Ninh vẫn cứ kiên trì luyện tập, cứ hai giờ lại thoát lực mà thoát khỏi cơ giáp.

Khi độ tin cậy của video được kiểm nghiệm cũng là lúc An Ninh triệt để trở thành nhân vật bóng tay của Liên Bang, trong nhất thời, danh tiếng đã vượt xa cả thiên tài 3s Qua Sửa, trừ những diễn đàn trò chuyện nổi tiếng, tên của cô còn lan rộng trên tất cả các kênh thông tin khác, mà chủ lực làm lên điều này chính là các bà nội trợ, bà chủ gia đình – omega.

Omega từ một loại người bị gán mác yếu ớt, nhu nhược, nhờ những hành động của An Ninh mà lập tức làm chao đảo ấn tượng cố hữu trong tiềm thức của các loại khác, ngay lập tức, hình tượng của An Ninh đã trở thành nữ thần trong lòng phần lớn omega.

Mặc dù chứng minh An Ninh học điều khiển cơ giáp cũng không phải để quấy rối Qua Sửa, thế nhưng vẫn có người đưa ra nghi vấn đối với hành động ngược đãi Qua Sửa của cô, vấn đề này, Tháp Bách cảm thấy, đây đơn giản chỉ là một lời nói dối.

Chung sống nhiều ngày, sao ông có thể không thấy rõ quan hệ giữa hai người chứ, rõ ràng chính là Qua Sửa áp chế An Ninh, triệt để, hoàn toàn, cái gì mà An Ninh ngược đãi qua swuar, quả thực là trò đùa.

Tháp Bách nghĩ một chút liền cắt vài video nhỏ thêm vào bài viết, đó đều là những đoạn phim ghi lại hình ảnh【 cường giả 】ôm một con thỏ màu hồng, ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Phát xong, Tháp Bách còn tỏ vẻ hứng thú nói một câu, "Từ lúc hai người đó ở bên nhau cho đến giờ, tôi nghĩ chuyện ngược đãi là không có khả năng, tuy nhiên, không ai xác định được là họ có loại đam mê đặc thù nào đó hay không đâu nhé."

Mấy chữ "Ham mê đặc thù" lập tức khiến câu chuyện đưa lên đỉnh núi, thông tin đệ nhất thiên tài của đế quốc là cái M, hơn nữa còn rất thích động vật, ngay lập tức trở thành trang đầu của nhiều tờ báo.

Việc lớn như vậy, dù Dự Ninh muốn không biết cũng khó, lên mạng, vừa nhìn mấy dòng công kích đó, cô liền biết ai là người đứng sau chuyện này, trừ Lam Lan, cô thật sự không nghĩ ra người thứ hai có thể hiểu rõ nguyên chủ vậy, lại có thể đưa ra nhiều chi tiết đời thật, ngôn từ cũng quen thuộc như thế.

Dự Ninh mua một tài khoản rác, đem hình Lam Lan dán trên tất cả các diễn đàn lớn, để cô ta cũng thử cảm nhận một chút cái tư vị được nổi bật là như thế nào.

.....

Nửa năm sau.

Nửa năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, nói thí dụ như dưới sự nỗ lực luyện tập không ngừng nghỉ, cuối cùng tinh thần lực và thể năng của Dự Ninh đã tăng lên không ít, mặc dù không bằng Qua Sửa nhưng cũng đứng đầu trong các omega của Liên Bang.

Bởi có thể thuần thục lái cơ giáp, hơn nữa lực chiến đấu cũng không yếu, Dự Ninh bắt đầu tham gia các cuộc tranh tài lớn, cũng nhận được không ít giải nhất, ngoài ra, nhờ công pháp bản thân kiên trì tu luyện, fan hâm mộ cô cũng càng ngày càng nhiều.

Nhận định của mọi người cũng chuyển từ, An Ninh không xứng với Qua Sửa, thành chỉ có thiên tài 3s mới xứng với An Ninh.

Ngoài ra, trải qua sự kiện hình ảnh trước kia, vận may của Dự Ninh cũng có vẻ tốt hơn, không có hậu chiêu, trải qua mấy tháng bị dân mạng công kích, Lam Lan quyết định đi làm diễn viên AV.

Bởi vì số lượng omega thừa thối, chính sách bảo vệ của Liên Bang đối với omega rất chặt chẽ, nếu phim mà có cảnh sờ tay omega thôi cũng đã đủ để nhiều người hưng phấn, Lam Lan trở thành omega đầu tiên dán thân vào con đường quay chụp cảnh nóng.

Chỉ mấy tháng cũng đã ra không ít tác phẩm, trong đó, tư thế nào cũng có, giống loại gì cũng thử qua, biểu hiện hào phóng ấy khiến cô ta thuận lợi vượt qua con sóng nhỏ, có được một lượng lớn fan trung thành.

Dùng phương thức này để được alpha yêu thích, kết cục như vậy, hẳn là đã làm nguyên chủ hài lòng.

Theo cô, chuyện này coi như chấm dứt, vì vậy, Dự Ninh không còn quá quan tâm đến “người bạn” này nữa.

Hơn nữa cô cũng chẳng có thời gian đi chú ý chuyện khác, khi mà phát tình kì càng ngày càng đến gần, ánh mắt Qua Sứa nhìn cô cũng càng ngày càng đáng sợ, mỗi lần Dự Ninh nhìn thẳng vào mắt cậu ta đều cảm thấy run rẩy, kinh hãi vô cùng, cả người run lên như cây sậy.

Tự thuyết phục bản thân gần một năm nhưng cô vẫn không thể lừa mình phải vì nhiệm vụ mà hiến thân gì đó, nếu đối tượng là Qua Sứa của quá khứ, mặc cô đánh nắng thì còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng bây giờ là Cố Ti Vực tính cách ác liệt, cô thật sự không thể nhận nổi.

Thật muốn biến mất, đợi đến khi đối phó với Trùng tộc mới xuất hiện, lấy được chiến công liền lập tức trở lại Tinh Hải.

Bất quá, việc đối phó với Trùng Tộc còn đang ần núp trong loài người là một vấn đề lớn, hơn nữa, nếu cô thật sự đi rồi không may bị Qua Sứa bắt lại, chẳng cần thử cũng biết hậu quả chắc chắn sẽ khiến cô phải hối hận vì đã có cái ý định chạy trốn đó.

"Chị, chị đang nghĩ cái gì?"

Dự Ninh nghe thấy giọng nói của cậu, quay ra cười một cái: "Sao hôm nay trở về sớm vậy?"

"Ừm." Qua Sứa đi tới bên sofa, cúi người hôn trán cô: "Nhớ chị."

Nói xong cũng không có ý dòi đi, Dự Ninh yên lặng một lúc lâu thấy không thể lừa dối cho qua chuyện này được, đành hôn lại cậu: "Tôi cũng nhớ cậu. không phải thực chiến ba ngày sau mới kết thúc sao?"

Gần đến lúc tốt nghiệp, toàn bộ khóa trình của Qua Sứa đã biến thành thực chiến, liên tục mấy tháng, giúp Dự Ninh được nghỉ ngơi một thời gian.

"Sợ chị nhớ em quá nên hoàn thành trước thời hạn rồi." Qua Sứa cười cười, khuôn mặt cậu xát lên cần cổ cô: "Chị, giúp em cởi quần áo đi." (Trong đầu ông chỉ có vậy thôi hả????)

Cô còn lâu mới..... Dự Ninh đột nhiên đẩy Qua Sứa ra, khi ánh mắt cậu chuyển thành màu đỏ lại chạy đến gần, lỗ mũi cứ thế cùng cùng hít hít người trước mặt.

Giống như một con thỏ nhỏ khá ái, vẻ mặt khẽ buồn lòng, tay Qua Sứa nhẹ nhàng vuốt trên đầu cô, trấn an: "Thế nào? Chẳng lẽ nghỉ ngơi trên người em có hương vị của omega khác?"

Nếu có thì tốt rồi, Dự Ninh nhú nhú mày, lấy dao nhỏ trong hòm thuốc ra, vạch một đường trên tay Qua Sứa, ngón tay đâm vào mô một lúc lâu mới lấy ra một viên trứng màu xanh lá gì đó.

Sau khi rời khỏi thân thể người, nó còn giật giật vài cái, muốn dời khỏi ngón tay Dự Ninh, hướng về phía vết thương trên tay Qua Sứa.

"Trùng trùng?" Thấy vật kia, Qua Sứa có chút kinh ngạc. Trong thân thể có thêm thứ như vậy mà cậu chẳng hề hay biết.

Dự Ninh tìm một lọ thủy tinh kín, ném trùng trùng vào, cô cũng chỉ là nhờ ngửi thấy mùi vị khác lạ trên người Qua Sứa nên mới nhận ra thứ này, trong nội dung kịch bản, Qua Sứa cũng từng gặp phải kiếp nạn này, bị trùng trùng cao cấp kí sinh, tuy nhiên, nhờ định lực kinh người mà cậu ta đã diệt trừ được trùng trùng khi đấu tranh với nó, nhờ vậy mới không bị biến thành nhân trùng.

Chỉ là, xem xét thời gian trong tài liệu và thực tại thì có vẻ đã nhanh hơn nửa năm, chẳng lẽ vì Qua Sứa thức tỉnh 3s trước một năm nên đại chiến xâm lược của Trùng tộc cũng dời lên phía trước?

Vậy thì thật tốt quá, Dự Ninh vui vẻ vô cùng, thái độ đối với Qua Sứa cũng khá lên không ít, "Cánh tay có đau không? Tôi cũng vì lo cho an toàn của cậu nên mới lập tức hành động, đau không?"

Máu từ vết thương chảy ra nhuộm đỏ nửa cánh tay cậu, khiến chiếc áo sơ mi màu trắng cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu, vị trí trùng trùng kí sinh, sau khi trùng dời khỏi đã có dấu hiệu hư thối, máu thịt bên trong dần chuyển màu tím đen.

Cảnh tượng này kết hợp trông mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn về phía này kia khiến người rất dễ sợ hãi, tuy nhiên, bởi vừa nãy có thể thương tổn Qua Sứa nên tâm trạng Dự Ninh vẫn đang hết sức vui vẻ, cô chủ động cầm khăn lau máu cho cậu.

"Đau."

"Hả?" Dự Ninh nghi ngờ nhìn người kia một cái.

Tay còn lại giơ lên sờ sờ mặt cô, Qua Sứa ủy khuất nói: "Em đau quá."

Dự Ninh ngăn người, lập tức cầm bình xịt trị liệu lên: "Phun cái này xong đi rửa vết thương vậy."

Qua Sứa nghiêng tay lệch đi, chân mày cau lại: "Không cần mấy thứ đó."

"....." Dụ cảm xấu.

"Chị hôn em, em sẽ không đau."

Cô biết ngay là sẽ không có chuyện gì tốt mà, thế nhưng nếu có thể kéo dài thời gian trị liệu của tên khốn này, khiến vết thương nặng hơn chút nữa, Dụ Ninh vẫn cảm thấy không thiệt, vì vậy, cô hôn lên môi cậu, mỗ, hút một lúc, đến khi hồi hồn lại đã thấy quần áo bản thân xộc xệch ngồi trên người Qua Sứa, mà tên chết tiệt kia thì híp mắt, vui thích hưởng thụ, đôi tay vuốt ve trên người cô, máu tươi dính dính tanh tươi dính trên người mình không ít.

Dụ Ninh liền xịt phun sương ngăn máu chảy, kết thúc hoạt động hôn giảm đau lần này.

Qua Sứa còn không chịu thua, đưa tay vuốt ve cánh môi ướt át ngọt ngào kia: "Tay đau quá, chị giúp em tắm đi."

Dụ Ninh thật hối hận sao khi dùng dao không tiện thể vạch cho mình một đường, để bây giờ tự nhiên muốn giết kẻ trước mặt như thế này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Cuối cùng thì Qua Sứa cũng chẳng được như nguyện mà đem Dụ Ninh kéo vào phòng tắm, Tháp Bách đột nhiên gọi điện thoại nói ông phát hiện chút chuyện, đây cũng là lần đầu tiên, Dụ Ninh và Qua Sứa thấy ông thầy này nói với giọng nghiêm túc như vậy, vì thế, hai người thu thập qua loa bản thân rồi lập tức ra ngoài.

Dụ Ninh thuận tay mang theo lọ thủy tinh đựng trùng trùng, cô nghĩ điều Tháp Bách đề cập đến hẳn là ít nhiều có liên quan đến thứ này.

Quả nhiên, khi đến điểm hẹn, trừ Tháp Bách còn có mấy giáo viên khác trong trường, thấy đồ mà Dụ Ninh đưa ra, con người tất cả mọi người đều co rụt lại, một người còn tỏ vẻ khản trương hỏi: "Thứ này các em lấy từ đâu?"

Dụ Ninh gật đầu với Qua Sứa: "Từ trong tay cậu ấy, sao vậy ạ?"

Cất bình thủy tinh thật cẩn thận, Tháp Bách mới nghiêm túc nhìn về phía hai người: "Bây giờ hai em phải làm một bài kiểm tra đã, sau khi có kết quả, tôi mới có thể nói chuyện với hai em."

Dụ Ninh và Qua Sứa nhìn nhau một cái, gật đầu đồng ý: "Kiểm tra như thế nào?"

Tháp Bách lấy ra mấy viên thuốc, "Ăn nó, sau đó đi qua máy chiếu xạ laser là được."

Có kinh nghiệm từ Qua Sứa, sau khi nhận thấy trên người Tháp Bách không có mùi trùng trùng kí sinh, Dụ Ninh mới yên tâm uống thuốc và tiếp nhận chiếu xạ.

Thấy hai người thuận lợi hoàn thành khảo nghiệm, mấy người Tháp Bách mới thờ ra một hơi.

"Trong nhiệm vụ lần này, chúng tôi đã phát hiện vài học sinh trở về có trùng trùng kí sinh, thậm chí, có con đã xâm chiếm đầu não của học viên, hoàn thành chu trình kí sinh, vậy nên mới phải làm bài kiểm tra này."

Nghe xong câu chuyện, Dụ Ninh cũng chứng thực suy đoán của mình, âm mưu tiến công của Trùng tộc đã nhanh hơn so với kịch bản gần nửa năm.

"Thật quá kinh khủng, những loại trùng trùng này đều do cao cấp Trùng sinh ra, sau khi kí sinh trên cơ thể người sẽ không ngừng hấp thu trí nhớ trong đại não, thêm vào đó, chúng có khả năng giả dạng người bị kí sinh một cách hoàn mỹ tất cả hành động, thói quen của họ." một vị giáo viên hoảng sợ giải thích: "Thật may là trong số những học sinh bị kí sinh có người có cha mẹ là nhân viên y khoa, đặc biệt chuyên trách nghiên cứu về Trùng tộc, sau khi phát hiện con họ có những biểu hiện bất thường liền tìm và lấy trùng trùng ra, nhờ đó, chúng tôi mới có thể nhanh chóng nhận ra điều này."

Ánh mắt lóe lóe, có vẻ như bọn họ chỉ cho rằng Trùng tộc muốn đem những học sinh này ẩn vào Liên Bang, Dụ Ninh chợt nói: "Nếu bọn chúng có khả năng như vậy, nói không chừng đã ẩn nấp trong số đồng nhân loại rồi."

Tháp Bách lắc đầu một cái, "Đây là điều không thể, loại trùng này tuy lợi hại nhưng sản lượng không cao, nếu không, chúng ta cũng đã sớm không đầu lại kẻ địch rồi, đoán chừng lần này ra được trăm cái cũng là vốn gốc."

Dụ Ninh nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến.

"Không đúng."

Kẻ vẫn đứng trầm mặc đột nhiên lên tiếng, tầm mắt tất cả người trong phòng đều dồn lên người cậu, xem xem thiên tài đệ nhất đế quốc có cao kiến gì.

"Ký sinh trùng không chỉ có những người này." Nói xong, dừng một chút, "Tôi đã nhìn thấy."

Lời vừa ra khỏi miệng lập tức khiến mọi người sợ hãi.

"Em đã từng thấy rồi!" Tháp Bách hét lên một tiếng, "Thấy ở đâu?"

Giọng điệu không nhanh không chậm, Qua Sứa dường như không cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề: "Trong trường học."

.....

"Cái gì! Trường học?"

Âm thanh Qua Sứa từ tính khàn khàn, giọng điệu chậm rãi, rõ ràng, nếu xuất hiện ở đài phát thanh, ắt hẳn sẽ chẳng ai có thể chán ghét một giọng nói như vậy, tuy nhiên, trong tình huống cấp bách này, giọng nói đều đều chậm chậm ấy quả thật có thể làm người sống sờ sờ tức chết, một vị thầy giáo đưa tay vào đầu đem mấy cọng tóc cuối cùng của mình dặt ra (tội nghiệp ông thầy hời ^^), nhìn mấy sợi tóc trên tay chán nản hỏi: "Bạn học Qua Sứa, em có thể nói nhanh một chút được không a! Ở chỗ nào trong trường? Cụ thể chút, nếu em vẫn giữ thái độ người ngoài cuộc như thế này, tóc thầy sẽ bị áp lực mà không mọc được lên mất!"

"Ông bị như vậy là do xem nhiều phim AV, hiểu không hả?" người đứng bên liếc ông thầy hỏi một cái, bắt đầu nói móc.

"Ông mới xem AV! Vị hôn thê omega của tôi vô cùng xinh đẹp, so thiên tiên còn đẹp, sao tôi còn phải xem mấy thứ đó!! Ngược lại là ông, trên tay có kén dầy như vậy, cũng chẳng biết buổi tối đều đang làm cái gì!"

"Được rồi, được rồi, đừng tranh cãi nữa, các người không quan tâm trường học có phải đang bị Trùng tộc xâm lấn hay không nhưng chúng tôi còn quan tâm nha! Qua Sứa, em nói nhanh chút, ở nơi nào trong trường thấy vậy?" Tháp Bách thấy hai người cãi vã mãi không xong, rống lên một tiếng rồi lại khàn trương nhìn về phía học trò của mình.

Qua Sứa bình chân như vại, mang một cái chiếc ghế ra, ngồi xuống liền ôm Dự Ninh lên đùi, cậu còn tỏ vẻ rảnh rồi nghịch nghịch tóc cô: "Ồ gần đây, lúc đó nó đang ăn com, tôi vừa lúc đi qua."

"Chết tiệt!" Tháp Bách ôm đầu thét lên: "Đây là chuyện từ lúc nào, không đúng không đúng! Mười ngày trước em mới hoàn thành nhiệm vụ thực tập chiến, vậy chuyện này cũng nằm trong khoảng mười ngày trước. Ôi trời ơi!!! Tại sao em không nói cho tôi một tiếng! Đúng rồi, còn nữa, nó có thấy em phát hiện nó đang ăn không?"

"Nếu vậy, gần đây trường học cũng phát hiện có vài học sinh bị mất tích." Một giáo viên khác bổ sung.

Nói xong, tất cả mọi người cố gắng không để bản thân suy nghĩ quá nhiều, đem cơ hội nói chuyện nguyên vẹn dành cho Qua Sứa.

Qua Sứa ôm Dự Ninh muốn đứng lên, nửa khuôn mặt chôn vào hõm vai cô, thấy không khí chung quanh căng chặt, một lúc lâu mới buồn bực trả lời: "Mười năm trước, không có hứng thú, không có." Sau khi nói xong, ánh mắt cậu lại hướng về phía lỗ tai cô gái, vành tai như màu ngọc sáng trong, trắng đẹp, cậu bỗng có một loại kích động muốn hôn lên nó.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, thân thể cũng hơi hơi xuất hiện phản ứng, thấy Dự Ninh quay đầu xấu hổ trừng mắt mình một cái, thân thể càng không thể không chế phản ứng cuồng nhiệt này.

Mắt đỏ cả lên, cậu len lén hôn lên cằm cổ cô, khi nhìn về phía đám Tháp Bách thì ánh mắt đã khôi phục sự lạnh lẽo, trầm tĩnh thường ngày, nếu không phải vì mấy người này, cậu đã dễ được chỉ vào bồn tắm rồi, đầu gối như bây giờ, chỉ có thể trông mơ giải khát (1).

"Tôi muốn trở về nghỉ ngơi."

Mấy vị giáo viên vẫn đang cãi vã lập tức im tiếng, cuối cùng, người thân thuộc nhất với Qua Sứa trong đám bọn họ bước ra.

Vị học trò này của ông giống như sinh ra đã vì điều khiển cơ giáp mà sống, mấy tháng học tập, tài nghệ của cậu đã vượt xa cả ông, vì vậy, Tháp Bách vẫn chưa bao giờ coi mình là trưởng bối khi đối đãi với Qua Sứa, giọng điệu nói chuyện với cậu luôn là kiểu thương lượng.

"Là như vậy, nghỉ ngơi dĩ nhiên không có vấn đề gì, thế nhưng người từng thấy qua Trùng tộc chỉ có bạn học Qua, nếu không, thầy cho các em một phòng kí túc xá đơn độc để các em nghỉ ngơi, được không?"

Qua Sứa nhú nhú mày, cự tuyệt nói: "Chị bị quen giường."

Dự Ninh tròn mắt cả mắt, bây giờ, ngày nào cô cũng ngủ trên giường tên nhóc này, cũng chẳng thấy cậu ta đem giường ở phòng cô để sang phòng bên đó, đây rõ ràng là bởi cậu ta không thích ngủ ở nơi xa lạ.

Nghĩ tới đây, Dự Ninh lập tức cười xua tay: "Em không sao đâu, cứ nghỉ trong kí túc xá trường đi. Thầy, nếu thầy có bất cứ vấn đề gì cũng có thể trực

tiếp tìm chúng em”

Tháp Bách vốn đang muốn cười, nhưng vừa liếc qua ánh mắt giết người của Qua Sứ liền biết, nếu ông không có việc gì cứ đi quấy nhiễu bọn họ, ắt hẳn ông sẽ chết rất thảm, chính vì vậy, về mặt lập tức cứng đờ, để Qua Sứ không phải lưng đeo tội danh thí sư (2), Tháp Bách đành lựa chọn lắt đầu.

"Vấn đề nhỏ chúng ta cũng có thể tự giải quyết, các em cứ nghỉ ngơi cho tốt, đợi đến khi nào các thầy tìm được người tình nghi sẽ báo và để bạn Qua đến xác nhận."

Nói xong, ông cũng thuận tiện thu hoạch được ánh mắt khinh bỉ của An Ninh, làm thầy người khác đúng là chẳng dễ dàng.

"Đúng rồi, còn có một vấn đề, quả trứng này hai người làm thế nào mà phát hiện được?"

Nghe có người hỏi, tròng mắt Dự Ninh sáng lên, đối với việc có thể khiến bản thân bận bịu, cô vô cùng hoan nghênh:" Hình như em có thể cảm nhận được trùng trùng."

"Còn có loại năng lực này?" Tháp Bách nhìn thấu ý nghĩ không muốn cùng Qua Sứ ở bên nhau một mình của cô, nghĩ rằng An Ninh đang cố tùy tiện bịa ra một năng lực.

"Đương nhiên là có, nếu không sao em có thể nhận ra có trùng trùng trong cánh tay cậu ấy được chứ." Dự Ninh gật đầu, triển lãm vết thương chưa khép lại trên tay Qua Sứ cho mọi người xem:"Em đi giúp mọi người vậy. So với việc uống thuốc và chiếu xạ, sự tham gia của em không phải sẽ giúp chúng ta phát hiện kí sinh trùng nhanh hơn sao?"

"Nếu như được thì tốt quá."

Qua Sứ nắm lấy cổ tay cô, con ngươi đen nhánh tăm tối không một tia nhiệt độ:"Chị, chị không muốn đi cùng em sao?"

Dự Ninh hôn một cái lên trán cậu, trấn an nói : "Thời gian chúng ta có thể bên nhau nhiều như vậy, bây giờ an toàn của loài người quan trọng hơn."

"An toàn của loài người....." Qua Sứ thấp giọng lặp lại một lần nữa, "So với em quan trọng hơn." (chịu thua anh main thôi, xin nhận em một lạy)

Tại sao đến cả việc này cũng có thể ần dấm? trước kia, Tháp Bách còn nghĩ Qua Sứ chỉ có chút nhân cách phản xã hội, đây có thể liên quan đến thiếu thời của cậu ấy, Qua Sứ thiếu sự đồng tình, tính cách cũng đôi chút thiếu hụt tình cảm cơ bản của con người, thậm chí, Qua Sứ còn bang quang với chính bản thân cậu ta, điểm này có thể khẳng định ở việc sau khi mạnh lên, cậu nhóc cũng không hề trả thù những kẻ đã bắt nạt mình trước đó. Nói đi nói lại, chỉ có An Ninh mới khiến tình cảm cậu dao động, biến hóa, để phòng ngừa Qua Sứ vì lời nói của người yêu mà biến thành sát nhân, gặp ai giết kẻ đó, Tháp Bách lập tức lắt đầu với An Ninh, chỉ kém chưa lắt rụng cái đầu xuống.

Dự Ninh cho ông một ánh mắt xin cứ yên tâm, kế hoạch của cô là trở thành anh hùng bên cạnh Qua Sứ trong trận chiến với Trùng tộc, chứ không phải là hồng nhan bên cạnh sát nhân cuồng ma.

Về mặt cô ôn hòa vuốt vuốt đầu Qua Sứ:"Vừa nãy chị nói sai rồi, chẳng có chuyện gì quan trọng hơn người chị yêu cả, chị đến thế giới này, nguyên nhân lớn nhất chính là vì trở thành người thân nhất bên A Sứ nha, trừ tiểu Sứ, ai chị cũng không muốn quan tâm, thế nhưng, nếu Trùng tộc xâm lấn, gây ra chiến tranh, chúng ta không thể an bình sống bên nhau mãi được, vậy nên chị mới mong có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này."

Từ sau khi Qua Sứ nói mục đích học tập cơ giáp là để tăng cường năng lực, để "Không ai có thể cướp chị đi ", Dự Ninh đã vứt bỏ bất cứ lí do gì liên quan đến chí hướng, tình nghĩa để thuyết phục cậu ta, lại nói tên nhóc này mặc dù nhìn giống Cố Ti Vực nhưng tính cách,...haha đừng nói là chính phái, so với một ma tu như cô còn ác liệt hơn mấy phần, ít nhất, tâm tình tốt, cô còn có thể cứu vài phạm nhân đang lâm vào nguy nan.

Tháp Bách âm thầm khen ngợi An Ninh một cái, ông không hề biết An Ninh còn có thể nói ra những câu nói sến súa như vậy.

Nghe lời cô, về mặt Qua Sứ quả nhiên đã tốt hơn một chút, khóe miệng cậu hơi nhếch lên:"Em biết người đó là ai, em tìm được người đó, chị nhớ theo em đi nghỉ đây."

Mấy vị giáo viên đứng làm bối cảnh chung quanh giận mà chẳng thể nói gì, thì ra, vừa nãy họ nói nhiều như vậy, cậu ta cũng chẳng nghe lọt một câu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Qua Sứ ra tay, chẳng tốn nhiều thời gian, họ đã tìm ra vị học sinh bị kí sinh kia, người đó là một beta, khi tìm được người, cậu ta còn rất trấn định nói cha mình là ai, bọn họ không có đầy đủ chứng cứ thì không được dẫn bản thân lên viện nghiên cứu để kiểm tra, lúc nói chuyện, giọng điệu mạch lạc rõ ràng, biểu cảm nghi ngờ, khinh thường trên mặt thể hiện hoàn toàn tốt, giống như một con người bình thường, chẳng hề giống kẻ đã bị trùng ăn hết đầu óc, thân thể đã bị trùng thay thế.

Bộ dáng tên này cũng khiến người khác phải sinh ra nghi ngờ, không xác định được là Qua Sứa có nhìn nhầm hay không.

Qua Sứa lại nói thêm vài câu, tên kí sinh kia cũng trả lời mấy câu, cậu dừng lại không hỏi tiếp, trực tiếp xông lên.

Ra đòn, chiêu chiêu tàn nhẫn, đều là sát chiêu, lúc đầu, tên kí sinh còn tức giận la mắng vài câu, thấy Qua Sứa không chút để ý, đòn tiếp theo sắp chặt đứt cổ bản thân, nó mới lộ ra bộ mặt thật.

Thân thể kẻ trước mặt vặn vẹo thành một tư thế không thể tưởng tượng nổi, tránh được một chân của Qua Sứa, hốc mắt đột nhiên giãn to, ngũ quan cũng bị chen lấn đến gần như biến mất, cả khuôn mặt chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lớn kinh khủng, hơn nữa, đôi mắt ấy chỉ có tròng trắng, vốn khi hình người thì con người mang kích cỡ thích hợp, hiện tại chỉ còn một điểm đen, bị cặp mắt quái dị kia lia đến, mấy người không nhìn được sự sợ hãi trong lòng.

Mà da tay nó cũng hoàn toàn bong tróc, lộ ra dây thần kinh còn đang run rẩy và máu thịt tươi đỏ.

Sau khi kí sinh trùng biến thân, một mùi hương cỏ xanh hư thối cũng tràn ngập không khí xung quanh, Dụ Ninh giật giật lỗ mũi, mùi vị này chính là thứ mà cô ngửi được trên người Qua Sứa, mùi của trứng trùng, tuy nhiên, bây giờ đã bị phóng đại vô số lần.

Rất nhiều cái “tay” xuất hiện từ trên eo nó, rất nhiều, trên đầu “tay” toát ra móng nhọn, phối hợp cực tốt, đánh về phía Qua Sứa.

Qua Sứa nhảy về sau mấy bước tránh mấy thứ xúc tu kinh tởm này, cậu đến bên người Dụ Ninh, hướng về phía đoàn người còn chưa tỉnh kia, lạnh lùng nói: “Tìm được rồi, chúng tôi đi về đây.”

Nói xong, lập tức ném cục diện rối rắm này cho đám Thập Bách, cùng Dụ Ninh rời đi, chỉ để lại hai bóng lưng tiêu sái.

Không chỉ khiến Dụ Ninh sửng sốt, tất cả mọi người đứng tại chỗ đều sửng sốt, đợi đến khi kí sinh trùng bắt đầu đột tấn công bằng xúc tu thứ hai đến trước mặt, cả đám mới hoàn hồn, mắng một câu thô tục rồi công kích về phía quái vật.

Dụ Ninh bị Qua Sứa kéo đi được một đoạn, lập tức phát hiện bản thân vẫn chưa bị ông trời vứt bỏ, may mắn vẫn đến với cô vào lúc này.

Dừng bước, Dụ Ninh không chế không để vẻ mặt quá vui sướng: “Tôi cảm thấy trùng trứng hoặc là kí sinh trùng rồi.”

“Hả?” Qua Sứa đáp một tiếng, tỏ vẻ không hiểu tại sao lại phải vì điều này mà dừng bước?

Dụ Ninh kiên nhẫn giải thích: “Chúng ta cần giải quyết tất cả những kẻ có ý định xâm lấn rồi mới được nghỉ ngơi.”

Qua Sứa thần nhiên thẳng thừng lắc đầu một cái, “Không cần.”

“..... Không phải vừa nãy đã nói rõ sao?”

“Nói rõ cái gì?” Qua Sứa mờ mịt.

Đối với loại người luôn luôn thay đổi như thế này, Dụ Ninh lựa chọn im lặng.

Hai người giằng co nhau một phút, dường như Qua Sứa mới cảm nhận được sự tức giận của cô, mắt chớp chớp, bẻ cô vào lòng, nhân cơ hội hôn hôn vành tai kia: “Em rất muốn chị, muốn hôn chị, chạm vào chị, muốn đến mức đầu óc sắp nổ tung.”

Chính vì thế nên còn lâu tôi mới theo cậu!

Dụ Ninh cũng ôm lấy Qua Sứa, thân mật cọ cọ trong lòng cậu ta: “Giải quyết chuyện này trước đã được không? Chúng ta cũng sắp thành niên rồi, tôi chỉ muốn có thể sống yên ổn và gả cho cậu, nếu chuyện Trùng tộc không được giải quyết, Liên Bang có mệnh hệ gì, chúng ta không lấy được giấy kết hôn.....”

Qua Sứa cúi đầu chận cái miệng nhỏ kia lại, dường như chỉ có phương thức này mới giúp cậu không lộ vẻ vui sướng của bản thân ra bên ngoài, nụ hôn chỉ dừng lại cho đến khi Qua Sứa nhận thấy chị không thể thờ nổi mà đầm đẫm mình vào cái mới lưu luyến kết thúc.

Hai mắt tỏa sáng lấp lánh, Qua Sứa mong chờ nói: “Chị, chị muốn gả cho em?”

Dụ Ninh thở hắt hắt đầu.

Qua Sứa không hài lòng với thái độ qua loa lấy lệ kia, nâng cằm cô, nghiêm túc mặt đối mặt.

“Chị, chị nói có thật không?” Giọng nói mang theo vài phần kích động, còn thêm một tia khẩn trương khó có thể miêu tả, cậu cũng không biết bản thân đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng, trước kia mình cũng không có cảm giác đặc biệt gì với cô ấy, nhưng kể từ khi cô ấy tỏ vẻ thân cận với bản thân, tất cả đã thay đổi, cậu bắt đầu khát vọng, khát vọng thấy cô, khát vọng cô biểu lộ bản thân với mình, trừ đó ra, cậu còn muốn đoạt lấy tất cả của cô gái ấy.

Cậu biết An Ninh không thích cậu như những gì cô nói, thậm chí, trước đó, cậu cũng cảm nhận được sự ứng phó không thật của cô, nhưng vậy thì đã sao chứ, cậu chính là đã thích một người như vậy, nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là cô, mờ mắt ra cũng chỉ muốn thấy hình bóng ấy, cậu cũng chưa

bao giờ nghĩ tới, mình sẽ có loại tình cảm mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến không còn lí trí, mãnh liệt đến chẳng hề quan tâm có được đáp lại hay không.

Nghe An Ninh nói muốn gả cho cậu, thiếu chút nữa Qua Sứa đã không khống chế được sự kích động của mình, thiếu chút nữa không đợi được đến phát tình kì của cô mà lập tức cho cô hoàn toàn trở thành người của bản thân.

Dụ Ninh ngẩn người, chỉ nhìn về phía ấy mà cô cũng có thể cảm nhận được tình cảm nóng rực có thể gây tổn thương bất cứ điều gì kia, trái tim đột nhiên có chút hồi hận, vốn dĩ cô tính sau khi đối phó xong Trùng tộc sẽ không ở lại, hoàn thành nhiệm vụ sẽ lập tức trở lại Tinh không.

Vậy nên đây cũng chỉ toàn là nói dối mà thôi, bây giờ về mặt Qua Sứa có bao nhiêu mong đợi, khát vọng thì về sau sẽ có bấy nhiêu cảm hận mất.

Cùng lắm thì sau khi nhận được giấy kết hôn thì cô mới rời đi, Dụ Ninh cố gắng bình ổn trái tim đang lo lắng vì sự lừa gạt, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thấy cô gạt đầu, Qua Sứa lộ vẻ mặt thỏa mãn, nụ cười nở rộ làm khuôn mặt cậu như thể sống động lên, màu da trắng bệnh cũng thêm một tia sức sống.

Qua Sứa ôm chặt người yêu vào trong lòng, Dụ Ninh thậm chí còn có thể cảm nhận được lồng ngực cậu đang rung động: "Chị, em thật vui, thật sự rất vui."

"Ừ." Dụ Ninh đáp một tiếng, chỉ hy vọng sau khi cậu phát hiện mình bị lừa còn có thể nhớ lại niềm vui của ngày hôm nay, đừng quá hận cô, dù sao cô cũng từng để cậu ta có được niềm vui nha. (Ác ôn vc, nhớ lại thì lại càng đau với hận thêm thôi má à)

.....

Thảo luận xong vấn đề này, Qua Sứa cũng không định lập tức đi tìm kí sinh trùng cùng Dụ Ninh, mà xin nửa giờ để thân mật với nhau, bởi lòng vẫn còn mang cảm giác áy náy hồ thẹn nên Dụ Ninh cũng không có ý kiến gì, phát hiện cô hôm nay cực kì phôi hạp mình, Qua Sứa thiếu chút nữa lau súng cướp cô.

Lần đầu tiên, Dụ Ninh lhoong chán ghét chuyện này đến như vậy, cô còn nghĩ, dù sao đây cũng là lần cuối, cho Qua Sứa một giờ cũng không sao, tuy nhiên, vừa đúng ba mươi phút, Qua Sứa liền giữ đúng lời hứa dừng tay, trong đầu chỉ toàn những hình ảnh về tương lai, khi hai người bọn họ có thể làm những việc càng thân mật hơn.

Đúng như dự tính, chuyện Trùng tộc vừa vỡ ra là không có điểm dừng, bọn họ bận bịu đến mức chưa bao giờ được dùng chân ngồi nghỉ, phía bên viện nghiên cứu lại đưa một kết luận mới, những trùng trùng mà bọn họ phát hiện trước đó cũng không phải loại duy nhất có thể kí sinh trên cơ thể người.

Loại mới xuất hiện gần đây, tuy không mạnh bằng loại trước nhưng chỉ tính khả năng kí sinh trên người và số lượng của nó cũng đã có thể làm người ta rợn tóc gáy.

Sau đó, đi sâu vào nghiên cứu lại thấy, loại trùng này còn có khả năng phát tán, khi trùng kí sinh xâm chiếm đại não người, nó sẽ có năng lực phát tán, chỉ cần người bị kí sinh chạm vào người cso miệng vết thương trên cơ thể cũng sẽ gieo rắc trùng trùng vào cơ thể người kia. (Thế này làm mình nghĩ đến các loại nấm và bào tử của nó)

Trong khi đó, thời gian áp trùng chỉ cần năm ngày, thông tin vừa ra, lập tức khiến lòng người sợ hãi, ai cũng không biết trong thế giới này đã có bao nhiêu người bị lây nhiễm, và người mà bạn gặp mỗi ngày có khả năng bị kí sinh hay không.

Dụ Ninh và Qua Sứa mang theo một tiểu đội đi tiêu diệt kí sinh trùng ẩn trốn trong loài người, bận một tháng, cuối cùng cũng nghe được một tin tốt từ phía viện nghiên cứu.

Loại trùng mới này dù kinh khủng nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, nhóm trùng đầu tiên là do một con Mấu Trùng sản xuất, những trùng sau đó gây truyền nhiễm ra bên ngoài sẽ kém một bậc, chỉ cần giết Mấu Trùng ban đầu thì tất cả trùng đã bị lây truyền đều sẽ chết, vậy nên, chỉ cần họ tìm được Mấu Trùng kia, giết nó là có thể giải quyết nguy cơ lần này.

Nhân viên điều tra lại cho ra những điểm chung mà tất cả những kẻ bị kí sinh đều có, một trong số đó khiến Dụ Ninh ngẩn người, có không ít người là fan hâm mộ của Lam Lan.

Lại nói, sau sự kiện lần trước, cô đã rất ít nhớ đến nữ chủ thế giới này, cũng bởi cô ta đã tự hạ thấp bản thân, đi là diễn viên AV nên cô lại càng thêm không thèm để ý nhân vật như vậy.

Bây giờ, Dụ Ninh mới nhận ra điểm kì lạ, Qua Sứa chsinh là một phần chấp niệm của Lam Lan, làm sao dân mạng có thể đánh sập được cô ta, khiến cô ta đi làm diễn viên phim nóng, làm sao có thể khiến cô ta quên đi người đã trở thành nỗi ám ảnh cô ta cả hai đời.

Hơn nữa, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã sớm là kẻ thù của Lam Lan, cứ tưởng là diễn viên sex thì cô ta có trả thù cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình, những kẻ hâm mộ cô ta cũng không thể vì thích cô ta mà đi gây chuyện với cô. Thật bất cần quá rồi!

Phạm vi thu nhỏ lại, điều tra ra vị trí Lam Lan, Dụ Ninh dẫn người chạy đến.

Vừa vặn lúc họ đến thì Lam Lan đang đẻ trứng, vì vậy, gần như chẳng cần nghi ngờ hay kiểm tra, họ đã xác nhận luôn được thân phận của cô ta.

chương tặng cho các nàng, đáng ra thì phải dành quà cho người đáp đúng, hầy, mình không có kinh nghiệm trong phần tạo dựng một phần thi cho lắm, nếu có lần sau, nhất định sẽ cơ cấu tốt hơn nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49-1

Khi thấy gương mặt Lam Lan, đầu óc Dự Ninh như ngừng hoạt động mấy giây, thế này thì hệ thống có thể tính vượt điểm cho cô vì hoàn thành quá xuất sắc nguyện vọng của nguyên chủ hay không nhỉ, Lam Lan không chỉ mất khả năng sinh đẻ, sau khi bị dân mạng công kích, lại trở thành diễn viên AV với hàng loạt bộ phim bông mạt công chiếu cả dài ngắn hà, cuối cùng bây giờ đầu óc lại bị một con trùng ăn mất.

Cả căn phòng lớn tràn ngập một hương vị cổ quái kì dị, nếu thử cẩn thận cảm nhận có thể phát hiện giữa mùi thơm ngọt nồng che giấu hương cỏ xanh rữa nát.

Trừ mùi vị, tình trạng hiện tại của căn phòng quả thật đã đánh sâu vào thị giác của tất cả mọi người.

Ở đây có ước chừng năm, sáu trăm người, ừm, đại khái đã không thể gọi chúng là người nữa, toàn bộ đều sử dụng hình thái của kẻ bị kí sinh để giao hợp với nhau, trên mặt đất, khắp nơi là trứng trùng màu xanh lá, số lượng nhiều kinh người.

Hơn nữa, nằm trên một cái ghế, hai chân "Lam Lan" mở rộng, trứng trùng không ngừng trôi ra từ nơi ấy của cô ta.

"Nôn ——" một al-pha trong đoàn không chịu nổi hình ảnh trước mắt mà phun ra.

Một tiếng này dường như đã đánh thức mọi người, hình thành một phản ứng dây chuyền, thanh âm nôn mửa vang lên liên tiếp, Dự Ninh nghe thôi cũng đã có cảm giác khó chịu muốn nôn.

"Bọn chúng đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ trùng tộc muốn dùng thân thể của nhân loại để hưởng thụ cảm giác giao hoan?"

Một người thử pha trò khuấy động không khí, tuy nhiên, có vẻ như lại trở thành phản tác dụng, không ít người càng ớn lợi hại hơn." Chắc tôi sẽ không bao giờ xem phim khiêu dâm nữa, vừa nghĩ bình thường xem đều là mấy thứ này, đến chính tôi bây giờ cũng không dám nhìn thẳng vào chỗ đó của mình."

"Ha ha ha, còn chỗ đó, đối tượng thăm mền của chú đang dang hai chân chờ chú nơi đó kia! Nhanh đi đến bên cô ấy đi, cô ấy nhất định sẽ vui lắm đó."

Nháo loạn một hồi, mọi người mới chậm rãi bình tĩnh lại, mà lúc này, "Lam Lan" cũng đã phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Ánh mắt "Lam Lan" không giống với những kí sinh trùng khác, trong mắt trừ đồng tử đen nhỏ nằm giữa, xung quanh hoàn toàn là màu xanh lục bích, so với những kẻ khác, cô ta càng giống một con quái vật.

Dự Ninh không chắc Lam Lan có mất hoàn toàn ý thức loài người hay không, hay đây chỉ là do mẫu trùng đang nguy trạng, bởi vì khi nó nhìn về phía cô, ánh mắt tràn ngập hận ý, vận vẹo, đến lúc lia đến Qua Sữa lại là vẻ mặt mừng rỡ.

"Cuối cùng các người cũng tìm được tới đây, không uống công ta bán linh hồn cho ma quỷ." Giọng "Lam Lan" lạnh lạnh, rất kì quái, hơn nữa, trên mặt cô ta đã không có miệng, thanh âm dường như là phát ra từ bụng, ánh nhìn của nó khi hướng về phía Dự Ninh như sắp ăn tươi nuốt sống cô ấy."Các con dân của ta, giết những kẻ xâm lấn này, không, lưu lại người đàn ông và đứa con gái kia....."

Gương mặt quái dị dường như đang cười."Bọn chúng, một đứa là nam sủng của ta, một đứa là người bạn thân mà ta chỉ muốn ăn nó từng phần từng phần một."

Lời vừa kết thúc, tất cả kí sinh trùng cũng bắt đầu chuyển động, chúng điều khiển, quơ múa xúc tua, vọt về phía đoàn người.

Hơn một ngàn cái râu mềm lay động, hình ảnh vừa kinh khủng lại ghê tởm.

"Tìm mọi cơ hội công kích Mẫu Trùng, mọi người cẩn thận." Nói xong, Dự Ninh lập tức cùng Qua Sữa nhảy vào phe địch.

Đạo gần đây, bởi vì quá bận rộn nên Qua Sữa chỉ có thể nhân những lúc rảnh rỗi mà găm găm Dự Ninh vài cái, đến cả ôm ấp cũng rất lâu rồi chưa được thể nghiệm một lần, bây giờ, nhận thấy chỉ cần giải quyết mấy con quái vật kia là có thể thích gì làm nấy, 3s tinh thần lập tức biến thành hàng ngàn lưỡi dao sắc bén, chém về phía bọn kí sinh đang hướng về phía bên này.

Bao nhiêu kí sinh trùng cũng không thể ngăn cản bước chân của Qua Sữa, về mặt trấn định của Lam Lan dần dần sụp đổ, gương mặt quái dị bắt đầu xuất hiện cảm xúc sợ hãi.

"A Sữa, cậu đừng giết tôi, cậu xem, bây giờ tôi đã có thể sinh con, có thể sinh rất nhiều con, tôi còn mạnh hơn con tiện nhân An Ninh kia rất nhiều. ..."

Nói xong,, Lam Lan xoay người về phía Qua Sữa, dang hai chân ra, để cậu ta có thể thưởng thức bộ phận được vô số trứng trùng căng lớn kia..

Dụ Ninh đang đứng sau lưng thiếu niên, vừa lúc quay đầu chứng kiến hình ảnh ấy, não lập tức đau nhói, cô lập tức chuyển qua mấy kẻ kí sinh có vẻ bình thường ở xung quanh, cố gắng quên đi khung cảnh “đặc sắc” vừa rồi.

"A a a, chân của ta ——"

Dụ Ninh quay lại, chỉ thấy hai chân Lam Lan đã bị chặt đứt đến tận gốc, máu xanh từ miệng vết thương không ngừng chảy ra, trong khi đó, con đau khiến làn da quanh hốc mắt cô ta căng võ, tạo ra những khe hở thật sâu.

Lúc này, Qua Sứa đã chạy đến bên người Lam Lan, Mẫu Trùng vốn không có khả năng công kích, có Dụ Ninh ở bên tiêu diệt đám kí sinh trùng, Qua Sứa dễ dàng chặt đầu boss chủ.

Lam Lan vừa chết, Dụ Ninh còn định thở phào một hơi, tuy nhiên, ngay sau đó, cô liền phát hiện cơ thể Lam Lan bị phân giải thành mấy trăm con trùng nhỏ to cỡ bàn tay, những con kí sinh khác cũng ầm ầm ngã xuống, rơi trên thân lớp da người, trở lại hình dạng nguyên thủy nhất của chúng.

May mắn là những cơ thể bị kí sinh kia khi phân giải cũng chỉ ra một, hai con, nhiều cũng chỉ ba, bốn con, chứ nếu ai cũng như Lam Lan, hẳn là bọn họ cũng chẳng cần đánh đám gì nữa mà bị bọn sâu bọ này bao phủ hết rồi.

"Fuck!! Thật độc ác mà".

"Những con quái vật này phun cái gì ra vậy??? Sao tôi cứ có cảm giác nó giống thứ đó a!"

Dưới nền đất là một tầng da người, phía trên là nhung nhúc trùng tộc (Cảm giác như dòi là sao, ghê thật.), chỉ một hình ảnh như vậy thôi cũng đã khiến con người ta không thể chịu đựng nổi, huống chi bọn sâu bọ này còn phun ra một loại chất lỏng trắng đục sền sệt làm vũ khí công kích.

Liên hệ với cảnh Lam Lan vừa nãy dang hai chân, tất cả mọi người không hẹn mà cùng giải nghĩa chất dịch này thành một loại dịch thể nào đó. (Có ai không biết mình đang nói đến cái gì không? Mình cũng k biết mình nói cái gì nữa, hihi *ngây thơ*)

Mặc dù nhìn lũ trùng này thật đáng ghét nhưng lực công kích rõ ràng đã yếu đi, hơn nửa ngày, cuối cùng đám người Dụ Ninh cũng tiêu diệt sạch sẽ đám sâu bọ ghê tởm này.

Xong xuôi, nhìn dịch trắng đầy đất, đoán chừng mấy người trong đoàn sẽ không muốn thực hiện mấy dạng vận động phun ra gì đó, ít nhất là trong khoảng thời gian gần đây.

Đĩ nhiên, trong đó không bao gồm Qua Sứa.

Về đến nhà, Qua Sứa lập tức ôm Dụ Ninh không bỏ, hai mắt chăm chăm nhìn về vị trí nào đó.

Đến khi cậu ta bắt đầu cởi quần áo của mình, Dụ Ninh mới không chế không được mà rống lên: "Hôm nay cậu còn chưa bị ghê tởm đủ sao?"

Qua Sứa vừa hôn vừa cởi đồ, giọng nói tỏ vẻ vội vàng: "Ừm, chính vì vậy nên mới cần rửa mắt."

Dụ Ninh: "....."

Chờ Qua Sứa cởi xong áo lại cởi đến váy, Dụ Ninh mới biết thứ rửa mắt cho cậu ta là cái gì.

Cả quá trình, trong đầu cô không ngừng tua lại cảnh tượng Lam Lan đẻ trứng, tinh thần không tốt mấy hôm liền.

.....

Chuyện Lam Lan đi qua, sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, Qua Sứa được điều vào đội ngũ chiến đấu với Trùng tộc, bởi vì là omega, còn là một omega mà vài tháng nữa sẽ đủ hai mươi tư tuổi, nên Dụ Ninh không được tham gia, đơn xin theo quân bị bác bỏ, Dụ Ninh chỉ có thể ... ừm, núp trong rương hành lí của cậu “em”, theo cậu lên phi thuyền. (Đừng hỏi bạn vì sao lại chui vô rương hành lí, đến cái giường cũng chỉ cần 1 nút bấm để thu nhỏ, cái này k cần hỏi nữa.)

Trải qua ba tháng, cuộc chiến chấm dứt với chiến thắng hoàn toàn thuộc về phe nhân loại, con người không tiêu diệt hoàn toàn được Trùng tộc, song cũng đã khiến bọn chúng phải bỏ năm tinh cầu năng lượng trong công cuộc đàm phán cầu hòa.

Đáng nhắc tới chính là biểu hiện vượt trội của hai nhân vật, mà hai người này cũng vừa vặn là hai cái tên hot nhất trong một năm trở lại đây, một là thiếu niên thiên tài, Qua Sứa - người duy nhất sở hữu sức mạnh 3s trong Liên Bang, thứ hai là omega lực chiến đấu không thua bất kì alpha nào – An Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49-2

So với Qua Sứa, biểu hiện của An Ninh có thể nói là đã khiến tất cả người dân của Liên Bang phải kinh hãi, để dân chúng có thể nắm bắt tình huống cuộc chiến với Trùng tộc, phía tiền tuyến vẫn liên tục truyền phát video chuyển về Liên Bang, và những thước phim này cũng sẽ nằm trên băng tần phát sóng của kênh truyền hình quốc gia.

Khả năng sử dụng cơ giáp của An Ninh chỉ có thể dùng “quét ngang ngàn địch” để hình dung, những động tác với độ khó và hàm lượng kỹ thuật cao đều được cô thực hiện một cách lưu loát, hơn nữa, lực công kích kinh người.

Nhờ những đoạn phim này, fans của An Ninh đã bắt đầu lan rộng ra cả alpha và beta, không còn một ai dám cười nhạo cô chỉ là một omega học đòi nữa, An Ninh đã trở thành nữ thần của toàn bộ Liên Bang, không kịp đợi quân đội trở về, trong tiếng hô bỏ phiếu biểu quyết của dân chúng, chính phủ đã suy tính làm sao để xây dựng tượng điêu khắc An Ninh.

So với việc hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ, Dự Ninh càng lo lắng cho một chuyện khác.

Dựa trên số liệu cô thu thập và tính toán được, trận chiến này sẽ kết thúc trước khi thân thể này tròn hai tư tuổi nửa tháng, hơn nữa, trong cuộc chiến, Qua Sứa như thể cần thuốc lắc vậy, hùng hù hỏ hỏ khiến đám Trùng tộc chỉ vừa nhìn thấy hấn liền sợ hãi bỏ chạy mất dạng, chính vì vậy, bọn họ kết thúc chiến trang trước dự tính của cô ba ngày.

Nhưng cũng chỉ cần ba ngày này thôi cũng khiến kế hoạch của cô chệch đường ray, trên đường trở về, quân đội gặp một đám Hải Tặc (vẫn không hiểu sao lại là hải tặc???), bởi bọn chúng, hành trình về Liên Bang gián đoạn, quân đội trực tiếp xông vào hang ổ bọn cướp, tất nhiên, một trận chiến nữa là không thể tránh khỏi.

Đám hải tặc này dây dưa, khó giải quyết ngoài dự đoán, đợi đến khi đoàn quân có thể trở về cũng đã chỉ cách phát tình kì của Dự Ninh ba ngày nữa mà thôi. Ba ngày ấy, Dự Ninh cảm thấy ánh mắt Qua Sứa nhìn về phía mình càng ngày càng nóng, cậu hạn chế hành động của cô, khóa cô trong phòng không để bất kì alpha, beta nào nhìn thấy cô nữa.

Ngoài ra, Dự Ninh cũng nhận ra thân thể của mình thay đổi, dù cho cô vẫn tu luyện để áp chế sự kì quái của cơ thể, tuy nhiên, hai ngày nay, khi Qua Sứa chạm vào, cô lại phát hiện bản thân toát ra sự mong đợi, mặc dù lí trí vẫn còn, nhưng thân thể dường như đang dần dần phản bội.

Ý thức được điều đó, Dự Ninh lập tức điên cuồng liên hệ hệ thống, song cũng chỉ nhận được câu trả lời máy móc: Nhiệm vụ chưa hoàn thành, chưa thể rời khỏi thể giới này.

Lần này, Dự Ninh hoàn toàn luống cuống, nếu không thể rời khỏi đây trước phát tình kì, cô nên ứng phó Qua Sứa như thế nào đây??

Dự Ninh cũng từng có ý nghĩ một mình lái phi thuyền loại nhỏ chạy mất, thế nhưng, phương án này, cô không chỉ sợ phải đối mặt nguy cơ bị Qua Sứa bắt được, mà còn một vấn đề lớn nữa, cô không biết lái phi thuyền, dù cho phi thuyền cũng có chức năng lái tự động, nhưng một kẻ không có chút kĩ thuật nào điều khiển phòng lái, lại thêm vận số không mấy sáng lạng của cô, đoán chừng kết quả chỉ có một – chết trông vũ trụ mệnh mông rông lớn này.

Nếu không cứ thỏa mãn Qua Sứa cũng được, dù sao những việc hai người từng làm qua chỉ còn thiếu mỗi một bước cuối cùng, dù gì cũng chẳng khác biệt là mấy, lại nói, cô không phải cũng được sung sướng, thoải mái sao?..... Dự Ninh lắc lắc đầu, lập tức đem mấy ý nghĩ này vứt ra khỏi đầu, sau khi quyền kiểm soát cơ thể dần dần phai nhạt, những đặc tính của omega cũng bắt đầu trỗi lên nắm chủ quyền, đặc biệt là mấy ngày gần đây, những suy nghĩ thỏa hiệp vẫn rớt rít xuất hiện trong đầu, khiến cô cũng không dám tư duy thêm gì nữa, sợ bản thân hơi chút mất khống chế sẽ lạc vào một con đường khác.

"Chị." Qua Sứa vào cửa liền thấy An Ninh ngẩn người, thấy cô không đưa mắt nhìn về phía mình, có chút mất hứng kêu lên một tiếng.

"Ừ..... Cậu trở lại rồi hả?" Dự Ninh lấy lại tinh thần, vừa thấy Qua Sứa, huyết thái dương bắt đầu “thình thịch” nhảy, cậu ta mới ra ngoài chưa đến mười phút, sao bây giờ đã trở lại nhanh vậy, tay cô sắp gãy ra rồi, không để cô được nghỉ ngơi một chút sao?

Qua Sứa treo xong áo khoác, liền vui vẻ ôm cô gái vào ngực, cảm cọ xát lên đỉnh đầu cô: "Trong đầu chỉ nghĩ về chị, tập luyện cũng không yên lòng nên trở về."

Thiếu niên, lí do này, cậu đã dùng liên tục năm ngày rồi, không thể nghĩ cái gì mới mẻ hơn sao??

Bị nhớ thương nhiều như vậy cũng không phải chuyện tốt gì cho cam nha!!!

Lại tới..... Dự Ninh bầm bầm ngón tay, gần đây cô vừa chửi rủa Qua Sứa, vừa chịu ảnh hưởng của bản năng omega mà phản bác lại chính bản thân mình, nếu không phải trừ thái độ đối với Qua Sứa, những phương diện khác, cô đều bình thường, cô cũng phải hoài nghi chính mình có phải đa nhân cách rồi không.

Qua Sứa ôm ôm, lại bắt đầu lặp lại các bước thường làm cơ bản, hôn nhẹ lên.

Dự Ninh rất muốn áp chế cảm giác tê dại kia, nhưng khi Qua Sứa hôn đến lỗ tai mình, cơ thể vẫn không nhịn được mà nhũn ra.

Được đến đáp lại, con người chàng trai tối sầm lại, cánh môi khẽ nhếch ngậm vàng tai cô gái vào miệng, đng răng khẽ cắn, đầu lưỡi liếm vòng quanh.

"Ừm....." Dụ Ninh hít hít mắt, một tay đưa về sau ôm cổ cậu để cậu dựa sát hơn, một tay khác nhẹ nhàng trượt vào trong áo sơ mi cậu, mà sát lên bắp thịt rắn chắc kia.

WTF, chuyện này sao có thể diễn biến thành như vậy??

"Chị."

"Ừm."

Váy không biết lúc nào đã rơi xuống mặt đất, thay vào đó là áo sơ mi của Qua Sứa.

Cổ áo mở ba nút để chàng trai có thể thấy rõ phong cảnh bên trong, cậu nhỏ giọng kêu tên cô gái, từng tiếng, từng tiếng.

Cô gái mơ mơ màng màng, không đợi nghe rõ nội dung câu gọi đã mất kiên nhẫn mà liếm lên hầu kết chàng trai, dùng đầu lưỡi ngăn cản hoạt động của nó, như thể nếu làm vậy, cô sẽ không phải nghe âm thanh gọi cảm mê hồn kia.

"Chị....." Qua Sứa lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, ánh mắt tỉnh mạch khó dò, cũng không khó để thấy một tia hưng phấn đỏ hồng nơi đáy mắt kia."Còn mấy giờ nữa chị sẽ vừa tròn hai bốn tuổi...."

"..... Em nhất định tặng chị một món quà sinh nhật tuyệt vời nhất....."

.....

Cả quá trình, đầu óc Dụ Ninh đều là một mảnh hỗn độn, cô đánh giá thấp bản năng omega của thế giới này, sau khi đã đọc vô số lần Thanh Tâm chú mà vẫn quyết định nhào về phía Qua Sứa, cô cuối cùng cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Làm rồi cũng tốt, nếu thế giới tiếp theo vẫn là người này, hẳn là cậu ta sẽ không còn chấp niệm đối với sự trốn chạy của mình nữa..... dù sao thì cô cũng đã thỏa mãn cậu.

"Chị, chị xem thân thể chúng ta phù hợp đến cỡ nào này....." Qua Sứa ôm cô vào lòng, nhanh chóng bắn ra cao trào, trên mặt là sự hài lòng, sung sướng không nói thành lời.

.....

.....

Dụ Ninh và Qua Sứa ở bên nhau ba ngày, trong khoảng thời gian đó đã sử dụng không ít tư thế, trải nghiệm không ít vai diễn, nhân vật, ví dụ như đặt chân lên vai Qua Sứa, làm bên mặt kính, sau lưng là trời sao xanh đen thăm thẳm, ngoài ra còn có: trối Qua Sứa trên giường quất roi..... Khi Dụ Ninh bắt đầu tính toán thử khai phá hóa cục nhỏ của cậu ta cũng là lúc phi thuyền trở về thủ đô. (cho những ai ngại thơ, đoạn trên chỉ là các tư thế abcxz của hai anh chị, có thể không đọc, hí hí)

Thay xong quần áo, Dụ Ninh và Qua Sứa lập tức ngồi xe đến tòa nhà Liên Bang, âm thanh chào đón hoan hô khắp các nẻo đường khiến lỗ tai mấy ngày hôm nay chỉ nghe được ừ ừ, a a, thật là giỏi, thật là sướng, thật chặt của Dụ Ninh như được thanh tẩy.

Vì trả ơn lần tẩy rửa này, Dụ Ninh cười cười duỗi tay ra ngoài xe, phất tay về phía đám đông bên ngoài.

Sau đó liền nghe được.....

"Sao đôi mắt nữ thần lại thâm như vậy nha?"

"Cái này cậu không biết rồi! Mấy ngày trước vừa đúng là sinh nhật nữ thần nha."

"A nha..... =" người nọ lập tức lộ ra vẻ mặt đã.

.....

Mấy đoạn đối thoại như vậy, chỗ nào cũng có, về mặt Dụ Ninh cũng đỡ, cô không chút biểu cảm đem cửa sổ khép lại.

"Sao bỗng dưng cô ấy lại đóng cửa vậy!?"

"Có thể là..... Hắc hắc..... Chiến thần đột nhiên muốn với nữ thần rồi....."

Dụ Ninh đập một phát lên cửa xe, cách âm gì mà còn tệ hơn xe của thế kỉ hai mốt.

Tài xế ngồi hàng ghế trước dường như không nhìn thấy sự khó chịu của cô, còn vô cùng quan tâm kéo tấm ngăn hai hàng ghế lên, khiến không gian chỉ còn lại hai người ngồi dưới.

Thấy thế, Dụ Ninh lập tức phòng bị nhìn Qua Sứa, "Chúng ta sắp đến đích rồi."

Qua Sứa cắn môi cô, "sau lần này chúng ta dừng ra cửa nữa."

Nghĩ đến viễn cảnh tương lai đó, Dụ Ninh giật mình một cái, nếu sau khi nhận được huy hiệu mà hệ thống còn không cho cô trở về, chắc chắn cô cũng vì túng dục quá độ mà chết mất thôi.

May mà trời cao vẫn thương cô một lần, sau khi nhận hết những lời khen ngợi và huy chương danh ía, hệ thống cuối cùng cũng xuất hiện.

【 hệ thống: Nhiệm vụ hoàn thành, có lựa chọn lập tức kết thúc để trở về Tỉnh Không hay không?】

Nghe xong, Dụ Ninh nhìn lướt qua người vẫn luôn đứng bên cạnh, thời thời khắc khắc chú ý đến mình, không biết có phải do từng quan hệ nhiều hay không mà trong lòng bỗng sinh ra chút nuối tiếc, không nỡ đòi.

Nhưng chính vì bởi nhận ra điều này, cô mới càng quyết tâm lựa chọn trở về.

"Chấp nhận."

Vừa nói xong, hình ảnh Dụ Ninh dừng ở thời không này hai giây rồi nháy mắt sau xuất hiện tại Tỉnh Không.

Cảnh tượng trước mắt biến thành bầu trời sao mệnh mờ, nhưng hình ảnh cuối cùng của Qua Sứa vẫn không thể thoát ra khỏi suy nghĩ.

Dụ Ninh nhắm mắt lại, cô chưa từng thấy một Qua Sứa như vậy, không hiểu.....tức giận..... sợ hãi..... Còn có một tia tình cảm mà cô không thể lí giải.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Mỗi tình đầu ác độc

Một lần nữa trở lại Tỉnh Không, Dụ Ninh yên lặng thật lâu mới có thể trở lại bình thường.

【 Thế giới thứ hai – thế giới tương lai: Nhiệm vụ hoàn thành. 】

【 Chấm điểm hoàn thành nhiệm vụ: s】

Nghe thấy điểm số mình nhận được, Dụ Ninh ngẩn ngơ, cô hoài nghi không biết có phải tai mình gặp vấn đề gì hay không. Thế giới thứ nhất, cô chỉ đối phó với Cố Ti Vực một cách qua loa, vậy mà cũng được ss, lần này, cô đã cho Qua Sứa ăn thịt, lại chỉ được s thôi sao?

Đúng là đồ tới tay thì không biết quý trọng.

"Ta có thể biết lí do vì sao điểm chỉ được có s không?"

Nghĩ mãi mà vẫn chẳng ra, Dụ Ninh liền quay đi hỏi hệ thống.

【 theo số liệu phân tích, hình như là do kí chủ lựa chọn thời điểm kết thúc nhiệm vụ không hợp lí, khi đó, nam chính tận mắt thấy kí chủ biến mất khiến tâm trạng xảy ra biến hóa, ngoài ra, vì kí chủ lựa chọn giao phó nhiệm vụ khi đang đứng trước mắt bao người, nên cũng làm rất nhiều dân chúng của tương lai nghi ngờ, tuy kí chủ luyện công pháp Thanh Cương kinh khiến nhiều người tin rằng cô đã hóa thân đi rồi, nhưng nhiệm vụ thứ ba vẫn bị ảnh hưởng bởi điều này.】

"Cho nên khi kết thúc nhiệm vụ còn phải xem chung quanh có người hay không? "

【 có thể hiểu là như vậy. 】

Dụ Ninh cắn răng, "Vậy sao người không nói với ta sớm hơn."

【 Ta chỉ là một hệ thống bình thường dùng để phân phát nhiệm vụ, thỉnh thoảng nhắc nhở kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, không có trình tự làm hướng dẫn.】

Dụ Ninh vượt đầu, rõ ràng âm phát hệ thống vẫn là giọng điệu cứng nhắc, máy móc, đều đều không thay đổi, mà tại sao cô vẫn cảm thấy mình đang bị châm chọc???

"Còn có một vấn đề nữa, Qua Sứa là nam chính của thế giới thứ nhất sao?"

【 quyền hạn chưa đủ. 】

"Thế giới tiếp theo, nam chính vẫn có thể là Qua Sứ sao?"

【 quyền hạn chưa đủ.

ps: không phải nói chỉ có một vấn đề thôi sao. 】(Bạn thống cũng rất đáng yêu đấy chứ, hí hí)

"Ta nói là còn một vấn đề chứ không phải chỉ còn một vấn đề cuối." Dự Ninh tạm ngừng một chút, "Vậy quyền hạn hiện tại của ta thì có thể biết được vấn đề gì?"

【 thu được tài liệu của thế giới thứ ba, nếu điểm đánh giá được từ ss trở lên sẽ được tặng một phần thưởng tương xứng. 】

Quyền hạn của cô thật là ít đến đáng thương, nếu đã biết ngọn ngành, Dự Ninh cũng không tiếp tục đi truy vấn hệ thống về phần tiếp diễn của thế giới trước nữa, cô chọn tiến vào thế giới kế tiếp luôn.

【 chờ một chút. 】

Dự Ninh ngẩn ngơ:"Thế nào? Chẳng lẽ ngươi phát hiện hệ thống tính điểm nhầm, định cho ta phần thưởng?"

【 hiện tại cần kiểm tra vật phẩm không thể mang theo trong mảnh ngọc của kí chủ.】

Còn tưởng có thể lừa dối cho qua. Dự Ninh tròn mắt cả mắt, bởi thế giới trước là thế giới tương lai, nguyên chủ có mấy cái quang não không gian, ngọc bội của cô chẳng có chức năng đáng kể gì, nhưng bởi khả năng tu luyện công pháp được nâng cao mà không gian của cô cũng ngày càng rộng thêm, Dự Ninh liền đem rất nhiều vật phẩm của tương lai để vào đó, nếu thế giới tiếp theo có khoa học kĩ thuật phát triển kém hơn thế giới thứ hai này thì công dụng của những vật phẩm đó sẽ càng hữu ích.

Không ngờ hệ thống cũng rất tinh ý, nhìn đồ trong không gian càng ngày càng ít, Dự Ninh mím chặt môi, nếu thứ gì cũng không được lưu lại thì mảnh ngọc này chỉ có tác dụng duy nhất là làm trang sức mà thôi, hơn nữa, còn là loại trang sức chỉ có một kiểu, không thể biến hình được.

May mắn là hệ thống vứt ra một nửa liền ngừng lại, Dự Ninh bình tĩnh nhìn lại, chỉ thấy cơ giáp, máy trị liệu, các loại công cụ tiện lợi đều biến mất, chỉ để lại vài người máy quét dọn và ống dinh dưỡng.....

【 Ký Chủ có lựa chọn tiến vào thế giới kế tiếp hay không? 】

Dự bình tắc ngực, gật gật đầu.

【 tài liệu đang truyền ——】

【 thế giới thứ ba là thế giới hiện đại, đếm người thời gian xuyên qua: 3, 2, 1 __】

.....

"Chị Ninh, chị thật đáng thương... .." Cô gái khóc thút thít, khuôn mặt sạch sẽ không chút phấn son làm người ta có cảm giác thanh thuần, thiện lương vô cùng.

Lần đầu tiên khi Dự Ninh được truyền đến không gian kế tiếp lại có người xuất hiện ở bên cạnh, trong lúc cô ngẩn ngơ, tư liệu về người đối diện lập tức hiện lên.

Cô gái này là nữ chính, tên Lâm Minh Châu.

Mà bây giờ nữ chính khóc lóc thương cảm như vậy cũng là bởi trước đó, nguyên chủ kể cho cô ta một câu chuyện xưa, một câu chuyện về cô và nam chính nhưng đã qua cải biến..

Lần này, mối quan hệ giữa nguyên chủ và nam chính so với thế giới trước càng thêm khó gặm

Nguyên chủ là mối tình đầu của nam chính Thẩm Cửu, hơn nữa, chỉ trong mười năm, hai người đã từng tái hợp, chia tay những hai lần và lần cuối còn đã đính hôn.

Trong thâm tâm nguyên chủ vẫn luôn muốn gả cho người giàu có, lần đầu tiên chia tay nam chính chính là bởi ghét bỏ anh ta không có tiền, lần thứ hai quay trở lại là do phát hiện thực ra người theo đuổi mình là con trai nhà phú quý, tuy nhiên, khi gia đình kia phá sản, nguyên chủ lập tức đề xuất chia tay, lần thứ ba quay lại khi nhà nam chính hồi sinh sau cái chết, song, cuộc tình này cũng chẳng thể dài lâu, nam chính lại không phải con ruột nhà họ Trầm, mà chỉ là kết quả trong mối tình vụng trộm của phu nhân quý tộc.

Thấy nam chính lại thành kẻ hai bàn tay trắng, tất nhiên nguyên chủ sẽ lại chia tay, sau khi trả lại nhẫn đính hôn cho nam chính, cô xoay người rời nước. .

Hiện tại là thời gian bốn năm sau khi nguyên chủ đi nước ngoài, lần này trở về, cô phát hiện nam chính lại lật người thành công, mở một công ty, trở thành “Vương lão ngũ” trẻ tuổi nhiều tiền nhất của thành phố B này.

Mấy năm nay ở bên kia, cô sống cũng không tốt lắm, không cảm được thể xanh, tiền dành dụm cũng tiêu gần hết, bây giờ thấy người kia đã khá khảm hơn, xưa đâu bằng nay, cô lại bắt đầu chú ý đến nam chính.

Đọc đến đây, Dụ Ninh có chút nhức đầu đỡ trán, nguyên chủ nghĩ ai cũng là kẻ ngu, nhưng nam chính lại không phải loại không có đầu óc, bị vứt bỏ ba lần cũng đủ để khắc sâu trí nhớ, vậy mà nguyên chủ vẫn dám tiếp tục quay lại lần thứ tư.

"Chị Ninh?" Lâm Minh Châu thấy người đối diện nhìn mình ngẩn người, có chút lo lắng mà kêu cô một tiếng.

"Không có việc gì, chúng ta đang nói đến đâu rồi?" Dụ Ninh nở nụ cười.

Lâm Minh Châu xin lỗi kéo kéo vạt áo, "Thảm tiên sinh chắc chắn sẽ sớm gỡ bỏ hết mọi hiểu lầm với chị thôi..... Ừ, tiên sinh sắp về rồi, em sợ anh ấy thấy chị ở đây sẽ không vui, nếu không thì chị cứ đi trước đi." Nó xong, mặt cô ta đỏ lên một chút, như thể không quá biết cách đuổi người thế này.

Dụ Ninh gật đầu một cái, cô nhìn quanh một vòng, nơi đây thiết kế đơn giản mà xa hoa, màu sắc chủ đạo là đen trắng, điển hình cho một căn phòng của phái nam.

Có vẻ như hiện tại là lúc nguyên chủ thừa dịp nam chính không có nhà, đến tìm nữ chính rồi lừa dối cô ta bằng một câu chuyện xưa rồi nhì. Thế nhưng, cô không biết là, cuộc gặp mặt tưởng chừng như bí mật này lại bị lật đổ nhanh chóng, nam chính trở về nhà thấy có hương thơm lạ, Lâm Minh Châu lập tức không chút chần chừ bán đi nguyên chủ, hơn nữa, trong phòng nam chính có gắn camera, anh ta tất nhiên có thể thường thức màn dối trá và những câu nói ghê tởm kia.

"Nếu tôi đã đến thì cũng nên có lời chào hỏi A Curu đi. "

Thấy Dụ Ninh không giống như ngày thường, dời khỏi đây trước khi Thẩm Curu trở lại, Lâm Minh Châu có chút luống cuống, sợ hãi, cô còn nhớ rất rõ tiên sinh đã cau mày khó chịu như thế nào khi phát hiện Dụ Ninh tới cái nhà này lần đầu tiên, về sau, mỗi khi Dụ Ninh tới, cô đều phải xóa sạch mọi dấu vết, sợ anh ấy tức giận, ngoài ra, cô cũng không muốn hai người đó gặp mặt nhau, nghĩ đến việc hai người có cơ hội đối diện, trong lòng lại có cảm giác là lạ, không nói lên lời, vì vậy, cô lập tức đứng ra khuyên nhủ: "Chị Ninh, chị vẫn nên dời đi trước thôi! Tiên sinh vẫn còn đang hiểu lầm chị, nếu thấy chị ở đây lại càng khó chịu hơn thì sao đây."

Dụ Ninh nhìn chằm chằm Lâm Minh Châu mấy lần, cho đến khi cô ta có chút ngượng ngùng cúi đầu, cô mới khẽ gật đầu một cái: "Được, tôi đi trước."

Nói xong cầm túi xách, liền đi tới cửa.

Thấy cô khôi phục thái độ như thường, Lâm Minh Châu thở dài một hơi, trên mặt nở rộ một nụ cười thân thiện, mắt cong cong như vầng trăng khuyết: "Nếu có cơ hội, em nhất định sẽ giải thích cho tiên sinh về hiểu lầm của hai người, chị Ninh không cần quá buồn vì việc này đâu."

Dụ Ninh đổi giày, cười đáp lời: "Vậy thì làm phiền em rồi."

Nói xong, cô cũng đẩy cửa đi ra ngoài, nhưng lại không giống thường ngày, lập tức lấy xe đi khỏi chung cư, mà là đứng cách cửa chính không xa chờ nam chính xuất hiện.

sorry các nàng nha, vì mình lại lộn mất, nhưng sẽ cố trong tuần này được 4 chương, mai và ngày kia nha, hihhi yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lần này cũng thật trùng hợp, vì thế giới này, nguyên chủ vẫn tên là Dụ Ninh.

Sau khi biết tên tuổi của nguyên chủ, sắc mặt Dụ Ninh không đẹp cho lắm, cô cảm thấy đây là do hệ thống muốn giấu cọt mình về chuyện xảy ra với Cố Ti Vực và Qua Sứ, nên mới cho cô sống tiếp trong một câu chuyện vớ vẩn như này, hơn nữa, đối với bộ dáng của nam chính, Dụ Ninh cũng có chút đoán được, khả năng vẫn là cái khuôn mặt đó mà thôi.

Cũng không biết có phải người này giống Qua Sứ hay không, khóa lại trí nhớ của nam chính thế giới trước, rồi ném lại đến không gian tiếp theo, nếu đúng là như vậy thì đoán chừng thời không này không dễ để hoàn thành đâu.

Dụ Ninh nhức đầu đỡ trán. ặc ặc, sau khi nguyên chủ chú ý đến nam chính liền lập tức hành động, trong mắt cô ấy, Thẩm Curu chỉ là một tên ngu ngốc, nếu anh ta đã bị cô lừa đến ba lần thì tất nhiên có thể bị lừa thêm đến lần thứ tư rồi.

Vì vậy, sau khi quyết định chủ ý, nguyên chủ lập tức chạy đến công ty nam chính, khóc lóc kể lể trong văn phòng anh ta một tràng, đáng tiếc là Thẩm Curu chỉ lạnh lùng nghe, không giống trước kia, thấy cô khóc một cái là lập tức mùi lòng, tha thứ rồi ôm cô vào ngực.

Thấy vậy, nguyên chủ nhận ra điều không ổn, định dùng một nụ hôn để khiến người cũ nhớ lại tình cảm xưa, ai dè, Thẩm Cưu lập tức chán ghét mà quay mặt sang bên, còn yêu cầu bảo vệ lời cô ra ngoài.

Nguyên chủ đã bao giờ phải chịu uất ức, khổ nhục như vậy từ nam chính? Lúc bấy giờ, trong lòng liền khơi dậy sự hiếu thắng, thế nhất định phải để Thẩm Cưu một lần nữa quỳ gối dưới váy mình.

Mà sau nhiều lần gặp phải trắc trở trước nam chính, nguyên chủ biết trong nhà anh ta có một cô giúp việc nhỏ tên Lâm Minh Châu, cô có ý tiếp cận cô gái đơn thuần này, vờ đối xử với nhau như chị em tốt, nguyên chủ tạo mối quan hệ thân thiết với Lâm Minh Châu, một phần là vì đây là người phụ nữ có khả năng thân cận nhất với Thẩm Cưu, cô muốn mượn tình hữu nghị để ngăn cản khả năng hai người kia trở thành một cặp, ngoài ra, cũng muốn Lâm Minh Châu nói vài câu tốt đẹp cho mình trước mặt nam chính.

Chỉ là, nguyên chủ không ngờ, hành động này của cô, không những không giúp gì cho mình, ngược lại lại giúp Lâm Minh Châu. Nếu trong lòng Thẩm Cưu có một danh sách kẻ thù, chắc chắn, tên của nguyên chủ sẽ đứng ở vị trí thứ nhất, đáng lẽ, Thẩm Cưu đã đem hận thù của mình áp chế vào sâu trong tim, nhưng ai biết, nguyên chủ cứ thỉnh thoảng lại chạy đến trước mặt anh ta, bày tỏ sự tồn tại của bản thân.

Hơn nữa, sau khi lắp đặt camera, lại nghe những câu nói dối trắng trợn kia, những đau khổ, thù hận mới dần dần lộ diện, khiến Thẩm Cưu sinh ra tâm tư trả thù kẻ bạc tình ghê tởm này.

Chẳng phải là cô thích làm chị em tốt với Lâm Minh Châu, muốn cô ấy nói tốt về mình trước mặt anh sao? Anh sẽ ở cùng với Lâm Minh Châu, cho cô tức chết đi.

Mà, trong lòng Lâm Minh Châu vẫn luôn có hình bóng Thẩm Cưu, anh ấy có tiền, đẹp trai, mỗi ngày ở bên, sao cô có thể không rung động, bỗng có một ngày, Thẩm Cưu nói muốn kết giao với mình, cô cảm thấy trời xanh cuối cùng cũng nghe được nguyện vọng lòng cô, lập tức bất chấp tất cả, gặt đầu đồng ý, đợi mãi về sau mới nhớ ra là mình đang cướp đi bạn trai của “chị em tốt”.

Bản tính vốn lương thiện, Lâm Minh Châu cảm thấy trên đời này ai cũng tốt tính cả, vì vậy, cô ta nghĩ rằng, nguyên chủ nhất định sẽ vui mừng cho bản thân khi cô tìm được hạnh phúc đời mình, hơn nữa, nguyên chủ yêu Thẩm Cưu, nhưng đâu phải cứ yêu là sẽ đến với nhau, nếu cô có thể làm cho tiền sinh hạnh phúc cũng chính là giúp chị Ninh hạnh phúc, vì vậy, Lâm Minh Châu lại nhanh chóng vui vẻ đến bên Thẩm Cưu. (Luận điệu thiệt ghê tởm, bạch liên hoa là đây!!!)

Chuyện Thẩm Cưu kết giao với Lâm Minh Châu vốn dĩ chỉ là để nguyên chủ tức giận, thế nhưng, sau khi nguyên chủ biết chuyện đã tức điên lên đi tìm Lâm Minh Châu gây rắc rối, còn Lâm Minh Châu vẫn luôn nhẫn nhục, nín nhịn, trong một lần vô tình, Thẩm Cưu phát hiện ra điều này, anh ta lập tức hóa thân chó điên, cản trở nguyên chủ, lại còn nghi ngờ đôi mắt của mình có vấn đề gì mà trước kia lại yêu thích một kẻ thô lỗ như vậy.

Hơn nữa, trong quá trình bảo vệ Lâm Minh Châu, Thẩm Cưu hoàn toàn bị sự lương thiện của cô hấp dẫn, cuối cùng, hai người thật sự đến với nhau, sống hạnh phúc.

Thế nhưng, đối với Dự Ninh, so với việc thật sự bị về thiện lương hấp dẫn, không bằng nói là, Thẩm Cưu thấy Lâm Minh Châu dễ khống chế, lại một lòng một dạ với bản thân, hơn nữa, chuyện này cũng có thể khiến nguyên chủ tức giận nên mới lựa chọn cô ta, cùng cô ta kết hôn.

Nam nữ chính thì happy ending, nhưng kết cục của nguyên chủ lại thế thảm hơn nhiều, bởi mỗi lần thấy nguyên chủ, dù chẳng có gì xảy ra, Lâm Minh Châu đều sẽ khóc lóc thảm thiết, chuyện nguyên chủ xấu tính, hám tiền đã truyền rộng khắp thành phố B.

Không những vậy, Lâm Minh Châu có một vị trúc mã thâm mến cô ta từ nhỏ, anh ta gánh tội thay cho bố Lâm Minh Châu, phải ngồi tù năm năm, năm năm sau ra tù, biết người mình thâm mến năm xưa, nay đã có cuộc sống tốt hơn, bản thân đã không còn xứng đáng với cô ấy, lại thấy nguyên chủ luôn bắt nạt thanh mai, bèn bắt cóc nguyên chủ, nhốt lại, không để cô chạy ra quấy rối người yêu, nguyên chủ trốn chạy hai lần, trúc mã sợ có biến cố liền giết chết nguyên chủ, ném xác xuống biển.

.....

Nếu nguyên chủ không tên là Dự Ninh, lại còn là thân thể cô tiếp nhận, cô thật muốn nói một tiếng: Đáng đời.

Nhưng, bây giờ, tên cũng giống, mà dáng dấp, khuôn mặt cũng rất giống cơ thể thực của mình, sự khó chịu lập tức chuyển hướng Lâm Minh Châu và Thẩm Cưu, nếu không phải do bọn họ thì nguyên chủ đã không chết thảm như vậy, cô cũng không phải tiếp nhận một nhiệm vụ khó khăn như thế này.

Câu nói cuối cùng mới là trọng điểm

Dự Ninh thấy nhiệm vụ xuất hiện, cảm thấy có chút không khỏe, cô mới tiếp nhận cơ thể này một thời gian ngắn mà đầu đã đau liên tục ba lần.

Nhiệm vụ một: hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, khiến Thẩm Cưu yêu mình, đợi đến lúc anh ta yêu đến không thể thiếu bản thân, hãy nói cô đã lừa anh ra sao.

Nhiệm vụ hai: khiến Lâm Minh Châu gả cho Bành Dịch (trúc mã), sau đó khiến Bành dịch mất sớm giống nguyên chủ.

Nhiệm vụ ba: còn chưa đến lúc mở ra.....

ps: bởi vì nhiệm vụ một khá giống tiêu chuẩn cho điểm của hệ thống, nên nhiệm vụ lần này, cho điểm cao nhất đến s.

Nhìn xong nhiệm vụ, đôi tay đỡ trán còn chưa buông xuống, chỉ là một nhiệm vụ điểm s mà độ khó cao đến vậy, nhiệm vụ thứ hai còn bình thường, nhiệm vụ thứ nhất là cái quái gì vậy? nếu đúng như những gì cô suy đoán, chủ thần muốn tiết kiệm công sức nên tất cả các thế giới, nam chính đều là một người, chỉ là khóa lại trí nhớ rồi ném đến không gian khác, nếu cô thật sự hoàn thành được nhiệm vụ thứ nhất, ắt hẳn, dù trí nhớ có bị khóa chặt như thế nào đi chăng nữa, nam chính mà thấy cô thôi cũng sẽ xuất hiện trạng thái chán ghét về mặt sinh lý mất.

Hơn nữa, khoan hãy quan tâm đến nam chính của thế giới trước, hiện tại, Thẩm Cửu bị nguyên chủ lừa nhiều lần đến như vậy, nếu còn có thể lại tiếp tục yêu cô, mà còn là yêu đến không thể không có cô, quả thực là vô vọng được không???? Dù cô là một ma tu, nhưng chưa từng tu luyện mấy loại mị thuật bao giờ nhé!!! Độ khó cao như vậy, nếu cô có thể làm được thì đã quay ra mê hoặc Cố Ti Vực, để tên đó ngừng đuổi giết mình, tiện thể thái dương bổ âm hân ta rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt Cố Ti Vực bỗng xuất hiện trong tầm mắt.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy, Dự Ninh ngẩn người, mãi mới nhận thức được đây là nam chính của thế giới này.

Hệ thống quả nhiên đối xử với cô không tệ, định sử dụng một khuôn mẫu cho tất cả nam chính.

Mất thấy Thẩm Cửu dừng xe xong lập tức trở về biệt thự, Dự Ninh chạy nhanh bước đến trước mặt anh ta.

Thẩm Cửu liếc mắt nhìn cô gái thờ hồn hên trước mắt một cái, làm như không thấy mà vòng qua người cô.

"Này!"

Dự Ninh vốn định đuổi theo, nhưng phía dưới đột nhiên tràn ra một dòng nước ấm, bụng cũng quặn đau, chỉ có thể ôm bụng ngồi xỏ xuống, kêu lên một tiếng.

Thấy Thẩm Cửu không có ý định dừng lại, sắc mặt trắng bệch, Dự Ninh nhú nhú mày, thân thể cô đã sớm tích cốc được ngàn năm, đầu còn khái niệm về kì kinh nguyệt, hai thế giới trước, cơ thể có đến kì cũng không có cảm giác gì, cho đến bây giờ, cô vẫn không biết rằng một người phụ nữ đến kì lại có thể đau đến mức độ như vậy.

"Thẩm Cửu....."

Nghe giọng nói suy yếu của người phía sau, Thẩm Cửu dừng bước một chút, bóng lưng cứng đờ ba giây, mới chậm chạp xoay người nhìn lại.

Khí thế rất giống Cố Ti Vực, tuy nhiên, mấy năm lần lê nơi thương trường khiến anh ta lạnh lùng hơn rất nhiều, lúc Nghiêm mật còn lạnh hơn so với Cố Ti Vực mấy phần, ánh mắt đầu tiên đã có thể nhận định đây là một kẻ khó gần.

Trên mặt mang theo mấy phần không kiên nhẫn, thấy Dự Ninh mặt mày tái nhợt, Thẩm Cửu nhếch miệng châm chọc:"Lại trò này sao."

Dự Ninh không chắc nguyên chủ đã từng dùng đau bụng kinh để chớp lấy sự đồng tình của nam chính hay chưa, dù sao, bây giờ cô cũng thực sự đau đến không nói nổi một lời nào.

Cô cắn môi, áp chế cảm giác nhói nhói đang dâng lên, khom lưng, cả khuôn mặt đầm mồ hôi lạnh, Dự Ninh tận lực để giọng nói của mình không run rẩy:"Có phải anh vẫn luôn biết em ngày ngày đều đến nhà anh?"

Dự Ninh dùng câu khẳng định, Thẩm Cửu nhú mày, so với câu nói vừa rồi, anh càng tò mò hành động kế tiếp của cô ta, có thể, cô không biết, bản thân hiện tại trông nhếch nhác như thế nào, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, đôi môi tím tái hẳn đầu răng thật sâu, mồ hôi lạnh chảy ròng hai bên trán, và cơ thể lao đảo như muốn ngã.

Trong ấn tượng của anh, cô ấy chưa bao giờ kiên cường như vậy, lúc đến kì kinh nguyệt, cô chỉ nằm trên giường, hưởng thụ sự quan tâm, chăm sóc của anh, anh đã không ít lần đi mua băng cho cô ấy..... nghĩ đến đây, Thẩm Cửu nhú nhú mày, anh cảm thấy, bản thân nhất định là quá ngu muội, vì một người như vậy mà có thể làm những việc không tưởng này.

Chỉ vì một người phụ nữ hám tiền, vì tiền mà tổn thương anh bao nhiêu lần.

Con người thất chặt, mặt càng thêm lạnh lùng:"Có cần tôi gọi bảo vệ đến giúp cô không?"

Trong giọng nói không thêm che giấu sự giễu cợt

Dự Ninh cúi đầu, gian nan trợn trắng mắt, ở trong lòng mắng hệ thống vô số lần, nhiệm vụ này quả thật khó khăn đến muốn chết.

Dự Ninh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Thẩm Cửu, hàm răng cắn chặt cánh môi, nhìn vừa hận vừa thương.

Thậm chí, Thẩm Cửu có chút không hiểu nổi ánh mắt người trước mặt, anh nhìn cô mấy giây, cuối cùng lại là người trước tiên bại cuộc, nghiêng đầu dòi mắt nói:"Sao cô biết?"

Mặc dù đề tài nhảy quá nhanh, nhưng Dự Ninh vẫn lập tức biết nam chính đang nói đến cái gì, cô đứng đây chờ lâu như vậy chính là vì thời khắc này, Dự Ninh bầm bầm cánh tay, dòi đi con đau đốn, hít một hơi, nở nụ cười tái nhợt:"Em có thể cảm nhận được tầm mắt của anh, hoặc là, do em đã quá quen

thuộc với sự xuất hiện của anh. Chắc anh đã sớm trang bị camera đúng không, em còn phải đối trả đến mức độ nào, anh mới chịu xuất hiện trước mặt em chứ.”

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, thanh âm không che lấp sự cô đơn, cùng với bộ dáng hiện tại của cô, cần bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, cần bao nhiêu chật vật cũng có bấy nhiêu chật vật.

Lòng Thảm Curu đã sớm cứng rắn như sắt đá, làm sao có thể dễ dàng xúc động như vậy, nghe thế, phản ứng đầu tiên là hoài nghi, có lẽ Lâm Minh Châu phản bội anh, cũng có thể là người trước mặt đã phát hiện ra cái gì.

Chợt giễu cợt nói: "Thì ra là ánh mắt tôi có lực xuyên thấu mạnh đến vậy, có thể vượt cả thời gian, không gian mà đến với cảm quan của Dự tiểu thư.”

"Giống như khi chúng ta còn học trung học phổ thông, anh ngồi bàn cuối, ngày ngày đều nhìn chăm chăm bóng lưng em, em.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

"Đừng nói nữa!" Thảm Curu nóng nảy cắt lời, "Tôi không cần cô nhắc nhở mình của trước kia đã ngu xuẩn như thế nào.”

Nói xong, ánh mắt lạnh lẽo quét qua toàn thân cô, vẻ mặt khinh miệt, chán ghét."Ai mà không có bông bột tuổi trẻ chứ.”

Dự Ninh mệt mỏi trừng mắt nhìn, "Anh không muốn trả thù em sao?”

Sau đó, không đợi Thảm Curu đáp lời, lại tiếp tục nói: "Ngày trước, em đối xử với anh như vậy, tệ bạc như vậy, anh cũng không muốn báo thù sao?”

Nhìn bộ dáng đáng thương này, Thảm Curu hừ lạnh một tiếng:"Cô lại muốn làm gì. Mặc kệ cô có tâm tư nào đi chăng nữa, tôi cũng không định tiếp tục dây dưa với cô đâu, tôi còn phải về nhà ăn cơm, nếu không muốn bị bảo vệ lôi ra khỏi đây, bây giờ, rút ra khỏi mắt tôi.”

Lời chào tạm biệt giống như câu cảnh cáo, Thảm Curu xoay người sang bên.

"Em nghĩ, có lẽ em đã yêu anh!" (Chị nữ chính vì hoàn thành nhiệm vụ mà bất chấp quá, nói da gà *rùng rùng*)

Dự Ninh ôm bụng hét lên một tiếng, kêu xong, cũng không biết có phải đã tác động vào chỗ nào nơi bụng hay không mà hai chân run lên, con đau thiếu chút nữa đã khiến cô ngã quỵ xuống nền đất.

Dự Ninh đau đớn cúi đầu, tất nhiên, vì thế mà cô không thấy được bóng lưng ngăn ra của nam chính, anh quay đầu lại, nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hai người họ chia rồi lại hợp, hợp rồi lại chia mấy lần, ở chung với nhau cũng có ba, bốn năm, trong khoảng thời gian đó, anh đã nói không biết bao nhiêu câu yêu, nhưng cô luôn chỉ hàm hồ cho qua, hoặc không cũng chỉ có em thích anh để đáp lại, không ngờ, bây giờ, khi trái tim anh đã chết, lại có thể nghe được tiếng “yêu” này.

Thảm Curu tự giễu cười cười, ngay cả anh cũng không biết, khi cô nói lời yêu đó, cảm xúc trong lòng là tức giận, chua xót, hay còn thứ tình cảm gì khác hay không.

"Cô muốn thế nào?”

Dự Ninh cúi đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất hồi lâu, đến mức cô nghĩ chắc Thảm Curu đã rời đi rồi, mới nghe được giọng nói của anh ta, cô cũng không ngẩng đầu lên, dùng ba giây mới hơi nức nở đáp lời:"Em biết em đã làm những việc tổn thương anh, sau khi sang bên kia, em mới phát hiện trong lòng mình vẫn luôn có một hạt mầm của anh, em cứ nghĩ, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng không hề hay, trôi qua càng dài lâu, hạt mầm càng tươi tốt, cho đến một ngày, nó đã thành một cây đại thụ che ngập trời, em biết anh rất hận em, chính em cũng hận chính bản thân mình, em không cầu anh cho em một cơ hội, chỉ hy vọng anh có thể giữ em ở bên, hành hạ cũng được, để em có thể đem tình yêu và sự áy náy ấy dần xóa đi, để em được giải thoát.”

Dự Ninh nói xong lại bắt đầu cắn môi, sợ nước mắt chảy ra, cô vốn chỉ định giả bộ ghen ngào để được thương hại, nhưng cơn đau trên cơ thể quá rõ ràng, đau đến ngay cả hô hấp cũng thật khó chịu, lại còn phải nói một đoạn văn diễn cảm dài như thế, vì vậy, nước mắt thuận theo tự nhiên mà chảy ra.

Tất nhiên là Thảm Curu đã từng chứng kiến rất nhiều lần cảnh người phụ nữ trước mặt khóc, cô khóc vì không mua được túi xách hàng hiệu, khóc vì thành tích đạt được không cao, thậm chí, có lần còn là vì một chiếc kẹp tóc, thế nhưng, đây lại là lần đầu tiên Dự Ninh khóc vì anh.

Trong lòng trào dâng một nỗi chua xót không thành lời, anh còn nhớ, ngày ấy, thấy cô khóc thầm, anh vẫn luôn tự trách bản thân không có khả năng, bất lực, cũng tự thề sẽ cố gắng để cô gái ấy không bao giờ phải rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa.

Thẩm Cưu quay mặt đi, không nhìn thân hình co rút, đáng thương trước mặt: "Tôi còn chưa kịp trả thù, tại sao lại phải giúp cô chứ?"

Đôi mắt đầm lệ, Dự Ninh mông lung nhìn về phía anh, chỉ thấy một bóng người mơ hồ, tâm trạng cũng đi xuống đến mức thấp nhất, vò đã sứt mẻ, cô cũng chẳng thêm giữ hình tượng làm gì, chơi xấu luôn: "Bởi vì em yêu anh! So với việc giúp đỡ, phương pháp này không phải là cách thức tốt nhất để trả thù sao? Bởi vì em yêu anh, nên mỗi lần nhìn ánh mắt khinh thường của anh, trong lòng em đều đau đớn khó chịu, anh ở bên Lâm Minh Châu, anh thân mật cùng những người phụ nữ khác, để em cầu mà không được, để trái tim em hóa thành tro tàn." (văn nghệ quá, kinh quá, da gà part 2) (mà mình cũng văn về quá, đọc thấy văn minh hay quá, hí hí)

Thẩm Cưu thấy nước mắt của cô, không hiểu sao lại muốn tránh né, mặc dù anh biết rõ bản thân đã không còn chút tình cảm nào đối với kẻ lừa đảo này, nhưng quá khứ luôn thỉnh thoảng xuất hiện, nhắc nhở anh, anh đã từng vì người kia mà điên cuồng.

Bầu không khí giữa hai người lặng đi hồi lâu, dù cho Thẩm Cưu không muốn trả thù cô, nhưng cũng không muốn bị kỉ niệm vây khốn, đuôi mày khẽ nhếch, cuối cùng, anh đồng ý với đề nghị của Dự Ninh.

"Một tháng, cô có thể ở trong nhà tôi một tháng." Nói xong, thấy biểu tình mừng rỡ trên mặt Dự Ninh, Thẩm Cưu hừ lạnh một tiếng: "Nếu cô nghĩ tôi đã mềm lòng thì hẳn là đang suy nghĩ quá nhiều rồi, đừng ảo tưởng, tôi cũng chỉ cảm thấy đề nghị của cô không tồi mà thôi, nếu đề tôi phát hiện cô có chuyện dối gạt, muốn vào nhà để làm trò với tôi, chắc chắn tôi sẽ không "hiền lành" với cô như trước đâu."

Thẩm Cưu kéo kéo ống tay áo, "Có lẽ cô nên nghe chuyện về người dám phản bội tôi, tôi đã chém đôi tay anh ta."

Dự Ninh ôm gối gật đầu một cái.

Trong trí nhớ của nguyên chủ vẫn có chút ấn tượng về sự kiện này, nghe nói, Thẩm Cưu có thể phát triển nhanh chóng như vậy ở thành phố B là bởi anh ta có một người cha có vị thế trong thế giới ngầm, mấy năm nay, anh ta đã học được không ít thủ đoạn không chế nhân tâm từ người cha này, mấy gián điệp ăn cắp tư liệu thương mại của công ty cũng bị anh chém đứt tay.

"Còn ngồi đó là gì? Chẳng lẽ còn đợi tôi đến ôm cô?" Thẩm Cưu giễu cợt nói một câu, không có ý định đợi người phía sau, anh cất bước về nhà.

Dự Ninh gian nan đứng lên, giống như một cụ già, từng bước, từng bước, vừa đi vừa nghỉ phía sau nam chính.

Bước chân Thẩm Cưu quá dài, vì vậy, khi anh ta đã bước vào cửa, Dự Ninh còn đang cố gắng leo cầu thang.

"Tôi còn tưởng Thẩm tiên sinh là cái đồng hồ báo thức! Ngày nào anh cũng về lúc sáu rưỡi, thế mà hôm nay lại là sáu giờ bốn mươi." Lâm Minh Châu nhận lấy áo khoác từ tay anh, cười trêu ghẹo.

Nhớ lại lời đề nghị của Dự Ninh, lần đầu tiên, Thẩm Cưu nghiêm túc đánh giá về cô giúp việc nhỏ, khuôn mặt khéo léo, cười lên trông khá ngọt ngào, cách nói chuyện cũng in đậm dấu ấn người phương nam – mềm mại, dịu dàng, tổng hợp lại có thể kết luận, nghe lời, ngoan ngoãn.

Mặc dù so về diện mạo thì kém hơn Dự Ninh một chút, thế nhưng, chính vì kém nên mới có thể khiến trong lòng cô ấy khó chịu, khóe miệng hơi vênh lên, Thẩm Cưu lộ ra một nụ cười vừa lòng, thỏa mãn.

Lâm Minh Châu chưa từng bị Thẩm Cưu chú ý như vậy, nhất thời, trên mặt xuất hiện lớp phấn hồng ửng đỏ, cúi đầu không dám nhìn về phía anh.

Bộ dáng này của cô càng khiến Thẩm Cưu hài lòng, nhất gan lại khéo léo, hình như còn có chút tình cảm với anh, dễ nắm bắt.

Hơn nữa, anh cũng không hoàn toàn tin tưởng Dự Ninh, ai biết cô ta có chuẩn bị mưu mả chúc quý gì hay không, nếu cô đã cố tình nhắc đến cô gái này, hẳn là hành động sẽ liên quan đến người đối diện, nếu cô thật sự có ý xấu, anh sẽ để cho cô ta biết, cảm giác bị phản bội nó là như thế nào.

Lâm Minh Châu phát hiện Thẩm Cưu chưa đóng cửa, liền đưa tay muốn kéo lại.

"Còn có người."

"Hả?" Lâm Minh Châu ngẩn người, từ lúc cô đến Thẩm gia, chưa từng thấy nơi đây có một người khách nào đến chơi.

Lúc này Dự Ninh vừa đi đến cửa, chống lại tầm mắt hai người trong nhà nhìn ra.

Từ góc độ của cô, trông có vẻ như Lâm Minh Châu đang đưa tay ôm trọn Thẩm Cưu vào lòng vậy, ngần hơi thờ dài lại, Thẩm Cưu cũng thật thiếu kiên nhẫn đi! Cô mới chỉ vừa buông câu đề nghị, mà anh ta đã nhanh chóng thực hiện, ôm nữ chính thẩm thiết rồi.

Thấy bộ dạng này của cô, Thẩm Cưu hí mắt, chẳng cần nghĩ cũng biết cô ấy đang hiểu lầm cái gì, trong tim dâng lên mấy phần vui vẻ, cảm giác mình đã có một lựa chọn thật đúng đắn.

Tuy nhiên, là một người ngoài cuộc, về mặt Lâm Minh Châu lại không hề dễ nhìn rồi, cô liếc liếc về phía người mình mới chào từ biệt không lâu kia, lại nghĩ đến câu chửi cửa của tiên sinh, hơn nữa, hiểu lầm giữa hai người có vẻ đã được xóa bớt đi chút ít, chẳng hiểu sao, nơi ngực lại tức tức khó chịu lên.

Rõ ràng nên vui mừng a! Lâm Minh Châu cắn cắn môi, nở một nụ cười rục rịch về phía Dự Ninh: "Chị Ninh, sao chị lại ở đây?"

Xem đi này, giọng điệu giống như chủ nhân cái nhà này vậy. Nếu cô không lên đây, khéo khi hai người này ngủ với nhau lúc nào cũng chẳng biết đâu.

Dụ Ninh không trả lời Lâm Minh Châu, mà là yếu ớt nhìn về phía Thẩm Cưu, "Dọn cho em một gian phòng nhé."

Thẩm Cưu hơi ngửa đầu, có vẻ như đang suy nghĩ: "Khúc queo tầng một có một phòng để đồ, hay cô đến đó dọn dẹp một chút."

"Không được, sao có thể để chị Ninh ở đó được! căn phòng kia quá ẩm ướt, mấy hôm trước em dọn phòng đó còn thấy đồ đạc bên trong bị mốc rồi." Nói xong, Lâm Minh Châu le lưỡi một cái: "Thẩm tiên sinh, đừng hiểu lầm là em lười biếng nha, em cũng chỉ thỉnh thoảng đi vào đó mới phát hiện có mốc, không đúng, không đúng, thế này thành ra em đẩy trách nhiệm cho dì Ngô rồi, sao em lại xấu tính như vậy chứ, a a a a, thật bức mình mà, em chẳng biết nói như thế nào cả!" (Không biết thì đừng nói, bạch liên hoa)

Bộ dáng ngịch ngợm khả ái làm người phải bật cười, nếu không phải Dụ Ninh đang đau đến buồn nôn, cô cũng muốn cười cười cổ vũ cô ta một cái, thấy cô ta càng nói càng chạy xa khỏi chủ đề, cô không nhịn được ngắt lời: "Là ở khúc cua queo sao? Tôi đến đó nghỉ trước."

"Ahh?" Lâm Minh Châu không hiểu kêu một tiếng, mắt tròn to, tràn đầy ngây thơ, như thể không biết tại sao căn phòng tràn đầy khuyết điểm như vậy mà Dụ Ninh vẫn đâm đầu vào ở được, thế nhưng, còn có một điều khiến cô tò mò hơn: "Sao chị Ninh lại đến ở nhà Thẩm tiên sinh nha? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Nét mặt nghiêm túc, không giống lừa dối, Lâm Minh Châu có vẻ thật tâm quan tâm đến cô, tuy nhiên, Dụ Ninh cảm thấy ánh mắt kia chói sáng vô cùng, nếu cô ta thật sự quan tâm "người chị em" này thì cũng phải xem sắc mặt tái nhợt của mình chứ nhỉ, cô ta chỉ đang quan tâm chuyện cô ta muốn biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

"Lâm tiểu thư, trừ không cần cho bú sữa, chẳng lẽ cô còn kiếm thêm chức quản gia sao?"

Dụ Ninh liếc cô ta một cái, cầm hộp giấy vệ sinh trên bàn liền đi về phía căn phòng kia.

Sắc mặt đỏ lên, Lâm Minh Châu đứng yên tại chỗ, đôi mắt len lén hướng về tiên sinh, thấy mặt anh vô biểu cảm, tâm trạng lúng túng mới hơi chút dịu đi.

"Thẩm tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, bình thường chị Ninh không nói chuyện khó nghe như vậy đâu."

Nghe thế, bước chân Dụ Ninh hơi dừng một chút: "Tôi và anh ấy ở cùng nhau năm năm, tính nết của tôi như thế nào, anh ấy so với cô còn rõ hơn nhiều." Nói xong, cô nở một nụ cười không độ ẩm: "Cô có thể giúp tôi dọn dẹp, thu thập căn phòng kia được không?"

"Cô nghĩ là mình đến đây làm khách sao? " Thẩm Cưu cau mày: "Tiểu Lâm là người tôi thuê đến, do tôi trả lương."

Thấy hai người vì mình mà đối chọi gay gắt với nhau, Lâm Minh Châu lo lắng nắm lấy vạt áo, cô vừa muốn đi nói vài lời giúp người "chị em thân thiết" của mình, vừa nghĩ nếu bây giờ bản thân đi giúp Dụ Ninh, lại cô phụ lòng tốt của tiên sinh, chỉ đành lo lắng cúi đầu, làm thấp đi sự tồn tại của bản thân trong căn phòng này, đồng thời, trái tim lại dâng lên một tia vui vẻ, Thẩm tiên sinh đang bảo hộ mình, còn gọi cô là "tiểu Lâm".

Nghĩ tới đây, Lâm Minh Châu khẽ ngẩng đầu liếc nhìn cái cảm bóng loáng của Thẩm Cưu, đây là lần đầu tiên anh ấy gọi cô là "tiểu Lâm", cô còn tưởng anh ấy chưa bao giờ nhớ tên mình. Nghe anh gọi bằng âm thanh đầy từ tính ấy, khiến cô bỗng cảm thấy chữ "Lâm" thật dễ nghe làm sao, hay và êm như chữ "Thẩm" vậy. (atms)

"Thật xin lỗi." Dụ Ninh không chút ăn năn nói: "Vậy cô có thể cho tôi một miếng băng vệ sinh được không? Tôi có thể trả tiền."

"Ninh Ninh..... chị Ninh, sao chị có thể nói chuyện này trước mặt Thẩm tiên sinh chứ." Thấy Dụ Ninh hào phóng đứng trước mặt Thẩm Cưu nói ba chữ "băng vệ sinh", Lâm Minh Châu then thùng muốn đi lên che miệng cô lại.

"Anh ấy không ngại đâu, đúng không." Dụ Ninh hướng mắt nhìn về phía nam chính, lộ ra nét mặt "anh hiểu mà".

Bộ dáng như vậy thật đáng ăn đòn.

Hàm ý toát ra từ ánh mắt kia khiến Thẩm Cưu nhớ lại một vài chuyện phiền lòng, trước kia, khi bọn họ còn ở bên nhau, bởi cô ấy luôn kiên trì giữ lại cho đến khi kết hôn nên hành động thân cận nhất giữa hai người vẫn chỉ dừng lại ở hôn môi, còn nhớ, ngày ấy, khi anh giúp cô đổi băng, nhìn thấy chỗ đó đang chảy máu, máu mũi cũng tràn ra theo..... (Sao lại vậy, còn có kiểu đổi hộ bạn gái á, quắc quắc)

Thật đúng là tuổi thanh xuân ngu vcl~, Thẩm Cưu dời tầm mắt, mặt như băng sương đi lên phòng ngủ lầu hai. (Chữ vcl hoàn toàn là nguyên tác nhá, bạn editor không thay đổi)

Thấy Thẩm Cưu rời đi, Dự Ninh cũng không định đứng đó nói chuyện với “em gái Lâm”, cô thong dong đi đến căn phòng chứa đồ nơi khúc quẹo.

Tuy nhiên, sự bình thản biến mất ngay sau khi cánh cửa phòng được mở ra, Lâm Minh Châu không hề khoa trương khi nói căn phòng này đã mốc meo, mùi ẩm ướt, nấm mốc, Dự Ninh vừa đi vào đã phải hắt xì mấy cái, bụng co rút càng thêm đau đớn.

Cô lập tức lấy hai viên thuốc giảm đau từ mảnh ngọc nuốt vào bụng, tác dụng của thuốc men tương lai cũng không khác mấy so với đan dược Tu Chân giới, viên thuốc tan ra khiến cô cảm giác tốt hơn nhiều.

Đóng cửa, khóa lại, Dự Ninh đặt một người máy quét dọn lên mặt đất, để chiếc máy tinh lọc không khí ra ngoài, sau đó, cả người ngã xoài vào một chiếc ghế xoa bóp.

Mỗi lần xuyên qua một thế giới, cũng tương đương với việc cô phải dung hợp với một cơ thể mới, mà cơ thể ấy có tốt hay không ảnh hưởng rất lớn đến cảm quan của cô, vừa rồi, cô mới phát hiện ra một điều, cơ thể nguyên chủ quá yếu đuối, kinh mạch bị tắc vỡ cùng nghiêm trọng, nếu muốn tu luyện lại Thanh Cương kinh, chắc phải một, hai năm nữa mới có chút xíu hiệu quả, hơn nữa, còn phải chịu đựng cơn đau tây tủy phạt cốt (1).

Mặc dù sợ đau, nhưng tạm thời cô vẫn chưa tìm được công pháp thích hợp cho những không gian không có linh khí như thế này, chri đành bắt đầu luyện lại Thanh Cương kinh mà thôi, trải qua một vòng, sắc mặt mới vừa khôi phục lại nhanh chóng trắng bệch, đến cả giờ tay chạm vào máy lọc không khí, Dự Ninh cũng không còn hơi sức, cô chỉ có thể ôm bụng lăn lộn trên ghế.

Thế nhưng, ông trời cũng không định để cô nghỉ ngơi, Dự Ninh mới nằm lăn được hai vòng liền nghe tiếng bước chân tới gần: “Chị Ninh?”

Dự Ninh đáp một tiếng, "Chuyện gì?"

Giọng nói Lâm Minh Châu có mấy phần không được tự nhiên, "Em mang đồ chị cần đến rồi."

Làm như hoàn thành nhiệm vụ quan trọng không bằng.

"Đặt ở ngoài cửa thôi."

"Không được, chị Ninh, chị tự mình cầm vào phòng đi, nếu để tiên sinh nhìn thấy thì không tốt lắm đâu." Lâm Minh Châu có chút khẩn trương gõ cửa.

Một ma tu sống hơn hai trăm năm như Dự Ninh làm sao có thể hiểu được sự xấu hổ của thiếu nữ trong vấn đề này, nếu đây là thứ mà bất kì cô gái nào cũng phải dùng khi đến kì thì có gì phải lén lút sợ người khác nhìn thấy đâu nhỉ, thái độ như thể thứ cô ta cầm trên tay không phải một miếng giấy bông mà là đồ chơi tình dục không bằng.

Dự Ninh lại ăn mấy viên thuốc giảm đau, dùng máy thanh lọc rửa sạch vết bẩn tràn ra trên cơ thể xong mới đi mở cửa.

Lâm Minh Châu không chỉ cầm một chiếc túi đen mà còn bê một khay thức ăn đứng ở ngoài.

Cô ta đỏ mặt mở túi đưa cho Dự Ninh: “Chị Ninh không thoải mái nên mới đến ở nhờ nhà Thẩm tiên sinh sao?”

Dự Ninh lắc đầu một cái, "Tôi muốn được gần quan ban lộc (2)"

Dự Ninh trực tiếp thể hiện thái độ khiến Lâm Minh Châu khẩn trương cắn môi: “Chị Ninh, không phải trước đó chị nói sẽ giải quyết chuyện này từ từ sao?”

"Đột nhiên không muốn làm từ từ, nếu không người khác chen chân thì sao, dù sao A Cưu cũng ưu tú như vậy."

"Có em canh chừng rồi, chắc chắn sẽ không để một cô gái nào khác đến gần Thẩm tiên sinh."

Dự Ninh liếc nhìn nữ chính một cái, trong lòng thầm nghĩ, cô chính là kẻ như vậy, vừa đồng ý giúp nguyên chủ, lại vừa thông đồng với anh ta.

Dự Ninh nghiêng người ra khỏi phòng, "Tôi đi vệ sinh đã."

"A, vậy em giúp chị dọn phòng nha, chị về là có thể ăn cơm được rồi." Nói xong, cầm khay định đi vào.

Dự Ninh đưa tay hơi ngăn lại, "Cô không định để tôi ăn cơm trong một căn phòng toàn bụi bặm như thế này chứ?"

"Nhưng..... Thẩm tiên sinh bây giờ còn đang ở phòng khách."

Về mặt cười như không cười, Dự Ninh đáp: “Mặc dù tôi đến đây không phải để làm khách nhưng cũng không phải để làm ăn xin, đem thức ăn đặt trên bàn, tí nữa chúng tôi sẽ ngồi ăn cùng nhau.”

"Nhưng....." mặt mày rối rắm, nhăn nhúm, Lâm Minh Châu muốn nói lại thôi.

Nếu cô ta không nói ra khỏi miệng, Dự Ninh cũng không tự tìm phiền phức, cô trực tiếp nghiêng người đi ngang qua Lâm Minh Châu.

Cô gái đứng tại chỗ cắn cắn môi, chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc, cô đã nhận ra rằng Dự Ninh thay đổi so với quá khứ rất nhiều, trước kia, chỉ cần bản

thân hơi tỏ vẻ đau buồn, khổ sở, chắc chắn Dự Ninh sẽ đến an ủi mình, chẳng lẽ vì đã có thể vào nhà Thẩm tiên sinh ở nên nghĩ cô vô dụng rồi sao?..... Không, không, Lâm Minh Châu lắc đầu, chị Ninh không phải người như vậy.

Dự Ninh tắm xong mới phát hiện mình không mang quần áo thay, thực ra, bên trong không gian cũng có mấy bộ, nhưng nếu hai tay trống không đi vào nhà tắm, sau đó lại quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, thì quả thật không cần nói cũng biết bản thân có vấn đề.

Nghĩ một chút, Thẩm Cưu hẳn sẽ không đến mức thấy cô chỉ quần một cái khăn tắm ra liền lập tức đuổi người đầu nhí, Dự Ninh vươn tay lấy một chiếc khăn trắng bọc người mở cửa.

Thẩm Cưu ngồi trên ghế salon ở phòng khách, Dự Ninh thấy anh ta, nở một nụ cười thật tươi, còn dang tính xem nếu để khăn tắm trượt xuống, lấy sắc mặt hoặc nam chính có khả thi không, theo tư liệu, Thẩm Cưu vì nguyên chủ mà thủ thân như ngọc (3) đến giờ, trông anh ta có vẻ ngu ngơ, không chừng kẻ này có thể khiến nam chính quên đi chuyện không vui khi trước, cùng cô sung sướng đi về phía tương lai.

Tương tượng là tốt đẹp, song thực tế lại tàn nhẫn vô cùng, Thẩm Cưu chỉ sững sờ một chút liền chán ghét đời mắt: “Mặc quần áo vào.”

"Nhưng em không chuẩn bị đồ, anh có thể cho em một bộ sao?" Mặc kệ ánh mắt khinh thường của anh, Dự Ninh thản nhiên bước đến ngồi cạnh nam chính.

Cảm nhận hương sữa tắm ngọt ngào lan tràn, Thẩm Cưu có chút không thói quen dịch người: “Cô có thể về nhà lấy đồ rồi trở lại đây.”

"Không muốn." Dự Ninh nũng nịu chu môi: “Làm vậy, nhờ bị cảm thì sao?”

"Thế này thì không cảm?" Thẩm Cưu giảm nhiệt độ điều hòa vài lần, khinh miệt nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Thật khó tính nha, Dự Ninh hít sâu một hơi, dịch gần về phía người kia: “Cơ thể A Cưu thật tốt, thật ấm.”

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn vừa đủ hai bàn tay, Dự Ninh hít mát, bộ dáng hưởng thụ, Thẩm Cưu bị kỹ năng mặt dày vô đối của cô chặn họng, hồi lâu không nói được một lời.

Trước kia, tuy cô vẫn cố tình dây dưa mình, nhưng lòng tự ái cơ bản thì vẫn có, nếu anh chê cười cũng biết ngoan ngoãn cách xa một chút, mà bây giờ, quả thật giống như một kẻ khác, sự ghét bỏ của anh dường như không đã động chút nào đến con người này, hơn nữa, cô có yêu cầu rất cao đối với phòng ngủ, anh còn tưởng khi thấy hoàn cảnh của phòng chứa đồ, cô ấy sẽ thét chói tai rồi lập tức lao ra khỏi nhà mình.

Không ngờ Dự Ninh chỉ ngồi trong đó yên lặng một giờ, hơn nữa, còn suy tính ở lại, Thẩm Cưu hít mát, rốt cuộc, cô có bao nhiêu tình cảm với bản thân, người ở cùng mình mấy năm trước là con người thật của cô sao?

Hay vẫn bởi vì tiền, cái gì cũng làm được.

"Mặc dù tôi đã đồng ý cho cô ở nhà tôi trong một tháng, nhưng không phải để cô làm khách ở đây, cô phải giao một khoản tiền thuê nhà cho tôi.”

"Được thôi." Dự Ninh gật đầu đồng ý, dù sao cũng không phải là tiền của cô.

Thấy cô đồng ý dứt khoát như vậy, thực không giống cô ấy chút nào, khóe miệng Thẩm Cưu nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo vô cùng: “Tôi muốn mười vạn.”

Dự Ninh ngẩn người, sao cô cứ có cảm giác mấy câu này thật quen thuộc nha.

Hình như lần đầu tiên chia tay, nguyên chủ đã nói với Thẩm Cưu như vậy, khi đó hai người đang học trung học phổ thông, Thẩm Cưu là một học sinh nhà nghèo, nguyên chủ bị sắc đẹp của anh ta mê hoặc mà ở cùng anh ta một năm, sau đó lại ghét bỏ Thẩm Cưu, anh quá nghèo, không mua nổi túi xách hàng hiệu cho cô, Dự Ninh lập tức yêu cầu chia tay, Thẩm Cưu không hiểu lý do vì sao, nghĩ mình đã làm sai điều gì chọc giận người yêu nên vẫn luôn quần lay xin lỗi.

Trong khi nguyên chủ bị dây dưa đến mức phiền chán, cô đưa ra một con số: “Không chia tay cũng được, anh cho tôi mười vạn là được. Đến cả mười vạn cũng không có, sao tôi phải ở bên anh.....”

Sau đó một năm, hai người gặp nhau trong vườn trường đại học, lý do chia tay năm xưa bị nguyên chủ bùng bít rằng sợ yêu đương ảnh hưởng học tập nên mới lừa nam chính, khiến nam chính thương tâm chia tay, vậy mà nam chính cũng tin tưởng lời giải thích ấy, thế nhưng, bây giờ, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Thẩm Cưu đã sớm nhận ra bản chất người trước mặt: Ghét sự dây dưa, yêu tiền như mạng.

1. Tẩy tủy phạt cốt: tẩy rửa căn cốt ban đầu để có được cơ thể mới tốt hơn, trong lúc đó sẽ chịu đau đớn vô cùng. (Ai đọc mấy truyện tu tiên là hiểu lắm nhé, mình chỉ viết đại khái ý thôi)

2. Gần quan ban lộc: ở bên người có quyền lực thì bản thân cũng được thom lây.

3. Thủ thân như ngọc: bảo vệ bản thân không dính chút tí vết.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

"Em còn nhớ trước kia anh nói bộ dạng thấy tiền sáng mắt của em trông thật đáng yêu." Dụ Ninh cười cười, dường như không nhận ra sự lạnh lùng trong câu nói ấy.

Ngón tay gõ gõ mặt bàn dừng lại một chút, đầu ngón tay ma sát với nhau, đột nhiên anh muốn hút một điếu thuốc lá.

"Tôi có thể bớt xuống cho cô, có muốn không?" Thẩm Cửu khẽ dựa lưng vào lòng ghế sofa mềm mại, lông mi hẹp dài một môi khoác trên mí mắt lim dim, chặn lại cảm xúc quay cuồng trong tâm mắt, khiến người ta không thể biết anh đang nhìn Dụ Ninh hay chỉ đang nghĩ ngợi.

Bộ dạng này rất giống Qua Sữa, Dụ Ninh ngẩn ngơ, mãi mới hoàn hồn hỏi lại: "Cái gì?"

"Điểm thuốc cho tôi."

Dụ Ninh liếc mắt nhìn bao thuốc lá trên bàn, đại khái hiểu được nụ cười nhạt trên mặt người đối diện là ý gì, nguyên chủ vô cùng ghét mùi thuốc lá, mỗi lần ngửi thấy ở nơi công cộng đều lôi chuyện này ra oán trách với nam chính một phen, có lần Thẩm Cửu hút một điếu, nguyên chủ nháo loạn, nửa tháng không thêm quan tâm anh ta, từ đó đến nay, Thẩm Cửu không còn chạm vào thứ này nữa.

Dụ Ninh cầm lên bật lửa và bao thuốc, để trước mắt nhìn một lúc: "Trông thật kì nha, em còn không biết trên bao có ghi 'hút thuốc lá có hại cho sức khỏe đây'?"

Thẩm Cửu vươn tay: "Xem ra cô cũng không muốn được giảm giá."

Ngón tay anh rất đẹp, khớp xương rõ ràng, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, vừa nhỏ vừa dài, Dụ Ninh xem bàn tay mờ ra trước mặt, phát hiện nó trông có vài phần tương tự qua sữa, tuy nhiên, thay vì đại biểu cho lời mời, hành động này của Thẩm Cửu lại mang ý từ chối.

Dụ Ninh chạm lòng bàn tay anh một cái: "Ai nói em không muốn, đã là thứ A Cửu cho, em đều muốn."

Nói xong, rút ra một điếu thuốc ngậm lên môi, dùng bật lửa đốt.

Hít một hơi thật sâu, phun ra cỗ sương trắng, mới cầm điếu thuốc đưa vào miệng anh.

Thẩm ướt, còn mang theo một tia vị ngọt.

Lý trí mách bảo anh phải lập tức vứt điếu thuốc này ra, di vào gat tàn, hung hăng và mặt cô một cái, nhưng tay lại không thể chạm vào nó, rút ra khỏi miệng (không phải và mặt là hành động nhé, nam chính không vũ lực như vậy, ý chỉ là và tinh thần thôi, cái tát tinh thần đấy ạ)

"Thì ra hút thuốc có mùi vị như này." Mắt hạnh nghịch ngợm chớp chớp, Dụ Ninh nhếch môi khẽ liếm.

Đầu lưỡi mang theo hương vị phấn son kia, phải chăng cũng đã từng chạm qua đầu lọc điếu thuốc này, nghĩ đến đây, bộ phận nào đó lại có xu hướng nóng lên, Thẩm Cửu cũng không biết bản thân bị làm sao, rõ ràng đã nhìn thấu bản chất người trước mặt, rõ ràng đã không còn tình cảm, nhưng lại vì một lời nói không rõ thật giả, mà ánh mắt mất khống chế, dừng lại trên người đó.

Vốn dĩ sau khi dùng xong bữa tối, anh định xử lí công việc trong phòng ngủ, mà khi thấy Lâm Minh Châu chuẩn bị khay thức ăn cho cô, không kìm hãm được mà đem laptop xuống tầng dưới, trong lòng chống chế bằng lí do muốn thấy cô bị ức hiếp, khi dễ.

Thực tế, người bị coi thường lại chính là anh.

Thẩm Cửu hung hăng hít một hơi khói, sương trắng vẩn vơ, đôi tròng mắt vàng khóa chặt Dụ Ninh: "Bây giờ cô hôn tôi, tôi sẽ chiết khấu cho cô."

Sao đã nhảy tới hôn hít rồi??? Dụ Ninh gãi gãi mặt, phân vân không biết có nên bỏ qua tự ái, dán lên người Thẩm Cửu, bắt chấp ánh mắt khinh miệt của anh ta.

Do dự một chút, thấy điếu thuốc cũng sắp tàn hết, Dụ Ninh cầm lấy vứt ra, không phải chỉ là hôn thôi sao, cũng không phải là chưa từng làm cái trò này, sợ cái gì.

Hai người trước đều đã từng làm, mấy thế giới sau, không biết còn phải làm bao nhiêu lần đâu.

Mặc dù không hoàn toàn xác định, nhưng trực giác cho cô thấy, kẻ trước mặt này vẫn là nam chính hai thế giới trước, trước lạ sau quen, đoán chừng đến không gian tiếp theo, chỉ một cái liếc mắt, cô cũng có thể nhận ra người này.

Thẩm Cửu đang ở tư thế nằm, Dụ Ninh tự biết cổ bản thân còn không dài đến mức độ đó, cô gối lên bắp đùi anh, mặt dần dần hướng về phía trước.

Thẩm Cưu cảm giác mình của hiện tại có gì đó không đúng, không đúng đến sắp điên rồi, thấy cô nhắm mắt đến gần, phản ứng đầu tiên không phải là chán ghét nghiêng mặt tránh đi, mà là lo lắng cô ấy nhắm mắt sớm như vậy, có thể hôn trúng môi anh được sao? Có khi nào lại thành hôn chệch lên cằm không, còn có, sao cô ấy lại để tay ở bắp đùi anh, là muốn để anh xấu hổ sao? Hay là vì tiền, cuối cùng cô cũng nắm con át chủ bài cuối cùng, quyến rũ anh, anh có nên thuận nước đẩy thuyền, khiến cô công dã tràng mà về không..... (có vài giây mà anh suy nghĩ lắm quá cơ, rõ là ngạo kiều, kiêu đến đây chà đạp em đi)

Mấy giây ngắn ngủi, trong đầu Thẩm Cưu thoáng qua vô số ý nghĩ, mà Dự Ninh cuối cùng cũng hôn lên.

Không như những gì anh lo lắng, hôn lên cằm, Dự Ninh điểm một phát trúng đích, bờ môi anh nhanh chóng bị chặn lại, hương hoa nhài nhàn nhạt tràn vào khoang mũi, trái tim say mê, như nhũn ra.

Dự Ninh triển miên miêu tả khuôn mặt kia, thấy nam chính không có hành động đáp lại, dứt khoát cạy môi anh, đầu lưỡi chui vào trong căn quết, tựa hồ muốn trả thù sự hờ hững của con người này.

Bởi vì thân thể gần sát, đôi tay Dự Ninh không tự chủ mà dõn lên trên vài cm, lí trí còn đang cố gắng kiên trì giữa hoàn toàn sụp đổ, bàn tay to ôm chặt ót cô, Thẩm Cưu bắt đầu kịch liệt đáp lại.

Nụ hôn của anh cuồng dã, môi Dự Ninh bị gặm đến đau đớn, cô cau mày muốn lui về phía sau.

Thẩm Cưu lại không có ý định buông bỏ con mồi, một tay ôm chặt cô, một tay từ eo trượt lên trên, hướng về phía nút thắt khăn tắm mà đến.

Mặc dù Dự Ninh muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không hề có hứng thú với việc biểu diễn trước mặt người khác, cô nắm đôi tay xấu tính đang hướng vào trong, khẽ cắn môi anh." Thế này có nên chiết khấu cho em thêm một chút nữa?"

Thẩm Cưu rút người ra đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, khăn tắm cô đã lỏng ra không ít, cơ hồ không thể bao bọc nổi phần đầy đặn dưới xương quai xanh kia, Thẩm Cưu bắt buộc bản thân phải dời mắt." Bảng giá hai giờ phục vụ của gái bán hoa cao cấp là bao nhiêu, tôi sẽ chiết khấu cho cô bấy nhiêu."

Nói xong hừ lạnh một tiếng, "Dự tiểu thư, nếu cô sớm đi đổi nghề, nói không chừng bằng khuôn mặt, kĩ thuật kia, bây giờ cũng đã có thể mua được biệt thự, xe hơi sang trọng rồi, cần gì mặt dày quần lầy tôi."

Giọng nói còn mang theo một tia tình dục nhẹ nhàng, trầm thấp, mê người, tất nhiên, điều này sẽ đúng trên cơ sở bỏ qua nội dung câu nói của anh ta, thật muốn xé tan cái miệng đó.

Dự Ninh thất chặt lại khăn tắm, ánh mắt như có chút suy nghĩ nhìn về phía vị trí đang căng phồng kia."Cảm ơn anh đã quá khen."

Chỉ là đã quá nhiều năm anh không gần nữ sắc, sinh lí không chịu khống chế, chẳng lẽ cô ta còn tưởng kĩ xảo hôn vụng về ấy đã khiến anh nổi lên dục vọng. Thẩm Cưu tức giận đóng nắp laptop, xoay người lên tầng. (ngạo kiều ing~~~~)

"Ngủ ngon." Nhìn bóng lưng anh, Dự Ninh cười ngọt ngào nói.

Giải quyết xong Thẩm Cưu, ánh mắt cô lập tức chuyển hướng người đã đứng một bên xem không biết bao lâu.

"Tôi rất đẹp đúng không."

Lâm Minh Châu giật giật cơ mặt cứng ngắc, chưa thể hồi phục tinh thần, lông mi chớp chớp, nước mắt nhanh chóng chảy xuống. (giả mình cũng dễ khóc như nhỏ này, đây hoàn toàn là kĩ thuật)

"A! Em, tại sao em lại khóc..... Em cũng không biết vì sao, chị Ninh..... Đừng trách em..... Ô ô....." Lâm Minh Châu luống cuống tay chân lau nước mắt trên mặt, cuối cùng khóc không thành tiếng nhìn Dự Ninh.

Mặc dù mang biểu cảm tươi cười nhưng câu nói vũ nhục vừa rồi của Thẩm Cưu vẫn khiến tâm trạng Dự Ninh không tốt, vô cùng không tốt, vì vậy, cô cũng chẳng có hứng thú làm giáo viên khai thông tâm lí.

"Nếu cô cũng thích Thẩm Cưu thì cần gì chấp nhận thỉnh cầu nói tốt về tôi trước mặt anh ấy."

"Em....." Ánh mắt hốt hoảng."Em không thích Thẩm tiên sinh..... Sao em có thể thích anh ấy được, người như Thẩm tiên sinh, cả đời cũng sẽ không để ý đến em....."

"Cho nên nếu như anh ta coi trọng cô, cô sẽ không chút do dự quên đi lời hứa với tôi đúng không. Tốt lắm, tôi cũng không có gì oán trách, dù sao làm bạn với cô cũng chỉ là để đến gần A Cưu, về sau đừng gọi tôi là chị, Thẩm Cưu có muốn có thêm một bà vợ nhỏ hay không thì tôi không biết, nhưng tôi không muốn có một đứa em gái tranh giành đàn ông với mình."

Dự Ninh trở lại phòng chứa đồ, phát hiện nó đã được dọn dẹp một chút, Lâm Minh Châu còn lấy mắt thăm lòng trái trên đất đi, bây giờ là tháng mười, hơn nữa, căn phòng này đa số đều lát gạch men, ngủ cả đêm trên nền đất, phỏng chừng cô có thể dọn ra bệnh viện nằm một tháng được rồi. Dự Ninh xoa xoa khuôn mặt ngứa ngáy, có chút hối hận vì vừa nãy không nói vài lời hung ác hơn nữa.

Lấy một cái giường từ không gian ra, Dự Ninh ngủ một lúc, cảm thấy cả người có chút khác thường, đặc biệt là mặt, vừa nóng vừa ngứa, lấy gương ra soi, liếc mắt một cái, trên mặt toàn nốt đỏ, cho thấy bản thân đang bị dị ứng.

Nước miếng Thẩm Cưu có độc đi!

Cơ thể này thật đúng là mảnh mai, đầu hơi chút là đau, kinh nguyệt đến thì bụng như nứt ra, bây giờ ngửi mùi thuốc lá thôi cũng có bệnh được, quá nhạy cảm rồi.

Dự Ninh nghĩ một chút, không uống thuốc chống dị ứng, ngồi trên giường lúc lâu, thấy đồng hồ vừa qua mười hai giờ đêm liền đi giấy, hướng về phía phòng ngủ của Thẩm Cưu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Có vẻ Thẩm Cưu đã ngủ, qua khe cửa chỉ thấy bóng tối đen như mực.

Hơn nữa, đưa lỗ tai dính lên mặt gỗ cũng không thấy có bất kì âm thanh gì, không ngờ anh ta làm việc và nghỉ ngơi điều độ như vậy, Dự Ninh cố gắng đào bới trong trí nhớ của nguyên chủ, phát hiện nam chính không có thói tức giận khi bị đánh thức, lập tức, cô nhéo mũi, gây tiếng ồn ngoài cửa phòng anh.

Ngủ thiếp đi cũng tốt, đầu óc không tỉnh táo, có lẽ miệng cũng không ngoan độc như trước.

Phòng Lâm Minh Châu ở một góc tầng một, Dự Ninh cũng không lo lắng tiếng gõ cửa sẽ đánh thức cô ta, khiến cô ta tỉnh dậy chứng kiến cảnh hai người ôm ấp nhau cũng là một chủ ý không tồi. Dự Ninh vỗ vài cái lên cửa, dồn dập, trong phòng bắt đầu truyền đến tiếng động.

Không để Dự Ninh phải chờ lâu lắm, ngay lúc cô chuẩn bị xong, tiếng “rắc rắc” vang lên.

Khi Thẩm Cưu mở cửa thấy khuôn mặt của Dự Ninh, vẻ mặt không nhận được mà cứng đờ.

Đây chắc chắn là bộ dáng xấu nhất về Dự Ninh mà anh từng nhìn thấy, mặt đỏ bừng, sưng vù lên, còn nổi không ít mụn nhỏ.

Chứng kiến tình cảnh này, đáng lý ra, anh phải thấy vui vẻ mới đúng, nhưng nhìn đôi mắt hạnh phúc kia, chẳng hiểu sao, khóe miệng không thể nào nhếch lên được.

Hai người cứng đờ nhìn nhau ở cửa, Dự Ninh thấy Thẩm Cưu không lộ vẻ mặt chán ghét, hai chân giật giật, ngẩng đầu tội nghiệp nhìn anh.”A Cưu, em lạnh quá.”

Ánh mắt Thẩm Cưu chuyển từ mặt dưới xuống chân cô, thấy cô đi chân không đến, đầu ngón chân xinh xắn co rúm, không ngừng run rẩy vì lạnh, trông vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Nhìn nhìn trong chốc lát, một cảm giác quen thuộc quai dị nảy lên, nhưng lại nghĩ trước kia mình cũng không ít lần phải rửa chân cho cô ấy, lập tức hiểu cảm giác ấy là đến từ đâu.

Hai tay cô vòng ôm trước ngực, trên người vẫn bọc chiếc khăn tắm kia, khe rãnh dưới xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện, nếu bỏ qua khuôn mặt đó, anh đã có thể tin rằng đây là quà tặng mà trời cao thương xót gửi cho mình lúc nửa đêm khuya khoắt.

Cơ thể này vốn dĩ không tốt, Dự Ninh quần khăn tắm đứng ở nơi không có điều hòa, chưa được bao lâu mà cả người bắt đầu không kiềm chế được run lên, cô chỉ sợ chưa quen rũ được Thẩm Cưu thì nước mũi đã chảy xuống, vì vậy liền nhanh chóng nhích gần vào trong phòng một chút.

”A cưu, em thật sợ, có phải em sắp bị hủy dung rồi không?” Thân thể mềm mại còn mang theo tiếng khóc nức nở, dù kết hợp với khuôn mặt tệ hại dường này, Thẩm Cưu vẫn cảm thấy ngón tay như chạm phải điện, giật giật, tê dại.

Thẩm Cưu, mảy đúng là sống thêm nữa cũng chỉ tỏ bị lừa.

Thế nhưng, đúng là Dự Ninh của hiện tại không giống cô ấy của quá khứ, có thể là đêm quá trầm, ánh đèn cam hoàng hôn quá say lòng người, Thẩm Cưu nghiêng người để cô bước vào trong.

”Bị như vậy thì đi tìm bác sĩ, tìm tôi làm gì.”

Thẩm Cưu sai bước hướng về phía tủ treo quần áo, cầm một chiếc sơ mi ném về phía cô:” Không có quần áo thì mặc tạm cái này vào, chẳng lẽ cô định dùng cái bộ dáng đó đi rêu rao khắp nơi.”

"Lâm tiểu thư cho em một bộ quần áo, chẳng qua vóc dáng của em với cô ấy quá khác biệt, để tránh anh hiểu lầm nên em không mặc nó." Sau khi bước vào, Dụ Ninh ngoan ngoãn ngồi cuối giường, nghe Thẩm Cưu nói mới nháy nháy mắt nhìn về phía anh trình bày, tỏ vẻ vô tội.

Thẩm Cưu nhìn lướt qua ngực cô, thật đúng là vóc người kém không ít.

Mặc dù anh không quan tâm Lâm Minh Châu như thế nào, nhưng chắc chắn là không thu hút như cô ấy rồi. (Ý anh là chỗ đó đó....)

Đang liên tưởng, Thẩm Cưu bỗng phát hiện trên khăn tắm có thêm một bàn tay, khăn tắm cũng theo đó mà từ từ rơi xuống.

Thẩm Cưu ngẩn người, biết Dụ Ninh đang định làm gì, không dám tin nhìn sang.

Không ai biết là anh ta cảm thấy khó tin khi cô dám coi đồ ngay trước mặt mình nên mới nhìn về bên ấy, hay bởi sợ bỏ qua cảnh đẹp hiếm gặp này.

Đoán chừng chính Thẩm Cưu cũng không biết rõ, nhưng ít ra khi quay sang, anh tuyệt đối không hối hận vì lựa chọn của mình là được rồi.

Nơi cô ngồi vừa lúc che đi ánh đèn đầu giường, ánh sáng râm tối hoàng hôn phủ lên cơ thể, khoác lên một lớp vàng lộng lẫy, như nữ thần dục vọng Aphrodite, chỉ một ánh mắt cũng đủ khiêu lên tia dục niệm ẩn sâu trong trái tim anh.

Thẩm Cưu buộc mình phải dời mắt từ hai quả đào no đủ hồng nhuận kia, chuyển đến khuôn mặt cô gái, cổ họng ngứa ngáy:" Cô cho rằng chỉ cần coi quần áo thì tôi sẽ nhào tới?"

Có lẽ, anh không biết ánh mắt và thanh âm anh nói ra thể hiện điều gì, chỉ có ba chữ "Muốn nhào tới." Dụ Ninh nâng hai tay che ngực:"Em nghĩ là anh sẽ không quay đầu lại."

"Ngồi trong phòng một người đàn ông, còn lột sạch quần áo....." Thẩm Cưu cười lạnh một tiếng, "Còn che che giấu giấu cái gì."

Nghe lời anh nói, Dụ Ninh cũng chẳng thêm do dự nữa, cô bỏ tay ra, ắt đầu chậm rãi khoác áo sơ mi.

Thẩm Cưu thiếu chút bị vẻ mặt thản nhiên của cô ta làm cho diên lên, dù không nhìn hướng về phía đó nữa nhưng ánh mắt vẫn có thể thấy được hai luồng thịt mềm mại lay động, anh bỗng có chút hối hận vì vừa rồi nói ác liệt quá, nếu không, bây giờ đã có thể xoay người sang chỗ khác, mà không phải ngồi đây suy nghĩ lung tung, vị trí mới được nắm ngón tay an ủi lại bắt đầu có tinh thần chào cờ.

Dụ Ninh cài xong nút áo, lại sấn ống tay ngã người lên giường anh, còn lẩn một vòng phía trên đó:"A Cưu, giường anh thật thoải mái nha."

Thẩm Cưu liếc cô một cái, đi đến một bên mở cửa sổ:"Tôi vừa mới hút thuốc, nếu cô không muốn bị dị ứng nặng hơn nữa thì lập tức biến khỏi đây đi."

"A cưu, anh đang quan tâm em phải không." Dụ Ninh lộn nhào lên, ngồi thẳng người, ôm chần, đôi mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm nam chính.

"A." Thẩm Cưu cầm bật lửa trên bàn, gõ gõ vài cái rồi lại để lại chỗ cũ, anh chỉ biết cô ấy không thích mùi thuốc lá, không ngờ, chuyện này nghiêm trọng đến mức chỉ ngửi thấy mùi thôi mà đã có triệu chứng dị ứng, nghĩ vậy, anh bỗng nhận ra, hóa ra mình của trước kia cũng không phải quá quan tâm đến cô ấy như đã tưởng, cứ thế, anh lại tìm được một lí do để bào biện cho việc bản thân không đem cô đuổi khỏi phòng, tuy nhiên, lí trí vẫn ở trên tất cả.

"Có cần tôi gọi điện thoại mời bác sĩ đến hay không?"

"Bây giờ không còn ngứa như trước nữa rồi, em không muốn uống thuốc." Dụ Ninh bĩu bĩu môi, làm nũng nói.

"Vậy cô trở về phòng đi, tôi phải nghỉ ngơi."

Dụ Ninh ôm chần không muốn buông tay, "Ngủ ở trên đất lạnh lắm."

"Vậy thì xuống phòng dành cho khách ở tầng một." Thẩm Cưu cũng không định bắt cô phải ở căn phòng chứa đồ đó, anh chỉ muốn nhanh chóng đuổi được cô ra khỏi đây.

"Nhưng....."

"Nếu cô sợ việc phải ngủ một mình thì có thể đi tìm Lâm Minh Châu, hoặc ra phòng khách mở TV xem đến sáng, đừng ngồi trong phòng tôi nữa, nhìn thôi đã thấy bức mình."

Thật là không lãng mạn chút nào cả, Dụ Ninh kéo kéo cổ áo một cái, xem xem có phải chất liệu áo này quá dày nên anh ta mới không nhìn thấy được thứ gì bên trong, vậy nên thái độ mới chuyển biến nhanh như vậy. rõ ràng vừa nãy cô còn thấy tên này có chút rục rịch mà.

"Em đi đây, A Cưu ngủ ngon." Dụ Ninh lưu luyến rời khỏi chiếc giường nệm mềm mại, ầm áp.

"Để cô khỏi phải đến quấy rầy tôi thêm một lần nào nữa.... Tôi có thể nhắc nhở cô một chút, hòm thuốc gia đình nằm bên cạnh TV ở phòng khách, được rồi, nếu như tooisnay cô còn bèn mắng đến gần căn phòng này nữa,..... tôi sẽ ném cô ra khỏi căn nhà này." (Rõ lấy cớ, nói hằn ra là tìm hòm thuốc đi k lại bệnh nặng thêm đi, bày đặt đe dọa này nọ, lí do lí trấu này nọ.)

Dụ Ninh đứng nghiêm, chào theo kiểu quân đội, "Cám ơn A Cưu đã quan tâm, em nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Thấy Dụ Ninh đi ra, khuôn mặt lạnh băng, căng chặt của anh mới thả lỏng, Thẩm Cưu mệt mỏi tựa vô tường, bàn tay to che mặt, không biết đang nghĩ cái gì...

.....

Cả đêm yên bình.

Thẩm Cưu thường thức bữa sáng thanh tĩnh, không thấy khuôn mặt đáng ghét kia, cũng không nghe được giọng nói líu ríu bên tai khiến anh luôn phiền lòng.

Ăn xong, theo bản năng, anh đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám rưỡi, bây giờ còn chưa dậy? Có phải là đã bệnh ngất đi trong phòng không..... Ý nghĩ này vừa xuất hiện, anh lại chán nản lắc đầu.

Bị bệnh càng tốt chứ sao, anh sẽ không bị dây dưa dây cà, có thể tiếp tục sống an tĩnh qua ngày.

Lúc ra cửa, Lâm Minh Châu cúi đầu đem áo khoác đưa cho anh.

Thẩm Cưu liếc nhìn đầu cô ta một cái, đi vài bước, rồi lại đột nhiên quay trở về.

Cảm giác bị người yêu cũ dắt mũi thật tồi tệ, vì một người đàn bà thấy tiền liền bắt chấp tất cả như vậy mà chẳng lẽ anh cứ phải thủ thân như ngọc hết đời này, nghĩ nghĩ, trông mặt hẹp dài híp lại: "Cô thích tôi?"

Lâm Minh Châu ngẩn người, không kịp phản ứng câu chuyện mà anh đang nói đến, ngẩng đầu thấy ánh mắt chuyên chú của anh nhìn về phía mình, trên mặt lập tức lộ ra một rặng nhăn hồng, vẻ mặt hoảng hốt như muốn khóc, cho là Thẩm Cưu phát hiện ra cái gì, Lâm Minh Châu sợ đến mức không biết để tay chỗ nào cho đúng? "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..... Dù biết tiên sinh là của chị Ninh, biết rõ tiên sinh và chị Ninh chỉ đang hiểu lầm nhau, nhưng em vẫn cứ thích anh..... Thật xin lỗi, xin lỗi... .." " "

Dáng vẻ bối rối sợ hãi kia khiến Thẩm Cưu bị chọc cười, anh khẽ nhếch môi: "Cho đến bây giờ tôi vẫn chẳng là của riêng một ai cả. Nếu cô thích tôi, vậy thì chúng ta kết giao đi."

Lâm Minh Châu sững sờ, không ngờ mình khóc cả đêm, cố gắng chặt đứt vọng tưởng của bản thân, mấy giờ sau, may mắn liền rơi xuống đầu, người đàn ông vĩ đại, cao không thể với này thích cô? Còn muốn làm người yêu cô, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, Lâm Minh Châu kéo kéo vạt áo nói: "Không được, em không thể làm tiêu tam, anh là của chị Ninh....." Vừa nói, đôi mắt lại uất ức khóc lên, hốc mắt hồng hồng như một con thỏ trắng nhỏ. (Không phải tiêu bạch thì, rõ đầu rõ đuôi bạch liên hoa, thỏ nhỏ chỉ có thể là chị Ninh nhà ta)

Nghĩ đến con thỏ nhỏ, trong đầu Thẩm Cưu lại hiện lên một đôi mắt khác, mềm mại, nhu nhu, khi bị ánh nhìn ấy chiếu vào, cái gọi là lí trí cũng hoàn toàn biến mất, anh có chút phiền não giật giật ống tay áo: "Tôi nói rồi, tôi không phải của riêng ai cả, đừng đem tôi buộc chung vào với cô ta." Hết lên một câu, anh lại hạ giọng ôn hòa nói: "Cô khóc là để cự tuyệt lời đề nghị của tôi sao?"

Tiếng khóc thút thít giảm dần, Lâm Minh Châu ngừng khóc, cô biết, đây là cơ hội cuối cùng mà tiên sinh dành cho mình, nếu cô tiếp tục đưa đẩy sẽ chỉ vượt mất nó mà thôi, cân cân yêu và bạn vẫn không ngừng nghiêng lệch trong đầu, nhưng thân thể đã không không chế được mà gật đầu một cái.

Phát hiện bản thân đã làm gì, Lâm Minh Châu đỏ mặt xin lỗi, không ngờ cô thích tiên sinh đến như vậy, thích đến mức tạm thời quên đi chị Ninh. (M có bao giờ nhớ "chị Ninh" đâu)

Chị Ninh yêu Thẩm tiên sinh như vậy, nhất định cũng sẽ hiểu được nỗi khó xử của mình. Cô nhất định sẽ thay chị Ninh đối xử thật tốt với anh ấy, nếu cô có thể đem đến hạnh phúc cho Thẩm tiên sinh, chắc chắn chị Ninh sẽ yên lòng. (nói như rùa người ta chết vậy đó)

Đúng lúc này có tiếng vạn cửa truyền đến, Thẩm Cưu ngẩn người, trong lòng bỗng dâng lên một ý tưởng kì quái, muốn thấy vẻ mặt cô khi biết anh và Lâm Minh Châu ở bên nhau.

Nghĩ tới đây, anh liền đưa tay nâng cằm "cô bảo mẫu nhỏ" lên.

Như đã hứa nha mọi người, ôi chắc mình sắp thăng được rồi, chót mắt

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

"Các người đang làm gì?"

Dụ Ninh dụi dụi con mắt, nếu không phải vì ánh mặt trời quá tốt, cô còn tưởng mình bị hoa mắt.

Lần đầu tiên sờ khuôn mặt một người phụ nữ khác ngoài Dụ Ninh, nhìn về thẹn thùng của Lâm Minh Châu, tay anh run lên, trong lòng trào dâng một cảm giác ghê tởm, ghê tởm chính bản thân mình.

Anh bỗng cảm thấy, việc anh âu yếm một cô gái khác không phải là để hành hạ Dụ Ninh mà hoàn toàn chính là hành hạ bản thân anh.

Nghe thấy giọng nói của cô, anh thuận thế buông lỏng tay: "Như cô đã thấy." Gò má quay về phía này: "Tôi có bạn gái mới."

Bây giờ cô có nên khóc không? Dụ Ninh ngăn người, cô còn tưởng hôm qua bản thân đã đột phá giới hạn, ai dè sáng nay Thẩm Cưu lại trình diễn một màn kịch đặc sắc như vậy trước mặt mình.

Nhất thời, cô có chút tiếp thu không nổi, có thể là do nam chính hai thế giới trước quá dễ dàng yêu mình, vậy nên cô chưa bao giờ phải thực sự ra tay, mà bây giờ gặp được đối thủ là Thẩm Cưu, cô gần như đã vứt bỏ cái tự tôn ít ỏi của bản thân, vậy nhưng vừa dòi mắt một cái, nam chính đã thông đồng, pha trộn với nữ chính rồi.

Nghĩ tới đây, huyết thái dương lại mơ hồ co rút lên, sắc mặt Dụ Ninh tái nhợt, cúi đầu.

"Chị Ninh, sao chị lại mặc áo của Thẩm tiên sinh?" vừa mới lên chức, Lâm Minh Châu đã bắt đầu sử dụng quyền lợi, về mặt còn nặng nề hơn Dụ Ninh, quay về phía cô, hỏi.

Dụ Ninh thờ dãi một cái, từng bước từng bước chạy xuống, ngược đầu nhìn Thẩm Cưu: "Chuyện giữa hai chúng ta, anh cần gì phải để dính dáng đến người khác?"

Thẩm Cưu cảm thấy ánh mắt của mình khó có thể dòi khỏi người con gái này, chỉ sau một đêm mà hình như cô đã đẹp lên rất nhiều, khiến câu nói ác độc định nói ra không thể phát thành lời, cứ thế chặn ở cổ họng rồi trôi tuột xuống dưới.

Trên người vẫn là chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, cổ áo mở rộng hai nút lộ ra một phần xương quai xanh xinh đẹp, vạt áo sơ mi hoàn toàn che cặp đùi thon dài, khi cô ngửa đầu lên, mảnh áo kéo lên một đoạn ngắn, lộ ra đường cong nơi bắp đùi khép chặt ấy, mái tóc quăn đen nhánh như phát sáng bị cô tùy tiện buộc sau ót, khuôn mặt trắng hồng không thoa phấn vẫn thanh lịch như một bức tranh.

Nếu là trước kia, có lẽ bây giờ anh đã nở nụ cười ám ám vén những sợi tóc tinh nghịch rơi trên mặt cô ra sau tai, sau đó mang đến một nụ hôn sâu trên miên cùng lời chúc: "Buổi sáng tốt lành.", nói cho cô biết hôm nay cô ấy đẹp như thế nào.....

Bàn tay nắm áo khóa chặt, anh của quá khứ không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đến với ai khác ngoài cô, mà anh của hiện tại lại đang đứng trước mặt cô với vai trò bạn trai một cô gái khác.

Điều này có được coi là việc đòi khó đoán hay không?

"Chúng ta không thể ở bên nhau nữa." Giọng điệu kiên định, Thẩm Cưu nói một câu, không biết là nói để cho Dụ Ninh nghe hay để nhắc nhở chính bản thân mình.

"Nhưng rõ ràng anh vẫn còn cảm giác với em."

"Cô hãy tin rằng, thứ cảm giác đó, tôi có thể sinh ra với bất kì người phụ nữ nào khác ngoài cô."

"Em không tin." Dụ Ninh nhếch môi cười lạnh, lần đầu tiên sau khi gặp mặt, cô mang vẻ giễu cợt nhìn Thẩm Cưu: "Anh sợ lại tiếp tục yêu em lần nữa, nên mới vội vàng tìm một người tình mới, điều này không công bằng với cả em và Lâm tiểu thư, đặc biệt là cả đối với chính anh nữa."

Thẩm Cưu nhìn về phía vẻ mặt khó coi của Lâm Minh Châu, "Tôi thừa nhận là bây giờ tôi không có tình cảm gì với cô, cô có muốn thử kết giao với tôi nữa không?"

Tất nhiên là nguyện ý nha! Kể cả anh có nói để cô ta làm thế thân của tôi, cô ta cũng có thể vui vẻ gật đầu đấy! Thấy Lâm Minh Châu chuẩn bị không chút do dự gật đầu, Dụ Ninh vội vàng nắm tay Thẩm Cưu đặt lên lồng ngực mình, học theo bộ dáng Qua Sứ từng đối phó với cô, bộ mặt đáng thương của loài vật nhỏ bị bỏ rơi.

"Đừng như vậy, em rất khó chịu."

Dụ Ninh tự nhận bản thân cũng có tự ái, nếu lần này không thành công nữa thì cùng lắm là cô sẽ dùng phương pháp khác hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không bao giờ dùng cách thức ôn hòa như này để đối mặt với Thẩm Cưu nữa.

Thật may là có vẻ động tác này khiến nam chính có chút xúc động, về mặt anh ta ngần ngại, không lập tức rút tay ra khỏi tay cô như bình thường.

"Thật xin lỗi." Câu nói này là dành cho Lâm Minh Châu.

Thấy thế, Dụ Ninh thờ phào nhẹ nhõm, cô thật sự sợ Thẩm Cưu và Lâm Minh Châu ở cùng bên nhau, Lâm Minh Châu chắc chắn sẽ cứng bái Thẩm Cưu như thần, trong khi nguyên chủ vẫn luôn coi nam chính như người hầu kẻ hạ mà sai bảo, lại còn không cho anh ta nếm chút ngon ngọt nào, nếu Lâm Minh

Châu và Thẩm Cưu kết giao với nhau, Thẩm Cưu phát hiện rằng yêu thương không phải là phục tùng bạn gái mà là được bạn gái coi như sự tồn tại của chúa tể, nhất định anh ta sẽ không thêm lưu luyến về cô một chút nào nữa.

Trong mắt Lâm Minh Châu lập tức tràn ra vài giọt nước:”Thẩm tiên sinh.....”

"Tình trạng hiện tại của tôi là không công bằng đối với cô...."

"Em không cần công bằng, " Lâm Minh Châu khóc ngắt lời anh, “Em chỉ muốn anh có thể hạnh phúc, muốn anh có thể vui vẻ cười lên.”

"Những cái đó tôi đều có thể làm được tốt, so với việc lo lắng mấy thứ dư thừa như vậy, không bằng bây giờ cô đi làm vài món ăn sáng cho tôi.”

Lâm Minh Châu nức nở thờ không ra hơi, "Chị Ninh. ... Chị.sao chị có thể xấu xa như vậy chứ..... “

"Tôi còn đang mặc áo sơ mi của anh ấy đấy, với tình huống như vậy, cô không quan tâm đến cảm thụ của tôi mà lập tức gạt đầu đồng ý, người sai mới chính là cô.”

"Em em....."

Dụ Ninh giờ tay ra dấu dừng lại, nở một nụ cười nhìn về phía Thẩm Cưu:” Anh đi làm sao?”

Ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp, vẻ hờ hững đặc biệt kia hẳn sẽ khiến anh cảm thấy tức giận mới đúng, ấy vậy mà trong tim lại dâng lên một dòng vui sướng kì dị, khiến anh chỉ muốn bóp chết cô, sau đó bóp chết chính mình.

"Cô sẽ không nghĩ đây là vì cô chứ?"

Dụ Ninh coi như không thấy nét mặt giễu cợt kia:” Em chỉ vui vì anh đã sửa đúng một lỗi sai mà thôi.”

Thẩm Cưu hừ một tiếng liền đi ra cửa, anh sợ bản thân nhìn Dụ Ninh thêm chút nữa sẽ lại có chuyện kì quái xảy ra.

Dụ Ninh cười trao một cái hôn gió về phía bóng lưng người đàn ông, ngọt ngào như vợ chồng son sau đêm tân hôn.

Chứng kiến một màn như vậy, đôi mắt Lâm Minh Châu toát lên sự chán nản, chỉ thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là cô có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, hơn nữa, nói không chừng, sau đó, anh ấy cũng sẽ yêu mình như mình yêu anh ấy vậy..

Khép cửa lại, Dụ Ninh nhìn về phía nữ chính, lập tức thay bằng vẻ mặt lạnh lùng:” Cô là ăn xin sao?”

Lâm Minh Châu cắn môi kéo kéo ống tay áo, "Chị có ý gì?"

"A, chẳng qua là tôi cảm thấy tốc độ nhặt đồ của cô rất nhanh mà thôi."

Nói xong, Dụ Ninh cũng không đợi nữ chính đáp lời, đi thẳng vào phòng bếp, định làm một bữa rồi lại nằm ngủ thêm chút nữa, thuận tiện nghĩ xem nên giải quyết Thẩm Cưu như thế nào.

Vừa tỉnh lại đã thấy bầu trời hơi tối, Dụ Ninh vỗ vỗ cái đầu hơi đau vì ngủ quá nhiều của mình, đối với vấn đề của nam chính, cô vẫn chưa nghĩ ra phương pháp đối phó nào cả.

Dụ Ninh ra khỏi phòng ngủ liền phát hiện Thẩm Cưu vẫn chưa về, mà có vẻ Lâm Minh Châu cũng không ở trong nhà, cả căn biệt thự tĩnh lặng như đang đi ngủ.

Dụ Ninh gọi một cuộc điện thoại cho Thẩm Cưu.

"Người gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Xem ra mình đã bị kéo vào danh sách đen, Dụ Ninh chau chau mày đổi thành điện thoại nhà, tiếp tục gọi.

Lần này đồ đồ hai tiếng, giọng nói Thẩm Cưu liền truyền đến.

"Alo."

"Hôm nay không trở lại sao? Đã bảy giờ." Dụ Ninh nhìn lướt qua đồng hồ.

"....."

Thẩm Cưu cúp điện thoại.

Dụ Ninh cười dập điện thoại, sau đó lại tiếp tục gọi tới.

Lần này đồ một tiếng liền tắt.

Dụ Ninh tỏ vẻ kiên quyết không từ bỏ, dai dẳng call, cuối cùng, đến cuộc gọi thứ hai mươi, Thẩm Cưu mới bắt máy, giọng nói anh truyền đến:” Tôi đi nước ngoài.”

”Sao anh không nói trước với em một tiếng.”

Nghe tiếng nói đầu bên kia, tựa như làm nũng, lại tựa như oán trách, Thẩm Cưu thật không biết bản thân nên biểu lộ vẻ mặt như thế nào, anh thật tò mò cô nàng này ở bên nước ngoài đã trải qua cuộc sống ra sao mà bây giờ da mặt dày sấp sánh vai cùng với tường thành được rồi.

”Chẳng lẽ anh mang cả Lâm tiểu thư đi cùng? Tại sao em không thấy cô ấy ở trong nhà?” Thấy Thẩm Cưu không lên tiếng, Dụ Ninh hỏi sang một câu chuyện khác.

”Kể cả có mang theo thì chuyện này liên quan gì đến cô?”

”Em có thể sớm biết để vào nhà vệ sinh khóc một chút.”

”..... Tôi cho cô ấy nghỉ việc.”

”A, là sợ cô ta bị em bắt nạt sao?” Dụ Ninh cười ngọt ngào nói.

Bên kia an tĩnh một hồi, sau đó điện thoại truyền đến âm thanh nhắc nhở kết thúc cuộc gọi.

Dụ Ninh lại gọi tới, Thẩm Cưu đập máy.

Dụ Ninh chán đến chết đưa tay nghịch ống nghe điện thoại, xem ra Thẩm Cưu không hứng thú với việc đấu đá trong nhà của cô, việc cô gọi đi gọi lại rất nhiều lần như vậy đều chỉ cắt đứt cuộc gọi mà không phải tắt máy luôn cho thấy anh ta đã không còn chán ghét mình như trước.

Đây đúng là một tin tốt.

Dụ Ninh cười cười, nếu như Lâm Minh Châu không ở bên người nam chính, vậy thì anh ta muốn xuất ngoại bao nhiêu ngày thì ở bên đó bấy nhiêu ngày đi, chắc chắn Thẩm Cưu không biết rằng hành động bây giờ của anh ta chẳng khác nào chạy trốn chết cả.

Tâm tình cực tốt, Dụ Ninh mặc lại bộ quần áo cũ, trở lại nhà cũ của nguyên chủ, bắt đầu công cuộc dọn nhà.

.....

.....

Thoáng cái đã một tuần lễ trôi qua, giống như trước, ngoài việc call quấy rầy Thẩm Cưu, Dụ Ninh chỉ ngồi trong nhà, cực kì nhàm chán mà xem TV, quả thật là cuộc sống đáng ghen tị.

Trong khi đó, Lâm Minh Châu lại không được hạnh phúc như vậy, từ sau khi Thẩm Cưu cho cô ta nghỉ, cô ta khóc ròng từ biệt thự cho đến nhà mình, sau đó lại khóc tiếp một tuần lễ trong phòng, cơm cũng không ăn, quả thật sắp gầy không ra dáng con người.

Chuyện này khiến “ngựa tre” Bành Dịch thiếu chút nữa không gấp chết, một tuần moi móc thông tin từ những câu nói vụn vặt đã đủ để hấn ta hiểu đại khái sự tình, lập tức, “ngựa tre” chạy đến nhà Thẩm Cưu. (Tại sao mình không gọi là trúc mã mà là ngựa tre? T1 là vì nghe khá châm biếm, vui tai, T2 là tên này không xứng với cụm từ trúc mã cao quý đó, nhé)

Nhắc cũng khéo, Bành Dịch không tốn nhiều thời gian để biết bộ dáng của Dụ Ninh từ phòng an ninh, hơn nữa, ngồi canh ở cửa khu biệt thự không lâu, hấn ta đã bắt gặp Dụ Ninh ra ngoài kiếm ăn.

Trong trí nhớ của nguyên chủ không có thông tin về bộ dáng Bành Dịch, vậy nên khi thấy một người đàn ông nhìn chăm chăm vào mình, Dụ Ninh cũng không suy nghĩ quá nhiều, phát hiện hấn ta đi theo mình mấy con phố mới dần cảm giác không đúng.

Dụ Ninh lập tức chạy vào một khách sạn lớn chậm rãi ăn một chút, một tiếng sau mới bước ra ngoài, đi một đường vẫn thấy người đàn ông kia lăm lét lén lút đi phía sau, không có hứng thú chơi đùa với hấn, cô cố ý chạy vào một hẻm nhỏ ít người.

Hành động ấy khiến kẻ vẫn không tìm được cơ hội rat ay như Bành Dịch cảm thấy vui sướng vô cùng, không đợi Dụ Ninh đi được vài bước, hấn ta đã nhanh chân ngăn phía trước.

”Cô chính là Dụ Ninh?”

Chuẩn bị đến cao trào rồi, sau đoạn này xem anh nam chính có còn ngạo kiều được nữa hay không, mà thực ra cũng thương anh main quá đi mất các nàng ạ, hầy, chỉ trách sao dính phải chị Ninh nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Vóc người Bành Dịch khá khôi ngô, mặc dù khuôn mặt hắn ta trông có vẻ thật thà, nhưng hẳn là do đã từng ngồi tù, xem diện mạo lại tăng thêm mấy phần hung tước, đặc biệt là vết sẹo nhân nhật trên cổ, thoạt nhìn sẽ bị nhận định thành kẻ không dễ chọc vào.

Vài người còn đứng trong hẻm thấy cảnh này lập tức rớt rít rời đi.

Nói chuyện cũng tốt, Dụ Ninh bóp bóp cổ tay sắp gỉ sắt của mình, cô còn tưởng đến thế giới này thì không có cơ hội đánh nhau nữa rồi.

"Đúng vậy, tôi là Dụ Ninh. Anh là ai?"

"Mày chỉ cần biết tao là người muốn cho mày một bài học thôi." Bành Dịch phun một bãi nước miếng lên mặt đất, ánh mắt âm ngoan nhìn về phía cô gái mảnh mai trước mặt mình, vốn dĩ hắn ta không đánh đàn bà con gái, nhưng ai bảo người này dám bắt nạt Minh Châu mĩ lệ thiện lương của hắn chứ.

Nhớ lại bộ dáng thảm khóc của thanh mai, hắn chỉ hận không thể một đấm đánh gãy xương sườn con ả trước mặt, để cô ta khỏi phải đi quyến rũ đàn ông nhà người khác.

"Chẳng lẽ anh là Bành Dịch?" Dụ Ninh cố nhớ lại, trừ Thẩm Cưu, nguyên chủ chưa từng đắc tội với ai trong cái thành phố này, mà người kia có thể nói rõ tên họ đầy đủ của mình, hơn nữa, về mặt hung tợn như vậy, trong đầu lập tức nổi lên một cái tên.

Vì vậy liền hỏi thử.

Thấy Dụ Ninh có thể nói ra tên mình, Bành Dịch cũng sững sờ, Dụ Ninh biết mình đã đoán đúng, xem ra hiệu suất của Lâm Minh Châu không thấp, chưa được bao lâu mà đã mang vị cứu binh này ra rồi.

"Mày biết tao?"

"Nghe Lâm Minh Châu nói qua." Dụ Ninh hí hí mắt, nhớ có một nhiệm vụ yêu cầu người đàn ông trước mặt cười nữ chính, sau đó khiến hắn ta anh niên táo tợn. (1)

Chết sớm cũng không phải vấn đề, vấn đề chính là làm sao để Lâm Minh Châu nguyện ý gả cho tên này.

Nghe tên Lâm Minh Châu được nhắc đến, trông mắt Bành Dịch tuôn ra hai luồng lửa giận: "Con kĩ nữ chuyên quyến rũ đàn ông như mày có tư cách gì để gọi tên cô ấy?"

Dụ Ninh "A" cười một tiếng, "Không phải là tôi đang giúp anh sao? Nếu Lâm Minh Châu kết giao với người khác, sống vui vẻ hạnh phúc, kẻ yêu thầm chỉ biết gán tội thay cho ba cô ta như anh phải làm sao bây giờ....."

"Mày nói nhăng nói cuội gì vậy?" giọng nói đầy giận dữ truyền đến, cắt đứt lời cô: "Sao mày biết mấy chuyện này?! Ai nói cho mày mấy chuyện này?!"

"Đương nhiên là Lâm Minh Châu nha, cô ấy không nói với anh tôi là chị em thân thiết của cô ấy sao? Cô ấy chẳng giấu tôi điều gì cả."

"Mày nói dối! Minh Châu không hề biết chuyện tao gán tội thay cho ba cô ấy, cô ấy thiện lương, hồn nhiên như vậy, không nên biết những chuyện này." Đôi mắt trừng to như sắp lòi ra, thân thể cao lớn không nhịn được phát run lên vì tức giận: "Tao không biết mày làm sao mà biết được chuyện này, nhưng nếu mày lấy chuyện này để nói xấu cô ấy trước mặt tao, mày hãy chuẩn bị tâm lí ngày mai không thể tiếp tục mở mồm được nữa đi." (ed xong đoạn này cảm thấy mình thật nguy hiểm, các b thấy giọng giống thằng mới ra tù xong không????)

Dụ Ninh nghiêng nghiêng đầu, từ chối cho ý kiến.

Đúng lúc con ngõ nhỏ này không có camera, còn với lời đề nghị "giúp" cô không thể nói chuyện, cô còn hết sức kì vọng vào nó đấy.

Sắc trời quá tối, Bành Dịch cũng không thấy rõ nét mặt người đối diện, còn tưởng rằng cô đã sợ đến mức nói không nên lời, khoé miệng nhếch nhếch, lộ ra một nụ cười cực kì dữ tợn.

"Nếu bây giờ mày khóc lóc cầu xin tao tha thứ, sau đó đến chỗ Minh Châu nói lời xin lỗi thật lòng, có thành ý, nói không chừng tao còn có thể đánh mày ít đi một chút."

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, anh không đánh thì để tôi về nhà xem TV đi, cũng sắp tám rưỡi rồi."

Bành Dịch siết chặt quả đấm, đến tận bây giờ rồi mà ả đàn bà này vẫn nhớ đến mấy bộ phim truyền hình, không biết là vốn dĩ bản tính ngu xuẩn hay bị sợ đến ngu người đây.

Không thêm dài dòng thêm nữa, Bành Dịch giơ quả đấm lên, đánh về phía mặt Dụ Ninh.

Dụ Ninh nghiêng người tránh được, một chân đạp lên đùi hắn ta.

Nếu vẫn giữ cường độ cơ thể của thể giới trước, có lẽ chân Bành Dịch đã gãy từ lâu, thế nhưng, bởi thể chất thân thể này quá kém, thời gian tu luyện cũng không dài, nên chỉ khiến Bành Dịch lui xuống một bước.

Qua chiêu này, “ngựa tre” lập tức thu hồi sự khinh thường của bản thân, chẳng trách cô ta dám nói chuyện lớn lối như vậy, hoá ra là cũng biết mấy chiêu, hắn ta cười ha ha vài tiếng, sau đó cất giọng âm trầm” Xem ra mày cũng có chút bản lĩnh, đã như vậy thì đánh nhau sẽ càng thú vị hơn.”

Vừa dứt lời, một quả đấm đã bay thẳng đến cằm hắn.”Hoá ra anh đánh nhau không bằng nắm tay mà chủ yếu là dùng miệng nhỉ?”

Bị một con đàn bà cười nhạo, Bành Dịch đưa tay xoa khoe miệng, cũng không dấy đưa thêm nữa, xông lên, từng quyền đánh về phía mặt Dụ Ninh.

Mặc dù không mạnh bằng hắn nhưng việc tránh né mấy chiêu mèo cào của tên côn đồ này lại không phải là vấn đề lớn đối với cô, mấy phút sau, trên người Bành Dịch đã xanh tím mấy khối, mà Dụ Ninh lại chẳng chịu chút vết thương nào.

Sử dụng sức lực công kích trong thời gian dài đã khiến Bành Dịch có chút mệt, hắn ta thờ hờn hờn nhìn Dụ Ninh, thấy cô tuy không bị thương nhưng sắc mặt lại càng ngày càng trắng, trong lòng vô cùng vui vẻ, cũng không định ngưng nghỉ, tiếp tục tấn công về phía người đối diện.

cuối cùng thì ba phút sau, nắm đấm của hắn ta cũng đụng vào thịt, cảm nhận mạch máu nhảy nhót dưới tay, Bành Dịch vốn định bóp chặt cái cổ mảnh khảnh kia, lại không ngờ rằng phía dưới đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức đến tận xương tủy, nụ cười cứng đờ trên mặt, tất cả như dừng lại.

Chỉ cần đá đúng chỗ, thì đến cả một người đàn ông cao to cũng không quá khó để hạ gục.

Dụ Ninh lại đá thêm vài cái, thấy “ngựa tre” đã lăn lộn trên mặt đất, cô còn giơ chân nghiêng hai cái lên vị trí nào đó.

Thấy mặt hắn ta còn đen hơn so với mặt mình, Dụ Ninh liếc nhiều thêm vài lần, cô che cái cổ bầm tím của mình, cười cười nói” Anh không biết về mặt Lâm Minh Châu khi nói về anh như thế nào đâu, chỉ có ghê tởm và chán ghét, vừa nãy mới gặp, tôi còn không thấy xấu xí ra sao, còn nghi ngờ vì sao cô ấy lại tỏ vẻ kinh dị đến vậy, bây giờ nhìn lại, thật đúng là ghê tởm.”

Bành Dịch nằm trên mặt đất che vị trí kia, đau đến thờ hồng hộc, gân xanh trên cổ nảy mạnh.

Dụ Ninh lại đá mấy đá lên người hắn, nhưng bởi chưa đủ sức nên chỉ để lại mấy gấu gầy đỏ.” Có phải anh lại định bảo tôi nói dối hay không? Nếu không anh cứ đi dò xét thử xem Lâm Minh Châu có biết chuyện anh đi tù thay ba cô ta hay không đi, anh thật đáng thương nha, có phải Lâm Minh Châu sợ anh quá đây chưa, bám lấy cô ta không tha, nên mới để ba mình tìm cách cho anh đi tù thay không nhỉ, anh xem, đi tù xong có phải bản thân đã khôn hơn chưa, Lâm Minh Châu còn nói anh không ngày ngày quấn chặt cô ta như trước đây nữa đây.”

Nói xong, Dụ Ninh lại cảm thấy đầu bắt đầu co rút, dốc sức toàn thân đạp Bành Dịch thêm mấy đá, xác định rằng hắn ta tạm thời không thể bò dậy nữa mới ngừng chân.

"Lâm Minh Châu còn đang là một sinh viên đại học, công việc đứng đắn không làm, lại đi làm giúp việc, bảo mẫu cho nhà giàu có, chỉ cần dùng não một chút là hiểu ngay, cô ta nói với anh rằng tôi cướp bạn trai của cô ta? Vậy cô ta có nhắc đến chuyện tôi và Thẩm Cửu đã kết giao với nhau năm năm rồi, hơn nữa còn từng ở chung một nhà hay không?"

Dụ Ninh cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Bành Dịch vừa thương hại lại vừa nhạo báng.

"Mày..... Mày nói dối....." Bành Dịch vừa thở gấp vừa quát.

Mặc dù không nói tiếp nhưng Dụ Ninh cũng nhận ra hắn ta đã bị dao động, cô không ở lại nữa, xoay người rời đi con hẻm nhỏ.

.....

Ra khỏi phạm vi tầm mắt của Bành Dịch, thân thể Dụ Ninh mất sức, mềm nhũn, cô vịn vách tường, hồi lâu sau mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Cô còn nghĩ bản thân sẽ không mất quá nhiều thời gian và sức lực để đối phó tên “ngựa tre” này, ai ngờ không được mấy chiêu thì đầu bắt đầu ‘thình thịch’ đau, điều này khiến động tác của cô giảm sút cả lực đạo lẫn tốc độ, nếu không, sao cô có thể bị tên ngu kia đánh trúng chứ.

Cũng không biết cái thân thể tồi tàn này lại có chuyện gì, hờ hợt là đau chỗ này, nhói chỗ nọ, quả thật là đáng ghét vô cùng.

Dụ Ninh lấy một viên thuốc giảm đau trong không gian ra ném vào miệng, sau đó từng bước từng bước chậm rãi trở về biệt thự.

Chỗ này cách Thẩm gia không xa, tuy nhiên, chỉ mười phút đi đường lại khiến Dụ Ninh ra mồ hôi đầy đầu, cũng chẳng biết làm sao, rõ ràng trước đó đã ăn hai viên thuốc giảm đau, mà như thể chẳng có tác dụng gì, đầu lại có vẻ càng thêm đau xót.

Đến nơi, Dụ Ninh gian nan đỡ tay, nắm tay vịn, suýt nữa không thở nổi, cố gắng mở cửa, cô liền thấy một cái rương hành lý.

Nhức đầu cũng khiến não cô hoạt động chậm lại, nhìn chiếc vali một lúc lâu mới phản ứng được là Thẩm Cửu đã trở lại.

Nghĩ đến điều này, Dự Ninh mở miệng, bờ môi khô khốc hơi hé lại không phát ra được thanh âm nào, cô chỉ đành vỗ cửa vài cái để thể hiện mình đã trở lại.

Thế nhưng tiếng đập này cũng không lớn, may là đúng lúc Thẩm Cưu ngồi ở phòng khách nên mới nghe được tiếng vang.

Thẩm Cưu cũng có nghe được tiếng vặn khoá ban này, nhưng anh không đi ra, một tuần lễ trôi qua, anh vẫn chưa biết nên đối mặt với Dự Ninh như thế nào, thấy cô không nói gì, lại mãi cũng chưa xuất hiện, tiếng đập cửa ban này còn hơi ngập ngừng, Thẩm Cưu bỗng cảm thấy có dự cảm xấu.

Đến lúc đi ra, quả nhiên nhìn thấy Dự Ninh ngã sõng xoài trên mặt đất.

Thẩm Cưu bước nhanh đỡ cô lên, bỗng phát hiện một khối tím bầm trên cẳng cổ kia.

Bởi vì làn da Dự Ninh rất trắng nên trông vết thương kia có vẻ đáng sợ kinh khủng, sắc mặt anh lập tức âm trầm xuống, bàn tay đỡ cô không khỏi nắm chặt.

"Ai làm?"

Âm thanh trầm thấp khiến Dự Ninh không tự chủ rùng mình một cái.

"..... Em....."

Dự Ninh hết sức khó khăn há miệng phát ra một âm tiết, rồi không đợi đến chữ tiếp theo, trước mắt tất cả biến thành màu đen, mắt ý thức ngất lịm vào lồng ngực nam chính.

Thẩm Cưu ôm cô, sự khản trương trong mắt khiến bất kì ai nhìn thấy cũng đủ hiểu người con gái kia quan trọng với anh đến nhường nào.

Dự Ninh hơi thở thật yếu ớt, lần đầu tiên trong đời, Thẩm Cưu hoảng sợ đến mức toàn thân tê dại: "Dự Ninh, Dự Ninh..... Ninh Ninh..... Ninh Ninh....."

Thẩm Cưu ôm cô kêu vô số tiếng, một lát sau mới khôi phục một tia lý trí, đưa tay gọi điện thoại cấp cứu.

Trong lúc chờ xe cứu thương, ánh mắt anh chưa từng rời Dự Ninh một giây, anh chưa bao giờ chứng kiến một Dự Ninh yếu ớt như vậy, như thể nếu anh chỉ dời mắt đi một cái, cô sẽ đột nhiên biến mất, không còn xuất hiện nữa.....

Thẩm Cưu cảm giác mình lại muốn điên lên rồi.

Một tuần trốn tránh không gặp cũng không giúp anh chặt đứt thứ tình cảm đang mạnh mẽ nảy mầm kia, ngược lại, chỉ khiến đồng tro tàn hấp hối bùng cháy lên, đầy mãnh liệt.

Mà bây giờ, thế mà anh còn nghĩ, nếu cô có thể vui vẻ, thì dù cho có lừa anh thêm lần nữa đã làm sao, đã ba lượt rồi, cũng không hiếm lạ gì nếu thêm lượt nữa.....

Chỉ cần cô có thể tỉnh lại, anh cam nguyện điên thêm vì cô một lần nữa, chỉ cần cô tỉnh lại, anh chấp nhận để bị cô gạt cả đời.

Thẩm Cưu cúi đầu hôn lên khuôn mặt tái nhợt như không còn sinh mệnh của cô gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Dự Ninh cảm giác mình chắc chắn đã hôn mê thật lâu, nếu không, sao cô có thể cảm nhận được hơi thở xung quanh tràn ngập mùi thuốc sát trùng?

Đôi mắt run rẩy, Dự Ninh chậm rãi mở mắt.

Kỳ quái chính là nơi cô đang nằm cũng không phải một gian phòng bệnh, không có tiếng dụng cụ kêu tích tích bên tai, cũng không có khăn trải giường, vỏ ga màu trắng.

Đây là một căn phòng ngủ ấm áp, vách tường quét sơn màu xanh dương nhàn nhạt, trên trần nhà treo đèn thủy tinh xinh đẹp, Dự Ninh nhìn về phía bên giường bên kia, chăn ga nơi đó khá là xốc xệch, sờ một chút còn có hơi ẩm truyền đến bàn tay, cho thấy đêm qua đã từng có người ngủ ở đây.

Vừa lúc ở ban công có tiếng vang nhỏ truyền đến, Dự Ninh đưa mắt nhìn sang, rèm vải viền tơ, từng trận gió thổi qua tạo thành từng làn sóng nhẹ, cô giơ tay gõ trán một cái, đi ra nhìn xem có gì ngoài đó.

Trên người Dự Ninh chỉ mặc một chiếc váy ngủ viền ren đơn giản, bên trong không thêm bất cứ thứ gì.

Để đề phòng nếu có chuyện gì xảy ra cần động tay động chân, sau khi xuống giường, Dự Ninh lập tức mò sang phòng để quần áo bên cạnh.

Đánh giá sơ qua thì nam nữ chủ nhân căn nhà này có vẻ đã sống ở đây khá lâu, còn hết sức tình cảm, lễ phục đều xếp thành đôi đặt ở cùng một chỗ, hai bên trái phải phân biệt đặt quần áo, giày dép, phụ kiện của hai người.

Hơn nữa, những thứ này có phong cách hao hao giống nhau, rất nhiều bộ đều là đồ đôi công sở.

Dự Ninh ngẩn người, nhìn một hàng tây trang trắng tấp kìa, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia ảo giác vô hình, thế nhưng, còn chưa kịp nắm chặt nó thì đã cảm thấy vô cùng khó chịu, đầu nhói lên, Dự Ninh gõ gõ vài cái mới đi đến bên tủ quần áo nữ.

Nữ chủ nhân căn nhà này giữ đồ khá tốt, mặc dù không nhìn thấy nhãn hiệu của chúng, nhưng cái nào cũng có vẻ mới tinh như chưa bao giờ được mặc.

Dự Ninh cảm một bộ đồ lót, một cái váy, mặc vào đều cảm thấy vừa người, thoải mái.

Mặc xong, cô rón rén chạy đến ban công.

Ánh nắng mặt trời ảm áp chiếu qua khung kính cửa sổ chưa đóng chặt, ánh sáng nhạt dịu phủ lên vạn vật, lên những chiếc lá non xanh ngắt ngoài kia, cũng khoác lên người người đàn ông đang tưới nước cho hoa cỏ, ánh đèn lung về phía cô, nắng vàng như khiến ánh sáng lên, ảm áp vô cùng.

Dự Ninh ngẩn ngơ, nhìn bóng lưng có mấy phần quen thuộc kìa, thậm chí không biết nên gọi tên người đó như thế nào.

Trong ấn tượng của mình, cô chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân có thể nhìn thấy anh trong bộ dạng như vậy, bộ quần áo ngủ sáng màu, mái tóc rối bời như đề thể hiện chủ nhân còn chưa tỉnh ngủ, anh cầm trên tay chiếc vòi hoa sen màu hồng, có vẻ nhàn nhã rải rải một tầng nước mát lên từng cành cây ngon cỏ.

Đột nhiên, Dự Ninh muốn thấy nét mặt của anh lúc này, có phải cũng giống bóng lưng hiện tại, ảm áp mà rực rỡ.

Tựa hồ, người đàn ông đã nghe thấy giọng nói của cô, động tác tưới hoa có chút dừng lại, nghiêng người nhìn sang.....

"Chào buổi sáng." Đôi mắt hẹp dài khẽ híp thành một đường cong xinh đẹp, ánh mặt trời tinh quái như cũng dừng lại trên khuôn mặt kìa, nghịch ngợm nháy nhót, để nụ cười ấy rực rỡ hơn cả ánh nắng ngoài cửa sổ.

Dự Ninh ngẩn ra không biết nên phản ứng như thế nào, chẳng lẽ, trong lúc bất tri bất giác, cô đã xuyên đến thế giới tiếp theo rồi sao?

Người đàn ông giờ tay búng lên trán cô." Còn chưa tỉnh ngủ sao? Ngủ gật."

Trong giọng nói còn không che giấu sự cưng chiều, nói xong, anh cúi người hôn trán cô gái, hôn xong, vẫn thấy cô ngơ ngơ ngác ngác, khẽ cười hai tiếng trầm trầm, lại đụng mũi cô một chút, cuối cùng, môi chạm vào môi cô, tặng người yêu một cái hôn triền miên, ngọt ngào, một nụ hôn chào buổi sáng tốt đẹp.

Dự Ninh nhũn chân dựa vào lồng ngực anh, trong mắt phủ một tầng sương mù mê mang, hai tròng mắt mượt mà, đen nhánh, long lanh như những trái nho ngọt.

"Thẩm Cưu?"

"Ừm....." Thẩm Cưu nhẹ nhàng lên tiếng, một bàn tay vuốt ve mái tóc cô, dịu dàng xoa bóp da đầu cô.

Sự thoải mái khiến Dự Ninh phải híp mắt, lời nói cũng nhu nhu không có lực ảnh hưởng." Anh xuyên không sao?"

"Thế nào, bảo bối chán anh rồi sao?" Thẩm Cưu tét tét chớp mũi cô, tỏ ý trêu chọc.

Dự Ninh bị chọc cười, cô nâng tay kéo kéo chiếc tạp dề màu xanh trên người anh, hỏi:" Đây là cái gì?"

"Em đang cười nhạo anh sao?" Thẩm Cưu béo má cô gái."Còn không phải là do em chọn sao, nói anh mặc nó vào chắc chắn rất đẹp mắt."

"Em?" Dự Ninh nghi ngờ chỉ chỉ chính mình.

Mấy ngày nay, quan hệ giữa cô và Thẩm Cưu vẫn luôn trong trạng thái như nước với lửa, chẳng lẽ đây là quả mà trước đây nguyên chủ từng chọn cho nam chính?

Tưởng đến thái độ đột nhiên thay đổi của nam chính, và nhưng thứ cô vừa nhìn thấy từ lúc tỉnh lại đến giờ, đột nhiên, Dự Ninh cảm thấy mọi thứ thật loạn, cos khi nào cô lại trở về khoảng thời gian nguyên chủ ở bên nam chính không?

Thế nhưng tại sao hệ thống lại không thông báo gì cả?

Những vấn đề này khiến đầu óc Dự Ninh lại bắt đầu hơi đau, không nhận được đưa tay gõ cái ót.

Thẩm Cưu thấy vậy, ánh mắt thoáng qua một tia phức tạp, nh kéo lấy cái tay đang gõ trán kia.” Để anh xoa đầu cho khỏi đau, chò tự làm tổn thương mình như vậy, anh sẽ đau lòng.”

Người đối diện là Thẩm Cưu, thật chứ?

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

"Chuyện gì là chuyện gì?" Thẩm Cưu vừa nói vừa ôm cô, đặt cô ngồi lên ghế xích đu, lòng bàn tay nắm lấy chân thiếu nữ.” Lại không mang dép mà chạy loạn rồi.”

"Bây giờ là mùa hè, có sao đâu chứ." Người nào đó theo bản năng phản bác.

"Nhưng em mới khỏi bệnh, chẳng lẽ còn muốn anh cho uống thuốc." giọng nói đầy ẩn ý mập mờ, Dụ Ninh ngẩn người, càng lúc càng mờ mịt.

Nghĩ đến câu nói vừa rồi, cô lập tức đưa tay sờ sờ cổ, lại phát hiện chỗ đó không có chút cảm giác đau đớn nào, da vẫn mềm mịn như cũ, theo lý thuyết, bị bành dịch đánh như vậy, chỗ này phải mất ít nhất một tuần mới có thể giảm sưng, sao đã khỏi nhanh như vậy chứ?

"Cho em gương."

"Lấy gương làm cái gì? Còn sợ mình không đủ đẹp nữa." Thẩm Cưu trêu ghẹo một tiếng, đứng dậy cầm một cái gương nhỏ trên mặt bàn lại đẩy đưa Dụ Ninh.” Mau hỏi mau hỏi, ma kính, bảo bối nhà ta hôm nay có phải người phụ nữ đẹp nhất thế giới này hay không?”

Dụ Ninh xem cổ, phát hiện nơi vốn dĩ đau đớn bầm tím đã hoàn toàn thay bằng làn da trắng muốt nóng mịn, như thể tất cả chưa từng phát sinh.

Nhìn xong, cô lại chuyển tầm mắt lên khuôn mặt, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, ngoài ra, tất cả không có gì khác biệt so với cô của ngày hôm qua. Cầm gương, đầu óc Dụ Ninh càng mờ mờ hơn, cũng không rõ chuyện này là như thế nào.

Bất kể là do cô xuyên về quá khứ hay Thẩm Cưu chuyển biến thái độ vì cô bị thương, hai lí do này đều thật miễn cưỡng.

Đầu tiên, khuôn mặt hai người không hề thay đổi, mà nguyên chủ và Thẩm Cưu ở bên nhau cũng đã là chuyện của năm, sáu năm về trước, thứ hai, cô bị thương tình lại, tại sao nam chính lại tỏ vẻ như đã sống cùng cô thật lâu rồi, còn đối tốt với cô như vậy, hơn nữa, mấy tủ quần áo trong căn phòng kia nên đem ra giải thích như thế nào, cả cách bày trí của căn phòng này nữa, sao có thể chỉ dùng một ngày mà thay đổi hết tất cả.

Cả người đều quay vòng vòng, nhìn người đàn ông cầm khăn ướt, cúi đầu nghiêm túc chà lau ngón chân mình, Dụ Ninh quyết định hỏi thành lời.” Em bị bệnh gì vậy?”

"Cảm." Lại nói tiếp, Thẩm Cưu hình như còn có chút tức giận, "Đã bảo không cần té nước, em còn không chịu nghe, bây giờ còn khó chịu đi, bệnh đến cả người ngứa ngáy cả ra.”

Cái thế giới này sao bỗng khó hiểu vậy, có khi nào sáu năm trước, Thẩm Cưu và nguyên chủ cũng vẫn mang cái bộ dạng này không?” Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

"Mười một tháng tám, mười một tháng tám năm hai nghìn không trăm mười tám.”

Dụ Ninh sợ hãi, đến cả bàn tay đang men theo bắp đùi cô, trượt dần lên cũng quên không đánh bay ra.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, chẳng lẽ ô hôn mê ba năm?!

.....

.....

"Thẩm Cưu là anh điên rồi, hay là em điên rồi!" Dụ Ninh không thể tin nhìn Thẩm Cưu.

Đáng tiếc, bây giờ anh ta chỉ đang chuyên chú với phần da thịt mềm mại dưới lòng bàn tay mình, không chú ý đến cô, chỉ để Dụ Ninh nhìn vào đỉnh đầu anh.

"Cái gì?"

Dụ Ninh nắm ngón tay đang hướng lên trên kia.” Chẳng lẽ anh định nói là chúng ta đã kết hôn được ba năm?”

"Em còn định kiểm tra trí nhớ của anh sao?" Thẩm Cưu đưa tay nắm lấy tay cô, hai bàn tay đan vào nhau, khoe miệng khê nhếch.” Hai năm, chúng ta đã kết hôn với nhau được hai năm rồi.”

"Chuyện này, làm sao có thể?" Dụ Ninh ngồi liệt trên ghế xích đu, "Tại sao em không nhớ gì cả....."

Nghe được lời thì thầm của cô, ánh mắt Thẩm Cưu loé lên.” Em nói vậy là có ý gì?”

Dụ Ninh cũng không biết tình trạng hiện tại của mình ra sao, chẳng lẽ còn đang nằm mơ, chưa tỉnh, hay cô đã bị đoạt xác ba năm, Thẩm Cưu kết hôn với một người phụ nữ khác từ ba năm trước rồi.

Dù sao, trong trí nhớ của mình, cô không hề có chút ấn tượng nào với hai chữ hôn nhân này.

"Em nghĩ....." Dụ Ninh chần chờ tìm một từ thích hợp để giải thích:" Em nghĩ, có thể em đã bị mất trí nhớ."

"Mất trí nhớ?" Thẩm Cưu lặp lại một lần nữa, "Em nói em bị cảm nên mất trí nhớ, bảo bối, câu nói đùa này thật buồn cười."

Thẩm Cưu ôm lấy cô, tiếng cười trầm thấp vang bên tai.

Dụ Ninh mất hứng đẩy anh một cái:" Em nói thật! Em không nhớ chúng ta đã kết hôn hai năm, hình ảnh duy nhất còn sót lại trong đầu chỉ là lúc anh vừa đi công tác về, sau đó, em liền ngất....."

Ánh mắt lóe lóe, "Thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Dụ Ninh không nhìn thấy nét mặt của Thẩm Cưu, nghe anh nói còn tưởng nam chính không tin mình, vả lại, cái này nói ra cũng chẳng ai tin là thật đi! Một lần ốm mà khiến người ta mất một đoạn trí nhớ ba năm.

Nghĩ tới đây, trong phút chốc, Dụ Ninh lại cảm thấy đầu đau nhói, cau mày, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, so với việc tin tưởng những gì anh ta nói, sao cô lại không nghi ngờ Thẩm Cưu đang gạt mình nhỉ, trong trí nhớ, cô chỉ hôn mê nhiều lắm là vài ngày, sao có thể vừa tỉnh lại đã là ba năm đâu?

Quả nhiên nhưc đầu cũng khiến IQ giảm xuống.

Nghĩ thông suốt điều này, Dụ Ninh thu hồi thái độ:" Anh đang gạt em đúng không."

"Lừa em cái gì?" dường như không nhận ra sự thay đổi của cô gái, Thẩm Cưu vẫn dịu dàng nở nụ cười:" Chẳng lẽ em nghĩ chuyện tối hôm qua anh bảo bị ốm thì không thể "lừa" là lừa em?"

"Khụ khụ."

Dụ Ninh bị sắc nước miếng, cô càng thêm khẳng định là tên Thẩm Cưu này đang làm trò gian dối, sao cô có thể muốn thử vận động không lành mạnh đó với tên này, lại còn là cậu mà không được.

"Làm sao anh có thể chứng minh chúng ta đã kết hôn hai năm? Rõ ràng trước khi ngất đi, theo em nhớ thì quan hệ của chúng ta....." "Dụ Ninh khẽ cau mày lại, có nghĩ sao thì cũng nghĩ không thông nha! Rõ ràng Thẩm Cưu hạn cô như vậy, sao cso thể chỉ một năm mà đã cùng cô tiến đến năm mô hôn nhân.

Thẩm Cưu nhẹ nhàng vỗ đầu thiếu nữ, cung chiều nói:" Em thích cứ mãi thế này sao, nếu em đã thích chơi đến vậy, anh cũng không thể bỏ mặc được rồi."

"Hả?" Dụ Ninh nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Cưu, chơi cùng cô là ý gì nha, lại thấy trông mắt Thẩm Cưu trầm lại nhìn chằm chằm môi mình.

Dụ Ninh bụm miệng, "Em còn chưa đánh răng."

Thẩm Cưu cười hai tiếng, "Anh không ngại cái này."

Dụ Ninh nhanh chóng đứng lên, "Nhưng em ghét điều đó." Nói xong chạy ra khỏi ban công, như thể sợ bị Thẩm Cưu kéo lấy "hành hạ" vậy.

Nghe tiếng cười vui vẻ của người đàn ông truyền đến, bước chân cô nhanh hơn, bây giờ Thẩm Cưu quá bất thường, dù cho bọn họ có sống bên nhau ba năm rồi thì cũng không nên thay đổi đến mức ấy.

Dụ Ninh nhớ lại về Cố Ti Vực, lại cố nghĩ về Qua Sữa, hai thế giới kia cũng đủ để chứng minh, thời gian sẽ chỉ khiến con người này càng thêm biến thái, mà không phải để anh ta trở thành chàng trai âm áp, dịu dàng.

Đi vào phòng tắm, ý nghĩ của Dụ Ninh lại chệch theo một hướng khác, bàn chải đánh răng, khăn lông, sữa rửa mặt, tất cả đều xếp thành đôi đặt ở bên nhau, sữa rửa mặt của phái nữ còn bị dùng mất một nửa, nếu không phải tên Thẩm Cưu này có ham mê đặc thù là thích dùng đồ con gái thì chắc hẳn đây

là đồ mà cô từng dùng qua?

Cả người đều trong trạng thái hỗn loạn, lúc này, Thẩm Cưu mới từ chậm rãi đi đến, từ phía sau bế cô vào lòng:” Cần anh giúp một tay không?”

Nói xong, liền cầm bàn chải đánh răng, tra kem vào đầu lông chải, đặt bên môi Dụ Ninh, quả thật là phục vụ vô cùng chu đáo.

Dụ Ninh tạm thời không rảnh để nghĩ đến những cái khác, chỉ đành há mồm, cứ theo tiết tấu của anh mà đánh răng.

Cọ được một nửa, Thẩm Cưu liền rút bàn chải ra, cúi đầu hôn lên đôi môi tràn ngập bọt kem kia, lúc đầu, Dụ Ninh còn từ chối mấy cái, nhưng không cưỡng đượ sự chuyên chú, nghiêm túc của nam chính mà đành buông xuôi, mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Dù sao có thể nào thì chịu thiệt vẫn là tên cận bã này.

Khi Thẩm Cưu rời đi, bên miệng dính một vòng kem đánh răng, nhìn bản thân trong gương, anh còn rất tự đắc nói:” Bảo bối, nói xem, trên thế giới này người em yêu nhất là ai?”

Mặt không biểu cảm, Dụ Ninh súc súc miệng:” Đương nhiên là chính bản thân em.”

Đáp án này khiến Thẩm Cưu uất ức che tim, "Vậy chồng em xếp vị trí thứ mấy?"

Nhìn tên dở hơi này mang cái bản mặt Cố Ti Vực này nói những câu ngu xuẩn như vậy, thực chất đây là một loại hưởng thụ, Dụ Ninh hoài nghi trực giác của bản thân, có khi nào người trước mặt chỉ là kẻ mang khuôn mặt giống nam chính hai thế giới trước, nhưng linh hồn thì đã được thay thế, đúng không?

Nếu đã trở thành một người khác thì tất cả vướng mắc đều có thể giải thích, vậy là sống với nhau ba năm, nam chính không biến thành biến thái mà đã trở thành ấm nam?

Thẩm Cưu không cam lòng khi bị cô ngó lơ, anh vuốt vuốt mặt cô, đem lực chú ý của cô gái trở về:” Nói mau.”

"Nói gì?" Dụ Ninh nhất thời không kịp phản ứng.

"Cối đời này, trong số những người em yêu nhất, anh xếp thứ mấy.”

Bất kể có chuyện gì xảy ra thì nhiệm vụ đầu tiên củ cô cũng là làm nam chính yêu bản thân, Dụ Ninh nhếch miệng, để lộ hàm răng trắng nõn:” Thứ nhất.”

Thẩm Cưu ôm ô, bế cô ngồi lên bàn đá cẩm thạch:” Kể lừa đảo, rõ ràng vừa nãy còn nói anh không phải thứ nhất, nói mau, mau nói câu thật lòng, nếu không anh sẽ không cho em xuống dưới.”

Lúc mới vừa bị Thẩm Cưu ôm lấy, theo bản năng, Dụ Ninh dạng chân kẹp lấy hông anh, bây giờ bị đặt ngồi trên bàn đá, cô mới phát hiện chỗ mình bám vào có chút xấu hổ, thấy trông mặt Thẩm Cưu đỏ lên, Dụ Ninh sững sờ, cái suy luận không phải hai người kiếp trước lập tức ầm ầm đổ ngã.

Tên đàn ông trước mặt này nhìn ngang ngó dọc vẫn đều chỉ là hai tên nam chính thế giới trước mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô vươn ngón tay luồn vào áo Thẩm Cưu, dọc theo vạt áo hướng lên trên, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ thanh thuần vô tội, cắn cắn môi:” Vậy anh thử nói xem trên đời này người anh yêu nhất là ai?”

Thẩm Cưu không ngăn cản hành động của cô, ngược lại còn hí hóp thoải mái khi cô chạm vào điểm nhô ra nào đó trước ngực:” Bảo bối, em nghĩ là ai?”

"Ý của anh là em nghĩ đó là ai thì chính là người đó phải không?” Dụ Ninh lật tay kéo áo người đàn ông xuống, nghiêng mặt hôn hôn điểm đỏ nho nhỏ trên người anh, ngón tay run rẩy chạy dọc trên lưng ai kia.

Âm giọng dễ nghe lại bắt đầu trở nên trầm nhỏ:” Bảo bối, em còn đang bị bệnh.”

Dụ Ninh bỏ qua hạt châu cị cô liếm ướt kia, ngược đầu, mắt hạnh mông lung nhìn anh:” Tối hôm qua em chưa nói với anh rằng anh chính là liều thuốc tốt nhất của em sao?”

Nói xong, đầu lưỡi cong lên, ngậm một viên khác vào trong miệng.

Thẩm Cưu đỡ đầu ô rên lên một tiếng, dường như bị kích thích đến thần trí không rõ.

Cảm thấy vị trí bị cô kẹp chặt kia đã có tinh thần, Dụ Ninh làm bộ lơ đãng giật giật chân, tay trượt từ lưng anh xuống dưới quần.

Bởi vì động tác này, nơi nào đó đang đứng yên chợt phồng lớn một vòng.

"Bảo bối....." giọng nói trầm thấp, triền miên, như muốn mời gọi Dụ Ninh tiếp tục.

Thế nhưng, trái ngược với âm thanh ấy là vẻ mặt anh, Thẩm Cưu nhanh chóng nắm được tay cô:” bảo bối, đừng lộn xộn.”

"Anh không muốn em." Dụ Ninh uất ức trừng mắt nhìn cắn cắn môi, tội nghiệp rụt rụt ngón tay.

"Em còn đang ốm, chờ khi nào khỏi bệnh, anh nhất định sẽ giúp em được thoải mái." Mặt không đỏ tim không đập, Thẩm Cửu phun ra một lời kịch ghê tởm, thuận tiện bầm bầm đôi bánh bao thịt đầy đặn trước mặt một cái.

Trái tim nảy lên, trên mặt lại lộ ra nụ cười." Không phải là muốn chơi cùng em sao? Nói xem anh có thể cho em coi cái gì để chứng minh mối quan hệ của chúng ta."

Thẩm Cửu hôn trán cô." Giấy đăng kí kết hôn được không?"

Dụ Ninh lắc đầu." Cái đó quá dễ để làm giả."

"Vậy....." Thẩm Cửu đau khổ nhăn mày dưng một chút." Căn phòng này được không? Bất kì thứ gì trong đây đều là do em tự tay bày biện, trang trí."

Thẩm Cửu dặt tay Dụ Ninh đi quanh phòng một vòng." Có nhớ lại cái gì hay không?"

Dụ Ninh nhìn quanh một vòng, không trách được vì sao cô lại mơ hồ có cảm giác quen thuộc với căn phòng này như vậy, còn tưởng là ảo giác, đơn giản đây chính là tạo hình "căn nhà trong mơ" của nguyên chủ.

Trong trí nhớ cô ấy, cô và nam chính từng cùng nhau vẽ ra gian phòng như thế này, chi tiết thì không nhớ, nhưng đại khái là có rèm cửa sổ hai tầng viền tơ, vách tường quét sơn màu lam nhạt, cả phòng để quần áo to hơn phòng ngủ nữa.....

"Ừm, hơn nữa ban công phòng ngủ nhất định phải theo hướng nam, như vậy rất thích hợp lấy ánh sáng, sau đó chúng ta sẽ trồng cây, trồng hoa ở đây, nếu buổi sáng em tỉnh dậy không thấy anh, vậy chắc chắn anh đang đứng ở ban công, mặc tạp dề viền tơ tưới nước, và khi thấy em, sẽ trao em một nụ hôn chào buổi sáng ấm áp."

Nhớ lại trí nhớ của nguyên chủ, Dụ Ninh kim lòng không được nói ra thành lời.

"Ừm, cái gì?" Thẩm Cửu vừa vặn đi lấy đồ, không nghe được câu nói nhỏ của cô.

Dụ Ninh xau tay." Hình như đúng là có chuyện như vậy, trong đầu xuất hiện những hình ảnh này, chẳng lẽ anh chính là chồng của em thật?"

Thẩm Cửu đưa tay ra sau cổ cô." Không phải anh thì là ai nha, để đánh thức trí nhớ của bảo bối, anh quyết định đem báu vật của mình lấy ra."

Dụ Ninh quay sang nhìn thứ đồ anh cầm trên tay, có vẻ là một cuốn album ảnh.

Hai người ngồi trên giường, Thẩm Cửu ôm cô, lật từng trang giấy." Em xem, đây là ảnh khi chúng ta đi chơi ở Tam Á."

Trong hình, Dụ Ninh cười rực rỡ, cô mặc một bộ quần áo mà bản thân cũng không có ấn tượng, phía sau là bầu trời cao trong, biển xanh yên bình.

Không chỉ cô, ngay chính trí nhớ của nguyên chủ cũng không có chút dấu vết về việc có từng đi chơi biển cùng nam chính hay chưa.

Hơn nữa nhìn lâu còn thấy trông cái ảnh hơi kì lạ, không đợi cô nghĩ nhiều, Thẩm Cửu lật sang một tờ khác.

Cô đứng trong một bụi hoa hồng đầy gai, tay cầm một đoá, cười đẹp đến loá mắt.

Dụ Ninh vẫn không nhớ gì về tấm hình này.

"Đây chính là ảnh do anh chụp, có giỏi không, em còn tươi hồng, kiều diễm hơn những nụ hoa đó."

Thấy Thẩm Cửu giống đưa mặt đến gần như muốn nhận thưởng, Dụ Ninh cười khẽ nghiêng người "bẹp" một tiếng thom lên mặt anh.

"Em vẫn không thể nhớ được, làm sao đây?" Dụ Ninh cau mày nói.

Thẩm Cửu nhéo mũi cô." Thật là người phụ nữ độc ác, anh không tin em xem xong quyển album happy này mà vẫn không nhớ được gì đâu."

Hình thứ ba là ảnh hai người chụp chung với nhau, khung cảnh phía sau khá cổ kính, Thẩm Cửu cũng như bây giờ, ôm cô thật chặt, hai người cùng cười rạng rỡ, hạnh phúc.

Như trước, chưa kịp phát hiện điểm không đúng, Thẩm Cửu lại lật một trang khác, nói những chuyện xưa xa lạ cho cô nghe.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Câu chuyện trong mỗi tấm ảnh đều đã được kể xong, thỉnh thoảng, Dự Ninh lại cảm thấy có chút ấn tượng với một vài sự kiện, nhưng khi cố gắng liên tưởng lại thì liền nhận ra đó đều là những nơi mà nguyên chủ đã từng ảo tưởng được đi đến một lần, ngoài ra, trong đầu cô không hề có chút xíu thông tin nào về tuần trăng mật mà nam chính nhắc đến cả.

Mặc dù không nhớ nổi nhưng ngồi nghe Thẩm Cửu kể lại khiến cô có một loại cảm giác, rằng ba năm kia, “cô” và anh sống bên nhau thật hạnh phúc, thật ngọt ngào.

Quyển album khép lại, Dự Ninh đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Ảnh cưới của chúng ta đâu?”

“Người nói không muốn chụp ảnh sớm như vậy là em, bây giờ người mượn lí do mất trí nhớ đòi anh cũng là em.” Thẩm Cửu cắt tập hình vào ngăn kéo, Dự Ninh ngồi sau lưng anh, nghiêng người liếc nhìn vị trí để đồ, âm thầm nhớ kĩ, thấy nam chính xoay người mới khôi phục dáng ngồi thẳng.

“Vì sao em lại không muốn chụp ảnh cưới luôn, có phải anh đã làm chuyện gì thật có lỗi với em hay không? Ví dụ như dây dưa, mờ ám với Lâm Minh Châu.”

“Nợ cũ từ ba năm trước, em còn định lật qua lật lại đến khi nào?” Thẩm Cửu cười bé cô xuống giường: “Đi thôi, chúng ta đi dạo vườn hoa một chút.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Được được được, thiếu chút nữa thì anh quên trò chơi mất trí nhớ của chúng ta.” Thẩm Cửu cầm một chiếc áo khoác khoác lên người cô, miệng cười xin lỗi.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Dự Ninh lập tức khẳng định 100% là nơi cô đang ở không phải Thẩm gia của “ngày hôm qua”, mà là một căn nhà khác, diện tích lớn hơn chỗ cũ khá nhiều, nhìn qua lớp kính cửa sổ sát đất từ phòng khách, cô có thể thấy hồ bơi bên ngoài.

Ngoại trừ hồ bơi, căn nhà này còn có một vườn hoa nhỏ, Thẩm Cửu đẩy cánh cửa sổ ra, Dự Ninh liền nhìn thấy một cơn gió hoa hồng thơm ngào ngạt.

Xoay gò má qua, cả vườn hoa nở rộ, từng đoá hồng đỏ rực và nở rộ.

“Thật đẹp.”

Dự Ninh nở một nụ cười, cô và nguyên chủ đều rất thích loài hoa này, vì vậy, khi nhìn thấy những cây hồng mọc thành cụm trong vườn, vẻ mặt cũng dịu nhẹ xuống.

“Lúc tìm phòng tân hôn, em có nói là muốn một căn biệt thự có thể trồng thật nhiều hoa hồng, mọc thành cụm thành cụm, còn phải có một cái bể bơi thật to, phòng ngủ có ban công hướng về phía nam, yêu cầu thật nhiều, khiến anh tìm rất vất vả nhé.”

Mặc dù lời nói tỏ vẻ oán trách nhưng trên mặt anh lại tràn đầy nụ cười thoải mái, thấy vậy, nụ cười trên mặt Dự Ninh cũng tươi lên không ít: “Vất vả và cho anh rồi.”

“Chỉ cần bảo bồi thích, anh có khổ cực ra sao cũng đáng, bảo bồi, không phải em muốn biết lí do em chưa chịu chụp ảnh cưới với anh sao? Nếu anh nói, em có thể cho anh một phần thưởng không?”

Cô chủ động đi quyền rũ thì anh ta không cần, suy xét điểm này, Dự Ninh không có bất kì gánh nặng tâm lí đối với món quà mà nam chính đòi hỏi, không chút do dự gật gù đầu.

Thấy cô đồng ý, Thẩm Cửu cười hái một đoá hoa hồng kẹp vào sau tai cô, thấy sắc mặt cô gái càng có vẻ tái nhợt trước sắc hoa thắm rực, một tia máu lướt qua đáy mắt, anh cúi đầu gặm cắn cánh môi cô, thấy bờ môi ấy dần khôi phục huyết sắc (1) mới vừa lòng đặt tay lên mặt người yêu.

“Có lạnh hay không?”

Dự Ninh lắc đầu một cái: “Bây giờ mới đầu mùa, hơn nữa, hôm nay ánh mặt trời còn dịu, em đâu có yếu ớt, mảnh mai như vậy.”

“Em bảo khi nào anh có thể đổi hết hoa hồng đỏ thành hồng trắng thì mới bằng lòng chụp ảnh cưới với anh.”

“Hả?” Dự Ninh ngẩn người, hoàn toàn không ngờ bản thân sẽ đưa ra loại yêu cầu vớ vẩn như vậy, thế nhưng, sao cô lại cảm thấy mấy câu này như đã từng xuất hiện ở đâu, hình như là khi nguyên chủ sống cùng Thẩm Cửu đã từng nói mấy lời như vậy.....

Sự nghi ngờ trong tim dần xuyên thành một chuỗi, lớp sương mù che mắt có vẻ càng ngày càng nhạt dần.

“Sao em có thể phát ngôn bốc đồng như thế chứ.”

“Được rồi, đó là do anh nói.”

Đối với bộ dáng “em nói gì cũng đúng” của Thẩm Cưu, Dụ Ninh lựa chọn dừng lại: “Phần thưởng anh muốn là gì?”

“Chúng ta chụp ảnh cưới luôn được không?” Thẩm Cưu ôm cô, nụ cười hơi phai nhạt: “Nếu lại tiếp tục như thế này, anh sợ anh sẽ nhận lúc đêm tối nhỏ hết tất cả hoa trong vườn, sau đó thay cả vườn hoa trắng vào.”

“Đây là định dùng trò gian bịp bợm, lừa gạt em.”

“Nhưng anh không đợi được, chẳng phải bây giờ anh đang nghĩ cách để em đồng ý với anh chuyện này sao.”

Dụ Ninh liếc anh một cái, “Lúc nào đi?”

Đôi mắt sáng lên, hai tay ôm chặt Dụ Ninh, dường như muốn khảm cô vào da thịt: “Bảo bối, anh thật vui, thật sự rất vui về,.....”

Dụ Ninh bị nam chính ôm đến mức toàn thân đau đớn, vì vậy liền cau mày đẩy anh một cái: “Đau.”

Trong nháy mắt, Thẩm Cưu thả tay: “Đau chỗ nào, đau đầu sao?” Còn chưa nói xong, tay đã len vào tóc cô, xoa bóp nhẹ.

Về mặt hơi khấn trương kia khiến Dụ Ninh sững sờ: “Chỉ là do anh ôm em quá chặt, nên thấy ê ẩm toàn thân thôi.”

Thấy cô giải thích, dường như Thẩm Cưu thở phào nhẹ nhõm một cái: “Lần này em bệnh khá nghiêm trọng, tối hôm qua còn đau đầu đến mức cả đêm không ngủ được, bây giờ chỉ nghe em kêu đau thôi cũng khiến anh sợ hãi vô cùng.”

Dụ Ninh gật đầu một cái, đón nhận cách nói của anh.

Sau đó, Thẩm Cưu dọn bữa sáng cho Dụ Ninh, rồi lập tức gọi điện thoại tìm nhiếp ảnh gia, mặc dù cảm thấy chuyện này hơi gấp gáp nhưng khi thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt Thẩm Cưu, cô cũng không nói gì nhiều.

Dụ Ninh nhìn quanh phòng ăn một lần, cô còn nhớ Thẩm Cưu vẫn luôn có thói quen đọc báo buổi sáng, vì vậy bình thường sẽ có một tờ báo đặt trên góc bàn.

“Báo hôm nay đâu rồi.”

Đôi tay hơi run rẩy một cái, Thẩm Cưu nói: “Em quên sao, chúng ta không đặt báo hàng ngày.”

“Tại sao? Không phải anh rất thích vừa ăn sáng vừa xem báo sao?”

Thẩm Cưu cười khẽ, cầm chiếc bánh bao nhỏ, từ từ xé ra chút cho cô: “Còn không phải bởi vì người nào đó giận anh chỉ chú ý tin tức, không thèm nhìn cô ấy.”

Dụ Ninh ăn hai miếng bánh: “Tại sao qua lời kể của anh, em lại thấy em của ba năm nàu chẳng làm được chuyện gì tốt, chỉ biết tùy hứng.”

Thấy Thẩm Cưu còn định dứt tiếp miếng thứ ba, cô nghiêng mặt, nhíu nhíu mày kháng nghị: “Không muốn ăn.”

“Chỉ thêm chút này thôi.” Thẩm Cưu cau mày nhìn chiếc bánh còn dư hơn nửa trên tay, không đồng ý nói.

“Có thể là vừa mới khỏe, không muốn ăn thêm gì nhiều.”

Thẩm Cưu nhìn bữa sáng gần như chưa động chạm gì trước mặt, ấn đường nhíu thành một chữ “川”: “Ít nhất cũng phải uống một ít cháo, nếu không tí nữa lấy hơi sức đâu mà chụp hình.”

Dưới ánh mắt của Thẩm Cưu, Dụ Ninh bối rối cầm muỗng, vừa nâng thìa cháo lên, óc đột nhiên nhói một cái, tầm mắt tối đen, ngón tay mềm nhũn đánh rơi thìa lên mặt bàn.

Tiếng vang thanh thúy khiến tầm mắt Dụ Ninh rõ ràng hơn một chút, song trước mắt vẫn chỉ là một khoảng mơ hồ.

Dụ Ninh nỗ lực trợn to hai mắt, lại phát hiện mình hoa mắt vô cùng, những gì cô có thể nhìn thấy chỉ là từng dải sáng tán loạn, Dụ Ninh che đầu há miệng hướng về phía Thẩm Cưu, cũng không biết bản thân có phát ra thanh âm hay không.

Dụ Ninh giương mắt thấy miệng Thẩm Cưu cứ đóng rồi lại mở, ngồi trong lòng anh một lúc mới đỡ hơn một chút, thật lâu, thật lâu sau đó, thính lực, thị lực mới hoàn toàn khôi phục: “Em cảm thấy bệnh này đúng là nghiêm trọng.”

Thẩm Cưu ôm chặt cô gái trong lòng: “Em sẽ không có chuyện gì, không phải em từng nói muốn ở bên anh cho đến già sao?”

Câu nói đầy trịnh trọng như một lời cam kết.

Dụ Ninh cười cười: “Ừm, cùng anh sống đến bạc đầu.”

Cuối cùng, Dụ Ninh cũng không thể chống đỡ đến hết quá trình quay chụp, sau khi đổi váy, cô lại bắt đầu cảm thấy đầu mê mẩn, trầm trọng, quả nhiên,

chưa chụp được mấy tấm, cả người đã mềm nhũn gục trên mặt đất.

.....

Áo cưới trắng nõn trải trên mặt đất, giống như một đóa hoa hồng trắng tuyệt mỹ, Thẩm Cưu ôm Dự Ninh vào ngực, màu đỏ chôn sâu nơi đáy mắt lan tràn.” Bảo bối, anh sẽ hoàn thành nguyện vọng của em, chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau, từ từ cho đến già.”

Thẩm Cưu hôn trán cô, trong suốt, trắng nõn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt điên cuồng.” Bảo bối, bảo bối, bảo bối của anh..... “

1. Huyết sắc: màu máu, ý chỉ sức sống đầy ắp.

Anh nam chính thể thôi, đôi lúc bạn lại nghĩ, nếu có một người cũng yêu mình điên cuồng đến bệnh hoạn như vậy, dù mình thích hay không thích người đó, cũng khó mà chịu được, sự điên loạn, sự kiểm soát. Đùng là chỉ có nữ chính mới đỡ được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Lần thứ hai tỉnh lại, Dự Ninh thấy trên tường nơi đầu giường treo một khung ảnh cưới.

Trong hình, Thẩm Cưu và cô đứng giữa một con phố hoa hồng, Thẩm Cưu ôm cô vào lồng ngực, ánh mắt chuyên chú nhìn người phụ nữ trong lòng, tựa như cô ấy chính là cả thế giới của anh vậy.

Là một trong những tấm hình được chụp trước khi cô té xỉu.

Bởi lúc ấy Dự Ninh không có tinh thần lắm nên vào hình cũng không đẹp, nhìn là có thể thấy rõ hai mắt nữ chính trong ảnh vô hồn, vẻ mặt nam chính âm ỉ, đối lập với bộ dáng ngờ nghệch ngốc nghếch kia, nhưng nhờ lớp trang điểm giúp làn da cô không quá mức tái nhợt, vậy nên thế đã coi như tốt lắm rồi.

Dự Ninh giật giật khóe miệng, thật may là lần này cô chống đỡ được đến lúc chụp ảnh, nếu không, có lẽ bây giờ treo tường kia lại là cái loại photoshop tinh vi, ngàn khuôn đắp một, đủ để lừa người nếu chỉ nhìn qua kia rồi.

Lúc trước, đầu óc cô còn hỗn loạn, hơn nữa, bị ý nghĩ xuyên qua ba năm đánh thẳng vào tư duy, nên tạm thời chưa phản ứng kịp, nhưng khi mọi thứ đã lắng xuống, có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ thì sẽ thấy vài lỗ hổng, những tấm hình có vẻ không thật, vẻ mặt và bộ dáng không hài hoà với nhau, mặc dù đã được bỏ nhiều công sức, nhưng có thể là do Thẩm Cưu không sở hữu nhiều hình của cô nên riêng khoản về mặt, thần thái, cô có thể tìm được ba tấm giống y hệt nhau trong cuốn album đó.

Dự Ninh nhìn lướt qua phòng ngủ, ngoại trừ được đặt thêm vài món đồ nhỏ thể hiện sự ấm áp gia đình thì trong đây không hề có một thứ gì chứng minh thời gian hiện tại.

Cô liếc mắt về phía một góc hẻo lánh, bàn tay muốn sờ vào vòng cổ dừng lại, không biết có phải ảo giác hay không mà Dự Ninh cứ cảm giác có một đôi mắt đang nhìn mình, nếu như đoán không sai thì hẳn là Thẩm Cưu đã lắp camera siêu nhỏ trong phòng.

Nghĩ đến điều này, cô dứt khoát vứt bỏ ý tưởng tìm kiếm thứ gì có thể chứng minh thời gian, cảm mạnh ngọc nhỏ, đôi tay nhẹ nắm lấy nó, vừa lật tay, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một chiếc nút nhỏ màu đen, nhấn nút, nó loé ánh sáng hồng, Dự Ninh nhìn lướt qua con số xuất hiện trên màn hình, cô lại đem nó thả vào không gian.

Quả nhiên có camera, hơn nữa, thế mà lại có đến hơn hai mươi cái lận. Thẩm Cưu là một tên điên!

Nguyên nhân của những hành động này là gì? Dự Ninh chỉ vừa nghĩ đến đây liền cảm thấy đầu đau nhói đến mức muốn ngất, nếu tất cả đúng như những gì cô nghĩ thì bây giờ chẳng biết bản thân nên dùng dáng vẻ gì đi đối mặt với nam chính nữa.

Nhưng cũng có thể là cô đã quá ảo tưởng về Thẩm Cưu, dù sao, hiện tại còn cách một năm so với lúc nguyên chủ bị giết chết, vứt xác đáy biển, mà cô mới té xỉu thêm một lần, sao có thể chết nhanh như vậy.

Khéo khi lần này anh ta diễn kịch để trả thù cô cũng nên.

Dự Ninh nâng tay trái, trên ngón vô danh có thêm một chiếc nhẫn kim cương mộc mạc.

Đây là thứ chưa từng xuất hiện ở lần tỉnh trước, nghĩa là lần ấy cô hôn mê không lâu, nếu không, Thẩm Cưu đã không bỏ quên chi tiết này rồi bây giờ mới bỏ cứu.

Dự Ninh đi dép vào nhà tắm, trong gương, cô già đi không ít, màu da cũng xám đi, Dự Ninh nắm tóc ước lượng thử, thấy chỉ còn một nửa so với trước

kia.

Đẩy cửa phòng ngủ, Dự Ninh lập tức ngửi thấy một làn gió hương hoa hồng thoảng qua, cúi đầu nhìn con đường phủ kín cánh hoa, theo tiếng mở cửa, cánh hoa rớt bay lên, khung cảnh tươi đẹp khiến Dự Ninh gọi lên khoe miệng.

Dự Ninh đặt tay lên tay vịn cầu thang, từ từ đi xuống tầng một, đến phòng khách, cô liền thấy vô số bóng bay treo ruy băng, ở giữa phòng, là một chiếc bánh ngọt thật to, phía trên cắm số mười lăm.

"Bảo bối."

Dự Ninh sửng sốt một lát, lập tức rơi vào vòng tay ấm áp của ai kia, nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe bên tai, chỉ cảm thấy sợ hãi trải rộng toàn thân.

Cô quay sang nhìn người bên cạnh, bộ dáng Thẩm Cưu vừa lúc ứng với con số mười lăm trên bánh, khoé mắt có thêm vài nếp nhăn mảnh, cùng với trang phục già dặn hơn, thoạt nhìn có vẻ tăng thêm ít nhất bảy, tám tuổi.

"Hôm nay là kỉ niệm mười lăm năm ngày chúng ta kết hôn, bảo bối, thích món quà anh dành cho em không?"

Vẫn là nụ cười ấm áp ấy, để người ta nhìn thôi cũng cảm thấy hạnh phúc theo, nhưng không biết có phải do đã xác định đây là một chuỗi âm mưu hay không mà khi nhìn nụ cười này, Dự Ninh chỉ cảm thấy đó là một lớp mặt nạ giả dối thật dày.

"Chúng ta kết hôn mười lăm năm rồi?" Dự Ninh hơi cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng kia.

"Đúng, bảo bối, chúng ta kết hôn mười lăm năm rồi." Thẩm Cưu đưa tay muốn ôm Dự Ninh, lại bị cô nghiêng người tránh đi.

"Đợi đến lần tỉnh lại tiếp theo, có phải anh sẽ nói chúng ta đã kết hôn ba mươi năm, rồi lại tìm mấy đứa bé ôm về đây, nói rằng đó là cháu chúng ta?"

"Bảo bối, em làm sao vậy? Có phải ngủ nhiều nên trí nhớ hỗn loạn không?"

Trên mặt Thẩm Cưu không có vẻ bị chọc thủng lời nói dối, anh trấn định tự nhiên, nhìn cô như nhìn một đứa trẻ lớn đầu vẫn không ngừng quấy rối, trêu ghẹo nói: "Chẳng lẽ lại mất trí nhớ?"

"Em có mất trí hay không, anh là người rõ nhất." Nói xong, Dự Ninh nhẹ nhàng hỏi: "Thẩm Cưu, nói cho em biết tất cả được không, có phải em sắp chết rồi hay không?"

Nghe được chữ "chết", ánh mắt anh thoáng qua tia bối rối: "Em đang nói những nói cuối gì đó."

"Nhưng mà, em đã từng kiểm tra ở nước ngoài..... A Cưu, đừng gạt em, mỗi lần tỉnh lại đều là mấy năm sau, điều này không khiến em cảm động mà chỉ có sợ hãi, rợn tóc gáy."

Thẩm Cưu nhìn thẳng vào mắt cô, dường như muốn tìm kiếm thứ gì trong đó, qua một lúc lâu, anh ngồi xuống ghế sofa, cúi thấp đầu đầy mệt mỏi, trầm mặc không nói lời nào.

"A Cưu." Dự Ninh nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Cửa sổ không đóng chặt, bóng bay bay khắp nơi thoát ra ngoài, có một quả không biết va vào đâu mà nổ "phanh" một tiếng, tua rua, giấy nhỏ tuôn ra, rơi đầy mặt đất.

Trong bầu không khí như này, hơi thở vui mừng như vậy thật đúng là một sự châm chọc.

Dự Ninh đột nhiên có cảm giác sai trái, nếu tất cả nhưng việc này cũng chỉ là vì cô, điều này có phải quá nhẫn tâm hay không.

"Bắt đầu từ khi nào thì em nhận ra?..... Anh đã điều tra qua, ở bên kia, em cũng chưa từng đi kiểm tra thân thể."

Thẩm Cưu lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng, lớp nguy trang trên mặt biến mất, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi nồng nặc và buồn xuôi, nếu cô thật sự từng kiểm tra qua, mọi thứ cũng không kéo dài đến bước đường tồi tệ này.

Cái gì mà kiểm tra ở nước ngoài, đây chỉ là để lừa anh mà thôi, trong tư liệu, đến chết, nguyên chủ vẫn không phát hiện sự bất thường của cơ thể, hơn nữa, chính cô cũng không biết đây có phải là do hệ thống muốn gia tăng độ khó cho nhiệm vụ nên mới thêm "tính năng" này cho cô hay không.

Ánh mắt quét qua vẻ mặt tịch mịch của Thẩm Cưu, trái tim cô thắt chặt, rõ ràng cô chưa ở cùng bên nam chính được vài ngày, nhưng hình như là do ảnh hưởng từ Cố Ti Vực và Qua Sứa, hơn nữa, anh ta cũng đối xử với cô khá bình thường nên Dự Ninh cũng mềm lòng không ít.

"Em chưa đi bao giờ, em nghĩ chỉ là nhức đầu bình thường..... Anh làm tất cả, mới nhìn thì đúng là không chê vào đâu được, nhưng nếu xem xét kĩ các chi tiết thì sẽ thấy rất nhiều swo hơ. Về mặt cứng ngắc, trầm hình như một, vườn hoa hồng không khác nhau là mấy....." Điểm quan trọng nhất mà cô chưa nói chính là, hôm qua cô chủ động đi quyến rũ anh, vậy mà anh lại cự tuyệt, tuy nói vậy có vẻ đang đề cao sức quyến rũ bản thân, nhưng theo trực giác, hành động này có vấn đề, hẳn là vì nguyên chủ vẫn là xử nữ, nếu anh làm thật thì lời nói dối kết hôn hai năm cũng dễ dàng bị chọc thủng, vì vậy, anh ta mới phải nhịn xuống không chạm vào cô.

Thẩm Cưu đưa tay che mắt, nở nụ cười bất đắc dĩ:” Anh còn tưởng mình đã làm rất tốt.”

"Anh làm vô cùng tốt." Dụ Ninh lập tức khẳng định, "Chính vì quá tốt nên mới khiến em lo được lo mất, hoài nghi.”

"Em thích lời nói dối này sao?"

Dụ Ninh gật đầu, "Em rất thích."

Thẩm Cưu ôm lấy cô, "Bảo bối, vậy chúng ta cứ tiếp tục như vậy đi, mỗi lần em tỉnh lại, anh sẽ giúp em hạnh phúc, quên hết mọi phiền não, để em không còn gì nuối tiếc mà đi hết cuộc đời này.”

Nói tới đây, tất cả mọi thứ lập tức sáng tỏ, đúng như dự đoán của cô, quả nhiên thân thể này chẳng còn sống thêm được bao lâu nữa.

Dụ Ninh dùng sức ôm người đàn ông, cả khuôn mặt vùi vào cổ anh.” So với việc sống trong giả dối, hư ảo, em càng muốn nắm chặt từng khoảnh khắc chân thật ở bên anh, A Cưu, em không thể cứ ích kỉ như vậy, em đã dùng nó tổn thương anh ba lần, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng em ở bên anh, em không thể cứ dễ tính cảm động ta chỉ mình anh trả giá như thế.” (Các nàng đọc có thấy xúc động không? Nếu không phải biết trước đoạn sau, chắc mình cũng róm nước mắt, giá như chị Ninh nhà ta thật lòng chút, tội nam chính, tuy biến thái nhưng tình cảm là thật)

Thân thể Thẩm Cưu chấn động, "Anh nguyện ý."

"A Cưu, đừng khiến em phải mang theo hối tiếc rồi đi?” Trong mắt đọng đầy nước mắt, chính cô cũng không rõ bản thân là vì nhức đầu hay đang bị Thẩm Cưu ảnh hưởng đến cảm xúc hay không, mà sao bỗng cảm thấy thật khổ sở.

"Ung thư não giai đoạn cuối, bác sĩ nói chỉ còn hai tháng nữa.” những lời này như thể đã cướp đi hết sức lực của anh, Thẩm Cưu co quắp nằm trên ghế.” Em bất tỉnh trong mười ngày, trong khoảng thời gian đó, anh đã suy nghĩ rất nhiều, nếu đây là hai tháng cuối cùng của em, vậy thì anh muốn cho em cả đời.”

Thẩm Cưu nhắm nửa con mắt, "Không ngờ nhanh như vậy đã bị phát hiện, anh còn đang tính có nên ra nước ngoài tìm chuyên viên trang điểm, để vừa lúc nửa tháng sau có thể hoá trang cho anh thành bộ dáng bảy, tám mươi tuổi hay không.”

"A Cưu, anh đừng đối tốt với em như vậy..... “

"Đúng a! Anh tốt với em như vậy làm gì cơ chứ? Em dối gạt anh ba lần, anh còn như tên điên vậy, coi em như bảo bối!” Đôi mắt ửng hồng.” Em lại gạt anh thêm một lần nữa được không? Là em bắt tay với bác sĩ, nói cho anh biết, em lại lừa anh một lần nữa đi, đây chỉ là để chiếm lấy sự áy náy của anh, em chỉ đang định lót đường cho cái cơ rồi đi lúc trước, mau nói, mau nói, em gạt anh, em gạt anh..... “ (Tội anh quá, về vòng tay em đây này, yêu một ai quá thật là khổn khổ, đặc biệt là ng ấy méo yêu mình)

Hai tay nắm chặt cánh tay cô, về mặt anh điên cuồng, Dụ Ninh nhìn mà quên cả kêu đau.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi....."

Thẩm Cưu giật mình sợ run lên, buông lỏng tay:” Em xin lỗi làm gì, sai không phải em.”

Dụ Ninh trầm mặc một hồi, về mặt dần dần trấn định lại, "Không, em lừa nguoi, thật ra thì em chưa bao giờ thích anh, những lời em nói trước đó chỉ là để anh quay trở lại với em, lúc đó khóc là vì đau bụng kinh mà thôi.”

Nét mặt Thẩm Cưu không vì thế mà thay đổi:” Vậy thì đã sao?”

"Tất cả đều là giả dối, tất cả chỉ để lừa anh, em không thích anh, nếu anh không có tiền, chắc chắn em không bao giờ muốn ở bên anh một đời..... “

"Anh có tiền." về mặt không biểu cảm, Thẩm Cưu cắt đứt lời cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nói ra sự thật cũng chỉ là một giây phút xúc động nhất thời của Dụ Ninh, nhận được đáp án như vậy cũng khiến cô trở tay không kịp, cứ ngỡ rằng Thẩm Cưu sẽ không nhanh tin lời mình thề, nhưng xem phản ứng của anh ta đi, anh có tiền là cái ý gì chứ? Là cô nghe lầm hay là nam chính đã điên rồi.

"Anh điên rồi sao?"

Về mặt nghiêm túc, Thẩm Cưu gật đầu.” Đúng, anh điên rồi, em nói xem có phải em đã dùng cổ thuật lên người anh hay không, để bây giờ anh cam tâm

tình nguyện theo sau, còn thấy dù cho em thật sự vì tiền mà ở đây, cũng không sao cả.”

Dụ Ninh nhúc nhúc xoa xoa tóc, cảm xúc xoay loạn, chính cô cũng không giải thích được điều này, Thẩm Cưu nhìn cô vô đầu, rất tự nhiên bế cô ngồi vào lòng mình, ngón tay nhẹ đặt lên huyết thái dương cô:” Em không thích ‘sống một đời’ như vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ đến đảo tư nhân đi, ở đó chỉ có đôi ta, có thể để chúng ta yên lặng bên nhau nốt những quãng ngày còn lại.”

Dĩ nhiên là không được, nếu như đi ra đảo bị cô lập, Lâm Minh Châu và Bành Dịch nên xử lí thế nào. Hai người đó đều liên quan đến việc hoàn thành nhiệm vụ của cô, hơn nữa, nhiệm vụ thứ ba đến giờ vẫn chưa được mở ra, dù sao thì cô cũng không thể dời đến đảo không người được.

Dụ Ninh mở miệng muốn cự tuyệt, nhưng không biết tại sao câu nói vừa nãy của anh bỗng lặp lại trong đầu, cô có chút mờ mịt lắm nhắm lại lời cuối cùng:” Cái gì gọi là đôi ta bên nhau nốt những quãng ngày còn lại?” Dụ Ninh nhấn mạnh hai chữ “đôi ta”.

Cách giải thích cho câu này không chỉ có một, nó có thể được hiểu là Thẩm Cưu sẽ ở bên cô, nhìn cô vượt qua những ngày cuối đời, nhưng kết hợp với ánh mắt trầm mê của anh ta khi nhìn về phía mình, trực giác nói cho Dụ Ninh rằng, chuyện không đơn giản như vậy.” Anh đừng nói với em là anh cũng bị ung thư, cũng sống không lâu nữa giống em nhé.”

”Ừm, em mất thì anh cũng sẽ vì ung thư mà chết.” Thẩm Cưu nở một nụ cười khiến Dụ Ninh có cảm giác quái dị.

Dụ Ninh đột nhiên có cảm giác không nói lên lời, thật ra thì nam chính của thế giới này cũng không bình thường đi! Vì một người phụ nữ đã nhẫn tâm bỏ mình ba lượt để đi tìm chết, dùng cụm từ “nỗi điên” cũng không thể khái quát hết con người này.

Dụ Ninh sờ sờ trán anh, không những không nóng mà còn lạnh hơn so với nhiệt độ bình thường một ít.” Thẩm Cưu, em bỏ anh ba lần, hơn nữa, lần cuối cùng, lúc anh chán nản nhất, cần người làm bạn ở bên, em lại vì anh không thể kế thừa gia nghiệp nhà họ Trần mà đào hôn, trốn sang nước ngoài, anh đã biết em chưa từng kiểm tra cơ thể ở bên kia thì cũng nên hiểu chuyện này không giống như mấy tình tiết cầu huyết chiếu trên kênh truyền hình tám giờ, cô gái biết mình mắc căn bệnh ung thư mà dứt lòng rời khỏi người thương, em chỉ là đơn thuần chán ghét anh phải sống nghèo đói, sợ anh quán lấy em nên mới vội vã bứt ra, hơn nữa lần đầu chia tay cũng là bởi có một học trường đại học nhà giàu theo đuổi, cái gì mà sợ ảnh hưởng thành tích hai người? Chỉ là lừa gạt, lần thứ hai, cũng bởi gia đình anh phá sản, em còn chẳng nhớ em đã viện cái có vớ vẩn nào để cắt đứt, một người con gái như vậy, anh còn muốn chết cùng sao? Nếu không, Thẩm Cưu, em với anh đi gặp bác sĩ.”

Thẩm Cưu không muốn cô nói tiếp, trực tiếp chặn miệng “đồ vô lương tâm” này lại.

Hôn môi để dời đi lực chú ý, mặc dù là một phương pháp rách nát những vẫn không kém phần hiệu quả, Dụ Ninh không ngờ, khi cô đang nói chuyện nghiêm túc thế này thì nhận được một cái khoá môi, đến miệng cũng quên nhắm lại, chính vì vậy, Thẩm Cưu không gặp bất kì trở ngại nào mà xâm chiếm đối phương.

Dụ Ninh cảm thấy, dù cô không ngại khi bị hôn trong tình huống này nhưng dù sao cũng phải tỏ vẻ giả vờ một chút, vì vậy, liền nhích tay, nhích chân muốn thoát khỏi vòng ôm của anh.

Chỉ là, không bao lâu sau lại bị Thẩm Cưu chuyển thân, đè hôn trên ghế.

Nửa phần lưng áp sát vào người anh, bởi độ dài của ghế mà hai chân phải gấp lên, đẩy hai bộ phận nào đó dựa gần nhau hơn, Dụ Ninh chỉ hơi động động cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn của nó.

Cô không quen mà rụt người một cái, lập tức bị Thẩm Cưu ôm lại, sau đó còn vỗ mông cô mấy cái tỏ ý trừng phạt.

Nghe được tiếng vang thanh thúy, Dụ Ninh cắn răng, mặc dù đây không phải lần đầu tiên nhưng cô vẫn khó có thể chấp nhận chuyện này, cô – ma tu sống cũng được hơn hai trăm tuổi mà còn bị phạt như một đứa trẻ là cái quỷ gì? “Anh đánh em!”

Giọng nói trầm thấp vang lên, Thẩm Cưu cười hai tiếng:” Em đã khai báo nhiều tội trạng như vậy, anh đánh thì đã làm sao?”

Nói xong, Thẩm Cưu quay đầu cô lại, hôn lên, nếu Dụ Ninh không phối hợp liền vỗ vài phát, khiến khuôn mặt vốn trắng bệch không còn sức sống kia cũng xấu hổ mà đỏ lên.

Môi lưỡi quán lấy nhau, Dụ Ninh chợt nghe được tiếng “lạch cách” giòn tan, chỉ thấy người bỗng lạnh, một bàn tay lạnh băng to lớn trượt trên cơ thể, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện lại là: Thật may hôm nay cô không mặc váy.

Ngồi đến đây, thứ trói buộc bộ ngực cũng buông lỏng, hai tay Dụ Ninh đang chống lấy ghế salon nên cũng không thể đi che, chỉ có thể cắn môi Thẩm Cưu, có khe hở để thờ đóc:” Anh định làm gì đó.”

Nhiệm vụ lần này là nói lời thú tội sau khi nam chính có cảm tình với cô, anh ta có tin hay không chẳng liên quan đến cô, ngoài ra, cô không cần cố gắng để giữ vững thứ tình cảm đó, tính điểm sẽ lấy lúc cảm xúc dâng lên cao nhất để xét, vì vậy, cô cũng không cần nhẫn nhịn nam chính như hai lần trước, lập tức, Dụ Ninh xoay người, hai tay che kín ngực.

Thẩm Cưu thấy cảnh đẹp bị phá hư, chân mày nhẹ nhàng nhăn lại, dùng cả tay cả chân đè cô trở về tư thế ban đầu, sau đó chạm vào áo ngực viên to, mở chốt vít ra khỏi chỗ ngồi.

Nhìn đôi gò đào không có trói buộc mà vui thích mềm xuống, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười.

"Làm em "

Làm em gái anh! Dự Ninh cắn răng, cô cũng nghĩ đến việc dùng sức phản kháng nhưng lại quên mất võ lực của bản thân cả ba thế giới đều không bằng nam chính, kể cả khi cô không bị ràng buộc bởi bất kì nhiệm vụ nào thì cũng không đánh thắng được anh.

Huống chi bây giờ, cơ thể này chỉ cần hơi kích động một cái là lại bắt đầu choáng váng." A Cưu, em bị bệnh, không thể." (Đừng mong anh nam chính có tình yêu plastic với chị nhé, không có đắp chăn bông nói chuyện đâu nhé chị, bỏ ý tưởng phản kháng đi)

Thẩm Cưu cúi đầu chậm rãi liếm láp phần xương cột sống nhô ra kia." Anh hỏi rồi, việc này không ảnh hưởng đến bệnh của em."

Đến cả chuyện đó mà cũng đi hỏi bác sĩ, Dự Ninh trợn trắng mắt, cảm thấy, anh ta nhanh như vậy giải bày tất cả, không phải bởi bị cô thuyết phục mà là muốn nhân đó mà quang minh chính đại làm cô.

"Thẩm Cưu, đầu em đau!"

Đầu lưỡi đã bắt đầu đi xuống phía dưới, Dự Ninh sợ hãi, cô rụt về phía trước một chút, lại không biết điều này càng giúp Thẩm Cưu công thành chiếm đất dễ dàng hơn.

"Không có việc gì, về sau em sẽ quên nó."

Nhận thấy phòng tuyến cuối cùng cũng đã thất thủ, đầu ngón chân Dự Ninh hơi cuộn tròn lại, dù cho thế giới trước cũng có làm đến bước cuối cùng nhưng Qua Sứ cũng không bắt ép cô.

Móng tay Dự Ninh cắm vào trong thịt người đàn ông, nhưng anh ta vẫn không tiếp tục đến gần, thậm chí còn kéo chân cô ra một chút.

"Đừng....." Cảm thấy chỗ đó bị vật gì đó ám áp lướt qua, lời nói của cô bị ngắt nơi cổ họng, chỉ có thể cắn chặt môi, swoj bản thân xuất hiện phản ứng kì quái nào đó.

.....

.....

Hai người cùng buông thả nhau một lần, cả người Dự Ninh vùi vào trong gối, anh ta quả thật là một tên biến thái, cực kì biến thái, sao cô có thể nghĩ tên này bình thường hơn so với nam chính hai thế giới trước chứ. Thật là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn, cô từng mềm lòng, đúng là điên thật.

Ngón tay vuốt ve từng sợi tóc cô, Thẩm Cưu liếm môi, tròng mắt híp lại như đang dư vị cảm giác vừa nãy, nếu không phải vì sợ cơ thể cô không chịu nổi, anh thật muốn càng thêm cuồng dại hơn chút nữa.

Nhớ lại, nhớ lại, lại cảm thấy cơ thể thêm khô nóng, ngón tay không nhịn được lại chạy dọc trên lưng cô.

Rốt cuộc xong chưa! Cô cũng chỉ còn hai tháng nữa thôi, không thể để cô yên lặng sống qua ngày sao?

Dự Ninh ôm ôm gối ngồi dậy, khuôn mặt bực bội đỏ bừng, "Thẩm Cưu, chắc không phải vì muốn làm cái này nên anh mới nói tất cả âm mưu cho em đi!"

Thẩm Cưu nghe vậy cũng không tức giận, bởi lưng cô dựa lên ghế sofa nên anh chỉ có thể đưa tay di chuyển trên cặp đùi thon kia." Vậy nên mấy câu em nói trong phòng tắm ngày đó là cố tình dò xét anh."

Dự Ninh không thừa nhận cũng không phủ nhận, "Cho nên chụp xong mấy tấm ảnh đó, em đã hôn mê tiếp mấy ngày? Không trách được tại sao mà toàn thân đau nhức, em còn tưởng anh thừa dịp em hôn mê mà làm cái gì."

Lại thấy đôi mắt Thẩm Cưu tái đi gật đầu." Anh không nhịn được."

"....." Dự Ninh ngẩn người, không biết nên hiểu ý câu nói này ra sao.

"Vốn định tiếp tục lừa gạt nốt quãng đời còn lại, anh sẽ thừa dịp lúc em hôn mê, tìm cơ hội..... ..."

Thẩm Cưu dừng lại không nói những lời còn sót lại, nhưng lượng thông tin tung ra đã đủ để Dự Ninh tự chấp vả ra nội dung hoàn chỉnh.

Ý ủa anh ta chính là, nếu lần tới cô còn định dùng trò đó để khảo nghiệm mình, chắc chắn anh sẽ không cự tuyệt nữa, vì anh ta vốn định phá hủy lớp màng kia vào một hôm đẹp trời nào đó, lúc cô bị hôn mê.

Ánh mắt nhìn anh như nhìn một bệnh nhân tâm thần." Bây giờ chúng ta nên đi bệnh viện tìm bác sĩ cho anh."

Chỉ thấy Thẩm Cưu nghiêm túc đáp lời." Anh đi rồi." nói xong lại chỉ phần đầu mình." Thông qua kiểm tra, nó không có vấn đề gì cả."

"ngay lúc anh sinh ra ý niệm chết cùng em khi thấy em hôn mê, anh đã đi gặp chuyên gia, dù anh không tra được em có từng học thuật thôi miên hay không nhưng cái gì cũng có ngộ nhờ, vì vậy anh liền làm bài kiểm tra tư duy và nhận thức, kết quả cho thấy anh yêu em điên cuồng như vậy không phải

bởi một ám hiệu gì đó tác động đến.”

Khoé miệng giật giật, Dự Ninh không ngờ nam chính còn hoài nghi tinh thần anh ta có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Dự Ninh đổi một bộ quần áo, vị trí ngồi của hai người đã chuyển dời đến nhà ăn, trước mặt Dự Ninh cũng xuất hiện một khối bánh kem thật lớn.

"Anh tra được cái gì sao?"

Dự Ninh ném thử một miếng, liền cau mày buông nĩa, quá ngấy.

Thẩm Cưu bỏ một miếng vào trong miệng: "Đây là do anh làm."

Mặc dù mùi vị bình thường nhưng bề ngoài cũng không tệ lắm, nghe Thẩm Cưu nói là anh ta chính tay làm, Dự Ninh lập tức tỏ vẻ hoài nghi: "Lần đầu tiên mà đã làm tốt như thế?"

Thẩm Cưu cười khẽ một tiếng, "Nét mặt của em cũng không cho thấy nó là một món ăn tuyệt vời."

"Nếu đây là anh làm thì đúng là ngon thật, nhưng nếu nó là sản phẩm của đầu bếp món điểm tâm thì đúng là hỏng bét."

Dự Ninh cảm nĩa chọc chọc, cắt chiếc bánh ngọt thành vô số khối nhỏ, khiến người ngoài nhìn vào cũng khó có thể nuốt xuống.

"Nếu em nói vậy mà có thể ăn hết một miếng, anh sẽ bảo em đừng cố miễn cưỡng bản thân, bung một món ăn sáng khác lên cho em, nhưng nếu em đã có thái độ như vậy....." "Thẩm Cưu đưa nĩa cắm vào một khối bánh hơi hơi hoàn chỉnh trong đĩa của cô, hướng về phía miệng người đối diện: "Ăn hết tất cả chỗ này."

Dự Ninh nghiêng cả khuôn mặt đi: "Không muốn."

"Vậy thì anh phải dùng tuyệt chiêu thôi." Nét cười có mấy phần mong đợi.

Nghe giọng nói nhao nhao muốn thử của nam chính, Dự Ninh có dự cảm chẳng lành: "Tuyệt chiêu của anh là cái gì?"

"Bôi những thứ này lên người anh." Thẩm Cưu quét một vệt bơ, híp mắt bôi lên bờ môi cô: "Sau đó để em ăn chúng."

Dự Ninh cảm thấy cô lại bắt đầu nhưc đầu, đối với đề nghị của anh, cô đành dùng chính sách khuất phục, cảm nĩa bánh ngọt nhét vào miệng, còn không quên chống chế: "Em sắp chết rồi."

"Là chúng ta sắp chết rồi." Thẩm Cưu cười nhạt nâng chén trà nhìn Dự Ninh ăn sáng: "Không phải em tò mò anh đã tra được cái gì sao?"

"Về mặt kia, ắt hẳn là tra được em không thôi miên, không bày trò linh tinh với anh, mà lại phát hiện bản thân có bệnh thần kinh đi."

Dự Ninh vốn chỉ thuận miệng nói, ai ngờ lại thấy Thẩm Cưu gật đầu một cái: "Gần đúng như vậy."

Thấy thế, Dự Ninh lập tức dịch ghế cách xa một chút: "Đã uống thuốc chưa?"

Thẩm Cưu đứng dậy kéo ghế cô lại, tiếng chân ghế ma sát với mặt đất chói tai vô cùng.

Chiếc ghế trở về vị trí ban đầu, Thẩm Cưu còn không định dừng lại, anh đưa tay ôm cô một cái: "Ngồi lên đùi anh."

Dự Ninh giằng tay anh ra, hai tay nắm chặt mép bàn, tỏ vẻ thà chết không chịu.

"Chưa uống thuốc nên phát bệnh?" "Vi không phải tăng tiến tình cảm nên thái độ cũng tùy ý hơn nhiều."

Thẩm Cưu cũng không bắt ép cô, chỉ đưa tay nâng mặt người phụ nữ, trông mắt đen nhánh vững vàng nhìn cô chăm chăm, mười giây sau mới cất giọng sâu kín nói: "Về sau đừng để anh nhìn thấy sự trốn tránh của em."

Dự Ninh ngẩn người, lập tức "Hừ" một tiếng, sợ anh ta lại mất đi lí trí mà làm ra hành động khốn nạn gì nên cũng không kéo căng chuyện này.

Trong đôi mắt Thẩm Cưu, bộ dáng đó của cô thật đáng yêu, Thẩm Cưu muốn vuốt ve đầu cô coi như khen thưởng, anh cũng không biết tại sao, vừa

thấy động tác né tránh của cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Theo bác sĩ thì tình yêu anh dành cho em bị chôn sâu trong một góc trái tim, khi bị ý nghĩ em sẽ mãi dờn khỏi tay anh đánh vào thần kinh, tình cảm đó không có chút dự báo nào mà thối bùng lên, vì vậy mới đột nhiên có cảm xúc sâu đậm như vậy, nồng đậm đến chính bản thân anh cũng không thể tin nổi."

Dụ Ninh chép miệng, "Anh thật đúng là một tên cuồng ngược đãi, em đã đối xử với anh như vậy mà còn có thể chôn tình yêu vào một góc trong tim cơ đấy."

Về mặt thoáng qua chút mờ mịt, Thẩm Cưu cũng không hiểu ra sao." Ừm, anh cũng thấy thật kì quái, rõ ràng mấy tháng trước, khi nhìn thấy em, anh còn sinh ra phản ứng sinh lí chán ghét, thế mà chỉ vì mấy câu nói kia, rồi để em sống trong nhà mình mấy ngày, tình cảm anh dành cho em liền phức tạp lên, hơn nữa, khi chứng kiến cảnh em ngất đi đó, nếu em chết đi, anh cũng sẽ biến mất..... "

Dụ Ninh cũng sửng sốt, vì cô mà tồn tại sao? Nếu nói như vậy, một trong những phỏng đoán của cô có thể được loại bỏ rồi, cô còn tưởng nam chính cũng giống mình, hai người cùng tiến vào bí cảnh, cùng làm những nhiệm vụ khác nhau, vì vậy anh ta mới có trí nhớ, nếu như những gì Thẩm Cưu nói, nam chính càng giống một NPC, nếu cô chết, anh cũng tan biến, vậy nghĩa là anh ta chỉ là NPC đúng không? Là do chủ thần muốn tiết kiệm sự sáng tạo mà chỉ sử dụng một khuôn đúc duy nhất, từ khuôn mặt giống y đúc Cố Ti Vực, cả cái tính cách biến thái là mình chứng tốt nhất kia nữa.

..... Vẫn cảm thấy có gì đó chưa đúng, nhìn qua thì cách nói này không có vấn đề gì, nhưng cần thận suy tính lại thì có rất nhiều chỗ mơ hồ không chính xác.

"Thật là một ý tưởng kỳ quái, nhưng lại rất ngọt ngào." Thẩm Cưu vui thích hôn gò má gầy gò kia một cái.

Dụ Ninh khẽ cúi đầu, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì ngọt ngào ở đây, cô còn không hiểu sao anh ta lại yêu mình, chẳng lẽ hai lạng thịt trước ngực có uy lực lớn đến như vậy? (H này rồi chị còn khoe ha)

Mặc kệ Thẩm Cưu là vì cái gì mới thích cô, bây giờ chắc chắn anh ta rất điên cuồng, cô cũng không biết khi nào bản thân lại té xỉu tiếp, chuyện quan trọng bây giờ chính là làm sao để giải quyết đám Lâm Minh Châu và "ngựa tre" Bành Dịch kia đã.

Nghĩ đến cái này, Dụ Ninh liền ngẩng đầu hỏi tới Bành dịch, "Anh biết người đánh em là ai sao?"

Thẩm Cưu xé một miếng khăn giấy lau chút bọt dính ngoài môi cô." Thật không vui khi em lại hỏi về một người đàn ông khác."

"Kẻ thù còn phân chia giới tính cái gì."

"Cũng đúng " Thẩm Cưu nở nụ cười nhạt." Em đập hấn thành bát nam bát nữ, anh bỏ đi một cánh tay của hấn, thế này thì hai ta có được coi là kẻ thù của tên khốn đó không?"

Dụ Ninh ngẩn người, không ngờ lúc ấy ô đã dùng sức lớn như vậy, tự làm bầm."Anh nghĩ, như vậy thì hấn ta có chết sớm được không?"

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng Thẩm Cưu vẫn nghe thấy, đuôi mày anh nhướn lên:"Sao, em muốn mạng của hấn sao?"

Giọng nói bình tĩnh giống như chỉ đang đàm luận một chuyện bé nhỏ không đáng kể, giống như nếu bây giờ co gập đầu, anh sẽ lập tức thực hiện.

Dụ Ninh lắc đầu một cái, kể cả muốn mạng của hấn cũng không phải là hiện tại.

"Lâm Minh châu đâu?"

"Xem ra em cũng biết mối quan hệ giữa hai người đó nhỉ." Thẩm Cưu thu dọn chén đĩa, sau đó kéo Dụ Ninh lên:"Nhìn anh rửa chén đi."

"Nếu vấn đề xuất phát từ phía cô ta, anh tất nhiên phải sa thải người đó rồi."

Dụ Ninh liếc mắt nhìn chiếc máy rửa bát không dùng nằm gọn một góc, lại liếc nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Thẩm Cưu:"Tại sao không dùng máy rửa?"

Thẩm Cưu bế cô vào trong lòng, sau đó mở vòi nước, một tay cầm đĩa, một tay cầm bọt biển, "Muốn cho em có cảm giác ấm áp của gia đình."

Dụ Ninh ngáp một cái, ái kiêu bị ôm, ép buộc xem hình ảnh nước chảy rào rào này thì có cái quái gì ấm áp chứ?" Em cảm thấy, ấm áp chính là anh ở trong này rửa chén, còn em ra ngoài sofa ngồi uống hồng trà, xem phim truyền hình."

Thẩm Cưu cười dùng đôi tay dính đầy xà phòng nhéo nhéo nhéo cái mũi nhỏ bên cạnh:"Chớ nghịch ngợm."

Dụ Ninh lườm ngón tay anh một cái, nghịch ngợm là ai, cô cũng chẳng thèm đôi co với con người này nữa.

.....

Giải quyết Thẩm Cưu, Dụ Ninh liền bắt đầu lo lắng về nhiệm vụ, đặc biệt là làm sao để làm minh châu cam tâm gả cho một tên thái giám.

Lúc đang suy tính, Thẩm Cưu còn ở bên liên tục treu chọc, vì vậy, cô buột miệng nói ra lúc nào không hay.

Đáp án nhận được tất nhiên là không vấn đề gì.

Sau đó, Thẩm Cưu cho cô một phần tư liệu về Bành Dịch, thấy trong đó có viết mẹ hắn ta là người đàn bà nhà quê chanh chua có tiếng. Dụ Ninh liền nở nụ cười: “Được rồi.”

Thẩm Cưu vẫn nhìn cô, dĩ nhiên không bỏ qua nụ cười trên khuôn mặt ấy: “Em ghét Lâm Minh Châu như vậy sao?”

“Không cho phép em nói về người đàn ông nào nhưng anh lại vẫn luôn chịu khó treo tên một người phụ nữ khác ngoài miệng kia.”

Lời này khiến Thẩm Cưu vô cùng thoả mãn. Anh xông lên đề Dụ Ninh xuống dưới thân: “Ghen?”

Dụ Ninh lăn một vòng, chạy ra khỏi lồng ngực anh: “Đúng vậy, nếu không anh giúp em một chút đi.”

Nếu ô làm việc này, không biết trước khi chết có thể hoàn thành được không, nhưng nếu là Thẩm Cưu rat ay thì lại khác biệt một trời một vực.

“Có chỗ tốt nào không?”

“Làm xong chúng ta lập tức đến đảo nhỏ sống.”

Lâm Minh châu gả cho Bành dịch, mà nếu Bành dịch chết sớm, nhiệm vụ thứ ba chắc chắn sẽ không còn chút quan hệ nào với hai người này, đây là định luật cô đã đúc kết được từ hai thế giới trước, Dụ Ninh từng nghĩ đó có thể là đề cô chống trọi ung thư, sáng tạo kì tích cho nhân loại.....

Mặc dù nghe có vẻ không đáng tin cho lắm nhưng thành lập căn cứ cho người sống sót nơi mặt thế, rồi chứng minh omega.Theo suy luận này, thật đúng là nhiệm vụ thứ ba có thể đi theo hướng của cô.

Sớm biết trước tương lai, cô đã mang thêm nhiều công cụ, thuốc men trị liệu cho phương diện này rồi, bây giờ trong không gian chỉ có vài loại thuốc bình thường, hoàn toàn chẳng trở giúp được gì cả.

Ung thư thời kỳ cuối chỉ còn hai tháng, trừ khi cái thế giới này đột nhiên xuất hiện một lượng linh khí lớn để cô tu luyện, nếu không, hoàn toàn đừng mơ đến việc sống thọ và chết già nữa.

Nếu Thẩm Cưu đã nguyện ý đi chết theo cô, nếu nhiệm vụ thế giới này hoàn thành nữa thì chắc hẳn điểm số nhận được phải là sss, không làm được một cái chắc cũng không bị trừ quá nhiều, hơn nữa, trước khi đến, hệ thống cũng chưa từng báo về tình trạng thân thể này cho cô.

Đây cũng là cạm bẫy của hệ thống, biết gài kí chủ, không cho cô có quá nhiều điểm?..... Nhưng mà, cso thật sự là do hệ thống làm không?

Dụ Ninh chợt có một suy nghĩ rợn tóc gáy, ý của Thẩm Cưu là anh ta chỉ có thể mơ hồ cảm nhận chuyện lúc trước, anh ta có thật là chỉ biết một chút thôi không? Có phải thực tế là anh ta đã nhớ lại cả hai thế giới kia, nên mới từ tính tất cả trong thế giới này, hạ độc cô, rồi bảo cô ung thư sắp chết.

Nghĩ tới khả năng này, Dụ Ninh đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đối diện, thậm chí còn thấy đứng ngồi không yên, một quả bom lù lù bên cạnh, sao có thể yên tâm cho được.

Thẩm Cưu phát hiện sự hốt hoảng của cô, còn tưởng cô swoj anh không chịu giúp, anh cười khê, đưa tay vuốt đầu cô gái nhỏ: “Chỉ cần em vui, dù bất anh giết một người cũng được, huống chi chỉ là làm hai người đó kết hôn với nhau.”

Tầm mắt Dụ Ninh dịch ra xa, nghĩ xem làm sao để né tránh camera, dùng dụng cụ kiểm tra tình trạng thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Gần đây, cuộc sống của Lâm Minh Châu quả thật quá thê thảm, không biết sao tự nhiên gần đây lại xuất hiện lời đồn “có tai có mất” rằng một năm trước, Bành Dịch ngồi tù là vì gánh tội thay cho ba cô, mà ba cô lại hứa hẹn rằng nếu Bành Dịch giúp ông lần này thì sẽ gả con gái mình cho anh ta.

Lời đồn vừa ra, mẹ Bành Dịch lập tức ngày ngày ngồi trước cửa nhà cô náo loạn, bà ấy nói chuyện có tiếng khó nghe, chửi người chưa bao giờ mang ý hàm súc, trực tiếp phun ra náo là kĩ nữ, rồi thì lời tố tông mười tám đời cô ra mắng, mệt lại nghỉ ngơi xoi trà. Vốn dĩ, Lâm Minh Châu vì bị Thẩm Cưu sa thải mà tự tra tấn bản thân thành bộ xương, lại bởi chuyện này mà tóc rụng không ít, so với kẻ đang bệnh ừng ừng, ung thư sắp chết như Dụ Ninh còn thảm thiết hơn nhiều.

Nói cho cùng, đây cũng là sự thật, ba Lâm Minh Châu không dám gây gổ với mẹ Bành Dịch, sợ lại phải ngồi hai ba năm tù, vì vậy, chẳng bao lâu sau,

ông ta bỏ mặc một mình con gái trong nhà, tự bản thân thì trốn đi vùng khác tránh sóng tránh gió.

Mẹ Bành Dịch phát hiện ba Lâm Minh Châu chạy, lập tức trông coi nhà cô ta chặt chẽ hơn, còn thuê một gian phòng nhỏ bên cạnh để xem chừng, thỉnh thoảng trực tiếp xông vào nhà cãi nhau với cô ả, thực hành một phen giáo dục bằng nước bọt, lẫn lộn đến mức nữ chính chỉ còn một hơi.

Lâm Minh Châu biết Bành Dịch gán tội thay cho ba mình, sau khi ông ấy cầu xin Bành Dịch, có một lần say xỉn đã lỡ miệng nói chuyện này với cô, mặc dù lúc ấy cảm thấy thật áy náy, có lỗi, nhưng vì đã quá quen với sự bao dung của anh ta, hờn nữa, ngồi tù ba năm, ba cô đã lớn tuổi vậy rồi, làm sao có thể chịu được, thành ra, coi như cố tình không biết chuyện này, nhưng cô cũng không hề biết cái cam kết gả cô cho Bành Dịch của ba mình.

Ô chỉ coi Bành Dịch như người anh trai mà thôi, hơn nữa, sau khi đã tiếp xúc với mẫu đàn ông thành công như Thẩm Cưu, sao cô có thể chịu uất ức đi theo Bành Dịch chứ, lại tính xem, Bành Dịch từng sống trong tù, còn gãy một tay, đặc biệt, cô còn nghe người ta đồn rằng anh ta đã mất năng lực sinh lý. (m coi n là anh trai mà vẫn lợi dụng n đến khúc xương chẳng còn, rồi còn ghét bỏ hả, còn thẳng kia, thích gì mà k dùng não, như con ó theo đuôi n vậy, bạn bức xúc quá, đúng là cặp đôi tiện nhân)

Bởi ôm cái suy nghĩ này mà Lâm Minh Châu bị mẹ Bành Dịch hành hạ không ngừng, Lâm Minh Châu cũng ngậm chặt miệng làm người, mẹ Bành Dịch tuy nói chuyện khó nghe nhưng cũng không đến mức bức bách con nhà người ta phải cưới con mình, chỉ là, nhìn bộ dáng con nhỏ này liền thấy khó chịu, hận đến tận xương.

Vốn dĩ, bà cũng không thích kiểu làm người của Lâm Minh Châu, cố tỏ vẻ thanh cao, ngày ngày, khi con trai bà đuổi sau lưng nó, nó không thích nhưng vẫn hưởng thụ cảm giác được truy đuổi, còn làm bộ: "Anh Bành, anh thật tốt, làm em gái anh thật hạnh phúc." Con trai bà chỉ kém chưa khắc mấy chữ "anh muốn em làm cô dâu của anh" trên mặt thôi, nó còn giả bộ anh trai, em gái cho ai nhìn chứ.

Cũng chỉ có thằng ngốc nhà bà mới thật sự tin tưởng con nhóc này người đơn thuần, hồn nhiên, nếu thật thì đang học đại học không đi học cho tốt, đi làm giúp việc cho nhà người ta làm gì, rõ ràng là muốn leo cảnh cao, loại đàn bà này, lấy về nhà cũng không biết an phận.

Nếu con trai bà không bị người ta đánh biến thành bất nam bất nữ, bà thật không muốn giằng co gì nhiều với loại người này. Bây giờ, con trai vì nó mà thành như vậy, tất nhiên mọi hậu quả, Lâm Minh Châu phải gánh chịu.

"Tôi nói này Tiểu Châu! Trước kia anh Bành của cháu ngồi tù hộ ba cháu ba năm, bây giờ lại vì cháu mà bị người đánh gãy tay, cũng không phải là đi ép buộc cháu, nhưng cháu xem xem, cháu thương người bị cháu hại là anh Bành của cháu một chút đi."

"Đi đi tìm ba cháu đi, tất cả đều là lỗi của ông ấy." dưới đáy mắt Lâm Minh Châu toả ra từng vòng xanh đen nặng nề, trông vô cùng tiêu sái lại âm trầm "Cháu chưa từng cầu xin Bành Dịch làm bất kì cái gì, đi đi đi, đi mau....."

Thấy Lâm Minh Châu không ăn cứng, bà Bành đang định sử dụng lời lẽ mềm mại để khuyên răn, thật không nghĩ cô ta sẽ phản ứng như vậy, lập tức trở nên tức giận vô cùng, đuổi tay muốn tát một cái.

"Con điểm này, đồ kỹ nữ không biết xấu hổ! Ý mày là Bành Dịch nhà tao đáng bị thế này à! Nếu không phải ngày nào mày cũng thút thít, khóc lóc trước mặt nó, nó sẽ quên mình có mấy cân mấy lượng mà đi gây phiền phức với mấy người kia sao! Ở cùng nhau bao nhiêu năm như vậy mà mày còn không rõ tính nó à?..... Hôm nay, tao đến chỉ để thông báo cho mày, nếu trong vòng một tháng, mày không tách toàn bộ gia sản nhà mày vào nhà tao làm trâu làm ngựa trả nợ thì tao cũng không cần nhớ tình nghĩa hàng xóm rẽ rách nữa, lập tức đến đồn cảnh sát báo người bắt ba mày lại."

Lâm Minh Châu liếc nhìn bà Bành chăm chăm, sự oán độc trong mắt khiến bà phải bối rối buông tay, hừ một tiếng rồi nhà họ Lâm.

Khi Lâm Minh Châu phát hiện ba bỏ bản thân, một mình rời đi, cô ta đã chẳng còn chút cảm tình nào với ông ta, bây giờ chưa rời đi cũng chỉ là bởi mẹ Bành Dịch coi quá chặt, không tìm được cơ hội bỏ trốn, về phần báo cảnh sát, còn lâu cô mới để ý.

Lúc trước, khi ba rời đi đã lấy gần hết tiền trong nhà theo, cho nên, khi Lâm Minh Châu vừa trốn ra được, điều đầu tiên không phải là lên xe hơi mà là đi tìm Bành Dịch.

Bởi không còn năng lực ở phương diện kia, hoặc là những màn dạy dỗ của Thẩm Cưu quá kinh khủng, tâm lý Bành Dịch có vẻ bất ổn rất nhiều, cả thân hình to lớn cứ co lại như con tôm, con tép, đi trên đường, về mặt trốn tránh không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của người khác.

Thấy Bành Dịch của hiện tại, Lâm Minh Châu càng thêm kiên định, quyết không muốn gả cho hắn, hai mắt nhắm lại, cô ta nhào đến trước mặt "ngựa tre" của mình.

"Anh Bành, cứu cứu em....."

Mới gặp đại nạn, tính cách Bành Dịch cũng thay đổi rất nhiều, nếu không, cũng sẽ không khai ra Lâm Minh Châu ngay khi bị mẹ hỏi đến như vậy.

Nếu là trước kia, hắn còn có thể cảm thấy bản thân từng ngồi tù, không còn xứng với cô gái bé nhỏ gần gũi mà chẳng hề tanh mùi tù này, mà khi đã trải qua chuyện "tàn phế", lại bị mẹ và họ hàng tẩy não, hắn lại nghĩ, Lâm Minh Châu chắc chắn phải gả cho mình, là của mình.

Hắn nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy nhất, vậy thì cần gì chấp tay nhường thứ mình mơ ước bấy lâu nay cho kẻ khác chứ.

Bành Dịch thay đổi ý tưởng, ý định mượn tiền chạy trốn của Lâm Minh Châu rơi vào ngõ cụt.

Mà mấy ngày sau, bà Bành sợ Lâm Minh Châu lại thừa dịp bà không chú ý chạy mất nên dùng vài biện pháp lôi cô ta vào nhà họ Bành, đặt dưới mí mắt

mình.

Lâm Minh Châu gả vào Bành gia, nháo sống nháo chết mấy lần, nhưng lại vì không thực sự có quyết tâm nên vẫn bị cứu sống, mà hành động tự sát của cô ta cũng khiến tình cảm Bành Dịch dành cho ả trôi đi sạch sẽ, hẳn không ngờ cô ta còn cảm thấy gả cho hắn là chuyện thống khổ, uất ức như vậy, hơn nữa, Bành Dịch thử mấy lần vẫn không thể vực dậy năng lực kia của mình, mỗi lần nhìn Lâm Minh Châu lại cảm thấy ánh mắt cô ả như đang cười nhạo mình, chẳng bao lâu liền động tay động chân với vợ.

Lần đầu, tất nhiên Bành Dịch còn quý xuống cầu xin tha thứ, nhưng có lần một là có lần hai, dần dần, hẳn ta si mê cảm giác này, cảm giác được Lâm Minh Châu khóc lóc cầu xin hắn, càng đánh càng hung, càng đánh càng ác, khiến vết thương trên người Lâm Minh Châu không bao giờ thiếu.

Người nhà họ Bành vốn không thích Lâm Minh Châu, vừa nghĩ tới việc chính vì người này mà đứa con trai tốt trở thành như vậy, mỗi lần thấy nạnh dịch đánh ả, hận không thể vấy cờ, hò reo bên cạnh trợ giúp.

Dưới tình huống ấy, lúc đầu, Lâm Minh Châu còn tránh được mấy lần này, về sau, lại mất đi ý định chạy trốn, dường như còn bị dọa sợ, không còn gan rời đi nữa, ngoan ngoãn ở Bành gia làm trâu làm ngựa.

Khi vừa mới bắt đầu đánh người, Bành Dịch cũng dần thích rượu, chưa đến bốn mươi tuổi liền đã trúng gió, tất nhiên, Lâm Minh Châu cũng sẽ không chăm sóc hắn ta cẩn thận, vì vậy, bệnh không được bao lâu, Bành Dịch mất, mà sau đó, cuộc sống của Lâm Minh Châu càng thêm khó khăn, người nhà họ Bành đều cảm thấy cô ta hại chết Bành Dịch, thiếu chút nữa không đưa cô ta chôn theo người chết.

Tuy nhiên, dù không chôn theo nhưng tương lai ả cũng chẳng tốt so với được sống là bao.

.....

Lại nói, về phía bên này, cuối cùng thì Dự Ninh vẫn chưa tìm được cơ hội tìm hiểu xem mình bị bệnh ung thư thật hay chỉ là do bị Thẩm Cưu hạ độc.

Nhưng Thẩm Cưu hoàn toàn không có ý định rời khỏi cô, hai người như hai đứa trẻ sinh đôi dính liền vậy, Dự Ninh muốn anh ta rời đi làm chuyện khác đều nhận được đáp án:” Dù sao cũng phải chết, cái gì cũng chẳng muốn làm.”

Về sau, Dự Ninh phát điên, yêu cầu anh không được dính lấy mình nữa, liền bị hung hăng trấn áp một hồi, dù Thẩm Cưu làm rất nhiều chuẩn bị, Dự Ninh vẫn đau như thân thể chia làm hai nửa, không phải nói alpha mới có kích thước kinh người thôi sao? Tại sao ở một không gian bình thường như này, thứ đồ chơi của Thẩm Cưu lại ngang tài ngang sức được với Qua Sứa vậy? Kể cả là cùng một người đi chăng nữa, nhưng thay đổi bản đồ mới thì cũng nên thay đổi trang bị chứ? (Thứ nhất: Chị được còn khỏe mẽ, sao???? Thứ hai: cá là bà tác giả lúc viết đang chơi game)

Sau đó, làm được một nửa, Dự Ninh lại hôn mê bất tỉnh, lần tiếp theo mở mắt liền thấy Thẩm Cưu về mặt ai oán nhìn mình.

"Em đã hôn mê bốn ngày rồi."

Dự Ninh xoa xoa đầu, "Đây đều là lỗi của người nào."

"Chúng ta tiếp tục?" Nhắc tới điều này, khuôn mặt Thẩm Cưu ngay lập tức nhiễm một tầng vui sướng, giống một con chso tó lớn, nhào về phía cô, ngửi đồng người tây, cảm thấy lỗ mũi đụng vào chỗ tốt còn đưa đầu lưỡi vờn ra liếm.

Mặt không cảm xúc, Dự Ninh đẩy đầu anh ra:” Sauk hi em ngất cũng không được truyền nước biển sao?”

Thẩm Cưu thể không bỏ qua, lại chôn đầu vào một vị trí khó có thể miêu tả nào đó, tay chà xát trên mu bàn tay cô:” Nhìn quá xấu nên anh bỏ ra, sao vậy? Sợ rời đi trước ngày chết của chúng ta sao?”

.....

Đợi đến khi Dự Ninh tìm được cơ hội lấy máy trắc nghiệm, cô chỉ còn một tháng để sống, tóc lưa thưa đến không nổi nhìn, mỗi lần soi gương, cô đều cảm thấy đây nhất định là do bản thân nghĩ nhiều, cô đã như vậy mà Thẩm Cưu còn ăn được, lại còn là nhiệt tình như lửa, trả thù cô??? Rõ ràng trả thù Thẩm Cưu mới đúng.

Trải qua khảo nghiệm, Dự Ninh phát hiện, thật là cô nghĩ nhiều, thân thể này bị ung thư não, khi sự sống chạy đến cuối cùng, nghe tiếng máy “tíc tíc” bên tai, khuyến nghị cô nên cắn lại gen, Dự Ninh hận không thể đập nát nó, nếu có kĩ thuật đó, cô còn ngày ngày sợ hãi, lo lắng chờ nhiệm vụ thứ ba mở ra sao, chỉ sợ chưa chờ đến thời khắc đó thì người đã nghèo từ bao giờ.

Đến cuối cùng, Dự Ninh có dự cảm bản thân sắp vĩnh viễn nhắm hai mắt, mà nhiệm vụ thứ ba vẫn chưa tới, hơn nữa, nhiệm vụ thứ nhất, Bành Dịch còn chưa chết nên chưa tính hoàn thành.

Hình như Thẩm Cưu cũng nhận ra điều đó, bỗng nói một câu khiến Dự Ninh chắc hẳn sẽ “chết không nhắm mắt”.

"Kể từ khi em bị chẩn đoán là mắc ung thư, anh không bao giờ muốn rời ánh mắt mình ra khỏi người em nữa, vì vậy, nơi nào có hình bóng em, anh đều đặt camera, kể cả khi anh không thể tận mắt nhìn thấy em đi chăng nữa, thì anh vẫn sẽ nhìn lại dữ liệu hình ảnh bị mất đó một lần."

Dự Ninh nhìn ánh mắt nam chính lướt qua mảnh ngọc trước cổ mình, rồi lại như suy tính điều gì, lập tức hiểu ý tứ của tên này, chắc chắn anh ta đã thấy cảnh cô lấy dụng cụ kiểm tra trong không gian ra.

"Mặc dù không cao hứng khi em còn điều giấu giếm, nhưng anh luôn có cảm giác rằng, dù anh có chết thì hai ta vẫn mãi ở bên nhau, anh sẽ cho em cơ hội giải thích..... “

Dụ Ninh cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng chậm, đến cả giọng nói của Thẩm Cưu cũng càng ngày càng mờ hồ, bầu trời sao loé lên, dần xuất hiện trước mắt cô.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thế giới đặc biệt

Editor: Inulovekagome.

Ánh sáng từ những ngôi sao trong bí cảnh có vẻ chói lọi hơn một chút so với lần trước, đoán chừng là do chúng có liên quan đến việc hoàn thành nhiệm vụ của cô, vậy nên mỗi lần cô trải qua một thế giới thì nó lại sáng thêm lên.

【hoan nghênh Kí Chủ trở lại bí cảnh.】

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cuối cùng thì Dụ Ninh cũng được nghe giọng nói đầy máy móc của hệ thống, nhất thời, trong đầu trôi qua rất nhiều nghi vấn muốn được giải đáp, nhưng lại nhớ đến vấn đề quyền hạn, cô chỉ đành mở miệng hỏi câu dễ nhất mà cũng quan trọng nhất.

"Lần này, nhiệm vụ của ta đã được tính là hoàn thành rồi sao?"

Mặc dù tình cảm Thẩm Cưu dành cho mình không ít, nhưng lúc cô chết, Bành Dịch cũng chưa mất, hơn nữa, nhiệm vụ thứ ba vẫn chưa mở ra, mặc dù thân thể này ra đi vì tuổi thọ tan hết, nhưng Dụ Ninh vẫn không đảm bảo bản thân đã hoàn thành thế giới này hay chưa.

Và lại, hệ thống cũng không giống hai lần trước, khi cô vừa trở về Tinh Không liền chạy ra tuyên bố điểm số đạt được, điều này khiến Dụ Ninh càng không nắm rõ tình hình hiện tại, vì vậy, cô đánh đòn phủ đầu:"Ta xem tư liệu có đề cập, dù cho nguyên chủ có bị bệnh ung thư thì vẫn có thể sống thêm ít nhất là một năm nữa, tại sao mà ta mới vào đó chưa đến một tháng liền bị chẩn đoán là chỉ còn hai tháng để sống?"

【là bởi lúc Kí Chủ và thân thể nhân vật của thế giới thứ ba dung hợp đã xảy ra trục trặc không dự đoán được trước, khiến thời gian Kí Chủ có thể tồn tại ở không gian đó giảm đi rất nhiều, do lỗi ở phía tôi nên chúng tôi quyết định, dù không mở nhiệm vụ thứ ba cũng không ảnh hưởng đến việc cho điểm cuối cùng.】

【chúc mừng Kí Chủ hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới thứ ba.】

Đây đúng là một tin tốt, thế nhưng, Dụ Ninh thấy nó nói xong mà vẫn chưa cho ra điểm số, lại có dự cảm xấu xuất hiện:"Sau đó thì sao?"

【Bỏ qua nhiệm vụ thứ ba, điểm của Kí Chủ trong nhiệm vụ lần này hẳn là sss.】

Thẩm Cưu cho cô điểm cao như vậy? Nghe câu nói cuối cùng của anh ta, muốn đi chết cùng cô, cô cũng đôi chút đoán được rằng tình cảm tên này dành cho mình rất rất cao, nhưng khi nghe được 3 chữ sss vẫn cảm thấy hoảng hốt. Thẩm Cưu điên rồi đi! Nhớ lại, hai thế giới trước, cô tự thấy cũng không có tình cảm đặc biệt gì với nam chính, chẳng lẽ vì là NPC được hệ thống tạo ra nên đều sẽ không cần lí do mà đâm đầu yêu mình???

Vẫn là ý nghĩ của biến thái làm người ta không thể lí giải nổi.

Dụ Ninh nghĩ một chút rồi lập tức dời lực chú ý về câu nói cuối cùng của hệ thống. Cô không bị ba chữ s gây choáng đầu nhé, vẫn chú ý chữ "hẳn là" mà hệ thống từng nói:"Vậy thế giới thứ ba, ta được cho điểm là sss sao?"

【theo lý thuyết thì có lẽ vậy, nhưng mà Kí Chủ chưa được tính là đã hoàn toàn hoàn thành nhiệm vụ, cho nên theo thiết chế đã đặt ra, tôi không thể đem phần thưởng sss trao cho cô được.】

"Không phải người nói đây là sai lầm bên người sao?"

【Đúng là sai lầm của tôi, nhưng mà trình tự của tôi không viết là nếu tôi xuất hiện sai lầm thì sẽ lỗi lòng việc cho điểm của nhiệm vụ.】

Đây là cái quỷ gì, sau ba lần kết hợp tri thức hiện đại, Dụ Ninh tự nhận rằng năng lực lí giải của mình đã không tệ, nhưng khi nghe mấy câu này vẫn không nhận được mà tỏ ra khó hiểu.

"Vậy nên nhiệm vụ lần này không được sss, thế thì là bao nhiêu? Sẽ không là số lẻ chứ?"

【mặc dù không có trình tự dành cho điểm trong trường hợp hệ thống mắc sai phạm, nhưng chúng tôi vẫn có phương án bổ sung.】

Hệ thống nói xong, trước mắt Dự Ninh lập tức xuất hiện một viên xúc xích lơ lửng giữa không trung.

Dự Ninh nhìn lướt qua, bởi vì cảm thấy chắc hẳn hệ thống sẽ không so đo chuyện điểm số nên cô cũng chưa mở miệng nói gì.

【theo trình tự bổ sung của tôi, Kí Chủ có một cơ hội đồ xúc xích, mỗi con số đạt được sẽ ẩn chứa một nhiệm vụ nhỏ, mô hình thế giới ấy không được tính trong nhiệm vụ ủa chín không gian, đơn giản nhất chỉ là trở về thế giới trước lấy một đồ vật gì đó, khó khăn nhất thì có thể còn khó nhai hơn so với tất cả những nhiệm vụ cô đã từng trải qua trước kia. Tất nhiên, cô cũng có thể buông tha cơ hội lần này, nhưng khi đó, điểm số cô nhận được của thế giới thứ ba chỉ có thể là a.】

Vận số của Dự Ninh chưa bao giờ tốt cả, nếu được lựa chọn, chẳng bao giờ cô muốn phải thực hiện cái hoạt động may rủi như này, nhưng nếu trở mặt nhìn nhiệm vụ chỉ được xét duyệt còn điểm a, thế giới thứ tư nhất định sẽ đau khổ gấp bội, Dự Ninh do dự một chút lại hỏi:” Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thế giới nhỏ thì sao?”

【nhiệm vụ xúc xích thất bại sẽ không ảnh hưởng điểm số cốt lõi.】

Kém nữa cũng chỉ là a, Dự Ninh không do dự nữa:” Vậy ta chọn xúc xích.”

Xúc xích trôi nổi trên không trung nhỏ đi rất nhiều, bay thẳng về phía cô, Dự Ninh đưa tay ra định bắt lấy nó, không ngờ mu bàn tay vừa tiếp xúc với xúc xích, nó đã rơi xuống, không ngừng xoay tròn.

Hướng năng là bốn giờ.

Dự Ninh ngăn người, chẳng lẽ vậy liền coi là là đồ xúc sắc rồi hả?

Như vậy một con số xui, vừa nghĩ cũng biết sau lưng nhiệm vụ nhất định kém có thể.

【chúc mừng Kí Chủ ném đến điểm tứ, lấy học trong tài liệu——】

Hệ thống yên lặng một hồi, cho Dự Ninh mang đến một cái tin xấu.

【nhiệm vụ lần này cũng không có tài liệu, tất cả đều cần Kí Chủ tự mình tìm hiểu.】

"Có nhiệm vụ sao?"

【nhiệm vụ chỉ có một—— sống đến khi nhiệm vụ kết thúc.】

Mặc dù chỉ có một nhưng vừa nghe nội dung cũng biết độ khó không hề thấp, nếu nhiệm vụ liên quan đến sinh mạng thì hẳn là hoàn cảnh không gian đó vô cùng ác liệt.

Mà câu tiếp theo của hệ thống cũng chứng thực suy đoán của cô.

【bởi hoàn cảnh nhiệm vụ nên hệ thống sẽ tạm thời điều chỉnh tổ chất thân thể Kí Chủ về thế giới thứ nhất.】

Nói xong, từng luồng khí bao quanh thân thể cô, khói mây tán đi, Dự Ninh nắm nắm tay, đúng là tốt hơn thế giới trước không chỉ một hai phần.

"Ý này chính là không cần thay thế sự tồn tại của bất kì nhân vật nào trong đó phải không?"

【cũng không hẳn, Kí Chủ vẫn sẽ thay thế một người nào đó trong thế giới ấy, nhưng lần này không được thừa hưởng trí nhớ của người đó, hơn nữa, thân thể không cần dung hợp với nguyên chủ nên tổ chất có thể thay đổi.】

"Ừm..... thế giới này có nam chính, nữ chính không?"

【quyền hạn chưa đủ, không thể trả lời Kí Chủ.】

Nhiệm vụ của cô không bao gồm việc chia rẽ nam nữ chính, cũng không cần nâng cao tình cảm nam chính dành cho mình, nên nam nữ chính thế giới này hẳn là sẽ không ảnh hưởng quá lớn đối với cô, Dự Ninh hỏi vậy, đơn giản chỉ là muốn biết mình còn có thể gặp lại Thẩm Cửu hay không mà thôi.

Nhưng đến cả vấn đề đơn giản này cũng không được giải đáp, Dự Ninh có dự cảm xấu đối với việc đưa ra mấy câu hỏi tiếp theo.

Quả nhiên, mấy thắc mắc sau đều được đáp lại rằng không đủ quyền hạn, không thể giải thích.

"Có phải tất cả những gì liên quan đến nam chính đều không được trả lời hay không?"

【quyền hạn chưa đủ, không thể giải đáp cho Kí Chủ.】

Dự Ninh hít sâu một hơi, bỏ qua ý định tìm hiểu thông tin từ hệ thống.

"Đưa ta vào thế giới nhiệm vụ đi."

Lần này cuối cùng cũng không nhận được câu quyền hạn chưa đủ, không thể trả lời.

【 Thế giới đặc biệt bắt đầu truyền phát, thời gian đếm ngược 3, 2, 1——】

.....

.....

Tàu hỏa đang tiến vào đường hầm, tiếng bánh xe lăn trên đường ray vang loảng xoảng loảng xoảng, bóng đèn chân không trong buồng xe không sáng khiến con người ta không dám nghiêng đầu nhìn bóng tối âm trầm bên ngoài, trong khoang xe còn có hương vị mì tôm dưa chua thầy Khang hoà quyện cùng những loại mùi kì quái khác làm chộp mũi ngứa ngáy.

Dụ Ninh vừa mở mắt cũng không nhận được mà há hốc.

Mấy thế giới trước, nguyên chủ đều có điều kiện gia đình không kém, vì vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Dụ Ninh ngồi tàu hỏa, nhìn tấm nệm vàng bên cạnh, còn cảm giác chuyện này khá kì quái.

"Đường hầm này thật là dài."

Hơi chếch phía đối diện là một đôi tình nhân, cô gái bấu môi mắt hửng, loay hoay vì di động mất tín hiệu khi xe vào đường hầm." Em gửi tin nhắn cho mẹ mà cũng không được."

"Được rồi, chờ một lát nữa, hẳn là sau khi đi qua cái đường hầm này thì cũng gần đến trạm kế tiếp." Chàng trai ôm bạn gái tỏ ý trấn an, cố gắng để cô ấy hết giận.

Dụ Ninh liếc mắt nhìn rồi lại chuyển hướng về phía cửa xe, nghĩ xem nhiệm vụ lần này sẽ là cái gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dụ Ninh dần cảm thấy không ổn, đường hầm hình như quá dài thì phải.

Ba phút trôi qua mà tàu vẫn chưa đi hết đường, không biết ngọn núi này lớn đến nhường nào.

"Mãi còn chưa hết à!" cô gái khoang bên bức tức kêu lên, đập di động xuống bàn.

Mà bạn trai ô ấy cũng giống Dụ Ninh, phát hiện không ổn, cũng không tiếp tục đi dỗ bạn gái mà bắt đầu bối rối nhìn chung quanh, dường như muốn tìm nhân viên hỏi thăm tình hình.

Bởi đây là đoạn đường ngắn nhất nên trong khoang này có không ít người từng ngồi đây mấy lần, vì vậy, khi thấy không gian đen kịt bên ngoài, gần như tất cả mọi người đều nhận ra điểm không đúng.

"Tiếp viên, tiếp viên....."

Người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ hô to mấy tiếng, giọng nói hùng hậu lập tức đánh thức nhân viên soát vé, vị nhân viên lớn tuổi dụi dụi mắt." Râm rì cái gì, còn nửa tiếng nữa là đến trạm kế tiếp, không thể tự nhìn điện thoại thì cũng có thể hỏi....."

Lời còn chưa hết, chỉ thấy "ch" một tiếng, tàu đột nhiên dừng lại.

Bình thường, tàu hỏa muốn ngừng lại thì cũng đều phải đi chậm ít nhất hai phút mới có thể hoàn toàn dừng, mà cái kiểu đột ngột như thế này khiến trong lòng mọi người đều yên lặng, không nhận được sợ hãi.

Qua mấy giây, người nhân viên xanh mặt mở miệng." Buồn lái xảy ra vấn đề, hay là chúng ta ra ngoài xem một chút?"

Dụ Ninh liếc mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, ường như nó còn tối hơn so với vừa rồi, còn có tiếng "o o" truyền đến.

Cô vẫn không biết điều này thì liên quan gì đến nhiệm vụ lần này, vì vậy, cũng dứt khoát theo mọi người đến buồn lái.

Khoang bọn họ ngồi là khoang thứ năm, phía trên có bốn khoang nữa, thấy những người khác cũng đều mang vẻ mặt hốt hoảng, họ nhìn đoàn người, biết đám đông đang hướng về phía buồng lái, nhiều kẻ có thêm can đảm cũng lựa chọn đi cùng, vì vậy, một nhóm hùng dũng, xông xáo tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thế giới đặc biệt (tt)

Đường như cảm nhận được sự sợ hãi của đoàn người, ánh đèn trên tàu toả ánh sáng nhàn nhạt, khiến con người ta chỉ có thể nhìn rõ vẻ mặt hốt hoảng của nhau, cũng càng làm nổi bật thêm màn đêm đen nhánh bên ngoài.

Có người dùng đèn pin di động chiếu ra cửa sổ, nhưng hẳn là do ánh sáng quá yếu ớt, hay là kính tàu phản quang quá tốt, ngoài kia vẫn tối tăm, đáng sợ như cũ, chẳng ai có thể thấy rõ hiện trạng bên ngoài đang như thế nào.

Đi đến buồng xe thứ hai, Dụ Ninh hơi dừng bước chân, đột nhiên cảm thấy mình đã bỏ qua cái gì.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, mười sáu giờ năm mươi phút, vào thời điểm này, kể cả là mùa đông thì trời cũng không thể tối như vậy được, cho nên bọn họ hẳn là còn ở bên trong đường hầm, tốc độ tàu hoá ít nhất là trên 150km/h, mà từ khi cô tỉnh đến giờ, tàu đã đi trong đây ít nhất năm phút, chẳng lẽ đường hầm dài hơn 1200m, Dụ Ninh có quan sát qua số hiệu xe lửa và chữ viết quốc gia này, kể cả quần áo và hình dáng khuôn mặt người ở đây, nếu thế giới hiện tại vẫn giống thế giới trước đó thì chuyện xuất hiện một đường hầm 1200m là hoàn toàn vô lý.

Lại nói, vừa nãy cô mới nghe đám người xung quanh thảo luận về con đường này, vì vậy, nếu cô đoán không sai thì chỉ có hai khả năng, một là xe lửa vào hầm thì giảm chậm tốc độ, hai là đường hầm này có vấn đề.

Vì đã quá quen với thân thể yếu ớt của không gian trước, vừa đổi thế giới mới, Dụ Ninh còn chưa thích ứng được, nên bây giờ mới chú ý đến điểm đáng ngờ này.

Xuất hiện nghi vấn, ánh mắt cô lập tức chuyển về phía đôi tình nhân kia, cô còn nhớ rõ khi chàng trai phát hiện đường hầm quá dài, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa lúc hai người đó ngồi cách cô chỉ có nửa mét, Dụ Ninh thấy rõ, sắc mặt chàng trai không những không khôi phục bình thường, mà theo thời gian trôi, nó càng thêm xanh trắng đi một chút.

Quan sát anh ta, Dụ Ninh liền quay ra hỏi: "Anh từng ngồi tuyến xe này chưa?"

Giọng nữ thanh thúy dễ nghe, cô bạn gái thấy một người phụ nữ xinh đẹp, mỹ lệ bắt chuyện với bạn trai mình, lập tức khẩn trương nắm chặt quần áo người bên cạnh, về mặt đây đích ý nhìn Dụ Ninh: "Tôi và bạn trai tháng nào cũng sẽ ngồi tuyến đường này một lần."

Dụ Ninh cũng không để ý câu trả lời, tầm mắt chuyển hướng cô gái: "Vậy trong trí nhớ của cô, đoạn đường hầm này như thế nào?"

Cô gái cúi đầu tưởng tượng một chút, bình thường cô đều nghịch điện thoại, ai chú ý đường đi ra sao: "Ai đi chú ý độ dài một cái hầm chứ."

"Đoạn đường này không có đường hầm nào phải đi quá một phút." Chàng trai trầm mặc nói, về mặt xanh trắng: "Tôi còn nghĩ đây là ảo giác của tôi, hoá ra cô cũng cảm thấy con đường này thật dài đúng không?"

"Ngô Chí, ý anh là gì? Chẳng lẽ chuyến xe này vào hầm rồi xuyên đến thời không song song luôn sao?"

Dụ Ninh mím mím môi, ánh mắt vừa kịp bắt được một bóng đen thoáng qua bên cửa sổ.

Mặc dù thân thể này còn chưa thức tỉnh dị năng, nhưng dù sao cô cũng là người tu luyện Thanh Cương kinh mấy năm, ngũ giác đều đã được nâng cao không ít.

"Nói không chừng cô đoán đúng."

"Àh?" cô gái không ngờ mình chỉ tùy tiện theo chuyện cười mà Dụ Ninh gật đầu nghiêm túc đáp lời như vậy, nhất thời, biểu cảm có chút cổ quái, có lẽ là đang cảm thấy, người đối diện đẹp thì đẹp thật nhưng đầu óc lại không được bình thường đi.

Dụ Ninh không để ý đến nét mặt cô ấy mà đưa mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, mặc dù cô còn không biết thế giới này là cái dạng gì, nhưng chắc chắn không phải là nơi nói chuyện yêu đương rồi, rất có thể sẽ giống với thế giới thứ nhất, hoặc càng khó hơn, nếu không hệ thống cũng sẽ không cường hoá cơ thể cho cô, nó chưa bao giờ là thứ biết phát đồ tốt miễn phí.

Ánh mắt dừng tại cửa sổ năm giây, cuối cùng, Dụ Ninh cũng bắt được một bóng đen nữa lướt qua.

Mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn có thể nhìn ra nó mang hình dáng con người.

Dù cho vận số cô rất kém cỏi, nhưng trực giác thì khá chuẩn xác, sau khi lại thấy thêm một bóng người nữa, cô quyết định muốn xuống xe.

"Bây giờ có thể mở cửa xe sao?" Dụ Ninh hỏi nhân viên soát vé.

Cuộc trò chuyện giữa cô và đôi tình nhân, đám người xung quanh đều nghe được, sau khi thảo luận xong, họ cũng phát hiện sự kì quái của con tàu, nhất thời, lòng người bàng hoàng, tốc độ di chuyển của mọi người cũng chậm đi nhiều, sợ đến khoảng lối lại nhìn thấy chuyện kinh khủng gì.

"Xuống xe làm cái gì? Nếu có thứ không sạch sẽ thì phải làm sao, chắc chắn chúng nó đều ở bên ngoài....." "một người nghe được ý định của Dụ Ninh, vừa cảm thấy cô gái này gan lớn, vừa lớn tiếng khuyên nhủ.

"Bên ngoài là đường ray, quá nguy hiểm, hơn nữa nói không chừng là do tàu bị hư hao, có lẽ chờ một lát nữa sẽ tiếp tục khởi động." Tiếng người nhân viên nói không lớn, không biết là đang an ủi Dự Ninh hay đang tự an ủi mình nữa.

Dự Ninh lại đi đến bên cửa, nhìn cửa xe đóng chặt kia, lại kiểm tra một vòng:" Nút mở ở buồng lái phải không?"

Người soát vé thấy cô gái vẫn chưa từ bỏ ý định. Có chút buồn bực nói:" Kể cả có đến khoang đầu thì cô cũng không xuống được đâu, mở cửa mà có thứ gì chui vào phải làm sao!" Nói xong lại cảm thấy sợ hãi, ông chỉ hận không thể đem Dự Ninh kéo vào trong, sợ cô nghĩ quẩn mà mở cửa.

"Tôi nói này cô gái, cô đừng xuống, nhờ có xảy ra chuyện gì thì sao? Dù cô không sợ chết nhưng bọn tôi vẫn quý mạng sống của mình lắm!"

Nghe đám đông xung quanh khuyên nhủ, Dự Ninh bỏ qua phương án dùng bạo lực mở cửa, cô cũng không biết mấy bóng hình quý dị kia có công kích người thường khi lọt được vào trong đây hay không, nếu đám này vì cô mà chết hết, trên lưng đeo đầy tội nghiệt như vậy, trong lòng cũng không thể dễ chịu được.

"Ở đây có chết được không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn đường sống ở ngoài kia." Về mặt không biểu cảm, Dự Ninh nhắc nhở một câu rồi lại bắt đầu tìm kiếm cách kéo cửa sổ lên.

Tàu hỏa tốc hành thường sẽ lắp kính chết, nhưng hình như ở mỗi khoang đều sẽ có một cái có thể mở ra, trên đường đi cô có chú ý đến điểm này, mặc dù không lớn nhưng chui ra từ đó hẳn là không có vấn đề gì.

Câu nói của cô khiến đám đông sôi trào, nhưng đa số đều cảm thấy cô ăn nói linh tinh, bất kể là xe hư hay nó đã xuyên qua một không gian quý dị khác thì ở trong xe vẫn an toàn hơn chứ.

"Cô cso chứng cứ gì chứng minh những lời mình nói không?"

"Trực giác."

Câu trả lời này khiến nhiều người sinh ra suy nghĩ cô gái này có vấn đề về não, thấy cô lại lảng xảng ra mấy cánh cửa sổ, có người không đành lòng mất đi một sinh mạng nên khẩn trương khuyên nhủ:" Tôi cũng tin tưởng giác quan thứ sáu của phụ nữ, nhưng vào lúc này, chúng ta nên đi cùng nhau thì tốt hơn, nếu trực giác của cô sai lầm, mạng không còn nữa, cô thử suy nghĩ cho người nhà bản thân, đừng kích động như vậy."

"Hơn nữa cô mở cửa, nhờ thứ bên ngoài chui vào thì phải làm sao?"

Đôi tay vuốt cửa xe dừng lại một chút, trên mặt cô là nụ cười như có như không:" Nếu cái tàu này vẫn dừng ở đây không chạy thì anh định làm gì? Ở trong chờ chết? Tôi ra ngoài ít ra cso thể xác định được ngoài kia có nguy hiểm hay không, nếu vận khí tốt còn có thể mò mẫm rời khỏi đường hầm, nói không chừng còn có thể tìm cứu hộ đến cứu mấy người đây."

Bị thuyết phục, thanh âm phản đối nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn có người cảm thấy việc này quá nguy hiểm:" Vậy chúng ta có thể tập trung tại buồng lái....."

Dự Ninh khẽ lắc đầu:" Lâu như vậy, nếu thật sự là do hỏng hóc thì sớm đã có người đến thông báo cho chúng ta."

"Chúng tôi đi xuống cùng cô." chàng trai trong cặp tình nhân đột nhiên lôi kéo bạn gái bước đến chỗ Dự Ninh vài bước.

"Ngô Chí! Anh điên rồi! Không phải là anh đã thích cô ta rồi chứ! Anh muốn chết cũng đừng mang tôi theo."

Cô gái liều mạng giãy giụa ra khỏi tay người yêu, để tránh bị anh ta bắt đi theo, sau đó còn lùi về sau mấy bước:" Anh dám xuống, chúng ta liền chia tay."

"Tiểu Thiên, em không thể nghe anh một lần sao, anh cũng cảm thấy ngoài kia an toàn hơn so với trong này."

"Anh cũng đã làm lính mấy năm, còn tưởng được vào bộ đội đặc chủng rồi chứ, chẳng lẽ anh muốn nói với tôi điều anh cảm nhận được là dựa vào trực giác quân nhân sao."

"Tiểu Thiên!" Ngô Chí đưa tay kéo ô, lại bị cô tránh đi.

"Muốn đi thì anh đi đi, dù sao đi nữa tôi cũng không đi!"

Sắc mặt khó coi, Ngô Chí do dự một chút, thấy Dự Ninh đã chuẩn bị mở cửa sổ, anh vẫn lựa chọn tin tưởng trực giác, hơn nữa, Dự Ninh cho anh cảm giác rằng người này rất mạnh, nếu bỏ lỡ lần này, nói không chừng về sau anh không còn can đảm như vậy nữa.

Ô gái thấy Ngô Chí chạy về phía bên kia, tức giận đến méo cả miệng, hung hăng dậm chân một cái:" Ngô Chí, anh theo cô ta làm đôi cầu nam nữ bỏ mạng đi! Mẹ tôi nói anh không phải người tốt, tôi còn nói hộ anh, không ngờ sự thật đúng là vậy, anh vừa không tiền, không thế, còn khốn kiếp vô cùng!"

"Anh ra ngoài xem xét một chút rồi sẽ trở về đón em" Ngô Chí nhìn bạn gái một cái, sau đó chạy về phía Dự Ninh.

"Tôi ra ngoài trước."

Dụ Ninh liếc nh ta một cái, thấy ánh mắt đó kiên định, không giống như chỉ tùy tiện quyết định, đối với anh sinh ra mấy phần vừa lòng, ở một nơi xa lạ có người bạn gan lớn làm đồng hành cũng không tệ, chợt nói:” Anh có thể vừa nhảy xuống vừa quay sang đóng cửa sổ sao?”

Ngô Chí liếc mắt nhìn thiết kế khung cửa, lại cân nhắc thực lực bản thân, anh có thể nhảy ra đã không tệ rồi, còn phải trở tay đóng cửa? Thật đúng là khó mà làm được.

Cho nên liền lắc đầu một cái.

”Vậy thì tốt, anh ra trước, tôi đi sau đóng cửa, chuẩn bị xong chưa?”

Ngô Chí không ngờ chuyện tình chóng vánh như vậy, trái tim thỉnh thoảng nháy, tưởng đến ngoài kia có thứ gì kì quái, chân như nhũn ra, nhưng chứng kiến vẻ mặt trấn định của cô gái bên cạnh, liền lấy dũng khí dùng sức gật đầu một cái.

Thấy Ngô Chí đã chuẩn bị xong, Dụ Ninh kéo cửa sổ ra, gió lạnh thấm người, Ngô Chí đã vọt vào bóng tối.

Không ngờ bọn họ thực sự có can đảm mở cửa, không kịp điều chỉnh cảm xúc đã thấy màu đen bất tận bên ngoài, nhiều người không gào thét thì cũng chạy hướng về một khoang khác gần đó.

Rối loạn lung tung.

Sau khi Ngô Chí nhảy ra ngoài, Dụ Ninh cũng đi theo, rơi xuống đất, cửa xe đóng lại ngăn cách tất cả ồn ào huyền ảo bên trong.

Tầm mắt bên ngoài rõ hơn trong xe một chút, ít nhất thì Dụ Ninh còn có thể lơ mơ thấy không gian trong một mét xung quanh mình, chỉ có tiếng gió, từng cơn, từng cơn, trừ gió ra không còn âm thanh nào khác, điều này không làm người ta yên tâm mà trái lại lại đẩy lên nỗi sợ hãi từ đáy lòng.

【 chúc mừng người chơi quyết định phá cửa chạy ra trong vòng hai mươi phút, vượt vòng loại để đến trạm thứ nhất. 】

Âm thanh máy móc vang lên xung quanh khiến hai người đều sững sốt.

Thân thể Ngô Chí lập tức cứng nhắc lên, mấy giây sau mới tìm được giọng nói của mình, anh run rẩy nhìn về phía tàu hỏa:” Tàu... tàu..... “

Đường ray rộng tước, như thể xe lửa chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thế giới đặc biệt (tt)

Editor: Inulovekagome.

”Bọn họ đâu cả rồi?”

Ngô Chí nháy mắt mấy lần cũng không nhìn thấy chiếc tàu hỏa kia nữa, có chút không khống chế được cảm xúc mà chạy trở về đường ray, anh cố giải thích bằng việc bản thân đang bị đánh lừa thị giác, thế nhưng, nơi đó, dù quơ quặt thế nào cũng chỉ là màn không khí hư vô.

【 đối với tất cả những người trong hai mươi phút chấp nhận tiến vào thế giới Hắc Ám đều sẽ trở thành người chơi, trò chơi có sáu cửa, thông qua có thể đạt được phần thưởng nhất định nào đó, và cơ hội trở về hiện thực. 】

Thế giới hiện thực ở đây là thế giới thực của không gian này, chứ không phải Tu Chân giới.

Dụ Ninh giờ tay lên nhìn liền phát hiện chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay không còn, thay vào đó là một chiếc khác màu bạc, sau khi âm thanh máy móc kia biến mất, màn hình xuất hiện con số 24: 00, hơn nữa, thời gian đang bắt đầu đếm ngược.

【 vòng thứ nhất có thời hạn là 24 giờ, chúc người chơi sớm tiến đến cửa ải tiếp theo. 】

Sau khi giọng nói của hệ thống vang lên trong não, Dụ Ninh nhìn về phía người còn đang đứng ngây ngốc bên cạnh mình, thấy cổ tay anh ta có đồng hồ, liền biết người này cũng nghe được nội dung thông báo.

”So với việc ngăn người thì anh nên xoay về phía trái một chút xem có cái gì ở đó thì hợp lí hơn.”

Dụ Ninh lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt vang lên trong bóng đêm, được cô nhắc nhở, Ngô Chí lập tức cảm thấy bên trái thật buốt, như thể anh đang đứng trước cửa một căn phòng đông lạnh, giá rét thấm vào xương cốt.

Ngô Chí cứng người, chậm rãi quay đầu theo lời nhắc, thị lực anh ta không tốt như Dụ Ninh, nhưng vẫn có thể mờ thấy được đồ vật trong phạm vi nửa mét.

Quả nhiên trong tầm mắt anh xuất hiện một bóng người đen nhánh, với đôi mắt đỏ chói phát sáng, tham lam nhìn về phía này.

Khi anh quay đầu cũng là lúc bóng đen đó bỏ nhào về đây, giọng nói Ngô Chí mắc kẹt trong họng, muốn dùng tiếng hét chói tai phát tiết sự sợ hãi của bản thân giống phụ nữ thôi cũng không được.

Ngay lúc Ngô Chí cảm thấy mình sẽ bắt hạnh out khỏi game dù mới vào được hai phút, thì thấy một hình bóng bay ra từ phía sau anh, tốc độ kia có thể sánh ngang với Quỷ Ảnh (Quỷ Ảnh là hình bóng của ma quỷ, ý chỉ nhanh như chớp, không giống tốc độ bình thường)

Lúc ban đầu, Dụ Ninh còn tưởng đây là thứ không có thực thể (thân thể thực), không ngờ, vừa đưa tay ra bắt liền chụp được, thế nhưng, xúc cảm lạnh lạnh, nhơ nhớt như miếng kem đang tan chảy, cảm giác này quả là khó nói thành lời.

Dụ Ninh nắm dao găm chém về phía cổ Quỷ Ảnh, thứ này có hình dáng thật kì quái, khuôn mặt chỉ có một mắt, hai con ngươi, cùng một miệng, nhưng bộ phận trí mạng vẫn y hệt người thường, đó chính là cổ.

Ngay khi cổ bị chặt đứt, Quỷ Ảnh cũng mất đi năng lực hoạt động, thân hình mềm nhũn như con chi chi ngã xuống mặt đất, con mắt đỏ cũng chuyển về màu đen.

Ngô Chí bị dọa đến mức hoảng sợ, thấy quái vật chết rồi mới hồi hồn vỗ vỗ ngực:” cảm ơn.”

"Không cần, nhưng tôi hi vọng sẽ không có lần sau." Dụ Ninh giờ tay nhìn đồng hồ, thấy phía dưới những con số đếm ngược xuất hiện dòng kí tự nhỏ hơn – 1/50.

Xem ra, muốn vượt qua vòng loại thứ nhất thì cần giết chết 50 con quỷ này, nếu thực lực tất cả bọn chúng đều giống con vừa nãy thì yêu cầu này hẳn là không quá khó đối với cô.

"Cô nghĩ bọn họ đi đâu rồi?" Sau khi trốn thoát khỏi bóng tối của sự tử vong, Ngô Chí vẫn có chút không thể tin được hiện thực trước mắt, chỉ vì rời khỏi xe lửa mà anh bị cuốn vào một trò chơi, bạn gái anh thì cứ như vậy biến mất cùng đoàn tàu đó.

"Không biết, nói không chừng nhờ chúng ta xuống xe tham gia trò chơi mà những hành khách không lựa chọn phương án đó trong hai mươi phút đầu vẫn còn sống sót và rời đường hầm an toàn đấy." thấy Ngô Chí mất hồn mất vía, Dụ Ninh đưa ra suy đoán theo hướng tích cực.

Quả nhiên vừa nói xong, tinh thần chàng trai bên cạnh có vẻ nâng cao hơn nhiều:” Nếu vậy thì tốt quá! Vừa nãy tôi vẫn liên tục hỏi cái thanh âm kì quái trong đầu kia, mà nó không chịu trả lời, hẳn là sợ chúng ta cảm thấy hối hận vì đã xuống xe đấy. Bây giờ chúng ta nên làm gì? Theo ý của giọng nói máy móc đó, chúng ta phải trải qua sáu vòng thì mới được trở lại hiện thực.”

"Nó nói với anh cái gì?"

Ngô Chí tường thuật lại lời anh nghe được, trong lúc đó cũng có hai con Quỷ Ảnh xông đến nhưng đều bị Dụ Ninh nhanh chóng giải quyết.

Tin tức nhận được của hai người không khác nhau là mấy, điểm khác biệt duy nhất chính là Ngô Chí là người chơi đầu tiên, nên anh ta được cho thời gian hoàn thành nhiều hơn và thanh đao làm phần thưởng.

Ngô Chí đuổi đồng hồ cho Dụ Ninh nhìn, con số ở trên là 47:55, thời gian gấp đôi so với Dụ Ninh.

Hơn nữa khi Ngô Chí đưa đao ra, Dụ Ninh lại có được một thông tin mới, mỗi người chơi đều được trao một balo đựng bất kì vật phẩm, khá gọn nhẹ.

Trên người cô có không gian nên cũng không định để vũ khí vào túi, thấy Ngô Chí cầm Đường đao, cô cũng lấy một chiếc đèn chân không từ mảnh ngọc ra, nói với người bên cạnh:” Đây là phần thưởng của tôi.”

Vừa mang ra, Dụ Ninh lập tức hối hận, hình như nơi này ức chế tác dụng của ánh sáng nên chiếc đèn chỉ toả ra ánh màu heo hắt, tầm nhìn của cô cũng chỉ tăng thêm nửa mét, vì nửa mét này mà phải gánh vác thêm một gánh nặng nữa, thật đúng là chẳng có lợi gì cho cam.

Thấy phần thưởng của cô, Ngô Chí kinh ngạc:” Vậy con dao vừa nãy cô dùng là từ đâu mà ra?"

Anh còn tưởng mình được tặng đao thì Dụ Ninh được tặng dao chứ.

"Tôi mang theo bên người." câu trả lời qua loa.

Về mặt Ngô Chí càng thêm kinh ngạc, trước khi lên xe, nhân viên kiểm tra nghiêm ngặt như vậy mà vẫn có thể giấu con dao 20cm trên người, điều này khiến Ngô Chí càng thêm tò mò. Một cô gái giết quái vật lưu loát, thích ứng cao với hoàn cảnh xa lạ, quả thật là không khác biệt quá nhiều so với bộ đội đặc chủng ha.

"Tôi tên là Ngô Chí, còn không biết tên của cô."

"Dụ Ninh. Hiện tại, chúng ta đứng đây chờ 20 phút hay bước tiếp về phía trước?"

Được người mà trong lòng tôn sùng là "kẻ mạnh" trung cầu ý kiến, Ngô Chí tò vò thụ nhược sùng kính, anh nói: "Chờ hết 20 phút rồi tính, người trên tàu đều là người thường, nếu gặp phải bọn quái vật như vừa nãy, họ không thể tự đảm bảo an toàn bản thân."

Dụ Ninh gật đầu, đặt cây đèn xuống nền đất, dựa theo tần số công kích của bọn Quỷ Ảnh, có thể thấy số lượng của bọn chúng không hề ít, vì vậy, không cần lo lắng về con số năm mươi này.

"Theo hệ thống trò chơi thì hình như ngoài con đường này, còn có những cửa vào khác, chúng ta có thể gặp những thành viên mới hay không? Nếu họ không thấy rõ chúng ta mà xông lên thì sao?" Bất kể chỗ nào ẩn trong bóng tối, anh đều cảm thấy nơi đó tràn ngập quái vật, mà những người khác hẳn cũng nghĩ không khác vậy là mấy.

Ngô Chí vừa đưa ra nghi vấn, không đợi Dụ Ninh trả lời, hệ thống đã lên tiếng.

【 lần này, có 108 người tham gia trò chơi, cửa vào mở ra ngẫu nhiên trên toàn thế giới, cùng một nơi, trong vòng vạn dặm sẽ không có cửa vào thứ hai.】

"Nếu trên tàu có người xuống thì cũng sẽ xuất hiện ở chỗ bọn tôi đúng không?" thấy nó giải thích, Ngô Chí lập tức hỏi thêm.

【 sẽ ở vị trí tương ứng với nơi người đó xuống.】

"Nếu bị loại khỏi cuộc chơi sẽ bị trừng phạt như thế nào?" Dụ Ninh đột nhiên lên tiếng.

Ngô Chí cũng muốn biết vấn đề này, cũng tự hỏi trong đầu.

【 nếu thời gian kết thúc mà chưa giết chết 50 Quỷ Ảnh sẽ mất tư cách tiến vào vòng tiếp theo, người chơi sẽ bị trục xuất khỏi đây, bị đói chết hoặc bị Quỷ Ảnh giết chết. 】

Nghe quy tắc tàn khốc đó, sắc mặt Ngô Chí trắng bệch, nhìn bóng tối phủ kín chung quanh, dường như còn cảm nhận được sự lãnh lẽo, chạy dọc từ gan bàn chân lên đến gáy, chưa bao giờ anh hồi hận như lúc này, rằng mình đã không chọn ở lại trên tàu, có khi, vài phút sau là tàu có thể khởi động lại được và rời hầm rồi, nửa giờ nữa là về đến nhà.

Nghe quy tắc ấy, Dụ Ninh lại không quá kinh ngạc, chẳng khác mấy so với suy nghĩ của cô.

"Người trên tàu có cần trải qua khảo nghiệm nào không hay có thể trực tiếp rời đi sân chơi?" Dụ Ninh không giống ngọc hí, đi hỏi an nguy những người còn lại, vì vậy, lần này, cô lấy được câu trả lời.

【 bọn họ sẽ phải trải qua một vòng thi sinh tử, ai sống sót sẽ được xóa bỏ trí nhớ.】

Lấy được đáp án, Dụ Ninh nhìn Ngô Chí một cái, lại phát hiện vẻ mặt anh ta như đưa đám, "Nó vẫn không trả lời."

Cô sững sờ, "Anh hỏi lại câu hỏi của tôi mà nó cũng không trả lời sao?"

"Đúng a!" Ngô Chí nói xong, nghĩ lại, cảm thấy theo những gì anh tạm hiểu về Dụ Ninh thì cô sẽ không hỏi mà không có lí do, hơn nữa, câu được dùng là câu nghi vấn, chẳng lẽ cô ấy có đáp án? "Nó trả lời cô sao?"

Dụ Ninh gật đầu, lặp lại những gì cô biết.

Điều này khiến trái tim khê buông lỏng của anh lại thắt chặt lên, bạn gái anh mềm yếu như vậy, sao có thể trải qua khảo hạch sinh tử chứ, mong là sẽ không xảy ra chuyện gì, mà dù có ra sao thì đây cũng là vấn đề ngoài tầm với của anh, anh còn không biết mình có thể sống sót được hay không nữa.

Lặng đi một lúc, Ngô Chí lại khoan khoái nở nụ cười: "Không ngờ trò chơi này còn kì thị giới tính."

Dụ Ninh không trả lời, mà đưa ra nghi vấn với hệ thống, vì sao cùng một vấn đề nhưng cô có được đáp án còn Ngô Chí thì không.

【 sau khi hệ thống đánh giá tư cách người chơi, phát hiện bạn rất có khả năng trở thành người thắng cuối cùng của cả sáu vòng, nên bạn được ban cho danh hiệu mầm móng tiềm lực, hệ thống sẽ trợ giúp bạn tốt hơn người chơi bình thường năm phần.】

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Thế giới đặc biệt (tt)

Trợ giúp 5%?

Dụ Ninh suy nghĩ một chút, tầm mắt chuyển đến thi thể mềm nhũn chỉ chi trên mặt đất kia, hỏi trong lòng:” Ở đây có bản đồ không?”

Trí não một mảnh tĩnh lặng, hệ thống không trả lời.

Dụ Ninh nhú mày, vì đã trải qua mặt thể, chứng kiến zombie nên khi nhìn mấy vật tương tự như vậy, cô đều nghĩ chúng nó sẽ chứa thứ tốt.

Hệ thống không trả lời, cũng coi như xác nhận suy đoán của bản thân, trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Chí, Dụ Ninh cầm dao găm cắm vào Quỷ Ảnh. Con quái vật bị cô chém cổ không nhò ra giọt máu nào, đến lúc này, đầu lại bỗng phun ra máu đen và óc trắng.

Ngô Chí bị cảnh tượng này kích thích đến buồn nôn:” Cô muốn làm gì?”

Dụ Ninh mở rộng miệng vết thương, để dễ dàng tìm kiếm hơn:” Tôi cảm thấy bên trong có thứ gì đó.”

Máu của Quỷ Ảnh là màu đen, cấu tạo bộ não không khác biệt so với của nhân loại là mấy, trong một hoàn cảnh như vậy, Ngô Chí nhìn Dụ Ninh ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa tay vào đầu nó, moi móc tìm kiếm, hình ảnh đánh thẳng vào thị giác gần như ép anh nổi điên.

Trong sự khản trương cực độ như vậy, đột nhiên Ngô Chí nghĩ đến một chuyện, bọn họ không có nước, chẳng lẽ, Dụ Ninh muốn để đôi tay máu me đầy dịch não nhầy nhựa như vậy cả một đêm hay sao?

Vừa tưởng, anh vừa thấy cô rút tay ra, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy người trước mặt cầm dao vào lồng ngực quái vật, dò tìm trái tim.

Quả thật, Ngô Chí đã sắp bị tinh thần bền bỉ, kiên trì này của cô kích thích đến điên rồi, nhìn lồng ngực màu đỏ phanh ra, sắc mặt anh không được tốt lắm” Nhìn đi..... Lúc xem phim, người ta chỉ nói trong đầu zombie có đồ, cô đã tìm trong não nó rồi, bây giờ đừng phí công phí sức thêm nữa..... “

Còn chưa nói hết, gò má cô gái quay về phía bên này.

Ngô Chí hoảng sợ trước ánh mắt sâu kín của cô, lui về sau nửa bước:” Sao sao..... .sao rồi.....”

Dụ Ninh giờ bàn tay đen trắng đan xen lên:” Tìm được rồi ”

"Tôi..... A! Tìm được." Ngô Chí lập tức bỏ qua sự ghét bỏ, tiến lên trước, thấy một viên đá nhỏ màu đỏ giữa những ngón tay Dụ Ninh:” Đây là cái gì? Đồng hồ cô có hiển thị ra cái gì không?”

Khi tìm thấy thứ này, cô cũng đã quét mắt về phía màn hình, nhưng nó vẫn không có biến hoá gì.

"Không." Nói xong, Dụ Ninh liền quay ra hỏi hệ thống.

Xem ra tỉ lệ trợ giúp cũng chỉ đến đây, vấn đề cô đề ra vẫn chỉ là đá chìm đáy biển.

Dụ Ninh ném viên đá vào balo, tiếp tục giải phẫu Quỷ Ảnh:” Cái này ở giữa trái tim quái vật, nếu lần sau gặp được bọn nó, anh có thể trực tiếp công kích trái tim, không chừng chúng sẽ dễ chết hơn.”

Đồng hồ biểu thị của Ngô Chí vẫn giữ ở con số 0 tròn trĩnh, anh biết Dụ Ninh đang dạy mình cách săn giết Quỷ Ảnh, nên gật đầu liên tục nói cảm ơn.

Thu hoạch thật nhiều đá đỏ cho vào túi, Dụ Ninh nhú mày nhìn máu bắn trên tay, đang đứng trước mặt Ngô Chí, cô cũng không tiện lấy nước từ không gian ra.

【 cần cung cấp đồ ăn Trung Quốc không?】

Có lẽ là nghe được tiếng oán thán của Dụ Ninh về vụ 5%, lần đầu tiên, hệ thống chủ động đưa ra sự trợ giúp.

Có thức ăn thì tất nhiên sẽ có nước, Dụ Ninh chấp nhận ở trong đầu, sau đó, balo của cô bị chiếm ba ô vuông, hai bánh mì, hai chai nước và một quả táo.

Nước đến tay, Dụ Ninh liền lấy ra đưa cho Ngô Chí:” Giỏi giúp tôi, tôi muốn rửa tay.”

Cầm một chai nước suối tự nhiên trên tay, Ngô Chí có chút hải hùng nhìn về phía Dụ Ninh:” Cô mang cả nước khi đi xe lửa sao?”

Ngô Chí không nhìn được mà xem xét trang phục cô gái này, Dụ Ninh mặc một chiếc áo thể thao với tay áo đen và quần bó tối màu sát thân, thật không tin được là nó có thể chứa nhiều đồ như vậy.

"Hệ thống phân phát, nói là bữa trưa."

Dụ Ninh rửa sạch tay liền để chai nước lại vào túi:” Đã qua 20 phút, chúng ta đi tiếp thôi.”

Ngô Chí gật đầu đồng ý, "Có lẽ khảo nghiệm trên tàu đơn giản hơn, không xuống cũng tốt.”

Trong vòng 20 phút từ lúc xuống, Dụ Ninh đã giết chết tám con quỷ, và khi bọn họ di chuyển, con số ấy cũng liên tục tăng lên, Dụ Ninh lia một nhát về phía sau Ngô Chí, chém đứt nửa cánh tay Quý Ánh đang đến gần.

Chiêm ngưỡng sức mạnh của cô, Ngô Chí luống cuống lùi ra sau chém lung tung, Quý Ánh chỉ cách anh có vài cm, dọa anh nhảy dựng, thấy quái vật nằm bất động trên mặt đất, anh mới đỡ ngực thở dốc:” Dụ Ninh, cô lại cứu tôi một lần nữa, sao cô có thể vừa chú ý đằng trước, vừa chú ý đằng sau vậy.”

Lúc đầu, khi Quý Ánh đến gần, anh còn có cảm giác lạnh lạnh, nhưng qua một thời gian vận động, nhiệt độ không khí dường như càng ngày càng thấp, nhiệt độ Quý Ánh thấp, nhưng lúc này, điều này đã có vẻ không hề đặc biệt, hơn nữa, Quý Ánh không phát âm thanh, trong bóng tối, nó làm con người khso lòng phỏng bị, một đường này, anh đã liên tiếp trúng chiêu ba lần.

"Chú ý, cảm nhận chung quanh." Dụ Ninh nhìn lướt qua đồng hồ của mình, mấy thứ này, phương thức công kích thật đơn giản, mới hai mươi phút, cô đã giết được bốn mươi con, và cứ theo cái tốc độ này, chưa đến nửa giờ, cô có thể hoàn thành đủ mục tiêu rồi.

Cũng không biết sau khi làm xong, cô sẽ lập tức vào vòng kế hay vẫn đợi đến hết giờ mới bắt đầu.

Nghi vấn này nhanh chóng được hệ thống giải đáp.

【 nhiệm vụ hoàn thành liền truyền tống đến vòng thứ hai】

Dụ Ninh nhớ, Ngô Chí là người đầu tiên vào vòng một nên được phần thưởng, theo cái suy luận này thì hẳn là người đầu tiên hoàn thành vòng một cũng sẽ có thưởng, không biết những người khác có hoàn thành nhanh như vậy không.

Vừa tưởng đến việc có thể được quà, Dụ Ninh liền tăng tốc độ săn giết.

"Từ bây giờ, tôi sẽ không nhắc nhở, cũng không giúp anh ngăn cản công kích của Quý Ánh nữa.”

"Hả?" Ngheo nói vậy, ngo chí luống cuống sợ hãi, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại được, cũng đoán được đại khái nguyên nhân:” Có phải đạt đến số lượng thích hợp thì cô sẽ được chuyển đến chỗ khác không.”

Dụ Ninh gật đầu một cái.

"Dụ Ninh, cô đã giúp tôi nhiều rồi, tôi từng đi lính, mấy thứ này, tôi ứng phó cũng không có gì vấn đề, và tôi cũng sẽ không nói gì..”

Dụ Ninh không nói thêm gì, nói theo ý chúc phúc:” Hẹn gặp nhau vòng tiếp nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thế giới đặc biệt (tt)

Trong động, gió lạnh thổi từng cơn, cát mịn bay lên cuộn cuộn, tiếng gió cát đập vào vách tường, bùm bùm dữ dội, âm thanh vang vọng trong không gian, liên miên không dứt.

Dụ Ninh nghịch nghịch con dao trên tay, vẻ mặt có vẻ tùy ý nhưng ánh mắt lại không hề chệch đi phân nào, ngắm thẳng từng cử động của “người” trước mặt.

Ngay khi đồng hồ săn giết của cô dừng lại ở con số 49/50, chỉ còn một con cuối cùng là có thể hoàn thành vòng loại thứ nhất, thì thứ này đột nhiên xông ra.

Vóc dáng khá anh tuấn, chiều cao ước chừng trên dưới 1m80, tóc ngắn sạch sẽ, nhìn anh ta cười có vẻ cực kì nho nhã.

"Tiểu Ninh, em cũng tiến vào trò chơi này sao?"

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một người, im hơi lặng tiếng, không một tiếng động đến gần, Ngô Chí sợ hãi vô cùng, đã chuẩn bị tư thế phòng bị, thấy anh ta nói vậy liền quay sang nhìn Dụ Ninh một cái, thu đao lại:” Là người quen?”

Dụ Ninh lắc đầu một cái, "Không biết."

"Ninh Ninh, sao em có thể nói như vậy.” Người đàn ông lộ vẻ khổ sở:” Bởi anh cự tuyệt..... nên em mới phải nhận tình hữu nghị ba năm qua của chúng ta sao?”

Sắc mặt Ngô Chí càng thêm kinh dị, không ngờ còn có kẻ dám cự tuyệt Dụ Ninh, cự tuyệt Đại Sát Khí mà không sợ bị diệt khẩu sao?

Ngô Chí quả nhiên có tài dự báo, bởi, khi anh ta vừa nói xong, con dao găm trên tay cô gái đã cắm thẳng vào ngực người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông hoảng sợ tròn tròn mắt, trong đó là sự hốt hoảng khó tin:”Ninh..... Ninh.”

Về mặt không chút biểu cảm, Dụ Ninh rút con dao dính đầy máu đen ra, lại chém một nhát lên cổ kẻ đối diện.

Thấy màu sắc của máu, Ngô Chí liền hiểu tên này là Quý Ảnh giả dạng, không chờ anh ta hỏi Dụ Ninh do đâu mà phát hiện điều này thì cô gái đã được bao trùm bởi nguồn ánh sáng trắng rồi biến mất trong tầm mắt anh.

Sững sờ, trong mắt Ngô Chí mang theo sự sợ hãi đối với tương lai, không có Dụ Ninh nơi này, mà bọn Quý Ảnh lại biết giả trang thành người, anh cũng không biết mình có thể thuận lợi bình an trải qua vòng đầu này không nữa, nghĩ nghĩ, đột nhiên thấy cơ thể rét run, rung mình một cái.....

Nguyên nhân Dụ Ninh biết kẻ đó không phải người rất đơn giản, đó là bởi khuôn mặt đó, nguyên chủ đúng là biết, hơn nữa, nó còn có sự tồn tại vô cùng quan trọng trong trí nhớ coo ấy, nếu nguyên chủ thấy người đó, chắc chắn sẽ kích động hoặc mang theo những cảm xúc phức tạp khác mà bỏ qua 1 số chi tiết, mà cô thì khác, cô không có trí nhớ của nguyên chủ, điều đầu tiên khi thấy người đó chính là sự lạnh lẽo mà nó mang lại, y hệt như Quý Ảnh, ngoài ra, cô phát hiện bước chân của nó có chút phiêu dạt, liên kết luận đó không phải người thật.

【 chúc mừng người chơi tiến vào vòng thứ hai, bởi bạn là người đầu tiên tiến vào vòng này nên sẽ được hệ thống ban thưởng đồng hồ kéo dài thời gian và đầu mối của nhiệm vụ thứ hai, thời gian vòng hai là ba ngày, đầu mối chuẩn bị chuyển cho người chơi, hi vọng bjan không ngừng cố gắng, thành công đột phá cửa ải này.】

Thanh âm cứng ngắc kết thúc, ánh sáng tan đi, Dụ Ninh thấy mình đã được truyền tống đến vị trí khác.

Đèn chùm sáng rõ, ăn uống linh đình.

Dụ Ninh bình phục tâm trạng, xem xét bản thân, chỉ thấy, hoàn cảnh chung quanh là một bữa tiệc, cô cúi đầu nhìn, bộ quần áo thể thao đã được thay bằng chiếc váy đầm đuôi cá, từng đường may cắt khéo léo tôn lên dáng người tinh tế, lồi lõm hoàn mỹ, cổ áo hơi V lộ một phần ngực đầy đặn trắng nõn.

Dụ Ninh nhíu nhíu mày đúng là một bộ đồ vừa ảnh hưởng hành động vừa khêu gợi, dụ dỗ.

Vốn dĩ, cô định đi toilet đổi trang phục, nhưng bởi sợ bỏ qua bất kì manh mối nào nên chỉ có thể ôm ngực ngồi trên ghế sofa, mắt lạnh quan sát tình huống xung quanh.

Dường như thân thể này đến đây một mình, cô đã ngồi trên ghế salon nửa giờ, trừ việc có không ít đàn ông đến mời nhảy, tán gẫu thì không một ai biết nguyên chủ cả.

Lại dùng trăm mắe đuổi đi một con ruồi nữa, Dụ Ninh đang chán đến chết cuối cùng cũng bị một tiếng thét kinh hoàng dấy lên tinh thần.

Âm thanh phát ra là vườn hoa ngoài đại sảnh, Dụ Ninh dắt vát chạy lên mấy bước, lại nghe thêm mấy tiếng thét chói tai nữa, nam có, nữ có, hình như một nhóm người đã xảy ra chuyện.

Nếu vẫn tiếp tục mặc chiếc đầm đuôi cá này, ắt hẳn trời sáng mới kịp chạy đến hiện trường vụ án, Dụ Ninh ngồi xổm xuống, đưa tay xé chéo chân váy, biến váy đuôi cá thành đầm chéo cao, bước như bay đến nơi vang tiếng hét.

Chỗ đó rất dễ tìm, bởi âm thanh đã hấp dẫn không ít người tò mò tiến đến, Dụ Ninh len qua đám người đi vào phía bên trong.

Là một cỗ thi thể nữ.

Trạng thái tử vong thảm thiết, mặt bị vật thể bén nhọn đâm cho trầy da sứt thịt, lễ phục trên người cũng bị xé rách tung toé, tuy nhiên, cơ thể sạch sẽ không giống đã bị xâm hại.

【 nhiệm vụ vòng thứ hai trò chơi—— trong thời gian quy định, điều tra hung thủ giết người, phần thưởng cho người đầu tiên tiến vào vòng hai – đầu mối: người chết đi theo vị kim chủ trong ba năm, gần đây, kim chủ say mê một người mẫu nhỏ nên muốn chia tay cùng người chết, người chết dùng ảnh nóng uy hiếp hắn ta.】

Nếu hung thủ không phải kim chủ, vậy có khác nào thông tin cô lấy được chỉ là vô ích.

Dụ Ninh quan sát tử trạng của người chết hồng tìm thêm dấu vết, bỗng cảm giác một con gió lao đến, cô nghiêng người tránh đi cô gái la khóc đang nhào đến muốn ôm mình, cô ta thấy Dụ Ninh tránh né, về mặt có chút xấu hổ, nhưng sự lúng túng đó nhanh chóng biến mất, thay vào là những giọt nước mắt đau khổ buồn bã.”Mộng Mộng sao có thể gặp loại chuyện này..... “

Nói xong lại khóc không thành tiếng.

Dụ Ninh ngăn người, nghĩa là nguyên chủ quen người chết?

Mang suy nghĩ như vậy, Dụ Ninh không chút do dự ngồi xuống bên thi thể, quan sát kĩ càng.

Từ xa đến gần mới thấy, nhìn thì nghĩ là mặt người chết bị bôi cho be bét, nhưng lại gần mới biết, hình như những vết cắt đó khắc một chữ.

Nét viết có chút xóc xếch, Dự Ninh mơ hồ đoán được đây là chữ “tiện”.

Quần áo trên người thì thể bị xé tan nát không ra hình dạng, nhưng có vẻ không bị xé có chủ đích ở vị trí nào, tổng hợp lại có thể suy đoán, hung thủ là một người phụ nữ có thù oán với người chết, nhưng cũng có khả năng đây chỉ là phương thức đánh lạc hướng của tên sát nhân.

"Tiểu Ninh..... Em có khỏe không?"

Giọng nam ấm áp dịu dàng vang lên sau lưng, Dự Ninh quay đầu nhìn về phía sau liền ngẩn người, là người đàn ông trong động.

Chẳng lẽ hệ thống trò chơi cũng giống hệ thống bí cảnh, thích dùng đi dùng lại một NPC.

Thấy nét mặt Dự Ninh không cảm xúc, người đàn ông ngồi xổm xuống đưa tay che kín mắt cô.” Đừng nhìn, cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ giết Mộng Mộng.”

Giọng nói bí thông, dường như cũng có chút quan hệ với người bị hại.

Dự Ninh đẩy tay hất, "Tôi muốn nhìn."

Người đàn ông ôm lấy Dự Ninh, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.” Anh biết tình cảm giữa em và Mộng Mộng, nhưng đừng xem nữa được không, anh sợ em khó chịu trong lòng.....”

Trừ NPC nam chính, cô còn chưa bao giờ thân mật với đàn ông như vậy, Dự Ninh cứ tưởng bản thân sẽ nhẫn nhịn được mấy giây, nhưng không đợi hất ta nói xong, cảm giác khó chịu với hơi thở xa lạ đã khiến cô đẩy kẻ sau lưng ra.

Ánh mắt lạnh lẽo, "Đừng động tới tôi."

Người đàn ông sững sờ, không ngờ mình nhận được thái độ như vậy, nhưng tưởng đến thì thể trước mắt, hất tỏ vẻ hiểu sự khác thường này, vẻ mặt càng thêm nhu hoà, yên lặng đứng nhìn cô gái quan sát cái xác.

.....

Cảnh sát tới rất nhanh, Dự Ninh giật giật đôi chân hơi tê dại, chẳng bao lâu sau đã hiểu được quan hệ của bản thân với người bị hại từ cô gái và người đàn ông kia.

Cô là em gái của người chết, tên Vu Ninh, người đàn ông dịu dàng là Ôn Thanh, hôn phu của chị cô, mà kẻ khóc thút thít từ đầu đến giờ là bạn thân nhất của Vu Mộng – Hứa Mạn.

Ở bất cảnh sát lấy khẩu cung xong, Ôn Thanh liền đưa cô về nhà, bởi cha mẹ Vu Ninh đều ở nước ngoài nên trong nhà không có ai, Ôn Thanh sợ cô sợ hãi liền ở lại Vu gia một đêm.

Dự Ninh nghĩ khéo khi có được nhiều chi tiết hơn nên không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thế giới đặc biệt (tt)

Trải qua nửa buổi tối nói chuyện, Dự Ninh lấy được không ít tin tức hữu dụng.

Nguyên chủ và chị gái Vu Mộng có quan hệ không tốt cho lắm.

Ôn Thanh biết chuyện Vu Mộng được người bao nuôi, hơn nữa, cô ta cũng rất thích vị kim chủ đó, và điều này cũng do chính miệng hôn thê mình nói ra.

Ngoài ra, nửa tháng trước, nguyên chủ đã từng thổ lộ với Ôn Thanh, nhưng lại bị hất ta dùng lí do chỉ coi cô là em gái để từ chối (em gái mưa phiền bản lỗi).

Thêm vào đó, quan hệ của Vu Mộng và cô bạn thân Hứa Mạn cũng không tốt đến vậy, Hứa Mạn đoạt bạn trai chị gái nguyên chủ, còn dùng cái cách nói y hệt Ôn Thanh đối với Vu Ninh, Hứa Mạn ở bên Vu Mộng chỉ đơn giản bởi đứa bạn ngu xuẩn này sẽ thái quần áo, túi xách nhãn hiệu sang quý không dùng nữa cho mình.

Một tin tức không quan trọng khác, khi trở lại Vu gia, cô thuận tiện chiếu gương một phát, lúc ở trên tàu cũng có nhìn thoáng qua bản thân qua kính cửa

sở xem khuôn mặt lúc bấy giờ, kém rất nhiều so với độ tinh xảo, xinh đẹp của hiện tại, Dự Ninh sờ sờ lỗ mũi, xem ra vòng thứ hai chỉ dừng lại NPC Ôn Thanh, chứ không phải đi theo quá khứ thân thể cô bám vào thể giới này (thân thể nói ở câu cuối là thân thể trên tàu, ý chỉ là câu chuyện ở vòng 2 không lấy cảm hứng từ cuộc đời thân thể tàu xe, k biết giải thích sao).

"Tiểu Ninh, em đang nhớ cái gì vậy?" Ôn Thanh cảm thấy mông khoắc lên người cô, cắt đứt dòng trầm tư suy nghĩ.

Dự Ninh day day huyết thái dương, cơ thể này trải qua mấy giờ săn giết Quỷ Ảnh, lại nhìn lâu như vậy, đã sớm kiệt lực, mệt mỏi, nhận thấy có lẽ Ôn Thanh ở đây cũng chẳng khai thác thêm được gì, cô quyết định đi nghỉ.

Tất nhiên, trước khi đi, cô còn muốn hỏi một vấn đề cuối cùng:" Anh cảm thấy hung phạm có thể là ai?"

Ôn Thanh ngăn người, trong mắt thoáng qua một tia bối rối:" Không phải là em đang nghi ngờ anh đấy chứ?"

Hôn thê nằm ngay dưới mí mắt còn dễ bị bao dưỡng ba năm mới biết, mũi xanh trên đỉnh đầu sắp che kín mặt trời, còn rất đáng để hoài nghi nha.

"Tôi chỉ hỏi thôi, tôi đi ngủ, anh làm gì thì làm."

Ôn Thanh giữ hất cổ tay cô, há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh gì, chỉ đành thờ dài:" Anh đưa em về."

Nhà không có quá nhiều phòng, chuyện đáng xấu hổ là Dự Ninh chạy vào một phòng rồi lại chạy ra, từ lúc nói chuyện đến giờ, Ôn Thanh vẫn kì quái về thái độ thay đổi hoàn toàn của Vu Ninh, nhưng thái độ thì có thể là do cái chết của chị gái tạo thành cú sốc, chứ vào nhầm phòng thì thật đáng để hoài nghi.

Nghĩ đến đây, Dự Ninh lập tức gạt đầu một cái, bước chân chậm nửa nhịp so với người phía trước, tiến vào phòng bản thân liền nói ngủ ngon, sau đó khoá cửa lại.

Ôn Thanh đứng ngoài, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm cánh cửa, không biết suy nghĩ gì.

.....

.....

Cả đêm không mộng mị.

Dự Ninh bị ánh nắng sớm chiếu tỉnh, khi tỉnh lại, thấy chuông báo thức di động đã vang lên hồi lâu.

Kể từ thế giới trước, sau khi bị chẩn đoán mắc ung thư não, cô rất ít có khoảng thời gian thư thái như vậy, Dự Ninh lười biếng duỗi lưng, tắt chuông điện thoại.

Nếu không phải chỉ còn hai ngày rủi hoàn thành nhiệm vụ, cô thật muốn ngủ thêm một lúc nữa.

Dự Ninh ném điện thoại di động, định đi rửa mặt, đi vài bước, nghĩ một chút lại nhặt điện thoại lên.

Nguyên chủ không cài mặt khẩu nên cô có thể dễ dàng tra cứu thông tin trên đó.

Ôn Thanh được đặt ngay đầu, hơn nữa còn được đổi tên là "Người yêu trong mộng."

Thật đúng là một gia đình hỗn loạn, chị gái không thiếu tiền nhưng vẫn đi tìm kim chủ để được bao dưỡng, trên đầu anh rể thì che kín mũi xanh ropy một vùng trời mà vẫn không có ý định từ hôn, hơn nữa còn gây mập mờ, hiểu lầm đối với em gái vị hôn thê mà mình đã từ chối, Dự Ninh nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, khi Ôn Thanh thấy xác chết người bị hại, mặc dù vẻ mặt bị thương nhưng dường như, anh ta quan tâm Vu Ninh hơn Vu Mộng.

Nghĩ đến đây, Dự Ninh lại bị một tin nhắn dòi đi lực chú ý:" Cho cô địa chỉ kim chủ thì tôi sẽ có chỗ tốt gì, cô sợ chị mình rời kim chủ sẽ trở về cười Ôn Thanh, tôi còn lo cô ta không được bao nuôi sẽ không ra tay hào phóng như lúc trước đấy."

Người gửi là Hứa Mạn.

Dự Ninh kéo xuống chút nữa thấy cô ta gửi địa chỉ một khách sạn đến.

Khoảng cách hai tin là nửa giờ, Dự Ninh xem xét ghi chép đối thoại giữa hai bên, giữa lúc đó, nguyên chủ có gọi một cú điện thoại cho Hứa Mạn, hẳn là đã hứa hẹn điều kiện tốt đẹp gì đó để đã động "người bạn thân" của chị mình.

Hai tin nhắn đều được gửi từ hai ngày trước, Dự Ninh liếc nhìn địa chỉ khách sạn, định đến đó để xác định thật giả, sau đó đi tìm Hứa Mạn nói chuyện.

Mở cửa phòng, Dự Ninh đã ngửi được mùi thơm của thức ăn.

Ôn Thanh mặc tạp dề bận rộn trong phòng bếp, nghe tiếng liền quay đầu nhìn cô, nở nụ cười:" Tiểu Ninh, buổi sáng tốt lành."

Dự Ninh ngăn người, hình ảnh này làm cô nhớ đến Thẩm Cưu, đến quãng thời gian cuối cùng, anh ta cũng thường mặc tạp dề, nấu cơm ba bữa cho cô,

dù cho cô chỉ ăn cháo trắng, nhưng lần nào anh ta cũng có thể làm một bữa đầy ắp, nếu cô phối hợp, không chống cự nộ hôn buổi sáng, anh ấy sẽ nở một nụ cười ấm áp, tuy nhiên, phần lớn thời gian, Thẩm Cưu chỉ mang về mặt vô cảm nhìn cô chăm chăm, như thể coi lâu, cô sẽ biến thành một món ăn ngon để anh ta có thể cắn nuốt một miếng.

Thế giới này, cô chỉ cần giữ được tính mạng của bản thân, còn mấy nhiệm vụ về nam chính, không có, đoán chừng là sẽ không gặp lại NPC đó nữa.

Vậy cũng tốt, nếu như còn phải ứng phó nam chính, đầu đầu ra thời gian hoàn thành nhiệm vụ của mình chứ.

Dụ Ninh lại hồi hồn lại, ngồi trước bàn ăn:” Làm phiền anh.”

”Chúng ta cần gì khách khí như vậy.” Ôn Thanh mang món trứng chiên cuối cùng ra, đặt trước mặt Dụ Ninh:” Em thích ăn cái này, xem xem, thấy anh làm giống hai hình trái tim không?”

Dụ Ninh nhìn anh ta, khuôn mặt tươi cười không nhiễm một tia lo lắng, kẻ đứng trước mặt không giống một người vừa mất đi vị hôn thê, nếu anh ta không có tình cảm với Vu Mộng, tại sao không lựa chọn từ hôn, chẳng lẽ lại thích cảm giác bị vợ ngoại tình?

”Chúng ta tất nhiên phải có khoảng cách, dù cu mộng chết thì anh vẫn là anh rể tương lai của tôi, chúng ta còn quan hệ nào nữa sao?” Dụ Ninh mang về lạnh nhạt trả lời.

Ôn Thanh không ngờ cô có thể nói ra những lời như vậy, nụ cười cứng đờ trên mặt, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Dụ Ninh như đang nhìn ai đó đầy xa lạ.

Dụ Ninh không nhanh không chậm ăn xong bữa sáng, uống hết ngụm sữa cuối cùng, cô lau miệng:” Cảm ơn, tôi còn có chuyện phải ra cửa sớm.”

Trầm mặc hồi lâu Ôn Thanh đột nhiên đứng lên, ”Tiểu Ninh, ta muốn cùng người nói nói.”

”Trở lại bàn lại.” Dụ Ninh thay xong giày nói câu này chưa cho Ôn Thanh thời gian phản ứng liền đi ra cửa.

.....

Dụ Ninh không có trí nhớ nguyên chủ, ra khỏi nhà liền vẫy taxi, khi nói tên khách sạn, tài xế nhìn cô bằng ánh mắt kì quái nhưng vẫn không ý kiến gì mà lái xe.

Tính cả thời gian chờ đèn xanh đèn đỏ mới được hai phút, taxi dừng lại, cuối cùng Dụ Ninh cũng hiểu ánh mắt quái dị của người lái xe, nhất định là ông ấy cảm thấy mình điên rồi đi, đường gần thế này mà còn ngồi ô tô, hẳn là điên rồi.

Dụ Ninh bình tĩnh trả tiền, xuống xe, đi vào khách sạn.

Kim chủ ở tầng 15, Dụ Ninh đi thang máy, không lâu sau liền tìm đến căn phòng trong tin nhắn.

Dụ Ninh gõ cửa, ước chừng một phút còn chưa nghe tiếng động phát ra, lại gõ tiếp, lần này, cuối cùng cũng có tiếng dép lộp bộp, không lâu sau, cánh cửa trước mặt mở ra, lòng ngực trắng trẻo đập thẳng vào tầm mắt.

Người đàn ông rất gầy, phần da thịt không che đã thấy lòi cả xương ra, trên người mặc áo tắm rộng thùng thình, thấm nước.

Ánh mắt Dụ Ninh chuyển sang khuôn mặt người đàn ông, khoẻ miệng theo phản xạ kéo ra.

So với vóc dáng, khuôn mặt tên này còn tính là anh tuấn, tóc hơi dài được hấn gạt về đằng sau gáy, để lộ vàng trán xinh đẹp, đầy đặn cùng mày kiếm đen nhánh.

Dưới lông mày là một chiếc khung kính gọng vàng, bộ dáng bại hoại lịch sự.

Còn đang nghĩ sẽ không phải gặp lại nam chính NPC nữa, không ngờ bây giờ đã thấy xuất hiện, cái này có được tính là việc đòi khó đoán hay không?

Mặc dù gương có chút khác biệt, vóc dáng cũng kém trước rất nhiều, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn là người kia nha.

Dụ Ninh đang muốn nói chuyện, ánh mắt đột nhiên phát hiện một người phụ nữ quần khăn tắm từ trong đi ra.

Về mặt lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, cô còn tưởng vị kim chủ phong lưu kia đã rời khỏi đây, nam chính NPC đứng lúc ở lại nơi này, hưng xem tình hình này thì hẳn là người trước mặt chính là kim chủ đã bao nuôi Vu Mộng ba năm.

Dụ Ninh giật giật chóp mũi, trên thân thể tên này còn toả ra một chút mùi vị tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thế giới đặc biệt (tt)

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng sùng sốt, Túc Thương chỉ cảm thấy cô gái trước mặt có vài phần quen mắt, hơn nữa, khi nhìn thấy cô ấy, trong lòng nhin không được dâng lên một loại cảm giác, nếu hiện tại anh tạm thời chưa xác định rõ nó là gì thì thân thể này cũng là tay già đòi, ngay lập tức đã dùng phản ứng của nửa người dưới để giải thích cho thứ cảm xúc ấy.

Lần này, chiều cao của anh không mấy khả quan, hơn nữa dáng người gầy gầy, thứ đó vừa đứng dậy chào cờ, Dự Ninh liền có thể vừa lúc nhìn thấy, không phải nâng cao tình cảm, Dự Ninh không do dự nhắc chân đá về phía đó, giúp tên đồn mặt này dập tắt cái trạng thái không nên có này.

Dự Ninh không dùng quá nhiều lực, nhưng thân thể mới của anh quá kém, Túc Thương phải đỡ cửa ới có thể khiến bản thân không lùi về phía sau theo quán tính.

“Kim thiếu!” Người phụ nữ mặc mỗi một chiếc áo, nghe tiếng động, liền bắt chập bản thân thiếu vải, chạy đến ôm Túc Thương vào lòng.

“Sao cô có thể đá người khác như vậy!!!! Kim thiếu, mau, để em xem anh có bị thương bảo bối hay không.....”

Người phụ nữ chỉ mặc một chiếc áo, bên dưới mặc một chiếc quần lót chữ T, ôm Túc Thương, về mặt khăn trương bối nhìn chỗ nào đó.

Cảnh tượng này quả thực đã khiến Dự Ninh hết lời để nói rồi, thấy cô ta thật sự muốn xem xét chỗ đó của người đàn ông kia ngay trước mặt mình, suýt nữa không bị ghê tởm đến nôn ra. Cô còn là một người sống đang đứng lì ở đây đây, có cần khẩn cấp như vậy không hả?

Cảm giác được xúc cảm sau lưng, Túc Thương chịu đựng sự đau đớn, dựa vào khung cửa đẩy người phụ nữ đằng sau ra.” Cút.”

“Kim thiếu.....” Người phụ nữ không hiểu tình cảnh hiện tại ra sao, hai tay bắt lực xoắn lại một chỗ, lộ ra khe ngực sâu hoắm.

“Cầm tất cả đồ đạc của cô, rồi lăn khỏi đây.”

Đây có phải là “Rút X vô tình” hay không, Dự Ninh ôm ngực đứng bên mắt lạnh nhìn màn kịch trước mặt, thấy cô gái đi rồi, ánh mắt mới trở lại người đàn ông.

“Anh giết chị gái tôi?”

Mặc dù nửa người dưới còn hơi đau đớn nhưng Túc Thương đã khôi phục về trạng thái bình thường, lạnh nhạt thường này, thấy cô nói vậy, một cảm xúc khác biệt cũng không thêm xuất hiện.” Chị cô là?”

“Vu Mộng.”

Đôi mắt loé sáng.” Để tôi đổi quần áo rồi sẽ ngồi nói chuyện riêng với cô, cô có muốn vào trong chờ tôi không?” Túc Thương nghiêng người.

“Không cần.”

Thấy cô cau mày, ánh mắt Túc Thương lướt qua những tờ giấy nhăn nhúm trên sàn, cũng không cưỡng bách.

Sau khi anh ta thay quần áo, kết hợp cặp kính trên mũi, thoát nhìn có vài phần tinh anh.

Thế nhưng, màu xanh lá in hằn trên bông mắt đã tiết lộ sự tưng dục quá độ của người đàn ông này, Dự Ninh theo phản xạ mà nhú nhú mày.

Tuy cô không có thói ở sạch nhưng cứ nghĩ đến việc thứ mà mình đã từng dùng qua lại bị kẻ khác sử dụng, nói tóm lại, trong lòng vẫn không thoải mái.

Túc Thương chú ý đến biểu cảm trên gương mặt người đối diện, đôi tay gấp cổ tay áo cứng đờ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng anh lại cảm thấy dường như đã quen biết từ lâu thật lâu, rõ ràng muốn làm chút động tác thân mật với đối phương, nhưng lại cảm thấy cơ thể này quá dơ bẩn, không muốn cô ấy đụng đến.

“Vì sao anh lại giết chị gái tôi, chỉ vì mấy tấm ảnh đó?”

Túc Thương nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.” Tôi gọi là Kim Nguyên, còn chưa biết tiểu thư tên gì?”

Mỗi lần cô dùng giọng điệu đầy khẳng định nói hấn giết Vu Mộng thì hấn luôn không có phản ứng gì, đây là do cam chịu hay chỉ là đang đùa giỡn???

Thấy Dự Ninh không mở miệng, Túc Thương nâng khoe miệng.” Ít nhất tôi cũng phải biết tên người thăm vấn mình chứ.”

“Vu Ninh, em gái Vu Mộng.”

“Vu Ninh.” Túc Thương nhắm mắt hai chữ.” Cái tên thật êm tai.”

Biểu cảm Dự Ninh cười mà như không cười.” So với việc được khen tặng, tôi càng hi vọng anh có thể nhanh thừa nhận tội lỗi, thuận tiện đi đến bớt cảnh sát tự thú.”

“Bộ đáng tôi giống người xấu lắm sao?”

Sau khi kéo dài câu này xong, trên cổ tay Túc Thương truyền đến một dòng điện nhỏ, trong não anh hiện lên vô số thông tin, vút những thứ vô ích đi, quan tâm về tin tức liên quan đến cái tên “Vu Mộng.”

Khi Túc Thương đang tiếp thu thông tin cũng không nghe được Dự Ninh đang nói gì, khi hoàn hồn lại, chỉ thấy trên mặt cô mang theo vẻ không kiên nhẫn, ngữ điệu hơi chuyên, cuối cùng cũng hé lộ điều mà Dự Ninh muốn biết.

“Tôi không giết Vu Mộng.”

Dự Ninh bị giọng điệu nghiêm túc và khuôn mặt căng chặt của anh làm sững sờ: “Anh là kẻ đáng hiềm nghi nhất.”

Túc Thương cười cười, nụ cười này của anh khiến khuôn mặt không có tinh thần bỗng chốc sáng lên rất nhiều: “Người đáng nghi nhất phải là cô mới đúng.”

“Tôi?”

Người đàn ông gật đầu, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tay cô gái: “Có thể dòi dề tài này đi một chút được không, bây giờ có thể nói cho tôi biết, cô là người chơi đúng không?”

Theo bản năng, Dự Ninh liếc về phía cổ tay người đối diện, trống không, chẳng có thứ gì.

“Đồng hồ có thể giấu đi, hệ thống của cô không nói cho cô điều đó sao?”

Dự Ninh lập tức hỏi hệ thống trong đầu một cái, quả nhiên nhận được đáp án là có thể.

Ngay lúc đó, Dự Ninh quyết định ẩn đồng hồ trên tay, tiện thể chứng thực việc Túc Thương cũng là người chơi giống mình.

“Mỗi người chơi khi bước vào game đều cso những nhiệm vụ không giống nhau, cô nên may mắn là nhiệm vụ của hai chúng ta không xung đột lẫn nhau.”

“Vì sao anh nói cho tôi những điều đó?” Sau khi cời mở bí ẩn của nhau, biểu cảm trên mặt Dự Ninh thân nhiên hơn rất nhiều, như thể đã cời bỏ 1 lớp mặt nạ nguy trang.

Túc Thương rất thích khi chứng kiến sự thay đổi này của cô, anh cảm thấy mình đã lựa chọn đúng đắn khi thắng thân chia sẻ.

“Tôi cảm thấy cô xinh đẹp.”

Dự Ninh giật mình, sau đó khoé miệng nở nụ cười trào phúng: “Nếu đã vậy, anh có thể thuận tiện nói cho tôi vì sao tôi là người mang hiềm nghi lớn nhất được không?”

Lần này, Túc Thương lắc đầu: “Tôi chỉ có thể nói những thông tin cơ bản cho cô mà thôi, nếu không sẽ trái với quy định của trò chơi này.” Nói xong, anh ta dừng một chút, ánh mắt đảo qua khuôn mặt cô gái: “Ừm, những lời vừa rồi chỉ là đùa giỡn, nếu cô có thể cho tôi một vài phần thưởng thì tôi có thể giúp cô tìm thấy hung thủ chỉ trong vòng một giờ.”

“Không cần.” mặt vô biểu cảm, Dự Ninh cảm túi xách rời đi, đến liếc mắt cũng không thèm nhìn nhiều một cái, dường như cảm thấy coi thêm chút thôi cũng đã cực kì phiền chán rồi.

Túc Thương huyest một tiếng sáo đầy ngả ngớn, ánh mắt ám trầm nhìn bóng lưng cô gái: “Nếu cần, lúc nào tôi cũng hoan nghênh sự trở lại của cô, tôi sẽ ở phòng bên cạnh phòng cô “bắt kẻ thông dâm” này.”

Bước chân Dự Ninh hơi ngừng một chút, cô đang nghĩ xem bản thân có nên nhân lúc sức chiến đấu của tên khốn này còn yếu thì đánh hấn một trận no đòn hay không, tuy nhiên, nghĩ đến việc sắp tới còn mấy vòng chơi nữa, hơn nữa, rõ ràng tư liệu mà tên này nắm trong tay nhiều hơn cô rất nhiều, so với việc bị hấn chú ý rồi kết thù với nhau, không bằng bây giờ cứ tránh đi xa xa.

Nghĩ vậy, Dự Ninh không quay đầu mà bước ra khỏi nhà ăn, mở điện thoại gọi cho một nhân vật đáng ngờ khác.

Khi nhận được cuộc gọi của Dự Ninh, Hứa Mạn có vẻ vô cùng kinh hoảng, tiếng nói chuyện đều hơi chút biến điệu đi.

“Cô gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“tôi chỉ muốn gặp cô một chút.”

“Có chuyện gì để gặp chứ.”

“Về chuyện của chị tôi, tôi có việc muốn hỏi cô.”

“Vu Ninh, ý của cô là gì?” Giọng nói bén nhọn chói tai vang lên truyền đến qua loa điện thoại: “Cô hoài nghi tôi là sát thủ giết Mộng Mộng!!!”

Đối với sự tức giận của cô ta, Dụ Ninh tỏ vẻ trấn định hơn nhiều, ngữ điệu không chút phập phồng: “Cô vẫn luôn rất hận chị ấy, đến một mức độ nào đó, nó có thể khiến cô cầm dao giết người, đây cũng là chuyện có khả năng xảy ra.”

“Ha ha ha!!!” Hứa Mạn giận đến cười ra tiếng.” Cô nói bản thân đấy à, nhắc đến việc hận Vu Mộng, ở đây còn ai ngoài chính đứa em gái ruột của cô ta nữa, ngoài ra, tôi làm bạn “thân” của cô ta vì cô ta đôi lúc thương cho con hầu này, nếu thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa, tôi có thể rời khỏi Vu Mộng, mà cô mới là người hận chị mình đến chết đi.”

“Cô đang ở đâu?” Dụ Ninh như không nghe thấy những câu hoài nghi của đầu dây bên kia, bình tĩnh hỏi.

“Ở nhà, nếu cô muốn đến thì đến, tôi cũng muốn xem cô làm gì để đổ cái tội danh này lên đầu tôi.”

“Nhà cô ở đâu?”

Hứa Mạn trầm mặc một chút, dường như bất lực với cái thái độ này của Dụ Ninh.” Đại tiểu thư, cô là quý nhân hay quên, tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô.”

Nói xong lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện.

Dụ Ninh cảm thấy trầm mặc hai giây, chẳng lẽ đúng thật là nguyên chủ giết chị gái mình.

.....

.....

Nhà trọ Hứa Mạn ở khá cũ kĩ và nhỏ hẹp, Dụ Ninh vào cửa liếc mắt một cái là có thể nhìn xem từ đầu đến cuối.

Tuy nhiên, không tương xứng với bộ dáng căn nhà chính là không ít túi giấy hàng hiệu trong phòng và quần áo xinh đẹp.

Khuôn mặt Hứa Mạn thuộc dạng thanh tú, mà mấy bộ trang phục này đều mang kiểu dáng diêm lệ, nhan sắc lộng lẫy, hẳn là đều của Vu Mộng cho. Dụ Ninh đem tầm mắt đánh giá về phía Hứa Mạn.” Xem ra cô lấy được không ít thứ tốt từ chị tôi nhỉ.”

Câu nói này khiến vẻ mặt Hứa Mạn có chút khó chịu.” Mấy thứ này đều là tôi buông bỏ tự tôn để có được, đừng tỏ ra như thể tôi đã chiếm được một đồng tiền nghi từ Vu Mộng.”

Dụ Ninh từ chối cho ý kiến.” Trước khi thi thể Vu Mộng bị phát hiện, cô đang ở nơi nào?”

Biểu cảm trên mặt Hứa Mạn có chút hoảng loạn, nhưng vẫn cật lực nói:” Tôi không biết cô còn có hứng làm thay cảnh sát, nếu cô đã có vấn đề muốn hỏi, tôi cũng có vấn đề muốn hỏi cô. Hai ngày trước cô nói gì với Vu Mộng mà cô ấy giận dữ vậy, còn nói muốn giết cô.”

Không ngờ còn có chuyện này.

Lông mi Dụ Ninh khẽ chớp:” Tôi và chị ấy có thể có chuyện gì, đương nhiên là về Ôn Thanh.”

Người đối diện lộ vẻ quả nhiên là thế:” Tôi đã đoán ngay được mà.”

“Được rồi, bây giờ cô có thể trả lời tôi được rồi.”

“Đối với vấn đề này, Hứa Mạn hơi kháng cự:” Lúc đó tôi đang ở hoa viên nói chuyện phiếm với người khác.”

“Nói chuyện những hơn một giờ?” Dụ Ninh đợi ở tiệc rượu ước chừng hơn nửa giờ, thêm nửa giờ nữa để thử Hứa Mạn.

Mặt Hứa Mạn có chút đỏ lên:” Vậy thì đã sao? Tôi không thể tán gẫu lâu lâu với bạn bè? Bây giờ đến lượt tôi hỏi cô, có thật là cô không thấy Ôn Thanh giết Vu Mộng chứ?”

Ánh mắt Dụ Ninh loé loé:”Sao lại nói như vậy?”

“Cô quên hả, Vu Mộng nắm giữ một nhược điểm vô cùng lớn của Ôn Thanh.”

“Nhược điểm gì?”

Sự truy vấn của cô khiến Hứa Mạn nghi hoặc nhìn chằm chằm người đối diện.” Hôm nay cô thật lạ? Nếu tôi biết nhược điểm là gì còn cần hỏi cô làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thế giới đặc biệt (tt)

"Cô không cần vì giữ lại Ôn Thanh mà giả bộ ngu, định đem tội danh đẩy cho tôi hả?"

Đổi mặt với ánh mắt nghi hoặc của Hứa Mạn, Dự Ninh lựa chọn im lặng, Hứa Mạn nhận định suy đoán của bản thân đúng, lập tức đứng dậy đuổi Vu Ninh ra ngoài.

"Tôi không biết giữa cô, Vu Mộng và Ôn Thanh đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn biết điều đó, về sau cô đừng chạy đến tìm tôi nữa, nếu có bằng chứng gì thì hãy giao cho cảnh sát để họ đến bắt tội." Bộ dạng thần nhiên như thể mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Thế nhưng ai biết đây có phải là cố ý giả bộ hay không, Dự Ninh đứng lên đi đến bên cửa." Tôi nhất định sẽ tìm ra hung thủ."

Hứa Mạn sững sờ trước ánh mắt sắc bén của cô gái đối diện, sau đó lại hừ một tiếng, khinh thường nói:" Đọc nhiều thám tử lừng danh Conan quá rồi đi!" Nói xong cũng dùng sức đóng sầm cửa lại.

.....

.....

Đi ra mà biết được thông tin về nhược điểm của Ôn Thanh và Vu Mộng thì cũng coi như là một tin tức tốt.

Cho nên sau khi bị Hứa Mạn đuổi ra khỏi cửa thì Dự Ninh quyết định về nhà, chỉ là khi mở cửa đã phát hiện Ôn Thanh rời khỏi Vu gia rồi.

Dự Ninh cũng không gọi cho hân ngay mà là vào phòng Vu Mộng, Vu Ninh tìm kiếm manh mối.

Phòng Vu Mộng không khoá, Dự Ninh dạo vòng quanh nhà mới nhận ra một điều – để Ôn Thanh ở nhà mình cũng không phải là một lựa chọn tốt, nếu hân ta là hung thủ thì chắc hẳn rằng đã càn quét tất cả đầu mối đi rồi.

Dự Ninh lật tung căn phòng lên, ngoại trừ một chiếc condom chưa mở và một tủ kính đầy đồ chơi tình thú thì không còn thứ gì khác, nhìn những chiếc dương vật giả chạy bằng điện, Dự Ninh nhú mày, không ngờ Kim Nguyên cũng rất biết chơi.

Tìm xong phòng "chị", Dự Ninh bắt đầu chuyển sang phòng nguyên chủ, cuối cùng cũng thấy được mấy quyển nhật kí giấu kĩ trong góc tủ quần áo.

Có ba quyển, hai quyển trước đều chỉ kể về thời thơ ấu, Dự Ninh lật lật vài phát rồi quăng đi, chỉ quan tâm đến cuốn cuối cùng.

Nhật kí của nguyên chủ theo chiều hướng càng lớn càng giản lược, càng về sau, khéo phải hơn mười ngày mới có thể thấy được một hàng chữ.

Tin tức có thể sử dụng được cũng chỉ nằm ở thời gian gần đây.

Ngày 12 tháng X

Mình nhất định phải thử một lần, nếu không sẽ hối hận cả đời mất.

Ngày 14 tháng X

Thật đau lòng, mình có gì không tốt?

Ngày 23 tháng X

Nếu như người đó không chia tay với chị, ắt hẳn là mình sẽ còn cơ hội.

Ngày 29 tháng X

Tất cả mọi thứ dường như không giống với suy nghĩ của tôi.....

Sau câu này, nhật kí của Vu Ninh không còn ghi thêm điều gì nữa, dòng cuối cùng này là từ hai ngày trước, cũng không biết sau khi Hứa Mạn cho cô ấy địa chỉ rồi nói với cô ấy điều gì, hay là khi tìm thấy Kim Nguyên, anh ta đã nói ra bí mật nào, cũng có thể thứ mà nguyên chủ thấy khác biệt cũng không liên quan đến nhân vật kim chủ này.

Cũng thật là một cuốn chỉ rối, Dự Ninh vừa định dừng lại thì nghe tiếng chuông cửa, nhìn vào mắt mèo thì thấy người bấm là Kim Nguyên.

Dự Ninh kéo cửa bước ra ngoài, người đứng đối diện mặc một bộ vest sang choảnh màu trắng, trên tay cầm bó hồng đỏ rực.

Thấy Dự Ninh mở cửa, Túc Thương nở một nụ cười rực rỡ:" Buổi chiều tốt lành."

Dụ Ninh mang về mặt vô biểu tình đóng cửa lại, nhìn bộ dáng này của hắn ta, cô lại bắt đầu hoài nghi trực giác của bản thân, tên bệnh hoạn này chính là NPC nam chính mấy đời mà mình từng gặp sao????

Không đợi Túc Thương gõ cửa thêm lần nữa, Dụ Ninh lại mở cửa, tay Túc Thương cứng đờ lại, cách ngực Dụ Ninh chỉ khoảng mười centimet nữa.

Dụ Ninh mặc quần áo không dây, Túc Thương còn mơ hồ thấy được hình dáng nội y của cô, không nhịn được nuốt vài ngụm nước bọt, rồi lập tức để tay xuống dưới.

Thế nhưng, Dụ Ninh đã đi guốc trong bụng hắn vô số lần, nhìn lướt qua đũng quần đang phồng lên của ai đó:” Nếu không phải tôi đang có chuyện muốn hỏi anh thì thật lòng, tôi rất muốn đá anh xuống lầu.”

Dụ Ninh nói thật nghiêm túc, như thể đúng là bản thân có dự tính như vậy.

Túc Thương ho khan mấy tiếng, hai lần gặp mặt chớp nhoáng, thân thể này để lại hai vết nhớ cho anh, nếu lần sau còn gặp, không biết anh có nên tò vè như không hề quen biết cô ấy hay không?

“Bình thường tôi không phải người như vậy.”

Dụ Ninh nhún nhún vai, "Vào đi."

Túc Thương vào cửa nhìn quanh một vòng, "Tối ngày hôm qua Ôn Thanh ở cùng cô."

Dụ Ninh liếc hắn một cái, đoán chừng sáng nay cô còn chưa kịp rời khỏi khách sạn thì tên khốn này đã gọi người điều tra cô rồi:” So với việc quan tâm điều đó thì anh có thể lựa chọn ngồi xuống để tôi hỏi một câu, sau đó rời khỏi đây.” Bất kể hắn ta đến với mục đích gì thì sau khi cô dùng xong, đều có thể biến khỏi đây được rồi.

"Đây là quà tặng cô." Túc Thương làm như không nghe thấy, dâng hoa lên:” Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã nghĩ cô rất thích hợp loài hoa này.”

Dụ Ninh không nhận, "Tôi dị ứng với hoa hồng."

Đáp án này khiến Túc Thương trầm mặc hai giây, trong đầu anh luôn có một cảm giác, đó chính là cô gái trước mặt rất thích hoa hồng, loại cảm giác bị phủ nhận này thật sự không thoải mái chút nào.

Túc Thương trực tiếp mở cửa đặt hoa ở ngoài:” Xin lỗi.”

"Hai ngày trước Vu Ninh đi tìm anh sao?" Nếu đã biết cô là người chơi thì cũng chẳng thêm che giấu thêm làm gì nữa.

Túc Thương ngồi yên một chỗ trên sofa, sợ Dụ Ninh phát hiện thêm phản ứng khốn nạn nào đó của cái thân thể này:” Ừm.”

"Cô ấy tìm anh hỏi cái gì?"

"Phần thưởng." Túc Thương cười nhắc nhở.

Dụ Ninh dừng một chút, âm thanh sâu xa nói: "Anh đoán sau khi vào đây rồi, tôi còn có thể đá anh xuống dưới lầu được không?"

Về mặt người đàn ông cứng đờ, không biết thân thể này gặp phải chuyện quái dị nào mà chỉ cần tưởng đến việc Dụ Ninh đập một phát lên người là nơi đó lại tự động đứng lên.

Dụ Ninh sắp không chịu nổi tên biến thái hơi tí là nổi hứng này rồi, cô cầm ly thủy tinh trên bàn ném thẳng về phá bập đùi anh ta.

Túc Thương nghiêng người né, chiếc ly hơi chệch vào đầu gối của anh rồi mới đập vào phần thịt trong bắp đùi.

"Ừ....."

Dụ Ninh ngẩn người, cô không hiểu sao lại có thể nghe được một tia vui vẻ hoà cùng tiếng đau rên vừa nãy.

Khuôn mặt người đàn ông nổi lên một tầng đỏ mỏng, đuôi mắt cũng hơi nhếch lên cao.

Về mê mang chột lơ, trong đầu Túc Thương đột nhiên hiện lên quá khứ của thân thể này khi anh ta ở bên những người phụ nữ trước, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân của mọi phản ứng.

Chủ nhân cơ thể này không những mọi lúc mọi nơi đều có thể động dục mà còn có một loại ham mê đặc biệt.

Dụ Ninh háng giọng một cái, gọi lại lực chú ý của người đối diện, trên mặt mang theo vẻ hài hước:” Muốn phần thưởng gì? Đánh anh sao?"

Túc Thương để lại chén nước lên bàn, khoé miệng ẩn dấu ý vị không rõ:” Đây chính là điều em nói.”

Sau đó, mặt mày lại nghiêm túc:” Cô có thời hạn hoàn thành nhiệm vụ là bao lâu?"

"Liên quan gì đến anh?"

"Nhiệm vụ này cũng không khó, cho nên thời hạn hoàn thành thường không dài lắm, từ tối hôm qua đến giờ cũng sắp được một ngày mà nét mặt cô vẫn chưa xuất hiện sự gấp gáp, nếu không phải cô đã có được đầu mối quan trọng thì nghĩa là đã được phần thưởng kéo dài thời gian." Thấy Dự Ninh không trả lời, Túc Thương tiếp tục đưa ra suy luận.

"Cám ơn anh đã nhắc nhở tôi, rằng tôi chẳng còn quá nhiều thời gian, không thể để nó lãng phí trên người anh được nữa." Nói xong, Dự Ninh đưa rat ư thế tiễn khách, cũng có thể coi là tư thế đập người.

Túc Thương nở nụ cười đầy ưu nhã, đôi mắt phượng giấu sau cặp kính hẹp dài phong lưu mị hoặc không nói được thành lời.

"Đừng nóng vội, để thời gian trên người tôi không hề lãng phí." Túc Thương nghĩ nghĩ rồi định đưa tay kéo cô gái về vị trí, nhưng vì đặc tính của cơ thể này mà lại rút tay trở lại." Vu Ninh hỏi tôi cái gì thì không đáng giá nhắc tới, chẳng qua tôi cso nói cho cô ấy một thông tin quan trọng.

"Thông tin gì?"

Trông mặt hơi híp lại, Túc Thương cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu:" Ôn Thanh, không được." (Bản gốc là dương héo, nghe nó vui tai hơn nhi, hìhì)

Dự Ninh ngẩn người, cô nhớ có một bộ quần áo tình thú lạc lõng giữa một đồng trang phục có style khác biệt của nguyên chủ, nếu đúng là vậy thì quả thật khớp với nội dung trong cuốn nhật kí thứ ba rồi.

"Tại sao anh biết?"

Đương nhiên là khi Vu Mộng lên giường với Kim Nguyên, khi cao trào thì tiết lộ.

Thấy Túc Thương trầm mặc không nói, Dự Ninh tưởng một chút là hiểu được điều này.

"Ý anh, hung thủ là tôi hoặc Ôn Thanh. Tôi lấy cái gì để tin tưởng anh?"

"Em không cần tin tôi, em chỉ cần tin tưởng chính bản thân mình là được." Túc Thương tỏ ý sâu xa nói xong." Trong lòng em đã có đáp án, không phải sao?"

Lần này người trầm mặc lại đổi thành Dự Ninh, khi cô đọc nhật kí của nguyên chủ, thấy Vu Ninh yêu Ôn Thanh điên cuồng đến như vậy, cô đã cảm thấy hung thủ chính là Vu Ninh, hơn nữa, cô ấy từng học võ mấy năm, sức lực và bản lĩnh hơn hẳn người bình thường, nhìn đi nhìn lại, người ó khả năng giết Vu Mộng cao nhất chính là nguyên chủ.

Nhưng cô đã hỏi qua hệ thống, tìm được hung thủ rồi thì muốn làm gì, đáp án không phải là giao cho cảnh sát xử lí mà là dùng dao nhọn đâm trái tim hung thủ, quy định này khiến cô có chút do dự.

"Ai biết có phải anh cố ý lừa gạt tôi hay không?" Dự Ninh lạnh lùng nói một câu:" Anh có thể biến đi được rồi đấy."

"Thật là vô tình." Túc Thương cười cười, lưu luyến đi đến cửa chính:" Anh không muốn rời xa em."

"Hả?" Dự Ninh cảm cây gậy bóng chày ở góc tường, đập đập vào lòng bàn tay.

"Anh có thể đứng ở cửa sao?"

Dự Ninh đẩy cửa ra, "Tùy."

Túc Thương bước ra ngoài, đứng ở cửa, "Nhớ anh thì chỉ cần đẩy cửa liếc một cái."

Đáp trả câu nói chỉ là tiếng đóng sập cửa nặng nề.

Túc Thương sờ lỗ mũi một cái, nhìn lướt qua phần bụng dưới vẫn khê phồng lên:" Nói chuyện cũng được, mặc dù tạm thời bây giờ còn chưa thể chạm vào cô ấy nhưng vẫn có thể hưởng thụ được niềm hạnh phúc mà cô ấy mang lại."

Trong nhà chỉ còn mình Dự Ninh, đầu tiên, cô tính toạ trầm tư trong chốc lát, sau đó sửa sang lại đầu mối trong đầu, rồi mới nhấc điện thoại gọi cho Ôn Thanh.

" Anh đang ở đâu?"

Đầu dây bên kia hết sức ồn ào, anh ta phải đến một chỗ yên tĩnh hơn, Dự Ninh mới nghe được tiếng đáp lời.

"Anh đang ở cửa bót cảnh sát, vừa nãy có người gây chuyện nên hơi ồn một chút." Giọng nói nhẹ nhàng như thể đang đi dạo ngoài công viên.

Biết nơi hấn đang đứng, Dự Ninh ngẩn người, có dự cảm xấu:" Anh đến đây làm gì?"

Giọng nói mang nét cười truyền đến tai Dự Ninh:” Tự thú.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thế giới đặc biệt (tt)

Trong trò chơi còn có một quy tắc khác.

Nếu trong số người hiềm nghi có kẻ đứng lên nhận tội, sau khi tội danh được thành lập, trò chơi coi như kết thúc, không cần cô đi tìm hung thủ nữa.

Nói cách khác, nếu người đầu thú không phải hung thủ thật sự thì cô thất bại trong vòng này. Chính vì thế, chúng ta có thể dễ dàng hiểu được tâm trạng nóng nảy của Dự Ninh khi nghe tin Ôn Thanh muốn đi ra nhận tội, rõ ràng chỉ còn cách sự thật một bước nữa, nhưng điều thừa tên ngu kia chuẩn bị làm sẽ khiến cô phải đối mặt với việc nhiệm vụ thất bại.

"Anh không được đi vào, cũng không được tự thú."

"Là anh giết chết Mộng Mộng, anh nên gánh chịu tất cả, cũng nên có người đi kết thúc việc này." âm giọng Ôn Thanh run lên, như thể đang chịu gánh nặng cực lớn trong lòng.

Trông mặt Dự Ninh hơi híp lại, đột nhiên không nóng lòng như trước:” Anh biết tôi là hung thủ.”

Ôn Thanh không biết sao Dự Ninh có thể dùng giọng mềm mại như vậy để nói câu nói lạnh băng như vậy, chỉ nghe qua điện thoại mà hắn đã cảm thấy bản thân như bị ngâm nước đá, lạnh toát, vẻ mặt cũng xuất hiện tia luống cuống:” Em đang nói những nói cuội gì vậy! Tiểu Ninh, kể cả em có muốn giúp anh thì cũng không thể nói bậy được.....”

"Trở về Vu gia, chúng ta nói chuyện rõ ràng, nói xong, tôi sẽ làm theo đúng ý nguyện của anh, đến đồn cảnh sát tự thú, kết thúc tất cả mọi chuyện." Dự Ninh bình tĩnh cắt ngang lời, cả người cũng nằm hẳn vào ghế sa lon, tư thế nhàn nhã, như để chắc chắn cho việc Ôn Thanh không thật định đi nhận tội.

"Tiểu Ninh, em....." Ngự diệu Ôn Thanh trở nên phức tạp, sự thản nhiên của Dự Ninh khiến anh ta không biết nên tỏ thái độ ra sao.

Dự Ninh trực tiếp cúp điện thoại đúng như đã nói, cười lạnh một tiếng, Ôn Thanh nói gần nói xa, quy kết lại cũng chỉ là để ám chỉ cô tự đi đầu thú, nếu quả thật là nguyên chủ giết chị gái mình thì chắc chắn cũng có một tay tên này tạo ám hiệu.

Rõ ràng là một kẻ nhát chết như chuột lại còn cố làm bộ lòng dạ rộng lớn, trái tim to bằng lỗ kim còn muốn tỏ ra ôn hoà lương thiện.

Điều này cũng thật buồn cho nguyên chủ, cô ấy vô cùng thích Ôn Thanh, ghi tạc từng chuyện hai người từng trải qua từ thơ ấu đến giờ trong nhật kí, chỉ là người trong cuộc mơ hồ, Dự Ninh lại dễ dàng có thể thấy được tính cách tên khốn này qua từng sự việc được khắc hoạ lại ấy.

Hôm nay, nếu cô không nhận cuộc gọi này của hắn, đoán chừng một lát nữa, hắn sẽ gọi lại tiếp, làm một màn kịch tự thú ở đồn, sau đó khiến người yên thương hắn đến bất chấp tất cả như nguyên chủ đi nhận tội, nhờ đó, đàm tiếu từ phía ngoài về hắn sẽ ít đi rất nhiều, dù sao kẻ đáng nghi nhất trong vụ này chính là vị hôn phu đã bị đeo nón xanh ba năm như hắn đây.

Hơn nữa nếu cô tự thú, tin hai chị em Vu gia tương tàn vì hắn lan truyền, cũng đủ để hắn nở mày nở mặt một thời gian dài.

Có thể mập mờ với em gái hôn thê, ngay lúc đầu, Dự Ninh đã cảm thấy tên Ôn Thanh này chẳng phải thứ tốt, thế nên, khi suy đoán cũng luôn hướng hắn đến phần tồi tệ nhất.

Nếu không phải trò chơi đã quy định rõ ràng không được giết chết bất kì ai ngoài hung thủ thì trước khi tự cho mình một dao, Dự Ninh thật rất muốn cho tên ghê tởm này một phát trước.

.....

Bốt cảnh sát mà Ôn Thanh đi cũng không cách Vu gia bao xa, chẳng lâu sau, Dự Ninh đã nghe có tiếng động nho nhỏ ngoài cửa.

Cô vốn định đứng dậy mở cửa nhưng khi nhìn xuyên qua mắt mèo thấy Ôn Thanh đỏ bừng mặt, cơ mặt vặn vẹo, bàn tay ngừng một chút, không ngờ tên Kim Nguyên điền kia vẫn đứng ở cửa đến giờ còn chưa đi thật.

Đứng ở phòng khách, âm thanh ngoài kia chỉ mơ mơ hồ hồ, nhưng khi đứng ở cửa, lập tức rõ ràng lên rất nhiều.

"Anh cút đi!" Mặt Ôn Thanh đỏ lên, nửa ngày mới nặn ra được một câu.

"A." Kim Nguyên khẽ hừ một tiếng, đôi tay nhàn nhã cắm vào túi quần, rõ ràng anh ta lùn hơn Ôn Thanh một chút nhưng khí thế lại lớn hơn không chỉ một đoạn, lúc mới nhìn, Dự Ninh còn phải bỏ qua sự hiện hữu của dấu hiệu từng dục quá độ dưới đáy mắt anh.

"Cái thái độ này của anh là gì!!!" đôi tay run lên, nhớ đến việc người này biết bí mật của hắn, mặt Ôn Thanh vừa xanh lại đỏ, cảm thấy âm đơn kia đầy ý vị, tất cả là sự châm chọc, si nhục.

Kim Nguyên liếc về phía dưới Ôn Thanh một cái." Không phải đang đá xoáy nơi nào đó của cậu, đừng nghĩ quá nhiều."

"Anh!" Ôn Thanh tức đến mức nói không thành lời, chỉ hận không thể xông lên đánh kẻ đứng trước mặt, so với một Kim Nguyên gầy yếu, tất nhiên là hắn sẽ có phần thắng lớn hơn, tuy nhiên, hắn lại sợ bản thân đánh xong khiến anh ta giận dữ mà nói bí mật của mình ra ngoài, hơn nữa, gia thế của anh ta lớn hơn nhà hắn không ít, nếu đắc tội tên này, công ty nhỏ của hắn rất dễ gặp phải sự chèn ép của Kim thị.

Nghĩ đến đây, hai nắm đấm của Ôn Thanh thắt chặt hai giây rồi buông lỏng, trở về nguyên trạng, đột nhiên, hắn chẳng muốn Vu Ninh ngay lập tức đi đầu thú, nếu Kim Nguyên cũng chết thì hắn có thể hoàn toàn thoát khỏi nỗi ám ảnh mà Vu Mộng ban cho.

Vu Mộng là chị gái, chị gái tạo nghiệt, em gái gánh chịu là chuyện đương nhiên, Ôn Thanh đứng một lúc định nói gì, vừa nghĩ xem làm cách nào để khiến Vu Ninh đi giết Kim Nguyên thay mình. Mặc dù tối hôm qua đến hôm nay, thái độ cô ta có chút thất thường nhưng hắn là do vừa mới giết người nên tính khí thay đổi đôi chút, từ việc cô ta đồng ý nhận tội đã có thể thấy đây vẫn là cô gái trẻ dễ nắm bắt của trước kia rồi.

"Có phải đang nghĩ làm cách nào để giết chết tôi."

Giọng nói hơi có vẻ trầm trầm khàn khàn của Kim Nguyên vang lên, Ôn Thanh rung mình một cái.

Nhìn biểu tình hoảng hốt trên mặt hắn, Túc Thương còn gì để không hiểu vấn đề chứ, trông mắt anh hơi híp lại, ánh sáng nguy hiểm bắn ra." Mày lại muốn lợi dụng tiểu Ninh."

"Tôi không biết anh lường những cái gì!"

Túc Thương đưa tay nắm cổ hắn, bàn tay chậm rãi thắt lại." Ai cho mày lá gan lợi dụng cô ấy.>"

Ôn Thanh giãy giụa hai cái, mặc dù Túc Thương không buông tay nhưng chân mày vẫn nhẹ nhàng nhả lại, anh định để hắn ném thử cảm giác chân không chạm đất nhưng thân thể này thật không ổn chút nào.

Tuy nhiên, kể cả có như vậy thì trên mặt Túc Thương cũng không biểu lộ bất kì điều gì, vẻ mặt lạnh nhạt, ba mươi giây sau mới quăng Ôn Thanh xuống đất.

Ôn Thanh liếc mạng ho khan một cái, "Anh và.....Khụ..... Tiểu Ninh có quan hệ như thế nào."

Một chân đạp lên lồng ngực hắn, giày da nghiền xuống một cái, Túc Thương đáp lời." Tiểu Ninh cũng là lời mày có thể gọi hay sao? Quan hệ của chúng ta.... .. " "Anh dừng lại một chút để suy tư, như có ý vị mà liếc về phía mắt mèo một cái.

"Tôi là người theo đuổi cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thế giới đặc biệt (tt)

Nói xong câu này, Túc Thương nhìn về phía Dự Ninh, tạo một khẩu hình miệng rồi cầm hoa hồng đi xuống tầng.

Dự Ninh ngăn người, nếu cô đoán không sai thì vừa nãy tên này nói rằng." Hẹn gặp lại lần sau."

Anh ta chắc chắn cứ như thế vòng tiếp theo hai người họ sẽ tiếp tục ở cùng một trò chơi vậy? Hoặc lấy nguyên cớ ở đâu mà anh đã khẳng định được 100% rằng cô đã biết hung thủ là người nào..... Loại cảm giác này thật không thoải mái, dường như người đó đã biết rất nhiều chuyện, mà cô lại chỉ mới manh nha biết được vài điểm nhỏ trước mắt.

Ôn Thanh không nhìn thấy hành động nhỏ của Túc Thương, mà kể cả coi như có thấy thì hắn cũng không nghĩ đến việc Dự Ninh đang đứng ngay sau cửa, với tính cách của Vu Ninh, vì nhận được tình cảm của hắn mà có thể cố khiến bản thân giống chị gái, mà không hề biết rằng, người hắn ghét nhất chính là Vu Mộng, càng thấy hai người giống nhau, hắn lại càng không thể nhịn nổi.

Một người có thể vì hắn làm bao nhiêu chuyện như vậy thì sao có thể đứng ở sau cửa, thờ ơ nhìn người mình thương bị bắt nạt.

Ôn Thanh cũng không định chinh chu lại bản thân, ngược lại, hắn còn rồi xù tóc lên một chút, còn hung hăng tự đánh một quyền thật mạnh lên mặt mình,

rồi mới khập khễnh đi gõ cửa.

Dụ Ninh có hứng thú xem hết một màn này, sau khi mở cửa cho tên khốn này, cô sẽ dành cho hắn một món quà lớn.

Điều mà Túc Thương không làm được, Dụ Ninh dễ dàng hoàn thành, bàn tay thắt chặt cổ Ôn Thanh, để hắn có thể hưởng thụ cái cảm giác lơ lửng giữa không trung.

Tay cô không lớn nhưng sức lực lại rất mạnh, chẳng bao lâu sau, sắc mặt Ôn Thanh đã phát tím, miệng há ra không phát được một tiếng nào, đôi mắt hoảng sợ nhìn về phía Dụ Ninh.

Ôn Thanh không ngờ, hắn vừa vào cửa, chẳng những không nhận được bất kì sự an ủi nào mà còn nhận được một món quà lớn đến vậy, sự không dám tin tưởng ánh lên trong đôi mắt, theo thời gian, nó mong manh biến mất, thay vào đó là sự thỉnh cầu: "A..... Ha....."

Dụ Ninh cũng không định giết chết hắn, thấy hắn sắp chống đỡ đến cực hạn mới tiện tay quăng hắn đập vào tủ giày.

Đầu tiên là cảm giác hít thở không thông, tiếp đến là cơn đau do va đập, Ôn Thanh nhìn về mặt bình tĩnh của Dụ Ninh, trước kia còn cảm thấy xinh đẹp, mà bây giờ trông như ác ma bò lên từ địa ngục vậy, cả người vô ý thức mà lùi về phía sau một cái, hận không thể hôn mê ngay lập tức.

Dụ Ninh hơi cong môi một cái, "Tốt nhất là anh không nên ngắt, nếu để tôi phải đánh đến tỉnh lại, đến lúc đó, sẽ không còn vô hàm lượng kỹ thuật như vừa nãy đâu."

Hắn đã sắp chết, còn nói không có hàm lượng kỹ thuật, đầu óc choáng váng, Ôn Thanh dùng hết sức toàn thân để nặn ra một nụ cười." Tiểu Ninh, em làm sao vậy?"

Dụ Ninh đập một cái vào ngực hắn, gáy Ôn Thanh hung hăng đập vào lớp gạch men sứ, phát ra tiếng "bùm bùm" trầm muộn.

"Chẳng phải tôi đã bảo anh không được gọi tôi là tieru Ninh sao?"

Lỗ mũi ngứa ngáy, Ôn Thanh đưa tay quẹt một cái thấy đầy máu, ánh mắt nhìn về phía Dụ Ninh càng thêm sợ hãi." Em nghe được? Có phải Kim Nguyên đã nói xấu anh cái gì không, em phải tin tưởng anh, anh tuyệt đối không làm bất kì chuyện gì có lỗi với em cả, không phải vừa nãy anh còn định đi tự thú sao?..... "

Hắn thật swoj bộ dáng hiện tại của Vu Ninh, lời cầu xin tha thứ cũng không dám gọi hai tiếng "tiểu Ninh" nữa.

Dụ Ninh dùng một chân, thành công cắt đứt những câu nói liến thoắng không ngừng của hắn.

"Hiện tại, tôi hỏi anh đáp, đừng nói bất kì câu gì không liên quan."

Ôn Thanh che miệng, liên tục gật đầu.

"Làm sao anh biết tôi giết Vu Mộng?"

Về mặt Ôn Thanh cố tỏ ra kinh ngạc:" Sao có thể như vậy?! Người sát hại Vu Mộng là em....."

Đáp lại hắn là một chân đập người dính vào tường." Tôi nói rồi, không liên quan đừng mở miệng." Không biết Dụ Ninh lấy ở đâu ra một con dao, cầm trên tay vuốt ve, cô nắm chuôi dao, ném về phía hắn.

Ôn Thanh nhìn con dao phi đến gần, swoj đến mức cả người cứng ngắc, tay chân cứng còng tại chỗ, muốn tránh cũng không dám di chuyển, chỉ có thể nhắm hai mắt thật chặt.

"Nếu tôi có thể giết Vu Mộng, tất nhiên có thể giết anh."

Nghe được giọng nói của cô, Ôn Thanh thận trọng mở mắt, sờ sờ cổ, gò má sát con dao trong gang tấc, hàm răng run lên." Anh nói, anh nói, đừng giết anh.... .. "

Dụ Ninh gạt đầu, không thèm để ý." Chỉ cần anh nói thật, tôi tất nhiên sẽ không giết anh."

"..... Anh biết là vì anh phát hiện em mua thuốc mê, hơn nữa, lúc dạ vũ mới bắt đầu, em đang ở bên cạnh anh rồi biến mất một lúc."

Dụ Ninh biết hắn còn ẩn một bộ phận câu chuyện, nhưng cũng không so đo." Anh có chứng cứ về việc tôi là hung thủ hay không?"

Ôn Thanh sững sờ, đột nhiên nghĩ đến việc nếu Dụ Ninh chính vì vụ này mà thay đổi tính cách, bất kể là tâm thần phân liệt hay gì khác thì ý tưởng hiện tại của cô ta nhất định là tẩy sạch hiềm nghi, nếu thế, không phải là anh đang gặp hoàn cảnh nguy hiểm sao.

"Anh chỉ thấy, không có chứng cứ....."

Chưa nói xong, trước mặt liền xuất hiện một chiếc chân ghế gỗ, trán hắn bị đập trúng, cuối cùng cũng không chịu được mà hôn mê bất tỉnh.

.....

Khi dao cắm vào người cũng không đau như trong tưởng tượng, chỉ là hành động này khiến người ta cảm giác nổi da gà mà thôi.

Ôn Thanh bị đánh đến ngất ngất, đỡ dần rồi bị ném vào phòng khách, sau khi Dụ NINH hỏi rõ mọi vấn đề và lấy được chứng cứ Vu NINH giết chị, cuối cùng, hắn cũng không chịu nổi sự hành hạ của cô mà biến thành tình trạng chết giả.

Cũng nhờ Ôn Thanh lén theo sau lúc nguyên chủ sát hại Vu Mộng, hơn nữa còn chụp được những hình ảnh mấu chốt lúc bấy giờ nên cô cũng không phải tìm thêm chứng cứ mà có thể trực tiếp kết thúc nhiệm vụ lần này.

Tuy nhiên, khi Dụ NINH cầm dao xuống, trong đầu vẫn loé lên vô số ý nghĩ, nếu cô suy đoán sai lầm thì sao, chỉ là, may mắn khi dao chui vào lồng ngực thì âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

【 chúc mừng người chơi hoàn thành vòng chơi thứ hai, hi vọng người chơi không ngừng cố gắng, thành công vượt qua sáu chặng 】

Một chum sáng chiếu đến, lần nữa mở mắt, Dụ NINH liền thấy một mặt gương đồng.

Nhìn cách bài biện trong phòng, Dụ NINH ngăn người, đây là lần đầu tiên cô tiến vào nhiệm vụ có bối cảnh ở cổ đại.

Trải qua không biết bao nhiêu thế giới hiện đại, giờ lại phải nhìn mặt gương đồng phản chiếu ra bóng dáng mờ mịt, thật có chút không quen.

【 nội dung trò chơi: lần này là đóng vai nhân vật, tôi sẽ chuyển đại cương kịch bản cho người chơi, sau đó người chơi sẽ hoàn thành nhiệm vụ được phân phát để tiến tiếp đến vòng sau. 】

Cái này không khác hệ thống ở bí cảnh là mấy.

【 Đại cương kịch bản tôi chỉ nói một lần, sau đó sẽ không tra duyệt lại được nữa, xin người chơi chú ý nội dung của nó. 】 qua phần nhắc nhở, hệ thống dừng lại ba giây rồi mới bắt đầu câu chuyện.

【 Nhân vật chính có ba người: Nam Thần, Bạch Hà, Liễu Y..... 】

Hệ thống kể thật giản lược, Dụ NINH trầm mặc sửa sang lại thông tin, mới có thể tóm tắt câu chuyện một cách hoàn chỉnh lại.

Kịch bản này có thể coi là một vở vọng ân phụ nghĩa.

Vai diễn của cô là Liễu Y, một lần vô tình cứu Bạch Hà đang bị trọng thương, Bạch Hà nói mình mất trí nhớ, quên cha quên mẹ quên cả người nhà, mong được ở lại Liễu gia, vốn dĩ cô ta là người không rõ nguồn gốc thì khi vào nhà họ Liễu phải ký khế ước bán thân, nhưng Liễu phu nhân thấy diện mạo, cách ăn nói người này cũng hợp mắt, lại thêm Liễu Y ở bên cầu cạnh, nên cũng không bắt ép, nuôi ăn nuôi mặc chẳng khác tiểu thư là mấy, coi như bạn chơi của Liễu Y.

Tất cả mọi chuyện cũng chỉ xảy ra ở nửa năm sau khi Bạch Hà vào cửa.

Nửa năm vừa lúc Liễu Y mười bốn tuổi, đủ tuổi đi vào một trường dành cho nữ thật tốt ở kinh đô học, nhưng trước hôm nhập học mấy ngày, trên mặt cô lại đột nhiên nổi mụn, chỉ đành ở nhà dưỡng cho lành rồi mới đi nhập học. vậy mà hôm tựu trường ấy, Liễu Y đột nhiên phát hiện Bạch Hà không ở bên, đợi đến xế chiều mới biết cô ta đã đến trường nhập học, đeo khăn che mặt giả mạo cô để đi nghe giảng.

Bạch Hà bảo đảm với cô, chắc chắn sẽ không gỡ khăn che xuống, hơn nữa, anh trai ruột của Liễu Y cũng ở bên cầu cạnh dùm, Liễu Y mềm lòng đồng ý.

Chuyện này cũng dẫn đến một loạt tai họa về sau, trong một lần đi dạo, Bạch Hà ngẫu nhiên gặp được vị hôn phu chưa cưới của Liễu Y – Nam Thần, lấy tâm tình xem xét xem người đàn ông này có xứng với tiểu thư hay không, cô ta có ý nói mình là Liễu Y, đấu khẩu với Nam Thần, rồi từ đó hai người có qua có lại với nhau.

Tình tiết tiếp theo cũng không khó đoán, Liễu Y đi dâng hương gặp Nam Thần, trái tim hướng tới người này, mà lúc này, Nam Thần cũng đã ở bên “hôn thê” hai tháng rồi, có không ít tình cảm với Bạch Hà, đến mức, về sau, kể cả khi biết Bạch Hà không phải người được hứa gả cho mình, hắn cũng vẫn quyết cưới cô ta vào cửa.

Thế nhưng, thân phận của Bạch Hà là một vấn đề lớn, Nam Thần là con thứ của Trần Nam vương phủ, sao có thể cưới một người không rõ xuất thân làm chính thê. Đối với điều này, vừa lúc Bạch Hà nghĩ ra một ý, vừa có thể xóa bỏ sự áy náy của bản thân đối với Liễu Y, vừa có thể êm đẹp tình cảm của cô ta và Nam Thần.

Bạch Hà thuyết phục Nam Thần cưới Liễu Y vào cửa làm chính thê, còn bản thân lấy thân phận nha hoàn của hồi môn tiến cửa Trần Nam vương phủ, lúc đầu, Nam Thần cảm thấy như vậy thật bất công cho người yêu, nhưng khi thấy Bạch Hà kiên trì, hắn vừa cảm thấy đây là người con gái thiện lương, tốt đẹp nhất, vừa âm thầm thề với bản thân chỉ lấy chính thê chứ không bao giờ động vào người thê tử của mình. Cả đêm trước ngày đính hôn, Bạch Hà quỳ gối trước mặt Liễu Y, cầu xin cô, nói cô ta và Nam Thần yêu nhau thật lòng, hi vọng được đội khăn voan đỏ, báí đường thành thân cùng Nam Thần.

Mặc dù là một người dễ mềm lòng nhưng Liễu Y cũng biết loại chuyện này tuyệt đối không thể chấp hận, nhưng chỉ chớp mắt, bản thân đã bị đại ca đánh cho ngất xỉu trong phòng vì hắn đau lòng tiểu Hà của hắn, Bạch Hà nghĩ, cô thích Nam Thần như vậy, mình cầu xin Nam Thần cưới cô ta đã đủ để báo

đáp ân tình rồi, mà cô và Nam Thần yêu nhau thật lòng, người mặc đồ cưới tất nhiên phải là cô, Liễu Y không đồng ý là do đầu óc cô ta còn cứng nhắc.

Vậy nên, cũng thân nhiên đón nhận sự giúp đỡ của Liễu Khanh, giả mạo Liễu Y tiến Trần Nam vương phủ. Liễu Y sợ cha mẹ mất mặt nên cũng không nói chuyện này ra ngoài, chỉ im hơi lặng tiếng bước chân vào phủ. Bạch Hà và Nam Thần ân ái ngọt ngào, Liễu Y cũng vui vẻ nhẹ nhõm, chỉ là, dần dần, Bạch Hà cảm thấy chưa thoả mãn với thân phận hiện tại, nếu cô làm thiếp, về sau có con, kể cả hai tiếng mẫu thân cũng không thể nhận được, điều này, sao cô có thể chấp nhận.

Hơn nữa, trong một lần uống say, Nam Thần đi nhầm phòng rồi chiếm đoạt Liễu Y, khiến cô ta có con, Bạch Hà lại càng khso chịu, dù chon am thân liên tục đảm bảo là Liễu Y quyến rũ hẳn, Bạch Hà vẫn giận dỗi hẳn ta nửa tháng.

Mà nửa tháng này, Nam Thần nổi lên ý định giết Liễu Y, nhưng lại phát hiện cô ấy có thai liền thôi, Bạch Hà cảm thấy mình bị phản bội nên đưa tay rèm pha chuyện, đầu tiên là dựng việc loan tin Liễu Y tư thông với người khác, sau đó lợi dụng Liễu Khanh khiến Liễu Y không thể trở về Liễu gia, lại tìm người huỷ dung, cắt đứt tay cô, ném cô ra xa xa khỏi kinh thành, để cô tự sinh tự diệt.

.....

Mà nhiệm vụ lần này của cô chính là thay đổi số mệnh của Liễu Y, khiến Bạch Hà trở thành kẻ tay trắng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thế giới đặc biệt (tt)

Theo cái logic này thì hẳn Nam Thần chính là nam chính của vòng chơi, mà Bạch Hà chính là nữ chính.

Vừa tiếp xúc với tài liệu và hình ảnh nam chính, Dự Ninh đã có thể khắc sâu chúng vào đầu, hơn nữa, gương mặt này không phải là diện mạo quen thuộc kia nữa, nàng nhủ mấy nhớ lại câu nói trước khi rời đi của Kim Nguyên, nếu bây giờ lạp tức ăn mừng vì thoát được tên biến thái kia thì hẳn là còn quá sớm.

Nhận được nhiệm vụ như thế này, không thể nói tốt cũng không thể nói xấu, hiện tại, Bạch Hà đã vào Liễu phủ, cũng đã thay nguyên chủ đi học, đồng thời, nàng ta cũng đã gặp Nam Thần mấy lần, chỉ là không biết hai người đó đã phát triển đến trình độ nào rồi.

Tuy nhiên, bất kể là trình độ gì thì cũng chẳng liên quan đến nàng, hơn nữa, hai người đó phát triển tình cảm đến mức độ khó có thể chia lìa thì khi trả thù mới càng thêm thú vị, nếu không, vòng chơi này cũng thật quá nhàm chán.

Nghĩ đến đây, Dự Ninh lại ngồi ngay ngắn trước gương đồng, cố gắng nhìn kĩ khuôn mặt cổ thân thể này, dáng dấp nguyên chủ vẫn khá tương tự nguyên thân nàng, thế nhưng giữa đầu mày lại hiện lên vài phần yếu ớt, điểm đậm, nhìn lướt qua có thể đánh giá đây là một mỹ nhân nhu nhược.

Mà sự nhu nhược ấy khiến ngũ quan Dự Ninh thêm vài phần ý vị chưa từng có, dù cho trên mặt còn hơn mười mấy nốt mụn sưng nhưng vẫn khó có thể ngăn cản nét đẹp nghiêng lệ này.

Trong trí nhớ, vẻ thủy mị của Bạch Hà còn kém nguyên chủ mấy phần, tất nhiên, cái kém hơn này chỉ đúng trong trường hợp trước khi Liễu Y không bị mụn, lần dị ứng này không chỉ khiến nàng mất đi cơ hội nhập học mà còn phá huỷ toàn bộ khuôn mặt này.

Sau khi mấy nốt đỏ kia biến mất thì trên mặt nàng còn xuất hiện tàn nhang, bất kể nàng dùng thứ gì cũng không thể làm chúng nó biến mất, về sau đi khám đại phu, nàng mới biết bản thân bị trúng độc, dù đã biết nguyên nhân, nhưng vì đã qua thời kì trị liệu tốt nhất nên vẫn để lại sần sùi nâu nâu, phải dùng đắp phấn son thật dày mới che đi được.

Đây hẳn là từ Bạch Hà mà ra, chứ nguyên chủ sao có thể bị hạ độc đúng lúc như vậy, ngay khi Bạch Hà muốn đi học thì lại trúng phải.

Mặc dù có chút võ đoán nhưng liên hệ với những thủ đoạn mà Bạch Hà dùng với liệu y quảng thời gian sau đó, có thể thấy, con người này sống ích kỉ, tư lại, vì mình mà không từ thủ đoạn, vậy nên, chuyện hạ độc này rất s thể chính là từ một tay nàng ta bày ra. Cũng không biết sao nàng ta có thể làm được, trong tư liệu, hệ thống chỉ đề cập Liễu Y cứu Bạch Hà đang bị trọng thương, nhưng bị thương ra sao thì không nói đến nữa chứ, chẳng lẽ Bạch Hà là người trong gang hồ?

So với thân phận của Bạch Hà thì chuyện cấp bách hiện tại là giải quyết vấn nạn trên gương mặt này.

Dự Ninh khẽ cau mày, trong tư liệu chưa nói những vết đỏ này không chỉ khó coi mà còn ngứa nha!

Lúc mới nhìn khuôn mặt này không có bất kì vết xước cào nào, nàng còn tưởng chúng không gây hại quá nhiều cho da mặt, bây giờ nghĩ lại, nguyên chủ thật đúng là không tệ, ngứa đến mức này mà còn có thể nhìn được đi giải, bản thân nàng thì đã có chút không chống nổi rồi.

Dự Ninh sờ sờ mảnh ngọc nơi cổ, lấy một chai thuốc dán ra.

Bệnh ung thư nang không trị được, nhưng mấy loại trứng độc nổi mụn này thì vẫn có cách.

Quả nhiên chỉ mới bôi một lớp mà đã hết cảm giác ngứa ngáy, hơn nữa, vết nhọt mụn cũng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được teo giảm đi, ngoài ra, da thịt xung quanh trơn mềm lên không ít.

Không uống nang tốn không ít tiền tệ, đoán chừng lại dùng mấy lần nữa thì mấy thứ phiền não này có thể biến mất hết rồi.

"Cô nương, sao người đã dậy rồi?"

Một nha đầu chải hai búi tóc, khuôn mặt tròn tròn bước vào phòng, thấy Dụ Ninh không nằm trên giường mà ngồi trước bàn trang điểm, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng:" Cô nương, không phải người nói sợ ngứa nên muốn nằm ngủ một lát sao?"

Âu này thật đúng là làm người khác mất hứng, nàng làm gì còn cần một đứa nha hoàn xen vào sao, chẳng lẽ nàng dậy sớm rời giường cũng là một chuyện sai lầm rồi, điều này cũng có thể cho thấy tính tình nguyên chủ mềm mại, dễ nấn bóp đến nhường nào, đến một con nha hoàn cũng có thể tỏ vẻ không biết lớn biết nhỏ với chủ tử.

Hau đầu mặt tròn thấy Dụ Ninh không trả lời, cũng không thêm đề ý, nàng tự nhiên cong cong môi:" Nếu để phu nhân biết ta thừa dịp tiểu thư ngủ rồi chạy đi chơi, chắc chắn tháng này sẽ bị khấu trừ tiền tiêu tháng."

Nói xong, ánh mắt chạm đến chiếc bình thủy tinh nhỏ trên bàn trang điểm liền sáng lên, đưa tay cầm nó lên nhìn:" Tiểu thư, đây là cái gì? Thật đẹp nha! Người có nó từ chỗ nào vậy?"

Hà đầu mặt tròn yêu thích không buông tay, cầm bình thủy tinh coi đông liếc tây, đúng lúc Dụ Ninh định nói gì đó thì ngoài cửa truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

"Tiểu Nho, nếu em đã thích như vậy thì cứ lấy đi, Y Y chưa bao giờ để tâm đến mấy thứ phạm tục này." Lời này tự nhiên giống như đang phân phát đồ đặc của bản thân vậy.

"Thật!" Nha đầu tên tiểu Nho vui mừng kêu một tiếng, lập tức cất bình thủy tinh vào túi:" Cảm ơn Hà tiểu thư, cảm ơn tiểu thư."

Cầm đồ của nàng, mà trong danh sách cảm tạ còn đề nàng ở phía sau.

Dụ Ninh nhìn lướt qua nụ cười rực rỡ của thiếu nữ, trong tư liệu thấy qua nàng ta từng làm mấy chuyện này cũng chỉ cảm thấy ác độc, da mặt dày thôi, không ngờ trình độ tự quen thuộc cũng không kém, giả mạo nguyên chủ đi trường nữ học thay còn thật tự cho mình là nguyên chủ rồi.

"Đề xuống."

Nghe hai chữ này, tiểu Nho ngẩn người, dường như chưa kịp phản ứng ý tứ của Dụ Ninh.

Chủ yếu là bởi vị chủ nhân này của nàng khá dễ bắt nạt, tuy tiện bịa đặt một chút là có thể lấy đồ đặc của bản thân cho người khác, mà nàng cũng đã có thói quen, thích gì, miễn là không quá trái với quy tắc liền ám chỉ Liễu Y đưa nó cho mình.

Chỉ là, bình thủy tinh này nhìn có vẻ khá hiếm có, tiểu Nho do dự nắm nó trong tay áo, đồ đã đến tay thật không muốn lấy ra chút nào, có nó, hẳn là khi nàng ra phủ mấy năm vẫn có thể sống tốt.

"Ta nói đề xuống, người nghe không hiểu sao?"

Dụ Ninh xoay người nhìn về phía nha đầu sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo không mang theo một tia nhiệt độ.

Tiểu Nho bị nàng nhìn đến mức run lên, có chút sợ hãi vị tiểu thư không hề giống quá khứ trước mắt, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, tay đã nhanh chóng đem bình để lại bàn trang điểm.

"Y Y người sao vậy? Cũng không đến mức tức giận đi! KHÔNG giống người chút nào." Bạch Hà thấy vậy, mắt cũng mở trừng trừng, không tin Dụ Ninh sẽ lạnh lùng như vậy chỉ vì một vật ngoài thân:" Cho cũng đã cho, lấy lại là kiểu gì a, Y Y, người đưa tiểu Nho đi, không thấy mắt nàng đã đỏ lên rồi sao?"

Dụ Ninh nhàn nhạt liếc nàng một cái, lặp lại một lần lời nàng vừa nói:" cho cũng đã cho, lấy lại kiểu gì ' người là đang đùa giỡn ta sao? Người nói cho là người, lấy đồ của ta đi cho cũng là người, chẳng lẽ ta từng nói đồ của ta cũng là đồ của người sao?"

"Y Y, người bị bệnh? Đồ của người tất nhiên là đồ của ta, chúng ta chính là tỷ muội tốt nhất!" Nói xong, Bạch Hà lại muốn đi đến kéo tay Dụ Ninh.

Dụ Ninh nghiêng người tránh thoát, cười lạnh một tiếng, cả đời này, nàng chưa từng thấy ai vô liêm sỉ như thế:" Đồ của ta không phải đồ của người."

Giọng điệu rõ ràng: "Dù cho ta có tỷ muội thân sinh thì đồ của ta vẫn sẽ là đồ của ta, không bao giờ là đồ của người khác, huống chi, người chỉ là cô nhi sống nhờ nhà ta."

【 cảnh cáo: trình độ tan vỡ của nhân vật đã đạt đến cảnh giới, xin người chơi tiến hành phân diễn đúng theo tính tình của nhân vật. Cảnh cáo quá mười

lần, trò chơi sẽ lập tức kết thúc. Số lượng cảnh cáo: 1/10】

Nghe được âm thanh cảnh cáo của hệ thống, lỗ tai Dự Ninh tạm thời mất đi thính giác, vì vậy nàng không nghe được những lời phản kích của Bạch Hà sau sự thờ ơ lạnh nhạt của mình.

Bởi vì quy tắc đặc thù nên Dự Ninh không dám nói cái gì trái với tính cách của nguyên chủ nữa, chỉ dùng đôi mắt lạnh băng nhìn Bạch Hà, không nói một câu.

Mà Bạch Hà cũng không chịu nổi ánh mắt như thế, hung hăng trừng mắt nhìn Dự Ninh một cái rồi chạy ra khỏi phòng.

Thật đúng là đi lại tự nhiên vô cùng. Dự Ninh liếc nhìn về mặt tức giận bất bình của người đứng bên, không biết bản thân mà đi trừng phạt con nô tì này thì có thể bị cảnh cáo lần hai không. Nàng còn không biết nhiệm vụ này có mấy kiểu cảnh cáo thế này, cứ tưởng đây là vòng chơi đơn giản nhất từ trước đến nay, quả thật là bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

Nếu như có một quy tắc, vậy thì rất nhiều hành động của nàng đều bị trói buộc, nàng vốn định đánh thắng đánh nhanh, không quanh co lòng vòng, hiện tại thế này, chắc chỉ có thể sử dụng tâm kế, đến chỗ Liễu phu nhân khóc lóc kể lể một lần rồi hơi chút ám chỉ những việc mà con nha đầu tiêu Nho này và Bạch Hà đã làm cho bà ấy biết.

Loại phương thức này thật đúng là phiền toái.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Dự Ninh nhìn qua nhỏ lại lạnh thêm mấy phần, khiến nàng ta rùng mình một cái, thu hồi biểu tình mất hứng trên mặt, run rẩy cúi đầu.

Đồng thời, trong đầu lại nghĩ đến lời Bạch Hà nói, chẳng lẽ liễu y thật sự bị trúng tà, nếu không thì tại sao sẽ khác thường như vậy, còn dùng ánh mắt dọa người như thế nhìn mình.

.....

Ngay lúc đó, Dự Ninh cũng không biết hành động của bản thân khiến sự áy náy của Bạch Hà đối với nguyên chủ đã giảm bớt đi rất nhiều, Bạch Hà nghe nói trường học ở kinh đô có khóa trình khác hẳn những nơi khác liền muốn đi xem, nhưng nơi đó quản lý nghiêm khắc, nếu nàng giả trang thành nha hoàn đi vào, tất nhiên vẫn có thể xem một chút, nhưng làm nha hoàn cái gì, không muốn, vì vậy liền nghĩ ra cái ý tưởng khiến lilexu y sinh bệnh để mình giả mạo nàng ta đi học.

Túi thuốc bột kia là nàng lấy từ trên người sư phụ mang ra ngoài, bởi không biết nên hạ bao nhiêu mới có thể khiến Liễu Y không thể ra khỏi nhà nữa bước nên không cần thận cho nhiều hơn một chút, xem tình hình của nàng ta cũng đủ biết là bản thân đã cho quá tay, nhớ đến việc dùng thuốc đó quá liều sẽ khiến người trúng độc để lại dấu vết, nàng còn sinh ra mấy phần áy náy.

Chỉ là, áy náy là áy náy, nếu Liễu Y đã vì nàng mà chịu nhiều đau khổ như vậy, nàng nhất định phải thật vui vẻ đi học thay nàng, lấy được cái danh cho nàng để chuộc tội.

Dù sao, Liễu Y đi học cũng chỉ là để lấy kiến thức, hai người họ là hai mà như một, những tri thức đó, nàng hấp thu, Liễu Y vì nàng cũng sẽ vui mừng thay.

Mình luôn nghĩ cho nàng ấy, thế mà nàng ta lại nói bản thân là cô nhi ăn nhờ ở đậu, cô nhi cô nhi, loại cảm giác lòng tốt bị dã thú ăn mất này thật quá ư tồi tệ rồi!

Mấy ngày trước, nàng gặp được vị hôn phu của nàng ta còn muốn thay nàng ta khảo nghiệm hắn có tốt hay không, không ngờ xoay người một cái đã bị đối xử như vậy, hừ, sớm biết thế này, ta coi như không thấy, kệ cho nàng gả cho tên nam nhân tồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thế giới đặc biệt (tt)

Đổi một bộ xiêm y, Dự Ninh vốn định đi lên phòng trên tìm mẫu thân nguyên chủ, không ngờ lại bị Liễu Khanh chặn ở cửa viện.

Bộ dáng của Liễu Khanh và nguyên chủ không hề tương tự nhau dù chỉ một phần, đôi mắt hơi nhỏ, khoé mắt rủ xuống thoát nhìn có vẻ không dễ gần, ngũ quan không đẹp, nếu không phải trên người mặc vào lụa là gấm vóc, diện mạo chỉ có thể tính là một thiếu niên bình thường.

Giúp đỡ người ngoại bất nạt muối muối của mình, đúng là một vị ca ca tốt, thấy Liễu Khanh tức giận trừng mắt lên với bản thân, Dự Ninh liền hiểu rõ nguyên nhân, nàng khẽ cười một tiếng, phồng chùng là tin Bạch Hà tức giận chạy ra từ phòng nàng đã truyền đến tai vị này.

“Người nói gì với tiểu Hà đó!” tay áo vung lên, ngón tay Liễu Khanh thẳng tắp chỉ vào chóp mũi thiếu nữ.

Dụ Ninh bình tĩnh hất tay hất ra.” Người chạy đi truyền tin cho người không nói hết cho người sao? Ta còn không biết, trong phủ này còn có cái lệ thiếu gia đi quản chuyện trong viện của muội muội.”

“Thái độ đối đãi huynh trưởng của người là thế này sao!”

So với hân, cô đã có thể nói là ôn tồn hoà nhã đúng không?

Để tránh bị thêm một lần cảnh cáo thoát li tính cách nhân vật, Dụ Ninh không tiếp tục cãi cọ với kẻ này, cô chỉ lạnh lùng quét mắt về phía hân một cái.” Tránh ra, ta muốn đi thảnh thơi an mẫu thân.”

Thân thể Liễu Khanh nghiêng đến chặn đường, khiến Dụ Ninh không thể bước ra ngoài nửa bước, miệng lại không ngừng giáo huấn.” Người nghĩ là tiê Hà là nha hoàn của người sao? Để nguoi có thể tùy ý răn dạy, nàng ấy thiện lương như vậy, bị người đối xử thế không biết đang thương tâm đến mức độ nào, bây giờ người đi theo ta đi xin lỗi nàng ấy.”

Nói xong, tay đã vươn ra nắm cổ tay Dụ Ninh, kéo nàng ra ngoài.

Thân thể hiện tại của Dụ Ninh chính là thân thể được điều chỉnh ý hệt với thể giới thứ nhất, mỗi một vòng chơi đều căn cứ bản thể để cải tạo, sửa chữa, vì vậy đây vẫn là cơ thể của nàng, thế nên, đối với sự lôi kéo của Liễu Khanh, Dụ Ninh vẫn lù lù bất động.

“Người cứ như vậy đứng xem.” Dụ Ninh nhìn về mặt vui sướng khi người gặp họa, đứng bên xem diễn của tiểu Nho.

Nghe lời nàng nói, trong lòng tiểu Nho cứng lại, bỗng cảm thấy thiếu nữ trước mặt đã không phải Liễu Y của quá khứ, nhưng mà, không giống thì đã làm sao, Liễu gia cũng chỉ có một vị thiếu gia là Liễu Khanh, sau khi lão gia đi, chẳng phải mọi chuyện trong cái nhà này đều do thiếu gia làm chủ hay sao, nghĩ đến đây, lại bắt đầu giả vờ giả vịt, nắm ống tay Dụ Ninh đưa về phía Liễu Khanh.” Thiếu gia, ngài cũng không thể đối xử với tiểu thư như vậy, tiểu thư sao có thể đi xin lỗi Bạch Hà được chứ, nàng cũng không có ý nói Bạch Hà là đứa trẻ mồ côi ăn nhờ ở đậu……”

Dụ Ninh hừ một tiếng, nha đầu này, khả năng khuyên can cũng giỏi quá đi.

Quả nhiên, nàng ta chưa nói xong, lửa giận của Liễu Khanh liền bùng hực, ánh mắt nhìn Dụ Ninh như thể hận không thể xé đôi nàng ra.” Thế nhưng người dám nói Bạch Hà là trẻ mồ côi ăn nhờ ở đậu, người dựa vào cái gì mà nói như vậy! Người cho người là ai, bắt quá là nữ nhân bị phá tướng.”

Âm thanh nói chuyện thật lớn thu hút sự vây xem của đám nô tài, Dụ Ninh cảm thấy lửa đã cháy đủ, cũng không kém nhiều liền bỏ tay ra khỏi tay hân, cầm khăn lau mồ hôi không hề có lệ, giọng nói lại lạnh băng băng.” Vì một người ngoài mà người có thể đối đãi với muội muội ruột thịt như vậy.”

“Hừ.” Thấy bộ dáng này của Dụ Ninh, Liễu Khanh cảm thấy bản thân đã thắng lợi trong trận chiến khôi hài này, ánh mắt nhìn về phía Dụ Ninh thể hiện sự khinh thường đến cực điểm.” Sao mẫu thân có thể sinh ra một kẻ bụng dạ hẹp hòi, vì tư lợi như người chứ, nếu có thể, ta thà rằng Bạch Hà mới là muội muội của ta.”

Đuôi lông mày khẽ nhíu, trong tư liệu không đề cập tình cảm Liễu Khanh dành cho Bạch Hà là gì, nàng còn tưởng rằng hân thích nàng ta, nhưng từ bây giờ xem ra, có vẻ cũng không đơn giản như vậy, hân nói, hân tình nguyện Bạch Hà là muội muội của hân, biểu cảm thực chân thực, không một nam nhân nào nguyện ý người mình thương trở thành muội muội của mình cả.

Nghĩ nghĩ, trong đầu Dụ Ninh đột nhiên hiện lên khuôn mặt Cố Ti Vực, đương nhiên ngoài trừ biến thái ra.

Lại nói tiếng, có thể để nữ nhân mình thích gả chon am nhân khác, không phải thẳng góc chính là kẻ điên, nói vậy, liễu Khê thật sự coi Bạch Hà như muội muội để yêu thương, thánh quang của nữ chủ thật lợi hại, có thể khiến một người nam nhân coi muội muội ruột thịt là rác rưởi, cô nương nhà người ta mới là trân bảo.

Liễu Khanh thấy Dụ Ninh không nói gì, tưởng bản thân đã tổn thương được nàng, vì báo thù cho Bạch Hà, sự đắc ý trên mặt như sắp trào ra.” Được rồi, chỉ cần bây giờ người theo ta đi xin lỗi Bạch Hà, sau đó cam đoan về sau sẽ yêu thương muội ấy như tỷ muội, có thứ gì tốt đều cho nàng trước, ta sẽ không so đo với người nữa.”

“So đo cái gì?” Dụ Ninh ngẩng đầu mờ mịt nói.” Vì sao ta phải đưa đồ tốt cho nàng, vì sao ohari yêu thương nàng như tỷ muội ruột thịt, rõ ràng nương chỉ sinh ra một nữ nhi là ta.”

“Người điếc! Lời ta người đều không nghe thấy?”

Liễu Khanh là thiếu gia duy nhất của nhà họ Liễu, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, hơn nữa, nguyên chủ vẫn luôn mang bộ dáng nhu thuận nghe lời, cái gì cũng nhường cho hân ta, để nàng đi hướng đông nàng cũng không dám đi hướng tây, bây giờ bị coi như không như vậy, lại ở trước bao nhiêu hạ nhân, nhất thời, Liễu Khanh không nhịn được giơ tay lên.

“Súc sinh, người buông tay xuống!”

Nghe được giọng nói trung khí mười phần như vậy, thân thể Liễu Khanh khẽ run, lập tức bỏ tay xuống, lui ra một bên ẩn hình thành con chim cú, nếu nói trong phủ này, hân sợ ai nhất thì không ai khác ngoài Liễu lão gia, từ trước đến nay, Liễu lão gia chưa bao giờ vì hân là con trai duy nhất mà nương tay, nói đánh liền đánh đến chết, bảo rằng dù chết vẫn có thể tìm đứa con ở chi dưới đến kế thừa gia nghiệp.

Hơn nữa, nửa năm trước biết được một việc cũng khiến Liễu Khanh tự chột dạ, nhìn thấy Liễu lão gia liền sợ hãi trong lòng.

“Lá gan ngươi to thật, vì người ngoài mà muốn đánh muội muội của mình.”

Liều phu nhân bước nhanh đến bên người Dự Ninh, ôm nữ nhi vào lòng, cũng không như mọi khi nói đỡ cho con khi lão gia giáo huấn hấn, nàng còn tương quan hệ huynh muội hai người họ không tê, không ngờ ca ca lại đi khi dễ, bắt nạt muội muội như vậy.

Khi hạ nhân chạy đến báo, nàng còn không tin, lại ngăn không được lão gia nên đành cùng hấn đến xem tình hình, trên đường lại nghe có nô bộc truyền rằng Liễu Khanh nói Liễu Y sau khi sinh ra, đáng ra nên chìm chết, hấn chỉ mong Bạch Hà làm muội muội của hấn.

Lời truyền đầy tính thổi phồng, thêm mắm dặm muối, tất nhiên nàng vẫn không tin, con nàng chỉ hơi nghịch ngợm, kể cả có bắt nạt muội muội cũng không có khả năng nói ra những lời như vậy, còn gọi người đem tên nô bộc kia trói lại chuẩn bị bán đi.

Không nghĩ tới, vừa đến thì thấy tình cảnh này, huynh trưởng còn đưa tay đi đánh muội muội, đối với những gì nghe được cũng tin thêm vài phần.

“Sao ta có thể sinh ra đứa nghiệt súc như mày, còn không mau quỳ xuống!” Nhìn nữ nhi mảnh mai đứng trước cửa viện, Liễu lão gia tức đến đau cả ngực, không đợi Liễu Khanh quỳ xuống liền một chân giơ lên, đập về phía hấn.

Liều Khanh ngao ngao kêu vài tiếng, không còn nhìn thấy thần thái giễu võ giương oai như trước:” Cha, cha..... chỉ là đùa giỡn với muội muội..... Ngươi đừng đánh ta.....”

Liều Khanh nói xong lại nhìn về phía Dự Ninh, hưng không nghĩ rằng, người ngày thường luôn luôn đứng rạch chắn cho mình mỗi khi mình bị đánh lại đang uy khuất ghé vào lòng Liễu mẫu, đến ánh mắt cũng không thêm hướng về phía này.

Thấy vậy, ánh mắt hấn nảy lên vài phần oán độc, nếu không phải nàng ta khi dễ Bạch Hà, hấn cũng sẽ không chặn đường, càng không bị nhục nhã như thế này.

Sau khi lớn, Liễu Khanh đã lâu không phải quỳ nữa, cảm giác khắp nơi đều có ánh mắt của hạ nhân nhìn về phía này, lại không muốn quỳ xuống.

Liều lão gia nâng tay đánh hấn hai cái” nhìn thế là sao, ý gì, muội muội ngươi bị khi dễ, còn phải chạy ra cầu cạnh cho ngươi à.”

Liều lão gia xuất thân võ tướng, hiện tại mới hơn bốn mươi, thể lực vẫn còn, hai bàn tay này trực tiếp đánh đến mức Liễu Khanh bật cả máu miệng, hấn đau đến hai chân như nhũn ra, bỗng liền quỳ xuống.

“Đừng đánh..... Con biest sai rồi..... “

Thấy hai cái tát đã khiến hấn chảy cả nước mắt nước mũi, Liễu lão gia tức giận, ghé tòm, đá thêm vài đá.

Dù sao cũng là con của mình, Liễu phu nhân cảm thấy đau lòng, thế nhưng lại nhớ đến nữ nhi trong ngực, cũng không can Liễu lão gia dừng tay, mà chỉ nói:” Được rồi được rồi, ngươi muốn dạy con thì tìm chỗ nào mà giáo huấn đi, đừng để nữ nhi nhìn thấy, nàng sao có thể chịu được mấy thứ này.”

Liều lão gia cảm thấy cũng có lý, có lần hấn đang đánh Liễu Khanh, nữ nhi đột nhiên nhào ra che cho huynh trưởng, trúng một cước, nữ nhi da thịt mềm mại, phải dưỡng nửa tháng mới khỏe lại, cũng bỏ chuyện này mà số lần hấn đánh Liễu Khanh cũng ít đi rất nhiều, nhớ tới đây, Liễu lão gia lại hận không thể đập cho thẳng nghịch tử này mấy đá ừa, muội muội nó đối tốt với nó như vậy, nó còn dám nói ra mấy lời lẽ vô liêm sỉ đó.

Kêu hai gã sai vặt lôi cô Liễu Khanh tổng vào từ đường, Liễu lão gia sờ sờ đầu trán an Dự Ninh:” Đầu óc ca ca ngươi có vấn đề, mấy lời hấn nói, ngươi đừng để trong lòng, ta thay ngươi đi giáo huấn hấn.”

Dự Ninh nhẹ nhàng gật đầu một cái, óc lại đang suy xét một việc, nàng cùng Liễu lão gia và Liễu phu nhân đều giống nhau vài phần, có thể nói, nín nhịn mạo của bọn họ, nàng có thể khẳng định bọn họ chính là cha mẹ của khối thân thể này.

Trong khi đó, so về mặt mũi, lúc ban đầu, nàng chỉ cảm thấy Liễu Khanh không giống nguyên chủ một chút nào, không nghĩ đến, hấn cũng chẳng giống hai vợ chồng Liễu gia dù chỉ một chút.

Vợ chồng Liễu gia cso diện mạo được coi là xuất chúng, mà Liễu Khanh lại như con nhà người khác.

Nghĩ đến đây, Dự Ninh thử đem mặt Bạch Hà để một bên, so sánh với Liễu Khanh. Việc này thật đúng là khiến nàng phát hiện hai người đó có vài phần tương tự, tuy bộ dáng Bạch Hà khá thanh tú nhưng ngũ quan bọn họ không hề thiếu điểm giống nhau, ví dụ như hình dạng mũi, khuôn mặt, còn cso cái trán hẹp và lỗ tai dầy.

Chỉ là, Bạch Hà phát triển tốt hơn một chút.

Nếu mọi chuyện đều đúng với suy nghĩ của nàng thì hành động của Liễu Khanh hợp lý hơn rất nhiều, hấn thương Bạch Hà nhiều hơn nguyên chủ bởi vì căn bản, Bạch Hà mới là muội muội ruột thịt của hấn.

.....

“Ngươi nói xem có chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Nho run run quỳ dưới đất, sợ tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên.

Dụ Ninh hoàn hồn nhìn thoáng qua Liễu phu nhân, nàng nên làm gì để lộ manh mối cho Liễu mẫu, hơn nữa tin tưởng những gì nàng nói để đi tìm manh mối, hay bản thân cứ kiểm chứng có để xác nhận phán đoán rồi mới lựa thời điểm nói cho bà.

Thấy Dụ Ninh quay qua nhìn mình, Liễu phu nhân còn tưởng nàng lại đang đau lòng cho hạ nhân, đưa tay sờ đầu nàng trấn an.

“Nương biết người tâm địa thiện lương từ nhỏ, tính cách nương cũng như vậy, nữ nhi ngoan, người cũng biết khi mình đối tốt với một người khác cũng sẽ không khiến họ đối tốt lại với mình, nương từng khổ vì điều này, không muốn nữ nhi của mình cũng như vậy, ta còn tưởng ở trong phủ sẽ bảo vệ được người, người không biết cũng lòng người hiểm ác cũng không sao cả, nhưng không ngờ người lại bị đám nô tài này bắt nạt đến vậy.”

Nói xong, Liễu phu nhân lập tức nổi giận đùng đùng ném một chén trà về phía tiểu Nho.” Người nói rõ xem có chuyện gì xảy ra! Không nói là không muốn lười của mình nữa rồi!”

Nước trà nóng giọt thẳng lên đầu, tiểu Nho đau hô vài tiếng lại không dám đút tay lên sờ, chỉ sợ Liễu phu nhân thật sự cắt đầu lười mình đi.

Cha mẹ nguyên chủ thật tốt, nhớ lại kết cục của nguyên chủ trong tư liệu, Dụ Ninh thật không hiểu, cso một cặp phụ mẫu hết lòng che chở như vậy, sao nguyên chủ vẫn có thể đi đến bước đường đó.

Bất quá, trong tư liệu chưa đề cập đến những gì Liễu gia gặp phải sau này, hẳn là đã vấp phải cái gì, bằng không, Liễu gia chỉ kém Trần Nam vương phủ một chút, cũng không hải không có quyền lên tiếng, nữ nhi sống không tốt ở đó, sao bọn họ cso thể không biết được điều gì, thế nhưng những thông tin nàng nhận được lại chưa từng nói qua việc Liễu phụ Liễu mẫu đi đến vương phủ gặp nguyên chủ, chỉ có nguyên chủ vào vương phủ rồi chưa từng ra ngoài, đến cuối cùng, khi nàng bị đuổi ra thì Liễu gia đã về tay Liễu Khanh rồi.

Hai vợ chồng Liễu gia đều có thân thể khoẻ mạnh, cũng không có khả năng đột nhiên nhiễm phải bệnh hiểm nghèo, vậy thì chỉ có bỗng gặp tai hoạ bất ngờ.

.....

Sau đó, tiểu Nho không dám giấu giếm đem mọi chuyện nói ra, bởi vì sợ thù địch của Liễu phu nhân mà đến việc bản thân muốn lấy bình thủy tinh của Dụ Ninh cũng phơi bày.

Nàng càng nói, Liễu phu nhân càng tức đến phát run, tuy từng tưởng đến cách thức của đám nô cộc nhưng đến khi nghe chi tiết, nàng vẫn không không chế được mà giận dữ.

Nàng tạo ra oan nghiệt gì mà sinh ra một đứa ăn cây táo rào cây sung như vậy.

Ấm trà trên bàn bị Liễu phu nhân dùng sức ném xuống, nện trên đầu tiểu Nho, thấy nàng chảy máu đầy đầu ngã xoài trên nền đất vẫn không bót hận.” Liễu gia cho người ăn cho người mặc, có lỗi gì với người sao, người còn dám tác oai tác quái trên đầu tiểu thư, không biết còn tưởng người là công chúa.”

Tiểu Nho quỳ trên đất run lên cầm cập, chỉ chốc lát sau, trong phòng đã tràn ra một mùi thối.

Liễu phu nhân ghét bỏ che mũi.” Người tới, kéo nàng ta xuống, nếu nàng ta đã muốn làm tiểu thư như vậy thì giao cho nàng ta ra ngoài.”

Nàng đắc tội Dụ Ninh, Liễu phu nhân tất nhiên không thể để nàng ta gả cho phú thương làm tiểu thiếp, để nàng ta được sống nhưng lựa, có nha hoàn gì đó, vậy chỉ còn có bán đi làm kĩ nữ.

Tiểu Nho sợ đến mức điên cuồng, liều mạng giãy giụa cầu xin.

“Tiểu thư, tiểu thư, cứu cứu em..... Ô Ô, tâm địa tiểu thư thiện lương nhất.....Đều là Bạch Hà, nàng ta cho ta bạc..... Bạc..... cứu cứu ta-----“

Nô bộc tuy tay cầm miếng giẻ chặn miệng nàng lại, thấy nàng ta còn giãy giụa không ngừng liền vùng hai bàn tay, sức bà ta vốn lớn, hai bàn tay trực tiếp khiến người hôn mê bất tỉnh.

“Ta sẽ không bán nàng đến nơi dơ bẩn, chỉ đùa đùa nàng da một chút thôi.” Liễu phu nhân thấy Dụ Ninh nhìn tiểu Nho bị tha đi, lại nghĩ đến tính cách của nữ nhi, liền thờ dài nói.

Đây là lần đầu mình ed loại cổ đại, nếu ai thấy xưng hô hay bất kì cách nói gì không hợp lí thì có thể góp ý nhé, để lấy kinh nghiệm ý mà. Minh giới không, khen mình đi. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thế giới đặc biệt (tt)

Nữ nhi của bà hẳn là đã bị bắt nạt thật nhiều, nếu không, với tính cách bình thường, nàng đã sớm đứng ra cầu xin cho ca ca và đứa nha hoàn kia, sao có thể giống như hiện tại, ngồi một bên trầm mặc không nói gì.

Thấy bộ dáng đó, tâm trạng của Liễu phu nhân vừa mừng vừa khổ sở, mừng chính là bởi sau chuyện này, nữ nhi của mình đã lớn thêm một chút, khổ lại là bởi thứ thúc đẩy nàng lớn lên chính là chuyện đã kích đến trái tim nàng.

Liễu phu nhân an bài xong tất cả liền vẫy lui đám người hầu, muốn ngồi nói chuyện với nữ nhi một chút, đồng thời khuyên bảo, an ủi nàng, lại không ngờ chưa nói được mấy câu thì Dự Ninh đột nhiên tiết lộ một việc khiến chính bản thân bà hoài nghi lỗi tại mình có vấn đề.

Hai người ngồi trong đình, gió thổi nhẹ nhẹ, màn lụa phiêu động, chung quanh yên tĩnh đến mức chỉ nghe tiếng cá bơi lội và tiếng côn trùng rả rích kêu to.

Cổ họng Liễu phu nhân có chút khô khốc, nếu bình thường nghe được loại chuyện này, kể cả có là đứa trẻ mà bà yêu thương nhất đi chăng nữa thì vẫn phải khiển trách nó, nhưng nghĩ đến việc nữ nhi vừa mới gặp chuyện như vậy, hơn nữa, tính cách khác biệt giữa quá khứ và hiện tại, lời nói đến miệng lại ngừng, không biết thốt lên thế nào.

Dự Ninh nói: "Liễu Khanh không phải con của Liễu gia."

Dự Ninh nhìn đôi mắt của Liễu phu nhân, hiểu được sự rối rắm trong lòng bà, cho dù là ai đi nữa thì đứa trẻ mình đã nuôi được hơn mười năm bỗng bị nói không phải con mình, không ai có thể tin được, thế nhưng, nàng cũng không cần bà phải tin tưởng ngay, chỉ cần chôn một hạt giống hoài nghi trong lòng Liễu phu nhân, để bà ấy chú ý hơn về Bạch Hà và Liễu Khanh là được.

Đợi đến khi nàng tìm được chứng cứ chứng minh thì có thể để Liễu Khanh trải nghiệm kiếp sống đau khổ của nguyên chủ trước kia rồi.

Đuổi ra khỏi nhà, phẩy bỏ cánh tay.

Theo Dự Ninh, kể cả nguyên chủ không phải muội muội ruột thịt của hắn thì chỉ ít cũng là người đã chạy theo gọi hắn ca ca hơn mười năm, nếu hắn lo cho muội muội ruột thì có thể cho nàng một khoản tiền rồi để nguyên chủ rời Kinh Thành là được, hà cớ gì phải làm ác như vậy.

Dĩ nhiên cũng có khả năng là sau khi Liễu Khanh lên làm chủ Liễu gia, sợ người ngoài phát hiện bản thân không mang dòng máu nhà họ Liễu nên muốn nhỏ cò tận gốc, khiến Liễu gia chết sạch.

"Y Y, kể cả hắn không hiểu chuyện thì cũng là...."

Liễu phu nhân chưa nói xong, Dự Ninh liền đánh gãy lời bà: "Chính tai con nghe thấy Bạch Hà nói với hắn như vậy, bây giờ nhớ lại, mẹ, người không cảm thấy đáng đáp hai người họ rất giống nhau sao?"

Từ lúc làm nhiệm vụ đến giờ, đây là lần đầu tiên Dự Ninh tiếp nhận một thân thể mà nguyên chủ còn cha mẹ, nàng những tưởng sẽ không thể phát ra chữ mẹ thành lời, không ngờ lại có thể thốt lên đơn giản, nhẹ nhàng như vậy.

Liễu phu nhân nhìn chăm chăm mặt con như thể muốn nhìn xem ở đó có sự giả dối, lừa bịp nào không, mày nhử lại thành một chữ 川, dường như đang suy tư những lời nàng nói.

【cảnh cáo: trình độ tan vỡ của nhân vật đã đạt đến cảnh giới, xin người chơi tiến hành phân diễn đúng theo tính tình của nhân vật. Cảnh cáo quá mười lần, trò chơi sẽ lập tức kết thúc. Số lượng cảnh cáo: 2/10】

Dự Ninh không ngờ bản thân lại lấy được một lần cảnh cáo nữa, chỉ là lời đã ra khỏi miệng, nàng đành ngồi im re coi như xong.

"Có ai nghe được nữa không? Cụ thể nói cái gì?" Sắc mặt Liễu phu nhân có chút trắng bệch, nhà họ Liễu, bất kể là dòng chính hay dòng thứ thì bọn trẻ, diện mạo ai kém cỏi nhất thì chỉ ít cũng được xét vào hàng thanh tú, hơn nữa, đúng thật là bộ dáng của Liễu Khanh không giống bà và tướng công, ngược lại lại có chút giống bà vú trước kia từng cho bú, ngày trước, bà còn tự an ủi bản thân rằng, uống sữa người nào thì đáng đáp tương tự người ấy mà thôi, đến lượt con gái thì là chính bà cho sữa rồi, bây giờ nghe lời nữ nhi nói vậy, chẳng lẽ, Liễu Khanh không giống hai vợ chồng họ là bởi nó vốn dĩ không phải con của hai người.

Dự Ninh khẽ cúi đầu, không có ý định tăng thêm một lần cảnh cáo nữa, tấm khăn trên tay không ngừng bị nhàu nát như thể đang ảm đạm điều gì.

Liễu phu nhân tất nhiên sẽ chú ý đến hành động này của nàng, nghĩ đến cái gì, ánh mắt bà lại dời về phía những vết sưng trên mặt con: "Có phải là mụn lại ngứa rồi, đều là ta không tốt, quên mất thân thể con còn chưa khỏe lại dẫn con đứng ra gió như thế này." Nhớ lại bộ dáng khó chịu của con, Liễu phu nhân chẳng dám nói thêm điều gì nữa, nhanh chóng lôi kéo nàng về sân viện.

"Mẹ, thật là ngứa....." Dự Ninh cắn môi chịu đựng, giơ tay lên, nàng từng thấy những vết tích này trên tay nguyên chủ, hẳn là nguyên chủ đã dùng biện pháp này để khống chế bản thân không đưa tay gãi mặt.

Dự Ninh không ngờ là một khi con ngứa đã trỗi dậy thì khó chịu muốn chết, lúc này, đầu đã nhanh chóng tìm kiếm đồ trong không gian, tìm thứ khiến Bạch Hà cũng có thể cảm giác sự ngứa ngáy này một chút.

Mất nóng lên, Liễu phu nhân dùng khăn拭 tay con một vòng, vì chuyện này mà đến cuối cùng, sau khi rời khỏi viện của Dự Ninh, bà cũng không nhắc đến Bạch Hà và Liễu Khanh nữa.

Dự Ninh vào phòng liền bôi một tầng thuốc, ngứa đã giảm xuống, thấy Liễu phu nhân đi, lập tức thử bản thân một chút.

Nắm tảng đá trong sân, bàn tay dùng sức, tảng đá hoá thành bột trôi qua kẽ tay.

Làm xong cũng không thấy hệ thống nhảy ra cảnh cáo, xem ra, chỉ khi có người khác nhìn thấy, còn nếu nàng bí mật làm thì không được coi là tan vỡ hình tượng nhân vật.

Kiểm nghiệm xong, Dự Ninh yên tâm hơn rất nhiều, nếu đến cả làm việc trong bóng tối cũng phải đi theo tính cách của nguyên chủ thì rất nhiều thứ nàng đều không thể thực hiện được, ví dụ như việc tìm chứng cứ.

Một đêm đi qua, người trong sân lại đổi một lần, đám trước không bán thì đuổi, kẻ mới đến đều swoj thủ đoạn của Liễu phu nhân, khi phục vụ cho Dự Ninh đều mang bộ dáng run rẩy, nom nớp lo sợ, điều này cũng giúp Dự Ninh bớt đi thật nhiều phiền toái.

Chỉ là, cũng không biết Liễu phu nhân đối phó với Bạch Hà như thế nào, Dự Ninh nghỉ ngơi trong viện một ngày cũng không thấy ả ta, thật may là vòng này không giới hạn thời gian, nếu không, nàng quả thật sẽ nhịn không được mà chủ động đi tìm Bạch Hà rồi.

Lại liên tục sống yên bình như vậy qua hai ngày, mặt Dự Ninh đã tốt hơn rất nhiều, chỉ còn một tầng vết nhỏ nâu nhạt, lúc này, nàng không gặp được Bạch Hà, cũng chưa gặp được Liễu Khanh, mà lại đợi được đến một người khác.

.....

Sau khi nghe Dự Ninh nói, mặc dù Liễu phu nhân nhịn được không tiếp tục hỏi thêm về vấn đề này nhưng nó vẫn luôn canh cánh trong lòng, càng nghĩ càng thấy Liễu Khanh và Bạch Hà giống nhau, Liễu Khanh thì từ nhỏ đã hẹp hòi, khi chơi với YY, chẳng có việc gì cũng thích giành đồ của em, còn chưa thấy nó đối tốt với ai ai như với Bạch Hà, vốn dĩ, bà tưởng là do tình yêu, mà không nghĩ nó coi Bạch Hà làm muội muội ruột thịt.

Hơn nữa, bà lại nhớ tới những lần Liễu Khanh lấy không ít đồ tốt từ bà, bảo rằng muốn tặng cho muội muội, bà còn cảm thấy tình cảm hai huynh muội thật tốt mà đưa ra không ít, qua một thời gian lại thấy chiếc trâm cài tóc mình cho đang ở trên đầu Bạch Hà, còn tưởng rằng đây là YY tặng Bạch Hà, dù không nói ra nhưng lòng vẫn có chút không thoải mái.

Bây giờ nhìn lại, sợ rằng chỉ là Liễu Khanh không đưa YY mà đem tất cả chỗ đó cho “muội muội” kia rồi.

Trong lòng nghĩ nhiều, bộ dáng lo lắng trùng trùng của Liễu phu nhân khiến Liễu lão gia còn tưởng nữ nhi xảy ra chuyện gì, liền quán lấy Liễu phu nhân hỏi cả đêm

Liễu phu nhân càng nghĩ càng không đúng, trái tim lo sợ vô cùng, nếu Liễu Khanh không phải con của bà thì con bà đang ở đâu? Bị dây dưa thăm hỏi, nhất thời không nhịn được liền nói ra toàn bộ.

Liễu lão gia nghe xong, trầm mặc một hồi, tưởng đến việc nhi tử mình nuôi hơn chục năm lại không phải con mình, cổ họng cũng thắt lại.

"YY nói là chính tai nó nghe thấy?"

"Vậy còn giả được sao, cũng không biết có phải do nữ nhi nghe lầm không?"

Nói xong câu đó, Liễu lão gia mặc áo khoác liền đứng lên, Liễu phu nhân không rõ chuyện gì, thấy động tác của ông liền hỏi: "Ông đang làm gì vậy?"

"Tìm người tra một chút, nếu không chúng ta sao có thể an tâm mà ngủ." Nói xong liền gọi đầy tớ tâm phúc đến thư phòng, tới nửa đêm mới trở về,

Mà Liễu phu nhân cũng không ngủ, mở to mắt chờ ông.

Liễu lão gia bị bà àm sợ hết hồn: "Khuya rồi không ngủ còn làm gì?"

"Ông không thể an tâm nghỉ ngơi, chẳng lẽ tôi có thể, ông nói xem, Bạch Hà và Khanh nhi giống nhau như vậy có phải do trùng hợp hay không? Nói không chừng là YY nghe nhầm, thế nào thì cũng được 17 năm, kể cả hấn có như thế nào thì tôi cũng không muốn mất đi đứa con trai này."

"Ngủ đi, ngày mai nói không chừng liền có tin tức." Liễu lão gia thở dài một cái, đắp chăn cho bà, trầm giọng nói. Đến cuối cùng thì cũng đã nuôi nấng bao năm, dù hay đánh thật nhưng ông và Liễu phu nhân đều giống nhau, 17 năm, sao có thể không có tình cảm chứ, ông cũng không muốn mất đi đứa con trai này.

Một đêm đi qua, hai vợ chồng ngủ cũng không ngủ, mở to mắt đến lúc trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thế giới đặc biệt (tt)

Thế nhưng, dù trời đã sáng nhưng tin tức cũng không thể trở về nhanh như thế.

Liều phu nhân vốn định đuổi Bạch Hà ra khỏi Liễu phủ, nhưng vì muốn tra xét thân phận của Liễu Khanh nên mới tạm thời giữ nàng ta lại, chỉ phái hai mama thân thể cường tráng đến trông coi, không cho phép nàng ta chạy loạn.

Sau khi Liễu phu nhân dùng thủ đoạn sấm rền gió cuốn chinh đồn lại Liễu phủ, có không ít người không dính líu nên đã đi tố cáo Bạch Hà, chuyện Bạch Hà giả mạo Liễu Y đi học vốn không phải điều gì bí ẩn cho cam, chưa đến trưa hôm sau thì đến cả việc khi đến trường, nàng ta làm cái gì, Liễu phu nhân cũng đã biết rõ ràng.

Bạch Hà chỉ sống nhờ Liễu phủ, tất nhiên không có nha hoàn, nhưng sau khi vào trường, nàng ta phát hiện tất cả mọi người đều mang theo một nha đầu nên cũng chạy đi mượn Liễu Y một đứa. con nha hoàn kia cũng không phải người thuộc dạng an phận, muốn ra ngoài, vậy nên, khi Bạch Hà vừa đưa ra yêu cầu liền chủ động đứng ra xin theo.

Nghe đến đây, Liễu phu nhân đã tức giận đến mức ném vỡ mấy cái ly, đặc biệt lại nghe tin Bạch Hà giả mạo nữ nhi đi cải vã với con rể tương lai, bà chỉ muốn chạy đến xé tan xác ả ta ra.

Nha đầu kia vừa thấy chuyện không ổn liền thú nhận thật nhiều chuyện, không trung thành, còn theo kiểu gió chiều nào theo chiều đấy, tất nhiên Liễu phu nhân không có ý định lưu lại sử dụng, vốn chỉ định bán đi, nhưng nhớ đến Bạch Hà, bà chỉ đành dọa phạt một phen rồi để nó tiếp tục đi theo bên người Bạch Hà.

.....

Dụ Ninh không biết đã trúng chiêu lúc nào, chỉ biết khi phát hiện không hợp lí thì cả người đã không thể động đậy, hơn nữa, miệng cũng không thể phát ra được thanh âm nào.

Chung quanh tối đen như mực, chỉ có từng luồng trăng bạc nhạt nhẽo xuyên qua khe cửa sổ mới giúp nàng mơ hồ nhìn thấy bóng người đứng trước giường mình.

Nàng mới tới cổ đại ba ngày thì gặp phải hái hoa tặc, đúng là vận số quá tuyệt vời.

Cái bóng kia đứng im hồi lâu, dường như đang quan sát, dù không nhận rõ ngũ quan nhưng Dụ Ninh vẫn cố gắng trợn to mắt, mặc dù khả năng dùng ánh mắt đẩy lùi một người là rất nhỏ nhưng cũng không thể nhắm mắt làm như không thấy, phải không?

Loại thuốc mê này, được tính rất mạnh, Dụ Ninh vận hành tinh khí trong cơ thể hòng đẩy lùi thuốc ra ngoài, mắt cả nửa ngày mà mới chỉ làm mất đi một phần nhỏ, với cái tốc độ này, nếu muốn hoạt động bình thường, hẳn là phải đợi đến tận trời sáng.

Mà tên kia thì dường như cũng không có ý định nhìn cô cho đến gà gáy, Dụ Ninh thấy hần khom người nhích gần đến bên mình.

Hơi thở ẩm áp rơi bên người, ngựa ngửa khiến Dụ Ninh muốn gãi.

"Tiểu thư thật xinh đẹp."

Âm thanh khàn khàn trầm thấp, quen thuộc khiến Dụ Ninh nổi một tảng da gà.

Tên cận bã kia dừng lại bên tai nàng mấy giây:" Lỗ tai này thật đẹp."

Nói xong, thân thể hơi nhích về phía trước một chút, cách mặt nàng nửa ngón tay thì dừng lại:" Mắt cũng thật đẹp."

Khoảng cách này khiến Dụ Ninh có thể trông thấy bộ dáng đại khái của hắn, nhìn ngũ quan quen thuộc kia, Dụ Ninh cũng không biết tại sao mà trái tim đang thất chặt lập tức buông lỏng xuống dưới, đôi mắt trợn trắng hướng về phía dưới.

Túc Thương vốn định sờ đôi mắt kia, nhưng ngón tay duỗi ra một nửa, lại nhớ đến việc bản thân đang ở trong một cơ thể bản thiêu, liền dừng hành động.

Lại nói, vận khí của hắn cũng thật tốt, hai lần chơi, thân thể có thể phù hợp với bản thân đều như vậy, nhớ đến lúc vừa tiến vào đây lại thấy nơi nào đó ngẩng cao đầu, thật không còn lời gì để miêu tả nữa.

"Tại sao không nhìn ta?"

Giọng nói thật uất ức, như thể việc bản thân nửa đêm xông vào khuê phòng mà không được chủ nhân đối đãi cẩn thận là một chuyện vô cùng xấu xa vậy.

Thấy mắt Dụ Ninh vẫn không nhúc nhích, nam nhân không chịu thua kém nhích mắt xuống dưới, Dụ Ninh nhìn gương mặt đỏ của hắn liền dời ánh mắt về vị trí bình thường, nam nhân lại nhàm chán đuổi theo, mấy lần như vậy, Dụ Ninh dứt khoát nhắm mắt vào.

Túc Thương cười khẽ một tiếng, "Tiểu thư thật vô tình, tiểu sinh ngưỡng mộ tiểu thư đã lâu, thật vất vả lấy chút dũng khí lên vào khuê phòng tìm người, ai ngờ tiểu thư lại đối xử với ta như vậy."

"Cũng được cũng được, tiểu thư chỉ là đang xấu hổ mà thôi, tiểu sinh đi nhiều thêm vài lần, tiểu thư quen ta rồi, nhất định sẽ nguyện ý nói chuyện với ta." Nói xong, Túc Thương rút quạt bên hông ra, vỗ nhẹ hai nhịp bên cổ thiếu nữ.

Dụ Ninh ngửa hòng, lại phát hiện bản thân đã có thể lên tiếng.

Thấy thế, Túc Thương đặt quạt đến bên miệng nàng:" Tiểu thư, người phải biết rằng nếu để ai khác phát hiện tiểu sinh đang ở phòng mình, chuyện này không hay ho cho lắm."

Nói xong, nắm quạt dịch ra xa, hẩn híp mắt nhìn cán quạt một cái, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên trên, quả nhiên cảm nhận được một hương vị thơm ngọt tàn dư nơi đó.

Bởi vì xung quanh quá tối nên Dụ Ninh không phát hiện động tác này của hắn, ánh mắt Túc Thương lại càng chẳng thêm kiêng dè gì quét tới quét lui trên người nàng, cho đến khi hương thơm trên quạt phai nhạt tan biến, mới dặt nó lại bên hông.

"Kim Nguyên?" Dụ Ninh hạ thấp giọng, nhẹ nhàng kêu một tiếng,

"Tiểu thư có thể gọi tiểu sinh là..... " Tay tê rần, đây là hệ thống đang nhắc nhở hắn không thể đem tên thật nói ra, nhử nhử mày." Ca ca."

Ca ca muội muội người!

Dụ Ninh coi như không nghe thấy:" Người đến đây làm gì?"

"Gặp người."

"Nếu đã như vậy, nói cho ta biết một chút về trò chơi đi."

Túc Thương lướt quạt qua chiếc đồng hồ ẩn trên tay nàng:" Đợi một ngày trời trong nắng ấm, ta sẽ tỉ mỉ nói cho tiểu thư mọi chuyện."

Đuôi lông mày run rẩy, Túc Thương vừa viết trên tay nàng một chữ.

"Coi"

Chữ này ý là giám thị sao? Nếu như hệ thống có chức năng theo dõi thì điều này liên quan gì đến game, chẳng lẽ trò chơi có gì mờ ám. Hay là..... Dụ Ninh cảm giác cán quạt vẫn chưa rời cánh tay mình, Túc Thương vẫn về lĩnh tính trên đó, hay là hắn chỉ đang lấy cớ để giờ trò lưu manh mà thôi.

"Nhiệm vụ lần này, người muốn ta giúp sao?"

"Không cần." Sau khi nói xong, Dụ Ninh nghĩ một chút rồi lại nhìn hắn một cái, "Tự quản tốt bản thân đi, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa."

"Vậy chắc là ta sẽ không nhận được rồi, dù sao thì nhiệm vụ này cũng không tính thời hạn, không bằng tiểu thư và tiểu sinh cứ ở đây lâu chút bồi dưỡng tình cảm."

Dụ Ninh mặc kệ hắn, cũng không biết hắn ta đột này bị làm sao, nói thật nhiều chuyện khiến người ta phiền chán, càng làm cô nhớ đến Cố Ti Vực của thế giới thứ nhất, tuy tên đó có đáng ghét một chút nhưng mà ít nhất hắn còn ít nói.

Tựa hồ nghe được tiếng lòng của Dụ Ninh, khoảng thời gian sau đó, Túc Thương không nói thêm gì nữa, nếu như không phải vẫn cảm nhận được có một tầm mắt vẫn dừng lại trên người mình, nàng còn tưởng tên chết tiệt này đã tự biết thời biết thế mà rời đi rồi.

Dụ Ninh cố chống giữ một hồi, cuối cùng vẫn mệt mỏi nhắm mắt ngủ, khi tỉnh lại, Túc Thương đã không còn ở đây nữa.

.....

Bởi vì chuyện đã qua thật lâu nên việc tra xét thân phận của Liễu Khanh tiến triển thật chậm chạp, càng ngày, Liễu phu nhân càng nóng lòng hơn, miệng cũng vì vậy mà phồng rộp hai chỗ, lại thấy Liễu lão gia bận rộn chuyện triều đình, không biết đến bao giờ mới có thời gian rảnh để cùng bà tìm hiểu việc này, liền nghĩ đến một biện pháp có thể nhanh chóng chứng minh tất cả.

Nếu như Bạch Hà và Liễu Khanh thật sự là huynh muội thì khi hai người đó gặp mặt riêng, nhất định sẽ nói cái gì đó, vậy cứ để họ có cơ hội gặp nhau đi, xem xem có phải Y Y đã nghe nhầm hay không.

Chuyện này, vốn dĩ, Liễu phu nhân định tự xử lý một mình, nhưng khi đi thăm Dụ Ninh, bà đã lỡ nói lộ miệng, thành ra người vẫn luôn núp trong bóng tối nhìn lên Dụ Ninh cũng biết.

Bởi khẩn trương, nên đa số thời gian, Liễu phu nhân đều đến xem con gái ở một mình có phải chịu uất ức gì hay không, tiện thể chia sẻ với con chứ không giữ điều gì, vì vậy, Dụ Ninh không nhận được cảnh cáo tan vỡ của hệ thống.

Đầu tiên, bà để một trong hai ma ma canh chừng Bạch Hà vô tình cho nàng ta biết chuyện Liễu Khanh bị Liễu lão gia xử phạt, đem tình cảnh thiếu gia phác hoạ càng thêm đáng thương, rồi để họ buồng lòng chuyện trông nom ả.

Quả nhiên, sau khi Bạch Hà biết Liễu Khanh vì nàng ra mặt mà bị đánh đến trọng thương, hơn nữa còn bị ném đến từ đường liền luống cuống, có cơ hội liền chạy đến từ đường xem sao.

Liễu phu nhân ngồi cùng Dụ Ninh ở phòng kế bên, nghe bên kia vang tiếng động, Liễu phu nhân liền khăn trương nắm tay nữ nhi.

Dụ Ninh vỗ vỗ bà, không nói thêm gì. Bởi vì bất kể kết quả có ra sao thì trong mắt nàng, Liễu Khanh nhất định phải chết, vậy nên, dù hần có là con trai nhà họ Liễu hay không thì khi nàng đưa suy đoán của mình ra cho Liễu phu nhân biết, tương lai của hần đã được định đoạt rồi.

Chỉ là, Bạch Hà cũng không làm cô phụ niềm kỳ vọng của nàng, vừa đẩy cửa ra một cái liền lớn tiếng gọi một tiếng “Ca ca”.

Thương thế của Liễu Khanh cũng không nghiêm trọng như mấy ma ma kia kể, chỉ là bởi quý ở từ đường mấy ngày nên trông có chút tiêu tụy, uể oải mà thôi.

Nhìn thấy Bạch Hà, Liễu Khanh vui mừng, "Nhiều ngày như vậy cũng không thấy người đến xem ca, ta còn tưởng rằng người quên vị ca ca này rồi."

Mặc dù là lời oán trách nhưng sự thân cận trong đó, ai cũng có thể cảm nhận được.

Nói đến đây, nước mắt Bạch Hà liền rơi xuống, từng giọt từng giọt đầy uất ức:" Ta bị cảm xúc..... Liễu gia nghĩ ta là nha hoàn nhà bọn họ sao! Ta còn không biết bản thân đã làm sai cái gì, họ liền sai hai ma ma trông coi ta, nếu không phải vì thương thế của ta vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn thì ta thật muốn đánh ngã cả hai mục giả đó."

Liễu Khanh thấy nước mắt nàng rơi liền hoảng loạn, vốn đang ngồi chồm hổm liền nhòem dậy, lấy ống tay áo lau nước mắt cho nàng:" Được rồi, muội muội của ta, ca ca hứa với người, khi nào ta ra ngoài, ta nhất định sẽ giúp người dạy dỗ con Liễu Y đề tiện kia."

Liễu phu nhân nghe được được đoạn đối thoại của hai người, đôi mắt đẹp trừng lớn, tức giận vò nát khăn tay. Neesy không phải có Dụ Ninh ở bên ngăn cản, có lẽ bà đã không nhìn được xông ra ngoài rồi.

"Vẫn là ca ca tốt với ta nhất." Bạch Hà thút thít làm nũng, nờ nụ cười." Cũng không biết Liễu Y làm sao vậy, đột nhiên thái độ dữ dằn với ta, ta đã chia ca ca cho nàng ta, còn khảo nghiệm hôn phu hộ nàng ta, vậy mà lại bị đối xử như thế, còn nói ta chỉ là loại ăn nhờ ở đậu! trước kia ta còn tưởng nàng ấy là một cô gái thiện lương, không ngờ tất cả chỉ là giả dối."

"Nàng ta thiện lương cái gì, chỉ là nhát gan mà thôi, làm sao sánh được với tiểu Hà của nhà chúng ta, tiểu Hà mới là cô gái thiện lương nhất."

Bạch Hà cười ngọt ngào hai tiếng, "Liễu bá mẫu và bá phụ hần là cũng bị Liễu Y lừa nên mới đối xử với ca như vậy, không được, ta muốn chạy đi giải thích cùng bọn họ, không thể để họ chỉ nghe lời từ một phía, ca ca hiểu kính hai người đó như vậy, quả thật là như thể đối xử với phụ mẫu thân sinh, đáng ra họ cũng nên đối tốt với ca mới đúng....."

Những lời còn sót lại, Liễu phu nhân cũng không nghe nổi nữa, trong đầu dường như có một tia chớp, khiến cả người bà đều tê dại.

Quả thật coi bọn họ như phụ mẫu thân sinh.....

Y Y thật không nghe lầm, Liễu Khanh không phải con trai nhà họ Liễu

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Đến buổi tối, cảm giác quen thuộc kia lại đánh úp tới, Dụ Ninh tròn trĩnh cả mắt, không ngờ bản thân ăn bao nhiêu thuốc giải độc rồi mà vẫn bị trúng chiêu thế này.

Khi Túc Thương bước vào liền nhìn thấy một chiếc bánh chưng được gói cực kì chặt chẽ, khoé miệng hần không ngừng giờ lên." Tiểu thư không nóng sao?"

Dụ Ninh cũng cảm thấy hành động của mình có chút ngu xuẩn, nhưng trước khi đi ngủ, nghĩ một hồi, nàng vẫn mặc thêm vài bộ y phục, nếu không, đến ngủ cũng không ngủ được.

Túc Thương thấy nàng trừng mắt như có lời muốn nói, chiếc quạt quay trên tay vài vòng:" Tiểu thư, nếu nàng muốn nói gì với tiểu sinh, thì hãy nháy mắt mấy cái."

Dụ Ninh trừng mắt nhìn.

Thấy thế, Túc Thương cười khẽ một tiếng, "Tiểu thư, nàng muốn im lặng truyền đạt sao?"

Dụ Ninh không ngờ bị hấn sắp đặt rơi xuống hố như vậy, trừng mắt nhìn kẻ đáng ghét trước mắt, có khi hấn nói thế nhưng cũng chỉ định trêu chọc bản thân mà thôi.

Túc Thương không dám đùa quá mức, dù sao cũng không thể để nàng biết bản tính của mình nhanh như vậy, vì vậy liền ddiern vài cái vào cổ nàng." Muốn nói cái gì?"

"Tại sao phải làm vậy với ta?" Bởi gương mặt này quá mức quen thuộc, Dụ Ninh lơ đãng bỏ qua một vấn đề, đây là thế giới mới, theo lẽ bình thường thì hấn hấn là đã bị rửa sạch trí nhớ, nếu không thì thái độ và cách đối xử với cô cũng không bình tĩnh như vậy. nói thế nào thì họ mới gặp mặt ở vòng thứ hai của trò chơi mà thôi, bây giờ quần nàng như thế này, thật khó hiểu mà, hơn nữa, hai vòng đều đựng phải tên này, hấn còn có thể biết nàng sắm vai trò gì, cũng thật kì quái.

Vì vậy, vừa hỏi xong một vấn đề, không đợi người đối diện trả lời, Dụ Ninh lại tiếp tục đưa ra nghi vấn:" Còn nữa, ngươi là ai?"

"Một người nam nhân đi theo một nữ nhân, nguyên nhân? Không phải rất rõ ràng sao, ta vừa thấy đã thích nàng."

Dụ Ninh thật hiếu kỳ trình tự mà hệ thống đặt ra cho NPC nam chính, rõ ràng mọi chuyện phải là nàng đi công chiếm hấn, nhưng mỗi lần gặp mặt, tình cảm của hấn đã đến thật mau, lần này, chẳng cần làm gì, hấn đã trực tiếp kêu vừa thấy đã yêu, theo đuổi nàng.

Dụ Ninh sừng sốt mấy giây, liền hừ lạnh một tiếng, "Ta cự tuyệt."

Trong bóng tối, đôi mắt hạnh của nàng thật xinh đẹp, như trộm cả ánh trăng giấu vào đó, ánh mắt Túc Thương ám trầm, màu mắt đen tối như một khoảng nước lặng.

"Tại sao cự tuyệt ta?"

Dụ Ninh không để ý đến âm điệu đột nhiên trầm thấp của hấn, học câu nói vừa rồi:" Một nữ nhân cự tuyệt một người nam nhân, nguyên nhân không phải rất rõ ràng sao? Ta không thích ngươi!"

Mấy chữ đằng sau, Dụ Ninh trừng mắt, gần từng tiếng nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Túc Thương lúc ẩn lúc hiện, hấn giật giật khoé miệng, lấy quạt chống cằm, ép nàng ngẩng đầu lên." Ý định của ta quả là không sai, chúng ta còn cần thời gian để bồi dưỡng tình cảm."

"Có ý tứ gì?" trên mặt thiếu nữ thoáng qua một tia mê mang.

Túc Thương buông lỏng tay, chạm vào phần tàn dư ấm áp trên đầu quạt, chậm rãi cúi đầu, cho đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau mới dừng lại." Rất nhanh, nàng sẽ biết."

.....

Quả nhiên, Dụ Ninh rất nhanh sẽ biết, bởi vừa sáng sớm, nàng đã nhận được tin Bạch Hà chạy trốn khỏi Liễu phủ và Liễu Khanh chết trong tù đường.

Ngày hôm qua, sau khi được nàng cản lại, lí do là có thể Liễu Khanh đã bị Bạch Hà che mắt nên mới nghĩ bản thân không phải giọt máu nhà họ Liễu, vậy nên Liễu phu nhân mới không xông ra ngoài, mà chờ hai người kia nói xong mới rời đi cùng Dụ Ninh.

"Ca ca ngươi khéo khi bị Bạch Hà lừa rồi, ngươi không cần để chuyện này ở trong lòng, ta và phụ thân ngươi thương lượng xong sẽ giải quyết việc này."

Dụ Ninh chẳng nói đúng sai, gạt đầu một cái, nàng cũng hiểu, đây là bởi không tiếp thu được sự thật nên Liễu phu nhân mới tự mình gạt mình thế này, không ngờ, thành tựu cả đêm qua lại tạo ra trạng thái quanh co lòng vòng thế này.

Điều này khiến Dụ Ninh càng thêm tò mò về thân phận của tíc thương, hệ thống trò chơi đã quy định rõ về NPC, ví dụ như lần trước, người duy nhất nàng có thể giết chính là hung thủ, mà trong vòng này, nàng không thể giết người, đối với Bạch Hà, nàng cũng chỉ có thể bày mưu tính kế để ả ta ném mùi đau khổ, chứ không thể trực tiếp ra tay giết hại.

Biết tin Liễu Khanh chết, Dụ Ninh liền đến viện trước kia hấn ta từng ở, nếu người đã đi, thì tất nhiên sẽ được dời xác từ từ đường về đây, vừa đến nơi, Dụ Ninh đã nghe ở trong vang lên một trận tiếng khóc, mặc dù chưa lấy vợ nhưng Liễu Khanh ngầm thu không ít thê phòng, vì vậy, một đám oanh oanh yển yển khóc kêu không ngừng là việc khó tránh khỏi, khiến nào Dụ Ninh đau đớn vô cùng.

Liễu phu nhân và Liễu lão gia cũng đứng trong phòng, Dụ Ninh đi vào chào hỏi một tiếng liền chuẩn bị tiến lên kiểm tra thi thể.

Chỉ là mới đi hai bước, liền nghe được âm thanh cảnh báo tan vỡ của hệ thống.

Dụ Ninh ngẩn người, bưng kín mặt, ngã vào lòng Liễu phu nhân." Sao ca ca lại bị thành như vậy?"

Âm thanh không cứng rắn như bình thường, thêm vào đó, giọng nói của thân thể này vốn dĩ khá nhu nhược, nàng chỉ cần hạ thấp giọng xuống một chút là đã trông như thật.

Liễu phu nhân ôm Dự Ninh, nước mắt lại dâng trào lên, "Cũng nuôi hơn mười năm..... Coi như không phải ruột thịt thì cũng là một mảnh trong tim ta a....."

Đến cuối cùng, vậy mà thành khóc không thành tiếng, Dự Ninh vỗ vỗ lưng bà trấn an một chút: "Con muốn nhìn ca ca lần cuối."

Liễu lão gia ngồi ở trên ghế trầm mặc không nói, nghe lời này lại thở dài một cái: "Đi đi."

Qua hơn một phút, Dự Ninh mới chậm rãi buông Liễu phu nhân, cúi đầu, từ từ bước đến bên giường.

Liễu Khanh như còn đang ngủ thiếp đi, thân thể đắp chăn, trên trán lộ ra một cái lỗ to bằng hạt đậu nành, nhìn không ra là đã chết.

Thấy vết thương này, Dự Ninh cau mày, nàng có thể lý giải trong game, trừ nàng tự sử dụng cơ thể của bản thân thì những người khác dùng cơ thể của người mà họ sắm vai được không?

Nếu không, xem xem thể trạng của Kim Nguyên ở vòng trước, hẳn hoàn toàn không có khả năng khiến một người mất mạng chỉ trong một chiêu thức.

Muốn kéo dài thời gian của trò chơi, để Bạch Hà chạy, nàng có thể hiểu được, nhưng giết chết Liễu Khanh là có ý gì, chẳng lẽ, hẳn ta cũng không như nàng nghĩ, hiểu rõ nhiệm vụ của nàng, mà chỉ đi canh chừng hành động, hay Liễu Khanh này còn thân phận bí ẩn nào khác?

Bạch Hà là một người trong giang hồ, vậy phụ mẫu thân sinh hai người họ cũng vậy sao?

"Đừng nhìn nữa, nếu không buổi tối ngủ không yên, dẫn mẫu thân ngươi cùng ra ngoài đi thôi." Đang lúc suy tư, Liễu lão gia vỗ bả vai nàng, Dự Ninh khẽ gạt đầu một cái.

"Ta sẽ tìm ra hung thủ giết Khanh nhi." Nói xong, Liễu lão gia lại thở dài một cái, cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dự Ninh thấy bộ dáng này, cũng đoán được có lẽ ông ấy đã tra được tin tức nào đó, ví dụ như thân phận của Liễu Khanh, nếu không, hôm nay Liễu phu nhân đã không khẳng định Liễu Khanh không phải con ruột của mình như vậy.

Nhưng rốt cuộc là tin gì đây?

Dự Ninh nghĩ một chút, vẫn không có đầu mối gì.

.....

Ngay tại lúc đó, Bạch Hà trốn chạy ngoài thành liền bị Nam Thần nhìn thấy, đưa về Trấn Nam vương phủ.

Dưới sự miêu tả hỗn loạn của Bạch Hà, Nam Thần hiểu rõ mọi chuyện, đầu tiên, nàng không phải vị hôn thê của mình, thứ hai, hôn thê thật là một nữ nhân bị huỷ dung, đã thế bụng dạ còn hẹp hòi xấu tính.

Mặc dù Bạch Hà không phải hôn thê của hắn, nhưng đầu miệng nhiều ngày như vậy, vẫn luôn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của nàng, đột nhiên thấy người trước mắt rơi lệ, Nam Thần đau lòng vô cùng: "Đừng khổ sở, có ta che chở ngươi... Ngươi sẽ không có việc gì."

Bạch Hà rời phủ từ sớm nên chưa biết tin Liễu Khanh chết, vì vậy, vốn nàng ta định hỏi môn nhờ sự phụ giúp đỡ, nhưng hiện tại thấy Nam Thần nguyện ý che chở cho mình, hơn nữa, vẻ mặt dịu dàng như vậy, nhất thời liền cảm động ôm lấy hắn: "Ngươi đối với ta thật tốt, giống sự phụ vậy."

Nam Thần bị vương phi quản nghiêm ngặt, đến bây giờ cũng chưa có nha đầu thông phòng, đây cũng là lần đầu tiên thân cận với một nữ nhân như vậy, ngửi mùi hương thơm ngát trên người Bạch Hà, đầu óc nóng lên liền đưa ra lời bản đảm: "Ta chắc chắn sẽ giúp ngươi tìm lại phải trái."

Câu bảo đảm này cũng không kéo dài lâu lắm, tin Liễu đại công tử qua đời vừa bay đến vương phủ, Bạch Hà nghe tin thiếu chút nữa điên rồi, nói với Nam Thần, Liễu Khanh vì che chở cho nàng mới bị sát hại, rồi vội vã muốn quay lại Liễu phủ.

Ở trong lòng Nam Thần, hình tượng Liễu Y biến thành nữ nhân độc ác, vì ghen ghét mà có thể giết chết chính ca ca ruột thịt của mình, lại trông bộ dáng mảnh mai của Bạch Hà, không thèm thông báo vương phi một tiếng liền tự động mang Bạch Hà đến Liễu gia.

.....

Có Nam Thần mang theo, Bạch Hà tất nhiên có thể quang minh chính đại bước vào nhà họ Liễu.

Người nhà họ Liễu thấy một màn như vậy, cũng không dám nói chàng rể tương lai này cái gì, chỉ có thể chạy đi báo cho Liễu mẫu.

Liễu phu nhân vừa nghe tin Bạch Hà điếu võ dương oai đi vào Liễu phủ, bên cạnh còn có vị hôn phu của con gái mình, vẻ mặt lạnh lẽo, đối với cái chết của Liễu Khanh cũng bớt đi mấy phần đau lòng, nếu Y Y không phát hiện ra Liễu Khanh không là đứa trẻ nhà họ thì chẳng biết hai anh em nhà này chà đạp Y Y của bà như thế nào nữa, bà nuôi Liễu Khanh hơn chục năm, đối với hắn, tất cả vẫn so ra kém một đứa em gái không biết từ đâu nhảy ra như

thể.

Nghĩ tới đây, nước mắt cũng không chảy nữa, vốn dĩ thân thể khó chịu mới trở về hậu viện nghỉ ngơi, bây giờ, bà nhất định phải đổi một bộ quần áo đi gặp muội muội tốt bụng của “con trai” mình mới được.

Bạch Hà ôm quan tài khóc tê tâm liệt phế, còn muốn đẩy nắp ra xem ca ca của mình có thật sự nằm ở trong hay không.

Nếu như không nghe được những lời nói hôm trước của nàng, có lẽ, Liễu phu nhân còn có chút thương tiếc, nhưng sau đêm đó, bà bắt đầu hoài nghi, có khi nào những dấu vết trên gương mặt nữ nhi cũng có quan hệ với con người nọ, càng đi sâu vào ý nghĩ ấy, Liễu phu nhân lại càng cảm thấy ghê tởm.

Y Y thấy nàng đáng thương mới mang về phủ, không ngờ lại cứu một con rắn độc.

Nói không chừng, lúc đó cũng chỉ là khổ nhục kế của ả ta mà thôi.

"Người tới, còn không mau dẫn người này đi."

Thấy tới Liễu gia muốn bắt Bạch Hà, về mặt Nam Thần cả kinh:" Liễu phu nhân, người đây là có ý tứ gì?"

"Đây không phải là Trần Nam Vương phủ của nhị thiếu gia, không biết con gió nào thổi người tới đây."

Mất thấy Bạch Hà đã bị mama bắt lấy, Nam Thần đâu còn thời gian hàn huyên cùng Liễu mẫu?" Mau thả nàng ra, là ta mang nàng tới."

Liễu phu nhân cười cười, nụ cười lạnh thấu xương, "Mới một hai năm không thấy, Nam thiếu gia càng ngày càng được nuôi dạy tốt, bây giờ ta muốn bắt nô tỳ bỏ trốn của Liễu phủ, hơn nữa, nàng ta vừa trốn đi thì con trai ta chết trong phủ, người cuối cùng con ta nhìn thấy cũng là ả, Nam thiếu, ngài định dùng thân phận Nhị thiếu gia Trần Nam vương phủ để ngăn cản ta lùng bắt hung thủ giết người phải không?"

"Không phải ta, không phải ta! Sao ta có thể giết Liễu đại ca, là Liễu Y, Liễu Y!" Bạch Hà liều mạng giãy giụa, giọng nói bèn nhọn.

Liễu phu nhân nhướn mày, "Còn không mau chặn miệng nó lại." Nói xong, nhìn về phía kẻ còn đang giãy giụa:" Con ta, đường đường là Liễu đại thiếu gia, ai cho người lá gan gọi hắn là ca."

Nói xong liền cho nàng ta hai bàn tay, thấy mặt Bạch Hà sung đỏ, tức giận trong lòng mới tiêu bớt một chút.

"Đưa Nam thiếu gia đi ra ngoài, chuyện nhà của Liễu gia chuyện sao có thể làm bẩn mắt Nam công tử."

Nam Thần cứ như vậy được mời đi ra, hắn cũng không phải là loại không đầu óc, bộ dáng Liễu phu nhân như vậy, hắn cũng không dám nói thêm cái gì, mấy lần gặp mặt trước, thái độ Liễu phu nhân vẫn thật ôn hoà, bây giờ lại cường ngạnh như thế, hơn nữa, vừa rồi còn ám chỉ hắn không có giáo dục, sau khi ra khỏi phủ, Nam Thần cũng không dám nhảy nhót trước mặt Liễu phu nhân nữa, đứng một hồi, hắn quyết định lên vào Liễu phủ một chuyến, khuyên Liễu Y bỏ qua cho Bạch Hà (Dm, hai đứa này đúng là có bệnh, có bệnh nên mới hợp nhau đến thế, trời sinh một đôi, này thì “khuyên”)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Khi Nam Thần gặp Dụ Ninh, nàng đang trên đường đến nơi giam giữ Bạch Hà, chỉ có thể nói vận khí hắn ta thật không tồi, vừa lúc bên cạnh Dụ Ninh không có ma ma, nha hoàn đi theo, nên có một chút thời gian để nói chuyện.

Thấy Nam Thần, Dụ Ninh lộ ra nét mặt quả nhiên là như thế, ngay khi nàng nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi thì đã nghĩ đến việc Nam Thần sẽ đến tìm mình, vậy nên, nàng mới cố ý sai bọn nha đầu bên cạnh đi, quả nhiên không đoán sai, chưa đến một canh giờ mà đã gặp được người rồi.

Nghe tin Bạch Hà bị nhốt trong Liễu phủ, Dụ Ninh còn đang nghiến ngậm ả ý trong lời nói của Túc Thương, dường như còn có chút quanh co lòng vòng nào nữa, hắn càng không muốn nàng nhanh chóng kết thúc trò chơi, nàng càng muốn dứt điểm để tiến vào vòng kế tiếp.

Bởi sự xuất hiện của nhân vật Nam Thần, nàng vừa nghĩ ra một chủ ý không tệ, chính vì thế, nàng đã thúc đẩy cuộc gặp mặt này.

Những ngày gần đây, những nốt mụn trên mặt Dụ Ninh đã biến mất sạch sẽ, làn da bóng loáng mịn màng như lòng trắng trứng gà mới lột, dường như chúng chưa từng xuất hiện, đến và đi, không để lại chút dấu vết.

Nam Thần vừa thấy Dụ Ninh liền nhận không được mà ngỡ ngàng, nhất thời đều quên mất bản thân lén lút vào Liễu phủ là việc không thể để người khác biết. Hắn chưa bao giờ thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy, hắn vẫn luôn cảm thấy những thiếu nữ như Bạch Hà, vừa thanh tú lại mang nét hoạt bát nghịch ngợm mới là loại hình khiến con người ta dễ động lòng nhất, nhưng không ngờ còn có kiểu xinh đẹp như vậy, đoạt hồn đoạt phách, làm người ta quên cả hô hấp.

Thấy Nam Thần, Dụ Ninh cong mắt, lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ, vừa cười xong, dường như ý thức được điều gì, nàng lập tức cúi đầu, lơ đãng lộ ra cằm cổ trắng nõn.

Nụ cười thoáng qua này khiến Nam Thần đỏ bừng cả khuôn mặt, hấn che lại trái tim nhảy dữ dội trong ngực, tạm thời quên phải nói cái gì.

Dụ Ninh đợi hồi lâu mà không thấy người đối diện phát ra bất kì thanh âm nào, nếu không phải vẫn nhìn thấy đôi chân người trước mặt, nàng còn tưởng hấn đã đi rồi.

Dụ Ninh không rảnh để chơi trò chơi đầu gối với hấn, vì vậy, nàng liền chủ động mở miệng nói chuyện, thanh âm mang theo ba phần nụ cười, bốn phần mềm mại, còn cả hai phần ngưng ngừng, một phần kích động:” Nam công tử, người đến tìm ta sao?” (Sao 1 cái thanh âm có thể phân tích ra lắm thứ thể chuy, và chuy oi bót giả dúi đi, e sợ.)

Nam Thần không biết làm sao sờ sờ tóc, chỉ muốn cảm nhận hết nét đẹp mỹ diệu trong giọng nói vừa rồi, không hề chú ý đến nội dung câu chuyện.

Thấy thế, Dụ Ninh qua loa lặp lại một lần nữa, Nam Thần”A” một tiếng, ”Cô nương, nàng biết ta là ai?”

Dáng vẻ ngây ngốc của Nam Thần khiến Dụ Ninh phải che miệng cười duyên:” Ngày trước đi dâng hương, ta có gặp qua công tử một lần.” (Lại còn che miệng, ghê quá)

Đúng là một cô nương dễ ngưng ngừng, chẳng khác nào các tiểu thư khuê tú khác, nhưng không hiểu vì sao, đáng lẽ ra hấn nên ngán ngẫm, chán ghét loại người hay xấu hổ này, hôm nay nhìn lại, lại bỗng thấy có gì đó khác biệt. (Do ngta xinh hơn, chấm hết)

Trong lòng không tự chủ liền đem nàng ra so sánh với Bạch Hà, hình như Bạch Hà có đặc biệt hơn một chút, nhưng..... Nam Thần nhìn người đối diện một cách chăm chú, độ cong nơi gò má thật đẹp đến làm người không nhận được phải nhìn lại một lần nữa.

Điều này khiến cán cân trong lòng hấn lập tức nghiêng về phía nữ nhân trước mặt, họ đã từng gặp nhau một lần rồi sao? Sao hấn lại không nhớ chứ, một cô gái xinh đẹp như vậy, hấn là nên nhớ mãi không quên.

Nam Thần bỗng không muốn trên gương mặt xinh xắn kia phải hiện lên vẻ mất mát, vì vậy, giọng nói vui vẻ:” Thì ra là cô nương a! Không ngờ sẽ gặp nhau ở Liễu phủ.”

Khoé miệng giật giật ở góc độ mà Nam Thần không thể nhìn thấy được, câu nói kia là do nàng tự biên tự diễn ra, quả thực là Liễu Y từng xem qua bức hoạ của Nam Thần, nhưng chắc chắn hai người họ chưa từng gặp mặt. hoá ra tình cảm hấn ta dành cho Bạch Hà cũng chỉ như vậy, nếu như nguyên chủ gặp được một vị đại phu tay nghề cao hơn, chữa khỏi tất cả dấu vết trên mặt, đoán chừng cuộc sống ở vương phủ của nàng ấy đã không thể thảm như vậy.

Không, có Bạch Hà ở đây, kể cả nguyên chủ xinh đẹp đến mấy đi chăng nữa, nhưng đoán chừng cũng chỉ công dã tràng, đây chính là loại người được voi đòi tiên, đồ vô liêm sỉ.

”Đây là nhà ta.” Dụ Ninh cười cười mà nói ra.

”Nhà ngươi?” Nam Thần ngẩn người, ”Ngươi là tiểu thư dòng thứ của Liễu gia sao?”

Trong miêu tả của Bạch Hà, Liễu Y là một người mặt đầy nốt đỏ, chỉ tương tượng thôi cũng đã cảm thấy thật chán ghét, chứ không phải như vị nữ nhân đơn thuần, ngưng ngừng trước mặt, vậy nên, Nam Thần hoàn toàn không nghĩ người mình đang gặp là vị hôn thê trong truyền thuyết.

Dụ Ninh đỏ bừng mặt lui lại mấy bước, nói nhỏ như tiếng muỗi:” Ta tên là Liễu Y.”

Quả thật như sấm sét giữa trời quang, Nam Thần có chút hoài nghi lỗi tai của bản thân, nói không chừng đây là do hấn nghe nhầm hoặc gặp phải từ đồng âm cũng nói không chừng.

Mà nói xong những lời này, Dụ Ninh nhíu nhíu mày, mí mắt vừa rồi, nàng còn nghe được âm thanh cảnh cáo của hệ thống, bộ dáng này đã vượt qua cảnh giới rồi hay sao? Thật cực chẳng đã khi mình đã phải giả bộ khổ sở như vậy, chuyện cảnh cáo này cuối cùng là sao, nếu việc nàng sai phái bọn nha đầu rồi đi cũng không có vấn đề gì, thì sao chỉ nói ra một cái tên thôi cũng đã nhận được một lần vượt ngưỡng cảnh giới?

Nhưng cũng chỉ có một lần này, Dụ Ninh không định buông tha cơ hội, nàng hơi dậm chân, không nói gì nữa mà chạy về phía sau, thế nhưng, tốc độ di chuyển lại rất phù hợp với tiểu thư khuê các, chậm đến mức Nam Thần chỉ dùng mấy bước là có thể đuổi theo.

Quả thật, Nam Thần cũng đuổi theo, ”Liễu tiểu thư, xin đừng chạy.”

Bước chân dừng một chút, Dụ Ninh cúi đầu không lên tiếng.

Nếu nàng chính là Liễu Y, vậy những lời Bạch Hà nói nhất định là do hiểu lầm, một cô nương ngưng ngừng xinh đẹp như vậy sao có thể làm ra mấy chuyện đáng sợ đó, hơn nữa, cổ tay nhỏ trắng nõn dễ dàng nắm chặt kia, sao có khả năng tự mình giết chết ca ca ruột thịt chứ. (Căn bản là thể giới này chỉ xem mặt thôi)

Nghĩ đến người trước mặt chính là hôn thê của mình, trái tim Nam Thần nóng lên, nhưng hấn cũng chưa quên đến việc giải cứu vị hôn thê giả mạo kia,

hắn chưa từng thấy Bạch Hà khóc đến đau đớn như vậy, hơn nữa, bản thân cũng đã hứa sẽ bảo vệ nàng ấy, sao có thể nói mà không giữ lời chứ, vậy nên, sau khi đuổi theo Dự Ninh, dù ánh mắt vẫn tham lam dao động trên mặt nàng, nhưng miệng lại phun ra câu nhờ vả và xin giúp cho Bạch Hà.

"Y Y, người và Tiểu Hà có phải đã xảy ra hiểu lầm gì không?"

Thấy Dự Ninh cúi đầu không nói, như thể đã chịu thật nhiều uất ức, Nam Thần không nhịn được mà hạ thấp thanh âm:" Là tiểu Hà đã hiểu lầm người, người là cô gái tốt như vaayh, sao có thể làm ra những chuyện đó chứ."

Dự Ninh ngẩng đầu yếu ớt cười một tiếng, "Người có phải muốn từ hôn với ta rồi cưới nàng hay không....."

Lời còn chưa dứt, âm thanh cảnh báo lại vang lên trong đầu, Dự Ninh cắn cắn môi, lần này, nàng cũng không thả chậm tốc độ nữa, bước vài bước nhanh chóng cách xa nơi này, Nam Thần thấy cso người hầu đi về phía bên đây, cũng không dám đuổi theo, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Dự Ninh từ từ biến mất trong tầm mắt.

Trong miệng lẩm bẩm nói: "Làm sao có thể từ hôn đây, người cô nương tốt như vậy, ta tất nhiên sẽ lấy người."

Dự Ninh không thể nghe được những lời này, bởi vì ở một cái cửa quẹo, thân thể nàng đã mềm nhũn gục trên mặt đất.

Dự Ninh tựa vào mặt tường lạnh băng, ánh mắt hung hăng nhìn về phía người nam nhân trước mặt.

Đi tới vòng này rồi, đây mới là lần đầu tiên hai người gặp mặt lúc ban ngày.

Túc Thương gầy quạt nâng cằm nàng, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi tròng mắt kia:" Có ý gì?"

Miệng không thể nói, Dự Ninh chỉ có thể trợn trắng mắt thể hiện sự tức giận trong lòng.

Túc Thương cũng không định để nàng được nói chuyện, tròng mắt đen tối không rõ dính chặt mặt nàng, như muốn xem thấu suy nghĩ trong ấy, hay là muốn dùng cách thức này khiến nàng phải sợ hãi.

Đáng tiếc, Dự Ninh sớm đã thành thói quen loại ánh mắt mang theo tham muốn chiếm hữu nồng nặc này, trừ việc cảm thấy ê mỗi nơi cảm, nàng căn bản không có thêm bất kì cảm xúc nào khác.

Bộ dáng kia hoàn toàn chọc giận Túc Thương, khiến khuôn mặt hắn cũng dát thêm một tầng băng mỏng, quạt hướng lên chống vào cổ họng Dự Ninh.

"Người đang nhớ đến cái gì?"

Túc Thương để đó mấy giây liền buông lỏng tay, hắn nhìn chằm chằm mái tóc người đối diện, không nói thêm gì.

Khi hắn buông tay cũng tùy ý giải huýt đạo cho Dự Ninh, nàng cúi đầu ho nhẹ mấy tiếng, vừa nãy về mặt nàng không thay đổi gì nhưng thực ra trong lòng vẫn tồn tại một tia sợ hãi, một khắc ấy, nét mặt Túc Thương quá kinh khủng, nàng dường như có thể thấy, hắn muốn giết chết nàng.

Cái cảm giác cận kề với cái chết đó khiến thân thể nàng rét lạnh, không cách nào ngẩng đầu đối mặt người kia.

Sau một lúc lâu, Dự Ninh mới chậm rãi nói: "Người có thể điều khiển hệ thống?"

"Ngẩng đầu nhìn ta."

Dự Ninh nghe lời ngẩng đầu nhìn về phía hắn, về mặt khinh thường, miệng méo lệch ra, "Như vậy đã được chưa?"

Túc Thương hơi cong môi một cái, không biết đang cười hay giễu cợt:" Nhìn đến ta không thể dùng giọng điệu điệu dằng đó hay sao, nhất định phải dùng mấy chiêu thức rách nát đó."

Việc trêu chọc Nam Thần vốn dĩ chính là một trong những thủ đoạn đối phó tên này, dựa theo ham muốn chiếm hữu mà hắn biểu hiện ra ngoài, chắc chắn, Túc Thương không muốn nàng cư xử đặc biệt với bất kì người nam nhân nào khác, nói không chừng, còn sẽ vì vậy mà để nàng có thể tiến vào vòng sau nhanh hơn.

Đi vào thế giới trò chơi, trải qua mấy lần gặp mặt, nàng cũng đã hiểu rõ một điều, hình như hắn không thể chạm vào nàng, chứ nếu vẫn giữ tính cách của quá khứ, đoán chừng, thic là bắt đầu tẩy máy chân tay rồi, sao có thể thành thật như bây giờ chứ, ngay khi đưa ra kết luận này, áp lực trong lòng cũng nhỏ đi không ít, vậy nên, dù sao hắn cũng không thể động vào mình, mà bản thân cũng chẳng cần tìm cách nâng cao tình cảm giữa hai người, có bị phát hiện thì đã sao.

Hắn tìm ra chân tướng thật nhanh, nàng tưởng, ít nhất hắn còn phải suy đoán nàng có ý lại gần Nam Thần vì trả thù Bạch Hà cơ đấy.

"Người vẫn không trả lời vấn đề của ta." Dự Ninh lạnh lùng liếc hắn một cái.

Túc Thương không để ý gật đầu:" Mới vừa nãy."

Nàng chỉ có trực giác rằng hắn có thể thao túng hệ thống, không ngờ lại đoán đúng rồi, tên này đi đến không gian nào thì vận số vẫn may đến đáng kinh

ngạc.

Thấy hắn nói xong lại tiếp tục nhìn mình chăm chăm, Dụ Ninh ngoắc ngoắc đầu.” Ngươi không tò mò vì sao ta đoán được sao?”

Túc Thương lại hỏi một đàng đáp một nẻo: "Muốn vào luôn vòng tiếp theo sao?"

Thấy ánh mắt Dụ Ninh đặt trên người mình, Túc Thương cười cười, nụ cười thật quái dị.” Kết thúc sớm cũng tốt, như vậy thì ta sẽ sớm có được ngươi hơn.”

“Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Túc Thương hí hí mắt, cán quạt đề trên môi nàng, hắn cúi người đến gần, đề môi ở bên kia cán quạt, vẻ mặt say mê như đang nếm được thứ gì đó thật mỹ vị.

Bộ dáng này của Túc Thương khiến Dụ Ninh mao cốt tung nhiên (1), trong lòng cũng dâng lên một chút dự cảm xấu.

"Ngươi sẽ bị ta giam lại."

Rời đi cán quạt, Túc Thương nắm lấy nó, nhẹ nhàng sát qua môi của nàng, trông mắt đen xen lẫn một tia tinh hồng. (Tia màu đỏ)

1. Mao cốt tung nhiên: sồn cả gai ốc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Từ trước đến nay, việc gặp được hắn đã không phải chuyện gì may mắn đối với nàng rồi.

Dụ Ninh ác độc nhìn chăm chăm bóng người mơ hồ trong bóng tối, nàng cũng chỉ muốn hệ thống có thể đối xử tốt với mình như vậy mà thôi, mấy đạo gần đây, nàng chẳng hề làm cái gì cả nhưng NPC nam chính vẫn luôn có thiện cảm cao với nàng, mà còn càng ngày càng cao, lần này, trong thế giới game, rõ ràng nàng đã tỏ ra vô cùng chán ghét, hơn nữa, cũng không giao thoa nhiều với tên này, vậy mà hắn vẫn cứ đột nhiên thích nàng như thế.

Thì ra là chờ nàng ở chỗ này a!

Vốn dĩ, nàng còn định mặc kệ tình hình ấy, những thế giới tiếp theo, cso khi chẳng cần công chiếm gì nữa, NPC nam chính vẫn sẽ cho nàng 3s.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là bản thân tự suy nghĩ quá nhiều thôi, hắn là chưa đến thế giới tiếp theo thì nàng đã bị tên biến thái này hành hạ tới chết rồi, đây không phải là tăng tiến tình cảm, mà là tăng tiến độ biến thái mới đúng đi!

Thế giới thứ nhất, ít nhất phải chung sống với nhau 2 năm, Cổ Ti Vực mới chậm rãi lộ ra bản tính, thế giới thứ hai, là vì nguyên chủ hành hạ, ngược đãi Qua Sứ quá thâm thiết, cho nên một khi nắm được cơ hội liền quay ngược lại, điều này nàng có thể hiểu được, mà thế giới thứ ba, thâm cừu vốn đã có tình cảm sâu đậm với nguyên chủ, sau đó, nàng đột nhiên bị bệnh sắp chết mới kích thích hắn.

Thế nhưng, cái thế giới thứ ba này, NPC nam chính cũng không được bình thường cho lắm, cùng nàng chết là cái ý tưởng gì chứ, cũng không biết tình cảm giữa bọn họ đã sâu đậm đến nhường ấy cơ đấy, mặc dù hắn còn có trí nhớ mơ hồ từ các không gian trước, nhưng chết cái gì, cũng quá khoa trương đi.

Mà tới đây, NPC nam chính chính thức triệt để có vấn đề, tính cả vai diễn vòng trước của hắn – Kim Nguyên, thêm vòng này – hái hoa tặc, bọn họ mới chỉ gặp mặt nhau mấy lần a! cũng chỉ vì nàng nói nhiều vài câu với người nam nhân khác mà hắn lập tức muốn nhốt nàng vào phòng tối, còn dùng loại ánh mắt kinh khủng đó nhìn chăm chăm vào nàng nữa, đoán chừng kể cả lần này nàng có may mắn thoát khỏi tay hắn một lần nữa, thì thế giới sau, khéo vừa gặp mặt, hắn đã nổi điên lên, trực tiếp nhốt nàng mất.

"Đang nghĩ gì?"

Thị lực của Túc Thương tốt hơn so với nàng rất nhiều, Dụ Ninh chỉ có thể trông thấy đáng vẻ của hắn một cách đại khái, nhưng hắn lại có thể thấy rõ vẻ mặt nàng biến hoá trong bóng tối.

Ở trước mặt hắn, còn tưởng đến những thứ khác, thật dễ người ta mất hứng mà.

Túc Thương nâng cằm nàng, thanh âm trầm thấp, nhấn nhá từng chữ rõ ràng.” Không muốn nói với ta?”

Dụ Ninh chưa từng chán ghét cảm giác lạnh lẽo từ cây trúc đến vậy, cảm hơi dịch ra khỏi cán quạt.

Vừa cảm nhận nó, nàng lại nghĩ đến việc thứ này vừa linh hoạt chui vào trong áo mình..... Hắn của thế giới này không thể tiếp xúc da thịt với nàng, nhưng sẽ dùng những thứ khác để cảm nhận, cũng tệ hại chẳng khác gì việc hắn ta tự mình động thủ cả.

"Ta đang nghĩ về ngươi."

Dụ Ninh hận chết tính cách của bản thân, chỉ cần cảm thấy có áp thấp xung quanh, những lời này cứ thế bay ra.

Túc Thương không nói gì, cũng không biết hắn có tin hay chưa, chỉ là không bao lâu sau, Dụ Ninh nghe thấy tiếng vải ma sát, còn ngờ ngàng không hiểu tên đối diện đang làm gì thì đã nghe giọng hắn trầm thấp kêu một tiếng:"Lặp lại một lần nữa."

Bốn chữ này khàn khàn trầm thấp, như nở rộ những đóa hoa dục vọng tươi đẹp, đầu óc Dụ Ninh không xảy ra vấn đề gì, vì vậy, chỉ ngu ngơ một lúc, nàng cũng đã hiểu hắn đang làm cái chuyện khó có thể miêu tả thành lời đó.

"Ngươi điên rồi."

Túc Thương không vì sự giận dữ của Dụ Ninh mà ngừng lại động tác trên tay, ngược lại, còn bởi nàng vừa phát ra âm thanh mà nhanh hơn vài phần.

Cả căn phòng yên lặng hồi lâu, chung quanh yên tĩnh đến mức Dụ Ninh chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp thô nặng của người nam nhân này, và tiếng vật thể ma sát qua lại.

Sắc mặt không khỏi có chút nóng lên, mặc dù không nhìn thấy, nhưng dựa vào tiếng động, nàng vẫn có thể tưởng tượng hình ảnh đang xảy ra hiện tại, những thước phim trong đầu càng ngày càng rõ ràng, bao gồm cả vẻ mặt Túc Thương, sống động như thật, những giọt mồ hôi do hưng phấn toát ra trên trán, theo đường cong khuôn mặt, trượt xuống mắt, khiến hàng mi thon dài và đôi mắt trở nên uơn ướn, sưng mủ.

Thật là muốn hành hạ chết người!

Dụ Ninh biết, lúc này, phương pháp phản kháng tốt nhất chính là trầm mặc, nhưng nàng lại nhịn không được muốn mở miệng nói chuyện.

"Ngươi đủ rồi!"

Đáp lại nàng là hơi thở thô gấp của đối phương.

"Đối với mỗi người đàn bà, ngươi đều như vậy sao?"

Túc Thương"A" một tiếng cười khê, hỏi một đằng đáp một nẻo:"Thật muốn chạm vào ngươi....."

"Chạm vào ta thì sẽ như thế nào?" Dụ Ninh đột nhiên tò mò vấn đề này, ẩn theo tính cách của hắn, nếu không phải cái chết thì hắn là hắn sẽ không bao giờ buông tha việc được động tay động chân với nàng mới phải chứ, đối với nàng, tay hắn hay gây trúc thì đều ghê tởm như nhau, nhưng đối với tên khốn này mà nói thì hai điều đó lại không hề đồng dạng như vậy.

Nhiều lần, khi hai người đến gần, nàng đều tưởng hắn đã hôn mình rồi.

"Chẳng lẽ ngươi sẽ chết?" Dụ Ninh đưa ra suy đoán không đáng tin cậy ho lắm, trong game, hắn luôn thật thuận lợi, ngay cả hệ thống game cũng có thể thao túng, nói không chừng, đây là vì giữ vững cân bằng nên hệ thống phải cho hắn một nhược điểm trí mạng.

Trí tưởng tượng Dụ Ninh bay xa không giới hạn, bởi bị hạ Nhuyễn Cốt Tán nên tạm thời cơ thể còn trong trạng thái vô lực, hơn nữa, nam nhân này còn cột tay nàng vào ghế ngồi để bảo hiểm.

Tình trạng này, nàng có muốn tự mình thí nghiệm cũng không được, ngay lúc nàng còn đang suy tư xem có nên lừa dối để hắn đụng vào bản thân hay không, câu trả lời của Túc Thương hoàn toàn khiến Dụ Ninh đánh mất hứng thú nghiên cứu tiếp.

Thân thể này của Túc Thương dường như có chút vấn đề, hơi thở thô nặng không biết đã ngừng lại từ lúc nào, không còn tiếng va chạm truyền đến, bởi chưa nghe được tiếng mặc quần áo nên đầu Dụ Ninh cũng không quay trở về.

"Sao ta có thể để đôi tay của một kẻ khác chạm vào ngươi chứ?"

Dụ Ninh ngẩn người, không thể hiểu nổi loại logic này, có lẽ là cấu tạo não của người điên khác với người thường, nghe vậy, Dụ Ninh hoàn toàn tin tưởng những gì Túc Thương nói, bởi vậy mà không chạm vào nàng, so với cái gì mà nhược điểm trí mạng, cái này càng khiến người ta dễ tin tưởng hơn, ngay cả hoài nghi cũng không thể sinh ra nổi.

"Nhiệm vụ của ngươi là gì?" Dụ Ninh trầm mặc một hồi, không chịu nổi ánh mắt của hắn, chọn một vấn đề bản thân tò mò để hỏi.

"Ngươi đang quan tâm ta sao." Giọng nói Túc Thương đầy hưng phấn.

Rõ ràng nàng chỉ đang quan tâm đến chính bản thân mình, không hiểu sao câu nói ấy lại có thể tạo ra ảo giác đó cho hắn vậy, nhưng vì có thể tiếp tục trò chuyện với nhau, nàng khẽ gật đầu.

Túc Thương chủ động chuyển người, hình như là muốn sờ đầu nàng, nhưng tay giờ lên một nửa lại ngừng lại, nhìn gương mặt ôn hoà, khéo léo của Dự Ninh, có loại kích động muốn cắn lên.

Cuối cùng, hắn tiếp tục chọc chọc mặt nàng:”Ninh Ninh thật xinh đẹp.”

Chợt nghe những lời này, lúc đầu Dự Ninh còn chưa cảm thấy gì, chỉ là vài giây sau mới phát hiện có gì đó không đúng:”Sao ngươi biết ta tên Ninh Ninh?”

Vòng chơi này, tên nàng rõ ràng là Liễu Y, mặc dù vòng trước tên nàng cũng có chữ Ninh, nhưng nàng vẫn luôn có cảm giác người này biết tên thật của mình.

Hơn nữa, nhìn lên bóng dáng mờ hồ trước mặt, nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy không nhận rõ được người trước mặt.

Người chơi đi vào trò chơi, mặc dù sẽ có sự biến hoá để phù hợp các vòng, nhưng thân thể vẫn luôn là của mình, vòng thứ hai, thân thể đó vẫn là của nàng nhưng ngũ quan lại bị biến đổi đi, nàng còn tưởng hệ thống ở bí cảnh mờ hack cho mình, nhưng khi đến vòng này, biến thành Liễu Y, hệ thống game giải thích, nàng mới hiểu được, tất cả những thay đổi đó là do nó điều chỉnh, sau khi vào thế giới game, người chơi sẽ không được thay đổi thân thể.

Thế mà vừa nãy, hắn mới nói không muốn để thân thể kẻ khác chạm vào người nàng, đó là một bug, nếu không có gì thay đổi, đáng lý ra đây phải là cơ thể của chính hắn mới đúng chứ, sao có thể là người của mình, tay người khác được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Đối với nghi vấn của Dự Ninh, Túc Thương cũng không có ý định giấu diếm gì.

Nàng vừa nêu hai câu hỏi thì câu đầu tiên nhận được đã giải đáp:”Ta xâm nhập hệ thống.”

Xâm nhập hệ thống?

Dự Ninh ngăn người, chợt nhớ tới một thuật ngữ trong thế giới khảo học kĩ thuật:”Ngươi là hacker”

Nếu như hắn là hacker thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích rõ ràng, hắn có thể điều khiển hệ thống là vì có thể xâm nhập vào máy chủ, mà không phải là con trai của Chủ thần.

Thật sự là bởi vì thân phận ở mấy thế giới kia của tên này quá tốt, thực lực cũng không tồi, cho nên trước khi biết hắn có thể điều khiển hệ thống, nàng chỉ có một suy đoán, người đang nói chuyện với mình chính là chủ của trò chơi này.

Bây giờ nhìn lại thì hoá ra không cho cái vỏ này thì lại mở cái vỏ khác.

Bây giờ mới qua bao lâu mà hắn đã có thể không chế được máy chủ rồi, kể cả không phải người sáng lập thì vẫn có thể đi ngang trong đây, như cá gặp nước.

Túc Thương sờ sờ phần cổ tay nóng lên, chân mày nhăn nhăn, tình trạng hiện tại của hắn không nhẹ nhõm như những gì Dự Ninh tưởng, mặc dù hai vòng chơi kia, hắn đều tìm được cơ thể NPC có độ phù hợp bản thân trên 80% để che giấu, nhưng vẫn bị trình tự tuần tra theo dõi được, sau đó, vì hắn có tình liễu mạng bắt lấy nàng khiến nhiệm vụ của nàng thiếu hụt nhân vật máu chốt nên trình tự đã bắt đầu lùng tìm bug.

Hắn vẫn không thể hoàn toàn khống chế được hệ thống trên tay Dự Ninh, vì vậy, đi cùng với nàng, khả năng bị phát hiện của hắn sẽ gia tăng, không đến nửa ngày là phải rời xa, điều này thật khiến người ta khó bỏ.

Nhưng mà, chi cần nghĩ đến việc sau khi kết thúc trò chơi, trở lại thế giới hiện thực, ahwsn có thể tiếp xúc với lớp da tinh tế mịn màng kia, trông mất Túc Thương ám lại, lập tức quyết định tốt nên đi hay ở.

Hắn vốn định che giấu tính cách của bản thân để tạo ấn tượng tốt trước mặt nàng, nhưng không biết vì sao, ngay từ lần đầu gặp gỡ, nàng đã tỏ ra vô cùng chán ghét với mình, nhìn đến hắn như thể nhìn thấy cái gì thật ghê tởm, rõ ràng hắn cũng chưa bộc lộ bất kì cảm xúc không bình thường nào, nhưng thái độ của nàng vẫn luôn là gặp phải một âm hồn bất tán.

A, như vậy càng tốt, như vậy, hắn sẽ không phải tiếp tục che giấu những cảm xúc chân thật kia nữa, có thể thuận theo nội tâm, nhốt nàng bên cạnh, để mắt nàng chỉ có thể nhìn thấy hắn.

Suy nghĩ muốn giam cầm một người nào đó ở bên này, hắn chưa từng sinh ra bao giờ, đây là lần đầu tiên sau hai mươi mấy năm qua, hắn sinh ra tình cảm mãnh liệt như vậy, chi cần nhìn cô gái trước mặt, toàn thân nóng lên, những cảm xúc chưa từng xuất hiện nở rộ, mọc tràn lan, chúng đến thật đột nhiên, lại

khiến hắn thử nghiệm sự hưng phấn mà từ trước đến nay chưa từng có.

"Ta là Túc Thương." Túc Thương đột nhiên tự giới thiệu mình, "Người yêu nàng."

Dụ Ninh chỉ muốn cười lạnh, "Đáng ra ngươi nên tên là Tự quen thuộc mới đúng."

Hai tay Túc Thương đặt hai bên ghế ngồi, cách chớp mắt Dụ Ninh chỉ có nửa đầu ngón tay." Chờ ta ở vòng tiếp theo."

Dụ Ninh ngẩn người, chờ hắn nói xong, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh của hệ thống.

【hoàn thành nhiệm vụ vòng thứ ba, 10 phút sau sẽ gửi người chơi đến vòng kế tiếp.】

"Ta thay đổi số liệu, cho nên ngươi có thể hoàn thành vòng này." Người đối diện mở miệng giải thích.

"Bạch Hà chết?"

"Cũng chỉ là một đồng số liệu mà thôi, sao vậy, không muốn nàng ta chết dễ dàng như vậy?"

Dụ Ninh cũng biết không rõ trong lòng của mình, nàng vốn là đi vào trò chơi chính là vì nhiệm vụ hoàn thành, hiện tại nhiệm vụ dễ dàng như vậy hoàn thành, nàng ngược lại cảm thấy tui nhieu như mất.

"Xem ra ngươi thật sự không muốn nàng ta biến mất đơn giản như vậy." Túc Thương hơi cong môi cười một cái, nụ cười cung chiêu.

Túc Thương giơ tay lên gõ gõ đồng hồ, khung cảnh xung quanh hai người đột nhiên thay đổi, từ bóng tối biến thành ánh sáng, Dụ Ninh có chút không thích ứng kịp mà nhắm hai mắt lại.

Túc Thương chú ý tới tình trạng của nàng, lập tức chặn lại nguồn sáng, mặt quạt mở ra chắn trước mắt nàng, "Khó chịu?"

Dụ Ninh mở mắt ra liền thích ứng với ánh sáng ban ngày, thấy hoàn cảnh chung quanh, lập tức bị kinh sợ, giật giật tay lại phát hiện đôi tay mình đã được khôi phục tự do.

Nếu như vừa nãy còn không hiểu câu "không muốn nàng ta biến mất đơn giản như vậy" của hắn thì nhìn cảnh trước mặt, nàng cũng coi như ngộ ra phần nào.

Chỗ bọn họ đang đứng là trong khuôn viên Liễu phủ, mà ở đại sảnh có Liễu lão gia, Liễu phu nhân, Liễu Y, và cả một thanh niên trông hao hao giống nhà họ Liễu mấy phần.

Bạch Hà quỳ trên mặt đất, quần áo trên người nhăn nhúm, còn tàn nát ra một cổ mùi hôi thối, không biết đã bao lâu không được tắm rửa.

Dụ Ninh nhìn một chút người đứng bên cạnh Liễu phu nhân." Họ không nhìn thấy hai ta?"

Hai người đột nhiên xuất hiện nhưng không một ai chuyển tầm mắt qua nhìn về phía bên này, Dụ Ninh quan sát mấy lần liền biết đây là thủ thuật của Túc Thương.

Túc Thương gật đầu, giọng nói có chút đáng tiếc, "Chỉ là dùng mười phút vào cái chuyện nhỏ nhặt này thì thật không đáng."

Nói thì nói thế, nhưng không biết hắn biến ở đâu ra một chiếc sofa, để Dụ Ninh ngồi lên.

Bởi bị buộc chặt trong một thời gian dài nên tay dụ ninh hơi tê, chân cũng có chút mềm nhũn, đành theo ý hắn mà ngồi xuống.

"Nàng là ai?" Dụ Ninh chỉ Liễu Y đứng bên cạnh Liễu phu nhân, chắc hắn không phải nguyên chủ, nếu không thì sao kĩ xảo lau nước mắt và sử dụng ngôn từ còn đáng ghét hơn cả Bạch Hà chứ.

"Nàng chính là Liễu Y."

Dụ Ninh liếc hắn một cái.

Cảm thấy ánh mắt hoài nghi của nàng, Túc Thương cười khê một tiếng." Là Liễu Y của đời trước."

"Ý của ngươi là nàng trùng sinh?"

"Thời gian không nhiều lắm, so với việc tìm người chơi khác để hoàn thành nhiệm vụ thì thà thay đổi số liệu, để chính Liễu Y có cơ hội trả thù cho nàng ta.

"Bạch gia các ngươi thật là khinh người quá đáng! Năm đó ta cứu mẹ các ngươi, thế mà ả ta lại đi đổi con của ta, con gái ta cứu ngươi, ngươi lại đi quyến rũ hôn phu của nó, mẹ con Bạch gia các ngươi thật không biết xấu hổ!"

Bạch Hà khóc đến mức thở không được, nhớ lại sự tra tấn, hành hạ mấy ngày nay mình nhận được, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đến tận đây, ả vẫn không cảm thấy bản thân đã sai cái gì." Ta không đi quyến rũ Nam Thần, ta chỉ muốn thay YY thử một chút.....Xem hắn có được hay không!

Hơn nữa, Liễu đại ca không phải bây giờ vẫn sống tốt sao!..... Sao có thể trách tội mẫu thân ta?"

Liễu phu nhân vuốt ngực một cái, con tức vừa mới vuốt phẳng lại bị mấy câu nói điên đảo thị phi của ả khuấy động lên, thấy thế, Liễu Y vỗ vỗ lưng bà:" Mẹ, người đừng tức giận, nàng vốn dĩ là một kẻ không biết xấu hổ, người còn giảng đạo lý với nàng làm gì."

Hốc mắt đỏ bừng, Liễu Y dịch một bước đi chắn trước mặt Liễu phu nhân, đòi trước, nàng từng nghĩ vô số lần, nếu ông trời cho bản thân một cơ hội sống lại lần nữa, nhất định, nàng sẽ không mềm yếu như thế, nhất định không để mình thành con rối ngu ngốc để Bạch Hà đùa bỡn trong tay.

"Vậy những nốt mụn sần trên mặt ta là từ đâu mà có?"

Về mặt Bạch Hà luống cuống sợ hãi:"Người biết."

"Ta đã sớm biết." Nói xong, nước mắt Liễu Y trút xuống như mưa, đòi trước, chuyện Bạch Hà xuống bếp hạ độc nàng, không lâu sau đã có nha đầu báo cho, nhưng khi đó, nàng vẫn nghĩ, mình và Bạch Hà, quan hệ hai người tốt như vậy, nhất định nàng ấy sẽ không hại mình, hơn nữa, ca ca cũng rất thích nàng ấy, vì chuyện này mà chọc tức huynh ấy cũng không tiện, sau đó lại phát hiện mặt mọc mụn, rồi Bạch Hà thay nàng đi học trường nữ học, nàng nghĩ chuyện này cũng đơn giản, nhin xuống.

Liễu Y vừa nói xong, Liễu phu nhân nghe được, đau lòng đấm ngực, về mặt Liễu Y cũng sắc bén lên:"Ta sẽ để người có thể cẩn thận thương thức, tất cả những gì ta đã phải trải qua."

Không nghĩ tới, khuôn mặt nhu nhược như thế cũng có thể mang bộ dạng dữ tợn ấy, chạm vào ánh mắt Liễu Y, toàn thân Bạch Hà tê dại, cảm giác bản thân sắp chết.

Suy nghĩ này khiến cả người ả phát run, ả ôm một bên chân Liexu thiếu gia:"Ca ca, cứu ta, cứu cứu ta, người quên sao, chúng ta lớn lên với nhau từ bé, ta còn từng cho người một cái bánh bao....."

Liễu thiếu gia hừ lạnh một tiếng, cong chân hung hăng đạp về phía ngực Bạch Hà.

"Ta chỉ nhớ mẹ con các người coi ta như nô tài sai bảo ra sao, khi còn bé, không hiểu chuyện, còn tưởng rằng các người không thích ta, bắt kẻ bị đánh, mắng ra sao, ta vẫn cố mỉm cười hướng về phía các người, sau đó đòi lại được cái gì, một chiếc bánh bao không biết bị giẫm đạp bao nhiêu lần. nếu không phải là ta chạy trốn ra, đoán chừng cũng sẽ bị hai người hành hạ đến chết rồi."

Liễu thiếu gia dùng sức không ít, Bạch Hà bị gạt ngã một bên, miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, hình như đã trọng thương.

"Phụ thân Bạch Hà là ai?"

Đến đây, Dự Ninh đã cảm thấy không có gì hay nữa, việc nhà nhà người mà thôi, nàng chỉ thay Liễu Y sống mấy ngày, cũng không có gì vui để xem.

"Một nông phu mà thôi. Mẹ nàng là trôn thiếp của vương phủ."

"Liễu khanh là con của vương gia."

Túc Thương gật đầu, "Vì đánh nhanh thắng nhanh, tên vương gia đó đã bị ta cho một trượng thánh chỉ kẻ tội tư thông với địch, bán nước cầu vinh, cả nhà nhốt vào đại lao rồi."

"Không phải cha Nam Thần đấy chứ?"

Túc Thương cười vỗ vỗ đầu nàng, "Sau này không nên cười với người khác nữa."

Dự Ninh vuốt vuốt khoe miệng, về mặt lạnh nhạt che giấu một tia sợ hãi khó phát giác:"Bởi vì ta cười với hắn mà người giết cả nhà hắn?"

"Đừng nhắc tới tên của người khác." Đôi mắt đỏ lên, cảnh tượng xung quanh lại trở về với hắc ám quen thuộc.

"Năm phút cuối, hãy để chỉ có hai chúng ta bên nhau thôi được không?"

"Nếu đã là câu hỏi, có phải ta có quyền cự tuyệt hay không?"

Túc Thương nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp, lay động trong bóng tối, khiến Dự Ninh sợ hãi:"bảo bối, người không thể cự tuyệt ta."

"Có phải đầu óc người có vấn đề hay không?" Dự Ninh chỉ đầu hắn." Chúng ta mới gặp nhau bao lâu?"

Túc Thương không nói gì, một lát sau, Dự Ninh cảm thấy cảm bị chống lên, nhìn cặp mắt hoà cùng bóng tối kia, Dự Ninh thật muốn nhắm mắt lại, thế nhưng, nàng biết, kể cả có nhắm mắt, Túc Thương cũng sẽ có vô số biện pháp để bắt nàng mở ra, hơn nữa, hững phương pháp đó chắc chắn không thoát khỏi hai chữ lưu manh.

Vì vậy, ngoan ngoãn không động đậy.

"Thời gian của chúng ta sẽ còn rất nhiều."

Vấn đề không phải thời gian sau này, mà là phía trước.

"Người yêu thích cái gì ở ta? Ta trông giống nữ minh tinh người ái mộ? Học tỷ người thầm mến? Hay là người yêu cũ?"

Túc Thương nhẹ nhàng "A" một tiếng, "Bảo bối, nếu người thích trò chơi sắm vai, sau khi kết thúc game này, ta sẽ để người hưởng thụ tất cả một lần, nữ minh tinh, học tỷ, người tình thể thân, hôn nữa, học sinh, hàng xóm, mèo con,.... Thế nào?"

Hai cái trước, học sinh, hàng xóm còn nghe được, cái cuối cùng, mèo con là có ý gì a!

Trong đầu Dự Ninh đột nhiên xuất hiện hình ảnh Túc Thương đội hai cái tai mèo, sau hông mang chiếc đuôi lay động lắc lư. Nếu hấn giả trang thành mèo nhỏ, nàng cũng không phải là không chấp nhận được.

"Còn có một phút."

Túc Thương chống cán quạt hôn lên môi nàng một cái "Lần sau, ta sẽ có thể tự tay chạm vào bảo bối rồi."

Dự Ninh ngẩn người, "Không cần tiến vào thân thể người khác?"

Ánh mắt Túc Thương lưu luyến dao động trên người nàng." Có phải một tin tốt hay không. Mấy cái này, dù tương tự với thân thể ta khá cao nhưng cũng không bằng dùng chính thân thể của mình, bảo bối, ta sẽ thoả mãn người."

Hài lòng cái quỷ gì, bộ dáng hiện tại của hấn, nếu lần sau còn gặp lại, hấn còn có thể chạm vào nàng thì nàng còn sống nổi sao. Dự Ninh bỗng cảm thấy tương lai xám xịt, nếu sau khi quét hết tình cảm mà xảy ra quan hệ thì cũng đành, đành này, rõ ràng chưa bị quét, mà đã bị áp, nàng có chút không chịu nổi,

Còn có mười giây, Dự Ninh thấy Túc Thương còn có ý định thân thiết với mình, thật sự sắp phiền đến chết cái mũi cán quạt trúc này, liền hỏi:" Trong vòng này, người tiến vào thân thể của ai?"

"Hoàng thượng." Đối với vấn đề của Dự Ninh, hấn vẫn luôn vui lòng giải đáp.

hihi chăm quá, nóng phỏng tay đây ạ, mới xào thui đó, mọi người nếm đi

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Đây là một gian phòng chật hẹp.

Trong phòng không có bất kỳ thứ gì bày biện, rộng chừng năm mét vuông, không có cửa sổ, không cửa ra vào, thậm chí cũng chẳng có nóc nhà.

Phòng xây mặc dù rất hẹp, nhưng không hề thấp, ước chừng cũng phải cao năm mười mét, Dự Ninh ngẩng lên nhìn bầu trời xanh dương bên trên, có cảm giác như bản thân đang đứng trong một ống dẫn khói vậy.

Vách tường sơn trắng, mới đứng trong đây được hai giờ, cô đã cảm thấy màu trắng là thứ màu sắc gây ức chế nhất cái thế giới này. mặc dù hệ thống nói rằng nguyên nhân của việc này là do những người chơi khác chưa đến đông đủ, chúng ta phải ở đây nghỉ tạm đợi mọi người rồi mới bắt đầu vòng thứ tư được, Dự Ninh vẫn cảm thấy có chút phiền não, cô chỉ có thể ngược lên nhìn bầu trời thăm thẳm ngoài kia mới có thể bình tĩnh được.

Lại thêm ba giờ nữa trôi qua, Dự Ninh bắt đầu cảm thấy bản thân dường như có chút không được bình thường, ví dụ như cô bỗng bắt đầu đập tường, trước kia, khổ luyện tu hành mấy chục năm, cô đều có thể bình tĩnh chờ đợi, thế mà giờ đây, mới chỉ qua mấy giờ, mình đã tâm phiền ý loạn như thế này.

Ý thức được điều này, Dự Ninh híp híp mắt, nếu vấn đề không phải ở cô thì chắc chắn là ở hoàn cảnh xung quanh.

"Ta muốn đi ra ngoài."

【 người chơi phải ở đây chờ những người chơi khác đến đông đủ mới có thể rời phòng nghỉ, bắt đầu vòng chơi thứ tư 】 âm thanh máy móc vang lên, âm điệu không có bất kì phập phồng lên xuống, khiến Dự Ninh có một cảm giác thật quỷ dị.

Loại cảm giác này thật khó để miêu tả, giống như mỗi lần cô gặp chuyện không tốt sẽ được báo động trước từ trực giác.

Năm giờ trước, khi Túc Thương trả lời vấn đề cuối cùng của cô, đếm ngược của hệ thống vang lên mang cô đến nơi này.

Ánh sáng truyền tống chợt sáng để cô có thể nhìn thấy rõ chân mày hơi cau và khẩu hình miệng của Túc Thương "Cẩn thận".

Nghĩ đến đây, Dự Ninh đưa một chân đạp thẳng về phía vách tường, cô đã dùng tám phần lực nhưng trên đó chỉ in một dấu vết mờ mờ.

Sức chân của cổ thân thể này, tuy không là gì khi đặt tại Tu Chân giới nhưng đối với một thể giới không có kinh khí như thế này thì đã coi như nghịch thiên (trái ngược ý trời), một cước lại chỉ có thể lưu lại một dấu ấn mờ nhạt, tường này dày bao nhiêu đây.

Thấy cô đạp tường, hệ thống cũng không phản ứng gì, Dự Ninh coi như luyện tay, thuận tiện cũng để phát tiết những uất ức trong lòng, từng nắm đấm đánh về cùng một phía nơi mặt tường.

Đánh trên một trăm quyền, Dự Ninh còn phát hiện thêm một hiện tượng như đùa khác.

Có mấy lần, cô đều cảm thấy nắm tay như sắp rách da, chảy máu, nhưng dường như, thân thể có thể tự động chữa trị, đem những đốt ngón tay bị tổn thương của cô chữa khỏi, thế nhưng, sau đó, độ khó khi đánh vào vách tường cũng tăng cao.

Nói thí dụ như, lần đầu đánh vách tường, nàng có thể cảm giác được độ thương tích là 1%, sau một lần chữa trị, cảm giác thương tích tăng lên 2%, cứ qua một lần trị liệu, cảm giác về nỗi đau sẽ tăng thêm 1% nữa.

Nếu không phải cô hết sức hiểu rõ thân thể của mình, mỗi lần đưa ra cú đấm đều yên lặng tính toán tất cả trong lòng, đoán chừng, loại biến hoá nhỏ nhặt này rất khó bị phát hiện, nó rất dễ gây hiểu lầm rằng bản thân mệt mỏi nên mới có cảm giác nhiều hơn.

Tuy nhiên, việc trị liệu này cũng tốt, dù đau hơn nhưng nếu đã bị rách da thì những cú công kích lên tường cũng sẽ trở nên không hề nhẹ nhõm.

Tay của ô có thể tự động chữa trị, vách tường thì không, khi cô liên tục đánh vách tường trong hai giờ, nó đã thủng một cái lỗ to, có lẽ, chỉ cần tiếp tục thêm nửa giờ nữa là cô có thể rời khỏi gian phòng này.

Bên ngoài tường là một lớp gạch, trong đó không biết còn có loại kim loại gì, lúc ban đầu, Dự Ninh nhìn khe tường càng ngày càng lớn còn lo đấm thêm vài phát nữa thì phòng sẽ sụp xuống, nhưng khi nhìn thấy tầng kim loại kia, cô biết bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, nếu chỉ có gạch đá bình thường thì sao có thể chịu đựng được những đòn đánh mạnh mẽ của cô chứ.

.....

Mồ hôi ướt đầm quần áo trên người, bởi Dự Ninh cũng mặc cho nó rơi xuống, vì vậy, tầm mắt cô bắt đầu mơ hồ, như thể che một tầng hơi nước, mỗi lần nháy mắt, lông mi dày mang theo từng giọt từng giọt nặng trĩu, khiến cô chỉ có thể nhìn thấy hướng ra quyền.

Một giọt mồ hôi từ đầu chậm chậm trôi xuống, theo động tác cơ thể, rơi vào mắt cô.

Vừa nhận vừa xót, cả bộ quần áo dính ướt trên cơ thể nữa, tất cả chỉ khiến cô có một loại suy nghĩ dừng tất cả lại.

Sau khi bước vào gian phòng này, quần áo cô đã chuyển từ áo váy ngắn sang một bộ trang phục hiện đại, chiếc áo body hở rốn cùng chiếc quần vận động màu trắng, trước kia còn cảm thấy như thế thật dễ hoạt động, nhưng bây giờ, đối mặt với luồng không khí lạnh, hơn nữa, còn phải giữ vững trạng thái ra quyền tốt nhất, bất kể mặc cái gì cũng trở thành gánh nặng, hơn nữa, không biết có phải ảo giác hay không mà Dự Ninh cảm thấy, sau khi bộ quần áo này bị ướt đã nặng thêm rấy nhiều, gia tăng sức nặng lên cơ thể cô.

Một giờ trước, cô nghĩ chỉ cần thêm nửa giờ nữa là có thể khiến tường đổ, nhưng bây giờ đã trôi qua hai tiếng nữa, mà nhìn vách tường trước mặt, cô vẫn nghĩ, nửa giờ nữa nó mới có thể sụp xuống.

Không phải là nó không có bất kì biến hoá nào khi bị cô công kích, ngược lại, cô càng đánh càng thuận tay, sức công phá còn cao hơn trong tường tượng thật nhiều lần, chỉ là, nó dày ngoài dự đoán của cô, rõ ràng, rất nhiều lần, bản thân tưởng chừng như có thể nhìn cánh sắc bên ngoài rồi, mà cuối cùng vẫn luôn thiếu một chút.

Hơn nữa, theo thời gian trôi, số lần chữa trị của cô cũng tăng cao, mỗi lần cảm giác sự đau đớn, cô luôn nghĩ, mình đang đánh vào tường hay đánh vào chính cơ thể mình vậy, tường có đau hay không, cô không biết, nhưng tay cô thì sắp đứt rồi.

Hơn nữa, sau khi cảm giác đau nâng lên trên 50%, trên cơ bản, cứ vài lần ra quyền, cô đều phải trị liệu một lần, đoán chừng, năm phút nữa, cảm giác đau phải chịu sẽ vượt qua 100% mất, cái thứ này thật đúng là lừa bịp mà.

Trước đó đưa người ta hi vọng, sau đó lại giẫy giụa trong vực thẳm.

Vừa nghĩ như vậy, Dự Ninh dừng mọi hoạt động, trong lòng có chút nghi ngờ, không biết mình có nên tiếp tục hay không.

Nói không chừng, đây chính là quy tắc do trò chơi này đặt ra, tường không thể đổ, vậy nên, áp lực cô phải gánh chịu mới ngày càng lớn, nếu bây giờ bỏ qua, đợi một lúc nữa, những người chơi tiếp theo đến đông đủ là có thể bắt đầu vòng thứ tư.

Mặc dù, đợi ở đây có chút nhàm chán, buồn bức, nhưng còn hơn là bị gãy tay.

Ý nghĩ vừa xuất hiện liền lan tràn trong đầu, khiến sức lực ra quyền ngày càng giảm, cũng chỉ là đợi thêm một thời gian, hơn nữa, không đi theo chỉ thị của hệ thống, đến lúc tường đổ, khéo cũng là lúc cô mất đi tư cách dự thi.

Ngay khi cô muốn dừng lại, đồng hồ trên cổ tay chột nhói một cái, như bị kim châm.

Ồ giờ đồng hồ lên nhìn, màn hình nho nhỏ loé sáng, đột nhiên xuất hiện ba chữ.

"Đi ra ngoài"

Rồi sau đó, chúng biến mất, trên đó hiển thị một hàng số liệu 89/100.

Đây là ý gì, ý là cô chỉ cách thành công 11%?

【 Cô nói cái gì? 】 giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

Dụ Ninh liếc chiếc đồng hồ đột nhiên khôi phục bình thường trên tay, nghĩ đến lời nhắc nhở vừa rồi của Túc Thương, vậy mà cô còn phải cần đến sự trợ giúp của hắn, thật đúng là một chuyện khiến lòng người bức bối.

"Ta muốn đi ra ngoài."

Hệ thống lặp lại âu trả lời trước đó.

Mà Dụ Ninh không giống như trước, dừng lại, cô tiếp tục hỏi: "Ta có thể phá vỡ tường đi ra ngoài không?"

Hệ thống không do dự, lập tức trả lời: 【 người chơi có thể phá hất cả mọi thứ trong phòng nghỉ. 】

Mặc dù không trả lời trực tiếp vấn đề nhưng ngầm ý là cô có thể phá tường, chỉ là không nói thẳng.

Đám tường chỉ là việc làm nhất thời, cô cũng không hỏi ý của hệ thống, theo cô, nếu nó nói phải ở đây đợi đến khi vòng thứ tư bắt đầu thì ngụ ý chính là không được phép ra ngoài.

Nhưng lại quên, hệ thống chưa từng trả lời thẳng vấn đề được hỏi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Dụ Ninh giơ tay lên, lại một lần lần hươ quyền đánh về phía vách tường, tiếp tục thương thức cái cảm giác nát xương nát cốt.

Hình như bởi vì biết bức tường này có thể đổ nên động tác của Dụ Ninh đã nhanh hơn rất nhiều, hai mươi phút sau, Dụ Ninh rũ đôi tay không còn tí hơi sức, cặp mắt một môi nghe thanh âm chúc mừng của hệ thống.

【 chúc mừng người chơi thông qua vòng thứ tư, vòng thứ năm sẽ bắt đầu sau một giờ nữa. 】

Dụ Ninh thở hổn hển ngồi trong góc phòng, nhìn hoàn cảnh chung quanh đã bớt cái cảm giác đè nén vừa nãy, nghĩ thầm, có lẽ là bởi đã phá vỡ cửa thứ tư.

【 trong thời gian chờ đợi, có cần ta giải thích tất cả vvvf vòng này không? 】

Dụ Ninh lựa chọn ok, dù cô cũng đã hiểu đại khái, nhwg ngồi nghe một chút cũng chả sao.

Cửa thứ tư gọi là căn phòng không được ra. Bước vào đây, người chơi sẽ nhận được thông báo nghỉ ngơi một ngày trong đó, chính là đứng đợi người chơi khác đến đông đủ mới có thể bắt đầu vòng này, tuy nhiên, sự thật là vòng thứ tư đã chính thức bắt đầu ngay khi người chơi xuất hiện trong phòng. Bởi thiết kế đặc biệt và lớp thuốc sơn trên vách tường, người chơi sẽ dần có cảm giác nóng nẩy, người nào khó chịu mà chọn lựa việc phá hủy căn phòng, nếu hoàn thành trước khi thời hạn chơi kết thúc sẽ giành chiến thắng.

Trong quá trình đó, người chơi sẽ cảm thấy, việc phá hư vách tường cũng sẽ khiến bản thân bị thương phần xạ, đây chính là lựa chọn thứ hai của trò chơi, tiếp tục phá hay dừng lại chờ đợi.

"Nếu như lựa chọn tiếp tục chờ đợi?"

【 bởi vì nguyên liệu đặc biệt nên sau tám tiếng, người chơi sẽ lâm vào trạng thái hôn mê, sau mười hai tiếng, sẽ mất lí trí điên cuồng công kích tất cả mọi thứ xung quanh, nếu vận khí tốt, khéo khi có thể phá tường tiến vào vòng tiếp theo, nhưng nếu không may, hai mươi tư giờ sau, khi cảm giác đau tăng lên sẽ bị đau đến chết. 】

Nói vậy, nếu lúc đó cô dừng lại, không chừng đã chết ở chỗ này?

Dụ Ninh nghĩ một chút, lúc ấy, nếu không được nhắc nhở, có lẽ cô vẫn tiếp tục đâm mặt tường, bởi gian phòng này qua mức đè nén, dừng lại không làm gì, cô nghĩ cô sẽ điên mất, chỉ là dừng một chút rồi tiếp tục đánh tường, chỉ là tốc độ sẽ không nhanh như vậy mà thôi.

.....

【 vòng thứ năm trò chơi bắt đầu, hệ thống sẽ chọn một người chơi ngẫu nhiên để người đó hỏi ra một câu hỏi mà câu trả lời là có hay không, sau khi vấn đề được đưa ra, tất cả mọi người phải chọn câu trả lời cho bản thân mình, sau đó, hệ thống sẽ tiến hành đào thải. 】

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Thanh âm tuyên bố vòng thứ năm bắt đầu vang lên cũng là lúc Dự Ninh đưa ra câu hỏi cho hệ thống.

Chờ đến lúc âm thanh đó kết thúc, Dự Ninh nhú mày yêu cầu nó tiếp tục trả lời hết câu.

【bởi vì thiết kế đặc biệt của mặt tường này nên bất kể người chơi có công kích nó với lực ra sao cũng đều để lại tổn thương như nhau, chúng tôi chỉ tính tần suất ra quyền và ra cước để tính toán mức độ huỷ hoại.】

Dự Ninh hiểu rõ gât đầu một cái, ngay khi nó nói rằng lựa chọn làm đồ tường là lựa chọn chính xác, cô đã nghĩ đến khả năng này, nếu không, giả như những người chơi khác đều có lực công kích tương tự như mình thì cũng quá dọa người rồi, sớm biết thế thì khi công kích vách tường, cô dùng ít lực đi một chút, như vậy thì vừa này sau khi dùng binh phun trị thương, tay cũng sẽ không liên tục trong trạng thái tê liệt.

Dù nhìn hỏi tiếp về căn cứ đào thải của vòng thứ năm.

Đáp án lấy được tất nhiên là không có.

Một người chơi đưa ra vấn đề, sau đó, mọi người sẽ phải trả lời cso hoặc không, hệ thống tiến hành đào thải, chẳng lẽ vòng này dựa vào may mắn?

Nếu vậy thì có lẽ, ngay từ vấn đề đầu, cô sẽ bị loại.

【vì để người chơi quen thuộc với cách chơi này, chúng tôi sẽ cho một lần làm mẫu, ở lần này, bất kể các bạn có lựa chọn chính xác hay không cũng không bị đào thải.】

Những lời này vừa đưa ra, Dự Ninh liền nghe được một hồi tiếng bánh răng chuyển động.

【người chơi số 48, xin đưa ra một câu hỏi chỉ có thể trả lời đúng hay không.】

Dự Ninh nhìn lướt qua đồng hồ của mình, cô số 4, thật là một con số không hề may mắn.

Người nêu vấn đề, giọng nói đều đều, nghe có vẻ là một cô gái còn chưa qua vị thành niên, trẻ trung mềm mại.”Tôi vừa bị té ngã đúng không?”

【người chơi có nửa tiếng nghĩ đáp án.】

Quý mới biết vừa này cô ta có bị ngã hay không, Dự Ninh trợn trắng cả mắt, vòng này đúng là dùng để thử nghiệm thiên phú lừa bịp của loài người mà thôi.

Nếu có thể nhìn thấy thần thái của người đưa câu hỏi, nói không chừng còn có thể đoán được chút đầu mối, chứ nếu chỉ phân tích từ âm giọng và câu hỏi, hơn nữa, đáp án 50/50 đúng hay không, việc này, ăng chừng hệ thống còn phải cho cô thêm mấy đồng tiền và cái vỏ rửa, thuận tiện cho cả một quyền thần toán, để cô có thể thực hành một buổi bói toán xem sao.

Dự Ninh suy tính một hồi, thấy bản thân không thể lấy thêm thông tin gì từ hệ thống, đành tùy tiện lựa chọn đúng, sau đó, bối cảnh xung quanh cô lập tức thay đổi, chớp mắt một cái, cả người đã đứng trong một gian phòng rộng hơn không biết bao nhiêu lần so với căn phòng trắng kia.

Trong phòng đã đứng không ít người, Dự Ninh không ngờ sẽ được thấy những người chơi khác, hơn nữa, có vẻ như ai cũng đang trong không gian ảo của mình, tất cả vẫn đứng im tại chỗ, ngẩn người.

Sau khi phá vỡ vách tường, quần áo trên người cô biến thành một chiếc váy đầm màu trắng, hiện tại, phóng mắt nhìn chung quanh, không biết có bao nhiêu người đứng hàng với mình nữa, ở đây, phái nữ đều mặc đầm trắng, phái nam thì chỉ khoác áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản.

Thấy Dự Ninh xuất hiện, một số người đưa tầm mắt về phía cô, mà có một số ngồi trên ghế nhú mày, không biết đang nghĩ gì.

Giữa phòng treo một chiếc đồng hồ đếm ngược, bây giờ thời gian lựa chọn còn hai mươi phút.

"Tiểu thư, cô ở nơi nào?" một người đàn ông trung niên bụng bự đột nhiên đến gần hỏi.

Dự Ninh liếc hần một cái, lúc này còn có tâm tình chìm chuột, thật là vô tư.

Mà người cũng phóng khoáng không kém, Dự Ninh đáp:”Trung Quốc.”

Trong phòng này còn có mấy người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, chỉ là bộ dáng và màu tóc của Dự Ninh thật khó để phát hiện huyết thống, ngũ quan tinh xảo nhưng không phải kiểu búp bê, mà là kiểu con nít Hoa quốc đáng yêu xinh đẹp.

Người đàn ông cũng không so đo sự qua loa của cô, cười to hai tiếng:” Tiểu thư thật hài hước. bên kia còn chỗ trống, nếu không thì hai ta ra đó ngồi rồi từ từ nói chuyện.”

Dự Ninh đi theo hắn, tùy tiện chọn vị trí:” Nói cái gì?”

Mặc dù bộ dáng của người này khiến người đối diện cảm thấy không phải loại trung hậu đáng hoàng, nhưng ánh sáng trong mắt không lừa được người, Dự Ninh cảm thấy hắn có mấy phần khôn vặt, ngồi hàn huyên một chút cũng không hại gì, liền tán gẫu.

Người đứng bên này không nhiều lắm, chỉ có rời rạc vài người, hơn nữa, tất cả bọn họ đều ngồi yên lặng, không có ý định trò chuyện cùng kẻ khác.

Chỉ là từ khí thế toát ra có thể thấy, bên này toàn nhân vật tinh anh.

"Tôi họ Trần, mọi người thường gọi tôi là Trần Tam, không biết tiểu thư nên xưng hô như thế nào?"

"Họ Dự, mọi người hay gọi Dự Tử."'

Dự Ninh tùy tiện nói dựa theo con số hiển thị trên đồng hồ, ai ngờ Trần Tam cười ha hả:” Dự tiểu thư quả là một người thú vị.”

Dự Ninh từ chối cho ý kiến.

"Không biết Dự tiểu thư có suy nghĩ gì về vòng chơi này?"

"Trò này chẳng lẽ không phải là đưa ra câu hỏi rồi trả lời đúng hay không sao."

Trần Tam nói chuyện luôn mang theo ba phần ý cười, khiến người ngoài cũng không chán ghét lắm dù một miệng răng vàng khè trước mặt.

"Nếu vòng chơi này đơn giản như vậy, đoán chừng chính là để khảo nghiệm vận may từng người, có thể sánh ngang với trúng vé số."

Dự Ninh lắc đầu, " 50/50, dễ hơn trúng số rất nhiều."

"Tôi nghĩ có thể có chút tài cũng chỉ có mấy người ở đây mà thôi." Cô gái trẻ tuổi trước mặt đột nhiên quay đầu nói.

Nghe được âm thanh của cô ta, Dự Ninh ngẩn người, "Số 48?"

Cô gái kia gật đầu một cái, "khả năng phát hiện thanh âm của cô không tệ, lúc hỏi vấn đề kia, rõ ràng tôi đã thay đổi giọng nói một chút."

Dự Ninh khẽ cười một cái, cũng không giải thích, mặc dù thay đổi nhưng chắc chắn cô ta vẫn chưa được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, vậy nên, sự thay đổi kia cũng không lớn, chỉ cần người nghe có tâm ghi nhớ, phân biệt cũng không quá khó khăn.

"Các người đã biết số của tôi thì có thể nói cho tôi số hai người một chút được không."

Vòng thứ năm trò chơi mới bắt đầu, đồng hồ bọn họ đều có đánh số, nó nằm trong mặt màn hình, cho nên, nếu không đến gần nhìn thì chắc chắn không thể thấy, huống chi, Dự Ninh còn ẩn đồng hồ đi.

Dự Ninh giờ tay lên đặt trước mặt cô ta, số 4 hiển thị ra bên ngoài.

"Tôi là 18." Trần Tam cũng học theo bộ dáng của Dự Ninh, lộ ra đồng hồ.

Ô gái thấy thế nhú mày:” Đều là số nhỏ."

Dự Ninh nhú mày, " Cô nghĩ chỉ cần dựa vào đánh số là có thể biết có bao nhiêu người chơi tham gia?"

48 nhún vai một cái “Ừm” một tiếng liền quay đầu lại.

Trần Tam lại cười cười, "Lần này, vận khí của chúng ta không tệ, nếu nguyên chủ ở chỗ này thì câu trả lời của chúng ta chắc chắn đúng rồi."

Dự Ninh không nói gì, có thể là bởi vì quá tin tưởng vận số bản thân nên cô cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Sau nửa giờ, phòng này có tất cả năm tám người đứng.

Âm thanh hệ thống vang lên ngay sau khi đồng hồ đếm ngược kết thúc 【 người chơi chọn đúng, đào thải.】

Trần Tam ngẩn người, không thể giải thích được mà nhìn cô gái trước mặt:” Không có việc gì thì sao cô lại chọn sai."

Ánh mắt 48 như có điều suy nghĩ quét về phía sau lưng hai người, không biết nhớ đến cái gì, cô ta nhếch khoé miệng cười một cái.

Ghét nhất người đầu óc tốt, Dụ Ninh cũng lộ ra nét mặt chột hiệu, gò má không nhìn về phía cô ta nữa. không thể không nói, khả năng diễn xuất của Dụ Ninh rất tốt, cô gái nhìn chăm chăm cô một lúc, cuối cùng mới hướng về cô, khiêu khích mỉm cười.

Dụ Ninh coi như không nghe thấy, tiếp tục nghe thông báo từ hệ thống.

【trải qua một lần làm mẫu, tôi tin rằng người chơi đã phát hiệ quy luật của vòng này, bây giờ, tôi muốn nhắc lại một lần nữa quy định trò chơi, thứ nhất, trò chơi chỉ cần hai mươi người tiếp tục bước vào vòng trong. Hai, mỗi vấn đề lựa chọn đều chỉ có đúng hoặc không, ba, mỗi người có cơ hội thay đổi câu trả lời của mình trước khi tôi công bố đáp án, nhưng chỉ được một lần, thứ tư, bất kể trước kia có được vật phẩm ra sao cũng đều cso thể đổi một lần với hệ thống. mười phút sau bắt đầu vấn đề thứ hai, hiện tại, người chơi nào còn nghi vấn thì có thể hỏi thăm thông qua hệ thống tùy thân của mỗi người.】

Nói xong, hoàn cảnh chung quanh lại thay đổi, Dụ Ninh lại xuất hiện trong một phòng nghỉ bị phá vừa nãy.

"Vật phẩm đặc biệt là cái gì?"

【vật phẩm đặc biệt chính là thứ xuất hiện trong vòng thứ nhất, ba vòng trước cũng sẽ có vật phẩm tương tự như vậy, người chơi có thu thập được không hoàn toàn dựa vào vận số. Kiểm tra balô, người chơi thu hoạch được 50 viên Đá quý ánh, cso muốn đổi một lần hay không?】

"Đồng ý"

Nếu bất kể được bao nhiêu cũng chỉ đổi được một phần cơ hội thì Dụ Ninh cũng chẳng thêm tò mò xem mình đã bỏ lỡ thứ gì.

Hỏi mấy vấn đề mà hệ thống không thể giải đáp được, Dụ Ninh đành ngồi trong góc chờ đợi.

Không lâu sau, bánh răng lần nữa chuyển động.

【người chơi 59, xin hỏi một vấn đề chỉ có thể trả lời đúng hay không.】

Lần này là một giọng nam, "Người phụ nữ tôi yêu cũng đang trong trò chơi này?"

【 người chơi có nửa tiếng suy nghĩ đáp án chính xác. 】

Nếu 48 có thể căn cứ con số đề lần ra mạnh mới thì chắc chắn cô cũng có thể, Dụ Ninh dùng mười phút để phân tích mối liên hệ giữa các con số, sau đó, cô vẫn quyết định chọn bữa một đáp án.

Lựa chọn xong, Dụ Ninh đảo mắt thấy bản thân lại xuất hiện trong đại sảnh, có thể là bởi đây là chơi thật nên lần này không còn nhiều người trong đó nữa, dĩ nhiên, cũng có thể do số người chọn theo cô không nhiều lắm.

Dụ inh chọn bữa một chỗ ngồi xuống, không bao lâu sau thì thấy Trần Tam xuất hiện.

Trần Tam thấy Dụ Ninh, hưng phấn phát phát tay, "Dụ tiểu thư, chúng ta thật đúng là có duyên."

Ngón tay gõ vào băng ghế:" Ông đã từng trúng xổ số chưa?"

Mặc dù không biết tại sao lại bị hỏi cái này, Trần Tam vẫn không chút suy nghĩ trả lời:" Đã từng."

Dụ Ninh thờ phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt."

"Dụ tiểu thư, cô hỏi cái này làm gì?"

"Bởi vì vận khí của tôi rất kém cỏi." Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, hơi cong môi đáp.

Sắc mặt Trần Tam ập tức tối sầm lại, ngồi liệt trên ghế:" Xong rồi xong rồi, tôi phải tốn 5000 đồng mới có thể bốc trúng vé thưởng 5 khối."

Dụ Ninh: "....." Thế sao vừa hỏi ông đã từng trúng thưởng bao giờ chưa, vẻ mặt ông có thể kiêu ngạo vậy.

Một lát sau, cách thời gian kết thúc còn năm phút đồng hồ, Dụ Ninh liếc thấy một khuôn mặt quen thuộc ở cửa ra vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

"Dụ Ninh!" Ngô Chí thấy Dụ Ninh trước, sự rối rắm trên mặt nhanh chóng được thay bằng nụ cười." Không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại."

Dụ Ninh gật đầu nhìn về phía hắn, cô cũng không ngờ tên này không chết ở vòng đầu tiên kia, cũng không tin được là hắn có thể vượt qua các vòng để đến tận đây.

Mặc dù giao tình giữa hai người không sâu, nhưng trong hoàn cảnh xa lạ này, Ngô Chí thấy cô như tìm thấy tổ chức, anh ta lập tức ngồi bên cạnh Dụ Ninh." Cô cũng nghĩ nên chọn đáp án này sao?"

Sự mạnh mẽ của Dụ Ninh đã khắc sâu vào trong trí nhớ của Ngô Chí, vậy nên, khi phát hiện hai người đều có đáp án giống nhau, anh ta nhẹ nhõm hẳn.

"Tên thật của Dụ tiểu thư cũng thật dễ nghe." Trần Tam đột nhiên xen vào, giọng nói nhẹ nhàng, thuận tiện lên tiếng chào hỏi với Ngô Chí luôn.

Ánh mắt Dụ Ninh dạo quanh đám người một vòng, không thấy số 48, cô đột nhiên có dự cảm không tốt cho lắm. trực giác nói cho Dụ Ninh biết, số 48 phát hiện điều gì đó, điều gì giúp cô ta có năng lực vượt qua vòng chơi này.

Sau nửa giờ, thanh âm của hệ thống xuất hiện lần nữa 【 người chơi có thể lựa chọn sửa đổi đáp án, cso người chơi nào lựa chọn sửa đổi hay không?】

Hệ thống vừa nói vậy, rất nhiều người liền lộ ra vẻ mặt dao động, lần này, Dụ Ninh chọn “Đúng”, không ít người cảm thấy khả năng hai người quen nhau cùng tiến vào trò chơi là không cao, nên số người chọn “Đúng” chỉ có 38 người.

Đến cuối cùng, có hai người lựa chọn sửa đổi.

Dụ Ninh vốn cũng muốn sửa, nhưng nghĩ đến quy luật mà bản thân mơ hồ cảm nhận được liền thôi, dù sao thì kết quả của việc bị đào thải cũng chỉ là trở về Tinh Không, không có phần thưởng mà thôi, cô cũng không chịu thiệt thòi gì.

Trước khi hệ thống công bố đáp án, Dụ Ninh nghiêng đầu, đột nhiên hỏi Ngô Chí." Số của anh là bao nhiêu?"

Ngô Chí đang khần trương chờ kết quả, nghe được câu hỏi của cô, chân tay luống cuống nhìn đồng hồ." Số 84."

"Oh." Dụ Ninh gật đầu một cái.

【 chúc mừng 45 người chơi lựa chọn chính xác, mười phút nữa sẽ tiếp tục vấn đề thứ ba.】

Trong đại sảnh chỉ còn ba mươi sáu người, xem ra đã có chín người lựa chọn sửa đổi. có vẻ như người thông minh trong trò chơi này không ít, cô phải dùng hai lần chơi mới có thể hiểu được nguyên tắc, mà nhiều kẻ chỉ trải qua lần làm mẫu đầu là đã hiểu toàn bộ rồi.

"Sau khi sửa đáp án, nếu trả lời chính xác thì sẽ được thêm điểm không?" Dụ Ninh hỏi hệ thống.

【 Có. 】

Dụ Ninh gật đầu một cái, nhắm mắt bắt đầu phân tích quy luật trò chơi, nếu cô đoán không sai thì game này căn bản không căn cứ vào đúng sai, mà căn cứ vào số lượng người chọn đúng hay không để tiến hành đào thải.

Số 48 có thể coi là đầu mối lớn đối với cô, quy luật trò chơi có thể thấy rõ từ việc đánh số người chơi.

Số của Ngô Chí là 84, cho thấy số lượng người chơi phải từ 84 trở lên, lần này, chọn “Đúng “ có ba mươi tám người, “Không” có bốn mươi sáu người trở lên.

Mà lần đầu tiên làm mẫu, năm mươi tám người lựa chọn sai, nếu cô nghĩ không lầm thì logic trò chơi chính là bên nào chọn nhiều hơn, bên đó sẽ bị đào thải.

Bây giờ cô có hai phần điểm, có thể thí nghiệm suy nghĩ bản thân một chút.

Thua cũng sẽ không tổn thất cái gì, nghĩ vậy, đến vấn đề thứ ba, Dụ Ninh ung dung thoải mái hơn rất nhiều.

【 xin người chơi số 60 đưa ra một câu hỏi chỉ có thể trả lời đúng hay không.】

"Nếu bị loại bỏ trong trò chơi, sẽ chết thật sao?" Người đưa ra vấn đề là một người đàn ông, thanh âm khàn khàn thô thô, như thể tiếng giấy bóng bị vật thể bén nhọn cắt qua, làm người nghe không tự chủ được mà nổi hết cả da gà lên, chỉ nghe thôi cũng đã biết đây là một người khiến người khác phải chán ghét.

Hỏi cái vấn đề mà đến chính hắn cũng không thể xác định được câu trả lời, phỏng chừng tên này cũng đã phát hiện ra một điều gì đó về quy luật vận hành của game.

Dụ Ninh ngồi trong phòng nghĩ năm phút, sau đó chọn “Không”

Đến đại sảnh, ở đây đã có năm, sáu người, trong đó có cô gái 48, Trần Tam và một người đàn ông mặt sẹo với cơ thể khô gầy.

Nam nhân kia rất nhạy cảm, ánh mắt Dự Ninh vừa dừng lại trên người hắn nhiều hơn một giây, hắn liền nhìn về phía cô.

Cười hướng Dự Ninh, một nụ cười không mấy tốt đẹp, cộng thêm vết sẹo trên mặt hắn, quả thật là y hệt hiệu ứng phim kinh dị.

Không thay đổi về mặt thu hồi tầm mắt, Dự Ninh tìm một chỗ ngồi xuống, Trần Tam trao đổi vài câu với 48 liền đi về phía cô, thần thần bí bí nói: "Dự tiểu thư đã biết quy luật trò chơi rồi chứ?"

Dự Ninh ngược mắt lên nhìn hắn, cũng không nói có hay chưa.

Trần Tam thần nhiên cười một tiếng, mặt vẫn là vẻ đàng hoàng phúc hậu ấy, nụ cười tươi lại có mấy phần khôn khéo: "Lần đầu tiên nhìn thấy Dự tiểu thư, tôi đã cảm thấy cô không phải người bình thường, không ngờ đầu óc cũng tốt như vậy." (You chắc đây là lời khen????)

Một hồi sau, người trong đại sảnh càng ngày càng nhiều, Dự Ninh nhìn lướt qua người đàn ông khô gầy trong góc, sát khí đầy người, chẳng lẽ hắn muốn giết người?

"Có chuyện mau nói."

"Dự tiểu thư biết công phu quyền cước chứ?"

Dự Ninh đưa ánh mắt hoàn toàn nhìn về phía hắn: "Sao nhìn ra được?"

Trần Tam bị sự sắc bén kia làm sợ đến mức trái tim run lên: "Trước kia tôi từng tiếp xúc với mấy vị sư phụ biết võ, khí thế trên người Dự tiểu thư rất giống bọn họ."

Thì ra là bởi vậy mới có ý đến gần mình, cô còn tưởng là do khuôn mặt cô trông có vẻ tương đối khôn khéo đấy. (Chị atsm quá)

Dự Ninh không trả lời vấn đề hắn quan tâm, như đã ngầm thừa nhận nó, cô hỏi cái khác: "Ông muốn hợp tác?"

Trần Tam xoa xoa đôi bàn tay, hạ thấp giọng: "Tất cả mọi người không phải kẻ ngu, người nào đã hiểu được quy luật trò chơi rồi thì chắc chắn sẽ không nguyện ý đến bên phía đông người..... " Trần Tam làm một động tác bị cắt cổ.

"Tôi không muốn thắng, tôi chỉ muốn rời khỏi cái nơi tồi tàn này thật nhanh thật nhanh, vợ và con trai vẫn đang chờ tôi ở nhà!"

.....

Trong thời gian ngắn, số người trong đại sảnh đã lên quá nửa. không biết có phải do nghĩ người chọn "KHÔNG" sẽ không nhiều hay là theo bản năng không muốn thừa nhận kết cục của việc bị đào thải là cái chết nữa.

Lần này không gặp Ngô Chí, chắc hẳn anh ta đã chọn "Đúng." Ngay lúc Dự Ninh nghĩ xem có nên thay đổi thành "Đúng" hay không, âm thanh hệ thống vang lên, nửa giờ cứ vậy mà trôi qua.

【 có người chơi nào lựa chọn thay đổi hay không?】

Dự Ninh nhìn lướt qua số 48, thấy cô ta thần nhiên đứng bên cạnh người đàn ông khô gầy, không có ý định thay đổi, bước chân dừng một chút, cũng không động dậy nữa.

Có ba mươi người trong đại sảnh, tám người lựa chọn thay đổi, ngay sau khi chọn xong, tám người này lập tức biến mất, ở đây chỉ còn hai mươi hai người.

Tính ra thì có 45 người đang chơi, bên "Không" đã ít hơn bên "Đúng", tuy nhiên, không biết bên kia có người nào thay đổi lựa chọn hay không.

Lúc này người đàn ông khô gầy mở miệng, giọng nói thô lệ như tiếng cát đá ma sát sần sật, vừa nói đã gây ra sự chú ý của mọi người.

Âm thanh này rất đặc biệt, mọi người vừa nghe liền đoán ngay được ra đây là số 60.

"Người chọn đổi thành "Đúng" có bao nhiêu?"

Dự Ninh ngẩn người, cũng nhìn về phía màn hình đếm ngược, không biết hệ thống có trả lời vấn đề này không.

Không ngờ hệ thống không do dự trả lời: 【 bốn người. 】

Người đàn ông gầy nhom cười ha hả: "Vậy không phải chỉ cần giết bốn người."

Bộ dáng của hắn vốn đã kinh khủng, còn nói như vậy, tất cả mọi người đều tin tưởng mà không hề nghi ngờ hắn nói được làm được, người chơi gần hắn rồi rút chạy đi, chỉ mong bản thân không bị tên biến thái này dễ mất tới.

"Tôi tôi..... Đồi..... Đồi." Một thanh niên bị người đàn ông quét mắt tới lạnh run, sợ hãi lên tiếng.

【sau khi công bố số người sửa đổi thì không thể lựa chọn thay đổi nữa.】

Nhưng lời này của hệ thống chẳng khác nào như lời tuyên bản án tử cho thanh niên, nhìn người đàn ông đằng đằng sát khí càng ngày càng đến gần mình, hấn che đầu run lấy bầy:”Đừng giết tôi, đừng giết tôi.....”

Ngay khi người đàn ông mặt sọc chỉ cách hấn vài bước, thanh niên đột nhiên xông sang một bên, trong tay nhiều lên một con dao găm, hướng về hướng Dự Ninh, phóng tới.

Dự Ninh nhìn chung quanh một chút, phát hiện cô và trần tam chính là hai người gần với thanh niên này nhất, cũng không trách được bọn họ lại là người được chọn. nhìn chuôi dao kia cắm thẳng về phía mình, Dự Ninh nhủ nhủ mảy, Trần Tam mới khen cô lợi hại thì đã có người muốn đến để chứng minh rồi.

Dự Ninh nghiêng người tránh thoát con dao, một chân đạp về phía ngực hấn.

Một cước này Dự Ninh không hề giữ lại thực lực, bùm.. một tiếng, thanh niên bay ra ngoài 3-4m, khoe miệng phun ra một vòi máu.

Dường như còn một hơi, về mặt hấn dữ tợn nắm dao:”Tôi giết cô ta, giết cô ta, tôi không phải chết.....”

Nam nhân gầy nhom cười với Dự Ninh một cái, đạp chân vào người thanh niên:”Phụ nữ mảy cũng ra tay được, thật đáng chết.”

Lúc này hệ thống đột nhiên thông báo:【Số người chọn “Đúng” là 25, còn hai phút để tuyên bố đáp án chính xác.】

Màn ảnh chợt lóe, xuất hiện hai phút đếm ngược.

Lúc sau, số 60 lại chọn ba người đàn ông rụt rè khác để giết, sau đó, hệ thống truyền đến âm thanh chúc mừng.

【chúc mừng 22 người chơi đã trả lời chính xác, đào tahri nốt hai người chơi nữa là có thể tiến đến vòng cuối cùng, cầu mong nữ thần may mắn sẽ đến bên các bạn.】

Bù đắp cho cái tuần trước có hai chương, hị hị, iu thương mình đi, sắp hết cái thế giới này rồi, mình chán nó quá

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Lần này, sau khi chấm dứt, những phần tiếp theo của vòng chơi cũng không dễ dàng như vậy nữa rồi.

Số 60 vừa quay một phát, còn hai mươi hai người chơi, kể cả có biết hay không thì phỏng chừng bây giờ cũng đã hiểu quy luật cái trò này.

Rất ít người chiến thắng, bên nào có số lựa chọn ít hơn, bên ấy sẽ được tiếp tục.

Không biết trải qua cửa tiếp theo này thì lại phải chết thêm bao nhiêu người. Dự Ninh đang nghĩ về vấn đề có thể xuất hiện tiếp sau đó thì đột nhiên thấy trước mặt cso bóng người đứng.

Cô ngồi chồm hổm trong góc phòng nghỉ, cái bóng kia đứng ở trước mặt cô, giống như một khối đen khổng lồ, bao trùm cả cơ thể nhỏ bé đối diện. Dự Ninh ngẩn người, một dự cảm xấu xuất hiện, điều này khiến cô kìm lại, không ngẩng đầu lên nhìn người đến ngay.

Cho đến khi nghe được tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, Dự Ninh mới không thể không ngẩng đầu lên nhìn lại.

Tóc anh ta hơi dài, một phần mái che một bên mắt, ngũ quan lập thể, anh tuấn, trán đầy đặn, mũi cao thẳng cùng bờ môi mỏng hồng. lúc này, đầu anh khẽ cúi xuống dưới, con người hẹp dài nửa mờ, khoe môi nâng lên, nhìn là biết tâm trạng người này đang rất vui sướng, như một đứa trẻ bắt được đồ chơi yêu thích vậy.

Cái ví dụ này mặc dù có vẻ ngây thơ nhưng cũng rất sát thực, bởi trông hấn còn có chút ngu dần, Dự Ninh nhìn đôi tròng mắt đen kia, từ trong đó có thể cảm nhận được sự hưng phấn của tên này còn cao hơn những gì hấn ta đang biểu hiện ra bên ngoài.

Tuy nhiên, cso thể nhìn thấy được sự ngờ nghệch từ cái dáng dấp coi là biết thông minh kia, điều này có thể cho thấy bây giờ tên điên này đang nghĩ xa xôi ra sao, biến thái như thế nào.

Về mặt bình tĩnh, Dự Ninh đứng lên, phát hiện Tức Thương còn cao hơn cô một đoạn lớn, thân thể này của cô ước chừng được một mét sáu tám, xem

ra, đối phương phải từ mét chín trở lên. Chiều cao chênh lệch như vậy, đứng lên, ngược lại có vẻ như bản thân càng bị áp chế.

Thế nhưng, cô cũng không thể ngồi xuống được, thôi thì cứ coi như không biết điều này đi.” Anh định không nói gì mãi sao.....”

Đôi mắt tròn to, bởi hai lần trước, Túc Thương vẫn luôn cư xử khá đài hoàng tử tế, nên Dự Ninh thật sự không nghĩ tới việc hai người vừa gặp nhau thì tên này đã ra tay.

Đôi môi mỏng kia dán thật chặt trên môi cô, không làm thêm gì khác, chỉ đè ở trên, thật chặt, như muốn nói khát vọng khôn kể của chủ nhân nó.

Một lúc lâu sau, Túc Thương liếm một vòng quanh môi thiếu nữ, miêu tả hình dáng ấy, rồi mới khẽ kéo ra khoảng cách giữa hai người, cười nhỏ hai tiếng.” Bảo bối, mùi vị thật tuyệt vời.”

Dự Ninh đắm một quyền vào ngực người đối diện, một đắm này, cô dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng Túc Thương vẫn không bị lay động, dù chỉ một chút.

Túc Thương nhú nhú mồm, "anh bỗng cảm thấy không muốn kết thúc trò chơi nhanh đến vậy rồi, bảo bối, em mạnh như thế, may là anh cso thể đề cao cơ năng của cơ thể trong thế giới giả lập, về thực tế, em không cần thận đánh cho anh tàn phế thì sao đây.”

Nói như cái vấn đề này là cái gì đó thật nan giải vậy, nhưng chỗ nào đó thì vẫn đang thông thả, tùy ý ma sát lên người cô.

Dự Ninh tròn trĩnh cả mắt, "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Túc Thương nâng cằm cô lên, cho cô một nụ hôn thật sâu.” Anh không muốn xa cách bảo bối quá lâu nên mới nghĩ biện pháp, nhanh chóng xâm nhập vào đầu não của trò chơi này.”

Ghe có vẻ rất đơn giản, Dự Ninh yên lặng chăm chọc trong lòng, không hổ là NPC nam chính, trong khi cô vẫn còn đang rối rắm làm sao để không bị đào thải thì hắn ta cũng đã làm trùm của cái game này rồi.

"Bảo bối." Túc Thương mất hứng khi lực chú ý của người đối diện không đặt trên người anh mà lại cứ ngẩn người, đầu đập một tiếng thật to rõ lên trán thiếu nữ.

Dự Ninh đau trừng mắt liếc hắn một cái, "Đồ điên!"

Túc Thương ngẩng đầu liếm liếm vầng trán ửng hồng kia, khoé miệng toát ra một chút ý cười.” Đau không?”

Dự Ninh đưa mu bàn tay xoa xoa cái trán, một đồng nước miếng, khiến cô chỉ hận không thể chém phăng cái tay này của mình, lúc này không quên tỏ vẻ ghê tởm tên chết tiệt kia một phen.” Mặn hay là chua, cảm ơn anh liếm mồ hôi cho tôi.”

Túc Thương chau chau mày, đôi tròng mắt hẹp dài không những không xuất hiện vẻ chán ghét, ngược lại còn có nóng lòng muốn thử.” Ngọt, rất ngọt.”

Âm thanh khàn khàn trầm thấp, chung quanh tối sầm lại, căn phòng trắng biến thành màu đen, dễ bề cho tên biến thái kia muốn là gì thì làm.

Túc Thương để đầu sát lại gần liếm mạch máu xanh lá nơi cần cô, đầu lưỡi lướt qua, từng tắc từng tắc, cảm giác dòng dung dịch ấm áp đang lưu động.

"Buông ra." Dự Ninh cắn răng đẩy mặt anh ra.

Túc Thương vẫn không nhúc nhích, một tay nắm chặt đôi tay kia, giờ lên cao áp ở tường.” Bảo bối, sao anh có thể cam lòng buông em ra được.”

"Đồ thần kinh! Chúng ta còn chưa quen nhau được mấy ngày!” Dự Ninh giật giật tay, tưởng như đôi tay đang bị cố định chắc chắn lên tường mất rồi, căn bản là không thể động đậy được.

"Bảo bối, chẳng lẽ em không tin lời anh sao?” cánh môi Túc Thương đến bên tai cô, lỗ tai lại tẩm nước miếng.” Lần đầu tiên thấy em, anh đã chỉ muốn giam em lại.”

Giọng nói mang theo sự nuông chiều nồng đậm, triền miên, êm tai như lời giữa hai người yêu nhau tâm tình ngọt ngào, chỉ là, nội dung lại để người nghe không nhận được mà run lên.

Cô coi như cũng đã hiểu, nhất định trong lúc vô tình, bản thân đã đắc tội với vị Đại Nãi đã chế tạo ra bí cảnh này, cho nên người đó mới có ý sắp đặt một nam chính biến thái như thế để hành hạ cô.

Hai người đã tiếp xúc với nhau không ít lần, rõ ràng, mỗi lần, sức chịu đựng của cô đều tăng lên, nhưng cuối cùng vẫn không thể theo kịp tốc độ biến thái của tên khốn ấy.

Túc Thương như một con chó to lớn, lưu lại mùi hương của hắn lên người cô, hơn nữa, nhìn về mặt này của hắn, Dự Ninh chỉ cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ mồ hôi cô ngọt thật, sao hắn có thể liếm đến say mê thế, như một tên biến thái ăn mật vậy.

.....

"Tại sao mãi vẫn chưa có thông báo bắt đầu vòng chơi?" Dự Ninh trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, cũng không phải là cô muốn chơi, chỉ là tên này liếm xong lại bắt đầu cắn, dường như coi cô là một khúc xương lớn, thật khiến người ta không thể chịu nổi.

"Bảo bối, m lại phân tâm rồi." Túc Thương cắn bắp chân cô một cái.

Có gì ngoài việc trợn trắng mắt cso thể thể hiện sự bất mãn trong lòng cô? Chỉ vậy thôi đã không thể thỏa mãn sự khó chịu vô biên này? tiếp tục thêm nữa, phỏng chừng cô sẽ điên mất.

"Căn cứ số liệu phân tích được, vấn đề tiếp theo, mỗi bên chỉ có một người được sống, sau đó, hai người đó sẽ được chọn vào vòng cuối, ở đó tàn sát lẫn nhau cho đến chết." Túc Thương giải thích.

Dự Ninh ngăn người, "Anh dựa vào cái gì để đưa ra kết luận ấy?"

"Đặc tính của người chơi." Nói xong, Túc Thương lại lôi kéo tay Dự Ninh sờ sờ mặt mình." Thom anh một cái. ... Anh sẽ nói cho em biết."

Tầm mắt vron về phía khoảng không." Tôi không muốn biết."

Nói xong, mũi liền bị nhéo một cái." Nghịch ngợm."

Dự Ninh thờ dài một cái, nếu như có thước đo cho ngưỡng giá trị chịu đựng của người sắp điên, cso lẽ cô cũng chẳng cách cái vạch ấy xa nữa.

"Tôi không có thói quen thân mật với một người xa lạ."

Dự Ninh tự cảm thấy bản thân đã thật nghiêm túc, ấy thế nhưng đối phương vẫn dùng nụ cười ý vị không rõ và đôi mắt nửa híp đáp lại cô." Bảo bối, em đang chê trách rằng đôi ta chưa quen sao?"

Sau đó, Dự Ninh liền chín.

Túc Thương sờ sờ mặt cô, nóng đến mức có thể luộc được trứng gà, lòng ngón tay quét đi những giọt nước mắt tràn ra bởi xấu hổ cùng vui thích (?), đặt bên môi liếm liếm, giảm bớt vị ngọt ngấy còn lưu lại nơi cánh môi, thanh âm khàn khàn, cơ thể anh dường như đang cất giấu một con thú lớn ngo ngoe trực tính." Thật ngọt."

Dự Ninh tránh ánh nhìn đầy ý vị và tính xâm lược kia:" Anh cso thể thao túng trò chơi? Tôi muốn thành người chiến thắng."

"trò chơi này không có người chiến thắng." Túc Thương nhún nhún mấy cái lên không khí, bên cạnh hai người lập tức xuất hiện một chiếc sofa, Túc Thương ôm cô ngồi lên, còn thành thoi thay đổi tư thế, đề cô gái có thể nằm thật thoải mái trong lòng anh.

"cái gì mà không cso người thắng?" Bao nhiêu lần như vậy, đến cả người ngu cũng học khôn lên được, phản kháng và thái độ chỉ khiến bản thân bị hành hạ càng thêm thảm thiết, còn không bằng mặc kệ, coi như đang nuôi một con linh thú thích liếm người đi.

"Cái trò chơi này tên gọi là chém giết, hàng năm đúng giờ mở ra, chọn một nhóm người cho họ vào game, sau đó đào thải từng vòng từng vòng một, đến khi tát cả đều từ vong."

"Nhưng là, tại sao?" Dự Ninh có chút không hiểu, ý nghĩa trò này là gì, đặc biệt, cô đến với thế giới này chỉ với mục đích là bảo vệ tính mạng bản thân, trong khi trò chơi lại không cho ai sống sót ra ngoài, hệ thống đang đùa cô phải không.

"Có thể là vì thỏa mãn loại ham mê đặc thù nào đó của người thiết kế game." Túc Thương không để ý, tùy tay bóp ngón tay cô:" Mặc dù người đó để trò chơi không cho phép có người thắng, nhưng anh cso thể thay đổi trình tự, thay đổi lệnh này."

Nếu như là bình thường, Dự Ninh thật muốn kiên cường nói tiếng "Nha", sau đó bỏ qua đề tài ấy, nhưng đều đã đến mức này, nếu còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, chắc cô không thể vui vẻ nổi.

Nhưng để cô phải cầu xin kẻ trước mặt này, còn không bằng để cô đi chết.

Dự Ninh cố chấp nhìn người đàn ông đối diện, mím môi không nói câu nào.

Túc Thương cười hờn hóp mũi cô một cái." Bảo bối, ý của em là nếu anh giúp emem sẽ dùng cả đời chỉ để nhìn anh phải không."

Hả?

Dự Ninh ngăn người, ý của cô không phải là dùng ánh mắt cắt tên biến thái này thành tám khúc sao?

"Chỉ cần là điều bảo bối muốn, anh sẽ làm tất cả." Túc Thương nâng lên tay cô, đang lúc Dự Ninh không biết hấn ta muốn làm gì mình thì chẳng biết Túc Thương lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn đeo lên ngón tay cô.

"Đeo lên cho anh."

Mặc dù là trong bóng tối nhưng Dự Ninh vẫn có thể nhìn thấy rõ viên kim cương to lớn trên đó, chẳng lẽ bởi đây là thể givosi giả tưởng nên tên này có

thể lấy ra được một thứ bất thường như vậy sao.

Dụ Ninh cầm lên chiếc nhẫn còn lại trong hộp:” thật muốn có một ngày thực lực của anh hoàn toàn nằm dưới tôi, để anh thử cảm nhận cái cảm giác bị áp chế ở dưới nó như thế nào.”

Lạnh giọng nói xong, Dụ Ninh tùy tay đeo nhẫn lên ngón tay hấn.

Túc Thương cầm tay trái cô, hôn lên, tròng mắt trong bóng tối như thể tràn đầy sao, lấp lánh” Vậy chúng ta có thể nhanh chóng ra ngoài, thế giới thực, có thể anh sẽ hoàn toàn bị em trấn áp, mặc cho em muốn làm gì thì làm”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Ngay sau khi Túc Thương sửa đổi dữ liệu của trò chơi xong, trong đầu Dụ Ninh lập tức vang lên âm thanh của hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành.

Cô đúng thật là càng già càng đi xuống rồi, mỗi lần gặp mặt, biện pháp trả thù hấn chỉ có thể là biến mất.

Dụ Ninh không giao nhiệm vụ ngay mà cong môi cười với Túc Thương:” Nếu như có một ngày tôi đột nhiên biến mất, anh sẽ ra sao?”

Túc Thương đang phá giải số liệu trong trò chơi để có thể mang người yêu về thế giới hiện thực, nghe được câu hỏi này liền quay sang hôn lên khuôn mặt thiếu nữ một cái:” Sao em cso thể biến mất được chứ.”

”Vì sao tôi không thể biến mất?” Dụ Ninh như một đứa trẻ nhỏ tuổi, chỉ thích cố chấp hỏi người lớn một vấn đề tại sao.

”Bởi vì em sẽ không biến mất.” Túc Thương ngwcng động tác trên tay, vòng qua ôm lấy người phụ nữ thuộc về hấn.

Dụ Ninh nâng khuôn mặt đang chống trên đầu cô, cười nhẹ nhàng:” Anh thật sự cho rằng bản thân là thần sao? Nói là cái gì thì chính là cái đó.”

Túc Thương chưa bao giờ thấy Dụ Ninh cười rực rỡ với anh như vậy, nhưng so với cảm giác hưng phấn, trong lòng hấn còn đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm xấu, đôi tay không tự chủ được mà thắt chặt, giam cầm cô gái vào lồng ngực.

”Em là của anh.”

Dụ Ninh cũng không định đẩy hấn ra, cô chỉ muốn tên biến thái này có thể ôm chặt mình nhiều thêm nữa, để một lát sau, thể nghiệm cảm giác ôm một khối không khí sẽ vui vẻ như thế nào.

”Tôi không phải là của anh.” Dụ Ninh cười nói:” Trước kia không phải, bây giờ không phải, về sau cũng sẽ không.”

Nói xong, mặc niệm trong lòng trở về Tinh KKhông.

Hệ thống khởi động cơ chế đếm ngược thời gian, lúc này, Dụ Ninh còn cố cắn một cái lên mặt Túc Thương:” Đồ biến thái, một mình anh tự chơi đi.”

Đó là cái dạng thể nghiệm gì? Rõ ràng đã ôm chặt người ấy, rõ ràng còn có thể cảm nhận được nhiệt độ của cô, chớp mũi còn vương vấn hương thơm ngát, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, tất cả biến mất.

Túc Thương vẫn duy trì tư thế ôm lấy, đến cả lông mi cũng chưa động dù chỉ một chút, giống như có người đã ấn nút tạm dừng, khiến mọi thứ đều ngừng lại.

Nếu như chú ý đôi mắt của hấn, có thể thấy tròng mắt đen kia chậm rãi đen đặc rồi biến thành đỏ ngầu, khi màu mắt đã hoàn toàn biến đỏ, không gian trống trải đột nhiên phát ra tiếng vang thanh thúy “Rắc Rắc”, xung quanh sụp đổ.

Mọi thứ đều biến thành từng mảnh vụn lớn, từng miếng, từng miếng bóc ra.

Nếu như Dụ Ninh còn ở nơi này, nhất định sẽ phát hiện không gian xuất hiện sau khi các mảnh tróc ra vô cùng quan thuộc, hính là Tinh Không mà cô trở về mỗi khi giao phó xong nhiệm vụ ở các thế giới.

.....

【 chúc mừng Ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ đặc thù. 】

Dụ Ninh nhìn quanh một vòng, đều là hệ thống nhưng hệ thống của bí cảnh vẫn khiến cô có cảm giác an tâm hơn.

Thứ cảm giác ấy hình thành là bởi cô biết nó hệ thống bao trùm lên các thế giới kia, ít nhất nam chính NPC là do nó chế tạo ra, cho nên cô cũng không cần phải sợ hấn có khả năng xâm nhập hệ thống, không chế vận mệnh của mình. (Chị nhầm rồi, hị hị)

"Phần thưởng của ta là gì?"

【Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ trong thế giới đặc biệt sẽ cso được phần thưởng là nhảy qua một thế giới. Nhưng bởi vì sai lầm của ta nên mới khiến ký chủ tiến vào thế giới đặc biệt, trải qua sự tính toán của Trí Năng, quyết định thêm một phần thưởng nữa đi kèm.】

"Phần thưởng gì, chẳng lẽ có thể nhảy một phát đến hết nhiệm vụ?"

【Ta kiểm tra được tình cảm nam chính dành cho Ký chủ luôn cao hơn bình thường, tạo nên nhiều biến cố, phần thưởng lần này là một lần quét sạch tình cảm nam chính lưu lại.】

Dụ Ninh giật giật cổ, có chút muốn đánh người, bảo sao, trách không được nam chính NPC ngày càng bệnh hoạn, chẳng lẽ là bởi vẫn chưa thanh trừ tình cảm gì đó? Đây mà gọi là phần thưởng sao? Mấy cái này, đáng ra phải là chuyện đương nhiên các người phải làm, đừng quên, tình cảm hấn lưu lại càng nhiều thì ta càng dễ tấn công, đây chẳng lẽ không phải chuyện tốt?"

【Trình tự đặt ra không đề cập đến vấn đề có tình cảm lưu lại thì ảnh hưởng ra sao đến việc công lược nam chính, Ký chủ, bây giờ cô cso thể chọn có đổi phần thưởng này hay không?】

Quả thực là dầu muối không vào, nếu như có thể nhảy qua một thế giới thì sẽ mau chóng kết thúc hành trình chết tiệt này, nhưng những thông tin hệ thống truyền đạt đến đã khiến cô nhận ra một điều rằng, chín thế giới này, hệ thống không có ý định thay đổi nam chính, nghĩ đến việc càng ngày càng phải đối mặt với tên thần kinh ti lệ thuận kia, đầu cô liên bất đầu đau.

"Có biện pháp gì đổi nam chính đi được không?"

【Quyền hạn của Ký chủ chưa đủ, ta không thể giải đáp vấn đề này của cô.】

Dụ Ninh vẫn không muốn buông tha vấn đề này "Vậy thì ta cũng đành chịu đựng thôi, nhưng không thể sửa đổi trình tự tính cách của hấn sao, kể cả có thay bằng tên chính đạo điên cuồng Cố Ti Vực, mỗi ngày đều lấy danh thay trời hành đạo đuổi giết ta, như thằng ngốc không có đầu óc ấy, cũng đỡ hơn cái dạng thần kinh bệnh tật này nha!"

【Quyền hạn của Ký chủ chưa đủ, ta không thể giải đáp vấn đề này của cô.】

Dụ Ninh cũng không quan tâm về câu trả lời của hệ thống nữa, cô bắt đầu liến thoắng không ngừng oán trách, như để giải bày với người nghe bất đắc dĩ kia.

"Rốt cuộc là đời trước ta đã làm sai việc gì mà giờ đây phải chịu tội như thế này, lúc trước ở ngoài thì bị Cố Ti Vực đuổi giết, rõ ràng cũng là một tu sĩ Nguyên Anh có thể hô phong hoán vũ (hồ mưa gọi gió) ở Tu Chân giới, ấy vậy mà lại phải sống như chuột chạy qua đường, ẩn nấp khắp nơi, ta đã làm sai cái gì a! Chẳng phải chỉ là trêu đùa hấn lúc hấn đang tu luyện thôi sao, hấn đánh ta một chưởng thì phải coi như hết nợ, xong xuôi r chứ! Ta tự thấy từ lúc làm ma tu đến nay, at chưa làm chuyện thương thiên hại lý gì, bắt mấy người phạm cũng chỉ là để có thể chạy thoát khỏi hấn, ta hoàn toàn không có ý định giết bọn họ mà."

"Trong đám ma tu, dùng người để tu luyện pháp khí đếm không ít, sao hấn cứ phải dỗi theo ta chứ, từng ấy năm đến nay, vẫn không ngừng truy đuổi, hại ta rơi vào cái bí cảnh này, vào thì vào đi, ta cũng không mong chờ có thể quay trở về giết chết hấn, chỉ hi vọng nhanh chóng phi thăng, đến nơi hấn không có ở đó, không ngờ cái nhiệm vụ chín thế giới này, cả chín nam chính NPC ddefu có gương mặt của tên khốn ấy, người thứ nhất còn trùng cả tên, mãi mwsosi có thể thích ứng được với gương mặt ấy thì nhưng nam chính đằng sau, một tên lại biến thái hơn một tên, cuối cùng thì ta đã tạo nên nghiệt gì muốn trốn khỏi hấn còn phải chịu chín người như "hấn" hành hạ."

Dụ Ninh thờ ài một hơi."Đời trước nhất định ta đã giết toàn thôn nhà hấn thì bây giờ mới chịu khổ khổ thế này."

Mặc dù biết nam chính trong bí cảnh ddefu chỉ là NPC do hệ thống tạo ra nhưng Dụ Ninh vẫn tính món nợ này lên người Cố Ti Vực, nếu không phải do hấn trở thành tâm ma của cô thì sao hệ thống có thể lấy được nhược điểm đó, rồi đổi toàn bộ nam chính thành cái hình dạng ấy.

【Ký chủ có muốn lấy phần thưởng hay không.】

Cuộc sống tịch mịch nhất chính là cái gì, chính là cô đang tức đến nổ phổi mà đối phương lại vô cùng tỉnh táo khiến bản thân cảm thấy mình như con ngốc.

Dụ Ninh trầm mặc hồi lâu, tựa hồ đang suy tính quãng thời gian bị Túc Thương hành hạ kia, rồi dư vị lại thế giới thứ nhất, thế giới đặc biệt không được tính vào một trong chín thế giới nên cô còn phải trải qua sáu không gian nữa, nếu tiếp tục đi tiếp, mà độ biến thái của nam chính lại tăng cao thêm, Dụ Ninh không thể tưởng được rằng biến thái hơn Túc Thương là cái dạng gì? Vừa thấy có một cái là đem cô làm thành tiêu bản mang theo bên người hay sao? Hoặc là nhốt cô vào phòng tối?

Bất kể như thế nào thì cũng chẳng phải kết quả tốt đẹp gì, nếu chọn thanh trừ tình cảm lưu lại, trình độ biến thái trở về thời điểm thế giới thứ nhất thì đến thế giới thứ bảy, NPC mới biến thái ngang bằng Túc Thương, nghĩ vậy, lý trí cô đã lập tức nghiêng về phía lựa chọn thanh trừ tình cảm.

Không gian đầu là do cô trêu chọc Cố Ti Vực, đợi đến thế giwois tiếp theo đây, khi trí nhớ của hắn đã không còn, cô nhất định sẽ nghiêm túc làm người, cần cù chăm chỉ tăng tiến tình cảm, chứ không bắt bớ xen xen, muốn nhanh nên tìm cách để hắn thích mình.

"Sau khi hanh trừ tình cảm lưu lại, trí nhớ của hắn về ta sẽ trở về con số 0 đúng không?" Đã quyết định xong, nhưng để phòng ngừa chuyện không may, Dụ Ninh vẫn phải hỏi để xác định nốt một lần.

【đúng vậy. Lựa chọn thanh trừ tình cảm lưu lại xong, trí nhớ của nam chính về ký chủ sẽ trở về con số 0, tất nhiên là việc xuất hiện cảm giác quen thuộc rồi sinh ra thiện cảm sẽ không tồn tại nữa.】

"Không có tình cảm lưu lại, tính cách của hắn sẽ bình thường xuống chứ?"

【 Quyền hạn của Ký chủ chưa đủ, ta không thể giải đáp vấn đề này của cô. 】

"Thật không biết cái quyền a!hđó rốt cuộc là cái gì." Dụ Ninh chăm chọc:" Ta muốn phần thưởng kia, nhớ quét sạch một chút, ta thà công chiếm tăng level chứ không muốn gặp biến thái nữa."

Dụ Ninh không nghĩ tới, một câu nói vô tâm của cô lại khiến hệ thống ghi tạc trong lòng, nó gửi cho cô một kịch bản với độ khó khăn không hề thấp.

【 như mong muốn Ký Chủ. 】

【 bây giờ có mở ra kịch bản thể giới thứ tư hay không?】

"Có"

【 thời gian đếm ngược 3,2,1——】

.....

Lần này, kịch bản vẫn không thể thoát khỏi hai chữ cầu huyết, chỉ cần nhìn xem nhân vật của cô, ác độc đáng ghét, đến cuối cùng nhận được cái chết thảm cũng khiến người xem không nhịn được vỗ tay khen hay.

Đây là một thế giới hiện đại, nguyên chủ cũng được coi là một thiên kim con nhà giàu đi.

Nguyên chủ đi lạc lúc năm tuổi, khi đó, gia đình cô ấy vẫn chỉ là một gia đình làm ăn nhỏ, có chút khá giả, một lần vô tình, mẹ nguyên chủ - Chu Lan, nhặt được một đứa bé gái goings nguyên chủ đến mấy phần. nữ chính không chỉ giống đáng đáp nguyên chủ mà còn ở độ tuổi không sai biệt lắm, Chu Lan biết nữ chính là trẻ mồ côi ở cô nhi viện, bị khi dễ nên trốn thoát ra ngoài, lại nghxi đến đứa con nhỏ đi lạc của mình, trong lòng khó chịu, liền quyết định nhận nuôi nữ chính.

Nữ chính như thế phúc tinh của nhà nguyên chủ, thu dưỡng không bao lâu, Dương gia liền làm ăn phát đạt lên, từ một công ty nhận thầu nhỏ trở thành một công ty lớn, cả nhà họ Dương đều cảm thấy đây là phúc khí nữ chính mang đến cho họ, đối xử với nữ chính càng thêm tốt.

Dưới tình huống như thế, mười hai năm sau, cũng là lúc nguyên chủ mười bảy tuổi, cô được tìm thấy và nhận trở về, bởi vì người mua nguyên chủ chỉ muốn tìm bảo mẫu cho đứa con trai si ngốc của bọn họ, vậy nên đối xử với nguyên chủ vô cùng kém, lúc mới về Dương gia, nguyên chủ ngây ngô lại ngu ngốc, bởi vậy, vô cùng yêu thích Dương gia vì họ đã giải cứu cô, cả nhà sống thật hài hoà.

Chỉ là ngày dài, vấn đề cũng liền đi ra, nguyên chủ bị chôn phồn hoa mê mắt, bạn bè xấu xung quanh xúi giục, càng ngày càng ghen ghét nữ chính, cảm thấy chính cô ta là người cướp đi tất cả của mình, nói đến tiêu thư Dương gia, người ta mãi cũng sẽ chỉ nhớ đến nữ chính mà không phải hàng thật là cô.

Hơn nữa cha mẹ ruột cô, qua nhiều năm như vậy đã sớm coi nữ chính thành con gái ruột thịt của họ, mặc dù hết sức áy náy với cô nhưng đối với cô như đối với khách, xa lạ mà không phải như đối với một người thân trong gia đình.

Dưới tình huống như vậy, nguyên chủ dần từ một cô gái mộc mạc biến thành một vai phụ độc ác khiến ai cũng phải chán ghét, cho đến vài năm sau, bởi sự xuất hiện của nam chính mà bị cả gia đình buông tha, chết thảm nơi đất khách.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Theo Dụ Ninh thì nguyên chủ hơi ngu một chút, bởi vì quãng thời gian trước sống được quá khổ sở, cơ cực nên tầm mắt hạn hẹp, trống trải, thủ đoạn cũng quá chi vụng về, nhìn qua đã có thể chọc phá, vậy nên mỗi lần ra tay, không những không hại được nữ chính, ngược lại đổ một thân tanh lên người.

Nữ chính hết sức thông minh, sau khi nguyên chủ trở về, nơi nơi kiêng dè, sợ nguyên chủ nghi ngờ liền từ bỏ ý định tiến vào công ty gia đình, hơn nữa, cô

ta còn muốn dọn ra ngoài ở. Cứ như vậy, lầy lủi làm tiến, như cũ vẫn là quản lý của công ty Dương gia, cũng bởi thế mà cha mẹ giữ lại không để nữ chính dọn ra khỏi nhà.

Mà nguyên chủ lại dùng phương pháp ngu nhất để tranh thủ tình cảm, đối chọi gay gắt với nữ chính, học tập những thứ nữ chính am hiểu, sau đó, học được lòng gà vồ tỏi liền chạy ra thể hiện để bị mát mặt trước mọi người, lần này qua lần khác, vòng đi vòng lại, cuối cùng hao mòn sự áy náy của cha mẹ với mình.

Trong mắt mọi người, nguyên chủ có vẻ ác độc một chút, nhưng dù sao cũng là con gái nhà họ Dương, nếu sau này không trêu chọc nam chính thì quãng đời về sau đã không trôi qua thế thảm như vậy.

Tình huống bên phía nam chính, theo ngôn ngữ TV thường nói chính là xuyên qua, một linh hồn cổ đại xuyên vào người một người hiện đại.

Nhắc tới cũng khéo, khi còn ở cổ đại, nam chính quan biết hai chị em gái, đáng đáp tương tự nguyên chủ và nữ chính.

Mà nguyên chủ lại vừa đúng giống thế tử kết tóc đã hại chết chính tướng công mình của hần y như đức, nam chính ở cổ đại là một vị tướng quân, trong một lần bị thương được một cô gái cứu, thời gian trị liệu, nam chính và cô nương kia nảy sinh tình cảm với nhau, sau khi lành vết thương liền hỏi cưới, không quan tâm xuất thân bình dân của người đó.

Rồi sau đó, nam chính xuất chinh, thế tử của hần không chịu nổi tịch mịch theo người khác, nam chính đi ba năm trở lại, cũng là lúc tình cảm giữa thế tử của hần và người tình khó bề chia lìa, hơn nữa, trong bụng còn có đứa bé của hai người họ.

Vì có thế cùng người tình ở chung một chỗ, cô gái liền đưa ra chủ ý đầu độc tướng công của mình, nam chính không phòng bị liền trúng chiêu, trước khi chết, nghe được cô ta nói lời miệng mới biết, thì ra, người cứu hần không phải là thế tử hiện tại, mà là muội muội cô ta, hơn nữa, trong bụng cô còn có con của kẻ khác, cả phủ tướng quân to lớn này sẽ thành vật trong túi đôi câu nam câu nữ này.

Cái kết này thật khiến người chết không thể nhắm mắt, có lẽ là ông trời cảm thấy nam chính quá đáng thương nên đã khiến linh hồn anh ta nhập vào một người khác, ở một thế giới kì quái, tiếp tục cơ hội sống sót.

Mà ở thế giới này, nam chính lại thấy “thê tử” của mình một lần nữa, cũng chính là nguyên chủ, lại chứng kiến nguyên chủ vẫn liên tục hãm hại nữ chính, nữ chính thì liên tục nhún nhường, nhớ lại quá khứ, anh ta liền coi nguyên chủ thành vị thê tử phản bội mình đời trước, quả thật, hần cô đến tận xương tủy.

Cuối cùng vẫn là do khuôn mặt mà ra, cũng giống như cô đối với NPC nam chính vậy, mặc dù biết hần không phải Cổ Ti Vực của Tu Chân giới, nhưng cứ nhìn đến khuôn mặt ấy, tâm trạng liền không thể tốt lên được. Kể cả tính cách hần có bình thường, đoán chừng, cô cũng sẽ ôm tâm lý báo thù đi hành hạ hần đi.

Dụ Ninh sờ mặt mình một cái, bởi vì nó mà nguyên chủ chưa bao giờ được nam chính quan tâm, vốn dĩ, cô ấy chỉ hơi chút có tình cảm với nam chính, nhưng sau khi phát hiện nam chính đối với nàng luôn lạnh lùng, băng sương, còn đối với nữ chính lại ôn hoà vô cùng, nguyên chủ điên rồi.

Có cảm giác như toàn bộ thế giới này đều bị nữ chính đoạt đi vậy, vốn dĩ, nam chính cũng biết nguyên chủ không phải thê tử đời trước của mình, nhưng vì nguyên chủ lo lắng khắp nơi tìm đường chết, không đi quán anh ta thì lại đi quán nữ chính, anh ta liền dựng một kẻ, tương kế tựu kế bóc trần thủ đoạn của nguyên chủ ra ngoài ánh sáng. Mà trải qua nhiều chuyện như vậy, vợ chồng Dương gia đã sớm thất vọng với con gái, họ đưa nguyên chủ ra nước ngoài, cuối cùng, nguyên chủ mắc chứng bệnh hãm hực, chết nơi xứ người.

Dụ Ninh là không thích đứng ở góc độ của người khác để chấm điểm đúng sai, giống như, bất kể đám người chính phái kia vì lý do gì đuổi giết cô, đứng phía đối lập cô, tức là bọn họ sai, mà trong thế giới này, cô chính là Dương Ninh, bất kể cô ấy đã làm cái gì, theo cô, sai vẫn là nữ chính và nam chính.

Mặc dù kết cục nguyên chủ đúng là tự tìm đường chết, nhưng nếu nhiệm vụ là làm thịt nam nữ chính, cô vẫn sẽ không do dự ra tay.

.....

Thấy nhiệm vụ trong đầu, Dụ Ninh hơi tiếc nuối, tiêu chuẩn chấm điểm vẫn là lấy tình cảm nam chính làm chuẩn mực, nhìn xong câu chuyện, cô còn tưởng sẽ có nhiệm vụ trả thù nam chính cơ đấy.

Nhiệm vụ một: giúp nguyên chủ rửa sạch danh tiếng.

Nhiệm vụ hai: ngăn cản Nam Nữ chính yêu nhau, công chiếm nam chính.

Nhiệm vụ ba: chưa mở ra.

Chỉ là nói thì là vậy, nếu muốn giúp nguyên chủ tẩy sạch thì hần là sẽ không thiếu trường hợp phải tiếp xúc nam chính, nếu thế, cô muốn lấy thân phận ân nhân để tăng tiến tình cảm với nam chính.

Về phần làm thế nào để trở thành ân nhân, cô chỉ có kế xả thân cứu người mà thôi. nhưng mà, nam chính lại là tướng quân ở cổ đại, còn cô bây giờ chỉ là một thiếu nữ năng mười cân là phải thở mạnh, đoán chừng, trong thời gian ngắn, khả năng đạt mức có thể cứu người là không nhiều.

Thời điểm cô được đưa đến hơi muộn, hôm qua, nguyên chủ mới gặp mặt nam chính Tống Diễn, cô ấy đã có chút cảm nắng anh ta, nhưng trao đổi mấy câu đều bị đáp trả hết sức lạnh lùng, sau đó, Tống Diễn thấy nguyên chủ có ý vậy rượu lên người nữ chính Dương Nguyệt, đây cũng coi như là sự kiện bắt đầu chuỗi ngày rối rắm tiếp theo.

"Dương Ninh, mở cửa."

Tiếng gõ cửa đem Dụ Ninh kéo ra khỏi suy nghĩ, cô nhìn lướt qua thời gian, bây giờ mới bảy rưỡi, còn lâu mới đến thời gian nguyên chủ rời giường, cô tùy tiện cầm một chiếc áo khoác lên người, đi ra mở cửa.

Cô gái đứng trước cửa có một đầu tóc ngắn, đôi mắt xếch có hồn, cho người ta cảm giác laxo luyện, thông minh, Dụ Ninh mới nhìn vào gương đánh giá khuôn mặt của nguyên chủ, giống gương mặt thật của cô mấy phần, một đầu tóc quăn, cùng đôi mắt hạnh ngập nước, giống một cô công chúa mảnh mai.

Diện mạo hai người khác nhau một trời một vực, cũng không biết làm sao mà Dương mẩu có thể thấy được những điểm tương tự từ 2 khuôn mặt đó.

Thấy Dụ Ninh nhanh như vậy đã đi ra, còn không giận dữ, Dương Nguyên lộ vẻ kinh ngạc: "Tôi đều đã chuẩn bị cho trường hợp cô đập cửa."

Dụ Ninh tròn mắt cả mắt, "Nếu biết tôi sẽ đập cửa còn cố ý đến chọc giận, là để ba mẹ biết bản thân đáng thương ra sao sao?"

Về mặt này giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo, Dương Nguyên mới vừa thấy còn tưởng mình nhìn nhầm, không nghĩ tới đây vẫn chỉ là một đứa ăn ốc, trừ cái thân phận con gái nhà họ Dương thì cô ta chẳng là cái gì cả, lại nhớ đến ngày hôm qua, người đàn ông mà Dương Ninh tỏ vẻ ưa thích mơ hồ bày tỏ tình cảm với mình, về mặt Dương Nguyên lại tự tin mấy phần, một bộ "tôi không muốn so đo với cô". Dương Ninh, tôi nhớ là tôi không nợ cô cái gì cả, nếu như về sau cô còn làm giống ngày hôm qua, tôi sẽ không khách khí với cô nữa."

Từ khi thu nhận Dương Nguyên, Dương mẩu bắt đầu cho cô ta tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, đặc biệt là trong quãng thời gian gia đình phát triển, quả thật là coi Dương Nguyên như tiểu thư danh gia quý tộc để bồi dưỡng, hiện tại, nhìn cô về là đang uy hiếp nhưng vẫn có phong phạm thực nữ mười phần vẹn mười, thái độ tài tử hơn người đó thật khiến người đối diện dễ tức giận.

Dụ Ninh giật giật khóe miệng, về ra vẻ mặt lạnh như băng: "Làm sao cô biết là cô không nợ tôi cái gì, nghe tên của cô xem, Dương Nguyên, Dương Nguyên, không phải là để cầu nguyện tôi sớm trở về sao?"

Nói xong trên mặt liền nở một nụ cười lớn, đôi mắt to cong cong ngọt ngào, tay nắm lấy cổ áo nữ chính, đến gần lỗ tai cô ta.

Hạnh âm thầm thấp thỏm theo vài phần ngoan tuyệt không phù hợp diện mạo của mình: "Cô đoạt tất cả của tôi, sao có thể là không nợ chứ."

Dương Nguyên bị khí thế đột nhiên xuất hiện của người trước mặt làm ngẩn người, đợi đến lúc phản ứng được liền giãy giụa ra khỏi tay Dụ Ninh, thế nhưng, Dụ Ninh sớm đoán được nên buông tay ra trước, không để cô ta đụng vào mình.

"Coi như thiếu cũng là thiếu ba mẹ, không liên quan đến cô!"

Dụ Ninh nhún vai một cái, "Nếu như tôi không bị bắt cóc thì cô đoán xem mẹ có thu cô hay không?" Nói xong che miệng ngáp một cái, "Hẹn gặp lại."

Dương Nguyên nhìn cánh cửa gỗ trước mặt, mắt đỏ lên, ô chắc chắn không phải vật thay thế của cô ta, làm sao vật thay thế có thể được hoan nghênh hơn chính phẩm được chứ. (Ý nó là n được yêu thương hơn, nên n k thay thế đứa nào cả)

.....

Lúc xuống lầu ăn điểm tâm, tất nhiên là mắt Dương Nguyên vẫn đỏ, Dương mẩu thấy vậy, lập tức đau lòng hỏi có phải ngủ không ngon hay không, kể từ khi tìm được Dương Ninh, đứa con gái ngoan này của bà ngủ buổi tối luôn không yên, khóc tỉnh, yêu con mà thấy vậy, đâm ra bà cũng khó chịu lên.

Dương Nguyên cố nặn ra nụ cười, "Không có việc gì."

Nói lý do thì không sao, chứ nói không sao thì nghĩa là có vấn đề.

Dương phụ thấy thế liền buông đôi đứa, "Có phải Ninh Ninh khi dễ con hay không, tính tình nó giống đứa trẻ vậy, đừng so đo với nó."

Nghe Dương Phụ nói như vậy, hốc mắt Dương Nguyên lại đỏ hồng vài phần, trong lòng chất đầy cảm xúc uất ức, từ lúc cô tới Dương gia, Dương phụ vẫn luôn tỏ thái độ nhân nhượng với cô, cô vẫn nghĩ là tính của ông là như thế, không ngờ, ông cũng sẽ bảo vệ người khác, chỉ là người được bảo vệ không phải là cô.

"Con hiểu, con sẽ không so đo với chị ấy." thanh âm có mấy phần nghẹn ngào.

"Lớn hơn mấy tháng, nào có chuyện em gái nhường chị!" Dương mẩu ôm Dương Nguyên oán trách mấy câu.

"Ninh Ninh không phải chỉ là không hiểu chuyện sao!" Dương An cười hoà giải.

Dương mẩu trừng mắt liếc anh một cái, "Làm anh cũng không biết che chở em gái."

Dương An cúi đầu ăn cơm, nhỏ giọng ní non một câu, "Không phải default là em sao?"

Dương Nguyên vừa vặn nghe được câu này, cảm thấy ý của Dương An là đang nói bản thân nhiều chuyện, bùm mặt liền chạy ra khỏi Dương gia.

Chạy một đoạn, Dương Nguyên liền đứng ở góc tường, ô ô mà khóc, thay đổi, tất cả đều đã thay đổi, sau khi Dương Ninh trở về, anh trai chỉ thương yêu cô đều không thèm đứng về phía cô, rõ ràng người chịu uất ức là cô mà bọn họ đều không an ủi mình, giống như cô là người ngoài vậy.

"Thế nào?"

Giọng nói mát lạnh giống như dòng nước suối mùa hè, đánh thẳng vào màng nhĩ, tiến vào trái tim, theo bản năng, Dương Nguyên ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông trước mặt, khuôn mặt anh cùng giọng nói ấy giống nhau, có vẻ lạnh nhạt, lại khiến người ta khát vọng, hướng tới.

sori mọi người, e bận quá á, mà hum nay rờ ra ed luôn 1 chương thì chào ôi 1 trời ức chế á, bh hẳn là cứ rảnh là e cố up thôi, mọi ng vào cứ thấy mục lục tăng chương là e ed gửi lên r nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tổng Diễn nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, cố gắng điều chỉnh khuôn mặt mình bớt cứng nhắc, anh khẽ cong môi một cái.

Nhưng không nghĩ rằng người phụ nữ vốn đang vẻ mặt đầy tuyệt vọng trước mặt, thấy mình liền ngơ ra, anh mới vừa bắt được một tia sáng lướt qua mắt người đối diện liền bị cô nhảy lên ôm một cái.

Thân thể dường như phản ứng nhanh hơn đầu óc, nhìn cô gái bị mình đẩy ra kia, Tổng Diễn ngẩn người." Thật xin lỗi, tôi không quen với những động tác thân mật như vậy."

Về mặt Dương Nguyên đầy uất ức, kể cả về mặt Tổng Diễn có chân thành và áy náy thế nào đi chăng nữa, bị một người khác phẩy đẩy ra, cảm giác vẫn vô cùng lúng túng. (tại mụ tự nhiên chồm lên chứ)

Thế nhưng, Dương Nguyên cũng chẳng phải loại tiểu twh chỉ biết nũng nịu phát giận, cô ngẩng mặt lên, lộ ra một nụ cười lễ phép." Vừa rồi là do tôi quá đường đột, Tổng tiên sinh cũng ở tiểu khu này sao?"

Tổng Diễn gật đầu, vẻ mặt dè dặt và xa cách, giống như một vị công tử quý tộc.

Ngày hôm qua, lần đầu gặp mặt là ở tiệc rượu, dưới ánh đèn, cô đã cảm thấy anh là một người đàn ông anh tuấn vô cùng, bây giờ, dưới ánh mặt trời, chỉ thấy anh thật khiến người phải chú ý, cũng chẳng trách Dương Ninh sẽ không biết xấu hổ mà đi dây dưa với người đàn ông này.

Mà hình như, anh ta cũng có chút ý tứ với mình. Dương Nguyên khẽ ngưng ngừng nhận lấy khăn tay từ anh." Cảm ơn."

"Chỉ có cái này, cô không ghét bỏ là tốt rồi."

Dương Nguyên cầm khăn lau lên gương mặt, trên đó còn lưu giữ một mùi thơm bạc hà nhàn nhạt, giống như người đàn ông tên Tổng Diễn này, man mát, lạnh lạnh, lại khiến người ta không nhịn được mà muốn đến gần.

Dương Nguyên lặng lẽ giương mắt nhìn anh một cái, thấy anh đứng ở nơi đó, vẻ mặt như có điều suy nghĩ nhìn mình, ánh mắt hai người giao tiếp, gương mặt Dương Nguyên ửng hồng cúi đầu, "Làm cách nào tôi có thể trả khăn lại cho anh bây giờ."

Nhìn chiếc khăn tay bị cô gái nắm nhả nhúm kia, Tổng Diễn khẽ cau lại lông mày, rõ ràng người đưa đi là anh, nhưng khi thấy đồ của bản thân bị lay động mùi của người khác, trong lòng anh lại chẳng thoải mái chút nào, lại nói, hôm qua gặp được Dương Ninh, anh đã bắt đầu trở nên kì quái. Vốn tưởng rằng có thể quên được những chuyện ở kiếp trước, không ngờ, chúng vẫn in sâu trong đầu, nếu không phải vì chuyện này thì anh đã không dừng lại bắt chuyện với cô gái này.

Ánh mắt Tổng Diễn cẩn thận lướt một vòng khuôn mặt Dương Nguyên, đời trước, vì kiêng dè, anh chưa bao giờ nhìn kĩ diện mạo của em gái Lâm thị, thế ra, đây chính là bộ dạng của người đã cứu anh sao.

Thoạt nhìn là một cô gái rất hiền hòa, đúng là chỉ có cô gái như vậy mới có thể đem một người đàn ông máu me đầy người như anh đưa đến động đá, chăm sóc anh nửa tháng, cho đến khi tầm mắt anh có thể mơ hồ nhìn thấy đồ vật.

Trong đầu Tổng Diễn đột nhiên xuất hiện một cặp mắt hạnh phúc đầy sương mù, người chỉ nhìn thấy con sâu cũng sẽ hét toáng lên như cô ta, sao có thể cứu anh chứ, nếu lúc đầu anh chú ý hơn một chút thì đã phát hiện ra điều này.

"Vứt bỏ là được rồi." Thấy Dương Nguyên vẫn đang ngơ ngác đầu chờ câu trả lời chắc chắn, Tổng Diễn mím môi cười khẽ một tiếng, "Tôi có việc đi trước, Dương tiểu thư, hẹn gặp lại."

Rong mắt Dương Nguyên có mấy phần lưu luyến, mặc dù Tổng Diễn chưa nói gì với cô, nhưng chỉ cần thấy anh bên người, cô sẽ theo bản năng, quên

hết tất cả những điều không vui, đến cả tâm trạng cũng tươi sáng lên không ít.(nhảm)

"Hẹn gặp lại." Dương Nguyên hào phóng phát tay.

Sau khi Tống Diễm xoay người đi, anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu đời trước không xảy ra hiểu lầm như vậy thì anh sẽ cưới em gái Lâm thị sao? Hẳn là sẽ đi, khi đó, anh nghĩ Lâm thị đã cùng mình – một nam nhân xa lạ ở bên nhau nửa tháng, vì danh dự cô mới cưới cô ta, kể cả lúc đó có là ai khác thì anh vẫn sẽ lấy về phủ.

Trong đầu bất ngờ lại thoáng qua cặp mắt hạnh kia, Tống Diễm có cảm giác đôi mắt ấy thiếu cái gì đó, nhưng cuối cùng là cái gì chứ.....

.....

Dụ Ninh sống trong nhà họ Dương hai ngày thì phát hiện, vẫn có người thương nguyên chủ, mặc dù họ không biểu đạt rõ ràng, một là Dương phụ với vẻ mặt luôn luôn nghiêm túc, hai là người vẫn luôn rồi rầm chuyện đối xử quá tốt với cô sẽ khiến tâm trạng dương nguyên chủ hơi có chút sợ con trai.

Về phần Chu Lan, Dụ Ninh không biết thái độ của bà như thế nào, đó như vừa áy náy, lại vừa chán ghét, hai ngày này, hai người rất hay gặp mặt, nhưng chưa từng nói gì với nhau một câu, Dụ Ninh nhớ tới Liễu mẫu, cũng định mở lời với bà, chỉ là, mỗi lần gặp mặt, dường như Chu Lan không hề muốn nói chuyện cùng cô, vội vàng tránh né, mấy lần như thế, Dụ Ninh cũng bỏ qua ý định này.

Bởi vì Liễu mẫu giúp cô có cảm giác tình thương của mẹ là thứ gì đó thật tuyệt vời, thật ấm áp, cô cũng không rõ đó là cảm giác gì, mặc dù biết người bà ấy thương yêu chỉ là cái vỏ bọc Liễu Y đó, nhưng bản thân vẫn không nịn được mà hưởng thụ nó. Thế nhưng, quả thật, không thuộc về mình thì cuối cùng vẫn không phải của mình, nhìn Chu Lan tránh né, Dụ Ninh nhún vai một cái, vậy cũng tốt, dù sao cũng chỉ là đến để hoàn thành nhiệm vụ, cần gì phải thương nhớ.

Mấy ngày nay, Dụ Ninh đã dần tiếp xúc nhiều với Dương An, bởi trước kia, Dương Ninh bị lừa bán cho một tên đàn đẽ làm con dâu nuôi từ bé, gia đình đó sợ cô ghét bỏ con mình, cần bản không bao giờ cho cô tiếp xúc với khác phái, vậy nên, nguyên chủ hơi có chút sợ con trai.

Điều này cũng khiến cô ấy không thể thân cận với Dương An, lúc vừa mới trở về Dương gia, Dương An vẫn luôn muốn xây dựng quan hệ tốt với nguyên chủ, thế nhưng, cô ấy không phải sợ hãi thì sẽ tránh né, làm Dương An cũng không biết làm thế nào, mấy năm gần đây, mọi chuyện đã khá hơn chút, nhưng mấy câu treo cửa miệng, ba câu không thiếu hai câu là nói xấu Dương Nguyên, hơn nữa, thấy Dương An nói chuyện với Dương Nguyên, mắt liền tròn trắng đưa đến nàng đối với Dương An vẫn thân cận không đứng lên,, cho nên, cùng dưới một mái hiên 4 -5 năm rồi mà quan hệ giữa hai người chẳng hề tốt lên.

Mà Dụ Ninh cũng không quan tâm chuyện này cho lắm, nhưng mấy hôm nay đều kẻ vai sát cánh với Dương An, hôm nay cũng đã bàn nhau ra ngoài chơi.

Dương Nguyên chứng kiến cảnh tượng này, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, mặc dù Dương An cũng là anh trai Dương Ninh, nhưng cô vẫn không thể dè nể sự khó chịu trong tim, giống như đồ vật của bản thân đang bị cướp đi vậy. (càng ngày càng lăm cực phẩm, cứ 1 thể giới lại lên 1 level mới)

Cô còn chưa kịp phản ứng,tay đã khoát lên vai Dương An:" Anh, anh muốn đi đâu vậy?"

Âm thanh nũng nịu, giống như một cô gái nhỏ cần sự che chở.

Dương An lúng túng nhìn Dụ Ninh một cái, em ấy vẫn luôn không thích người nhà thân cận với Dương Nguyên, không biết bây giờ sẽ tức thành cái bộ dạng gì. Nhưng dù sao cũng là em gái mình, Dương Nguyên cũng vậy, mặc dù không có quan hệ máu mủ nhưng cũng ở bên nhau hơn mười năm, anh sợ Dương Ninh đau lòng, cũng sợ Dương Nguyên cảm thấy bản thân bị vứt bỏ.

Nghĩ đến đây, Dương An liền len lén nhìn lướt qua Dụ Ninh, thấy trên mặt cô không thể hiện cái gì, điều này càng khiến Dương An cảm thấy gió bão càng thêm dấy đặc, anh nhẹ nhàng lùi lại một bước, để Dương Nguyên buông lỏng tay mình ra.

"Cùng Ninh Ninh đi ra ngoài đi dạo một chút, nguyên nguyên có muốn đi cùng hay không."

Dụ Ninh liếc nhìn Dương An, cái liếc này lại khiến Dương An giải nghĩa sang một ẩn ý khác, ánh mắt kia như đang chất vấn anh, tại sao chưa có sự đồng ý của cô mà đã tăng thêm người trong danh sách.

"hiểu" điều này, Dương An chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, rằng Dương Nguyên ngàn vạn đừng trả lời muốn đi cùng.

Đáng tiếc, trời không cho người toại nguyện, Dương Nguyên chần chờ một chút liền gật đầu, "Em đi cùng với, có thể đợi em thay đồ sao?" Dương Nguyên nghịch ngợm chu mỏ." Em muốn ăn mặc thật xinh đẹp, để mọi người đều biết anh Dương An có một đứa em gái thật xinh."

Dụ Ninh liếc cô ta một cái, ánh mắt như đang nói, đây là muốn xinh đẹp so với ai chứ.

Không phải cô tự luyến, chỉ cần không phải người mù cũng có thể thấy được cô đẹp hơn cô ta nhiều, được chứ?

"Không giống nhau." Dụ Ninh mặt không biểu cảm nói.

Nói xong, cảm giác tầm mắt của hai người đều tập trung ở trên người mình, Dụ Ninh liếc mắt nhìn Dương An, đôi mắt liền chạm phải ánh nhìn của Dương Nguyên."Tôi đã đủ xinh rồi, người đẹp không cần một phiến lá xanh để phụ trợ."

Dương An không ngờ Dự Ninh sẽ dùng giọng nói và điệu bộ nghiêm túc như vậy để khen bản thân, không nhận được cười phốc ra tiếng.

Cười xong, thấy Dương Nguyên cảm tức nhìn, Dương An lập tức bụm miệng, thật ra thì trong lòng anh cũng không muốn Dương Nguyên đi cùng, cũng chẳng phải muốn thiên vị Dương Ninh, chỉ là, anh khó có cơ hội được thân cận cùng em gái ruột, hơn nữa, cùng nhau ra cửa là chuyện hai người đã sớm bàn bạc tốt, nếu bây giờ Dương Nguyên đi theo, đoán chừng, kết cục chỉ có thể là ba người tan rã trong không vui.

Lại nói, tất cả đều là lỗi của anh, chỉ trách miệng anh không sạch sẽ, không đứng đi nói lời khách sáo.

"Tôi để anh ấy chờ tôi, chứ không phải để cô chờ, cô không muốn đợi thì đi trước đi, nói lời nói xúc phạm như thế là có ý gì?"

"Thứ nhất, người hẹn anh ấy ra cửa trước là tôi, nếu anh ấy muốn chờ cô thì tôi tất nhiên cũng phải chờ, nếu không sao tôi không hẹn cô đi tản bộ luôn cho rồi, không hẹn chính là vì không muốn đi cùng đây, thứ hai, tôi nói thật, nếu mắt không tốt thì nên đeo kính, chẳng lẽ mặt cô có thể so với mặt tôi sao?"

"Tốt lắm, đừng nói nữa, bằng không, hay là anh với tiểu Ninh đi trước, đợi khi nào em thay quần áo xong thì đến tìm anh được không?"

Dương Nguyên không gật cũng không lắc, chỉ xoay người quay trở về nhà.

"Còn nói tôi nóng tính." Dự Ninh nhìn lướt qua bóng lưng Dương Nguyên, nói với Dương An.

Dương An buông tay, "Nguyên nguyên thoát nhìn rất kiên cường, nhưng trong xương vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, lại nói em ấy nhỏ hơn em.... ."

Dự Ninh nâng tay làm một động tác chó phiền." Nếu anh không muốn nhìn thấy bóng lưng của đứa em gái siêu cấp xinh đẹp của mình thì bây giờ nên ngậm miệng lại."

Dương An lập tức khoá mồm, đồng thời âm thầm nhúc nhủ, không biết ngày sau sống thế nào, trước kia, mặc dù Dương Ninh cũng hay tìm Dương Nguyên gây phiền toái, nhưng Dương Nguyên luôn giống con chim nhỏ nép trong lòng cha mẹ, vậy nên, người khóc thương là Dương Nguyên, song kẻ yếu thế vẫn là Dương Ninh.

Anh thấy, anh hiểu nhưng cũng chẳng biết nên làm gì, chỉ có thể đưa tặng thứ tốt cho cô, để đền bù, mà bây giờ, Dương Ninh thể hiện khả năng công kích cường đại, chiến tranh giữa hai cô em gái, xem ra sắp bắt đầu vang dội.

Nhìn em khác với quá khứ, trong thâm tâm Dương An lại âm thầm vui mừng, thì ra, bé nhím mạnh mẽ lên sẽ tuyệt vời như vậy, khiến người anh trai này cũng vì thế mà kiêu ngạo thay.

Xong đời, Dương An bắt đầu đi nâng trán, đã nói tuyệt đối không chọn đội, nhưng hình như anh đang ngày càng thiên vị rồi, thế nhưng, đây vốn dĩ là em gái ruột thịt của anh mà, thiên vị thì sao chứ. (ông Dương An này max đáng yêu í các nàng ạ)

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Bóng đêm hơi lạnh, trên đường phố nhỏ chỉ có lẻ tẻ mấy người đi bộ, nơi xa, đèn nê ông các toà nhà cao tầng như muôn vàn vì sao, bập bùng trên không, chiếu vào trong mắt.

Dự Ninh giơ tay lên nhặt chiếc lá đập trên đầu, ngửa cổ nhìn cây ngô đồng nước Pháp, dưới ánh đèn như dát thêm một tầng màu ấm, tăng thêm khung cảnh lãng mạn ở nơi này.

Đi dạo trong công viên của khu cùng Dương An một lúc thì anh ta có việc phải đi trước, cuối cùng, thành ra vẫn là Dự Ninh một thân một mình đi loay quanh.

Thế nhưng vậy cũng tốt, không có Dương An riu rít nói mấy chuyện lung tung trên trời dưới đất, cô có thể yên lặng đi dạo, quả thật tâm trạng tốt đến mức chỉ muốn đi hết con đường dài này.

Nhưng thực tế luôn luôn đều xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, Dự Ninh cúi đầu đếm số cục đá trên nền đất, đột nhiên nghe được tiếng chó sủa, chỉ chốc lát sau đã thấy một con chó lớn, toàn thân trắng như tuyết vọt vào tầm mắt.

Ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Tống Diễn.

Tối nay Tống Diễn dắt chó đi dạo, nên anh ăn mặc hết sức tùy tiện, một chiếc áo T- shirt trắng lớn, cùng một chiếc quần vận động màu xám tro, trên tay còn quần hai vòng dây thừng cho chó.

Rõ ràng là diện mạo nghiêm túc, ngũ quan nghiêm chỉnh, nhưng bởi vì ăn mặc như vậy nên có mấy phần trẻ trung tinh thần hơn, cũng để người khác có cảm giác bình dị gần gũi hơn.

Dĩ nhiên, cái bình dị gần gũi này không dành cho Dụ Ninh, Tống Diễm không ngờ sẽ thấy cô gái này, hoặc là, không ngờ, khoảng khắc buông lỏng này lại phải nhìn cái bản mặt chán ghét kia, theo bản năng, biểu cảm trở nên lạnh lùng.

Dụ Ninh ngẩn người, còn chưa biest phải chào hỏi nam chính thế giới này như thế nào đã thấy bắp chân ngứa ngáy, cúi đầu mới thấy con chó to kia đang thân mật liếm liếm, thấy cô dòi chân còn ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt, mê mang nhìn cô.

Thú cưng so với chủ nhân còn đáng yêu hơn nhiều, Dụ Ninh cười cười vuốt vuốt đầu nó.” Tên gọi là gì?”

Sau khi hỏi xong, chỉ có con chó kêu lên hai tiếng cổ vũ, còn chủ nhân nó giống như khối băng toả khí lạnh, không thêm chú ý đến cô.

Dụ Ninh ngẩng đầu quét mắt nhìn anh ta một cái, mặc dù không định phát triển quan hệ tình cảm yêu đương nam nữ với tên này, nhưng ít nhất cũng phải như quan hệ giữa hai người bình thường, bằng không, về sau khi cô cứu anh ta, khéo khi trong mắt anh, cô chỉ biến từ người phụ nữ chán ghét sang người phụ nữ nhiều chuyện mà thôi.

"Không nghe được lời nói của tôi sao?" Dụ Ninh nở nụ cười thiện ý.

Tống Diễm mặt không biểu cảm chu môi, "Tiểu Bố, tới đây."

Tiểu Bố dường như không nghe được lời kêu gọi của chủ nhân, vẫn đứng bên chỗ Dụ Ninh làm nũng, còn định chui vào trong lòng cô.

Dụ Ninh ngồi xổm xuống ôm lấy nó, "Thì ra mày gọi là Tiểu Bố a, Tống tiên sinh, tính cách của anh thật kỳ cục, trực tiếp nói cho tôi biết không được sao."

Nói xong liền thấy thứ trong ngực biến mất, Dụ Ninh ngẩng đầu lên liền thấy Tống Diễm ôm chó lên, từ trên cao nhìn xuống.” Dương tiểu thư, đối với ai cô cũng tỏ vẻ quen biết thế này sao?”

Nói về độ tự làm thân, sao tôi có thể sánh bằng anh chứ, Dụ Ninh thâm châm chọc trong lòng một câu, chậm rãi đứng lên, không chịu yếu thế mắng trả: "Tống tiên sinh đối với ai cũng xấu tính như vậy sao? Hay chỉ thái độ với tôi như vậy?"

Trông mắt như đao nhọn, Tống Diễm cảm giác cô gái trước mặt không giống với người ngày hôm qua chút nào, mặc dù vẫn là bộ dáng ấy, nhưng cặp mắt hạnh kia lại tràn đầy linh động.” Xem ra Dương tiểu thư không những tự quen thân mà còn hay nghĩ nhiều.”

Dụ Ninh nhếch miệng cười một tiếng, có vẻ rất cao hứng.” Không có việc gì anh giải thích với tôi làm gì, tôi sẽ hiểu lắm.” Nói xong lại sờ sờ Tiểu Bố đang kêu gào giãy giụa trong ngực Tống Diễm.” Tiểu Bố ngủ ngon, Tống tiên sinh cũng ngủ ngon.”

Không cho Tống Diễm cơ hội cãi lại, mái tóc quăn dày thoáng lên, Dụ Ninh đã cách xa mấy bước.

Nhìn bóng lưng của cô, con người hẹp dài hơi híp lại, vậy mà cô ta không quay đầu lại dù chỉ một lần, lần trước, khi gặp anh còn tỏ ra tình cảm lắm, thật đúng là cùng một giuộc với Lâm thị, chỉ coi trọng giá trị con người anh nên mới tìm cách lấy lòng.

"Gâu gâu....." Thấy bóng lưng Dụ Ninh biến mất không thấy nữa, Tiểu Bố còn uất ức kêu hai tiếng.

Tống Diễm nhìn cặp mắt to đầy lưu luyến của nó, nhẹ nhàng tay đặt nó xuống đất, sau khi đi, nguyên chủ để lại cho anh không ít phiền toái, ngoại trừ một công ty đầy rối loạn và cha mẹ không bớt việc thì còn có phiền toái nhỏ nhỏ chưa gì đã định làm phiền này.

Buổi tối, trước khi chìm vào giấc ngủ, Tống Diễm lăn lộn trên giường mấy lần, cuối cùng lại thấy hai móng vuốt bên mép giường và đôi mắt to tròn của Tiểu Bố nhìn mình.

Giữa đêm khuya nhìn thấy một đôi mắt đen như mực như thế, quả là dọa người, Tống Diễm chọc chọc đầu nó.” Tao đánh thức mày sao?”

Tiểu Bố nghiêng đầu một chút, lè lưỡi nhìn Tống Diễm.

Tống Diễm nghĩ tới việc mỗi khi tỉnh lại luôn thấy Tiểu Bố ngủ bên cạnh mình, thái độ nhu hòa một chút, vuốt vuốt đầu nó, "Xem ra mày đang muốn trèo lên giường tao nhưng không may bị bắt tại trận phải không?"

Nói xong, Tống Diễm lại nghĩ tới Lâm thị, khi cô ta lên giường với người khác thì đã nghĩ gì? Ý nghĩ này vừa thoáng qua, Tống Diễm liền lắc đầu quăng ra ngoài, đời trước đã qua, nghĩ đến cái này làm gì, bất kể lúc ấy cô ta nghĩ gì thì anh vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho con người này.

Nghĩ tới đây, đột nhiên trong đầu lại thoáng qua một khuôn mặt giống hệt Lâm thị, Tống Diễm nhìn Tiểu Bố thoả mãn cọ cọ tay anh, cô gái kia chơi với con chó thật vui vẻ, so với khi cười với anh, còn vui vẻ hơn.

A, đột nhiên biến lạnh nhạt là muốn lạt mềm buộc chặt sao, mà quả thật, anh đã đứng theo ý cô ta, nghĩ về cô ta rồi đấy.

Tống Diễm nhắm mắt nằm xuống một giấc ngủ đến trời sáng.

.....

Trải qua hai ngày thử điều chỉnh, Dự Ninh đã sắp xếp lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nguyên chủ, nếu thay đổi qua nhiều sẽ khiến người nhà họ Dương nghỉ ngơi nên cô chỉ chỉnh thời gian rời giường của nguyên chủ từ 1h chiều thành 12 h trưa, đến đây ba ngày rồi mà còn chưa ăn sáng với người nhà một bữa nào trọn vẹn.

Có lẽ nghĩ rằng không có người nào rời giường sớm nhưng đói bụng lại không đi ăn sáng nên khi Dương phụ mở cửa thấy Dự Ninh ăn mặc chỉnh tề, lập tức nhíu mày: "Một đêm không ngủ?"

Dự Ninh đang tu luyện, còn tưởng rằng Dương Nguyên lại đến gây chuyện, không ngờ ngoài cửa là Dương phụ, ngăn người nhưng không hề giải thích, "Có chuyện gì sao?"

"Nếu tỉnh thì đi ăn sáng, chúng ta nói chuyện trên bàn cơm."

Dự Ninh có chút ngạc nhiên vì Dương phụ muốn trao đổi với mình, mấy ngày qua, hai người chỉ dừng lại ở việc chào hỏi nhau, chẳng lẽ trước khi cô đến, nguyên chủ đã gây ra chuyện gì.

Dự Ninh đi theo Dương phụ xuống lầu, không thể không nói, không có sự xuất hiện của cô, buổi sáng ở Dương gia còn rất náo nhiệt nha, chu lan ngồi xem TV cùng Dương Nguyên, không biết nói cái gì, tiếng cười tràn ngập khắp căn phòng.

Mà Dương An ngồi một bên nghịch điện thoại di động, không có việc gì lại chen vào mấy câu, khiến không khí càng thêm tích cực.

Dự Ninh nhớ lại những bữa cơm tối cả nhà ăn cùng nhau, bàn cơm tĩnh lặng chỉ có tiếng bát đĩa va chạm nhau, lúng túng, cứng nhắc làm người ăn cơm chẳng ngon. Hơn nữa, số lần nguyên chủ ăn cơm cùng bọn họ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi phòng ăn có bốn cái ghế, không có chỗ cho cô ấy, cuối cùng, một người giúp việc phải mang một chiếc ghế từ chỗ khác cho nguyên chủ, chiếc ghế màu xanh lá nằm trwo trội giữa bốn chiếc ghế hoàn toàn, như thể muốn nói chủ nhân chiếc ghế hoàn toàn không thuộc cái gia đình này vậy.

Nghe tiếng động, Dương An ngẩng đầu liếc nhìn, thấy sau lưng Dương Phụ là Dự Ninh, rất ngạc nhiên: "Hôm nay dậy sớm vậy."

"Ừ." Dự Ninh gật đầu một cái, "Buổi sáng tốt lành."

Dự Ninh giống như là một chisc máy hút âm thanh, vừa xuất hiện, cả phòng khách đều yên tĩnh lại, không thấy tiếng nói cười như vừa nãy.

Dự Ninh không giống như nguyên chủ, rõ ràng gào thét Dương Nguyên chiếm đoạt đồ của mình nhưng trong lòng lại vô cùng tự ti, như thể người ăn cắp là cô ấy. với không khí an tĩnh như thế, Dự Ninh chẳng hề quan tâm, cô đi thẳng đến bàn ăn, ngồi xuống chờ Dương phụ nói chuyện.

Sau đó Dương phụ cũng ngồi vào vị trí của ông ấy.

Sau khi Dương Nguyên thấy Dự Ninh ngồi xuống, ánh mắt liền lạnh lẽo, cô còn tưởng mấy ngày nay Dương Ninh đã đảng hoàng hơn, ai ngờ vẫn chỉ biết gây sự như thế.

Dương An thấy Dương Nguyên đứng đó mà không ngồi vào bàn, nghi hoặc nhìn cô: "Sao vậy?"

Dương Nguyên nhìn lướt qua vị trí Dương Ninh ngồi, đứng thẳng không nói một lời.

Dương An vốn tính tình tùy tiện, xuề xoà, chỉ thấy vẻ mặt em gái không hợp lý, nên cũng đứng đó, muốn an ủi cô mà không biết nói gì, sao hai người lại chiến tranh rồi.

Dương An không hiểu, Chu Lan lại nhanh chóng nhìn thấu, bà đi mấy bước đến trước mặt Dự Ninh: "Đó là vị trí của Nguyên Nguyên."

Dự Ninh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt giống mình mấy phần này, hai người dường như đã nhìn nhau thật lâu, chống lại ánh mắt Dự Ninh, chu lan bắt đầu tránh né, dời đi hướng nhìn.

"Thật xin lỗi." Dự Ninh cũng không tỏ thái độ, dứt khoát xin lỗi rồi ngồi vào chiếc ghế xanh lá duy nhất trong phòng.

Thấy vậy, trong lòng Dương Nguyên lại nhin không được sự uất ức, nếu cô ta không về thì thật tốt, bất kể là vị trí kia hay những cái khác, tất cả thuộc về cô là điều đương nhiên, mà không phải giống như hiện tại, chỉ có thể ủy khuất đứng một góc, chờ người khác ra mặt giúp mình.(Con mẹ được lợi còn bày đặt, đầu phóng đã hè nóng còn ức chế thêm)

"Một vị trí mà thôi, ngồi đâu chả được." Dương hụ cau mày nói.

Dương Nguyên đi tới trước mặt Dự Ninh, "Ba nói rất đúng, hay là tôi ngồi đây đi."

Hôm nay lại chơi trò giành ghế hã, Dự Ninh nghe giọng nói nức nở của Dương Nguyên, nếu cô thật sự làm như vậy, không biết cô tasex như nào, cuối cùng cô đã hiểu vì sao trong tư liệu, nguyên chủ được đánh giá là người phụ nữ độc ác, tính tình nóng nảy rồi, với hoàn cảnh này, độc ác hay không cô không biết nhưng nóng nảy là chắc chắn.

Dụ Ninh không động, coi như không nghe thấy, mà Dương Nguyên cũng vậy, cả căn phòng như đóng băng, cho đến khi tiếng nước rơi xuống nền gạch, thời gian mới bắt đầu chảy.

"Chuyện gì để ăn sáng xong lại nói, tôi đi trước." Dụ Ninh đẩy ghế đứng lên, bụng ly sữa tươi trên bàn liền lên lầu.

Dụ Ninh mới vào phòng, Dương An liền đuổi theo.

"Tính tình của em thay đổi."

Dương An đứng tựa ở cửa ra vào, nhẹ nhàng nói.

Dụ Ninh bụng lên ly sữa tươi uống một hớp, vốn dĩ cô cũng không đói lắm, nhưng vừa uống một ít lại bỗng phát hiện bụng có chút chướng rỗng.

"Nếu là trước kia, đoán chừng em sẽ đập vỡ tất cả đồ trên bàn, sau đó xông vào đánh nhau với Nguyễn Nguyễn."

Dụ Ninh không quan tâm nhún vai một cái, "Thế sao? Không được xem náo nhiệt, cảm thấy tiếc?"

Dương An tiến lên vài bước vuốt vuốt đầu Dụ Ninh, "Không phải, cảm thấy em càng như vậy càng làm cho người ta đau lòng hơn."

Bị một người đàn ông xa lạ sờ đầu, Dụ Ninh có chút dờ dẫm, mà khi cô còn đang ngơ ngẩn, trong nháy mắt lại bị ôm vào bờ ngực ấm áp." Về sau, bất kể thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em."

Dụ Ninh đẩy Dương An ra, "Không cần."

"Thật là một cô bé không đáng yêu." Dương An giả bộ bị thương vuốt ngực, cười nói.

So với Dương Nguyên động một chút là khóc, cô có chỗ nào không đáng yêu chứ, Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Dương An." Tôi nói không cần, nghĩa là tôi thật sự không cần, tôi không cần bất kỳ ai bảo vệ bản thân cả."

Thống báo là từ tuần này mình sẽ trở lại nhé, các tuần trước đi làm, đi học và ed truyện của diễn đàn lu bù quá nên không có thời gian, bây giờ Như dành hết bản thân cho truyện này nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Nói xong những lời này, ánh mắt Dụ Ninh liền chuyển hướng cửa, nhìn chăm chăm một góc giấy da hơi lộ." Ăn sáng xong rồi sao?"

Dùng mấy giây, Dương phụ liền bước ra ngoài, vẻ mặt phức tạp, chân mày không tự chủ nhíu sâu vào một chỗ, không biết đang phiền não cái gì.

Dụ Ninh cầm ly sữa tươi lên nhấp một ngụm." Nói ở đây hay đi chỗ khác?"

"Ba chỉ nói vài lời thôi."

Dụ Ninh"Ừ" một tiếng, dang tay mời, lúc thấy Dương phụ, Dương An còn ngây ngốc đứng yên tại chỗ, nhíu mày cười yếu ớt." Sao ba phải nghe lên."

"Ba nghe cũng không sao cả, cùng vào đây ngồi thôi nào." Thanh âm mang theo sự mệt mỏi rõ ràng, Dương phụ nói.

Dụ Ninh theo lời ngồi xuống, chọn vị trí không gần không xa, ở phạm vi có thể nói chuyện nhưng lại thiếu chút thân mật.

Dương phụ thấy vậy, nét mặt mỗi rong mắt càng sâu, mặc dù ông và Dương Nguyên không thân thiết lắm, nhưng ít nhất nếu chọn chỗ ngồi, con bé vẫn sẽ chọn ngồi bên cạnh ông, chứ không phải giống như Dương Ninh, duy trì cự ly đầy xa cách.

Lại nói, anh cũng có thể hiểu tâm tư của Chu Lan, ngày đó, Ninh Ninh bị bắt cóc mất là do cô ấy, lúc ấy, vì áy náy, cô ấy đã đem tình yêu của mình ký thác hoàn toàn lên người Dương Nguyên, bây giờ, con gái trở về, biết con chịu nhiều đau khổ, trái tim cô ấy khó chịu nên mới tìm cách trốn tránh, coi như Dương Ninh không tồn tại, ông biết hành động đó là không đúng nhưng chẳng biết nên khuyên bảo ra sao. Chỉ có thể mang tâm trạng được chăng hay chớ, cứ thế qua ngày.

Dương phụ trầm mặc hồi lâu, ly sữa tươi cũng đã đến đáy, lúc này ông mới chậm rãi mở miệng.

"Con đừng trách mẹ con."

Dụ Ninh gật đầu, "Tôi không trách."

Thấy vẻ tỉnh táo lạnh nhạt trên mặt Dụ Ninh, Dương phụ bỗng có cảm giác như Dương An, không biết nên nói thêm gì nữa.

Rõ ràng đau lòng con gái của mình đến tận xương tủy, nhưng không biết làm sao để mở miệng biểu đạt tình yêu thương. Hơn nữa, lúc đầu, đứa nhỏ này đã dùng cảm xúc mãnh liệt để phản kháng cái gia đình đáng thất vọng này, nhưng bây giờ bỗng bình tĩnh đến thế, bình tĩnh như thể chỉ là một kẻ ngoài cuộc. (Bác đoán đúng rồi đấy)

"Con còn muốn đi công ty thực tập nữa không?"

Dụ Ninh ngán người, trong tài liệu, nguyên chủ phải đi thực tập tại công ty nhà họ Dương một lần, bởi nguyên chủ mới chỉ học đến trung học cơ sở nên dù mấy năm nay đều nỗ lực tích lũy kiến thức nhưng so với sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy thì còn kém xa rất nhiều, cho nên có thể tưởng tượng cái quãng thời gian thực tập này chẳng hề vui vẻ gì.

Dương Nguyên là quản lý mà cô thì lại chỉ làm mấy việc vặt vãnh, từ khẩu âm đến quần áo đều bị đem ra so sánh với Dương Nguyên, rõ ràng bản thân đã cố hết sức nhưng vẫn bị cười nhạo là ngu ngốc, không sánh nổi một cái đầu ngón chân của Dương Nguyên.

Cũng chính là vì thế mà nguyên chủ mới hoàn toàn hận Dương Nguyên, chơi mấy thủ đoạn vụng về bị mọi người phất thiec, sau đó bị căm ghét nhiều hơn, cô yêu cầu Dương phụ cho mình làm quản lý, khi bị từ chối thì dứt khoát ở nhà, tối thì đi chơi, nổi loạn khắp nơi, sáng thì đóng cửa không gia, bắt đầu cuộc sống tự kỷ.

Một trong những nhiệm vụ của cô chính là rửa sạch danh dự cho nguyên chủ, bởi thời gian cô đến thế giới này còn sớm nên những việc ngốc nghếch khi nguyên chủ tranh đoạt nam chính với nữ chính còn chưa diễn ra, vốn dĩ, cô định tham gia mấy bữa tiệc để thay đổi ấn tượng của những người trong cái vòng này về Dương Ninh, nhưng khi nghe Dương phụ nói, cô liền thay đổi ý tưởng, nếu nguyên chủ bắt đầu bị bôi đen ở công ty thì cũng nên tẩy trắng từ đoạn đó.

Hơn nữa cô còn có một nhiệm vụ là ngăn cản Tống Diễn và Dương Nguyên yêu nhau, trong tài liệu, hình như nơi làm việc của hai người rất gần nhau, cô đi công ty thì cũng dễ dàng chứng hai người này, tránh để gặp phải trường hợp, khi bản thân còn chưa biết thì nam nữ chính đã cso tình yêu sét đánh rồi.

"Tại sao?" Dụ Ninh không lập tức đi trả lời, mà nhìn Dương Phụ hỏi ngược lại.

"Con cũng lớn, cứ ở nhà mãi cũng không được." Dương phụ là loại người không biết biểu đạt, rõ ràng ý nghĩ trong lòng không khác Dụ Ninh nhiều lắm, cảm thấy vì ông không quan tâm nên để con gái bị bắt nạt ở công ty, từ đó tính tình mới trở nên cô quái như vậy, chỉ muốn chăm sóc con thật tốt nhưng lời nói ra lại như đang ghét bỏ.

Nghe anh nói như vậy, Dụ Ninh cũng không cảm thấy có gì sai, cô hơi suy nghĩ liền gật đầu một cái, "Bao giờ?"

"Nếu không có gì thay đổi thì ngày mai luôn cũng được." Nhìn mái tóc bị Dương An xoa loạn, Dương phụ cũng không nhìn được đưa tay vén lên một chút, nhưng khi để tay lên đầu con, lại bất giác ánh mắt khó hiểu và vẻ chán ghét trong đôi mắt ấy, tay lại buông thõng xuống." Trên đầu con có cái gì đó."

"A, cảm ơn." Dụ Ninh lễ phép cười cười.

Thấy Dương Phụ nói xong rồi đi, Dương An cũng muốn nói thêm mấy câu, chỉ là cuối cùng lại bị Dụ Ninh đuổi ra khỏi phòng.

"Anh không phải đi làm sao? Mà kẻ cả có không thì tôi cũng sắp đi ngủ rồi, cso gì chiều nói."

Dương An chỉ có thể mang về mặt đau khổ chào tạm biệt.

Dụ Ninh nhìn thấy bộ dạng này của anh liền không nhìn được mà bật cười một tiếng, thân thiết với Dương An, một phần là vì cá tính của anh ta, mà còn bởi hai người cùng huyết thống nên đáng đáp có mấy phần t7uowng tự, nhìn anh, cô không thể ghét nổi.

Sau khi đóng cửa lại, Dụ Ninh lập tức ngồi xếp bằng, sau khi thay đổi lịch tập luyện, nghỉ ngơi, cô cũng ít khi có cảm giác buồn ngủ, chỉ là không muốn nghe Dương An nói chuyện, bởi cô biết, bây giờ, trong lòng anh ta toàn sự đồng tình, và nội dung cuộc nói chuyện sẽ thật sáo rỗng kiểu cách, cô nhất định không thể cho ra biểu cảm phù hợp, tốt nhất nên chờ mấy tiếng nữa, khi Dương An đã thật sự tỉnh táo thì hai người mới tiếp tục nói chuyện.

.....

Dụ Ninh đứng mười hai giờ ra khỏi phòng, cả toà nhà lặng lẽ, Chu Lan lại đi dạo phố, người giúp việc cũng không biết đi nơi nào, căn nhà chỉ còn mình cô.

Nhìn một vòng cơm trưa phòng bếp lưu lại, rất phong phú mà lại không phải những món cô thích ăn, đoán chừng là bị lấy tính từ Dương Nguyên, bây giờ cô bỗng cảm thấy bản thân thật yếu ớt, lấy bình nước trong tủ lạnh, Dụ Ninh dựa tường đứng một hồi, sau đó lấy chìa khoá chuẩn bị ra ngoài đi một vòng.

Dụ Ninh vốn muốn lái xe đi, nhưng cô bỗng phát hiện, đời trước, khi cô còn trí nhớ của Dụ Ninh (Thế giới 1) thì còn biết đại khái đi x era sao, nhưng ở đây, cô hoàn toàn không có trí nhớ của Dương Ninh, cho nên không biết đi ra sao.

Đề nghị bản thân gây tai nạn giao thông, Dự Ninh quyết định đi bộ.

Gia thế của Dương gia kém Cố gia ở quá khứ một chút, nhưng vẫn ở trong một khu dành cho người thượng lưu, điểm tốt của loại khu vực này là an tĩnh, nhưng chỗ không tốt chính là nếu dùng chân đi thì phải dùng ít nhất một giờ mới ra khỏi đây.

Thế chất nguyên chủ không tính là kém, Dự Ninh như thế đi dạo vậy, cứ từ từ bước đi.

Đi được một nửa, đột nhiên Dự Ninh cảm thấy hệ thống dường như đối với cô khá tốt, swoj cô không gặp được nam chính thì không thể nâng cao tình cảm, cô không cố ý đi tìm nhưng vẫn có thể gặp được anh ta, và đây là lần thứ hai.

Một chiếc xe thể thao màu đen vut qua, cửa sổ xe để hở một phần tư, lộ ra một cái mặt chó và đôi móng, đầy lông lá.

Lúc nghe tiếng chó sủa, Dự Ninh quay đầu nhìn thấy ánh mắt khát vọng nhảy vào trong ngực cô của Tiểu Bố, và cả khuôn mặt lạnh lùng của Tống Diển ngồi trên ghế lái.

Tốc độ xe của anh rất nhanh, khi đi qua Dự Ninh như một cơn gió, làm làn váy cô nhẹ nhàng phiêu lên.

Dự Ninh nhìn đuôi xe nhanh chóng biến mất, chỉ cảm thấy ịch kể thừa trí nhớ nguyên chủ thật tốt, một tướng quân chỉ biết cười ngạo cũng có thể đi xe vào vèo.

Vốn dĩ cô nghĩ Tống Diển sẽ không dừng lại, nên cũng không có cảm giác thất vọng gì, thôi thì cứ coi như một lần thể hiện sự tồn tại trước mặt nam chính đi.

Mười phút sau.

Dự Ninh nhìn chiếc xe thể thao “có vẻ” quen thuộc dừng trước mặt, đưa tay vuốt đầu chó đang xông tới.

"Tống tiên sinh muốn chở tôi một đoạn đường sao?"

Tống Diển nhìn nụ cười trên mặt Dự Ninh, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu như không phải anh thấy ánh nắng mặt trời quá lớn, sợ cô phơi thành thây khô, nếu không phải Tiểu Bố cứ sủa làm anh thật phiền lòng thì anh đã không làm cái việc thừa thãi này. (tất cả chỉ là nguy hiểm)

"Lên xe, tôi đưa cô đi ra ngoài."

Tống Diển liếc cô một cái, sau đó đem tầm mắt trở về vị trí cũ, thanh âm còn lạnh hơn so với điều hoà trong xe máy phàn.

Nguyên chủ có thể sẽ sợ một Tống Diển tràn đầy lệ khí như vậy, nhưng cô thì không, ngược lại, trái tim còn có mấy phần hứng thú, xem ra, nam chính cũng không chán ghét nguyên chủ như trong tài liệu nói, nếu không đã không cố ý vòng lại chở cô đi nhờ.

Dự Ninh mở cửa ngồi lên xe, so với bên ngoài, đây quả thật là khác biệt một trời một vực, cảm giác lỗ chân lông đang hấp thụ khí lạnh, Dự Ninh vừa lòng híp híp mắt, cũng không biết sao vừa này cô có thể đi dưới ánh mặt trời chói chang những nửa giờ lặn.

Cô vừa lên xe, Tiểu Bố lập tức chồm về phía sau, vây quanh Dự Ninh để cô mở một chút cửa sổ cho nó.

Dự Ninh thấy nó chuyên tâm nhìn phong cảnh bên ngoài, cười vỗ nhẹ đầu nó một cái: "Mới vừa này còn dính lấy tao như thế, chẳng lẽ tao còn không bằng mấy thứ hoa khô cỏ dại ngoài kia."

Giọng nói mềm mại mang theo một tia làm nũng, mà xui quỷ khiến thế nào, Tống Diển nhìn qua kính chiếu hậu, liếc cô một cái, nút áo trước ngực cô ẩy bung ra bởi Tiểu Bố cũng cùng đầu vào, lộ ra áo lót màu đen bên trong.

Với góc độ này của anh, thật ra cũng không thấy được cái gì, nhưng đầu óc lại không nhịn được liên tưởng, móng Tiểu Bố chạm vào chỗ kia, nơi đó sẽ giống bọt biển vậy, lõm xuống một khối, sau đó khi móng chó bỏ ra, nơi đó sẽ giống lò xo co giãn cực tốt “Pằng” một cái, trở lại hình dáng ban đầu, tất nhiên, từ độ lớn nhỏ, đoán chừng còn có thể có dư âm của sự rung động.....

Tống Diển hơi cúi đầu đem những suy nghĩ ngẩn ngang kia vứt ra khỏi đầu, vốn chỉ muốn nhìn biểu cảm trên mặt cô, nhưng không biết sao lại lệch đi chỗ khác, anh ho nhẹ một tiếng thu hồi tầm mắt.

"Tống tiên sinh bị cảm sao?" Dự Ninh nghe được tiếng ho khan của Tống Diển, tiếng, gò má quay lại, hỏi một câu.

Dự Ninh nói câu này quá nhanh khiến Dự Ninh có cảm giác như bản thân nhìn lên bị phát hiện, nhất thời có chút lúng túng, vì che giấu sự xấu hổ, anh lạnh lùng đáp: "Liên quan gì đến cô."

Dự Ninh cười khe khẽ cúi đầu xuống, vẻ mặt cũng không giống như đang sinh khí, "Nói cũng đúng."

Tiếp theo, một đường không lời, cho đến khi xe đến nơi có xe cộ qua lại.

Dụ Ninh thấy Tổng Diễn dừng xe, cảm ơn một tiếng, sờ sờ đầu Tiểu Bó liền định mở cửa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

"Chờ một chút."

"Hả?" Cánh tay mở cửa đng một chút, Dụ Ninh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Tổng Diễn.

"Áo bị hở ra kia." Ánh mắt Tổng Diễn khẽ quét qua người cô, quân tử, quả thật không giống anh ta chút nào.

Dụ Ninh cúi đầu nhìn về phía trang phục của mình, quả nhiên nút áo thứ ba đã biến mất, sờ sờ phần chỉ còn lại." Nút áo mất rồi."

Tổng Diễn ngăn người, không phải vì chuyện nút áo không thấy mà là vì bình tĩnh trong giọng nói của cô, nút áo mất ở ngay chỗ đó mà cô ta vẫn có thể bình tĩnh như thế sao? Hơn nữa còn ở ngay trước mặt một người đàn ông xa lạ.

Xem ra cô chỉ có hể ngừng việc ăn uống lại mà thôi, Dụ Ninh che ngực: "Có thể làm phiền anh chờ tôi về nhà sao?"

"Xuống xe."

"Hả?" Dụ Ninh ngăn người, có chút không thể tin những gì mình vừa nghe được, anh ta nhắc mình nút áo, chẳng lẽ là vì nhận ra được sự khó khăn của cô, muốn để cô xuống x echo mất mặt sao?

"Xuống xe." Tổng Diễn nhìn thẳng về phía Dụ Ninh, trong mắt là sự giấu cọt không chút nào che giấu.

"A." Dụ Ninh nhìn anh chằm chằm, cười lạnh một tiếng, tức lên, tay không che ngực nữa cứ thế mở cửa xe bước xuống.

Mặc dù đã ra khỏi chung cư, nhưng đoạn đường này vẫn không có nhiều người cho lắm, bất kể cô chọn trở về hay đến trung tâm thương mại mua quần áo mới đều có chút phiền phức.

Dụ Ninh nhìn một vòng khung cảnh xa lạ xung quanh, bởi vì không có trí nhớ của nguyên chủ nên khi ra ngoài cô phải dùng bản đồ của điện thoại, bây giờ cũng không biết mình đang nơi nào, trung tâm gần đây là đâu.

Thấy xe Tổng Diễn vẫn dừng ở đó kể cả khi cô đã xuống xe, đột nhiên Dụ Ninh cảm thấy, cô đột nhiên cảm thấy đến cả ánh mặt trời chói chang trên đầu cũng đang chỉ vào mặt mình cười hả hê, dứt khoát quyết định theo kế hoạch cũ, tìm một nhà hàng ăn trưa, dù sao chỗ đó cũng không đến mức quá quan trọng, cùng lắm thì đến cửa hàng gần đây mua một cái áo là được, nghĩ xong, một tay che ngực, một tay đi gọi xe taxi.

Xe không ít, chẳng bao lâu sau đã cso một chiếc taxi đến gần, chỉ là không biết có chiếc thể thao đỏ từ đâu xông tới, vượt qua taxi, dừng ngay trước mặt Dụ Ninh.

Tài xế taxi thấy thế liền lái đi luôn.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?"

Chàng thanh niên trên xe, vẻ mặt cọt nhả hỏi.

Chủ nhân chiếc xe mặc một bộ quần áo hip hop, đeo kính, tóc tẩy và nhuộm trắng hoàn toàn, trên cổ còn xăm một chút hoa văn kì quái, ngược lại, khuôn mặt trông rất thanh tú, ngây thơ.

Dụ Ninh quét từ đầu tới đuôi cạu ta một cái, tên này chỉ thiếu viết ba chữ: vị thành niên lên mặt mà thôi.

Chỉ là, chuyện này chẳng liên quan đến cô, Dụ Ninh nâng tay, không chút chần chờ ngồi vào trong xe.

"Làm phiền cậu....."

Động cơ xe vừa mở, liền bị một vụ va chạm cắt đứt.

Dụ Ninh nghe tiếng động quay đầu lại thì thấy chiếc xe vốn dĩ không động của tổng diễn, chẳng biết lúc nào đã đến sau chiếc xe thể thao này, hơn nữa còn đụng vào một cái.

Nhìn phần xe lõm xuống, Dụ Ninh không thể hiểu được tên khốn này đang nghĩ cái gì, chẳng lẽ nhất định phải để cô che che giấu giấu quần áo chạy về

Dương gia, anh ta mới hài lòng sao.

"Đclmm! Người anh em, anh có ý phải không!"

Đặng xong, Tống Diễm liền xuống xe, vòng ngay đến trước mặt Dụ Ninh.

"Xuống xe."

Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn người đàn ông bị bệnh thần kinh thời kì cuối phía đối diện, giọng nói còn lạnh lẽo hơn mấy phần: "Không."

"Xuống xe." Tống Diễm mở cửa xe ra, lại lập lại một lần.

"Ép buộc phụ nữ thi tính là đàn ông sao." Thanh niên bị làm lơ chống khung xe nhảy ra ngoài, vòng đến trước mặt Tống Diễm.

"Có chuyện gì thì nói với tôi." Chiều cao chàng thanh niên kia không chênh nhiều so với Tống Diễm, cũng tầm trên dưới m8, ngăn trước mặt Tống Diễm, hoàn toàn ngăn trở tầm mắt hai người tiếp xúc.

"Tránh ra." Giọng nói trầm thấp mang theo nét nguy hiểm rõ ràng.

Thanh niên cười vài tiếng, thân hình lười biếng tựa vào trước xe: "Không đi."

"Tôi xuống." Dụ Ninh ngồi trong xe đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí nguy hiểm giữa hai người.

Chủ yếu là bởi nhận ra thế trạng của chủ nhân chiếc xe thể thao chắc chắn không thể đánh lại Tống Diễm, hơn nữa, bất kể cậu ta có ý đồ gì khi muốn đưa cô một đoạn đường nhưng nếu khiến cậu ta vừa bị hỏng xe lại vừa bị đánh thì quả thật không biết xấu hổ quá rồi, quan trọng nhất là cuối cùng, Tống Diễm vẫn sẽ bắt cô xuống xe được, còn không bằng chủ động chạy ra, kết thúc cuộc chiến vô nghĩa này.

Dụ Ninh dời khỏi chỗ ngồi, xuống xe.

"Thật xin lỗi, vốn dĩ anh tốt bụng muốn giúp tôi mà tôi lại hại anh hỏng xe." Nói xong đưa danh thiếp cho cậu ta: "Đây là số điện thoại của tôi, anh tính tiền bồi thường rồi gọi cho tôi nhé."

Mặc dù nguyên chủ không làm việc gì nhưng vẫn in không ít danh thiếp, trên tờ card trắng, ngoài tên và số điện thoại còn có hoa văn loè loẹt.

"Điện thoại tôi sẽ gọi, nhưng nếu bồi thường thì tôi sẽ tìm anh ta." Cậu thanh niên cười cười với Dụ Ninh: "Tôi tên là Chung Lăng, thật may mắn vì có thể dùng một trận tai nạn xe cộ để đổi lấy dây số của một tiểu thư xinh đẹp như cô."

Tống Diễm không nghe nổi nữa, cũng không thể nhìn thêm cảnh hai người liếc mắt đưa tình, theo bản năng, anh tóm lấy cổ tay Dụ Ninh, quăng danh thiếp rồi kéo cô lên xe mình.

Chung Lăng gỡ kính xuống nhìn bóng lưng hai người, cô gái tên Dương Ninh này, thân hình quả thật nóng bỏng đến mức anh muốn huyết gió, đáng tiếc là hoa đã có chủ. Cậu lại nhìn về phía tấm danh thiếp bay vài vòng trên không trung rồi rơi lên mui xe của mình, vì bồi thường việc bản thân không của được gái, có lẽ nên thêm chút tiền bồi thường sửa chữa rồi.

.....

Dụ Ninh bị Tống Diễm đưa vào xe, Tiểu Bó bị dọa kêu gâu gâu, thấy Dụ Ninh đau đến cau mày, lập tức tiến đến định đi liếm.

Thế nhưng, đầu lười vừa vươn ra liền bị Tống Diễm ôm ném ra ngoài xe.

Làm xong tất cả chuỗi động tác mây trôi nước chảy này, cuối cùng lực chú ý của Tống Diễm cũng dừng lại trên người người phụ nữ.

Mặc dù không gian trong xe khá lớn, Dụ Ninh cũng không chịu bất kì thương tổn gì, nhưng cảm giác bị người đưa đẩy vẫn khiến cô khó chịu nhấm nháy: "Tống Diễm, anh điên rồi!"

Tống Diễm vẫn luôn mặt lạnh, ngược lại hơi cong cong mỗi, hai cùi chỏ khẽ cong, cả người tiến đến gần cô.

Hai chân bị đè đến không thể động đậy, thấy đầu anh ta càng tiến càng gần, Dụ Ninh nghiêng đầu: "Anh muốn làm cái gì?"

Tống Diễm phát ra một tiếng cười trầm thấp, hơi thở phun lên mặt cô: "Làm chuyện mà cô muốn tôi làm."

Chuyện tôi muốn anh làm chính là anh cứ thế mà đi tự sát nhé!

Dụ Ninh quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt người đối diện, bốn mắt nhìn nhau: "Tôi không biết tôi làm gì khiến Tống tiên sinh hiểu lầm, tôi thừa nhận tôi từng...."

Tống Diễm đột nhiên đưa tay đẩy bàn tay đang che ngực của Dụ Ninh ra, nhìn khe hở kia: "Che cái gì, không phải cô muốn cho tôi xem sao. Nhớ, lần sau muốn dùng thủ đoạn này thì diễn giống một chút, về mặt giả bộ ngưng ngừng, nếu không, tôi muốn tự thôi miên bản thân rằng không phải cô đang

quyển rũ tôi cũng không được.”

Nói đến mấy chữ cuối, giọng nói anh giảm xuống rất thấp, tròn mắt hẹp dài híp lại, dường như làm vậy là có thể ngăn cản người khác phát hiện phần đục vọng bùng lên trong người.

Dụ Ninh ngẩn người, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, hình như cô có lạnh nhạt một chút, chỉ là đó cũng bởi hai người từng làm không ít lần rồi, dù biết đây là một nam chính hoàn toàn mới tinh nhưng theo bản năng, cô không hề nghĩ nhiều như thế, hơn nữa, lúc đó, thái độ và vẻ mặt anh ta cũng rất chính trực, nếu như anh ta treo vẻ bi ối lên muốn bỏ nhào vào cô thì khéo khi cô đã che ngực kêu hai tiếng rồi.

"Lúc bơi không phải vẫn mặc bikini đó sao? Áo tôi chỉ bị mất có một chiếc cúc, bên trong cũng không phải là không mặc nội y, sao lại phải ngượng ngùng?" Dụ Ninh ngo ngắc nhìn về phía Tống Diễm, khuôn mặt không hiểu.

Tống Diễm ngẩn người, không ngờ cô sẽ nêu một lý do với thái độ đầy thân nhiên như thế.

Lại nói, anh tức giận như vậy là bởi nhớ tới đời trước, trước khi lấy Lâm thị, cô ta đã để anh thấy cảnh chỉ mặc mỗi áo lót, thành ra bỗng coi hai người hợp thành một. Tống Diễm ngồi dậy nắm tóc: "Nói xong nhưng gì cô vừa định nói đi."

"Hà?" Chẳng lẽ lời nói dối của cô còn không đủ biểu đạt việc anh ta đang tự mình đa tình sao.

"Cô thừa nhận đối với tôi cái gì?"

"A, " Dụ Ninh nhìn lướt qua Tống Diễm, hoài nghi anh ta phát hiện việc bản thân tự mình đa tình, cảm thấy lúng túng nên mới để cô nói nốt câu nói ban nãy.

Dừng một chút liền tiếp tục: "Tôi thừa nhận tôi từng có chút tình cảm với Tống tiên sinh, nhưng đó cũng chỉ là chút rung động thôi, thứ tình cảm này, đối với bất kì người đàn ông ưu tú nào tôi đều có, cho nên mong Tống tiên sinh bỏ qua cho, tôi không biết vì sao Tống tiên sinh lại chán ghét tôi như vậy nhưng nếu có thể, tôi hi vọng chúng ta có thể hoà bình."

"Trong mắt cô tôi là người đàn ông ưu tú?" Trong mắt cô, tôi chỉ là người đàn ông ưu tú, như bao người đàn ông ưu tú khác?

Tống Diễm cũng không rõ cảm xúc hiện tại của mình là gì, như thể ghen tỵ lại như là tức giận, hoặc như là một thứ gì đó mà anh chưa từng có.

Không đợi Dụ Ninh trả lời, Tống Diễm lại tiếp tục nói: "Tình cảm của Dương tiểu thư, quả thật không đáng giá chút nào."

Dụ Ninh thân nhiên gật đầu một cái, "Ừm, tôi cũng cảm thấy như vậy."

Tống Diễm thật muốn bóp chết người phụ nữ này.

"Giải thích của cô tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận nhưng không có nghĩa là tôi tin tưởng, có thể vì ghen tỵ mà vu oan em gái, nói thật, lời nói không có chút đáng tin nào."

Dụ Ninh giống như không nghe thấy sự giễu cợt trong giọng nói của anh, ánh mắt nhìn về phía sau Tống Diễm: "Ôm Tiểu Bó lên đi thôi, đoán chừng nó đã về một bộ bản đồ quanh xe anh rồi đó."

Tống Diễm đem Tiểu Bó ném ra ghế sau liền đóng cửa xe lại, Tiểu Bó cũng không đi loạn mà chỉ hướng về cửa sổ nhún nhảy, đôi mắt to đen nhìn Dụ Ninh, uất ức kêu sủa.

Quả thật đáng thương khiến người đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Có lẽ vì hiểu lầm Dụ Ninh nên Tống Diễm quyết định hỏi xem cô đi đến đâu. Nếu anh ta đã nguyện ý làm lái xe miễn phí, Dụ Ninh liền nói kế hoạch của mình, tìm một cửa hàng mua quần áo, sau đó đi ăn đồ ăn trung quốc.

Tống Diễm cũng không biết làm sao mà yêu cầu lấy một bộ trang phục để xin lỗi cô.

Một bộ quần áo cũng không đáng bao nhiêu tiền, Dụ Ninh không có ý kiến gì, ngoan ngoãn ngồi trên xe chờ Tống Diễm đi mua quần áo cho bản thân.

"Mau đừng rục rờ quá." Trước khi Tống Diễm rời đi, để phòng ngừa bất trắc, Dụ Ninh lên tiếng nhắc nhở.

Tổng Diễn lạnh nhạt nhìn về phía chiếc áo hồng nhạt của cô.” Tôi biết.”

Cái kiểu này là định mua một bộ quần áo tương tự với đồ cô đang mặc đây, nhìn về mặt tự tin của Tổng Diễn, trái tim Dự Ninh kể thà lòng.

Trong thời gian chờ đợi, Tiểu Bó vẫn luôn ở bên chơi đùa, dường như nó thật vui mừng vì có thể cùng cô ở chung một chỗ.

Dự Ninh bị tiểu Bó liếm cười khanh khách:” Sao mày thích tao vậy?”

Đáp lại câu hỏi, tiểu Bó nhào vào lòng ngực cô.

Dự Ninh đẩy đầu nó một cái:” Chính là vì cái này sao? Thật đúng là giống chủ nhân của mày.”

Mới vừa nói xong, rắc rắc một tiếng, cửa xe bị Tổng Diễn kéo ra, Dự Ninh nhìn về mặt không biểu cảm của Tổng Diễn, có chút xấu hổ, không biết anh ta có nghe thấy những gì mình vừa nói hay không.

Tổng Diễn đưa túi cho cô, trước khi đóng cửa xe còn dừng lại một chút hỏi:” Cái gì giống với tôi?”

"Hả?" Dự Ninh mê mang nhìn về phía Tổng Diễn.

"Không có gì." Tổng Diễn khép lại cửa xe.

Không phải nhìn khuôn mặt Tổng Diễn, không khí trở nên thông thoáng hơn rất nhiều, Dự Ninh bỏ tiểu Bó ra, lấy một đồng vải đen trong túi ra, hết sức tò mò ánh mắt của Tổng Diễn chọn đồ ra sao.

Nhìn nhìn, Dự Ninh lập tức có cảm giác Tổng Diễn sắp tham gia một giáo hội nào đó mới có thể đưa cho cô một bộ trang phục như thế này.

Bộ quần áo này so với quần áo cô đang mặc, ngoại trừ việc nó đều là váy ra thì chẳng còn một chỗ tương đồng nào.

Váy đen không một điểm nhấn, cổ áo cao cao kín mít, Dự Ninh thoáng ước lượng chiều dài váy, Tổng Diễn có vẻ rất có niềm tin vào chiều cao của cô.

Dự Ninh quay cửa kính xe xuống, "Cái khăn che mặt đâu?"

Sau khi đóng cửa xe, Tổng Diễn vẫn quay lưng về phía Dự Ninh, nghe được giọng nói của cô, tưởng đã thay xong liền nghiêng đầu lại, thấy cô vẫn mặc bộ cũ, còn bộ váy anh mua thì cầm trên tay, hơi không hiểu:” Muốn khăn che mặt làm gì?”

"Tôi tưởng một bộ trang phục như này thì phải kết hợp với khăn che chứ." Dự Ninh nhìn cái váy, trong mắt ngập tràn sự ghét bỏ.

Tổng Diễn đột nhiên nhớ tới câu chuyện bikini mà cô vừa nói, mặc dù anh đã đến đây hai năm nhưng vẫn không thể tiếp thu nổi văn hoá thế giới này, phải nữ lộ tay lộ chân trước mặt, anh còn có thể tạm chấp nhận, chứ mấy cái thê loại bikini kia, quả thật là đồi phong bại tục.

Nhìn biểu cảm của cô có vẻ ghét bỏ bộ váy bảo thủ, Tổng Diễn mang về mặt không biểu cảm:” Không thích mặc.”

Cùng lắm thì đi mua cái mới.

Dự Ninh nhún vai một cái, khép cửa sổ xe xuống.

Thế nhưng, không đợi cô cởi hết quần áo, Tổng Diễn lại gõ cửa kính một cái, Dự Ninh nhìn bóng người ở ngoài, kéo lại quần áo, quay ra, trông bóng lưng Tổng Diễn như đang coi một tên biến thái:” Có chuyện gì?”

"Cô mặc quần áo lại đây." Tổng Diễn đưa lưng về phía cô, nhắc nhở.

"Mặc rồi."

Nghe được câu trả lời, Tổng Diễn quay người sang, ánh mắt quét về phía người đã mặc quần áo hoàn chỉnh liền bắt gặp đôi mắt to tròn của tiểu Bó, thấy nó quả nhiên đang ngồi thẳng tắp nhìn về phía Dự Ninh liền mở cửa xe ôm nó ra.

"Cô tiếp tục đi."

Thật khiến người khác khó hiểu, kể cả tiểu Bó có là chó đực đi chăng nữa thì nhìn cô thay quần áo đã sao.

Dự Ninh đóng cửa xe, "Đi xa một chút, đừng nhìn lên."

Tổng Diễn cười lạnh một tiếng, bước một bước về phía trước, tựa hồ đang cười nhạo Dự Ninh tự mình đa tình.

Dự Ninh cũng không quan tâm, quay đầu nâng cửa kính rồi bắt đầu thay.

.....

Thật ra thì chiếc váy đen này cũng không xấu đến như thế, Dự Ninh liếc mắt qua gương một cái, nó chỉ biến cô từ một thiếu nữ thanh xuân dào dạt sang nữ tu sĩ xinh đẹp mà thôi.

Dự Ninh nhìn lướt qua người đàn ông đứng dưới nắng, nếu không phải lo cho tiểu Bồ vẫn đứng ngoài nắng thì cô đã cho anh ta đứng ngoài trời hưởng chút nắng vàng thêm chút nữa rồi.

"Được rồi." Dự Ninh quay cửa kính xe xuống nói.

Tổng Diễn kéo tiểu Bồ vòng đến ghế lái, đặt nó ở ghế phụ, sau khi cho nó một ánh mắt cảnh cáo không được phép chạy loạn mới bắt đầu khởi động xe.

Tiểu Bồ chỉ có thể quay đầu, tội nghiệp nhìn Dự Ninh ở phía sau.

Dự Ninh cười cười, ra dấu ok với nó, ánh mắt tiểu Bồ sáng lên, lập tức không để ý đến chủ nhân, nhào xuống phía sau.

Tổng Diễn xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn, chỉ là cái liếc này có chút lâu.

So với tưởng tượng của anh, Dự Ninh càng thích hợp với màu đen, mặc chiếc váy ấy, cả người cô chỉ lộ một phần cổ nhỏ nhỏ, nhưng chỉ một phần trắng nõn nhẵn nhụi ấy cũng đã khiến người ta không thể rời mắt, khát vọng cởi nút áo kia ra.

Nhưng ánh mắt đi xuống, Tổng Diễn liền nhíu nhíu mày, bộ váy này trông có vẻ to mà sao mặc vào lại thành nhỏ thế chứ, lớp vải dính sát vào phần ngực nhô ra của cô, đường cong kia, rõ ràng mặc kín không hề hở nhưng vẫn khiến người ta không nhìn được mơ màng.

Hơn nữa, lúc mua bộ váy này, anh cũng không hề chú ý thiết kế của nó là voan mỏng, nhìn cánh tay cô như ẩn như hiện trong lớp voan mỏng, bỗng nhiên, Tổng Diễn cảm thấy điều hoà có chút nóng bức.

"dừng ở đây là được rồi." thấy người trên đường đã nhiều hơn, Dự Ninh chủ động đưa lời.

"Muốn đi ăn trưa."

"Ừm."

"Tôi đưa cô đi." Tổng Diễn không có ý định giảm tốc độ xe.

Dự Ninh sửng sốt, mới vừa rồi còn đuổi cô xuống xe mà bây giờ lại nói thế, thật khiến người ta phải kinh ngạc." Không cần."

Tổng Diễn giống như không nghe thấy lời cự tuyệt, "Đi đâu ăn?"

Dự Ninh tròn mắt cả mắt, "Tổng tiên sinh, tính cách của anh vẫn luôn như này sao?"

Vừa vặn gặp được một chiếc đèn đỏ, Tổng Diễn quay đầu, trên mặt mang theo mấy phần không chút để ý, "Như thế nào?"

"Làm cho người ta phải chán ghét." Dự Ninh hơi cong môi một cái, lạnh giọng đáp.

Nếu không cần phải có quan hệ thân cận với tên này thì cô cũng chẳng cần nhẫn nhịn như trước kia nữa.

"Cô nói cô chán ghét tôi?" nét mặt chưa thay đổi nhưng trong mắt Tổng Diễn đã tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

"Không có, tôi chỉ nói đùa thôi." Dự Ninh cười nhìn ra ngoài cửa sổ.

Làm quan hệ căng quá cũng không tốt, chỉ khiến mình khó ngăn cản nam chính và nữ chính yêu nhau thôi, Dự Ninh nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là chịu đựng chút đi, dù sao cũng chỉ còn mấy đời nữa thôi.

Tổng Diễn không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn gò má Dự Ninh, nhiệt độ đó khiến Dự Ninh không quay đầu cũng biết anh đang nhìn cô. Mặc dù bị xoá bỏ trí nhớ nhưng thỉnh thoảng, hành động anh làm vẫn có nét giống với những kiếp trước, dù sao cũng là cùng một người, không có trí nhớ thì bệnh thần kinh cũng không tự biến mất được.

Đèn đỏ chột lóe, mấy giây sau liền chuyển thành đèn xanh, Tổng Diễn dừng xe ở ven đường, thoả mãn tâm nguyện muốn xuống xe của người nào đó.

"Cám ơn, hẹn gặp lại." Dự Ninh giống như không nhận thấy được không khí cứng nhắc này, xuống xe còn cười phất tay một cái.

Trừ Tiểu Bồ kêu hai tiếng đáp lại thì Tổng Diễn chỉ lạnh mặt, sau khi cô xuống xe, lập tức khởi động phóng đi, tốc độ đó quả thật chẳng khác nào sợ cô đổi ý lên xe lại vậy.

Dự Ninh nhíu mày, cô còn định nhắc anh chiếc xe đang hỏng như vậy thì đừng nên chạy tốc độ cao, có lẽ lời này không cần phải nói nữa.

.....

Dự Ninh lại vào một cửa hàng tổng hợp mua một bộ quần áo khác thay rồi đi ăn trưa, cơm nước xong mới chuẩn bị trở về nhà họ Dương thì nhận được

điện thoại của Dương An, liền đổi hướng đi khu vực bán đồ gia dụng.

Tìm một vòng mới thấy “anh trai” đang đứng cạnh một chiếc giường công chúa sò sò ngồi ngồi một chút, giống tên biến thái.

Bước chân dừng lại, Dụ Ninh bỗng không định tiến lên nhận đó là người quen.

Thế nhưng Dương An đã thấy cô, không đợi cô tìm được đường chuẩn đi thì đã kêu tên và vẫy tay về phía này.

"Ninh Ninh, nơi này nơi này!"

Dụ Ninh đi tới, "Đừng lớn tiếng thế."

Dương An giống như không thấy được vẻ ghét bỏ trên mặt cô, lôi kéo người đến trước giường ngồi một chút, ánh mắt lấp lánh nhìn dụ ninh.” “Cảm giác ra sao?”

Dụ Ninh nhìn Dương An mấy lần, vẻ mặt nghiêm túc.” “Hơi xấu.”

Dương An sờ sờ chiếc giường lớn mềm nhũn màu hồng phấn.” “Xấu chỗ nào a, đáng yêu lắm mà!”

"Tôi không nói giường, tôi nói bộ dáng của anh ấy."

"Ha ha, Ninh Ninh em còn biết nói giỡn hả." Dương An muốn đi bóp mặt Dụ Ninh một chút lại bị cô tránh đi.

Nếu như không phải anh ta có tâm tư biến thái, hoá thân công chúa nhỏ thì có lẽ cái giường này là để dành cho cô rồi.” “Muốn mua giường cho tôi?”

Dương An gật đầu một cái, "Thấy cái giường này liền cảm thấy nó thật hợp với em."

Khung giường kiểu dây leo, nếu không phải trên thành giường quá nhiều nơ thì có lẽ nó còn rất đẹp đấy.

"Vậy thì mua thôi." Nhìn Dương An ngồi trên chiếc giường phấn hồng này, ngược đầu chờ đợi cô khích lệ, Dụ Ninh tùy tiện đáp lời.

"Anh biết em sẽ thích mà." Dương An cười híp mắt lại, Dụ Ninh không thích một người có khuôn mặt hao hao giống mình lộ ra biểu tình ngu xuẩn như vậy, nhúc nhích đầu quay mặt sang nhìn những thứ khác.

"Gọi tôi tới chỉ vì chiếc giường này?"

"Dĩ nhiên không phải." Dương An thần bí cười cười, "Rồi em sẽ biết."

Dụ Ninh nhếch môi, đoán chừng có lẽ Dương An vì chuyện sáng sớm nay, vì chiếc ghế xanh khác biệt kia mà muốn mua cho cô một chiếc ghế mới.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Quả thật, Dương An gọi cô đến đây là để chọn ghế ăn.

Chiếc ghế khác biệt đó, dù sao cô cũng không phải là nguyên chủ, không có tình cảm của Dương Ninh, nên không có cảm giác gì, lúc ấy ngồi trên chiếc ghế đó cô cũng không nghĩ gì nhiều.

Cô chỉ muốn xem xem Dương Nguyên có muốn ngồi lên chiếc ghế khác biệt đó không.

Lại nói, nguyên chủ khá tự ti nhưng Dương Nguyên cũng chẳng hơn cô ấy là mấy, nếu không đã chẳng bởi vì một chiếc ghế mà có phản ứng lớn đến như vậy, nếu cô ta tự tin với địa vị của mình ở nhà họ Dương thì đã chẳng hề quan tâm mà không phải chỉ đứng ở đó khóc.

Nguyên chủ cảm giác bản thân bị ngăn cách ở ngoài, mà Dương Nguyên cũng sợ nguyên chủ cướp mất vị trí của cô ta ở nhà họ Dương, chiếc ghế xanh đó khiến cô ta cảm thấy mình nhận hết uất ức, nếu không phải lúc được tìm thấy, nguyên chủ quá mềm yếu tự ti, không tạo mối quan hệ tốt với mọi người thì hẳn là, bây giờ người nổi điên là nữ chính mới đúng.

Thế nhưng đây cũng chỉ là giả thiết mà thôi, nói không chừng, nhờ đó mà Dương Nguyên cố gắng phấn đấu, về sau phát triển tốt hơn nữa cũng nên.

"Cái này thì sao?" Dương An chỉ vào chiếc bàn đá cẩm thạch, hỏi Dụ Ninh.

Dụ Ninh nhìn lướt qua, "Sao muốn mua bàn ăn?"

"À?" Dương An ngẩn người, không biết em gái có hiểu ý tứ của mình hay không.

"Anh cảm thấy tôi chịu nhiều uất ức nên mới muốn đổi một bộ bàn ăn để làm vui lòng tôi?" Dụ Ninh không quan tâm, trực tiếp mở lời: "Tôi không thấy uất ức, sao anh lại cảm thấy tôi sẽ như vậy chứ, rõ ràng người khác không phải là tôi."

Thấy vẻ mặt trấn định lạnh nhạt của Dụ Ninh, Dương An bắt đầu hoảng hốt, bắt đầu nghĩ xem có phải anh đã hiểu lầm hay không, việc đổi một bộ bàn ghế chỉ càng khiến Dụ Ninh cảm thấy không thoải mái trong lòng chẳng.

"..... Điều do anh không tốt, nếu anh chú ý chuyện này sớm hơn thì các em đã không khó chịu nhau thế này."

"Tôi cố ý ngồi đó đấy." Dụ Ninh bình tĩnh nhìn về phía Dương An: "Tôi cố ý để Dương Nguyễn cảm thấy cô ta chịu uất ức đấy."

Mấy ngày nay, Dương Ninh đã có chút thay đổi, em ấy bắt đầu giao tiếp với anh, lúc đầu anh còn nghĩ đây là một tín hiệu tốt, nhưng bây giờ xét ra thì dường như em ấy ngày càng bịt kín bản thân hơn, so với phương thức cãi lộn thể hiện sự bất mãn lúc trước, bây giờ, em dùng sự lặng im và bỏ qua tất cả, mặc dù vẫn không thích Dương Nguyễn như trước nhưng lại giống như lúc mới trở về Dương gia, dường như chỉ coi căn nhà này là nơi sống nhờ sống tạm.

"Nhưng rõ ràng người chịu thiệt hơn là em." Dương An nhẹ giọng nói ra.

Vốn dĩ em ấy đã không có cảm giác an toàn trong chính căn nhà của mình, mà hành động của Chu Lan và Dương Nguyễn hoàn toàn khiến em càng thêm bất lực.

"Tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ." Dụ Ninh vẻ mặt không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như cũ. "Bàn ăn đổi hay không cũng chẳng sao, không đáng kể, chỉ là tôi không thường ăn cơm cùng mọi người nên người giúp việc mới cất chiếc ghế thừa kia đi, bây giờ nói với họ một tiếng để bà ấy để thêm vào là được."

"Em không phải người thừa!" Lời vừa rồi không biết đã chạm vào dây thần kinh nào của Dương An, vẻ mặt anh kích động hô lên.

Dương An cũng cảm thấy phản ứng của mình quá lớn, xin lỗi nấp tóc, "Vậy không mua nó sao? Anh thấy cái bàn này khá đẹp."

"Cảm thấy đẹp liền mua, dù sao cũng là tiền của anh."

"Ừm..... Vậy thì không mua, tiền của anh còn phải giữ để cưới chị dâu cho em."

Dụ Ninh cười nhỏ giọng, "Cũng thế mà thôi, khuôn mặt anh thì đúng là chỉ có thể trừ tiền để tìm vợ."

Dương An hiểu Dụ Ninh đang ám chỉ anh xấu, tức giận đưa tay muốn đánh Dụ Ninh, thế nhưng lại bị tránh được: "Có đưa em gái xinh xắn như vậy, anh trai sao có thể xấu được."

"Có thể là do đột biến gen." Dụ Ninh nghiêm túc trả lời.

"Đánh là thương mắng là yêu, anh biết em đang biểu diễn tình yêu với anh phải không." Da mặt so mặt bàn đá còn dày, Dương An phát biểu một câu.

Dụ Ninh lắc đầu một cái, "Anh sai rồi, mắng chửi người khác luôn là ý nói thật."

"Hừ." Dương An dùng vẻ mặt anh lười phải quan tâm đến thái độ của em để kết thúc cuộc chiến không thể dành chiến thắng này.

.....

Ra khỏi phố bán đồ dùng gia đình, Dương An còn phải đi làm, hai người chào nhau tại cửa ra vào.

Lúc Dụ Ninh trở lại nhà họ Dương thì đúng lúc gặp phải Chu Lan, hai người nhìn nhau một cái, Dụ Ninh dời tầm mắt trước, tự nhiên đi vào nhà.

"Tôi nói này." giọng Chu Lan không lớn, lúc nghe xong, Dụ Ninh còn không kịp phản ứng rằng bà ấy đang gọi mình.

"Thế nào?"

"Cô dọn ra ngoài ở đi." Dường như nhận thấy lời nói của mình quá tàn nhẫn, Chu Lan không nhìn Dụ Ninh mà chỉ cúi đầu.

Dụ Ninh không ngờ bà sẽ nói thế, từng người một lúc liền khẽ cười hai tiếng: "Tại sao?"

"Cô ở đây, không ai trong cái nhà này vui cả."

"A, được thôi." Dụ Ninh đồng ý, dù sao nhiệm vụ của ông cũng chỉ là tẩy trắng cho nguyên chủ chứ không phải là tạo dựng mối quan hệ tốt với cái nhà này, ở hay không ở cũng không quan trọng.

Chu Lan không ngờ Dự Ninh đồng ý dứt khoát như vậy, không nhìn được ngẩng đầu nhìn cô một cái, mà khi thấy khuôn mặt giống bản thân đến mấy phần kia, mắt giống như bị bóng vậy, lại dòi tầm nhìn.

"Vấn đề tiền bạc cô đừng lo, dù cô dọn ra ngoài thì Dương gia vẫn sẽ chu cấp đầy đủ cho cô."

Nhìn bóng lưng Dự Ninh, nghĩ đến đứa con gái bản thân vất vả tìm thấy lại chuẩn bị rời xa khỏi thế giới của mình, trong lòng Chu Lan đột nhiên cảm thấy khó chịu." Chờ một chút."

"Hả?"

Kêu một tiếng, Chu Lan lại lập tức cảm thấy hối hận, chỉ cần nó đi, rồi nhớ đến cái nhà này lúc chưa tìm thấy nó, Nguyễn Nguyễn vẫn sẽ mãi là bảo bối của nhà họ Dương, mà bà cũng không cần mãi sống trong áy náy và đau khổ.

"Cô có thể đi vào ngày mai."

Dự Ninh hơi cong môi một cái, cô còn tưởng bà ấy định nói gì, hoá ra chỉ là nêu lên một cái kì hạn." cảm ơn."

.....

Cùng lúc đó, Dương An nhìn người đối diện khóc thút thút không ngừng, trái tim lạnh lẽo.

"Tại sao em lại cảm thấy Ninh Ninh cướp đồ của mình, khi em ấy trở về, anh và ba mẹ không quan tâm em sao? Em ấy không lấy bất kì cái gì của em, em ấy chỉ lấy những thứ đáng lẽ nên thuộc về em ấy thôi."

Dương Nguyễn đứng bên tường, đôi tay ôm đầu gối vùi đầu nức nở, đáng vẻ hết sức đáng thương, nhìn Dương Nguyễn như vậy, Dương An cũng chẳng biết nên nói cái gì.

Thậm chí, anh còn không hiểu, sao tình thế lại có thể phát triển đến cái dạng này.

Sau khi tách ra, trở về công ty, Dương An liền gặp được Dương Nguyễn, hai người cùng nhau đi thang máy.

"Có phải đã phát hiện đồ ăn ngon hay không mà bây giờ trẻ thế mới trở về công ty." Thấy Dương Nguyễn không hề ngăn cách mà kéo tay mình, về mặt Dương An cứng đờ, nghĩ xem không biết có nên nói hết cho cô biết hay không.

Lớn lên với nhau từ nhỏ, anh hiểu vô cùng rõ con người Dương Nguyễn, mặc dù cô được Chu Lan cưng chiều vô cùng nhưng bởi cái thân phận con nuôi kia mà trong lòng luôn có một tia nhạy cảm, sự nhạy cảm này mở rộng hơn khi Dương Ninh quay trở lại, nghĩ nghĩ, Dương An cũng không phủ nhận cách nói này của cô.

"Em không thèm, nhớ béo lên thì làm sao? Anh dẫn em gái tốt kia đi chứ gì." Nói xong nhìn Dương An một cái, buông tay.

"Ninh Ninh cũng là chị em."

Dương An nói xong câu đó thấy sắc mặt Dương Nguyễn thay đổi." Anh cũng nghĩ sáng nay em sai rồi sao?"

Sáng sớm hôm nay là ngày mà cô cảm thấy khó xử nhất ở nhà họ Dương, rõ ràng bị bắt nạt là cô nhưng Dương An thì trực tiếp chạy dduori theo Dự Ninh, còn Dương phụ cũng theo sau ngay sau đó, mặc dù được Chu Lan an ủi nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng uất ức.

Rõ ràng làm sai không phải cô, cũng chỉ vì cô không pahri con gái Dương gia nên mọi người mới đi thiên vị cho Dương Ninh.

"Có lỗi gì đâu, đều là sai ở anh." Dương An định qua quýt cho qua.

"Cô ấy ngồi chỗ của em, sao lại là em sai." Dương Nguyễn lại không định bỏ qua chuyện này, cắn môi quát:" Anh trai, anh thật vô cùng thiên vị."

Trong thang máy còn có những người khác, thấy thế đều rói rít nhìn về phía hai người.

Dương An có chút xấu hổ vỗ vỗ vai Dương Nguyễn:" Chuyện này chúng ta nói sau nhé."

Mà lúc này, vừa lúc cửa thang máy mở ra, Dương Nguyễn chạy đi ra ngoài, Dương An cố đuổi kịp.

Kéo lại Dương Nguyễn, Dương An mặt mày day day thái dương, "Ngồi ở nơi nào có quan trọng thế không? Kể cả Dương Ninh có ngồi sai thì sao em không thể nói chuyện tử tế với em ấy, anh thiên vị chỗ nào chứ, lúc Ninh Ninh trở về, anh không thân cận với em ấy, một là bởi tính cách tiểu Ninh, hai là vì dợ lòng em không thoải mái."

"Vậy bây giờ thì sao? bây giờ không sợ em khó chịu nữa sao? Em không nợ cô ta, cũng không phải em muốn mẹ phải thu dưỡng, sao cô ta lại như vậy?"
"Dương Nguyễn vừa nói vừa khóc:" Sao lại cướp đồ của em."

"Sao em lại nghĩ vậy chứ." Dương An ngăn người, buông lỏng tay:" sao em lại nghĩ Dương Ninh đang giành đồ với em."

Dương Nguyên cứng cổ nhìn chằm chằm Dương An, "Chẳng lẽ không đúng sao? Bởi vì cô ta ghen tỵ với em, cho nên....."

Dương An cảm thấy bản thân không thể nghe nổi được nữa, cắt lời cô." Bởi sáng nay không có ai đứng về phía em nên em cảm thấy Ninh Ninh cướp anh đi. Sao em lại nghĩ thế, Ninh Ninh cũng là em gái anh nha. Em chịu uất ức, chawrg lẽ cô ấy phải chịu sao? Chẳng lẽ em muốn anh cũng giống mẹ, trách cứ tiểu Ninh sao, như thế em mwosi thấy công bằng?"

"Vốn dĩ là cô ta sai."

"Sao lại là em ấy sai chứ? Trong cái nhà này có vị trí ngồi cố định từ lúc nào vậy, sao anh không biết, em ấy ngồi sai thật sao?" ánh mắt Dương An tràn đầy thất vọng." Nếu anh nhớ không lầm, trừ chỗ của ba cố định ra thì chúng at đều ngồi tùy tiện, chỗ Ninh Ninh ngồi kia, em ngồi bên cạnh là được, sao lại thành em ấy chiếm chỗ em chứ, chẳng qua em cảm thấy em ấy không ngồi ở cái ghế khác biệt đó sẽ ảnh hưởng đến địa vị của bản thân trong cái nhà này, chaerng qua em cảm thấy cô ấy không phải twhs dư thừa mà là bản thân em, mấy ngày nay, em ấy thân cận với anh hơn, có phải em đang sợ hay không, chuyện sáng sớm nay khiến em cảm thấy uất ức như thế sao?"

Nhìn Dương Nguyên khóc thút thít không ngừng, Dương An dừng một giây, nhẫn nhịn không đành lòng nói tiếp." Không, sao cso thể là uất ức chứ, em chỉ đang muốn tiểu Ninh tức giận mà thôi, sau đó em sẽ ở vị trí yêu, để mọi người đau lòng cho em. Anh biết em dùng cách này để tạo cảm giác an toàn nhưng em nghĩ ba không nhìn thấy sao? Chỉ là mọi người đều cố không nghĩ đến thôi"

Đem thực tế nói toạc ra, Dương An mệt mỏi, ánh mắt âm trầm." Nói đến thiên vị, người được thiên vị cũng không phải Ninh Ninh."

"Anh nói dối, rõ ràng là do cô ta độc ác, ghen tỵ bắt nạt em. Rõ ràng anh thiên vị em gái ruột thịt." Dương Nguyên tựa vào vách tường, nước mắt đầy mặt, lớn tiếng phản bác.

"em nghĩ thế thì cứ coi là thế đi." Dương An thờ dài một cái, lựa chọn dời đi để cô tự tỉnh táo một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Sau khi trở về phòng, Dự Ninh cũng không vội vàng dọn dẹp hành lý, ngủ trưa xong, cô mới dậy thu xếp đồ đạc của nguyên chủ.

Mặt mũi của Dương Ninh không khó đoán, Dự Ninh thử một lần ngày tháng năm cô ấy trở về Dương gia là thành công.

Vốn tưởng nguyên chủ chơi bời như vậy thì tiền cũng không có là bao, ai ngờ cũng thấy được một hàng số, xem ra người nhà họ Dương đối với cô ấy khá là hào phóng, giống như Chu Lan vậy, tình cảm thì keo kiệt nhưng khi nói đến đưa tiền thì thật vô cùng phóng khoáng.

Muốn dọn ra, Dự Ninh nghĩ tới hai chỗ, một là nơi gần công ty Dương gia, hai là gần chỗ của Tống Diễm, thấy số tiền kia, cô liền nghiêng về phương án đến gần chỗ nam chính. Mặc dù mỗi ngày nhìn thấy anh ta sẽ rất phiền nhưng dù sao cũng vẫn hơn cảnh nam chính và nữ chính tìm hiểu sâu rồi mà cô vẫn chẳng biết mảy may.

Thế nhưng Tống Diễm ở chỗ nào? Mặc dù biết anh ta cũng ở khu biệt thự này nhưng cụ thể ở chỗ nào cô cũng khó lòng mà đoán được, có lẽ còn phải đi tìm quản lý địa sản chỗ này hỏi thăm một chút.

Lúc xuống dưới tầng, Dự Ninh vừa lúc thấy người giao hàng vật dụng gia đình, nhìn mấy thùng hàng iền nhớ đến chiếc giường xinh đẹp kia, nếu Dương An tặng nó cho cô thì mang luôn đi cũng được nhỉ.

"Có thể là tôi muốn dọn ra khỏi nhà, có thể chờ tôi xác định chỗ ở mới rồi chuyển hàng qua được chứ?"

Đối với khách hàng lớn như Dự Ninh, thái độ phục vụ của nhân viên cũng không tệ." Được, khi nào Dương tiểu thư có địa chỉ chắc chắn thì liên lạc với bên tôi, đồ chúng tôi sẽ tạm thời giữ trong kho hàng công ty cho cô."

Dự Ninh gật đầu, "Cảm ơn, làm phiền các anh quá."

Xử lý xong chuyện này, Dự Ninh đi tìm quản lý bất động sản, nhưng có lẽ là khuôn mặt cô không quá quen thuộc, hoặc là quản lý phải giữ bí mật cho khách hàng nên khi cô hỏi thăm về một người đàn ông nuôi một con chó hình thỏ thật lớn, trừ thu được vài câu xin lỗi ra cũng không được gì khác.

Nếu đã như vậy thì có lẽ cô nên tạm thời từ bỏ ý tưởng đến gần nam chính, chỉ có thể tìm chỗ ở bên ngoài trước.

Hành lý không có gì đáng để lưu ý, Dự Ninh cầm thẻ ngân hàng và chứng minh thư cùng mấy bộ quần áo, có vẻ cũng gần lấp đầy một chiếc va li.

Ra khỏi cửa chính nhà họ Dương, Dự Ninh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, chẳng lẽ cô cứ thế kéo cái va li này ra ngoài, đang do dự không biết làm sao thì thấy một chiếc xe đỗ ngay trước mặt.

Cửa xe mở ra, một tài xế free đã có sẵn.

Dương An nhìn hàng lý bên người cô, có một loại dự cảm xấu này lên:” Em định đi đâu?”

"Dọn đi ra." Dụ Ninh đẩy hành lý đi tới bên cửa xe, "Chờ tôi đi ra ngoài."

Bởi vì tâm trạng không tốt nên anh mới trở về nhà nghỉ ngơi một chút, không ngờ lần này lại vừa lúc, nếu không em ấy cứ như vậy đi không để lại cái gì biết đâu mà tìm” Dọn ra làm gì? Vừa này không phải còn tốt sao?”

"Nữ chủ nhân gọi tôi dọn ra ngoài.” Dụ Ninh không tỏ vẻ uất ức, không cần sự đồng tình cũng không có ý định tố cáo cái gì, chỉ dùng vẻ mặt bình tĩnh trấn an sự thật.

Dương An ngăn người, đại khái không muốn tin tưởng mẹ ruột của mình có thể làm ra chuyện như vậy:” Ai cơ?”

Dụ Ninh lẳng lặng nhìn đôi mắt anh:” Nghe được cũng không cần hỏi lại lần nữa.”

So với vẻ nóng nảy khó có thể tiếp nhận của người đối diện, Dụ Ninh bình tĩnh như thể đây là một chuyện nhỏ không đáng lưu ý. Trong nháy mắt, cảm xúc áp chế trong lòng bấy lâu bùng nổ, Dương An lên tiếng:” Sao bà ấy lại nói thế! Đây là nhà em, sao có thể để em đi được.”

Nói xong, Dương An liền bước dài vào trong nhà, chỉ là đi vài bước lại quay ngược trở lại đem chìa khoá xe rút ra:” Em ngoan ngoãn đứng ở chỗ này chờ anh, không được đi.”

Gào xong câu nhắc nhở này, Dương An liền quyết chí trở vào nhà trong, đi tới cửa còn không quên quay đầu liếc nhìn Dụ Ninh một cái như để xác định xem cô ấy có lên chạy trốn hay không, thấy em gái không dịch chuyển một phần, vẫn đứng ở đó mới tiếp tục bước tiếp, trên mặt cố nặn ra nụ cười:” Chờ anh trai ha.” (thề chứ cũng muốn có thên a trai như này)

Dụ Ninh"Ừ" một tiếng ỏi như đáp lại.

.....

Dụ Ninh không ở trong nhà, Chu Lan cũng không thấy trong phòng khách, Dương An nhìn một vòng rồi trực tiếp chạy lên tầng hai.

Gõ cửa phòng ngủ chính, hồi lâu, giọng nói của Chu Lan mới vọng ra:” Ai vậy?”

Mặc dù thanh âm trầm định nhưng mơ hồ dẫn theo một chút khàn khàn, hình như vừa mới khóc, Dương An đứng ở cửa suy đoán, đột nhiên có chút chần chừ, tính cách người nhà Dương gia không quá quyết đến thế, lại nghĩ đến cảnh mẹ mình khóc sung đỏ cả mắt, bỗng anh sinh ra một tia chùn bước.

Chu Lan cảm giác người ngoài cửa không có trả lời, nghĩ đến đứa con gái ruột thịt bị chính mình đuổi đi kia:”... Dương Ninh sao?”

Dương Nguyệt thi bà ấy gọi là Nguyễn Nguyễn, con gái ruột lại gọi thẳng cả họ cả tên, sự bức tức lại dấy lên, nếu lần này anh không đứng ra bảo vệ em gái thì cái nhà này sẽ chỉ càng thêm suy sụp mà thôi, Dụ Ninh rời đi sẽ không khiến cái nhà này khôi phục như quá khứ mà chỉ càng thêm u uất sống trong bóng ma tội lỗi.

Nhớ tới lời cam kết sáng nay bản thân từng tuyên thệ, hứa sẽ bảo vệ em gái thật tốt, mà thái độ của em ấy lúc đó thật dửng dưng không quan tâm, có lẽ Dương Ninh cũng đoán được anh sẽ do dự đi, nghĩ tới đây, thái độ Dương An càng thêm kiên trì mấy phần:” Là con.”

Nghe được giọng của con trai, trái tim Chu Lan khẽ buông lỏng, không cần phải đối mặt với Dụ Ninh khiến cả người bà nhẹ nhõm rất nhiều:” Không có gắng làm việc về sớm thế làm gì?”

"Mẹ mở cửa, con có việc muốn nói với mẹ.”

Tay đặt ở nắm đấm cửa, lúc xoay nắm đấm, Chu Lan hơi dừng lại một chút:” Là Dương Ninh gọi điện cho con?”

Không trách được Dụ Ninh muốn rời đi, sao mẹ có thể có suy đoán ác ý như thế đối với con gái chứ. Dương An tròn to hai mắt, không biết em gái mình phải chịu hoàn cảnh này đã bắt lực ra sao, nếu anh trở về sớm hơn, hoặc là sớm tính ngỏ, buông tha ý tưởng giữ vững cái hiện trạng tồi tàn này của gia đình, chạy ra dang tay che chở em thì tốt biết bao.

Dương An dón đập gõ cửa, "Mẹ mở cửa!"

Chu Lan nghe được giọng nói tức giận của Dương An, nghĩ đến đứa con trai ngoan ngoãn nghe lời giờ đây vì một người ngoài mà nổi giận với mình cũng liền khó chịu, mở cửa.(Ok bà mẹ thần thánh của năm, “người ngoài”, Ok)

"Đây là thái độ con đối với mẹ sao?”

"So với những gì mẹ làm với con gái mẹ dứt ruột để ra thì thái độ của con có đáng là bao!” Dương An nhìn chằm chằm gương mặt của Chu Lan, ánh mắt dừng ở hốc mắt sung đỏ của bà trong chốc lát, trước kia, mỗi lần mẹ núp trong phòng khóc thầm, anh đều cảm thấy đây là vì áp lực và hổ thẹn với Dương Ninh, nhưng không biết biết đạt tình yêu trong lòng ra sao nên mới có hàng động như thế, nhưng bây giờ, anh chỉ cảm thấy khó hiểu, nếu mẹ thật

sự cảm thấy đau lòng thương tâm cho em ấy, sao sẽ để một mình em bơ vơ đuổi ra ngoài như hôm nay đây.

"Nó cáo trạng với con?"

Thấy Dương An nhìn mắt mình, Chu Lan cúi đầu che mắt, không muốn con nhìn thấy trạng thái lúc này của mình.

"Em ấy không làm thế." Dương An dường như đã thờ dài một tiếng, mỗi một nói ra mấy chữ này." Bị chính mẹ ruột của mình đuổi ra khỏi nhà, kéo một chiếc va li đứng ở cửa nghỉ xem nên rồi đi như thế nào, nếu không phải đúng lúc con trở về thì bây giờ em ấy có thể đi đâu chứ, mẹ, mẹ biết khi thấy cảnh ấy, lòng con khó chịu nhường nào sao? Mẹ từng dặn con từ bé, đó là em gái phải được nuông chiều, em gái chính là nàng công chúa nhỏ của cả nhà ta, mà hiện tại, nàng công chúa ấy sắp bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, không gọi cho con cũng không gọi cho ba, không khóc nháo cũng không gây chuyện, chẳng lẽ trong lòng mẹ không khó chịu sao?"

"Em gái con chỉ có Nguyễn Nguyễn!" Chu Lan đột nhiên ngẩng đầu hét lên một câu, gào xon liền vô lực nắm tay vịn, tựa vào cửa.

"Chỉ cần nó đi thi tốt rồi, cả nhà ta sẽ lại giống như xưa, thế không tốt sao! Nguyễn Nguyễn sẽ không đau lòng, chúng ta cũng không phải áy náy khó chịu, người một nhà lúc nào cũng tỏ vẻ cẩn thận, càng ngày càng kì quái, chúng ta cứ coi như chưa tìm được nó có được không! Mẹ tình nguyện không có đứa con gái này, chỉ cần Nguyễn Nguyễn, chỉ có Nguyễn Nguyễn,....."

Nhìn Chu Lan lệ rơi đầy mặt, trông mắt Dương An cũng có chút ảm đạm không hề biết mẹ mình có suy nghĩ đó, bà coi Dương Ninh như một thứ gì đó dư thừa, anh có thể hiểu tâm trạng của dương nguyệt, khi còn bé sống trong trại trẻ mồ côi khiến em ấy không có cảm giác an toàn, nhưng anh không sao giải thích được mẹ mình có thể có thái độ ích kỷ đến thế.

"Ninh Ninh là do mẹ sinh ra, là một miếng thịt từ trên người mẹ rớt xuống, là em gái ruột của con, làm mẹ có thể, sao lại chỉ có Nguyễn Nguyễn là con gái duy nhất chứ, sao mẹ có thể ích kỷ như thế! Chẳng lẽ mẹ không biết quá khứ của tiểu Ninh sao! Sao có thể đối với em ấy như vậy, đối với con gái ruột của mình như vậy, con không van cầu mẹ có thể đối xử tốt với Ninh Ninh như đối với Nguyễn Nguyễn nhưng ít nhất cũng hãy phân phát chút xíu yêu thương cho em ấy chứ! Tại sao mẹ lại keo kiệt với em ấy như thế....." "Nói xong, thanh âm Dương An có chút nghẹn ngào.

Nhìn Chu Lan nức nở không ngừng cũng không nói thêm một lời, cuối cùng anh cũng hết hi vọng." Cái nhà như này, Ninh Ninh đi cũng tốt, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, thêm vào phần của mẹ."

Thấy Dương An xoay người muốn đi, Chu Lan khóc nắm lấy tay anh:"Con muốn đi đây! Con bỏ cái nhà này đi đâu!" rõ ràng đã khóc nức lên mà lời này lại thốt lên vô cùng lưu loát, rõ ràng.

Trong mắt Dương An tràn đầy sự thất vọng, anh cho rằng anh nói nhiều như thế cũng có thể khiến mẹ quan tâm đến tiểu Ninh một chút xíu, nhưng không ngờ bà ấy chẳng thay đổi một chút nào, còn nói ra những câu nói đã thương người như vậy, Dương An cảm thấy thật may mắn khi lúc ban đầu không gọi em gái vào, nếu em ấy nghe thấy mấy câu này, chắc chắn sẽ hận cái nhà này, hận cả những người mang danh người thân đầy ích kỷ.

Dương An xả tay Chu Lan ra:"Con đi chăm sóc em gái của con, tính cả phần của mẹ nữa, hoàn toàn chính chính, gấp bội cho em ấy."

Chu Lan tê liệt ngã xuống đất, khàn cả giọng giống như người đàn bà chanh chua giữa phố phường:"Em gái con chỉ có Nguyễn Nguyễn, chỉ có Nguyễn Nguyễn."

Thất vọng đến cực hạn, thì khó có thể sinh ra thêm cảm xúc nào nữa, Dương An mất diết tai nghe bước ra khỏi cửa chính Dương gia.

Ra cửa, thấy Dự Ninh không còn đứng ở chỗ cũ, tìm anh đập rên lên, có khi nào em ấy tò mò cuộc nói chuyện giữa anh và mẹ mới len lén vào nhà nghe, sau đó vì quá thất vọng mà bỏ chạy rồi không.

"Ninh Ninh, Ninh Ninh, Ninh Ninh ——"

"Tôi đứng ở đây."

Dự Ninh đứng ở một chỗ có bóng mát, giơ tay lên quờ quơ:"Quá nóng tôi liền đổi chỗ, anh gọi hồn hả."

Dương An bước nhanh chạy tới trước mặt cô, hung hăng ôm cô vào trong lòng, "Sao em có thể xấu tính như vậy, muốn hù chết anh sao." (có khi nghĩ nên cho tình tiết insert vào)

Dự Ninh ngẩn người, nhất thời không lập tức đẩy Dương An ra, có thể là bởi vì câu nói đầy tình cảm của anh, cũng có thể là do giọng nói mang theo một tia nức nở ấy.

Rốt cuộc anh ta và Chu Lan đã nói với nhau những gì, sao lại thành cái bộ dạng này, Dự Ninh vỗ vỗ lưng anh:"Ôm đủ rồi thì nhanh nhanh buông ra nào."

"Đừng!" Dương An cọ cọ vai cô:"Cả đời ôm cũng không đủ."

Dự Ninh tròn trắng mắt đẩy anh ra, "Đừng giống con sùng vật như vậy."

Em gái chẳng khả ái chút nào, Dương An nhìn vẻ mặt chê bai của Dự Ninh:"Gâu" một tiếng, liếc mắt đưa tình nói:"Có thấy anh làm sùng vật cũng thật đáng yêu hay không!"

Dụ Ninh im lặng cho da mặt dày của anh, khoé miệng nhẹ nhàng nâng lên.” Ừm, cũng không tệ lắm”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

"Gâu gâu gâu!" giống như để đáp lại, một hồi chó sủa đột nhiên vang lên quanh đây.

Dụ Ninh ngẩn người, nhìn về phía chiếc xe xa lạ đằng xa.” Tiểu Bố?”

Dương An theo ánh mắt của Dụ Ninh nhìn về phía đó liền thấy Dương Nguyên từ trên xe bước xuống, trên mặt mặc dù còn có chút sung đỏ nhưng mặt mày lại mang theo vài phần ngượng ngùng, nở nụ cười hướng về phía người trong xe nói lời hẹn gặp lại.

Dương An vuốt ve trán,Ặc, nếu đợi lát nữa Dương phụ đột nhiên trở lại, anh cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

Tống Diễm đi ra ngoài làm việc, vừa lúc gặp được Dương Nguyên, thấy cô ấy thất hồn lạc phách đi trên đường, lấy tâm thái bồi thường ân nhân của đời trước, anh đưa ra yêu cầu đưa cô về nhà.

Thật không nghĩ, anh và Dụ Ninh thật có duyên, tách ra không được bao lâu đã lại gặp mặt, hơn nữa, bản thân còn chứng kiến vẻ mặt tràn đầy ý cười của cô, thân thể nhỏ xinh được người đàn ông khác ôm trong lòng ngực.,

Tống Diễm xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ ở phía xa, ánh mắt lạnh lẽo, còn mang theo chút cảm xúc ghen tị mà anh cũng không thể hiểu nổi.

"Xuống xe đi thôi."

Dương Nguyên ngồi cạnh ghế tài xế nhìn người ngồi cạnh, không hiểu, nếu anh ấy không muốn đưa cô vào nhà thì chắc hẳn là do có vấn đề gì đó, Dương Nguyên cũng không nói thêm gì nhiều.

"Cám ơn anh hôm nay chờ tôi về.."

"Không cần cảm ơn." Sau khi nói xong, Tống Diễm cảm thấy mình dường như giọng nói của mình quá lạnh lẽo cứng rắn, liền quay đầu về phía cô gái.” Hẹn gặp lại.”

Ngón tay Dương Nguyên ngoắc ngoắc lọn tóc bên tai, tâm trạng cũng sáng sủa lên nhiều.” Hẹn gặp lại.”

Sua khi Dương Nguyên xuống xe, Tống Diễm liền tóm lấy chân tiểu bố, tiểu bố quay đầu, vẻ mặt không hiểu nhìn anh, đôi mắt đen nhìn thật đẹp, thấy thế, Tống Diễm buông lỏng đôi tay một chút.” Đừng đi xuống.”

Hình như nghe hiểu lời chủ nhân nói, cũng có thể là cảm thấy trái tim đập quá nhanh của anh, tiểu bố không còn ý định nhảy xuống nữa.

Mà lúc này, cửa xe đã đóng lại, nó chỉ có thể buồn buồn kêu hai tiếng.

Cuối cùng, Tống Diễm liếc mắt nhìn Dụ Ninh đã dời tầm mắt ra phía khác, chạy xe rời đi nơi này.

.....

Dương Nguyên quay đầu liền thấy Dụ Ninh và Dương An, cũng thấy chiếc va li trong tay Dụ Ninh, đối mặt với người vừa mới cãi nhau với bản thân, Dương Nguyên làm như không thấy, vòng qua hai người, đi thẳng vào nhà họ Dương.

Dương An vốn muốn chào hỏi một câu, nhưng nhìn vẻ mặt không biết cảm của Dụ Ninh với rương hành lý bên cạnh, anh trề miệng một cái rồi cũng không nói gì, đợi đến khi tất cả đều bình tĩnh trở lại rồi hãy nói chuyện cũng tốt.

"Chúng ta đi đâu?"

Dương An đem hành lý của cô bỏ vào cốp xe, cười híp mắt hỏi.

Dụ Ninh kinh dị nhìn anh một cái, "Anh muốn đi đâu?"

"Em đi đâu anh theo đấy.”

Dụ Ninh không biết anh và Chu Lan đã nói chuyện gì với nhau nhưng chắc chắn đó không phải cái gì tốt đẹp, nếu không, lúc đi ra, bộ dạng anh ta đã

không tệ thế, mặc dù miệng cười mà đôi mắt lại mang theo khổ sở.

"Tôi muốn ở một mình." Dụ Ninh dứt khoát cự tuyệt. ra khỏi nhà họ Dương, cô có thể sống một mình, bọn họ sẽ không thể phát hiện sự khác biệt giữa cô và nguyên chủ, hơn nữa, tình cảm của Dương An dành cho em gái anh ta, cô cũng không muốn có, đó là thứ thuộc về nguyên chủ, Dương An càng đối tốt với cô sẽ chỉ càng khiến cô cảm thấy mình đang trộm thứ gì của người khác mà thôi, loại cảm giác này thật khiến con người ta không thoải mái chút nào.

Dương An uất ức chu mỏ một cái, về mặt quái dị khiến Dụ Ninh muốn đánh anh ta.

"Ninh Ninh không phải mới nói anh là sùng vật sao?"

Vì muốn ở cùng nàng mà có thể nói mình thành chó, Dụ Ninh không nhịn được cười một tiếng, "Tôi không thích sùng vật biết nói tiếng người."

"Vậy anh ở phòng bên cũng được." Dương An không quan tâm đẩy Dụ Ninh lên xe, cột chắc dây an toàn cho cô, xác định cô không chạy được nữa, lại nói tiếp: "Anh có một bộ phòng ở ở gần công ty, hay là chúng ta cứ đến đó trước."

Dụ Ninh trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng lên tiếng, "Ok."

Dù sao sau khi biết chỗ ở của Tống Diển thi cô cũng sẽ chuyển ra gần đó, mấy ngày nay cứ tạm thời ở chỗ Dương An cũng được.

Nghe được lời đồng ý, Dương An nở một nụ cười tươi, Dụ Ninh quay ra nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, ấm áp, rực rỡ.

"Anh thu hồi lời đã nói vừa nãy, Ninh Ninh, em là cô gái đáng yêu khá ái nhất."

Cô gái nhỏ hơn hai trăm tuổi, Dụ Ninh cười cười: "Anh từng nói tôi không đáng yêu sao? Lúc nào, ai cho anh lá gan đó?"

"A!" Dương An lúc này mới phát hiện mình nói lỡ miệng, không đáng yêu là anh tự cham chọc trong lòng." Vừa nãy anh có nói cái gì sao? Anh chẳng nói cái gì cả nhé."

Dụ Ninh quay đầu đi nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa sổ: "Đồ ngốc."

"em không thể tôn trọng người anh tài đẹp trai tài giỏi của mình sao." Ngày nào cũng bị em gái bắt nạt, Dương An bày tỏ bản thân thật khổ cực.

Dụ Ninh không nói gì, giống như bị phong cảnh ngoài cửa sổ làm hoa mắt, không rảnh quan tâm đến tên ngu đần bên cạnh.

Dương An nhìn lướt qua em gái mình, gò má xinh đẹp, nhếch miệng lên, cười nhẹ.

.....

Trong khi đó, Tống Diển lái xe đến một nửa đường, sắc mặt âm trầm, chột đạp lên phanh xe thật mạnh.

Cảm xúc không nói rõ trong lòng càng ngày càng khuếch trương, từ trái tim, theo dòng máu lan tràn khắp toàn thân, khiến anh không cách nào giữ vững sự tỉnh táo bình thường.

"Bùm——"

Tống Diển nhìn các đốt ngón tay bởi vì đụng xe mà chảy máu, ánh mắt đen như đầm lầy, quan sát một hồi lâu mới nhắm nghiền hai mắt lại, tay khoát lên mặt, nửa nằm ở ghế nghỉ ngơi.

Ngươi cứ như vậy thích nàng."

Tiểu bố liếm láp vết thương cho anh, Tống Diển xoa xoa bộ lông tơ mềm mại của nó.

"Đừng thích cô ấy." thanh âm trầm thấp khàn khàn, mang theo cảm xúc khó miêu tả.

Tiểu Bố không lên tiếng, thấy không thể liếm vết thương cho anh liền chen vào ngực chủ nhân cọ cọ.

Tống Diển cúi đầu nhìn qua nó một cái, khóe miệng ngoắc ngoắc, "Chính là làm nũng cũng không thể thích cô ấy nữa."

Tiểu Bố "gâu gâu" hai tiếng bày tỏ sự bất mãn.

.....

Nhà Dương An mua có hai phòng hai sảnh, vị trí và hoàn cảnh xung quanh không tệ, Dụ Ninh đứng ở cửa quan sát một vòng, từ cách bày biện trang trí có thể thấy Dương An không có bạn gái, cả căn nhà đơn giản chẳng khác nào quán rượu (???)

Dương An cầm một đôi dép duy nhất ra, "Ở đây bình thường chỉ có mấy người anh em của anh đến ở, cho nên đồ hầu như chỉ là loại dùng một lần, bay giờ anh sẽ đi mua cho em một đôi dép đi trong nhà."

Dụ Ninh thay giày, "Không cần. Tôi ở đâu?"

Dương An đẩy vali vào gian phòng ngủ." Em muốn ở đâu thì ở đó."

Dụ Ninh xem phòng ngủ chính, lại mở cả bốn phòng còn lại, có thể thấy bình thường ở đây vẫn luôn được quét dọn, coi như cũng sạch sẽ.

"Tôi ở đây." Dụ Ninh chỉ chỉ căn phòng có cửa sổ tương đối lớn.

Dương An đưa đầu liếc mắt nhìn, "Ừ, mặc dù nhỏ một chút, nhưng phong cảnh cũng không tệ. anh thấy ngoại trừ dép bông trắng, mình còn phải mua giấy lót tường hồng hồng, ga trải giường khá ái....."

Nghe Dương An bẻ ngón tay từng món một món đếm, đột nhiên Dụ Ninh cảm thấy chắc hẳn Dương An từng có mộng công chúa, nhưng vì sinh ra là đàn ông nên mới phải đem tất cả mộng ảo của mình chuyển dời lên người cô.

"đây là ở đâu để tôi báo địa chỉ cho công ty vật dụng gia đình mang giường đến." nghe Dương An nói đến việc đổi giường, Dụ Ninh lập tức nhớ đến chuyện này.

Dương An cũng nhớ đến chiếc giường công chúa xinh đẹp kia, ánh mắt sáng lên." Chúng ta bây giờ liên lạc luôn với họ, thuận tiện bảo họ mang mấy vật dụng đáng yêu đến."

"Màu trắng thật đẹp mắt." Dụ Ninh khá hài lòng với cách bài trí của cái nhà này, một giường lớn, một sofa, ga giường, vỏ chăn, một cửa sổ, và rèm cửa xanh nhạt.

"Không được, cô gái nhỏ phải phấn phấn mới đáng yêu." Dương An chỉ chỉ chiếc va li bên người cô." Giống như chiếc vương hành lí này, màu hồng khá ái biết bao nhiêu."

Lại nói nguyên chủ thật đúng là thích màu hồng nhạt, phấn phấn phớt trắng.

"Tùy anh." Nếu anh trai muốn em gái như thế, người ngoài như cô xen vào làm gì nữa.

Dương An hoan hô một tiếng, "bây giờ chúng ta phải đi siêu thị mua đồ, sau đó liền ăn tối, đến khi về em sẽ có phòng ngủ đáng yêu rồi."

.....

Chuyện xảy ra ngày hôm nay không ít, nằm trên chiếc giường công chúa tiêu chuẩnkia, Dụ Ninh nhìn chăm chăm trần nhà mấy lần, chìm vào giấc ngủ nhanh hơn cô tưởng.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Dụ Ninh liền nghe được một hồi âm thanh huyền ảo.

Mở mắt ra nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, Dụ Ninh còn có chút mờ mịt, quét mắt nhìn giấy dán tường bị Dương An dán xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn thật lâu mới phản ứng được bản thân đang ở nơi nào.

Xem đồng hồ, vừa đến bảy giờ.

Vừa mở cửa, Dụ Ninh liền nghe được tiếng đầu rào rào sôi, tìm đến phòng bếp liền thấy Dương An đang bận rộn tơi lui trong đó.

Dương An ánh mắt thấy có người đứng trước cửa ra vào, ngẩng đầu lên thấy là Dụ Ninh, sợ hết hồn." Sao em đi bộ không có thanh âm gì vậy."

Dụ Ninh mặt không biểu cảm quét mắt nhìn anh một cái." Tám giờ đi làm, anh dậy sớm thế nấu cơm làm gì?"

Dương An cười ha ha hai tiếng, thấy trứng gà trong chảo biến thành màu đen, khó coi dính vào đáy chảo, lập tức tắt bếp đổ vào sọt rác, làm xong tất cả mới trả lời Dụ Ninh." Muốn cho tiểu Ninh có một bữa sáng tràn ngập tình yêu ngon lành a!"

Dụ Ninh"Nha" một tiếng, "Tôi đi ngủ tiếp, đừng tạo thanh âm lớn như vậy."

Dương An lập tức bịt miệng, "Anh ầm ầm ầm đánh thức em?"

Dụ Ninh cho anh ta một ánh mắt anh tự biết thế là tốt rồi.

"Ninh Ninh, " thấy Dụ Ninh xoay người, Dương An nhớ tới lời baba giao phó liền kêu một tiếng.

Dụ Ninh quay đầu lại, "Hà?"

"Em sẽ đi làm chứ?"

Dụ Ninh gật đầu, "Tất nhiên."

Dương An cười cười, "Vậy thì tốt, ở trong công ty, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt."

"Công ty chuyên ăn thịt người sao?" Dụ Ninh nở nụ cười lạnh: "So ới giúp tôi, không bằng anh bảo vệ nồi canh của mình đi, hình như sắp cạn rồi đó."

Dụ Ninh ánh mắt liếc về phía nồi nước đang sè sè kêu trên bếp.

Dương An kêu một tiếng, lập tức đeo bao tay mở nồi ra, lại phát hiện bên trong vẫn nguyên vẹn, hoàn toàn không có dấu hiệu hỏng, quay đầu đã không thấy bóng dáng của Dụ Ninh đâu.

"Đồ lừa đảo." Dương An đẩy nắp lại, nhếch miệng mà cười cười.

tôi sắp tèo, thế chứ hết tinh lực rồi, hết luôn rồi

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Dương gia làm về ngành khách sạn, mà Dụ Ninh làm thực tập ở bộ phận phía duwosi của Dương An.

Sau khi vào công ty, Dụ Ninh ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của Dương An chơi nửa ngày, nhìn anh ta ra ra lại vào vào.

"Ninh Ninh nhầm chán sao?" Dương An tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn Dụ Ninh Nhất một cái, thấy cô không ngồi xem tạp chí cũng không nghịch điện thoại liền quay ra hỏi một câu.

Dụ Ninh gật đầu, "Nếu như đây chính là thực tập thì bây giờ tôi có thể về được rồi."

"Tại sao?" Dương An buông tài liệu trong tay, đi chậm đến bên người cô: "Nhầm chán đến thế sao? Nếu không em đi ra ngoài dạo một chút, sau đó trở về ăn trưa với anh."

Dụ Ninh liếc ah ta một cái: "Nhân viên trong cái công ty này, ai cũng giống tôi, đến ngồi ghế salon, phòng điều hoà, chán chán lại đi ra ngoài dạo một vòng, sau đó đợi đến cuối tháng lĩnh lương?"

Dương An cười hắc hắc một tiếng, gương mặt ngu đần, "Ba vốn muốn em làm bí thư cho ông ấy, anh sợ em không quen liền mang em đến đây, mấy chuyện này hình như anh đều có thể xử lý hết nên mới để em một mình nhầm chán."

Nếu như hi ở đây ngồi chơi, cô còn đến công ty này làm cái gì, Dụ Ninh cầm túi xách lên: "Tôi đi xem công việc bí thư khó khăn hay không, nếu không thích ứng được lại quay trở lại làm bí thư cho anh."

"Thật ra thì anh xưng có thể phân công việc của mình cho em làm." Thấy cô phải đi, Dương An vội vàng nói.

Dụ Ninh xoay mặt nghi ngờ nhìn anh: "Cuối cùng thì anh muốn nói cái gì?"

Dương An rói rầm nhẩn mày: "Ngô bí thư tính tình khá khó chịu."

Dụ Ninh cười một tiếng, "Cũng không phải bắt tôi gả cho ông ấy, khó chịu thì liên quan gì đến tôi."

Mấy giờ sau, Dụ Ninh quyết định thu hồi câu nói mình đã phun ra, đồng thời, ở trong lòng đập mấy trăm phát lên người Dương An, đầu là tính tình kém a? đây rõ ràng là xấu đến mức cực hạn.

"Cô nói xem cô làm cái quỷ gì thế này?"

Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đeo mắt kính gọng vàng đứng trước mặt Dụ Ninh, vung tay liền ném hai tệp tài liệu quảng xuống đất.

Mới vừa nhìn thấy Ngô bí thư, cô còn cảm thấy Dương An đang lừa mình, nhìn người này rõ một bộ dễ gần, dễ ở chung. Không ngờ bản thân đã sai lầm, sự thật chứng minh, khoe miệng luôn ngậm cười chưa chắc đã là bởi tính tình tốt, mà còn có thể là bởi vốn dĩ hình thái của nó đã như vậy.

Dụ Ninh nhìn tài liệu trên mặt đất, thật sự cảm thấy sức chịu đựng của mình đã tăng lên không ít, nếu không, khi ông ta mắng bản thân không có đầu óc, cô đã cho một nắm đấm rồi.

"Làm không đúng chỗ nào sao?" so với sự tức giận của Ngô bí thư, Dụ Ninh có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, điều này khiến người đối diện càng thêm giận dữ.

"Cô dùng hai giờ chỉ để làm ra thứ này, còn hỏi tôi có lỗi gì sao?"

"Ừ, tôi đã làm sai điều gì?" Dự Ninh vẫn mang vẻ mặt tỉnh táo, cặp mắt hờ hững nhìn về phía Ngô bí thư.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Ngô bí thư có muốn tức cũng không biết nên phát ra như thế nào, đồng thời thật sự cảm thấy cô đã trưởng thành, còn nhớ mấy anwm trước khi Dương Ninh tiến vào công ty này chẳng khác nào thiên kim nhà giàu trong phim truyền hình tám giờ tối vậy, quả thật coi công ty như món đồ chơi, muốn sử dụng thế nào thì làm thế ấy, còn buộc Dương tổng phải cho cô ấy nắm giữ một bộ phận.

Thật không có chỗ nào để thích.

Ngô bí thư quét qua người trước mặt, nếu không phải bản thân chắc chắn Dương Ninh không có chị em sinh đôi, ông đã nghĩ người này là một ai đó khác.

"Đem tài liệu nhất lên, tôi chỉ cho cô biết mình đã sai chỗ nào."

Dự Ninh nghe lời nhất tài liệu đặt lên bàn làm việc.

"Học qua excel chưa?"

Nguyên chủ có hay không cô không biết, dù sao, nếu cô biết bảng là thứ gì thì cô đã tự khen bản thân giỏi lắm rồi.

Dự Ninh lắc đầu một cái, "Bây giờ mới."

Ngô bí thư cầm tài liệu lật vài tờ, "Làm tất cả đều sai, không đi hỏi đồng nghiệp sao?"

Dự Ninh nhìn kĩ tự trong tài liệu, mặc dù không đi hỏi nhưng vẫn có người nhiệt tình chỉ dạy cô.

"Đây chính là đồng nghiệp dạy tôi." Dự Ninh không tự ý thức được bản thân đang báo án, chỉ đơn giản trần thuật một việc.

"Người nào? Dạy thành như vậy, người đó cũng không cần đến đây đi làm."

"Không biết tên gì." Dự Ninh tùy ý trả lời.

Ngô bí thư ngẩng đầu liếc nhìn nét mặt cô, thấy ở đó không có tức giận, cũng không làm bộ như không thèm để ý, cô gái này thật sự không hề quan tâm đến chuyện này.

"Không tức giận sao? Nhân viên công ty nhà cô, lại giờ thủ đoạn với cô." Ngô bí thư thử hỏi.

Có gì phải tức giận, vốn dĩ chính cô không biết làm, hơn nữa lại lựa chọn tin tưởng người kia, cho nên kết quả ra sao hoàn toàn do cô gánh chịu, có liên quan gì đến người khác chứ.

Dự Ninh nói ra câu này khiến Ngô bí thư ngẩn người." Suy nghĩ của cô thật kì quái."

Xoa trán một cái, "Cô ra ngoài trước đi, tí nữa tôi sẽ tìm người dạy lại những thứ căn bản cho cô."

Dự Ninh gật đầu, "Cám ơn."

.....

Dự Ninh đẩy cửa ra ngoài phát hiện tầm mắt người xung quanh như có như không hướng về phía này, thấy cô bình tĩnh, không ít người toát ra vẻ mặt đáng tiếc sâu sắc.

Trở lại chỗ ngồi không được bao lâu, cô gái "giúp đỡ" cô chạy đến gần, nụ cười thân thiện đổi thành sợ hãi." Thật xin lỗi."

Dự Ninh giương mắt, "Oh."

Thấy Dự Ninh không có phản ứng gì, vẻ mặt lạnh nhạt càng khiến cô gái hoảng hốt, cô gái lập tức ngồi chồm hóm xuống để khiến góc nhìn của bản thân thấp hơn so với Dự Ninh.

"Tôi không cố ý, Dương tiểu thư, cô có thể tha thứ cho tôi sao?"

Ngón tay Dự Ninh lướt nhanh trên bàn phím, tìm cách đăng nhập, thật may mắn đời trước cô đều còn một chút trí nhớ, cho nên đối với loại đồ vật nhuốm đầy hơi thở khoa học kỹ thuật này cũng hiểu sơ sơ.

"Cô cố ý, không được." Dự Ninh dứt khoát trả lời.

Cảm thấy đôi tay cô gái kia nắm chặt trên đùi mình, Dự Ninh không tự giác nhíu mày, ánh mắt sắc bén." Cô còn có việc gì sao?"

"Tôi....." Cô gái chạm vào ánh mắt Dụ Ninh, sợ hãi, vốn tưởng với tính cách của Ngô bí thư, thiết diện vô tư thì nhất định sẽ dạy dỗ lại vị đại tiểu thư Dương gia này, cô ta sẽ giống như trước đây, giống một người đàn bà chanh chua nháo loạn cả lên, cô mới tham gia trận đánh cược với các nhân viên khác, cô ý chỉ dẫn sai lầm, lại không ngờ Dương Ninh bình tĩnh đi ra khỏi phòng Ngô bí thư, không biết trong đó đã cso chuyện gì xảy ra.

Cô chủ động đi xin lỗi, một phần cũng để chọc tức Dương Ninh, nếu cô ta tỏ vẻ tức giận với cô, cô sẽ khóc kêu mấy tiếng, kết hợp với mấy chuyện xấu đã làm trước đây của cô ta thì nhất định dư luận sẽ nghiêng về phía mình.

Không ngờ Dương Ninh không hề tiếp chiêu, khiến cô giống đứa ngốc vậy, thấy Dương Ninh bình tĩnh, cô cũng có chút sợ, dù sao cô ta cũng là con gái ông chủ, nếu vì chuyện này mà bản thân bị khai trừ thì phải làm sao đây.

Dụ Ninh dời đi bàn tay cô gái đặt trên người mình." Đừng đụng vào tôi."

Sắc mặt cô gái trắng bệch, đứng lên, nghĩ một chút lại đi đến phòng làm việc của Dương Nguyên.

.....

Ngô bí thư tìm một vị nhân viên kì cựu dạy Dụ Ninh, Dụ Ninh chỉ là không biết chứ không phải ngu, cho nên chẳng bao lâu sau liền làm thuận tay, cho Ngô bí thư một phần tài liệu đầy đủ.

Ngô bí thư nhìn mấy lần rồi để sang một bên." Hôm nay, chiều cô có rảnh không?"

"Có." Có lẽ là cảm thấy Dương phụ ở đây, người đối diện sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý gì, Dụ Ninh chưa hỏi rõ đã trả lời.

"Theo tôi đi gặp khách hàng, cô ở bên ghi chép là được." Nói xong lại hướng dẫn cô thêm một chút chuyện lật vặt, để cô đi sửa sang lại những tư liệu không quan trọng lắm.

Đối với công việc, Dương Nguyên luôn tỏ ra khôn khéo lão luyện, không ngừng đầu nghe người trước mắt khóc lóc kể lể, vẻ mặt không gợn sóng." Ý cô là cô đi bắt nạt Dương Ninh, bây giờ chạy ra đây nhờ tôi che chở?"

Cô gái mang vẻ mặt hoảng hốt, rõ ràng abrn thân đã tăng thêm nhiều từ ngữ sửa chữa mà không ngờ Dương Nguyên vẫn có thể nắm bắt được mấu chốt.

"Không phải, không phải, tôi nào dám khi dễ Dương tiểu thư....."

"Không cần nói nhiều, Dương gia sẽ không bởi loại chuyện nhỏ này mà khai trừ nhân viên, cô ấy chỉ là con gái Dương tổng, cũng không phải con gái hoàng đế." Dương Nguyên phát tay để cô ta rời đi, không theo ý cô ta tự hiến bản thân làm công cụ cho mình.

Dương Nguyên vốn không đem chuyện này để trong lòng, nhưng đến chiều lại nghe được tin cô gái kia bị sa thải.

Cô ngăn người, cố gắng để cảm xúc của mình bình tĩnh lại, nhưng vẫn không nhịn được nhấn đứt đầu bút trong tay.(vzzz cả bình tĩnh ^^)

Ngồi yên một hồi lâu, vẫn chạy về phía phòng làm việc của Dương phụ.

một quá, thanks cho như vui đi huhu

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Tổng Diễn không ngờ lại gặp được Dụ Ninh.

Ở phòng ăn nhìn đến bóng dáng quen thuộc ấy, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là âm hồn không tan, gặp được ở gần chỗ ở coi như xong, bây giờ đến cả đi ăn cơm cũng phải chứng kiến cảnh cô ấy và người đàn ông khác anh anh em em.

Đồ ăn trong đĩa dường như rất hợp với khẩu vị của cô, khiến khuôn mặt kia rạng rỡ ý cười, Tổng Diễn hung hăng uống cạn cốc nước chanh, thật chua.

Ánh mắt của Tổng Diễn thật khó để người khác có thể bỏ qua, Dụ Ninh nghiêng đầu liền nhìn thấy anh.

Cùng Tổng Diễn không khác là mấy, nhìn đến anh ta lần đầu, Dụ Ninh liền nghĩ đến bốn chữ, âm hồn không tan, đoán chừng cô cũng chẳng cần chuyển đến gần nhà tên này làm gì, tần suất hai người gặp nhau trong một ngày đã chẳng khác hàng xóm bình thường là mấy.

Dụ Ninh vốn định coi như không thấy dời đi tầm mắt, nhưng nhớ đến ngày hôm qua, Dương Nguyên từ trên xe người này bước xuống, ánh mắt liền không tránh né nhìn thẳng, bốn mắt giao nhau, cười cười hướng về phía nam chính.

Dương An chú ý tới hành động của hai người, lại thấy diện mạo anh tuấn của Tống Diễm, bàn tay vô thức sờ đầu Dự Ninh để cô quay về phía này.” Lúc ăn cơm thì chăm chú ăn đi, chớ nhìn đông nhìn tây.”

Dự Ninh tròn mắt nhìn Dương An, đẩy tay anh ra: "Đừng đụng vào đầu tôi."

"Không ngại cso thể thêm một người sao?"

Không biết từ lúc nào, Tống Diễm đã chạy tới bên cạnh bàn hai người, mặt trầm nwh nước, hỏi xong, không chờ họ trả lời đã lấy ghế ngồi vào giữa.

Dương An bị khí thế của anh dọa đến sững sờ, không hiểu nhìn về phía Dự Ninh.” Người quen?”

Nh còn tưởng người này nổi lên ý xấu với em gái, sợ em không có kinh nghiệm bị gương mặt kia lừa bịp mới dời tầm mắt em đi, bây giờ xem ra, có vẻ hai người biết nhau.

Dự Ninh gật đầu một cái, "Đây là Tống tiên sinh."

"Tống Diễm." Dự Ninh tùy tiện giới thiệu, Tống Diễm liền đưa tay hướng về phía Dương An.

Dương An ngăn người, liền đưa bàn tay ra ngoài, không biết Dự Ninh lúc nào thì quen một người đàn ông có khí thế cường đại như vậy.

"Tôi là anh trai Ninh Ninh, Dương An.”

Lần này đến phiên Tống Diễm hơi sững sốt, nhìn lướt qua ngũ quan có chút tương tự của hai người, lực độ trên tay cũng giảm xuống.

Dương An vốn định cho Tống Diễm một chút cảnh cáo, ai ngờ ngay lúc nắm tay miệng thiếu chút nữa không kêu ra tiếng, thứ anh cảm nào là tay a? rõ ràng là cái kiếm sắt, hơn nữa là cái kiếm không ngừng thắt chặt muốn nắm gãy xương anh.

Khi anh nói mình là anh trai tiểu Ninh thì cảm thấy Tống Diễm thả lỏng tay, nhưng vẫn đau a! vì cố giữ hình tượng trước mặt em gái, Dương An nghiêng đầu sang chỗ khác mở miệng kêu một tiếng, lại dùng biếm cảm phát tiết đau đớn trên tay mới quay lại cười với Tống Diễm một cái, bỏ tay anh ta ra.

"Tống tiên sinh vẫn nắm tay của tôi làm cái gì, tôi còn phải cưới chị dâu cho tiểu Ninh đấy.” Dương An mang về cô dâu nhỏ sợ hãi nói.

Thấy mặt Tống Diễm đen như đáy nồi, Dự Ninh không nhịn được cười ra tiếng, thật khó để nhìn thấy bộ dáng này của nam chính nha.

"Ninh Ninh, sao em quen với Tống tiên sinh? Nhìn có vẻ là người tốt.” Dương An nghiêm túc quở trách.

"Tống tiên sinh tốt vô cùng." Dự Ninh nhìn Tống Diễm, nói cho anh một câu.

Tống Diễm đối mặt với ánh mắt của cô, dưới ánh đèn vàng, ánh mắt anh dường nwh có thêm từng chùm sáng:” Ví dụ như?”

Dự Ninh không ngờ còn phải nghĩ lí do cho câu nói thuận miệng của mình, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trắng, chậm rãi trả lời:” Cho tôi đi nhờ xe, còn tặng tôi một bộ quần áo.”

Hai chuyện này chỉ khiến anh liên tưởng đến thái độ cau có lúc đó của bản thân, cũng không biết cô đàn chọc anh hay đang thật sự kích lệ, biết ơn.

"Quần áo gì?” Dương An thiếu chút nữa nahry dựng lên, đã phát triển đến trính độ tặng đồ rồi, quả thật anh không hề nhìn lầm, cái nguwofi tên Tống Diễm này chẳng phải hạng đứng đắn gì cho cam.

"Một cái váy đen đẹp mắt." Dự Ninh cười nói.

Tống Diễm nhúu nhúu mày, "Cô không thích?"

"Làm sao sẽ không thích chứ, ánh mắt của Tống tiên sinh rất tốt."

Rõ ràng chính là không thích, cần gì phải nói dối. Tống Diễm trầm mặc chốc lát, "Không thích thì trả lại cho tôi."

Nói xong, chân dài đứng dậy, đẩy ghế nhanh chóng đi ra ngoài.

"Tính tình thật là kỳ quái." Dương An thấy thế cảm thán một câu.

Dự Ninh yên lặng xiên một hóp thịt bò bỏ vào trong miệng, mới vừa còn cảm thấy thức ăn không tệ, đột nhiên khó nuốt, có thể là thấy màu đỏ nơi đáy mắt Tống Diễm, khiến cô có chút dự cảm chẳng lành.

.....

Buổi chiều Ngô bí thư đưa cô đi gặp khách hàng, đây đều là những người từng hợp tác với công ty, Dự Ninh chỉ đứng bên, thỉnh thoảng viết vài chữ, so với việc sắp xếp lại tư liệu, không biết đã đơn giản bao nhiêu.

Nói một buổi trưa, cuối cùng đối phương tỏ ý muốn bàn tiếp trên bàn ăn, Ngô bí thư đồng ý, tất nhiên Dụ Ninh cũng đi theo.

Dương An vừa đúng lúc phải về nhà một chuyến, cho nên khi biết tối nay Dụ Ninh không về bên kia ăn cơm liền không ngăn cản, dặn dò vài ba câu liền cúp điện thoại.

"Dương tiểu thư là thiên kim của Dương tổng?" Không biết người trên bàn hàn huyên đến chuyện gì, một người trong đó bỗng hỏi Dụ Ninh một câu.

Thấy Dụ Ninh gật đầu một cái, người nọ cười cười, "Giám đốc Dương là em gái hay chị gái của cô? Nhìn hai người không giống nhau lắm nha."

Thái độ người này có vẻ cũng không phải cố ý, chắc là không biết chuyện này, huống hồ, dù đây đúng là cố ý đi nữa thì với thân phận của nguyên chủ, cũng chẳng có vấn đề gì để cô phải lưỡng lự." Chị em gái trong một gia đình không giống nhau là chuyện bình thường, nhà chúng tôi như vậy cũng không có gì lạ."

Người kia cười ha hả:" nói cũng đúng."

Sau đó không nhắc đến cô và Dương Nguyên trên bàn ăn nữa, tiệc tàn, người nọ đột nhiên đưa ra đề nghị muốn đưa cô về nhà.

Người đàn ông ngoài ba mươi, đoán chừng hơi có tiền nên thể trạng còn được chăm sóc giống thời trẻ, vậy nên, khi đứng bên cạnh Dụ Ninh còn có vẻ khá tự tin.

Dụ Ninh quét mắt nhìn anh ta một cái liền trực tiếp cự tuyệt.

Chỗ ở của Dương An cách nơi này không xa, bất kể cô đi xe hay đi bộ đều không tốn quá nhiều thời gian, thế nên cô cũng không có hứng thú đi nhờ xe của người khác.

Bị Dụ Ninh cự tuyệt, người đàn ông kia cũng không định dây dưa, nhưng vẫn ân cần đưa cô đến cửa.

Mới vừa bước ra khỏi cửa chính, Dụ Ninh liền cảm thấy tay bị nắm lấy, tưởng rằng người kia không muốn sống nữa, nghiêng đầu nhìn lại hoá ra là Tống Diển.

"Đây không phải Tống tổng sao?" người đàn ông kia thấy Tống Diển, thasidodoj lập tức ân cần hơn mấy phần, thấy Tống Diển và Dụ Ninh dường như quen biết nhau, hơn nữa quan hệ còn không ít, lập tức lui về sau một bước tỏ rõ lập trường." Tôi mới vừa bàn chuyện làm ăn với Dương tiểu thư, chỉ định đưa cô ấy tới cửa mà thôi."

Tống Diển bỏ thí một ánh mắt cho người đàn ông, trong đầu không có một chút kí ức gì về người này, hẳn là đã gặp lướt qua ở một sự kiện nào đó." Giờ đã đến cửa rồi."

Ý là anh có thể biến đi được rồi.

Người đàn ông không phải dạng đàn độn, mặc dù cảm thấy không thể tăng tiến quan hệ với Tống Diển thì thật đáng tiếc nhưng vẫn cười hai tiếng rồi đi.

"Lại gặp mặt." Dụ Ninh hất tay Tống Diển ra, cười cười với anh.

Bị bỏ ra, Tống Diển còn duy trì tư thế nắm lấy tay cô, mấy giây sau mới áp chế được sự kích động trong lòng, đưa tay trở về nguyên trạng.

Ánh mắt lạnh lùng đối mặt ánh mắt của cô, giọng nói mang theo giễu cợt." Đối với ai cô cũng cười như vậy sao?"

Không đợi Dụ Ninh trả lời, Tống Diển lại tiếp tục nói: "Không phải vô tình gặp, tôi có chuyện đặc biệt nên tới tìm cô."

"Chuyện gì?" Dụ Ninh nghi ngờ hỏi, quan hệ hai người không thân thiết đến mức một bên phải cố ý tìm gặp người còn lại.

Tống Diển mím mím môi, "Không phải cô cười với tôi sao? Chẳng lẽ không phải ý là để tôi tìm cô?"

"Hả?" trừ bieru đạt tình hữu nghị, nụ cười của cô từ khi nào đã nhấn nhủ được ý nghĩa này rồi.

Tống Diển vẫn không khong chế được loại cảm xúc này, tay không nhịn được lại nắm lấy cổ tay cô, bàn tay chạm vào làn da tinh tế nhẵn mịn, thái độ cũng nhẹ nhàng mấy phần." Tôi dùng cả buổi chiều để lí giải nụ cười kia của cô, so với việc để hình ảnh đó liên tục xuất hiện trong đầu, còn không bằng cứ trực tiếp đến trước mặt chủ nhân của nó hỏi."

Dụ Ninh ngẩn người, cảm thán về lối suy nghĩ kì cục của nam chính thật không giống người thường." Tôi chỉ cười để bày tỏ sự thân thiện thôi."

"Thật sao?" Tống Diển từ chối cho ý kiến, "Tan làm chưa?"

Nếu là vì hỏi thăm nụ cười mà đến, hỏi xong không phải nên buông tay rồi đi sao, hỏi cô tan làm chưa làm gì.

Dụ Ninh giãy giụa tay, lại phát hiện lần này Tống Diển nắm thật chặt, giống như một chiếc còng tay vậy.

"Rồi."

Nhận được câu trả lời, Tống Diễm không nói lời nào liền kéo cô ra khỏi khách sạn, cho đến khi lên xe, Dụ Ninh vẫn không hiểu được ý tứ của anh ta là gì.

Thời điểm lên xe phải buông bỏ tay, sau khi lên ghế lái, Tống Diễm lại nắm tay cô thật chặt, ý muốn chiếm hữu mười phần mười.

Dụ Ninh không rõ bây giờ là cái tình trạng gì, đã xoá bỏ trí nhớ, sao nam chính còn làm thế với cô, chẳng lẽ cô đã chọc giận anh ta, nhớ đến bộ dáng thẹn thùng của Dương Nguyệt, chẳng lẽ bọn họ đã có tiền triem không nhỏ, vì muốn trả thù họ nữ chính nên bay giờ anh ta đến tìm cô.

Thế nhưng việc nắm tay trả thù là cái thế loại gì, chẳng lẽ cũng bởi lối suy nghĩ khác với người thường sao?

"Tôi còn chưa cột dây an toàn."

Tống Diễm nhìn Dụ Ninh một cái, cũng không cso ý định buông tay để cô tự làm, nghiêng người dùng một tay còn lại giúp đỡ.

Cũng không biết có phải dụ ninh suy nghĩ quá nhiều hay không, chuyện này Dương An cũng từng làm giúp cô, nhưng khi Tống Diễm thực hiện lại khiến người khác có cảm giác mập mờ vô cùng, ví dụ như, Dương An sẽ không đến gần cô như thế, cũng không đem hơi thở ấm áp phun lên mặt cô. (thả thính nhau hừ hừ)

Dụ Ninh có chút không quen nghiêng mặt, thấy Tống Diễm chậm chạp chưa xong." Vẫn là để tôi tự làm đi."

Cặp mắt hạnh kia không nhìn chăm chú về phía này, Tống Diễm chẳng hề kiêng kị quan sát người phụ nữ dưới thân mình, đường cong đẹp để nơi cổ chiếm cứ đôi mắt anh, khiến anh không nổi, cũng không hạ nổi quyết tâm dời đi tầm mắt.

Anh cũng không biết chính mình bị làm sao, rõ ràng không có quá nhiều tình cảm đối với Lâm thị, nhưng khi đối mặt với bất kì bộ phận nào rên cơ thể Dương Ninh, nơi nào đó lại dường như muốn nổ tung, anh còn chưa kịp phản ứng, cảm xúc xa lạ ấy đã lan tràn toàn thân.

dạo này máy mình bị lỗi, cũng k thể gọi là lỗi, kiểu sắp hết win, cần cài thêm hay gì đó í, cứ vài phút lại hiện thông báo, đánh máy rất ức chế, các nàng ai giỏi công nghệ hướng dẫn như các bước khác phục được không, huhu

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Cảm giác Tống Diễm nghiêng về phía này quá lâu, Dụ Ninh liếc nhìn dây an toàn đã cài hoàn chỉnh, không hiểu hỏi:" Có sao không?"

"Tóc của cô vướng vào nút thắt trên áo tôi." Giọng anh trầm thấp, bình tĩnh, Dụ Ninh giật giật đầu, quả thật có cảm giác bị kéo da đầu." Thật xin lỗi."

Hai bên tai Tống Diễm đỏ lên một chút, nhất định là anh đã điên rồi thì mới dùng loại phương pháp này để có thể dừng lại bên cô lâu thêm chút nữa.

Mặc dù đang cso tâm trạng phức tạp nhưng giọng nói anh lại hết sức lạnh nhạt đường hoàng." Không có gì, cô dừng cử động, tôi sẽ cởi ra từ từ."

Ngón tay chuyển động trên đầu thiếu nữ, cảm nhận cảm xúc mềm mượt như tơ lụa nơi đầu ngón tay, Tống Diễm hí hí mắt, lỗ mũi lại gần, nhẹ nhàng hít mùi thơm thoang thoảng kia.

Mặc dù Dụ Ninh vướng đầu, nhưng cảm thấy người đàn ông lại gần, vẫn có chút không thích ứng dịch vào ghế ngồi một cái."Vướng ít thôi đúng không?"

"Ừm." Môi mòng khẽ nhếch, Tống Diễm phun ra một âm tiết triền miên, một tay không dùng để làm gì đưa lên cổ định thân mình Dụ Ninh, đầu ngón tay xoay chuyển mấy vòng khiến vướng mắc nơi đó càng thêm thắt chặt hơn." Dừng động đây."

Thời gian dần trôi, dường như Tống Diễm càng áp lên người hơn, Dụ Ninh thậm chí có thể loáng thoáng cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh, cùng hơi thở bạc hà như có như không.

"Nếu không chúng ta có thể cắt bớt đi một ít." Không thể chịu được không khí kì quái trong xe, Dụ Ninh mở miệng đề nghị.

Anh chưa bao giờ thấy tóc của một ai có thể phát triển tốt đẹp như vậy, hoặc có thể nói, anh chưa bao giờ chú ý đến đầu tóc của người khác.

Từng gợn sóng đen tuyền, đường cong tuyệt đẹp, sợi tóc mềm mại, chỉ là dựa cơ thể vào, anh đã cảm thấy như thể chúng đang chui vào lòng anh, đuổi tóc lay động trái tim anh, ngứa ngáy, hơn nữa, khi bị anh phát giác, nó lập tức thắt chặt lại, bao vây trái tim kia.

"Không thể được." Tống Diễm nhẹ nói.

Dụ Ninh nghĩ rằng ý của anh là sợ cô tiếc một đoạn tóc, tỏ vẻ không sao cả nói: "Nút áo của anh thì có thể quần được bao nhiêu tóc chứ, không có gì, anh cứ cắt bỏ đi."

Ngón tay Tống Diễm khẽ nhúc nhích, vuốt vuốt sợi tóc: "Cũng sắp xong rồi."

Nếu anh ta đều đã nói thế, Dụ Ninh cũng không tiện đề nghị thêm nữa: "vậy thì phiền anh rồi."

Cảm giác ngón tay người đàn ông như có như không quét qua gò má, hơn nữa, lần sau kéo dài hơn lần trước, Dụ Ninh có loại cảm giác kỳ quái, liền tóm lấy tay Tống Diễm, "Cổ tôi mỏi quá, vẫn là cắt đi thôi."

Mà ánh mắt Tống Diễm cũng vững vàng hướng về phía ngón tay đối lập kia, thon dài non mịn, đem tới cảm giác như đó làm từ loại ngọc tinh mỹ diệu nhất.

Đấy mắt bắt tri bắt giác hiện lên tia màu đỏ, cuối cùng cũng kháng cự được sự kích động trong lòng, cầm tay cô kéo sang một bên.

Bị nắm tay kéo ra, Dụ Ninh không kịp chuẩn bị, đợi khi bản thân ổn định vững vàng thì cả người đã nhào vào trong ngực Tống Diễm, hơn nữa, cả thân mình cũng ngồi trọng trên đùi anh ta.

"Như vậy đã đủ thư thái chưa?" Thanh âm khàn khàn còn mang theo một chút ý vị khó xác định.

Dụ Ninh nghe nhịp tim đập nhanh bên tai, cả người đều ngẩn ra, không hiểu Tống Diễm đang có ý gì, không phải anh ta rất ghét cô sao? Nhưng ghét một người thì sẽ ôm người đó lên đùi sao? Dụ Ninh hồi tưởng mấy lần hai người gặp nhau, cơ hồ tất cả đều tan rã trong không vui, cũng không biết Tống Diễm nảy sinh tình cảm từ lúc nào.

Dĩ nhiên cũng có thể đây không phải tình cảm, Dụ Ninh đẩy đẩy vòng tay rắn chắc kia, nói không chừng chỉ là do anh ta nổi lòng háo sắc mà thôi.

"Tống tiên sinh, quan hệ hai ta thân mật như vậy từ khi nào thế?" Dụ Ninh theo hướng sợi tóc tìm đến điểm vướng mắc, kéo mạnh một cái, đứt đứt.

Tống Diễm vẫn còn đang đắm chìm trong dư cảm khi bàn tay nhỏ bé kia bay hoay trước ngực anh thì tất cả biến mất, Dụ Ninh đã che đầu gối về phía bên kia.

Những sợi tóc trên nút áo không còn gắn với chủ nhân, lơ lửng trong không trung chốc lát, cuối cùng rơi vào lòng anh.

Không ngờ lại quần một đồng như thế, Dụ Ninh nhìn nhìn, lại cảm thấy da đầu tê dại, đoán chừng là sung lên rồi.

"Ồ trong mắt Tống tiên sinh, tôi không chỉ là con người ác độc mà còn tùy tiện sao?"

Dụ Ninh hướng về phía người bên cạnh, mang theo vẻ tức giận nói.

Mặc dù nghiêm mặt, nhưng bởi vì cảm giác đau đớn nên trong mắt dâng lên một tầng hơi nước khiến cô vừa đáng yêu lại vừa đáng thương, giống như Tiểu Bó vậy.

Trong đầu Tống Diễm hiện lên hình ảnh đối lập giữa một người một chó, khoe miệng thoáng hiện nụ cười: "Tôi nghĩ là tôi đã làm gì khiến Dương tiểu thư có chút hiểu lầm, tooi xin nhận lỗi với cô."

Anh ta bị thần kinh phân liệt đúng không. Một phút lại đổi một tính.

Đối mặt Tống Diễm phiên bản lễ phép nghiêm chỉnh, Dụ Ninh há miệng, cuối cùng vẫn đành đem lời sắp nói ra nuốt vào bụng.

"Anh dẫn tôi đi đâu?" Xe đi không phải về hướng Dương gia, cũng không phải chỗ ở hiện tại của cô.

Nói xong, xe dừng lại, về mặt chân thành, Tống Diễm thành khẩn nhìn Dụ Ninh: "Chúng ta có được coi là bạn bè không?"

"Hả?" Dụ Ninh ngẩn người, hai người họ thành bạn bè từ lúc nào rồi? tại sao cô không hề biết điều này vậy.

"Không phải sao?" Tống Diễm hỏi lại, âm cuối hơi nhếch lên, Dụ Ninh nhìn tròn mắt híp lại một nửa của anh, lắc đầu: "Tất nhiên chúng ta là bạn rồi."

Tống Diễm cười nhẹ, "Hôm nay tôi có một bữa tiệc xã giao, có thể sẽ phải uống nhiều rượu, cô có thể đi cùng tôi, sau đó đưa tôi về nhà sao?"

Mặc dù có thể miễn cưỡng coi là bạn nhưng hai người vẫn chưa thân đến tình trạng ấy nha, nhưng Tống Diễm đã nói đến nước này tức là có thể nhân cơ hội nâng cao tình cảm, cũng thuận tiện biết nhà anh ta ở đâu.

Dụ Ninh do dự một chút liền gật đầu.

Tống Diễm híp mắt sờ sợi tóc vương trên ngực, ngón tay cuốn qua cuốn lại vài vòng: "Cảm ơn."

"Không cần." Dụ Ninh chú ý tới động tác của anh, đi xã giao mà trước ngực lại lủng lảng một luồng tóc dài, nhìn thật kì quái, cô chủ động đề nghị: "Cần"

tôi giúp một tay sao?"

Tổng Diễn khẽ vuốt cằm, cả người nằm chết dí trên ghế ngồi, trông mắt hẹp dài nửa khép, đối mặt với Dụ Ninh, tựa hồ đang chờ đợi cô phục vụ.

Sao cô lại cảm thấy tình tiết ohashi triển theo hướng thật quý dị đây, sau khi gặp gỡ Tổng Diễn, dường như cuộc sống của cô chưa bao giờ trải qua một cách bình thường, ngay cả như lúc này, khi mà giọng nói và thần thái của anh ta không chút bất bẽ, nhưng cô vẫn có cảm giác người đối diện thật bất thường.

Dụ Ninh cau mày, ngón tay xè gần ngực anh, cố gắng không động chạm vào cơ thể kia, thật cẩn thận gỡ nút thắt.

Nguyên chủ có để móng tay, Dụ Ninh cũng không cắt nó đi, chỉ đem đá đấm phía trên tháo ra. Bởi vì móng tay khá dài, cho nên trong lúc gỡ tóc, ngón út nhàn rỗi không thể rảnh khỏi mà lướt qua ngực Tổng Diễn một cái.

Nhận thấy thân thể kia rung động, Dụ Ninh ngẩn người, theo bản năng liếc mắt nhìn đầu ngón út đầu, chẳng lẽ là cắt quá nhọn.

"Đau lắm hả?" Dụ Ninh ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Diễn.

Tổng Diễn cầm lên sợi tóc cô đã tháo ra, ngồi ngay ngắn trở lại, đem phần thân dưới giấu trong bóng tối." Không có việc gì, cái này cứ để trong xe, tí nữa tôi sẽ xử lí."

Cũng chỉ là một đoạn tóc, Dụ Ninh không quan tâm gật gật đầu.

.....

Quay trở lại khoảng thời gian Dương Nguyên đi tìm Dương phụ.

Lúc vào cửa, Dương Nguyên còn do dự một chút, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bản thân là người hoàn toàn đúng, chút do dự kia liền biến mất rất nhiều, gõ cửa tiến vào phòng làm việc của Dương phụ.

"Chuyện gì?" Dương Phụ gỡ mắt kính xuống, xoa xoa đầu, mệt mỏi, thấy Dương Nguyên, ông đã đoán được đại khái câu chuyện, trong lòng lại dâng lên một tia thất vọng.

Dương Nguyên đem chuyện nữ nhân viên kia nói ra, sau đó đưa ra ý kiến của mình." Ba, cũng chỉ vì một chuyện con con như thế mà khai trừ một nhân viên, có phải chúng ta đang quá vô đoán không, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì danh tiếng của công ty sẽ chịu ảnh hưởng không tốt."

Dương Phụ nhìn về mặt nghiêm túc lí luận của Dương Nguyên, khe khẽ thở dài một hơi, mặc dù biết cô muốn nói gì, nhưng là khi nghe được vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu, con trai ông nói rất đúng, quan hệ giữa Nguyên Nguyên và Ninh Ninh tệ hơn so với những gì ông nghĩ, nghe được những điều Dương Nguyên nói, ông đã dần đồng ý với ý tưởng của con trai, Ninh Ninh dọn ra cũng tốt.

"Cô ta bắt nạt chị con, con cũng không cảm thấy tức giận sao?"

Dương Nguyên ngẩn người, không ngờ Dương Phụ sẽ nói đến vấn đề này, về mặt lập tức có chút cứng ngắc, "Cô ta nông cạn đến cả mấy thứ cơ bản cũng không biết, như thế cho cô ta nhớ kĩ một chút cũng tốt."

"Con cảm thấy như thế thật sao?"

Dương Nguyên cắn răng nhìn Dương Phụ, cảm thấy bây giờ ông và Dương An đều đứng về phía Dương Ninh, hốc mắt không nhịn được lại có chút nóng lên, rõ ràng người sai là Dương Ninh, bọn họ lại cảm thấy cô đang gây sự, vì tư lợi.

Dương Nguyên cứng cổ gật đầu một cái, "Con đúng là cảm thấy như vậy đó, người ta không thiếu cô ta cái gì, hơn nữa cũng chính cô ta lựa chọn nhẹ dạ cả tin, tin người, công việc cũng không phải trò đùa, tất nhiên cô ta phải vì sự ngu xuẩn của mình mà chịu trách nhiệm."

Dương Phụ cúi đầu nhìn mặt bàn ngẩn người một hồi lâu, lúc mở miệng, thanh âm dềnh mang theo một chút già nua." Con nói đúng, nhưng con không coi Ninh Ninh là chị của con. Nếu hôm nay người bị lừa là Dương An, có thể thái độ của con đã không như vậy."

"Đúng a!" Dương Nguyên dùng sức gật đầu một cái, "Con không bao giờ coi cô ta là chị, cô ta đối xử với con ra sao, tại sao con lại phải coi là chị chứ, con không coi cô ta là kẻ thù như những gì cô ta đối xử với con đã là tốt lắm rồi."

Nói xong, nước mắt Dương Nguyên liền rớt xuống, "Lần trước, trong buổi dạ vũ, cô ta nâng cốc vẫy lên người con, lần trước nữa lại cắt nát lễ phục con, chưa kể hay đi nói xấu con với người ngoài, ba, sao mọi người lại thiên vị như vậy, từ đó đến giờ vẫn luôn là con bị bắt nạt, mọi người lại vẫn luôn hướng về phía Dương Ninh...." Dương Nguyên khóc thút thít mấy tiếng, khẽ bình phục lại hô hấp liền tiếp tục nói: "Cũng bởi vì cô ta là con gái ruột của ba sao! Cũng không phải con cầu xin ba mẹ thu dưỡng con, con cũng không yêu cầu mọi người cho con tình yêu ngang ngửa, nhưng xin ba mẹ đừng thiên vị như thế, sau khi con gái ruột trở về liền coi con như đứa bé có thể vứt bỏ....."

Dương Phụ và Dương Nguyên chưa bao giờ tâm sự với nhau, thế nên khi nghe những lời này, cũng giống như Dương An, điều đầu tiên ông cảm nhận được là khiếp sợ, thứ hai là mệt mỏi.

"Làm sao con có thể cảm thấy như thế? Nó làm mấy chuyện ấy, có lần nào ba bỏ qua cho nó, ba vẫn nói nó, có lần nào ba không an ủi con, có lần nào

là ba nghiêng về phía Ninh Ninh chứ?”

Đôi mắt Dương Nguyên đắm lệ, mông lung nhìn chăm chăm Dương Phụ, nghe được lời ông nói, cô lại càng cảm thấy thiên vị "Nói cho cùng ba chính là thiên vị, nếu không mỗi lần người lùi bước đã không phải là con."

"Đủ rồi!" Dương Phụ hung hăng vỗ bàn một cái, không bao giờ muốn nghe tiếp những lời này nữa, ông chưa bao giờ nghĩ tới, con gái nuôi của mình có thể ích kỉ như vậy, mâu thuẫn giữa hai chị em, chẳng lẽ muốn ông phải đuổi Dương Ninh ra khỏi nhà mới được coi là không thiên vị sao? Thật sự cảm thấy những băn khoăn về cảm xúc của Nguyên Nguyên trước đây đều ngu xuẩn đến ghê gớm, ông coi nó như con ruột, nó lại coi ông như người ba nuôi thiên vị.

"Người nhân viên hôm nay, trừ việc bắt nạt tiểu Ninh còn thường đi trễ về sớm, gây chuyện mờ ám với nhân viên khác. Con cảm thấy ba không phân biệt được phải trái tốt xấu cũng được, bây giờ tâm trạng ba đang không tốt, con đi ra ngoài đi."

Dương Nguyên nức nở: "Ba còn muốn đuổi con ra nữa."

Trên mặt cô tràn đầy tuyệt vọng, tái nhợt như chỉ cần một cơn gió thổi qua thôi cũng không chịu nổi gánh nặng mà té xuống đất rồi.

Cảnh tượng này, Dương phụ cũng không thể nào nặng lời: "Bây giờ cảm xúc con đang không bình ổn, chờ sau này chúng ta lại nói tiếp. ba chắc chắn sẽ không bao giờ vì một đứa con gái mà buông tay một đứa con gái khác."

Dương Nguyên ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc một hồi, mới lau nước mắt đi ra khỏi phòng làm việc, bước chân kiên định, hình như đã có quyết định gì.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Trời mùa hè tối rất muộn, đến bây giờ bầu trời cũng chỉ tăng thêm một chút tối trầm, xem lẫn vài đám mây trắng, không có một tia dấu hiệu của buổi đêm.

Nhìn toà nhà trước mặt, về mặt Dụ Ninh trở nên kì quái, quay sang quan sát Tổng Diễn mấy giây.

"Anh gặp mặt đối tác, nói chuyện làm ăn ở đây sao?"

Cô còn tưởng Tổng Diễn sẽ đến một hội quán thanh tịnh, ví dụ như có cầu nhỏ, nước chảy., không ngờ người xuyên không từ cổ đại mà cũng đến nơi nồng nặc mùi suy bại này.

Tổng Diễn gạt đầu cười dây an toàn của cô, "Đều là mấy người quen của tôi, cô không cần lo lắng."

Cũng chẳng phải là nàng dâu xấu ra mắt cha mẹ chồng, có cái gì phải lo, nhưng nếu đã xã giao với người quen còn gọi cô đến làm tài xế chờ về là sao, hơn nữa, cô cũng không phải một người tài xế biết lái xe.

Dụ Ninh xuống xe nhìn biển quảng cáo treo đầy đèn led, do dự một chút, nguyên chủ cũng thường xuyên đến mấy chỗ như thế này, cũng không biết có thể gặp phải người quen của cô ấy không, nếu có thì nhất định không tránh khỏi một chút phiền toái, tất nhiên, gặp được người quen cũ của nguyên chủ cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng lí do lớn nhất khiến cô không muốn tiến vào chính là Tổng Diễn.

Cô không thích ở bên Tổng Diễn trong bóng tối, mặc dù cô không hiểu suy nghĩ của nam chính ra sao khi nhốt cô vào phòng tối, nhưng Dụ Ninh có cảm giác, ở đó, anh ta sẽ càng hưng phấn hơn.

Sau khi Tổng Diễn xuống xe có gọi điện thoại, kết thúc cuộc trò chuyện, thấy Dụ Ninh đứng sau lưng chờ mình, tâm trạng trở nên vô cùng vui vẻ nắm lấy tay cô: "Chúng ta vào thôi."

Dụ Ninh cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm ngón tay mình, rốt cuộc là thế giới này huyền ảo hay cô đang xuất hiện ảo giác vậy.

"Cuối cùng thì anh có ý gì?" Dụ Ninh đứng tại chỗ, không có ý định di chuyển.

Tổng Diễn nâng tay cô lên đặt bên khoé môi, khẽ hôn, ánh mắt thâm thúy: "Tôi cũng có tình cảm với em"

Cái quỷ gì! Cảm giác thấm ướt truyền đến từ tay, Dụ Ninh ngẩn người, "Dương nguyên đâu?"

Nghe Dụ Ninh nhắc đến cái tên này, trong mắt Tổng Diễn thêm mấy phần vui vẻ: "Em ghen sao?"

Nét mặt Tổng Diễn quá quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến đầu óc Dụ Ninh cũng trở nên hỗn loạn, không thể phân biệt rõ người trước mắt là Tổng

Diễn vẫn thường tỏ vẻ ác ý vvooris mình, hay là mấy nam chính của những thể giới trước nữa.

Rõ ràng đã xóa bỏ trí nhớ, rõ ràng khi anh ta nhìn thấy gương mặt này liền tỏ vẻ ghê tởm, tại sao cuối cùng mọi chuyện lại bước đến tình trạng này.

Dụ Ninh cảm thấy hệ thống đang đùa bỡn cô, cái gì mà xóa bỏ tình cảm tàn lưu lại chứ, chỉ để lừa phản thưởng của cô mà thôi, Dụ Ninh dùng sức tránh ra khỏi tay anh.” Tôi cảm thấy tôi cần được yên lặng một chút.”

Tay bị dùng sức hất ra, Tống Diễn khẽ nheo mắt lại, đem biểu cảm giãy giụa trên khuôn mặt cô thu hết vào đáy mắt, thấy cô quay đầu rời đi, bàn tay vô ý thức nắm chặt cảm người đối diện.” Em lại lừa tôi.”

Anh ta dùng sức rất lớn, khoảng khắc bị nắm chặt ấy, Dụ Ninh có cảm giác Tống Diễn đang muốn bóp vỡ cảm của cô.

Dụ Ninh cau mày tránh sang bên, nhưng đôi tay kia như gong cùm cố định, không thể nhúc nhích.

Ánh mắt sắc bén, gương mặt người trước mắt lại hợp lại với Lâm thị, nghĩ đến việc người này sẽ cùng người đàn ông khác lên giường, còn mang thai đứa trẻ của người khác, tức giận thiếu rụi lí trí anh, khiến con mắt kia cũng dính một màn màu đỏ.

"Tôi thật sự muốn giết người."

Dụ Ninh ngẩn người, từ giọng nói khàn khàn kia, cô thật sự cảm nhận được sát ý.

Cho tới bây giờ, Dụ Ninh mới cảm thấy người trước mắt này thật sự là một vị tướng quân chinh chiến sa trường mấy năm, cả người tản mát một cỗ lệ khí khiến cô nảy sinh một tia bị uy hiếp.

Anh ta nói đến việc lừa dối, phản ứng đầu tiên của Dụ Ninh là hệ thống thật sự đang đùa bỡn cô, nhưng một lát sau lại phản ứng kịp thời, nam chính đang coi cô và thể tử đời trước của mình làm một.

"Tôi không lừa anh." Nghĩ thông, Dụ Ninh buông lỏng rất nhiều, vẻ mặt cũng khôi phục nét trấn định tự nhiên.” Tôi thật sự đã từng có ấn tượng tốt về anh, nhưng là trong quá trình tiếp xúc, tôi thấy chúng ta không hợp mà thôi.”

Nếu như đây là Lâm thị thì cô lẽ đã khóc lóc tỏ vẻ trung trinh với anh, nhìn trông mắt bình tĩnh kia, Tống Diễn tự lặp đi lặp lại trong lòng mắt lần rằng người này chỉ có đáng đáp tương tự Lâm thị chứ thực chất họ là hai người khác nhau, tay liền chậm rãi buông lỏng.

"Thật xin lỗi."

Dụ Ninh sờ sờ cằm, đau nhói, đoán chừng đã tím bầm rồi.

Với tình huống này, Dụ Ninh thật khó có thể bình tĩnh mà nâng cao tình cảm với Tống Diễn.” Tôi không chấp nhận lời xin lỗi, chuyện tôi vừa mới đồng ý với anh lúc này chấm dứt, bây giờ tôi chỉ muốn về nhà.”

Nhìn cảm cô, nét mặt Tống Diễn cũng không mấy đẹp mắt, màu tím bầm in trên mặt thiếu nữ, nhìn thấy ghê người, không thể tin được rằng anh đã dùng sức liwsn đến như vậy.

"Đau không?" Tống Diễn đưa tay muốn sờ.

Dụ Ninh nghiêng người, trong mắt mang theo lạnh lẽo, "Tống tiên sinh, anh có biết trạng thái hiện tại của mình như thế nào không? Giống một tên vũ phu bạo hành vợ mình, nhưng sau đó lại giả vờ ăn năn bố thí sự quan tâm.”

Dùng hình ảnh vợ chồng để ví dụ về hai người sao? Mặc dù biết điều cô nói không phải thứ tốt lành gì, và bây giờ hai người cũng chẳng phải nằm trong mối quan hệ đó, nhưng trái tim Tống Diễn vẫn dâng lên sự vui vẻ.

"Tôi đưa em về nhà."

"Không cần." Nói xong vừa đúng lúc có một chiếc xe taxi dừng lại, thấy người ngồi phía sau đi ra, Dụ Ninh lập tức tiến vào.

Tống Diễn kéo lại cửa xe, "Phải làm sao em mới có thể hết giận?"

Tài xế liếc mắt nhìn phần bị thương trên mặt Dụ Ninh.” Tiê thư, có cần tôi gọi cảnh sát không?”

Thật là một vị tài xế nhiệt tình, Dụ Ninh nhìn vẻ mặt khó coi của Tống Diễn.” Tạm thời tôi không muốn thấy anh.” Nói xong lập tức đóng cửa xe, tài xế cũng nhân cơ hội lái đi xa.

"Cô gái nhỏ, đàn ông như thế sớm chia tay đi thôi, mặc dù nhìn cũng nhân mô cầu dạng (1) nhưng đánh phụ nữ đã không phải một người đàn ông tốt rồi.” Đi được một đoạn, tài xế liếc vết thương trên mặt Dụ Ninh, không nhịn được đưa lời khuyên nhủ.

Dụ Ninh cười cười, "Tất nhiên tôi sẽ không ở cùng anh ta rồi. cảm ơn bác vì chuyện vừa rồi.”

"Không có việc gì, " tài xế cười sang sảng, cười xong lại nói "Tôi cũng chỉ đùa một chút mà thôi, cảnh sát cũng chẳng bao giờ quan tâm mấy chuyện lòng

gà vô tội này.”

Xuống xe, Dụ Ninh nhớ đến chiếc tủ lạnh trống rỗng trong nhà liền ngoặt vô siêu thị.

Trên đường có hai người quay qua hỏi cô cso ỏn không, Dụ Ninh sờ sờ vết thương trên mặt, nghĩ có phải trông rất nghiêm trọng hay không, dứt khoát quẹo vào một hiệu thuốc, mua khẩu trang.

Đến tiệm thuốc, thấy gương mặt trong gương, cô ngẩn người, cũng không trách người qua đường sẽ cho cô ánh mắt đồng tình, cảm xanh một mảng, giống như bị người đâm mạnh một phát vậy.

Nhân viên tiệm thuốc bán khẩu trang cho cô, tiện thể lại giới thiệu một đồng thuốc lớn, trong không gian của cô còn không ít bình xịt chữa thương, chỉ là che giấu một chút cũng tốt, nên liền xách một đồng trị thương về.

Bảo cảnh sát sao có thể hù dọa được Tống Diển.

Dụ Ninh vừa vào chung cư liền thấy chiếc Maybach màu đen của Tống Diển, và cả bóng dáng đag ngồi trên ghế lái kia.

Làm như không thấy, bình tĩnh bước lên lầu, hay là quay đầu bỏ chạy, Dụ Ninh khẽ rói rầm một chút liền thấy Tống Diển xuống xe.

Xem xét đến độ dài chân của hai người, đoán chừng anh ta muốn đuổi theo mình cũng không khó, cô liền đứng tại chỗ không cử động.

Về mặt tự nhiên, Tống Diển đưa tay xách mấy túi đựng đồ Dụ Ninh mua ở siêu thị.” Trờ lại rồi.”

Dụ Ninh không có ý định buông tay, "Không phải tôi đã nói là không muốn nhìn thấy anh sao?"

"Không phải nói tạm thời sao?"

Đáp án này khiến Dụ Ninh cười lạnh một tiếng, khái niệm về thời gian của tên này thật thẳng.” Tôi nói trong vòng một tháng, bây giờ nghe rõ sao?"

Tống Diển gật đầu một cái, ngay khi Dụ Ninh định tỏ vẻ yên tâm, đột nhiên đáp.” nhưng mà tôi sẽ không làm theo.”

Nghe rõ, nhưng sẽ không làm theo. Điều này thật đúng là phù hợp với tính cách của anh, loại chuyện như vậy, Dụ Ninh gặp nhiều đã thành thói quen.

"Em cảm thấy chúng ta không hợp chỗ nào?" Tống Diển chau mày, dường như vô cùng khó hiể vấn đề này.” Tôi nghĩ hồi lâu nhưng không thể nghĩ ra được đáp án, nên quyết định đến hỏi em một chút.”

Đeo khẩu trang, khiến đôi mắt Dụ Ninh dường như càng thêm to đẹp, lần đầu tiên bị đôi mắt ấy nhìn, Tống Diển đã khó có thể dời mắt, kể cả bây giờ, khi bị nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, cả người vẫn vô cùng khoan khoái.

Mặc dù biết người trước mặt nghe không hiểu tiếng người, nhưng Dụ Ninh quyết định vẫn nên cố gắng nói chuyện từ tế với anh, cầm túi đồ đưa sang.” Xách nó, lên lầu nói chuyện.”

Tống Diển hơi cong môi một cái, hành động này của cô, anh có thể giải nghĩa rằng cô cũng không chán ghét anh phải không.

Mà ở trong suy nghĩ của Dụ Ninh lại là, tôi vừa muốn cho anh làm công nhân bốc vác, vừa muốn chửi anh cho hả giận đấy.

Thế nhưng, ý tưởng của hai người hoàn toàn thay đổi sau khi cánh cửa kia được mở ra.

(1) nhân mô cầu dạng:Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

cột mốc 100, dường như chúng ta đã đi được một nửa hihi, hãy cho tôi thấy các bạn vẫn ở bên nào

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Cuộc sống luôn sẽ có những chuyện không thể tưởng được xảy ra, xa thì là chín nhiệm vụ ở các thế giới khác nhau, gần thì chính là ngay bây giờ, khi chìa khóa của Dụ Ninh còn chưa được gắn vào cửa thì nó đã tự động mở ra.

Mà người đứng trong đó cũng chẳng phải là Dương An, thậm chí cũng chẳng phải Dương phụ hay Dương mẫu hoặc Dương Nguyên, Dụ Ninh ngẩn người, ánh mắt dời đi từ hai điểm đỏ thẫm trước ngực thanh niên, chuyển đến mặt cậu ta.

Nhìn đến quả đầu tóc trắng kia và hình xăm trên cổ, Dự Ninh mới nhớ ra bản thân đã gặp người khi nào.

Thế nhưng, sao cậu ta lại xuất hiện ở đây? Còn có chìa khoá, hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì dường như còn vừa mới tắm rửa qua.

"Đây chính là mục đích em dẫn tôi lên đây?" Tống Diễm đứng sau lưng Dự Ninh, cho nên khi chàng thanh niên nửa thân trần này xuất hiện trong tầm mắt thì hai người gần như là đều cùng nhìn thấy.

"Hi ~!" Thanh niên như thể không phát hiện được không khí căng thẳng này, còn nở một nụ cười thật tươi.

Thế nhưng môi mới nở ra một nửa liền bị một nắm đấm xông thẳng đến cằm ngang, túi mua hàng lướt qua mặt Dự Ninh rơi xuống đất, hoà cùng một quyền phát ra tiếng "Bùm".

Dự Ninh sợ run một giây, lập tức chạy lên ngăn lại Tống Diễm, "Tôi không biết cậu ta!"

Thanh niên bị đánh nằm trên mặt đất, nghe lời giải thích của Dự Ninh, liên tục gật đầu, thuận tiện nắm lấy chân Tống Diễm, muốn tìm cơ hội phản kích.

Tống Diễm nhắc chân đá một cái khiến cậu ta lăn sang bên, ánh mắt nhìn Dự Ninh mang theo hơi lạnh thấu xương: "Em ở cùng chỗ với một kẻ không hề quen biết."

Tại sao câu này có thể được biến thành ý đó, nhìn thanh niên lăn lộn kêu đau trên mặt đất, Dự Ninh thật sợ Tống Diễm sẽ nổi điên giết người ở đây, lập tức giải thích: "Tôi và anh trai ở đây, người này hôm nay mới xuất hiện, tôi cũng không biết tại sao cậu ta có chìa khoá nhà tôi, có lẽ là anh tôi cho."

Giải thích xong, nét mặt Tống Diễm vẫn chẳng khá lên là bao, đi vài bước tóm lấy khăn trải bàn quăng lên người tên kia: "Tôi đánh cậu ta, em khăn trương như vậy sao?"

"Anh đánh người vô tội, cô ấy tất nhiên phải lo lắng!" Chàng thanh niên xui xẻo ôm khăn ngồi dậy: "Tôi nói này, anh vẫn luôn bạo lực như vậy sao? Bởi vì sợ cô ấy chạy sang xe khác liền đâm xe người ta, thấy trong nhà cô ấy có người đàn ông khác, không phân rõ trắng đen phải trái đã bắt đầu đánh người."

Tống Diễm liếc một cái, "Thật xin lỗi, tiền thuốc thang tôi sẽ chuyển cho cậu."

Thanh niên xui xẻo cong chân hung hăng đập Tống Diễm một cái: "Ông đây thiếu chút tiền đó sao."

Đá một chân kia, thanh niên xui xẻo còn tưởng rằng Tống Diễm sẽ ngã xuống, lại không ngờ người kia đứng vững vàng, chỉ là ánh mắt chuyển dời từ trên người Dự Ninh hướng về phía cậu.

Con mẹ nó, đây là người sắt đúng không! Nhớ đến cú đấm vừa nãy, thanh niên xui xẻo nể nang một tiếng, sau đó đáp: "Chìa khoá là anh tôi cho tôi, anh ấy bảo đây là phòng của anh em anh ấy, thỉnh thoảng người kia mới quay lại đây ở, anh còn nói bạn anh ấy còn độc thân, bảo tôi cứ yên tâm ở chỗ này tôi mới tới!" sau khi nói xong, thấy Tống Diễm dừng lại bước chân, thanh niên xui xẻo nhẹ nhàng thở phào một cái: "Anh hiểu lầm tôi, tôi đánh anh một cái được không, bây giờ anh đứng bất động cho tôi đấm một cái."

Tống Diễm hí hí mắt, góc độ khiến thanh niên cảm thấy có chút áp lực: "Dép màu hồng, thảm màu hồng, còn có cái kia." Tống Diễm chỉ chỉ con thú bông ở bên: "Cậu mù sao?"

Thanh niên xui xẻo nuốt từng ngụm nước bọt, thật ra cậu cũng biết nhà này có người khác giới ở, hơn nữa còn xem qua căn phòng mới lắp đặt kia, xem xem mặt nhìn của chủ nhân căn phòng mới quyết định dùng tạo hình như vừa nãy tiếp đón người tới.

Nào biết tai hoạ bất ngờ ập đến, bị người đàn ông này đánh một trận, hai ngày trước mới nổi lên sắc tâm, cũng bị tên này mạnh mẽ bẻ gãy.

Dự Ninh nhặt túi lên, thuận tay gọi một cuộc cho Dương An.

"Ninh Ninh, nhớ anh có phải không!" Điện thoại vừa thông, giọng nói tràn đầy sức sống của Dương An truyền đến, thanh âm lớn khiến Tống Diễm cũng phải quay đầu lại nhìn.

Dự Ninh coi như không nhìn thấy: "Trong nhà có đàn ông."

"Hả?" Dương An sợ hãi kêu lên một tiếng, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh một người đàn ông ở cùng với em gái mình, chân không tự giác nhấc ga hết cỡ.

"Tại sao có thể có đàn ông?! Ninh Ninh, em có ổn không? Anh lập tức đến, em đừng sợ."

Chỉ cần nghe giọng nói vội vã này, Dự Ninh liền biết Dương An bắt đầu suy nghĩ nhiều: "Cậu ta nói anh trai cậu ta là bạn anh, không phải anh có chìa khoá dự bị sao?"

"Anh sợ quên nên để một chiếc ở chỗ bạn, Ninh Ninh, thật xin lỗi, anh không ngờ cậu ta sẽ không nói gì mà đưa nó cho một người khác."

"Không có việc gì, anh đến đây rồi nói tiếp."

Cúp điện thoại, Dụ Ninh quay ra nói với Tống Diễm:” Hôm nay tôi không muốn nói chuyện, lần sau hãy nói.”

Tống Diễm nhìn chăm chăm Dụ Ninh một cái, hồi lâu sau mới dờn bước chân, thế nhưng đi được vài bước, còn chưa qua thềm cửa lại quay ngược lại, bắt lấy cổ tay Dụ Ninh :” Em đi theo tôi.”

Anh phát hiện kể cả khi bản thân đã vô số lần tự nói trong lòng rằng cô gái trước mắt không hề liên quan đến mình nhưng vẫn không cách nào chịu được chuyện cô ấy sẽ đơn độc ở cùng người đàn ông khác.

"Đi đâu?" Dụ bình bình tỉnh hỏi, cũng thuận tiện vùng tay khỏi anh, nhưng không thành.

"Bất kể đâu." Tống Diễm khẽ cúi người, tầm mắt song song với Dụ Ninh." Chỉ cần em đồng ý, chúng ta đi đâu cũng được."

Nếu như là chúng ta thì chỗ nào tôi cũng không muốn đi, Dụ Ninh yên lặng nói thầm trong lòng.

"Chỗ nào tôi cũng chẳng muốn đi."

Tống Diễm không thèm do dự đáp:" Vậy tôi ở lại với em "

.....

.....

Đợi đến khi Dương An trở về nhà liền thấy một cảnh tượng như sau, người đàn ông lạnh mặt mặc tạp dề bận rộn trong bếp, một thanh niên lộ ngực lộ thân ngồi bên bàn ăn vừa chửi thề vừa thoa thuốc, còn em gái anh thì đang nhàn nhã ngồi trong phòng khách nghịch laptop.

"Anh đã trở về." Vừa mở cửa liền tiếp nhận ánh mắt của mấy người, lời nói ra có chút chần chờ.

Ánh mắt mong chờ, thanh niên xui xẻo nhích tới gần khoa vết bầm tím trên cơ thể:" Anh, anh phải làm chủ cho em."

Giọng nói ai oán có thể sánh ngang Đậu Nga (1).

Không giống dự liệu, Dương An không hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì, để cậu kể lể, mà là lấy áo khoác trùm kín phần da thịt bị lộ:" TRước mặt mọi người cậu làm cái gì vậy."

Nói xong liền nghiêng đầu nhìn Dụ Ninh một cái, phát hiện em ấy đang nhìn màn hình mới yên lòng, thế nhưng vẫn không nhìn được dạn dò:" Ninh Ninh, đừng nhìn qua đây, cẩn thận bắn mắt."

Thanh niên xui xẻo biến thành khuôn mặt khổ qua, đúng là không pahri anh ruột.

"Cầm quần áo mặc từ tể lại nói."

Hạnh niên xui xẻo uất ức:" Em còn đang bôi thuốc đây."

Nói xong liền bị Dương An trừng mắt một cái:" Ai cho cậu thoa thuốc trong nhà tôi, hun Ninh Ninh thì sao!" nói xong liền đem mấy lọ thuốc nồng nặc kia vứt hết vào sọt rác:" Vừa nãy tôi còn đang nghĩ xem tại sao Ninh Ninh phải đeo khẩu trang trong phòng, xem ra chính là bởi vì cậu."

Thanh niên xui xẻo thật muốn khóc, rõ ràng cô gái kia vẫn luôn che kín miệng mũi từ lúc vào cửa đến giờ, liên quan gì đến cậu.

"Cậu là em trai của tiểu Sơ?"

Thanh niên xui xẻo gật đầu một cái, mở miệng muốn kể tội Tống Diễm, Dương An đã đi đến phòng bếp:" Tống tiên sinh, sao cậu vào nhà tôi."

Tống Diễm đem thịt băm ỏ vào nồi:" Cô ấy ở đây?"

Mặc dù chưa nói thẳng cô ấy là ai nhưng Dương An vẫn có thể hiểu được, đối mặt với người đàn ông có mưu đồ không chính đáng với em gái, Dương An tỏ vẻ tràn đầy địch ý.

"Tống tiên sinh là đầu bếp sao? Đồ ăn thật đẹp mắt, nếu Ninh Ninh hài lòng khả năng nấu nướng của cậu, tôi có thể suy tính đến việc có nên trả lương cho cậu để cậu đến đây làm đầu bếp không."

Dương An cho là bản thân đã vũ nhục Tống Diễm, ai ngờ tên này còn có vẻ rất hài lòng vwois điều này, môi mông cong cong:" Hi vọng cô ấy hài lòng với tài nấu nướng của tôi."

Dáng vẻ vô cùng nghiêm chỉnh, không ngờ lại là loại mặt dày không biết xấu hổ, Dương An trừng mắt nhìn anh một cái:" Ninh Ninh chỉ thích đồ ăn tôi làm, những thứ kia, vừa nhìn đã thấy không ngon miệng."

Tống Diễm khẽ cười hai tiếng, ánh mắt như có như không quét qua thùng rác.

Trong đó đang chưa thành quả một buổi sáng của Dương An, quả thật là khó coi, thể thâm không nở nhìn.

Dương An ho hai tiếng, định gắn chuyện này lên người Dự Ninh.” mấy thứ đó đều là Ninh Ninh vì tôi mà luyện tập, đó là hàng lỗi.”

"Không thể nào." Tống Diễm nắm thìa nhẹ nhàng khuấy động nước canh trong nồi, mặt không thay đổi.

"Tại sao lại không khả năng! Cậu không biết Ninh Ninh làm đồ ăn cho tôi có bao nhiêu khổ cực, năm giờ em ấy đã rời giường, thiếu chút nữa không làm nổi phòng bếp."

"Nếu đó là đồ cô ấy làm, bất kể ra sao, tôi đều chỉ muốn nuốt luôn vào trong bụng, mà mấy thứ này lại không đem lại cho tôi cảm giác đó." Thanh âm trầm thấp, dường như có thứ tình cảm triền miên chảy xuôi trong đó.

Hơi muộn, hihi

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Dương An ngẩn người, đến lúc phản ứng lại được thì anh chỉ muốn đem cả cái thùng rác đó đổ lên đầu Tống Diễm, cậu ta đang trêu ghẹo ai trước mặt anh vậy! thật muốn anh tức chết mà! nói sến súa như vậy, không muốn sống nữa há.

Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, Dương An giận dữ quát lên:” Ninh Ninh, em trở về phòng trước đi.”

Dự Ninh nhìn màn hình laptop, dừng một chút:” Sao vậy?”

Hình ảnh tiếp theo quá mức bạo lực, không thích hợp để em quan sát.” Dương An nắm tay, tiếng xương cốt bùm bùm giòn tan, ánh mắt âm ngoan nhìn chằm chằm Tống Diễm.

"Anh muốn cùng em có hoạ cùng chịu sao?" thanh niên xui xẻo đứng một bên nhạo báng.

"Lượn đi, ai như cậu, không có chút tiền đồ gì cả, tôi từng học Taekwondo." Dương An giật giật cổ, tạo tư thế ra quyền.

Thanh niên xui xẻo vui vẻ:” Xem ra anh học quyền anh cũng không tệ nha.”

Mà nhân vật chủ yếu trong câu chuyện, Tống Diễm chẳng mấy may quan tâm, anh bụng đồ ăn ra, đem canh rót vào trong bát, vẻ mặt hết sức chuyên chú nhìn bát đĩa, dường như không nghe được cuộc thảo luận của hai người.

"Không ngờ tên cuồng bạo lực này lại có một mặt dịu dàng như vậy, thế nhưng, tôi nói này cuồng bạo lực, anh chỉ làm có hai phần là ý gì? Vì sảm hối tội lỗi đã làm ra, anh không ăn tôi có thể hiểu, nhưng không chuẩn bị đồ cho anh Dương thì thật là quá đáng nha!"

Bởi vì đã ăn cơm rồi, Tống Diễm chủ yếu chỉ làm canh bỏ huyết, thuận tiện thêm một đĩa thức ăn, khá ít nên cũng không sợ Dự Ninh không ăn hết.

Nhìn bàn ăn ngon mắt trước mặt, Tống Diễm bỗng cảm thấy có chút may mắn vì đã tiếp nhận trí nhớ của nguyên chủ, mặc dù trong đầu có thêm thật nhiều thứ vớ vẩn nhưng tài nấu nướng lại không tệ.

Đề người phụ nữ của mình được ăn no bụng, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khiến toàn thân anh nóng lên.

"Anh thuê người chăm sóc Tiểu Bó sao?" Không biết từ lúc nào, Dự Ninh đã khép lại máy tính, đi tới gần khu vực phòng bếp.

Nghe Dự Ninh nhắc đến tiểu Bó, ánh mắt Tống Diễm loé loé. Mặc dù thật ghét việc có một thứ khác hấp dẫn lực chú ý của cô ấy, nhưng nếu nó có thể khiến Dự Ninh đến nơi ở của anh thì anh cũng quyết định sẽ không đi ghen tị với một con chó.” Gọi người chăm sóc theo giờ, chỉ là nghe họ nói rằng tiểu Bó rất hiền động.”

"Tôi đi với anh xem một chút." Ngoài dự đoán, Dự Ninh nghe theo hướng đi của anh.

"Đi nơi nào? Ninh Ninh, em định đi đâu?" Nghe cuộc đối thoại của hai người, Dương An có loại dự cảm chẳng lành, cái tiểu Bó gì đó sẽ không phải là tên một con sủng vật đi, mà nơi tiểu Ninh muốn đến chính là nhà của tên họ Tống này.

Thực tế chứng minh dự cảm của Dương An không sai, Dự Ninh chỉ chỉ Tống Diễm, "Đi đến nhà anh ấy, nói không chừng sẽ ở luôn tới ở đó, đừng chờ tôi.”

Một tiếng sét từ trên trời rơi xuống, đâm thẳng vào đầu Dương An, khiến anh ngoài khét trong sống, cái gì gọi là đến đó nghỉ ngơi, cái gì gọi là nghỉ ngơi, Dương An thật muốn lắc lắc em gái thật mạnh hai cái, dù cho tên họ Tống kia nhân mô cầu dạng, nhưng cùng lắm cũng chỉ làm đầu bếp cho em ấy có đúng một lần, sao có thể xứng với em gái anh được chứ.

Tất cả suy nghĩ quay cuồng trong lòng như muốn xông ra ngoài, nhưng sợ khi anh chạm vào vai em để lắc sẽ bị hất ra, việc này mà để Tống Diễm chứng kiến sẽ khiến anh mất mặt, Dương An vẫn cố nhịn tiếng gầm thét trong lòng, về mặt nhăn nhó dữ tợn nhìn Dự Ninh: "Mấy lời vừa nãy là đùa thôi đúng không?"

Dự Ninh cười cười, nếu không phải là sợ Dương An phát hiện vết thương trên mặt, cô cũng không muốn đi: "Tôi chỉ đi ở nhờ một đêm, mai sẽ trở lại."

Chỉ một đêm sao? Ngón tay tháo nút thắt tạp dề hơi dừng một chút, khoé miệng Tống Diễm giờ lên, nếu đã lựa chọn nhảy vào ổ sói thì làm sao có cơ hội ra ngoài được nữa.

"Có phải bởi vì người này nên em mới muốn ra ngoài hay không?" Dương An đập một phát lên người thanh niên xui xẻo: "Nhắc hành lý của cậu, cút ra khỏi nhà tôi."

Thanh niên xui xẻo rất uất ức nắm lấy ống tay áo Dương An: "Ba em thu hết thẻ của em rồi, còn đuổi em ra ngoài, em cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của anh, hay là anh cho em mượn ít tiền đi?"

Dương An ném tay cậu ta ra: "Công viên không thiếu băng ghế trống."

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Dự Ninh đã mang quần áo để thay đi ra: "Ngày mai hẹn gặp lại ở công ty."

Dương An bị thương kéo lấy vạt áo Dự Ninh, giống vai nam chính khổ tình trong phim: "Đừng đi, Ninh Ninh, em đừng đi."

Tống Diễm mặt không biểu cảm đập rơi cái tay kia: "Kéo hông quần áo."

Dương An hung ác trợn mắt nhìn Tống Diễm một cái, "Tôi muốn đi cùng."

"Không cần." Dự Ninh dứt khoát cự tuyệt, vốn dĩ cô đi ra ngoài cũng chỉ là để tránh anh trai nguyên chủ, anh ta đi theo thì còn đi làm gì nữa: "Tôi có chút chuyện muốn nói với Tống tiên sinh, không có việc gì đâu, đừng lo lắng."

M gái mình muốn đi đến nhà một người đàn ông khác ngủ qua đêm, sao anh có thể không lo cho được, mặc dù biết tính Dự Ninh đã quyết thì khó có thể thay đổi nhưng Dương An vẫn không nhịn được muốn vùng vẫy giãy chết: "Chuyện làm ăn em cũng có thể nói với anh."

Đôi mắt cười thành hình trăng non, Dự Ninh đáp: "Tôi sẽ gọi điện cho anh." Nói xong lập tức mở cửa ra khỏi nhà.

"Nếu cậu có ý định bản thiù thì cứ chờ cú đâm của tôi đi." Dương An nhe răng nhếch miệng với cái lưng của Tống Diễm.

Tống Diễm cũng keo kiệt văng một ánh mắt lạnh tãsu xuống cho Dương An, không ngờ Dự Ninh lại có thể cười ngọt ngào với người đàn ông khác như vậy, thật khiến người ta khó chịu.

"Thế thì đồ ăn thức ăn trên bàn là dành cho chúng ta rồi, anh Dương, mau đến ăn thôi."

Thanh âm trong phòng biến mất khi Tống Diễm đóng cửa lại, ra khỏi thang máy, Dự Ninh liền muốn tách ra mỗi người một ngả: "Tôi đi khách sạn."

"Không muốn Dương An phát hiện vết thương của em sao?" như thể đã đoán được hết mọi thứ, về mặt Tống Diễm bình tĩnh, không có nửa phần kinh ngạc.

Vốn dĩ Dự Ninh cũng muốn đi đến nhà Tống Diễm một chút để xem tiểu Bố, nhưng cô cứ có cảm giác nếu đến thì khó có thể thoát thân, dù sao bây giờ Tống Diễm đã không còn bình thường như lúc hai người mới gặp, cho nên vẫn là đến khách sạn đi.

"Ừ, chào anh, về xem tiểu Bố đi thôi, hẹn gặp lại."

Tống Diễm cười bắt lấy cổ tay Dự Ninh, nụ cười vô cùng trong sáng, "Tôi không muốn hẹn gặp lại."

Không đợi Dự Ninh đáp lời liền dựa lại gần bên tai cô: "Tôi biết em cố ý, cố ý muốn đi ngay khi tôi làm xong thức ăn, nhưng mà chẳng sao cả, không có bữa này thì vẫn có vô số bữa sau, tôi sẽ làm cho đến khi em đồng ý ăn mới thôi."

Trong mắt Dự Ninh toát ra một tia kinh ngạc, cái này không phù hợp với tính cách của tên này nha. Chẳng phải bình thường, nếu cô không muốn ăn thì anh ta sẽ nhét tất cả vào miệng cô sao? Từ lúc nào mà bản tính trở nên tốt như thế?

.....

.....

Cuối cùng, Dự Ninh vẫn lên chiếc Maybach của Tống Diễm, hơn nữa, nhìn vẻ mặt này hẳn là không chơi kiểu nửa đường vứt cô xuống nữa.

Bóng đêm bên ngoài đang nồng, làn mây tím loé lên như đèn mờ cho bầu trời không sao ngoài kia, ánh đèn loang lổ không ngừng xẹt qua, không biết ý tưởng này từ đâu xồng ra, nhưng Dự Ninh bỗng xoay người liếc nhìn Tống Diễm một cái.

Ánh nhìn này bị Tống Diễm phát hiện, mắt cô vừa đến gò má anh thì giọng Tống Diễm đã vang lên, trầm thấp: "Đang nhìn tôi?"

Dự Ninh cũng không hề thu hồi tầm mắt, "Đầu quay sang bên phải nhiều quá nên mỏi thôi."

Tống Diễm cười khe khẽ một tiếng, "Thật hy vọng em vẫn sẽ mãi mãi như vậy." Như thế thì sẽ luôn luôn nhìn anh.

Dự Ninh run lên, da gà nổi toàn thân: "Tống tiên sinh, có phải anh có thói quen đọc truyện ngôn tình không, anh vẫn nói chuyện kiểu ghê tởm như vậy với phái nữ sao?"

Đèn vàng không ngừng vút bay trên mặt người đàn ông, khiến người ta không rõ về mặt ấy: "Em quả thật là người phụ nữ khiến người khác phải chán ghét."

Dự Ninh nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến.

Tống Diễm liếc cô một cái, nhưng có tình lại khiến anh thích đến như nổi điên lên.

.....

Đến biệt thự của Tống Diễm, vừa mở cửa, tiểu Bô đã nhào thẳng vào ngực Dự Ninh, thân mật liếm cổ cô.

Tống Diễm kéo nó ra, thế nhưng chẳng bao lâu sau nó lại nằm trong ngực thiếu nữ, Tống Diễm nhìn thấy liền phiền lòng, dứt khoát vứt nó ra ngoài ban công, thuận tay khoá trái cửa ban công lại.

Tiểu Bô kháng nghị kêu lên vài tiếng, một đôi mắt to ai oán nhìn hai con người trong phòng.

"Tại sao lại nhốt nó ở ngoài?" Cùng Tống Diễm ở chung quả thật là một chuyện quá kinh khủng, tiểu Bô vừa bị kéo ra, Dự Ninh lập tức cảm thấy có chút không thích ứng hỏi.

"Nó chưa tắm."

"Tôi không ngại."

"Tôi ngại." Tống Diễm híp mắt nhẹ nhàng nhìn người Dự Ninh: "Tôi không thích trên người em có bất kì loại mùi vị nào khác."

Chọn đến đây quả là một sai lầm, Dự Ninh xê dịch người sang bên cạnh: "Phòng của tôi ở đâu? Tôi muốn đi nghỉ ngơi."

Tống Diễm đưa cô đến một căn phòng, rõ ràng là phòng ngủ chính: "Ở đây."

Dự Ninh bật đèn liếc mắt nhìn, mặc dù đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, nhưng rõ ràng chính là nơi Tống Diễm nghỉ ngơi hàng ngày.

"Tôi ngủ phòng khách cũng được."

"Phòng này có gì không ổn sao? Tống Diễm đưa tay đặt trên tường, dường như muốn đem cả cơ thể Dự Ninh ôm vào lòng vậy.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Dự Ninh cảm thấy, trong tình huống này, nếu cô không quăng cho Tống Diễm một cái tát thì nhất định anh ta sẽ hôn cô, cân nhắc tỉ lệ xuất hiện hai khả năng này, Dự Ninh quyết định nghiêng người rồi đi phạm vi vòng tay của Tống Diễm, tùy tiện tìm một gian phòng trống, bật đèn, vừa lúc là phòng dành cho khách, nói một tiếng ngủ ngon liền khoá cửa lại.

Để phòng trừ trường hợp bất ngờ, Dự Ninh còn để một chiếc khoá cửa công nghệ cao trên cửa, xong xuôi tất cả mới yên tâm nhào lên giường lớn.

"Còn nhiều thời gian."

Tống Diễm nhìn cánh cửa nhẹ nhàng nói ra bốn chữ này, tâm tình vui sướng thả tiểu Bô vào nhà.

Nhưng trong phòng đã không có Dự Ninh, tiểu Bô bi thương kêu mấy tiếng, quay lưng không muốn quan tâm vị chủ nhân đang cười quái dị của nó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Sau khi tỉnh lại, vết bầm tím trên mặt Dụ Ninh đã biến mất không ít, cô sử dụng bình phun sương trị liệu, vết thương đã biến mất sạch sẽ, cái cảm bóng loáng cuối cùng cũng trở lại.

"Ok rồi?" Thấy Dụ Ninh không mang khẩu trang, hơn nữa nơi đó cũng không còn chút dấu vết, Tống Diễm hơi kinh ngạc, còn đưa tay ra muốn sờ một cái.

Gò má khẽ động, Dụ Ninh tránh người." Khả năng hồi phục của tôi không tệ."

Mặc dù mắt thường đã không nhìn thấy dấu vết lưu lại, Tống Diễm vẫn nắm lấy cằm Dụ Ninh, lần này, lực độ nhẹ đi không ít, êm ái, Dụ Ninh vừa định nhích đi liền bị giữ mặt:" Đứng cử động, ngoan, để tôi xem xem."

Tống Diễm nâng cằm cô lên, ánh mắt chuyên chú như thể đang nhìn một bảo vật quý báu nào đó, xác định chắc chắn không còn bất cứ tí vết mới thả lỏng tay:" Ngày hôm qua tôi quá kích động, tôi bảo đảm sẽ không có lần sau."

Dụ Ninh liếc anh ta một cái, " Tên đàn ông có tính gia bạo nào cũng sẽ nói y hệt anh."

Tống Diễm đưa bàn tay đã nắm cằm cô lên chóp mũi, hít hà, vẻ mặt say mê:" Tôi sẽ chứng minh cho em thấy."

Để tránh phải nhìn thấy thêm bất kì hành động biến thái nào của tên quái dị này, Dụ Ninh quyết định bước nhanh đến phòng ăn.

Khi Dụ Ninh tỉnh dậy thì Tống Diễm đã làm xong bữa sáng, nhìn một bfn đồ ăn, Dụ Ninh bỗng cảm thấy, tất cả NPC nam chính ở các thế giới đều rất giỏi nấu nướng, hơn nữa còn đặc biệt thích cà rốt.

Phần đồ ăn đặt trên bàn kia của cô, thật sự vô cùng dễ nhận biết, một mớ hồng hồng, một bát cháo cà rốt nhỏ, một ly sữa tươi, một phần salad rau dưa mà cà rốt lại chiếm vai trò chủ đạo.

Dụ Ninh xiên một khối cà rốt cho Tiểu Bố, Tiểu Bố hít hít một cái liền quay đi tỏ vẻ chê bai, dùng đầu cọ cọ Dụ Ninh tỏ vẻ lấy lòng.

"Tiểu Bố còn chẳng thèm ăn." Dụ Ninh đem khối cà rốt bỏ vào trong đĩa, không định ăn.

"Không thích?" Tống Diễm buông ly cà phê trong tay:" Tôi còn tưởng em sẽ thích, em thích cái gì tôi làm lại được không?"

Tại sao lại cảm thấy cô thích ăn cà rốt? theo bản năng, Dụ Ninh lại nhớ đến Cố Ti Vực ở thế giới thứ nhất, anh ta cũng nói y như vậy, hơn nữa, sống chung với tên ấy hai năm, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi nấu cơm, nhất định anh ta sẽ làm một đồng lớn cà rốt rồi ngồi đó nhìn chăm chăm cô cho đến khi cô ăn xong, thành công khiến cô chỉ cần nhìn thấy cà rốt liền dâng lên cảm giác chán ghét:" Chẳng lẽ trên mặt tôi viết năm chữ Tôi thích ăn cà rốt."

Tống Diễm nhìn cặp mắt cô, cười với vẻ sâu sa.

Bởi vì em có một đôi mắt của loài thỏ.

"Bánh mì nướng được không?" Tống Diễm đứng dậy đi tới phòng bếp, vén ống tay áo đến cánh tay, nhìn thức ăn trên bàn, đề nghị.

Thật không biết tại sao anh ta lại chấp nhất với việc nấu nướng như thế, Dụ Ninh nhìn lướt qua chén xương thịt trong bát của Tiểu Bố, thật ra cô rất muốn ăn thịt đấy.

"Không cần, tôi đi rồi tùy tiện ăn cái gì cũng được."

Tống Diễm đã cầm dao, ánh mắt chuyên chú nhìn đồ trên thớt:" Tôi nói rồi, tôi muốn làm đến khi em nguyện ý ăn mới thôi."

Nếu anh ta đã nói như vậy thì Dụ Ninh cũng lười ngăn cản, cô cũng rất thích cảm giác được phục vụ đấy, đặc biệt người đó còn là kẻ thù của cô:" Tùy anh, trừ cà rốt, cái gì tôi cũng ăn."

Ít phút sau, Dụ Ninh nhìn phần bánh mì nướng trước mặt cùng đĩa salad, nhũn chặt chân mày:" Tống tiên sinh, cuối cùng là tại sao anh lại yêu thích cà rốt đến vậy."

Mới vừa rồi cô còn nghĩ, nướng miếng bánh mì thôi mà cầm dao làm gì, thì ra là khắc hình cà rốt lên mặt bánh, nhìn hình củ cà rốt thật to cùng phần rau dưa cũng mang tạo hình cà rốt, Dụ Ninh thật muốn cạy đầu Tống Diễm để xem thực chất anh ta nghĩ gì.

Ánh mắt Tống Diễm khẽ hiện vẻ kinh ngạc, như thể bây giờ mới phát hiện tất cả những thứ này do mình làm:" Xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao lại làm mọi thứ thành ra như vậy."

Mặc dù vẻ mặt thành khẩn, nhưng chẳng lẽ những thứ này đều tự mình biến thành hình cà rốt sao? Cái gì chứ, đây rõ ràng là cố ý.

Dụ Ninh vuốt vuốt đầu Tiểu Bố, có một vị chủ nhân như vậy, phỏng chừng cuộc sống của nó trôi qua vô cùng khổ não, nếu không đã không dính cô đến vậy dù cả hai chẳng hề quen biết, có lẽ nhìn cô giống người tốt, muốn dựa vào cô để chạy khỏi đôi tay xấu xa của Tống Diễm.

Tiểu Bố không biết những suy nghĩ của Dụ Ninh, chỉ là cảm thấy người này thân thiết với mình, lập tức lại gần.

Thế nhưng, Tổng Diễn thấy vậy có chút mất hứng, đặc biệt là khi tiểu Bồ híp mắt vui sướng, còn ngón tay thon dài của Dụ Ninh nhẹ nhàng ve vuốt ở một nơi khác mà không phải trên cơ thể anh.

"Đề nó ăn đi." Tổng Diễn kéo tay Dụ Ninh lại." Nếu em có thói quen sờ cái gì trong lúc ăn cơm, thân thể của tôi cũng không ngại, tôi có thể cho em mượn."

Tại sao có thể dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh như thế để nói ra mấy lời vô si đó, Dụ Ninh lập tức giựt lại tay." Không cần."

Biểu cảm có chút đáng tiếc." Nếu em thử qua, nhất định sẽ biết, xúc cảm chắc chắn không thua gì tiểu Bồ."

Dụ Ninh lướt qua lớp lông mềm mượt của tiểu Bồ, lại nhìn lướt qua cơ thể vừa nhìn qua đã thấy tràn ngập lực lượng, một người một chó như hai thái cực, Tổng Diễn, nhìn thế nào cũng thấy không thể dùng từ mềm mại để miêu tả được." Tiểu bồ có lông mềm mại, anh thì sao?"

Tổng Diễn cười với ý vị sâu xa, "Nếu như em muốn, tôi cũng có thể cho em cảm nhận được cảm xúc lông lông mềm mại."

Dụ Ninh sững sốt một giây, kết hợp với nụ cười trên mặt anh, lập tức nhận ra thứ mà tên biến thái này nhắc đến là chỗ nào trên cơ thể anh ta, che ngực hít một hơi thật sâu để ngăn cái cảm giác kích động muốn xông lên đánh tên khốn trước mặt.

"Tổng tiên sinh, anh vẫn luôn không biết xấu hổ như thế sao?"

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra! Chuyện gì! Rõ ràng mấy ngày trước còn tỏ vẻ lạnh nhạt, chán ghét, mà bây giờ, cô không cần nâng cao tình cảm, nam chính cũng đã chủ động đến gần.

Tổng Diễn lắc đầu một cái, nghiêm túc trả lời nghi vấn của cô, "Chỉ khi đối mặt với em mới như thế."

Nếu Dụ Ninh còn tiếp tục đứng ở trong căn phòng này nữa, không chừng sẽ không thở nổi nữa, ăn nhanh vài miếng." Tôi đi trước."

Thấy Dụ Ninh ăn phần đồ ăn mà anh đã trộn lẫn nước ép cà rốt, tâm tình Tổng Diễn hết sức vui sướng, má lúm đồng tiền hiện rõ trên mặt." Chúng ta thuận đường, để tôi đưa em đi."

Chỗ Tổng Diễn đang ở còn gần công ty hơn cả chỗ nhà họ Dương, kể cả đi ra ngoài cô cũng chẳng cần ngồi xe, Dụ Ninh gật đầu một cái, sắp xếp quần áo đã thay ra ngày hôm qua." Làm phiền anh."

Lúc Dụ Ninh đi, Tiểu Bồ còn đuổi theo mấy bước, bị bà giúp việc thuê theo giong ôm lấy mới không đuổi theo.

Ánh mắt tội nghiệp khiến Dụ Ninh cảm thấy chua xót thay, có một vị chủ nhân kinh khủng như Tổng Diễn, chà trách cứ thấy cơ hội là muốn chạy ra ngoài, nếu có thể, nhất định cô sẽ cứu nó ra khỏi tên này.

.....

"Em có thể giúp tôi một chút được không?" xe đi được mười mấy phút thì Tổng Diễn đột nhiên lên tiếng.

"Ừm" Dụ Ninh đáp một tiếng, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc cách đó không xa." Cô ta hình như đang chờ anh."

Theo tầm mắt Dụ Ninh, Tổng Diễn cũng thấy được Dương Nguyên, cô ấy dừng xe ở một bên, hình như đã được một lúc rồi.

"Cần giúp không?" Tổng Diễn chậm rãi giảm tốc độ xe, mở cửa sổ xe bên phía Dụ Ninh, nghiêng gò má nhìn cô gái bên ngoài.

Thấy xe của Tổng Diễn ngừng lại, khuôn mặt Dương Nguyên không nhận được dòng chảy nụ cười, nhưng khi cửa kính mở ra, nụ cười ấy liền cứng đờ trên mặt.

Nhìn Dụ Ninh ngồi ở bên ghế lái, biểu cảm không thể tin được." Sao cô lại ở trên xe của Tổng tiên sinh?"

"Tôi hôm qua em ấy ở nhà tôi." Tổng Diễn trả lời thay, đôi với thân nhân của con chó nhỏ, anh không keo kiệt chút nào, chỉ muốn thể hiện ra xem anh và tiểu Ninh thân cận đến nhường nào.

Lời định nói cũng không khác Tổng Diễn nói là mấy, thấy nam chính chủ động trả lời, hơn nữa, vẻ mặt Dương Nguyên biến thành trạng thái vô cùng bi thương, Dụ Ninh liền gật đầu một cái.

Dương Nguyên hung hăng nhìn chằm chằm Dụ Ninh, hốc mắt đỏ lên, khéo chỉ cần cho cô ta thêm một cọng rom nữa là nước mắt sẽ trôi tuột xuống.

Tổng Diễn không có thói quen dùng ánh mắt quá lâu ở những thứ mà bản thân không có hứng thú nên cũng không phát hiện được vẻ mặt của Dương Nguyên lúc này khác thường ra sao, chỉ thấy cô ta im lặng không nói lời nào, mặc dù có chút mất hứng vì không gian riêng tư của anh và Dụ Ninh bị phá hỏng nhưng vẫn đưa ý kiến." Dương tiểu thư, nếu xe cô hỏng và không ngại thì có thể lên đây, tôi đưa cô đến cửa công ty."

Dụ Ninh xoay mặt nhìn về phía Tổng Diễn, không biết tên này cố ý hay vô tình, du nhin vốn định nói Dương Nguyên lên xe thì cô sẽ xuống nhưng không nắm chắc được tâm tư của Tổng Diễn nên quyết định im lặng không lên tiếng.

Dương Nguyên cắn cắn môi, vốn muốn cự tuyệt, nhưng là vừa nhìn vẻ lạnh nhạt của Dự Ninh liền tức giận gật đầu:” Cảm ơn anh.”

Sau khi Dương Nguyên lên xe, ba người trầm mặc mấy phút, Tống Diễm bắt đầu đề tài:” Có thể giúp tôi một chhuyeejn sao?”

"Hà?"

"Chuyện gì?"

Hai người còn lại đều lên tiếng đáp lời, Dương Nguyên thấy Dự Ninh cũng nói, tự coi như cô ta không giúp gì cho Tống Diễm được nên coi như Tống Diễm đang nhờ mình, liền cười cười hỏi:” Tống tiên sinh, không biết anh cần tôi giúp cái gì?”

Dương Nguyên đặc biệt nhấn mạnh từ “ anh”, “tôi”

Dự Ninh cũng không đến mức nhảy ra tranh giành cơ hội giúp đỡ nam chính, liền quay mặt đi, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Tống Diễm nhú nhú mày, nghe quen Dự Ninh lạnh lùng gọi anh là Tống tiên sinh, lại nghe người phụ nữ khác bật lên cách xưng hô đó bỗng có cảm giác không vui cho lắm, kể cả khi người này có đáng đáp y hệt người đã cứu anh ở kiếp trước.

"Xin lỗi, chuyện này chỉ có Ninh Ninh mới có thể giúp tôi." Thái độ Tống Diễm thành khẩn lễ phép, thế nhưng càng như thế ngược lại càng khiến Dương Nguyên thấy khó chịu thêm.

Dương Nguyên cứng ngắc cười cười, cúi đầu hung hăng nhìn chằm chằm tằm thăm dưới đất.

Dự Ninh liếc qua Tống Diễm, "Chuyện gì?"

Đối với vẻ mặt kia của Dự Ninh, Tống Diễm thả lỏng hơn rất nhiều:” Muốn em giúp tôi chăm sóc tiểu Bố mấy ngày.”

"Nếu như anh thấy nó phiền toái thì có thể cho tôi." Nhớ tới lời hứa sẽ cứu tiểu Bố khỏi người trước mặt, Dự Ninh kiên nghị.

Tống Diễm hơi khó chịu híp híp mắt, "Em thích nó đến vậy sao?"

Hình như đề tài lại đang lệch nhịp, Dự Ninh nghiêng đầu xem phong cảnh bên ngoài cửa sổ, coi như không nghe được câu nói của người đàn ông.

"Tôi phải đi công tác một tuần lễ, nên muốn em có thể đến nhà tôi chăm sóc nó.”

"Tiểu Bố là con chó đáng yêu nhà Tống tiên sinh sao?" Dương Nguyên cười ngẩng đầu lên, đột nhiên xen vào câu chuyện:” Nếu Tống tiên sinh không chê thì tôi có thể chăm sóc nó, vừa lúc nhà tôi cách khu vực tản bộ không xa, tôi có thể thuận tiện đưa nó ra ngoài đi dạo.”

Tống Diễm có chút hối hận vì đã để Dương Nguyên lên xe, "Tiểu Bố không quen người lạ."

Liên tục bị cự tuyệt hai lần, hơn nữa đều trực tiếp như vậy, sắc mặt Dương Nguyên trắng bệch, đôi tay nắm lấy túi xách, dường như chỉ có làm thế mới khiến cô có thêm dũng khí để tiếp tục tồn tại trong không gian này.

"Tôi có thể dẫn nó đến chỗ tôi ở để chăm sóc sao?"

"Tiểu Bố không quen ngủ ở nơi xa lạ.”

"Oh." Dự Ninh ngâm nga một tiếng, "Tôi sẽ suy xét một chút."

"Trước giữa trưa cho tôi câu trả lời chắc chắn."

"ok."

Sau đó, hai người lại nói với nhau những câu chuyện không liên quan, bởi vì có Dương Nguyên ở đây nên có mấy lời, Tống Diễm cũng không mở miệng, ngay lúc Dương Nguyên đề nén đến sắp bùng nổ thì xe đến trước cửa công ty Dương gia.

Mới xuống xe, Dương Nguyên liền đứng trước mặt Dự Ninh:” Dương Ninh, cô ở cùng chỗ với Tống tiên sinh sao? Từ lúc nào? Hôm đó trong bữa tiệc rượu, hai người mới gặp mặt nhau mà, nghĩa là thời gian hai người bên nhau còn chưa dài, không biết là được mấy ngày.”

Giọng nói tràn đầy bất bẻ, ánh mắt nhìn Dự Ninh như thể nhìn một con kĩ nữ bản thủ:” Bệnh sợ đàn ông đâu? Tôi biết ngay cô nói dối chri để lấy được sự đồng tình từ baba và anh trai, dù sao cũng là loại người lớn lên ở nơi đó.....”

Dự Ninh cũng không quan tâm người xung quanh, ánh mắt lạnh lẽo bóp lấy cổ Dương Nguyên:” Tôi ở đâu lớn lên?”

Dù sao cũng mới chỉ đến thế giới này mấy ngày, sức lực của Dự Ninh cũng không cải thiện nhiều lắm, một tay để khiến Dương Nguyên hít thở khó khăn cũng không đơn giản, thấy cô ta giãy giụa, Dự Ninh liền dùng chân, đập một phát vào bắp chân cô nàng, để cô ta quỳ một chân trên nền đất.

"Dương Ninh, cô điên rồi!" Cảm thấy nhiều ánh nhìn xung quanh đang hướng về phía này, hơn nữa đa phần đều là những khuôn mặt mà cô không hề

quen biết, Dương Nguyễn cảm thấy nóng hết cả lên.” Đồ điên, mau buông tôi ra.”

"Mau buông ra giám đốc Dương." Nhân viên trong công ty thấy rõ người bị hành hung là ai, lập tức chạy ra giúp đỡ.

Dụ Ninh đùa cợt cười một tiếng, hất tay ném cô ta lên mặt đất.

"Cô xem, cô vừa tỏ ra yếu đuối, chắc chắn sẽ có vô số người trong công ty đồng tình, tôi biết cô muốn vậy, không cần cảm ơn tôi."

Dụ Ninh nói vậy, Dương Nguyễn lập tức không nhịn được, nước mắt vỡ òa chảy ra." dương Ninh, người điên này!"

"Đây là thế nào?" Dương An tách đám đông, về mặt mờ mịt nhìn Dụ Ninh và Dương Nguyễn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Văn phòng yên tĩnh đến mức một chiếc kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Ánh mắt Dụ Ninh quét qua bóng lưng Dương phụ thẳng tắp hướng về phía cửa sổ, con người đang đưa, mấy ngày nay đã có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày nay có quá nhiều thứ phát sinh, hơn nữa, việc này nối tiếp việc kia, khiến bước đi của cô cũng bị rối loạn, vốn dĩ, dự định của cô là, Tổng Diễ đã bị xoá sạch trí nhớ nên sẽ không còn tình cảm với cô nữa, cô chỉ cần làm thế nào để khiến nam chính và Dương Nguyễn không có cơ hội tiếp xúc với nhau quá nhiều là được, về phần nữ chính, bởi vì trong nhiệm vụ không bắt buộc phải đáp trả lại người này, cô cũng không có ý định gây mâu thuẫn với cô ta, không như nguyên chủ, lúc nào cũng chỉ đầu mẩu chăm chăm vào nữ chính, cũng không đi kết thân, cứ coi nhau là người xa lạ đi. Không ngờ, quan hệ giữa hai người lại xung đột bởi tổng diễn.

Lại nói đến việc Tổng Diễ thay đổi, Dụ Ninh tin chắc chuyện này là do hệ thống đùa bỡn cô, nếu không, tên kia hận người sở hữu gương mặt này đến thấu xương, mà mấy lần gặp nhau, họ đều tan cuộc trong không vui, làm sao anh ta có thể dùng thời gian vài ngày để nảy sinh hứng thú với cô, mặc dù không hài lòng với điều này, nhưng chuyện nâng cao tình cảm đã không cần phải lo lắng nữa rồi, với cả, khi nhìn đáng về thân kinh của anh, chẳng cần cô đi dụ dỗ, cũng chẳng cần làm cái gì, chắc rằng tình cảm cũng cứ thế tăng lên thôi.

Bây giờ, vấn đề phải đối mặt là chuyện với Dương Nguyễn, nhiệm vụ đầu tiên chính là rửa sạch vết bẩn cho nguyên chủ, cô còn đng nghĩ chưa đến lúc khiến hình ảnh nguyên chủ thay đổi trong mắt mọi người, trước hết cứ làm lạnh mối quan hệ giữa cô và Dương Nguyễn, sau đó đi làm việc trong công ty đều đặn một thời gian, tham gia mấy bữa tiệc, một thời gian sau, những lời đồn kia cũng sẽ tự động tan thành mây khói thôi.

Nhưng bởi sự bất cẩn của cô mà xuất hiện một vài sự kiện trước cửa công ty, đoán chừng, lần này, cô hay Dương Nguyễn, chỉ một người có thể mang tiếng lành rồi đi.

Người đầu tiên không chịu nổi bầu không khí tĩnh lặng này là Dương An, anh mở miệng nói với Dương phụ:" Ba, ba để hai người đứng đó cũng không giải quyết được vấn đề gì, có chuyện hiểu lầm thì để họ nói là được rồi."

"Đúng vậy, nói ra." Dương An vừa mới nói xong, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra, Chu Lan đi nhanh đến bên cạnh Dương Nguyễn: "Nguyễn Nguyễn không sao chứ, mẹ nghe mấy nhân viên nói con bị đánh, đừng sợ, cứ nói hết ra, mẹ làm chủ cho con."

Dương An bước nhanh đóng cửa phòng lại, ngăn cách những ánh mắt tò mò từ bên ngoài.

Thấy Chu Lan xuất hiện, cuối cùng Dương Nguyễn cũng không chịu được nữa, rơi lệ, nhào lên người Chu Lan khóc thút thút, tiếng mẹ kêu ngàn ngạt, khiến người nghe cũng cảm thấy chua xót trong lòng.

Nhưng Dương An cũng không cảm thấy Dương Nguyễn đáng thương, có thể là bởi vì là trước kia, những lời em ấy nói với anh đã khiến trái tim anh quá đau đớn, cũng có thể là bởi người đang đứng thẳng tắp bên cạnh em ấy – Dương Ninh.

Em gái ruột của anh đang cô đơn đứng đó, mặc dù nét mặt không để lộ một tia yếu ớt, nhưng anh vẫn cảm thấy đau lòng.

Đau cho Dụ Ninh, lại nhìn một bức tranh tình cảm mẹ con ở bên cạnh, Dương An thấy thật chói mắt, mấy ngày nay sống chung với Dụ Ninh, anh đã sớm nhận thấy được sự thay đổi của em ấy, dường như biến thành một người hoàn toàn khác, cho nên, dù chưa biết chuyện này đầu đuôi ra sao, anh vẫn quyết định đứng về phía Dụ Ninh." Ninh Ninh, em nói xem chuyện này là thế nào?"

Đột nhiên bị gọi tên, Dụ Ninh ngừng dòng suy nghĩ:" Cô ta mắng tôi.tôi đánh cô ta."

Không đợi Dụ Ninh giải thích cặn kẽ, Chu Lan liền gào lên:"Đủ rồi đủ rồi đủ rồi! cuối cùng thì cô muốn biến nhà họ Dương thành cái dạng gì nữa, bình thường bắt nạt Nguyễn Nguyễn đã quá đủ rồi, bây giờ vì trả thù em gái còn đi quan hệ không rõ ràng, ở cùng một chỗ với bạn trai nó nữa, sao cô có thể

trở thành người không biết xấu hổ như vậy!”

Âm thanh rít gào vang vọng, cả phòng tĩnh lặng, tiếng khóc của Dương Nguyên cũng nhỏ đi rất nhiều, mà ở đây, người bình tĩnh nhất, dường như cũng chỉ có Dự Ninh.

Ánh mắt Dự Ninh chuyển qua phía Dương Nguyên:” Tổng Diễnlà bạn trai của cô?”

Giọng nói không mang theo bất cứ cảm xúc, nhưng loại câu hỏi bình dị này lại khiến Dương Nguyên luống cuống, cô ta kéo quần áo Chu Lan:” Mẹ, con có bao giờ nói Tổng tiên sinh là bạn trai của mình đâu.”

Bởi vì không khí trong xe quá lúng túng nên cô có nhả vài tin oán trách với Chu Lan, nhưng chỉ nói Tổng Diễntừng giúp cô, dường như có tình cảm với cô, chứ không như Chu Lan nói, Tổng Diễnlà bạn trai của mình.

Việc oán giận này vốn có tính nghiêng lệch, đọc được tin nhắn, Chu Lan chỉ hiểu rằng, Dương Ninh qua đêm ở nhà bạn trai Dương Nguyên, hơn nữa, quan hệ giữa hai người còn không cạn.

Thấy mình hiểu lầm, Chu Lan cũng không có nửa điểm chột dạ, ”Không phải bạn trai Nguyễn Nguyễn thì cũng là người trong lòng của nó, cô tranh giành đàn ông với em gái thì còn ra cái thể loại chi nữa!”

Dự Ninh nhếch miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai, bỗng cảm thấy bệnh thần kinh của Tổng Diễncũng là một chuyện tốt, bởi vì như thế, cô mới có thể không chút kiêng dè nói dối:” Tôi có chia koas nhà anh ta, tôi và anh ta cùng nhau nuôi một con chó, anh ta thích tôi, mà tôi cũng không ghét anh ấy, tôi và anh ta đang trong giai đoạn tìm hiểu, xin hỏi bà Dương, cũng bởi con gái bà thích bạn trai của tôi mà tôi muốn hai tay dâng ra sao?” nói xong, Dự Ninh ngừng lại một chút, ánh mắt đùa giỡn hướng về phía Dương Nguyên:” Kể cả tôi có đồng ý thì Tổng Diễncũng chưa chắc đã thích Dương tiểu thư. Cô chịu đủ sự lạnh nhạt ở trên xe mà còn không hiểu sao, không hiểu anh ta có tình cảm với mình không? Như vậy có cần bây giờ tôi gọi cho anh ấy, hỏi giúp cô không?”

Sắc mặt Dương Nguyên trắng bệch, cô không thể nào tin, người ngày đó bày tỏ sự chán ghét đối với Dương Ninh lại có ngày đi cùng nhau, lại còn thích người trước mặt, lần ấy, rõ ràng anh ta đã thấy Dương Ninh cố tình nâng cốc nước đổ lên váy cô, hơn nữa còn chạy ra giúp cô, sao Tổng Diễncó thể thích Dương Ninh, nhất định là cô ta đã sử dụng thủ đoạn nào đó lừa tổng diễ, mới có chuyện sáng nay.

”Gọi điện thoại! Bây giờ cô liền gọi luôn đi, tôi muốn chính tai nghe thấy Tổng Diễnnói anh ấy thích cô!” Dương Nguyên đột nhiên nhảy ra khỏi vòng ôm của Chu Lan:” Dương Ninh, có bản lĩnh thì cô gọi ngay đi, tôi nhất định sẽ phơi bày khuôn mặt thật của cô trước mặt Tổng tiên sinh.”

Dương An vuốt cổ, không ngờ họ lại nháo lên chi vì một người đàn ông, từ tình hình tối hôm qua, dù cho mắt mù, anh cũng có thể nhận rat ham muốn chiếm hữu của người đàn ông tên Tổng Diễnkia đối với tiểu Ninh, huống hồ anh không hề mù, tất nhiên có thể thấy rõ trái tim của tên kia, cái người họ Tổng đó, thích Ninh Ninh, thích đến mức có chút điên rồ.

Dĩ nhiên cũng có khả năng là tên này vừa thích Dự Ninh vừa mập mờ không rõ với Dương Nguyên, mặc dù nhìn qua thì không phải người như vậy, nhưng tất cả đều có ngộ nhỡ, cho nên, Dương An cũng tán thành việc Dự Ninh gọi điện thoại, nói không chừng chuyện này có thể cứu vớt tình trạng hiện tại của hai người em gái anh.

Dương Nguyên nói khiến Dự Ninh có chút ngoài ý muốn, còn tưởng rằng vụ trên xe cũng đủ rồi, không ngờ cô ta muốn cô gọi điện thật, sớm biết như thế này, cô chẳng lạnh miệng làm gì, nếu Tổng Diễnphù nhận thì làm sao bây giờ?

Thấy những người còn lại không ngăn cản, Dương An còn mang vẻ mặt hưng phấn nhìn sang, Dự Ninh âm thầm trợn trắng mắt.

Mặc dù nội tâm giãy giụa, nhưng nét mặt Dương Ninh vẫn vô cùng trấn định tự nhiên, lấy di động gọi cho số điện thoại mà anh ta cố gắng ép cô lưu lại, sau đó mở loa.

Điện thoại vang lên hai tiếng, đầu dây bên kia liền tiếp điện.

”Tôi thật vui, em chủ động gọi cho tôi.”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, còn mang theo một tia vui vẻ thật dễ để phát hiện ra khiến sắc mặt Dương Nguyên trắng bệch.

Dự Ninh nhìn cô ta một cái, nói một câu:” Anh yêu tôi sao?”

Đầu dây bên kia, Tổng Diễntrầm mặc một hồi, sau lưng Dự Ninh toát ra mồ hôi lạnh, bên kia mới truyền đến thanh âm:” Bây giờ tôi đi tìm em.”

”Tìm tôi ý là thích hay không?” Dự Ninh cố gắng dùng giọng nói trấn định hỏi.

Tổng Diễnkhe cười mấy tiếng, ”Đương nhiên là thích, tôi muốn nhìn thấy em để tự mình nói ra câu này, không ngờ em lại nóng nảy như vậy.”

Nói đến chuyện nóng lòng, rõ ràng trong giọng nói bình tĩnh của Tổng Diễncòn mang theo một tia vội vàng, ”Mặc dù không biết tại sao em lại bỗng dưng thông suốt nhưng điều này khiến tôi cảm thấy hết sức vinh hạnh.”

Trái tim thờ phào nhẹ nhõm, Dự Ninh quyết định sẽ chăm sóc tiểu Bố thay anh ta trong vòng một tuần.

"Tổng Tổng, anh đi đâu vậy? đang chuẩn bị đến sân bay rồi." bên kia truyền đến giọng trợ lý.

"Không đi." Tổng Diễn dứt khoát trả lời.

"Chuyện làm ăn làm thế nào a!?..."

Dụ Ninh đưa di động đến trước mặt Dương Nguyên:" Cô còn muốn nói gì không?"

"Ninh Ninh?" Tổng Diễn nghi ngờ kêu một tiếng, hình như đã nhận ra sự khác thường, có chút huyền ảo, cô đang chứng minh cái gì với người nào sao?

Nghe Tổng Diễn nói những lời đó, trái tim Dương Nguyên giống như bị khoét một khối, đặc biệt là nghe anh buông tha chuyện làm ăn chỉ vì người trước mặt, hơn nữa, giọng nói thật vui vẻ, nước mắt rơi xuống như mưa, thấy Dương Ninh đưa điện thoại cho mình, Dương Nguyên cắn răng tiếp nhận.

Tổng Diễn mơ hồ nghe được tiếng khóc, thế nhưng, khi xác định đó không phải âm giọng của tiểu Ninh nhà anh, cũng không gấp gáp:" Ai vậy?"

Dương Nguyên khóc thút thít mấy tiếng, "Tổng tiên sinh, tôi thật sự vô cùng cảm tạ anh vì mấy ngày trước đã giúp tôi."

"Dương Nguyên?" Thanh âm có chút không hiểu, không hiểu sao Dụ Ninh lại để người này nghe cuộc đối thoại giữa anh và cô.

"Tổng tiên sinh, vừa nãy anh nói anh thích Dương Ninh, đó là thật sao?"

Tổng Diễn trầm mặc một hồi lâu, âm thanh cũng khôi phục về trạng thái bình tĩnh ngày thường, âm tuyến hơi lạnh mang theo một tia tức giận ít người có thể phát giác:" Đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Dương Ninh, nói hai người..... Ô....." Dương Nguyên không nhịn được hung hăng khóc thút thít một tiếng, "Cô ta nói hai người đang kết giao, tôi không.....tôi không tin, nên muốn cô ấy chứng minh cho tôi thấy....."

Nước mắt Dương Nguyên dính đầy màn hình điện thoại Dụ Ninh, khiến thanh âm truyền ra từ loa cũng trở nên mơ hồ.

Dù cho có giống ân nhân cứu mạng kiếp trước thì đó cũng không phải cùng một người, Tổng Diễn không đem hận thù của mình đối với Lâm thị đặt lên người Dụ Ninh, tất nhiên cũng sẽ không đem chút ách này đối với em gái Lâm thị truyền đến người Dương Nguyên.

Cho nên anh không bị tiếng khóc kia ảnh hưởng chút nào, giọng nói bình tĩnh như lúc ban đầu:" Tại sao em ấy lại muốn chứng minh với cô chuyện này, cô trêu chọc em ấy?" nếu không, sao em ấy có thể lựa chọn gây dựng quan hệ với anh.

Sự tức giận trong lời nói, Chu Lan có thể thấy rõ ràng, bà dùng sức ôm lấy đứa con gái bé bỏng đang run rẩy của mình.

Dụ Ninh giành lấy điện thoại di động, "Đừng tới đây, đi công tác cho tốt, tôi sẽ giúp anh chăm sóc tiểu Bố."

Nói xong cũng cúp điện thoại: "Dương tiểu thư, bây giờ đã giải quyết chuyện của cô xong, còn chuyện của tôi thì sao?"

"Nguyễn nguyên đã thành ra như thế này, cô còn muốn làm gì?" Chu Lan thét lên một tiếng, chắn Dương Nguyên ra sau lưng:" Cô đánh người cô còn có lý, vẫn cố tình dây dưa không bỏ là sao?"

Về mặt không biểu cảm đột nhiên toát ra một nụ cười tủm tỉm, Dụ Ninh vui vẻ:" A, hay lắm!"

"Không phải muốn giải thích hiểu lầm sao? Tất nhiên phải nói rõ lý do tôi đánh cô ta rồi, nếu không, chuyện này tôi đã giúp cô ta giải đáp câu chuyện của cô ta, nhưng tôi thì không sao, con người tôi vốn dĩ ích kỷ hẹp hòi lại ác độc, sao có thể chịu loại giao dịch lỗ vốn này chứ."

"Cô đúng là một người đàn bà chanh chua!" Chu Lan hung hăng trợn mắt nhìn Dụ Ninh một cái, kéo Dương Nguyên đi:" Nguyễn Nguyên, chúng ta đi!"

Nhất mắt, kéo Dương Nguyên, "Nguyễn nguyên, chúng ta đi!"

"Giải thích xong hiểu lầm đã." Dương phụ vẫn trầm mặc từ đó đến giờ đột nhiên mở miệng, trải qua chuyện vừa rồi, nếp nhăn trên mặt ông dường như lại nhiều thêm vài cái:" Tôi gọi hai chị em nó đến đây để dứt khoát mọi chuyện, Ninh Ninh nói rất đúng, không thể để mình nó giải thích câu chuyện, Nguyễn Nguyên cũng nói gì đi."

Chu Lan cảm giác Dương Nguyên run rẩy hơn, biết lần này có thể con mình đuối lý, cũng không có quan tâm ngụ ý của chồng, đi về phía trước, nắm lấy tay cầm cửa.

Đúng lúc này, Dụ Ninh đột nhiên mở miệng, "Dương tiểu thư nói tôi lớn lên ở nơi đó, không biết là muốn ám chỉ chỗ nào vậy?"

Thanh âm không lớn nhưng cũng khiến người bên ngoài chú ý, vừa lúc Chu Lan mở cửa, âm thanh liền xông ra ngoài.

Đôi tay đột nhiên vô lực, về mặt Chu Lan không thể tin tưởng, không thể tin đứa con gái mình nuôi lớn bao năm nay sẽ nói ra những lời như vậy, kéo Dương Nguyên ra khỏi lồng ngực:" Con thật sự nói thế sao?"

Dương Nguyên khóc không thành tiếng, không dám đối mặt với ánh mắt của Chu Lan, cô biết, sở dĩ Chu Lan không tốt với Dương Ninh là vì không thể

tiếp thụ nỗi sợ thật, rằng con ruột và chịu khổ nhiều như thế, nếu có người nhắc đến quá khứ của Dương Ninh, tổn thương không chỉ có một mình cô ta, mà chính bà cũng cảm thấy vết sẹo của bản thân bị moi vạch ra vậy.

"Con..... con..... Lúc ấy quá..... Tức giận, con nói lung tung....."

"Em bị đánh là đáng." Dương An đột nhiên lạnh giọng nói: "Dương Nguyên, soa em có thể ích kỉ như vậy, lúc đó anh nói chuyện với em không mong em thay đổi, chỉ mong em có thể nhận ra được một vài vấn đề, không ngờ, em không chỉ không tự ý thức được, mà càng trở nên tệ hại hơn."

"Làm sao anh có thể nói thế?" Dương Nguyên tròn to mắt, cặp mắt bốc lửa nhìn Dương An: "Anh dám nói anh không thiên vị sao? Chẳng lẽ cô ấy chưa từng nỡ tôi là trẻ con nhí được thu nuôi, tại sao cô ta có thể nói, tôi thì lại không, anh vốn thiên vị, anh và baba đều như thế, nếu hôm nay cô ấy nói tôi, các người nhất định sẽ ngừng lại....."

"Đủ rồi!" Dương An rống lên một câu, "Em ruột tôi chịu nhiều đau khổ như thế, tôi thiên vị thì đã làm sao! Cô hưởng thụ tình cảm, sự yêu thương của chúng tôi bao nhiêu năm, Ninh ninh thì không có gì cả, hơn nữa, cô còn có một người mẹ thiên vị, thiên vị một cách quá đáng, thiên vị đến tận cùng, đã đến mức đó, cô còn không hài lòng cái gì, Dương gia là nhà cô sao? Ninh Ninh cũng đã dời khỏi nhà, cô còn muốn em ấy sao nữa, đuổi ra khỏi công ty thì mới tính là không thiên vị sao? Tôi thật sự cảm thấy bản thân quá ngu khi lo lắng tâm tình của cô khi đón em gái về nhà, nếu không, em gái tôi cũng đã không trở nên cực đoan như vậy."

Dương Nguyên vẫn luôn nói Dương An thiên vị, nhưng thấy anh chính miệng thừa nhận, sự khó chịu không thể đè nén, cũng bởi vì Dụ Ninh, cũng bởi vì đứa em gái ruột này, mà người anh trai yêu thương cô mười năm năm đã bỏ cô mà đi.

"Máu mủ quan trọng vậy sao? Người bên cạnh anh bao nhiêu năm qua là tôi không phải là cô ta, người anh một mực quan tâm bao năm qua cũng là tôi, đừng nói như thế tôi chiếm lấy mọi thứ của cô ta, rõ ràng tôi mới là người vô tội nhất, tôi cũng không cầu xin mấy người thu dưỡng mình, là mấy người thu dưỡng tôi nhưng sau khi nhận lại được con ruột liền từ bỏ tôi, nếu biết có một ngày như thế, tôi nhất định sẽ không đến nhà họ Dương!"

Dương Nguyên khàn cả giọng gào xon, quay người bỏ chạy ra khỏi phòng làm việc, Chu Lan cũng không đuổi theo, đứng tại chỗ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhìn về phía Dụ Ninh, ánh mắt và giọng nói cũng lạnh lẽo đến cực hạn, "Tại sao cô không chết ở bên ngoài."

"Mẹ!" Dương An rống lên một tiếng.

"Có thể là do bà sinh ra tôi, mạng quá cứng." Dụ Ninh cười khẽ một tiếng, ánh mắt tràn đầy ác ý: "Bị bà đánh mất, hơn mười năm sau còn có thể quay trở lại cái nhà này, bà Dương, con gái bà đúng là phúc lớn mạng lớn."

Ắc mặt Chu Lan xanh mét, nhìn gương mặt giống bản thân đến mấy phần kia, bỗng cảm giác đầu óc giật lên, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê.

"Mẹ!" Dương An thấy thế, lập tức chạy tới ôm lấy Chu Lan, Dụ Ninh đứng bên cạnh lại lùi ra một bước, hoàn toàn tỏ thái độ không liên quan.

Dương Phụ thấy thế, thở dài một cái, cũng chẳng còn hơi sức nói thêm bất cứ điều gì, chri nhanh chóng gọi điện cho cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Sau khi xe cứu thương đến nơi, Dụ Ninh cũng không định đi lên, Dương phụ nhìn cô một cái: "Nếu đã không coi con là người một nhà thì cũng không thể đưa ra chỉ trích nặng nề với con." Nói xong lại thở dài một hơi: "Đừng trách mẹ con....."

"Tôi không trách bất kể một ai." Dụ Ninh cắt đứt lời Dương Phụ: "Nguwofi sẽ oán trách bà Dương đã chết rồi."

Dương Phụ ngẩn người, "Cuối cùng con cũng nguyện ý nói chuyện với ba sao?"

"Đề tài bình thường, tôi tất nhiên nguyện ý." Dụ Ninh cười trả lời.

Mặc dù là cười, thế nhưng nụ cười lại xa cách đáng sợ, Dương Phụ đột nhiên phát hiện, đã rất lâu rồi chưa nghe cô nói tiếng ba, trái tim khó chịu, há miệng muốn nói gì, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, chu lan không muốn đối mặt với sự thật, ông cũng có một chsut giống như vậy, như những gì dương an đã nói, bọn họ bỏ rơi dương ninh nên bây giờ con bé mới cực đoan như vậy, nếu lúc ấy ông có thể đối mặt với đứa con làm mất lâu ngày mới tìm lại được này thì đã không có nhiều chuyện phải lo như vậy, có phải khi đó, tất cả mọi thứ sẽ tốt hơn không.

Cuối cùng, Dương Phụ vẫn không nói gì, trầm mặc lên xe cứu thương.

Dương An và Dương Phụ đi rồi, Dụ Ninh yên tĩnh một hồi, liền nghe thấy tiếp tân báo có người tìm mình.

Đi xuống nhìn xem, quả nhiên là Tống Diễn.

Khuôn mặt người đàn ông mang theo sự sắc bén, một thân tây trang màu đen được cắt may vừa vặn làm nổi bật lên khí thế của anh, ba chữ khó tiếp cận như thể đã nổi rõ trên gương mặt ấy.

Thế nhưng dù cho có như vậy thì người này vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt, không ít thiếu nữ cả gan đi qua trước mắt anh, lúc Dự Ninh đi ra nhìn thấy một màn như vậy, nhú nhú mày, nếu mấy người này biết, sau khi ở bên tên này sẽ phải ăn một đồng cà rốt mỗi ngày, không biết có quyết tâm tiến tới như vậy không nữa.

Khi Dự Ninh vừa bước ra khỏi thang máy, Tống Diễm liền thấy cô, nhìn về mặt thiếu nữ không có gì bất thường, trái tim hơi buông lỏng.” Có sao không?”

Nhân vật nữ chính xuất hiện khiến không ít người đang vây quanh anh cần chột hàm răng, kẻ định quá mạnh, tất cả đành đều dần giải tán.

”Không phải đã nói đừng đến sao?”

”Tôi không yên lòng.” Tống Diễm giơ tay lên kẹp mấy sợi tóc của cô ra sau tai.” Chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Về mặt anh thật nghiêm túc, Dự Ninh liếc một cái, khẽ gật đầu.” Ok.”

.....

Phong cảnh chung quanh ngày càng hoang vu, Dự Ninh có chút nghi ngờ, Tống Diễm định lừa bán cô hả.” Đi đâu đây?”

”Tôi chọn bừa hướng.” Về mặt tự nhiên, không hề hay biết bản thân khi nói ra câu đó không có chút độ tin cậy nào.

”Chớ lái lên trên một chút rồi chúng ta ở đây nói chuyện.”

Tống Diễm nghe lời dừng xe lại, Dự Ninh qạ cửa kính xuống, gió nhẹ thổi vào, một chòm tóc phát phơ, tâm trạng cũng lặng đi thật nhiều.

”Có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Một lát sau, Tống Diễm mở miệng trước.

Dự Ninh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, ”Anh thích Dương nguyên không?”

Thái độ không giống như đang ghen tị, thậm chí một chút câu kinh cũng không, Tống Diễm hí hí mắt, cô luôn có cách để anh phải cảm thấy khó chịu.

”Là chuyện gì khiến em có cái suy nghĩ ấy.” Tống Diễm hỏi ngược lại.

”Anh biết rồi tôi ghét cô ta, còn để cô ta lên xe.”

Ánh mắt toát ra nét kinh ngạc.” Xin lỗi, tôi chỉ nghĩ hai người đang nháo loạn giận đối nhau.”

Dự Ninh liếc một cái, ”Anh cảm thấy vậy thật sao? Nói xem, tại sao bỗng nhiên thích tôi.”

Người đối diện thật xinh đẹp, nhưng không phải là anh chưa thấy người phụ nữ đẹp hơn thế bao giờ, nhưng thật kì lạ là thiếu nữ lại có khả năng mê hoặc anh, khiến anh cảm thấy cô ấy chỗ nào cũng tuyệt vời.

Tống Diễm chưa bao giờ tin có chuyện vừa thấy đã yêu, nhưng khi gặp được mới biết, thật sự có thứ tình cảm như thế, khiến anh, khi nhìn thấy người đó, ánh mắt đầu tiên thôi, trái tim đã dâng lên niềm khát vọng – phải có được người này.

”Tại sao không nói lời nào?” Dự Ninh thấy Tống Diễm lặng yên không nói lời nào, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú hướng về phía này, không nhìn được lác lác tay trước mặt anh.

Tống Diễm bắt lấy tay cô.” Tôi đang nghĩ.” Tống Diễm nắm ngón tay cô xẹt qua hàu kết anh, thẳng xuống dưới.” Đến bao giờ thì em mới để tôi được ngủ cùng em, mặc dù tôi chắc chắn sẽ thích cảm giác ấy, nhưng vẫn muốn có một đáp án về khoảng thời gian chính xác.”

Ngón tay bị Tống Diễm đặt trên bụng anh, cảm giác phần da thịt toả nhiệt dưới lòng bàn tay truyền đến, Dự Ninh nắm chặt tay đấm một phát lên bụng anh, thấy người trước mặt nhú mày lại, cô nụ cười.” muốn biết khi nào thì tôi đánh anh sao?”

Tống Diễm nhin đau, nắm tay cô thật chặt.” tất cả cái gì của em, anh đều muốn biết.”

Dự Ninh đập một chân lên chân anh.” Thật sao? Vậy tất cả thú vui của tôi, anh đều sẽ thoả mãn sao?”

Chân không chút động đậy.” Thế nào cũng được.”

Nếu đã như vậy, Dự Ninh cũng không khách khí, một cái tay khác nhấc lên va vào cằm anh, khiến nơi đó bầm tím còn nặng hơn chỗ hôm trước cô bị.

Toàn bộ quá trình, Tống Diễm không hề phản kháng, chỉ nắm chặt tay cô, trong mắt còn mang theo tia ý cười.

Quả thật giống như một kẻ điên.

Dụ Ninh dừng tay, kéo kéo bàn tay đag bị giữ thật chặt, không rút được.

"Anh muốn làm cái gì?"

Tổng Diễn cười nhẹ, "Con nhỏ, những lời này của em thật khiến người khác phải hiểu sang một chiều hướng khác."

Là bởi vì tư tưởng của anh quá kì quái, cái gì cũng có thể liên hệ đến điều đó. Dụ Ninh tròn mắt trông anh." Buông tôi ra."

Tổng Diễn lắc đầu, "Để anh nắm thêm một lúc."

Đối với một tên mặt dày mày dạn như vậy, cô thật sự không thể nghĩ ra cách nào khác, chỉ đành quay gò má đi không nhìn về phía đó nữa." Không tò mò tại sao Dương Nguyên lại khóc thê thảm như vậy sao?"

"Tôi chỉ quan tâm người phụ nữ của mình có chịu khổ sở hay không mà thôi."

"Tổng tiên sinh, cách nói chuyện của anh với người khác đều sến sảm như vậy sao?"

"Chỉ có với người tôi yêu mới thế."

Dụ Ninh rung mình một cái, phui phui lớp da gà nổi đầy trên người. trừ việc ngày càng thân kinh ra thì nam chính cũng càng ngày càng buồn nôn hơn.

"Đau sao?" đầu ngón tay xẹt qua khoé mắt Dụ Ninh.

"Anh còn không biết có chuyện gì đã xảy ra....." Sao cô phải khổ sở? kẻ địch, một chạy trốn, một ngắt đi, cô mới là người hoàn toàn chiến thắng.

"Tôi đoán, việc khiến em phải gọi cho tôi, hẳn là họ không tin tưởng em. Đừng sợ, cso tôi ở đây." Thanh âm càng ngày càng trầm thấp, như văng vẳng bên tai, Dụ Ninh hốt hoảng, bỗng cảm thấy cả người rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Ừi bực hà tươi mát lượn lờ vấn c vương. Giọng nói chậm chậm vang, âm tuyến như tiếng đàn violon dịu nhẹ dễ nghe, làm người không nhận được trầm mê trong đó, quên đi mọi ý nghĩ trong đầu.

Tay người đàn ông nhẹ nhàng vuốt trên lưng cô:" Tôi sẽ vẫn đi cùng em, dù tất cả đều không tin tưởng em, tôi đều sẽ ở cạnh bên, cùng em."

Hơi thở anh phun lên tai cô, Dụ Ninh chỉ cảm thấy cả người tê dại, bởi vì tay bị anh nắm thật chặt nên thân thể cô xát lên trong vô thức.

Nào ngờ lại chạm phải hai mảnh mềm nhũn, còn chưa kịp nhận ra đó là gì thì lỗ tai đã bị Tổng Diễn hút vào trong miệng.

Giống như gặp được đồ ngon, Tổng Diễn liếm rồi lại hôn, đầu lưỡi phác hoạ nơi đó vô số lần, lại không nỡ nuốt vào trong bụng.

Dụ Ninh cảm giác bản thân biến thành một khối thạch hoa quả, Tổng Diễn hút liếm, cả cơ thể cô như nhũn ra, chỉ biết run lên.

Dụ Ninh hiểu, trạng thái của mình không bình thường, nhưng lại chẳng biết làm cách nào để thoát khỏi tình trạng này, chỉ có thể mặc Tổng Diễn ôm cô, muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

gió mang theo hương cỏ xanh nhẹ chui vào trong xe, dường như chịu ảnh hưởng từ không khí trong xe, không khí có chút ấm áp, Dụ Ninh cảm thấy hơi say, chẳng biết nay là ngày nào tháng nào.

Nhìn về mặt mê mang của cô, ánh mắt Tổng Diễn tối lại, anh nhẹ nhàng hôn lên mí mắt thiếu nữ." Bảo bối, em thích tôi đúng không?"

Dụ Ninh nghiêng đầu, cắn lên cằm anh, để lại một vết máu trên khối bầm tím lúc nãy, như để hả giận, dù cho người thấy mùi ri sất, cô cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Tổng Diễn không ngờ cô lại đột nhiên phản kháng, thế nhưng, cũng chẳng sao cả, cứ mặc cô ấy đi. ngón tay anh vẫn nhẹ nhàng vuốt ve trên sống lưng cô, như đang trấn an một con thú cưng nhỏ.

Dụ Ninh uống máu của anh, há miệng liền đem nước miếng có chứa tơ máu xoa lên cổ áo người đối diện, cũng đem bàn tay đang dao động trên lưng mình kéo xuống." Anh đã làm gì tôi?"

đôi môi đỏ thắm của thiếu nữ còn mang theo vết máu, ánh mắt Tống Diễntái đi. anh vươn ngón tay sờ sờ môi cô, đem chút tơ máu đó đút lại vào miệng cô gái.” Ăn ngon sao?”

Nếu như không cảm giác sai thì tên này chắc chắn là lại phát bệnh, Dụ Ninh né người:” Tôi hỏi anh đã làm gì tôi?”

cảm xúc lo sợ rồi cứ bất động mặc người trước mặt ôm hôn, nếu không phải tên này đã làm gì thì cô cũng không tin bản thân mình sẽ như thế.

”Có thể gọi đó là thuật thôi miên.....” KHoé miệng ông diễn chứa ý cười:” Con thỏ nhỏ, em không thích tôi đến nhường nào thì mới nhanh tỉnh táo như vậy chứ.”

Dụ Ninh không nhìn cặp mắt đen quái dị kia nữa, xem cảm anh:” Đừng gọi tôi là con thỏ nhỏ, nếu tôi không tỉnh táo lại, anh sẽ làm gì?”

Tống Diễnthành thực trả lời chỉ để người ta muốn đánh anh:” Cho em lời ám thị chỉ yêu anh cả đời này.”

Một giây sau, Dụ Ninh liền đẩy cửa xe đi ra ngoài:” Tống diễn, anh thật quá đáng sợ.”

Tống Diễnnhẹ nhàng cười hai tiếng, không xuống xe đuổi theo, anh cũng cảm thấy mình diễn rồi, rõ ràng đã tự dặn lòng rằng cô và Lâm thị không phải một người, nhưng không thể nào đối xử bình thường với cô, trong đầu luôn có một ý nghĩ thoáng quá, rằng cô sẽ phản bội, bây giờ nghĩ lại anh còn cảm thấy bản thân thật xa lạ, thật kinh khủng, dùng phương pháp này để khiến người phụ nữ anh yêu không thể rời bỏ mình, có lẽ, anh đã điên thật rồi.

Nơi này không quá vắng vẻ, chẳng bao lâu sau, Dụ Ninh đã bắt được xe trở về, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía chiếc xe vẫn không hề nhúc nhích kia, Dụ Ninh tự nhủ, hẳn là tên này sẽ không đuổi theo.

Quả nhiên, Tống Diễnkhi không đuổi theo mà mấy ngày sau dường như còn biến mất, trừ việc chuyển chìa khoá biệt thự và một lá thư cho cô nhờ chăm sóc Tiểu Bố, người này như đã xoá bỏ sự tồn tại của anh ta trong cuộc sống của cô.

Dụ Ninh không biết lái xe, tất nhiên sẽ không đến nhà Tống Diễncầm sóc tiểu Bố, cô đem tiểu Bố mang về căn chung cư cô và Dương Anđang ở, vốn tưởng đến nơi ở mới, tiểu Bố sẽ không quen, không ngờ nó lại thích nơi này, chẳng được mấy ngày đã lăn lộn cùng Dương Anthành một cặp, trừ buổi tối sẽ tìm Dụ Ninh để ngủ cùng, còn bình thường đều dính với Dương Anở cùng một chỗ.

Dương Anvuốt vuốt cằm Tiểu Bố, thấy nó hạnh phúc híp híp mắt, lại cảm thấy chột tốt hơn chủ nhân gấp vạn lần:” Cái tên họ Tống kia chắc đối xử không tốt với tiểu Bố, nếu không, sao chưa đến một tháng, nó đã không còn nhớ đến nhà cũ nữa.”

Dụ Ninh đang xem tài liệu, nghe vậy liếc mắt nhìn Tiểu Bố, thấy tháng này nó không ốm đi mà còn mập thêm một vòng, gật đầu tán thành.

”Anh nói này Ninh Ninh, sau này cứ để tiểu Bố ở bên này đi! đừng trả cho tống diễn, tiểu Bố ở bên tên đó, đoán chừng mỗi ngày phải đối mặt với vẻ mặt âm trầm của anh ta, cơm cũng không nuốt được.”

”Tính sau đi.” Dụ Ninh tùy ý trả lời:” Giúp tôi nhìn xem chỗ này có nghĩa là gì?”

Dương Anđến gần khẽ liếc mắt một cái, thấy nội dung liền tỏ vẻ hơi kinh ngạc:”Bây giờ Ngô bí thư để em xử lí những thứ khó như thế này rồi?”

Ngày đó, sau vụ náo loạn với Dương Nguyên, công ty có rất nhiều ý kiến trái chiều, có người nói Dụ Ninh không tốt, tất nhiên cũng có người đồng tình với cô, mà những lời dương nguyên nói, sau khi được truyền ra ngoài, người nghe đồn bầy đồn bạ, cuối cùng, đến cả danh tiếng tốt đẹp cô ta xây dựng bấy lâu nay cũng bị ảnh hưởng, đối với vấn đề này, dương nguyên lựa chọn im lặng, từ chức giám đốc, cũng chưa từng trở lại nhà họ Dương. Dưới tình huống đó, Dương phụ gọi luật sư định di chúc, đem tài sản của ông chia làm mấy phần, Dụ Ninh chiếm phần lớn nhất, có thể nói, nếu Dương phụ không có thay đổi gì nữa thì cái công ty này, về căn bản đã thuộc về Dụ Ninh.

Vì thế, dù trong công ty có không ít người không thích Dụ Ninh nhưng lo ngại tương lai cô sẽ là bà chủ lớn của công ty nên ngoài mặt cũng không dám biểu lộ sự bất mãn.

Theo lý thuyết, xảy ra một đồng chuyện như thế thì tháng này Dụ Ninh phải được thả lỏng mới đúng, thế nhưng Ngô bí thư sao có thể dễ yên cho cô được, một câu:” Nhận được càng nhiều trách nhiệm càng lớn.” liền tăng lượng công việc lên gấp đôi, độ khó cũng dâng cao.

”Ninh Ninh à?” Giải thích xong vấn đề, Dương Anvà tiểu Bố lại lăn vào thành một khối, bỗng nhiên đột nhiên kêu cô.

Bình thường, cái nét mặt này, Dương Anchẳng cần mở miệng, Dụ Ninh cũng biết anh chắc chắn chuẩn bị khuyên mình về lại nhà, thế nhưng, có lẽ việc hôm nay không quá khó, cô cũng không cần thức đêm nữa, nên tâm tình không tệ, Dụ Ninh tiếp lời:” Chuyện gì?”

Về mặt Dương Anđầy nét chán chờ:” Em muốn về thăm nhà một chút không?”

Dụ Ninh cười như không cười nhìn anh một cái, ”Muốn nói thật hay nói dối.”

”Có lẽ là mẹ đến thời kì mãn kinh.” Nghiêm túc:” Tính tính, rất có thể mẹ đang trong thời kì mãn kinh, những lời nói với em cũng là do chứng mãn kinh phát tác, em đừng để trong lòng, baba nói dạo gần đây mẹ đã ổn định hơn nhiều,.....”

”Bất kể nói thật hay giả thì tôi đều không muốn đi.” Dụ Ninh dứt khoát cự tuyệt:”Kể cả bà ấy có đến kì thì cũng liên quan gì đến tôi, chẳng qua, nếu

Dương tổng muốn tìm tôi nói chuyện thì lúc nào tôi cũng rảnh.”

Gọi baba của mình là Dương tổng, có lẽ, cô là người duy nhất từ xưa đến nay làm việc này:”Em muốn nói gì với ba?”

”Chuyện cổ phần.” Dụ Ninh day day huyết thái dương, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ chứ không phải đến đây để động não, bị Ngô bí thư huấn luyện một thời gian, phòng chừng đầu óc cô sắp nổ tung, Ngô bí thư còn đề nghị Dương phụ cho cô đi du học, tha cô đi, cô hoàn toàn không hứng thú với việc này được không.”

Đôi tay sờ sờ phần đệm lót của tiểu Bồ hơi dừng lại.” Ba, ông ấy chỉ muốn bồi thường em.”

”Tôi không cần loại bồi thường này.” Dụ Ninh sửa sang lại tài liệu.” Hơn nữa, anh cảm thấy ngày ngày tôi khổ cực như vậy, tôi sẽ vui về sao?”

Mấy ngày nay, mặc dù không thấy cô tức giận nhưng cũng cảm nhận được em gái chán ghét công việc, Dương Ancung không muốn biến em thành nữ cường nhân (người phụ nữ mạnh mẽ, người của công việc, tự lập,...), suy tư một chút, em gái ở ở nhà nuông chiều là được, công việc, tùy tiện qua loa là được, điều em ấy quan tâm đáng ra phải là nhãn hiệu nào mới ra Style mới, chứ không phải là quan sát hoạt động của công ty.

”Anh về sẽ nói với ba.” Cảm xúc của Dụ Ninh bây giờ đã quá thiếu thốn, nếu thật sự trở thành nữ cường nhân, đoán chừng, cả ngày không cười nổi một cái, luôn treo vẻ mặt lạnh lẽo trước mặt mắt.

Nghĩ đến điểm này, giọng nói cso chút kích động, xem điệu bộ kia, hẳn là anh chỉ muốn chạy nhanh về nhà tìm Dương phụ.

Dụ Ninh lướt qua bóng đêm đang dần hạ xuống.” Cũng đến giờ này rồi, anh còn muốn kéo Dương tổng rời giường sao?”

Dương Annhin lướt qua đồng hồ báo thức, xin lỗi cười, ha ha hai tiếng, ”Mai anh lại đi cùng được.”

Dụ Ninh gật đầu, ”Ngày mai ngành của anh cso tiệc, chắc sẽ về trễ chút, anh đem theo tiểu Bồ luôn đi.”

Đối với vấn đề tiệc tùng, Dụ Ninh luôn muốn trốn tránh, nhưng hôm qua đã bị Ngô bí thư mắng một trận, bảo cô muốn quản lý tốt công ty thì chuyện thứ nhất chính là phải hoà nhập, sau đó liền gi tên cô vào danh sách tham gia, mặc dù không muốn quản lý công ty nhưng nếu ông ấy đã ghi tên, còn xoá bỏ lịch trình làm thêm giờ vào ngày mai của cô, cô cũng sẽ không ngại lãng phí mấy tiếng đồng hồ cho hoạt động này.

Nghe chuyện, ánh mắt Dương An sáng ngời, sau khi thay đổi, thật sự Dương Ninh của anh sống quá khép kín, hoàn toàn không giống một cô gái nhỏ.” Em cứ chơi đi, về trễ cũng không sao, nhưng nhớ là đàn ông không ai tốt cả, nếu có người tiếp cận thì đừng để ý người đó nghe chưa?”

Em gái anh quá xinh đẹp, thật khiến anh lo lắng.

Dụ Ninh cười khẽ một tiếng, có lẽ người trước mắt đã quên mất đi giới tính của mình.” Ok.”

.....

Đến ngày hôm sau, quả thật bị Dương An đoán đúng, em gái anh rất được chào đón.

Quy trình tổ chức, đầu tiên là ăn một chút gì đó, sau đó mọi người dời địa bàn đến hộp đêm, Dụ Ninh nhớ lời Ngô bí thư nói, nếu trước tám giờ mà tự ý rời đi sẽ tăng lương công việc lên gấp đôi, vì thế quyết định đi theo đám người này.

Mở một phòng riêng, không ít người liền cởi áo khoác trượt vào sàn nhảy, những người còn lại đều cảm xúc xác chơi hoặc ca hát, một nhân viên tán gẫu đôi câu với Dụ Ninh, phát hiện quá chán liền len lén chạy sang bên hát hò.

Chỗ Dụ Ninh ngồi như khu vực chân không, ngăn cách tất cả không khí náo nhiệt bên ngoài.

Có thể là bởi vì uống mấy ly rượu, gan mấy người dần lớn lên, cảm xúc xác chạy đến bên Dụ Ninh, còn mời cô tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

”Tiểu Ninh, cô có biết chơi xúc xắc không?” Một người đàn ông trong nhóm cười nói.

Dụ Ninh quét mắt nhìn anh ta một cái, dáng dấp có vài phần quen thuộc, thế nhưng cũng chỉ giúp cô biết người này có làm trong công ty mình mà thôi, cũng không biết từ lúc nào cô và anh ta đã thân thiết đến mức độ có thể gọi hai chữ tiểu Ninh rồi.

Đang định đuổi bọn họ sang bàn khác, trong đầu đột nhiên vang lên lời của Ngô bí thư, nếu tàn cuộc mà ông nghe có người nói cô xa cách, khó gần thì

sẽ tăng lượng công việc lên gấp bội, nhieu mầy, Dụ Ninh đáp.” Không biết.”

Hình như sau khi tiến vào cái bí cảnh này, quang sáng của một tu sĩ Nguyên Anh dần biến mất, ở Tu Chân giới, cô vẫn một mình một bóng, kẻ khác kiêng dè tu vi của cô nên cũng không cố ý nhảy nhót trước mặt để cô phải ngột ngạt, nhưng đến đây, cô trở thành một trong những người thường sinh sống tại thời không này, giết người trút giận cũng là một chuyện còn phải đắn đo nhiều.

Thời gian sống trong bí cảnh, tâm trạng cô lên lên xuống xuống có thể còn nhiều hơn hai trăm năm sống tại Tu Chân giới.

Vốn tưởng cô nói không thì người kia sẽ biết ý mà lui, đằng này, anh ta càng cười vui vẻ hơn.” Không sao, tôi có thể dạy cô.”

"Tôi không muốn học." Dụ Ninh trực tiếp trả lời.

Tĩnh tình thật giống Dương An, nghe Dụ Ninh thẳng thắn vậy cũng không tức giận, cười híp mắt, anh ta nói.” Bữa tụ hội mà ngồi một mình thì thật nhàm chán, tuy tiện chơi một chút, thua chúng tôi cũng sẽ không bắt cô uống rượu phạt đâu.”

Mấy người đứng bên cũng nhón nháo.” Đúng vậy, đúng vậy, cùng nhau chơi đi, ngồi một mình buồn lắm nha.”

Dụ Ninh suy nghĩ một chút, cảm xúc xắc.” Chơi như nào?”

Người đàn ông bỗng cảm thấy, băng sơn mỹ nhân (người đẹp lạnh lùng) của công ty cũng không khó nói chuyện như mình tưởng, anh ta ngồi sát thêm nửa vị trí nữa, bắt đầu giảng giải quy tắc trò chơi cho cô.” Đoán số, lắc xong sẽ đoán xem được bao nhiêu điểm, ví dụ như đây, ba cái tôi lắc, mỗi cái ba điểm....”

Khi nào Dụ Ninh hiểu đại khái thì sẽ để cô chơi thử mấy ván với người khác, nếu cô thua anh ta sẽ uống thay.

Dụ Ninh cảm thấy trò này thật nhàm nhí nhưng vẫn cảm lon lên, cũng chỉ là vài ván mà thôi.

"Thua tôi có thể tự uống."

Hình như trong tài liệu thì tửu lượng của nguyên chủ không tệ, tại Tu Chân giới cô cũng có thể uống được mấy chén, cho nên uống vài ly hẳn cũng không xảy ra vấn đề gì/

Chơi xong năm ván, bởi vì là lần đầu tiên nên Dụ Ninh chỉ thắng được một ván, nhưng đối với sự hứng thu càng ngày càng mãnh liệt của đám người xung quanh thì cô hoàn toàn không có ý định tiếp tục, vốn định đáp không chơi nữa, đột nhiên, một thân thể nóng rực đập vào sau lưng.

Dụ Ninh vừa định đám một phát về phía sau thì nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tổng Diễn dán thật chặt đằng sau, Dụ Ninh có thể cảm nhận rõ hương bạc hà xen lẫn mùi rượu thoang thoảng.” Đang nghịch cái gì vậy?”

Dụ Ninh nghiêng đầu qua, một thoáng không thấy, Tổng Diễn dường như đã thay đổi không ít, tóc đã cắt gọn thành đầu húi cua, nhìn có vẻ càng thêm bén nhọn.

Giống như lúc này, tuy anh dựa vào cô, thần thái lười nhác, nhưng vẫn khiến người xung quanh cảm thấy như một con thú chỉ chờ cơ hội xông đến, dùng hai từ để miêu tả thì chính là “nguy hiểm”.

Nhận thấy được ánh mắt của Dụ Ninh, Tổng Diễn lộ ra một nụ cười háo hức đầy khó hiểu.” Đã lâu không gặp.”

Dụ Ninh dờn tầm nhìn.” Anh áp sát quá rồi đấy.”

"Xin lỗi." trông mắt loé một tia đen tối, Tổng Diễn đưa tay nắm lấy lon xúc xắc trên bàn.” Tôi không biết, em dạy tôi đi.”

Dụ Ninh liếc anh một cái, "Tôi cũng không hiểu rõ lắm, anh đi tìm người khác mà hỏi.”

Nói xong liền đứng lên, "Tôi vừa nhớ ra bản thân có việc, đi trước.”

Đám người cũng nhận ra mối quan hệ giữa cô và người đàn ông nguy hiểm này không thích hợp, không ai đứng ra ngăn cản.

Tổng Diễn ngồi không nhúc nhích, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm lon xúc xắc, nhiệt độ không khí giảm xuống vài độ.” Chờ tôi một lúc.”

Tổng Diễn kéo tay cô lại, không ngẩng đầu nói.

Bước chân Dụ Ninh dừng một chút, đưa tay kéo tay Tổng Diễn ra, đứng yên không nhúc nhích.

Tổng Diễn cảm lon.” Bắt đầu thôi.”

Quả là khó hiểu, người đàn ông ban đầu mời Dụ Ninh cũng cảm lon.” Tôi chơi với anh mấy ván đi, nếu anh không biết quy tắc, chúng ta so lớn nhỏ đi.”

Tổng Diễn không có ý kiến, nắm lon lắc lắc rồi để lên bàn.

Người đàn ông cũng lắc, sau khi mở ra, Tống Diễm kém mấy điểm, thua.

Tống Diễm bình tĩnh không lộ ra một chút cảm xúc, tự nhiên cầm ly rượu Dụ Ninh đã dùng, uống nốt chỗ rượu trong đó.” Tiếp tục.”

Lúc sau, Tống Diễm không thua thêm một lần nào nữa, sau khi chuốc người đàn ông kia hơn mười ly mới đứng dậy đi đến bên Dụ Ninh:” tôi đưa em về.”

Một tháng trước, hai người tan rã trong không vui, Dụ Ninh cũng muốn xem xem lần xuất hiện này, anh ta có thể làm cái gì, gật gật đầu:” Làm phiền anh.”

Ra cửa, Tống Diễm muốn lấy xe, Dụ Ninh ngăn anh ta lại: “ Không phải anh mới uống rượu sao, chúng ta đi bộ một chút đã.”

Một chút rượu căn bản chẳng thấm vào đâu. Nhưng Tống Diễm thực sự vui lòng với lời đề nghị của cô.

Đoạn đường này trồng toàn cây hoè, mùi thơm thoang thoảng lan man trong màn đêm, khiến tâm trạng con người thả lỏng vài phần.

"Trong khoảng thời gian này, tôi đã nghĩ rất nhiều." Tống Diễm mở miệng trước, giọng nói trầm thấp, tựa như khoảng tối lơ mơ xung quanh.” Bởi một vài lí do nên giữa hai ta đã sinh ra chút hiểu lầm, tôi có thể giải thích với em, có thể cho tôi cơ hội theo đuổi em sao?”

Thật ngoài dự đoán, Dụ Ninh nhún mày:” Chúng ta không hợp.”

"Nơi nào không hợp?” Tống Diễm kéo Dụ Ninh ngồi vào ghế dài bên đường, đôi chân thon dài tùy ý gác lên nhau, cả người phảng phất mang theo một phần lãng tử đầy mỹ cảm.

"Tôi đã nói với anh là tôi ghét ăn cà rốt.”

"Ừ." Tống Diễm đáp một tiếng, theo bản năng nhìn về phía đôi mắt hạnh phía đối diện, người có đôi mắt như thế sao có thể ghét ăn cà rốt chứ, thật kì quái. (em chỉ muốn nói là anh main mới kì quái đó, chri có chị nữ chính mới hốt được a ạ, 2 ng nhanh thành một cặp cho e đỡ phải ed nào)

"Lần ấy, phần bữa sáng tiếp theo, anh có thêm nước cà rốt, dù không nhiều lắm nhưng tôi vẫn có thể nhận ra.”

Nói xong, Dụ Ninh dời mắt về phía Tống Diễm:” Tống tiên sinh, anh khiến tôi có cảm giác thật đáng sợ, tôi không thích cái cảm giác đó.”

Tống Diễm không ngờ lý do bản thân bị cự tuyệt sẽ là như vậy, anh chỉ muốn đưa cho cô những thứ anh cảm thấy thích hợp, điều này khó tiếp nhận vậy sao?

Tròng mắt híp lại:” Em không thích, tôi sẽ đổi.”

Dụ Ninh trầm mặc một lúc, đối với việc có thể hành hạ Tống Diễm, cô rất thích ý, nhưng chỉ sợ Tống Diễm nói cho xuôi ta, mấy hôm sau lại lộ bản tính bệnh hoạn của anh ta ra, lúc ấy người bị hành hạ không phải là nam chính nữa mà sẽ chuyển thành cô mất.

Cô tự thấy bản thân cũng hiểu khá rõ tính cách của người này, nếu anh ta vẫn cảm thấy hứng thú với cô thì chắc chắn sẽ nghĩ ra mọi biện pháp để cô phải chấp nhận, hơn nữa, trong quá trình đó, không biết sẽ có chuyện biến thái, điên rồ nào xuất hiện nữa.

"Tôi không thích thân cận với người khác, đặc biệt là khi còn chưa xác định quan hệ với nhau.” Dụ Ninh ý nói về buổi trò chuyện cuối cùng vào một tháng trước của họ.

"Xin lỗi, lần đó tâm trạng của tôi hơi thất thường, tôi sẽ thay đổi.”

Nếu như tên này vẫn luôn giữ vững thái độ như vậy thì đoán chừng ngay lúc đầu cô đã dùng phương pháp bình thường để nâng cao tình cảm hai người rồi.

"Vậy thì theo đuổi tôi đi, đợi đến khi tôi cảm thấy anh đủ tư cách, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Nghe đến mấy chữ cuối, ánh mắt Tống Diễm sáng lên:” Được.”

.....

Một tháng này, Tống Diễm đã suy nghĩ rất nhiều, cũng thử rất nhiều phương pháp để tẽ mòi bản thân, nhưng đến cuối cùng, khuôn mặt Dụ Ninh vẫn cứ hiện hiện trong đầu, càng ngày càng rõ ràng, không cách lau xoá, vì vậy, anh chỉ có thể lựa chọn tiếp tục tiến đến đây đưa.

Tống Diễm lái xe đưa Dụ Ninh đến lầu dưới:” Tôi có thể lên xem tiểu Bô không?”

Dụ Ninh ngẩng đầu liếc nhìn căn phòng còn chưa sáng đèn, hẳn là Dương An chưa trở lại:” Anh tôi đã mang nó đi rồi.”

"Vậy sao." Tống Diễm đáp một tiếng, "Vậy tôi có thể lên chờ được không?"

Tiểu Bô vốn là thú cưng của anh ta, hơn nữa giọng điệu tên này vẫn còn bình thường, Dụ Ninh chần chờ một chút liền gật đầu:” Nếu sau nửa giờ mà họ còn chưa quay lại thì anh có thể về trước.”

Lúc lên lầu, Dự Ninh vốn định gọi điện cho Dương An hỏi bao giờ quay lại, nhưng nhớ rằng anh ta về thăm cha mẹ, gọi đến giục về thì có vẻ không hợp lí, dù sao đây cũng là thời điểm nhạy cảm.

Vào cửa, Tổng Diễn ngồi đang hoàng trên ghế salon, quả thật khác trước một trời một vực.

Dự Ninh rót cho anh một chén nước, "Đầu tôi hơi choáng, tôi đi nghỉ một chút, anh cứ thoải mái đi."

Mới vừa nói xong, tiếng chuông cửa vang lên, Tổng Diễn cười khề một tiếng, "Xem ra bọn họ đã trở lại."

Người nhấn chuông dường như không nhận được, còn dùng chân đạp lên cửa vài lần. Dự Ninh nhú nhú mày, Dương An có chìa khoá, chắc chắn sẽ không nhấn chuông, nói gì đến việc đạp cửa.

Tổng Diễn cũng cảm thấy không đúng, liền đứng lên, "Tôi đi mở cửa."

Nói xong, vài bước đã đến bên cửa, vặn nắm đấm kéo ra, tiếng thét chói tai từ bên ngoài truyền vào.

"Dương Ninh, tôi muốn giết cô!" Cùng với đó là ánh bạc loé lên, một con dao lao đến.

Tổng Diễn hí hí mắt, dường như nghĩ tới điều gì, động tác né tránh dừng lại một chút, mặc cho con dao găm vào người.

"Ừm....." Tiếng kêu rên của người đàn ông vang lên, Dương Nguyên ngăn người, Dương An ở nhà họ Dương, ở đây ngoài Dương Ninh còn có người khác sao.

Nhìn thấy rõ người trước mắt là ai, Dương nguyên như đã bị kinh sợ, buông lỏng tay, hốt hoảng luống cuống cho lại miệng vết thương cho Tổng Diễn." Thật xin lỗi, tôi không biết là anh....."

Tổng Diễn ngăn cản đôi tay kia." Đừng đụng vào tôi."

Con dao kia chém vào tay anh, cách quần áo, hơn nữa kết hợp với sự né tránh của anh nên không quá nghiêm trọng, chỉ là chảy hơi nhiều máu mà thôi, có chút dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Ánh đèn trắng xanh dễ dàng khiến người ta có thể thấy rõ tình trạng hiện tại, máu từ cánh tay Tổng Diễn chảy xuôi nhỏ xuống nền gạch lát, và về mặt dữ tợn tái nhợt của Dương Nguyên.

Dự Ninh không ngờ cô chửi chửi một bước đã xảy ra chuyện, nhìn lưỡi dao dính máu nằm trên đất, đến cả Tổng Diễn cũng không tránh thoát thì ắt hẳn lần này Dương Nguyên quyết tâm muốn giết cô thật.

"Dương Ninh!" Thấy Dự Ninh xuất hiện phía sau Tổng Diễn, câu nói dùng dụng vào tôi vẫn văng vẳng bên tai, trên mặt Dương Nguyên xuất hiện một vết đỏ quái dị." Sao mày không chết luôn đi! Tao muốn giết mày! Giết chết mày!!"

Dương Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất để nhặt con dao trên đất, đâm tới, Tổng Diễn chắn trước người Dự Ninh, ngược lại, Dự Ninh không né tránh mà vượt qua người anh, nhanh hơn Tổng Diễn, bắt lấy tay Dương Nguyên, dùng sức khiến lưỡi dao mất lực rơi xuống.

Về mặt nhăn nhó đau khổ, Dương Nguyên có cảm giác như cổ tay mình đã bị Dự Ninh bóp gãy, ngoài miệng vẫn không chịu thua khàn khàn quát tháo." Con ả dễ tiện này, mày, sao mày không chết đi, không chết đi, bởi vì mày mà bây giờ mẹ không còn để ý đến tao....."

Thanh âm điên cuồng ngwcng bật, Dự Ninh nắm cổ tay cô ta vứt ra, khiến dương nguyên ngã trên mặt đất, đưa chân đạp lên thân thể muốn giãy giụa đứng lên kia, cô còn tưởng nữ chính đột nhiên nổi điên là có chuyện gì lớn xảy ra, xem ra đây là do đã chịu uất ức ở nhà họ Dương nên mới xông tới gây sự với cô.

Nghe Dương An nói, bởi vì có Dương phụ tâm sự và sự chỉ dẫn của bác sĩ tâm lí nên hiện tại Chu Lan đã thay đổi rất nhiều, mặc dù còn chưa thể bình tĩnh đối mặt với cô nhưng đã không ý lại vào sự tồn tại của Dương Nguyên nữa, Dự Ninh cũng không quan tâm tình trạng tâm lí của mẹ nguyên chủ, cũng như không hứng thú với vấn đề quan hệ hai người như thế nào.

"Mẹ cô không cần cô thì cô đến đây nổi điên làm gì?"

Dương nguyên khó chịu lăn lộn trên mặt đất, mái tóc ngắn xù xính dính trên mặt, không thấy nổi nửa điểm thực nữ trước kia, tựa một kẻ điên vậy.

Giọng nói bình tĩnh của Dự Ninh dường như càng khiến tâm trạng cô ta bốc cháy:” Nếu không phải vì mày, tất cả đã không thay đổi, tất cả đều là của tao, của tao!”

Ánh mắt cô ả oán độc xuyên thấu qua đám tóc lộn xộn, chính xác đâm thẳng về phía Dự Ninh.

"Mày phá hư ta tất cả, phá hư cuộc sống của tao, đều là lỗi của mày...." Dự Ninh dùng sức nghiền dưới chân cắt đứt giọng nói của cô ta, ánh mắt chuyển sang Tống Diễm:" Tay có ổn không?"

Tống Diễm vẫn đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn Dự Ninh rat ay, thấy cô quay sang, híp híp mắt, chả trách cô không dẫn đo nhiều đã cho anh lên đây, chri trong một tháng gần gũi, khả năng đánh đấm của cô đã thật lợi hại, cứ theo cái tốc độ này, việc áp đảo anh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Tống..... Tống tiên sinh..... Tống tiên sinh, cứu, cứu tôi, cứu, cứu tôi!" Thấy Tống Diễm đứng một bên, Dương Nguyên như thấy được úp tính, thân thể kích động giật giật, suýt chút nữa thoát được khỏi sự trói buộc từ Dự Ninh.

Nếu như hôm nay không phải anh mở cửa, một nhát dao kia rất có thể đã chém lên người Dự Ninh, chỉ riêng chuyện này thôi, Tống Diễm đã không có ý định giúp Dương Nguyên rồi, huống hồ, trong một tháng tham gia trị liệu tâm lý, anh đã hoàn toàn có thể tránh thoát bóng ma quá khứ, sẽ không vì hai người có khuôn mặt giống nhau mà ảnh hưởng phán đoán của bản thân.

"Không có việc gì." Tống Diễm như không nghe thấy lời kêu cứu, cười nhạt trả lời Dự Ninh.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất, Dự Ninh nhú nhú mày, rõ ràng trước kia còn tỏ ra thân thiện với Dương Nguyên, thế mà bây giờ vì một mục tiêu mới mà có thể coi người kia như không tồn tại, việc cô lựa chọn không dây dưa nhiều với tên này quả là chính xác. Người đàn ông như thế, một khi không còn hứng thú với bạn, trái tim nhất định sẽ nhấn chìm vô cùng.

"Vậy thì phiền anh đưa điện thoại cho tôi, tôi báo cảnh sát."

"Dương Ninh, mày điên rồi! mày điên rồi!" Nghe Dự Ninh nói sẽ báo cảnh sát, Dương Nguyên liều mạng giãy giụa, nếu thật làm thế, đời này của cô coi như xong.

Sự chống cự của Dương Nguyên chỉ đổi lấy sự trấn áp mạnh mẽ hơn từ Dự Ninh:" Nếu dám mang dao đi thì nên chuẩn bị sẵn tâm lý hứng chịu chuyện này."

"Mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho mày!" Thấy chuyện không còn khả năng cứu vãn, Dương Nguyên gào thét chói tai.

Dự Ninh khẽ cười hai tiếng, cô ngốc giống nguyên chủ sao, vì để người thân chú ý mà không chừa chuyện ác nào, nếu muốn nhận được sự yêu thích từ Chu Lan, ngay lúc đầu cô đã phải ăn nói khép nép và gây dựng quan hệ tốt với Dương nguyên rồi, cần gì vạch rõ giới hạn với người nhà họ Dương chứ?" Tôi không cần sự tha thứ của bà ấy."

.....

.....

Cảnh sát tới rất nhanh, lúc đó, cảm xúc của Dương nguyên đã ổn định rất nhiều, không giống lúc mới đầu lớn tiếng gào thét, mà chỉ núp một góc, nhỏ giọng khóc thút thít.

Nếu như không phải có video theo dõi, cảnh sát thật khó để đoán được ai là người bị hại.

Đến bốp cảnh sát, một vị cảnh sát nhiệt tình thấy cánh tay Tống Diễm vẫn chưa được băng bó liền ôm hôn thuốc đến đưa cho Dự Ninh:" Vết thương không lớn, cô xử lý trước cho bạn trai mình đi, bây giờ phòng cứu thương đang rất bận, đợi lát nữa mới đến phiên cậu ấy."

Nếu vết thương không lớn thì cần gì phải xử lý.

Dự Ninh nhận lấy hòm thuốc, cau mày nhìn tay của Tống Diễm. Máu đã có dấu hiệu khô lại, đoán chừng vết thương đã dính chặt với ống tay rồi.

"Mới vừa nãy hỏi anh có đi bệnh viện không, anh lại đi theo tôi đến đây làm gì." Dự Ninh đưa tay xé áo anh.

Tống Diễm cúi đầu nhìn Dự Ninh, ánh mắt dịu dàng, giống như phần vãi bị xé kia không nằm trên vết thương của anh vậy:" Tôi lo lắng cho em"

"Có gì phải lo lắng." Dự Ninh tùy ý trả lời. miệng vết thương ở gần phần cùi chỏ, nhờ cú xé bạo lực của cô mà máu lại chảy xuống, hơn nữa,, còn rách ra lớn hơn, máu thịt be bét một mảng, nhìn qua có vẻ thật nghiêm trọng.

Vị cảnh sát đứng một bên không nhịn nổi nói đôi câu:" Cô gái nhỏ, sao cô không cắt áo bằng kéo, làm thế bạn trai càng thương nặng hơn nha."

"Anh ta không phải bạn trai tôi." Dự Ninh trả lời xong liền ngẩng đầu nhìn Tống Diễm một cái:" Không phải anh ta đang cười sao?"

Hai chuyện này có thể móc nối với nhau sao? Ông nhìn lướt qua chàng trai kia, chân mày cũng không nhíu một phen, phỏng chừng cậu thanh niên đẹp trai này có ham muốn đặc biệt, thích đau, vfi vậy, ông cũng không nói thêm gì nữa.

Dương phụ và Dương An tới rất nhanh, gần như ngay sau khi hoàn thành xong thủ tục liền chạy đến, tìm thấy Dự Ninh trong đám người, Dương An lập tức vọt đến bên, nắm hai vai cô.” Ninh Ninh, em không sao chứ? Anh nghe cảnh sát nói Dương Nguyên mang dao đến tìm em.”

Nói xong tay còn không ngừng xoay người cô, muốn xác định xem có vết thương hay không.

Tổng Diễn tiến lên vài bước đánh rớt tay của Dương An “ Cô ấy không có việc gì.”

"Sao cậu ở đây?" Vừa thấy Tổng Diễn, Dương An lập tức tưởng tượng đến vô số cảnh tượng hai chị em bất hoà vì một người đàn ông, ánh mắt quét đến cánh tay thâm hại của người đối diện, trí óc mới ngừng lại.” Cậu cứu tiểu Ninh sao?”

Dự Ninh băng bó cho Tổng Diễn hết sức qua loa, ống tay áo smi của anh bị xé thành hai mảnh, trên đó còn dính đầy máu tươi, mà phần da thịt lộ ra cũng bị vài băng tủy tiện quần quanh, lốm đốm sắc máu, pphomg chừng người bôi thuốc cho anh ta cũng không kiên nhẫn.

"Tôi đưa cậu đến bệnh viện, dù có là bót cảnh sát nhưng người băng bó cho cậu cũng thật thiếu chuyên nghiệp.”

Thấy Tổng Diễn vì em gái mình mà bị thương, hơn nữa, tình trạng còn tệ thảm như thế, Dương An buông xuống hận thù ngày xưa, quyết định làm người tốt một lần.

"Không cần." Tổng Diễn nhìn lướt qua cánh tay, "Tôi thấy rất ổn.”

Thấy bộ dáng này, sao Dương An còn không hiểu nữa, xem ra vết thương kia đã được Dương Ninh băng bó, nếu không tên này cũng không cười với vẻ mặt dâm dăng như thế, biết đây là tác phẩm của em, kỹ thuật băng bó qua loa lấy lệ ấy cũng trở nên đáng yêu hơn nhiều, nhất thời, ánh mắt chuyển hoá từ sự cảm kích sang giận dữ.” May cho cậu đấy.”

Người ở đây biết quan hệ giữa phạm nhân và người bị hại là chị em liền kiến nghị dùng phương thức hoà giải.

Au khi xác định Dự Ninh không bị thung, Dương phụ lại bắt đầu trầm mặc, nghe đề nghị của phía cảnh sát, trong lòng thoáng qua vô số suy nghĩ, cuối cùng, ông thờ dài một tiếng.” Cứ để nó ở trong đó vài ngày đi. Bình thường quá nuông chiều nên bây giờ nó mới thành ra như vậy, bởi một chút chuyện nhỏ mà mang dao đi tìm chị, ddefu là do tôi dạy dỗ không tốt.”

"Cha." Nhìn bộ ạng này của Dương phụ, Dương An cũng không biết nói thêm gì. Suy nghĩ của anh và ông không khác nhau là mấy, một tháng biến mất, cứ tưởng em ấy sẽ nghĩ thông, không ngờ càng ngày càng kì quái, chỉ vì Chu Lan không “cùng chung mối thù”, cùng chung chiến tuyến với nó như trước kia mà cầm dao đi dạy dỗ Dương Ninh.

"Đều là ba không tốt mới khiến mẹ và em con như thế, sắp tới ba sẽ mang họ đi nghỉ ngơi một thời gian, con đừng hận họ, đều do ba sai.”

Chuyện gì đã xen lẫn tình thân thì sẽ thành khó giải quyết, một bên là đứa con gái ruột mất tích nhiều năm mới tìm lại được, một bên là là người vợ đã ở bên cạnh hơn ba mươi năm và con gái nuôi hơn mười năm, Dương phụ chỉ đành lùi một bước, dùng thời gian xoa dịu tất cả.

Đối với cách làm của ông, Dự Ninh quyết định im lặng, là một người ngoài cuộc, Dự Ninh không có quá nhiều ý kiến, chr cần Dương nguyên và Chu Lan không nhảy nhót trước mặt cô thì tất cả đều ổn.

Giải quyết xong mọi vấn đề, Dương An nhìn người cha lộ rõ nét mệt mỏi, lại nghĩ đến việc khi về nhà, ông còn phải ứng phó với mẹ đang cảm xúc thất thường, do dự một chút liền quay sang nói với Tổng Diễn.” Hôm nay tôi nhờ cậu chăm sóc Ninh Ninh, tôi còn phải về nhà một chuyến.”

Cô là trẻ con sao mà cần có người chăm sóc.

Dự Ninh liếc kẻ nhiều chuyện kia.” Tôi không cần ai chăm sóc, Tổng Diễn đi chung với anh đi, anh ta ở trong căn phòng đó cũng là vì đến thăm tiểu Bó.”

Bỏ qua chuyện cho anh ta mang tiểu bố về, chri nói là đến xem.

"Ngày mai gặp nó cũng không sao cả, tôi muốn đi cùng với em.” Tổng Diễn dừng một chút, giọng nói thấp xuống, mang theo nét cô đơn.” Người bị thương vô cùng yếu ớt, em sẽ không nhẫn tâm để anh ở một mình đúng không?”

Thật muốn để anh một mình đến thiên hoang địa lão (trời đất già đi, hoang tàn), Dự Ninh nghĩ một lúc, người này vì mình mới bị thương, nếu không nể tình đuổi đi, không biết sẽ làm ra chuyện điên rồ gì nữa, vì thế lại gật đầu.

"Tùy anh.”

Nghe cuộc đối thoại giữa hai người, Dương An bỗng cảm nhận sâu sắc rằng mình đã sai rồi, để phòng bản thân bị em gái ghét bỏ, anh nện một đám thật mạnh vào lưng Tổng Diễn, sau đó chạy ra thật xa.” Cậu mà dám nghĩ chuyện gì không hay ho, tôi sẽ làm thật cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Trở về chung cư, Tống Diễm cũng không dây dưa liền vào phòng khách, Dụ Ninh còn tưởng nam chính đổi tính, ai dè, đến nửa đêm cô mới biết là bản thân nghĩ quá đơn giản.

Tiếng đập cửa đột ngột vang lên trong đêm yên tĩnh, Dụ Ninh giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn trần nhà một lúc mới phản ứng được là có người gõ cửa phòng cô.

"Chuyện gì?" Dụ Ninh ôm chăn nghiêng ngả đi về phía cửa hỏi.

"..... Ninh Ninh." Người ngoài cửa trầm mặc hồi lâu, mới mở giọng kêu một tiếng, khàn khàn.

Thanh âm không lớn, hơn nữa rất khàn, Dụ Ninh ngẩn người một lúc mới hiểu được tình trạng hiện tại của anh, mặc chiếc áo khoác liền mở cửa phòng.

Cả người Tống Diễm đều dựa vào tường, có vẻ rất không ổn, trên mặt mang theo một màu đỏ quái dị, đôi môi khô trắng cả một tầng da, hình như là bị cảm.

Dụ Ninh nhìn lướt qua cách tay thấm một tầng máu của anh." Cần tôi gọi xe cứu thương không."

Tống Diễm lao đảo bước hai bước nhỏ, thân thể nghiêng nghiêng gục lên người Dụ Ninh, đầu chôn lên cổ cô, nóng như vàng thái dương nhỏ.

"Em đúng thật là nhẫn tâm."

Bởi vì giọng nói khàn khàn mơ hồ không rõ nên nghe như lời tâm tình mập mờ, một tia oán trách đều dẫn theo tình ý triền miên.

Chắc chắn Tống Diễm không biết được thiếu nữ đứng trước mặt anh đang nhìn anh suy tư cái gì, Dụ Ninh đưa tay kéo xa khoảng cách giữa hai người, nhìn lông mày run run của anh, khoe miệng lộ ra nụ cười thần nhiên, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay.

Mỗi lần nam chính NPC yếu ớt cũng là lúc tâm trạng cô tốt lên, so với việc ngược Chu Lan, ngược Dương Nguyên gì đó, rõ ràng, chỉ có ngược nam chính mới khiến cô thoải mái hơn, cảm thấy sống trong thế giới này không phải là lãng phí.

Nhớ đến thế giới thứ nhất, nhân lúc Cổ Ti Vực ngủ cho anh ta nếm thử hương vị bàn chân mình, lần này nên làm cái gì đây, không cho anh ta uống nước, hay nên để điều hoà xuống mức nhiệt độ thấp nhất. (Tường gì chứ mấy trò của chị vẫn nuôi với anh lắm.)

"Em quan tâm tôi như vậy sao?" đầu óc không tỉnh táo, sau khi ôm Dụ Ninh, cả cơ thể đã trong trạng thái nửa hôn mê, cho nên Tống Diễm cũng không nghe rõ tia ác ý trong lời nói của cô.

Thấy bộ dạng này của anh, Dụ Ninh không nói thêm gì nữa, nửa ôm nửa kéo hướng về phía phòng khách.

Tống Diễm chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn tay của Dương An, nhiệt độ nóng rực xuyên thấu qua lớp vải mỏng khiến Dụ Ninh chỉ muốn buông tay.

Mà thực tế thì cô cũng buông tay thật." Bùm", người đàn ông đập cả người xuống sàn nhà.

Dụ Ninh lạnh lùng nhìn, "Xin lỗi."

Đã choáng váng còn bị đập một phát như vậy, càng thêm nặng trĩu, Tống Diễm nằm trên đất, khẽ ngẩng đầu nhìn Dụ Ninh.

Đôi mắt phượng hẹp dài mang theo một tia sương mù, và cả sự mê mang.

Ánh mắt này khiến Dụ Ninh nhớ đến Qua Sứ, lúc đầu khi cô đối xử tốt với cậu ta, cậu ta cũng dùng ánh mắt này nhìn cô, giống như một con thú hoang non nớt, rõ ràng là giống loài hung tàn mạnh mẽ nhất, lại cố tình dùng ánh mắt ỷ lại đó nhìn kẻ khác.

Thật là ánh nhìn khiến người ta phải chán ghét.

Dụ Ninh cũng muốn làm chuyện quá mức, nhìn nam chính mấy giây liền kéo anh ta lên." Có sao không?"

Đã như vậy còn bị quăng ngã, miệng vết thương của Tống Diễm lại nứt ra, máu từ cách tay chảy đến đầu ngón tay, sau đó nhỏ giọt xuống sàn nhà, phần môi không được nhập nước hoàn toàn biến thành màu trắng, trạng thái khiến người nhìn vào liền cảm thấy chắc chắn không chịu nổi một đòn.

Lại tiếp xúc đến thân thể ấm áp kia, Tống Diễm tựa vật cứng nhỏ dựa sát vào phần cổ Dụ Ninh, hơi thở trầm thấp không ngừng quấy rầy vàng tai thiếu nữ.

"Không sao cả."

Thật muốn lại cho tên này ngã thêm lần nữa, Dụ Ninh đỡ hông anh." Anh ôm chặt vào."

Tổng Diễn buông lỏng tay một chút, nhưng sau đó lại trở về nguyên trạng, Dụ Ninh cũng lười nói lại, mấy bước liền ném anh lên ghế dài trên phòng khách.

"Anh cứ nằm trước đi, tôi đi tìm thuốc trị cảm."

"Con thỏ nhỏ....." Dụ Ninh xoay người, mới đi được mấy bước liền nghễoosng diễn nhẹ nhàng kêu một tiếng như vậy.

Đối với cách gọi này, cô thật sự không thể chấp nhận, vì vậy cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi phòng, tìm hộp thuốc.

Dương An có chuẩn bị một hộp thuốc trong nhà, Dụ Ninh lật tìm một lúc là có thể lấy ra mấy loại, mang ra ngồi bên ghế salon, mười phút sau mới chậm rãi cầm cốc nước bước đến phòng khách.

Cô vốn định giải thích lí do mình ra muộn như vậy, thế nhưng khi bước vào cửa liền thấy Tổng Diễn tròn tròn mắt nhìn chăm chăm phía này, trong miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Đây là chuẩn bị sốt hồng não sao? Dụ Ninh đặt nước và thuốc lên bàn, đỡ nửa người anh dựa vào mình." Uống thuốc."

"Con thỏ nhỏ."

"Anh còn gọi tôi như thế nữa thì tôi sẽ đánh anh đấy."

"..... Con thỏ nhỏ." Tổng Diễn cố chấp kêu thêm một lần.

Dụ Ninh tròn trĩnh cả mắt, "Sói xám lớn uống thuốc nào." Nói xong liền đem thuốc đặt ở bên miệng anh.

Tổng Diễn nhìn lên bàn tay trước mặt, mấy viên con nhộng tròn tròn lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay nhẵn nhụi.

Anh đưa đầu lưỡi ra liếm, không để Dụ Ninh phản ứng kịp liền nuốt tất cả vào họng, chạm vào cái ly trên tay cô, ngửa đầu uống một hớp.

Thật là xúc cảm khiến người ta không thể vui nổi, thậm chí Dụ Ninh còn cảm thấy nước miếng của Tổng Diễn rõ vài giọt trên tay cô, đưa tay đẩy anh ra." Anh là tiểu Bô sao?"

"Tôi là sói xám lớn." thanh âm còn mang theo tia bệnh tật chứa đầy sự uất ức.

Thật là một kẻ điên!

Dụ Ninh đem chén nước nhét vào trong tay anh, "Uống xong ngủ."

Tổng Diễn nhắm mắt lại, tay gắt gao nắm lấy cổ tay cô gái." Ở lại với tôi một lúc."

Dụ Ninh đáp một lời, vài phút sau liền rút tay ra." Ngủ ngon."

Bàn tay hướng về phía cô quơ quơ nhưng lại bị tránh khỏi, nhìn bóng lưng xa dần kia, tròn mắt Tổng Diễn không khống chế được nổi lên một tia màu đỏ, cô không thích anh đến vậy sao?

Thế nhưng, kể cả không thích cũng chẳng sao cả, chỉ cần cso thể khoả cô ở bên cạnh là được rồi.....

.....

Một giấc này, Dụ Ninh ngủ một mạch đến lúc tự nhiên tỉnh, sau khi rửa mặt liền chạy ra phòng khách xem Tổng Diễn thế nào.

Vừa liếc mắt một cái, cô lại mặt không biểu cảm đóng cửa lại, rõ ràng lần cuối cùng nhìn thấy anh ta vào tối qua, quần áo trên người vẫn hoàn chỉnh, sao mà mới bốn năm giờ trôi qua, tất cả đã không cánh mà bay.

Hơn nữa, ngủ trần trường thì trần trường đi, anh ta đang cảm còn không đắp chăn, ngồi đơ ra trên ghế làm gì.

Nghĩ đến cục thịt thừa đầy phản chấn vừa mới nhìn được, Dụ Ninh chỉ hận không thể moi mất bản thân ra.

Sau khi Dụ Ninh đóng cửa lại, chẳng bao lâu sau, Tổng Diễn cũng ra khỏi phòng, có lẽ là đã đỡ hơn nên nhìn người có tinh thần hơn nhiều, thế nhưng việc chỉ mặc một cái quần đen bốn góc đi ra là có ý gì đây.

Thấy một bọc thật lớn kia, Dụ Ninh cắn răng dòi tằm mắt." Đi mặc quần áo nhanh lên!"

"Nóng quá." Tổng Diễn bình tĩnh đáp lại, đi vài bước ngồi bên cạnh Dụ Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110

Chu Lan nghe tin Dương Nguyên bị giữ lại nhà giam, náo loạn cả đêm.

Cứ giữ Dương phụ với Dương An lại mà kêu, có phải họ muốn bà không còn một đứa con gái nào nữa hay không, hai người nói rất nhiều cũng không thể trấn áp được, chỉ thể mặc kệ bà nổi điên ở nhà, đợi đến khi trời sáng, Chu Lan mệt mỏi, mọi thứ mới yên tĩnh lại.

Dương An đã rồi nằm trên ghế sa lon, đến cả hơi sức nhắc người trở về phòng ngủ cũng không còn nữa.

"Nếu không cứ mang Dương Nguyên ra đã rồi nói sau." Dương An vô lực đề nghị, Chu Lan nổi điên lên, anh ra ngoài ở thì không sao, khổ là khổ Dương phụ mà thôi, ông phải ở bên chăm sóc.

"Không cần, mẹ con ầm ĩ mấy ngày rồi sẽ yên tĩnh lại thôi."

Dương An trầm mặc một chút, dựa theo cái tình hình này, vài ngày mẹ cũng chưa chắc có thể ngừng được.

"Con đi nghỉ đi, chiều hãy đến công ty." Dương phụ vỗ vai anh, trở về phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng cha, Dương An thở dài một cái, nếu không làm lạc mắt Ninh Ninh thì tốt rồi, nếu thế thì dù về sau có nhận nuôi thêm Dương Nguyên, cả gia đình họ cũng sẽ không biến thành cái bộ dạng này. hoặc là sau khi nhận nuôi Dương Nguyên thì nói rõ với em ấy rằng trong nhà này luôn luôn có một vị trí của Ninh Ninh, chứ không để em ấy cảm thấy mình là đứa con gái duy nhất nhà họ Dương, sẽ tốt hơn nhiều so với hiện trạng.

Coi như mỗi người đều có lỗi đi, chỉ là nhiều hay ít mà thôi. Thấy dáng vẻ điên cuồng của Chu Lan, anh cũng thấy ý định rời đi một nơi khác để nghỉ ngơi của Dương phụ là chính xác, tránh mặt nhau hẳn là phương án tốt nhất bây giờ.

Nhưng Dương An và Dương Phụ cũng không nghĩ tới việc Chu Lan sẽ đi tìm Dự Ninh, hơn nữa nội dung cuộc trò chuyện thật vượt sức tưởng tượng.

.....

.....

Người đàn ông này điên rồi!

Dự Ninh cảm thấy phần ghế bên cạnh lún xuống, ngăn người nhìn về phía Tống Diễm." Đầu anh hồng rồi?"

Tống Diễm cầm lên ly nước Dự Ninh vừa dùng, hít mắt quan sát phần vân môi trên đó." Ừm."

"Vậy thì đi ra ngoài mà nổi điên."

"Không muốn rời khỏi em." Tống Diễm nhấp môi lên phần vân nhân nhật kia.

Hành động biến thái này đều được Dự Ninh thu hết vào mắt, gây tiếp theo, cô liền đá vào đầu gối anh." Mấy lời hôm qua nói đều mang đi cho chó ăn rồi hay sao?"

Tống Diễm không tránh né, mà chỉ ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía thiếu nữ." Tôi chỉ muốn đổi cách để theo đuổi em."

"Loại phương thức này tôi không thích."

"Nhưng điều em thích sẽ khiến anh nổi điên." Tống Diễm nói xong liền duỗi tay." Cũng giống như hiện tại, tôi muốn ôm em một cái, nhưng nếu theo cách của em thì mãi mãi tôi cũng không thể ôm được."

Dự Ninh lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt cố gắng hướng lên trên, dừng lại quanh vùng xương quai xanh của anh." Ý của anh là tôi nói ra những yêu cầu đó chỉ để đùa bỡn anh?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Tống Diễm cúi đầu sờ sờ cánh tay, "Em không chỉ không có tình cảm với tôi mà còn cực kì chán ghét tôi."

Thật tình mắt a.

"Nếu giữ khoảng cách không khiến em yêu tôi, vậy hãy cứ đi theo cách của tôi đi."

Nói xong, Dự Ninh còn không kịp phản ứng liền bị Tống Diễm bắt lấy cánh tay, cô lắc lắc tay ra, muốn đánh người.

Nắm đầm đánh lên mặt người đối diện, thế nhưng người cũng bị kéo trở về ghế salon, nửa thân trên bị đặt phía dưới người anh.

Một tay ấy, Dụ Ninh dùng bảy tám phần lực, nhưng lông mày Tống Diễm không nhăn dù chỉ một chút, ngược lại, vì có thể gần sát với cô mà biểu cảm gương mặt trở nên hưng phấn, tựa như cái chặn thứ ba nào đó đang để cạnh người cô.

"Buông ra." Dụ Ninh nắm một phát lên vết thương của anh, thấy anh không phản ứng chút nào, không né tránh, hơn nữa còn nhân cơ hội nắm lấy tay cô, đè lên ghế.

Cũng không biết cái tay này của anh ta có gãy luôn không, Dụ Ninh nhìn vết thương bắt đầu chảy máu, hình như lại vỡ miệng ra rồi.

"Phương thức của anh là gì?" Mặc dù có thể đoán được đại khái nhưng Dụ Ninh vẫn giữ lại vài phần tâm lý may mắn, biết đâu ở đây, tên này sẽ bình thường hơn một chút, đành đưa ra câu hỏi để xác nhận.

Bây giờ sức lực của cô tương đối lớn, hơn nữa, Tống Diễm còn đang bị thương, cho nên anh chỉ có thể dùng cả thân mình để áp chế, thấy có một sợi tóc dính trên mũi cô, ngứa ngứa trong lòng, thật muốn đem nó dờn đi.

Nếu đã không dùng tay được, Tống Diễm vô cùng hưng phấn dùng miệng, cúi đầu ngậm chúng nó đi dờn sang bên. (Tưởng tượng đoạn này biến thái quá)

So với việc bị tóc che lấp tầm mắt, Dụ Ninh càng không thể chấp nhận được phương pháp gây tóc này, anh ta chắc chắn là được tiến hoá từ loài chó, nếu không cũng đã không nhân cơ hội để liếm liếm mặt cô.

"Anh còn ép tôi nữa thì.....tôi mãi mãi, vĩnh viễn cũng sẽ không thích anh."

Lời uy hiếp nhẹ nhàng nhưng lại khiến nét mặt Tống Diễm cứng đờ, cô gái này thật tự tin về bản thân, cứ thế tin chắc rằng tình cảm anh dành cho cô là yêu chứ không phải thể xác.

Thật ra thì Tống Diễm cũng không rõ lắm, mình cso yêu cô hay không, chỉ biết nghĩ đến cô, nghĩ đến phát điên.

Tống Diễm hí hí mắt, "Nếu như tôi không cần tình yêu của em thì sao?"

Nếu đã thế.....tất nhiên cô cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Dụ Ninh cắn răng, mặc dù mỗi kiếp nam chính đều dây dưa không rõ với mình, nhưng nói không chừng cũng chỉ là vì bị cô khơi dậy dục vọng mà thôi, chẳng liên quan tí nào đến tình cảm cả.

Hơn nữa, không phải có câu: Yêu một đoá hoa thì sẽ tưới nước cho nó, nhưng thích một đoá hoa thì sẽ muốn hái nó sao. Tham muốn chiếm hữu của Tống Diễm có khác nào hành động hái hoa đâu, đoán chừng chỉ là muốn trêu chọc cô mà thôi, nghĩ đến điểm này, Dụ Ninh booxngc âm thấy lời uy hiếp vừa rồi thật yếu ớt, lập tức thay đổi phương thức:"Nếu anh dám ép buộc tôi, tôi sẽ băm anh ra thành thịt vụn."

Đối mặt lời uy hiếp kinh khủng như vậy, Tống Diễm cười nhẹ, "Không tự tin bản thân như thế sao, tất nhiên tôi vẫn hi vọng có được tình yêu của em rồi."

Nói xong lại cúi đầu chạm vào cánh môi cô, lật người đứng lên:"Nghĩ kĩ một chút, khả năng tự chủ đối với người thương của tôi, đến chính tôi cũng cảm thấy khó tin."

Góc độ nằm của Dụ Ninh vừa lúc có thể giúp cô nhìn thấy một nơi nào đó đang phồng lên thể hiện sự tồn tại của nó, nếu đó được coi là tự chủ thì câu nói kia hẳn là còn một tầng ý nghĩa khác đơ bản hơn đi.

Tống Diễm hoàn toàn không biết da mặt là thứ gì nữa, thấy ánh mắt Dụ Ninh khinh bỉ nhìn về phía này, anh quơ quơ "nơi không thể miêu tả được" kia:"Nếu nó không có phản ứng thì em nên lo lắng rồi đó."

"..... Hay là tôi giúp anh cắt nó đi, xem xem tôi có lo lắng hay không."

Dụ Ninh vừa dứt lời liền nhận thấy thứ kia dường như càng thêm phần chấn tinh thần, cơ hồ sắp từ trong quần ló đầu ra:"Em muốn sờ nó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Nhận được cuộc điện thoại của Chu Lan, Dụ Ninh còn tưởng rằng bà ấy muốn cô và Dương Nguyên giải hoà với nhau, tránh chịu nổi khổ tù ngục.

Dụ Ninh không thích bản thân và người phụ nữ này có quá nhiều dính dấp, tất nhiên sẽ cực tuyệt lần gặp mặt này, thế nhưng, hôm sau đi làm, cô lại đụng

phải Chu Lan ở cửa công ty.

Hôm nay bà mặc một thân trang phục công sở hiệu Chanel, chiếc kính mát che kín nửa mặt, tóc còn được cố ý sửa sang lại, trạng thái có vẻ hết sức không tệ, chẳng giống những gì Dương An miêu tả, ngày ngày nổi điên trong biệt thự.

Có thể nói mẹ đẻ của mình nổi điên thì có thể thấy Chu Lan gây sự lợi hại như thế nào.

Dụ Ninh vốn tưởng sẽ thấy một bà điên quần áo xộc xệch, hay một người phụ nữ trung niên thất hồn lạc phách (mất hồn thiếu phách, kiểu đàn độn thiếu thốn tâm trí í), lại không nghĩ bà trông còn ổn hơn bình thường mấy phần.

Thấy Dụ Ninh, Chu Lan tháo mất kính xuống, lộ một nụ cười hiểm thấy:” Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Nhìn ánh mắt từ ái của người đối diện, Dụ Ninh nhú mày:” Được thôi.”

Khác với những gì Dụ Ninh nghĩ, mục đích Chu Lan tìm đến đây không phải là mối quan hệ giữa cô và Dương Nguyên mà là vì chính cô.

Đến nơi nói chuyện, ánh mắt Chu Lan nhìn Dụ Ninh có chút đáng sợ, cũng không phải là ánh mắt giết người... mà là tình cảm ẩn sâu trong đó, khiến người khác phải nổi cả da gà lên.

Chu Lan đưa tay sờ sờ cánh tay Dụ Ninh : “ Con gái của ta cũng đã lớn thế này rồi.....”

Dụ Ninh không ngờ bà sẽ dùng ánh mắt nhìn Dương Nguyên đó để nhìn chính mình, cô khẽ ngán người, đến lúc phản ứng kịp mới tránh né:” Bà tìm tôi có chuyện gì?”

Chu Lan cũng không quan tâm sự lạnh lùng của Dụ Ninh, ánh mắt vẫn ôn hoà như một người mẹ đầy từ ái và bao dung với con trẻ:” Trước kia mẹ thật xin lỗi con, bây giờ mẹ biết mẹ sai rồi, tha thứ cho mẹ được không?”

Tháng trước còn hi vọng cô chết ở ngoài, hiện tại lại coi cô như bảo bối, Dụ Ninh cười như có như không nhìn người đối diện:” Bà điên rồi sao?”

Danh xưng thật châm chọc, mà Chu Lan lại như không hề để ý, bà đưa tay kéo tay Dụ Ninh:” Bảo bối, làm thế nào con mới có thể tha thứ cho mẹ? Con không biết mẹ đã nhớ con đến nhường nào.....”

Nói xong, hốc mắt Chu Lan hồng lên, ánh mắt hướng về phía Dụ Ninh vô cùng đau thương, nếu không có mấy truyện trong quá khứ, nói không chừng Dụ Ninh đã lấy khăn giấy đưa cho bà rồi.

Nghe hai chữ bảo bối này, Dụ Ninh lại nhớ đến NPC nam chính, anh ta cũng rất thích gọi cô là bảo bối, mặc dù cảm thấy tên này có chút biến thái, nhưng ít ra tình cảm chân thành hơn người đối diện nhiều.

”Nguyễn Nguyễn của bà vẫn còn đang ở trại giam đấy, bà lại ở đây nhận lại con gái, sẽ không sợ cô ta đau lòng sao?”

”Nguyễn Nguyễn làm sai, ba con nói rất đúng, nên để con bé nhận ra sai lầm của mình,.....”

Nhìn Chu Lan nói như chuyện đương nhiên, Dụ Ninh đột nhiên cảm thấy thật châm chọc, cô không hiểu Chu Lan đang nghĩ gì, trước kia không hiểu, hiện tại lại càng không hiểu.

Vốn tưởng rằng bà giống những gì Dương An nói, bởi vì áy náy nên không biết đối mặt với người con đã xa cách, chịu khổ bao năm chỉ vì phút sai lầm của bản thân, nên mới lảng tránh, không quan tâm nguyên chủ, nhưng bây giờ xem lại, thì bà ta chỉ đang muốn lương tâm không bị cắn rứt mà thôi.

Bởi đã có Dương Nguyên lấp đầy vào chỗ của nguyên chủ, nên người phụ nữ này có thể coi như không thấy nguyên chủ, chỉ có Dương Nguyên là con gái ruột, còn nguyên chủ là người ngoài, bây giờ cảm thấy sắp mất Dương Nguyên nên mới đi cầu xin sự tha thứ từ đứa con hờ này.

Đối với bà, chỉ cần có một con búp bê được đặt tên làm con là được rồi, bất kể Dương Nguyên hay nguyên chủ.

”Đầu óc Dương Nguyên không bình thường, đến bà cũng không tốt được hay sao.” Dụ Ninh tiếp tục tránh Chu Lan khi bà muốn nhào đến ôm cánh tay cô.

”Bà đừng tìm tôi nữa, tôi không có hứng thú, cũng không muốn chơi cái trò chơi nhảm chán này, nếu bà không hài lòng với Dương Nguyên thì có thể tiếp tục thu dưỡng một đứa con gái khác khéo léo nghe lời hơn, phúc phận này không đến phiên tôi.”

”Làm sao con có thể nói với mẹ mình như vậy!” Chu Lan hung hăng đập bao lên bàn:” Đối với mẹ, con là độc nhất vô nhị, kể cả con không chịu tha thứ cho mẹ thì mẹ cũng sẽ không thu dưỡng thêm ai khác, tất cả đều không phải là con.”

Nhìn vẻ mặt điên cuồng của Chu Lan, Dụ Ninh nhú nhú mày, cuối cùng cũng nhận ra trạng thái người phụ nữ có chút bất hợp lý.

Lúc này, đúng lúc điện thoại của Dương An truyền đến, sau khi Dụ Ninh bắt máy liền không ngừng nã pháo:” Có phải mẹ đến tìm em hay không, vừa rồi bác giúp việc phát hiện bà ấy ra ngoài, có nhân viên trong công ty nói là mẹ đến gặp em.”

”Bây giờ tôi đang ở cùng bà ấy.” Sau đó, Dụ Ninh nói tên cửa hàng đang ngồi để Dương An đến đón Chu Lan.

"Con về nhà với mẹ." Thấy Dự Ninh cúp điện thoại, Chu Lan lập tức nói.

Dự Ninh nhìn bà một cái, mặc dù biết lúc này không nên kích thích người phụ nữ trước mặt nhưng cô cũng không tốt tính đến thế, rõ ràng tính tình Dương An không đến nỗi tệ hại, sao người này lại thành ra thế này.

"Thế còn Dương Nguyên thì sao? Sau khi cô ta ra khỏi trại giam thì cũng sẽ trở về nhà họ Dương đúng không, tôi không muốn ở dưới cùng một mái hiên với cô ta."

Chu Lan cười cười, có vẻ thật vui vẻ vì thái độ dự inh không quá khó khăn, dầu muối không ăn như trước:" Mẹ sẽ đưa Nguyên Nguyên sang nước ngoài sinh sống, con bé vẫn luôn muốn đi Pháp mà."

Hắc là nguyên chủ cũng ở trong tình thế này mà bị đưa đi. Sau một lần tiếp tục chọc giận Dương Nguyên và bị nữ chính báo cảnh sát bắt nhốt lại, Chu Lan cũng đưa ra lời đề nghị như thế với Dương Nguyên.

Hiện tại, người ở thế yếu là Dương Nguyên, dù người bị đuổi đi cũng là cô ta, Dự Ninh lại không vui nổi.

Trong đầu thoáng qua một vài phân cảnh Chu Lan bảo vệ tiểu Nguyên của bà ta, đây quả là một người mẹ kinh khủng.

"Vậy còn bà? Tôi cũng không muốn ở cùng một chỗ với bà." Dự Ninh cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo đối diện, nói.

"Làm sao con có thể đối đãi với mẹ ruột mình như thế chứ, mẹ cũng đâu cso có ý đánh mất con, chỉ là không cần thận, con không thể tha thứ mẹ sao?" Nước mắt mãnh liệt chảy ra, Chu Lan vịn ghế đứng dậy, trông cực kì yếu ớt.

Nguyên chủ có oán vì bị làm lạc hay không, Dự Ninh không biết, nhưng chắc chắn từng hận vì tình mẫu tử keo kiệt từ người đàn bà này, Dự Ninh lạnh lùng nhìn bà chảy nước mắt:" Có một số thứ, trước kia bà không muốn cho, bây giờ đã chẳng cần thiết."

"Mẹ chỉ sợ con oán trách mẹ, mới không dám đến gần, không dám đối tốt với con, trong lòng mẹ....."

Dự Ninh không nhịn được cắt đứt lời, "Bây giờ không sợ tôi oán bà sao? Tôi không muốn đánh giá bà, cũng không muốn đưa ra nhận xét, bởi vì tất cả những gì của bà đều không liên quan đến tôi, bà cứ coi như tôi đã chết ở ngoài kia thì được rồi, bà chri có một đứa con gái là Dương Nguyên, không có Dương Ninh."

"Nguyên nguyên..... Nguyên nguyên....." Chu Lan trừng mắt, tự lẩm bầm, "Tôi chỉ có một đứa con gái....."

"Mẹ!" Dương An mở cửa thấy cảnh này, anh còn tưởng Dự Ninh gọi anh vội tới vì Chu Lan bắt đầu nói lung tung lộn xộn, ai ngờ.

Dương An đỡ người phụ nữ, quay sang hỏi Dự Ninh:" Sao vậy?"

Dự Ninh khẽ lắc đầu:" Mặc dù không biết có chuyện gì xảy ra nhưng tôi kiến nghị anh nên đổi bác sĩ tâm lí cho bà ấy."

"Hả?" Dương An không hiểu chuyện gì.

"Tinh thần của bà ấy không bình thường lắm." Dự Ninh liếc nhìn đôi tròng mắt vô hồn của Chu Lan.

.....

Tổng Diễn không biết dùng biện pháp gì, mua căn phòng nằm phía trên căn hộ của Dự Ninh, thỉnh thoảng lại đi gõ cửa nhà cô, xin tương xin muối, thành công khiến Dự Ninh sinh ra tâm lí nhìn thấy là muốn đánh.

Bởi trạng thái của Chu Lan không ổn định, Dương An đem tiểu Bố về chung cư rồi trở lại nhà họ Dương.

1 tuần sau, Dương An đột nhiên nói cho Dự Ninh biết bác sĩ tâm lí mà họ mời cho Chu Lan có vấn đề, khiến bệnh tình của bà càng thêm nặng.

Vị bác sĩ đó, từ quan hệ máu mủ có thể nói là mẹ ruột của Dương Nguyên, năm đó, bà ta chưa kết hôn mà có con, sinh ra Dương Nguyên, bởi không có đường lui nên đem nữ chính ném vào cô nhi viện, vài năm sau, khi đã có tiền, bà ta muốn đón con ra nhưng lại phát hiện con mình đã được Chu Lan thu dưỡng. bà ta đã tìm gặp Chu Lan mấy lần, hi vọng có thể mang Dương Nguyên đi, nhưng đã bị Chu Lan cự tuyệt, hơn nữa, Chu Lan còn uy hiếp vị bác sĩ ấy, nếu bà còn dám xuất hiện ở gần Dương gia thì sẽ gọi người đến phá rối cuộc sống hiện tại của bà ta.

Người phụ nữ ấy không còn cách nào khác ngoài việc rời đi thành phố này, hơn mười năm đã trôi qua, Chu Lan đã quên mất bộ dáng của bà ta, nhưng người phụ nữ kia thì không, trong lúc mờ lối tư tưởng cho Chu Lan, bà ta đã ám thị suy nghĩ của bệnh nhân chéch về một phía, khiến tinh thần Chu Lan ngày càng hỗn loạn thêm.

Thân thể Dương phụ cũng có vấn đề, vì vậy ông quyết định bỏ lại công ty, mang Chu Lan đi du lịch. Chuyện công ty sẽ được để lại cho Dương An và Dương Ninh, nhưng vì Dương An cảm thấy em gái thì chỉ cần ngồi văn phòng nghịch móng tay là được nên khiêng tất cả lên vai, lúc nào cũng chân không chạm đất, để lại cho Dự Ninh những tháng ngày thanh thản.

Bởi vì Dương An có đề cập với Dương phụ nên Ngô bí thư cũng không còn tỏ ra nghiêm ngặt với Dự Ninh nữa, nếu không có Tổng Diễn thỉnh thoảng

quấy rầy, ị mình còn khá hài lòng trước cuộc sống hiện tại.

Một tháng sau.

Dụ Ninh nhìn người đàn ông ướt đẫm toàn thân, cả người chỉ quay một chiếc khăn tắm đứng trước mặt.” Anh nói nhà anh bị mất nước?”

Trên đầu Tống Diễm còn bọt xà phòng chưa rửa hết, nhỏ xuống theo đường cong thân thể anh.

"Ừm."

"cả một tòa nhà, chỉ nhà anh mất nước?"

"Ừm." Mặt không đỏ, tim không đập, Tống Diễm bình tĩnh trả lời.

"Anh nghĩ tôi ngu sao?" Dụ Ninh hất tay muốn khép cửa lại, Tống Diễm đưa chân ra cản.” Mất tôi xót quá.”

Dụ Ninh quét mắt nhìn anh ta một cái, hốc mắt anh hồng hồng, bọt xà phòng ngấm vào trong.

Thế nhưng cái này thì liên quan gì đến cô, Dụ Ninh dùng sức, cũng chẳng quan tâm chân anh còn ở trong phòng, muốn đóng cửa lại.

Nghe được giọng nói của chủ nhân, tiểu Bố không biết từ đâu lao tới, đứng ở cửa vẫy đuôi với Tống Diễm, căn cứ khăn tắm muốn kéo anh vào.

Khăn tắm của Tống Diễm vốn chỉ giặt hờ hờ, sao có thể chịu được lực kéo của tiểu Bố, mới một chút đã lung tung muốn rớt.

Tống Diễm lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nghiêng người lún vào nhà Dụ Ninh, tiện tay đóng cửa lại.” Bên ngoài có camera.”

Nói xong, liền sờ sờ đầu Tiểu Bố, tựa hồ đang khích lệ sự phối hợp của nó.

Dụ Ninh thật muốn đâm mũi hai mắt của mình, nhất định tên này là tên biến thái cuồng hờ. rõ ràng khăn tắm sắp rớt mà anh ta còn không giữ, hơn nữa lại đi khom người khiến nó rơi hẳn xuống đất,

Bỏ bớt một tầng che chắn kia, thân hình cường tráng của người đàn ông hiện lộ hoàn toàn trước mắt Dụ Ninh, dùng góc độ nghệ thuật để nhận xét thì đây quả là một kiệt tác, chín khúc hoàn hảo, hơn nữa bắp thịt rõ ràng, tám khối cơ bụng sáng loáng đẹp mắt, từ bụng kéo dài xuống dưới, kết hợp màu da đồng cổ, như bức tranh thần thoại, hoàn mỹ, tràn ngập sức mạnh.

Tống Diễm đứng thẳng người, không có ý định nhặt khăn tắm lên, mà trực tiếp xoay người đi về phía nhà tắm” Mượn một chút.”

Đợi đến lúc Dụ Ninh phản ứng kịp thì cũng chỉ còn hai mảnh mỏng tròn tròn lác lác trước mắt.

Tống Diễm vào phòng tắm cũng không đóng cửa, Dụ Ninh thật muốn không màng tất cả vọt vào ném anh ta ra ngoài cửa, nhưng nghĩ một chút trạng thái bây giờ của tên này, thật đúng là tạm thời bỏ tay.

"Tống Diễm, đồ biến thái!" Dụ Ninh quát một tiếng để phát tiết.

Tiếng nước vòi hoa sen ngừng lại một chút, thanh âm trầm thấp từ trong truyền ra.” Muốn vào tắm cùng nhau không?”

Vào cái đầu anh!

Dụ Ninh trừng mắt liếc nhìn tiểu Bố đang cắn ống quần cô kéo hướng về phía nhà tắm” Thật ra mày là mật thám nằm vùng của anh ta đúng không?”

Tiểu Bố nghiêng đầu kêu hai tiếng, Dụ Ninh thấy đáng vẻ ngây ngốc của nó, "Đi vào cắn tên đó ta liền tin mày.”

"Gâu gâu." Tiểu Bố chạy như điên theo hướng Dụ Ninh chỉ.

Phòng tắm vang lên một hồi tiếng chó sủa, không đến một phút sau, tiểu Bố mướt dầm dề chạy ra vẫy khắp người Dụ Ninh.

Tống Diễm đứng cách tiểu Bố mấy bước, thấy thế khẽ cười hai tiếng, đưa tay lau sạch nước trên mặt cô.” Tiểu Bố không nở cắn tôi, nó sợ em đau lòng.”

Câu thứ nhất coi như ổn, câu thứ hai là cái quái gì?

Dụ Ninh đẩy tay anh ra, thấy anh quay một cái kahwn tắm khác mới thở phào nhẹ nhõm” Nếu đã tắm xong thì đi nhanh đi.”

Tống Diễm lắc đầu, "Trong nhà không có nước nấu cơm.”

Cô dễ bắt nạt thế hả? Dụ Ninh tròn mắt cả mắt.” Nếu anh không đi, tôi liền đánh anh.”

Mấy ngày trước Dụ Ninh bị Tống Diễm dây dưa đến mức khó chịu liền ra tay đánh nam chính, bởi vì có công pháp nên cô tiến bộ rất nhanh, hơn nữa, lúc đánh nhau cũng không kiêng kị bất cứ điều gì nên Tống Diễm hoàn toàn bị nghiền áp, bị đánh sưng hết mặt mũi rồi vút vào thang máy.

Vốn cho là tên này sẽ biết điên ngừng nghỉ ít ngày, ai dè vẫn tích cực lắm, bây giờ lại tiếp tục đến trêu chọc cô.

"Em đánh anh, anh cời nó." Tống Diễm đầy ngụ ý đưa tay đặt lên khăn tắm.

(Làm luôn đi anh hìhí^^)

Dụ Ninh tức ngực, quả thật khó chịu đến không thở nổi." Anh dám cời tôi dám đánh tàn phế nó."

Tống Diễm ngã xuống sofa, thoải mái dựa vào, nửa hé mí mắt lười biếng nói." Nếu em sờ vào nó, chắc chắn sẽ không nở làm hỏng nó."

Dụ Ninh cảm giác cổ họng ngai ngái, máu đều dồn đến bên miệng, chỉ thiếu nước phun ra.

Cởi đời này, sao có thể có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Cũng không phải là chưa từng thấy nó, Dụ Ninh định đem tất cả xấu hổ vứt qua một bên, quyết định phải để Tống Diễm ném thử cảm giác bị "tàn".

Thế nhưng, kể ra cũng khéo, ngay lúc này, cô lại nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, nhiệm vụ thứ ba đã mở ra, Dụ Ninh lướt qua, quả nhiên nó có liên quan đến người đàn ông trước mặt.

Lại nói, sau khi tổng kết kinh nghiệm từ các thế giới trước, Dụ Ninh còn tưởng lần này nhiệm vụ thứ ba sẽ lớn lao chút, hửn là giúp công ty nhà họ Dương lọt vào top 500 doanh nghiệp lớn nhất trên thế giới, không ngờ lại đơn giản như vậy.

Nhiệm vụ chỉ gồm bốn chữ đơn giản.

—— gả cho Tống Diễm.

Thấy nội dung nhiệm vụ, nắm đấm trên tay liền buông lỏng, Dụ Ninh hí mắt quan sát người đàn ông nửa thân trần đối diện.

Vốn định hỏi anh có đồng ý cưới mình hay không, nhưng nhớ đến những chuyện trong quá khứ, cô bỗng cảm thấy, nếu trong hôn lễ mà chạy mất thì... thế giới sau sẽ bị tên này hành hạ đến chết mất, chri đành đổi một cách khác.

Thế nhưng bất kể dùng cách gì thì dùng chuyện này đùa bốn nam chính, cô đều phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc bị hành hạ.

Khoé miệng Tống Diễm từ từ nổi lên một nụ cười, bởi ánh nhìn chăm chú của cô gái đối diện, loại cảm giác ấy, còn khiến anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với việc trần truồng đứng trước mặt cô.

"Anh cười cái gì?" Dụ Ninh phục hồi tinh thần liền nhìn thấy nụ cười trên mặt anh, bỗng có dự cảm xấu.

Tống Diễm hí mắt liếm liếm môi trên, "Em đoán xem?"

Chắc chắn không phải chuyện tốt gì cho cam.

Dụ Ninh ngồi ở đầu bên kia ghế sofa:" Tôi có việc muốn nói với anh."

Cùng ngồi trên một băng ghế, loại chuyện này, anh đã thật lâu chưa được ném trái?" Cái gì?"

Dụ Ninh há miệng, hoàn toàn không biết nên nói như thế nào, mấy ngày trước còn đánh, đánh anh thật mạnh tay, bây giờ lại nói muốn kết hôn, có phải quá giả dối hay không.

"Thật khó nói?" Tống Diễm nhắc tay đề đôi chân mày nhú chặt kia." Chỉ cần không bắt tôi rời khỏi em... thì em để tôi làm gì, tôi cũng đáp ứng."

"Kể cả việc trần truồng chạy ngoài đường?" Nghe thế, Dụ Ninh phát tay anh ra, lập tức nêu ý kiến, nếu như có thể thấy nam chính không mặc quần áo, chạy trên đường cái, nói không chừng, ở thế giới tiếp theo, cô sẽ thích anh ta hơn.

"Những thứ gì thuộc về con thỏ nhỏ sao cso thể để người ngoài nhìn thấy."

Dụ Ninh liếc mắt nhìn trên tiểu Bô đang nằm trên mặt đất:" Hoá ra mà còn có một biệt danh nữa."

Tổng Diễn liếm liếm ngón tay đã sờ lên chân mày cô, khuôn mặt lạnh băng bỗng tràn ra một tia nói không rõ là gì.” Con thỏ nhỏ là em”

"A." Dụ Ninh cười lạnh một tiếng, "Mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài với tôi."

"Ừm, đi đâu?"

"Anh quan tâm nhiều như thế làm gì." Dụ Ninh liếc Tổng Diễn một cái.

.....

.....

Qua mấy tháng, khả năng lái xe của cô vẫn tệ hại đến không tưởng, đi một đoạn liền ngừng lại.” Đồi chỗ, anh lên lái xe đi.”

Tổng Diễn nghe lời ngồi lên ghế lái.” Còn nhớ chiếc xe này không?”

Dụ Ninh nhìn một lúc, xe của Tổng Diễn đều hao hao giống nhau, cô thật không nhìn ra nó có cái gì khác lạ.

"Lần đầu em lên xe tôi chính là trên chiếc này." Tổng Diễn đưa ra đáp án, ánh mắt khẽ xa xăm.” Rõ ràng là một con thỏ nhỏ mềm nhũn, sao cứ cố tỏ ra quật cường như vậy.”

Anh mới là súc sinh! Dụ Ninh đá bấp chân anh.” Lái xe, hướng đến công ty.”

"Lúc đó em thật đẹp." Tổng Diễn đột nhiên cảm thán một câu, giọng nói trầm thấp mang theo tình ý khiến người nghe cũng phải xúc động.

"Dưới ánh mặt trời sáng lạn, em giống một thiên sứ, dường như chỉ cần nhìn nhiều thêm một chút sẽ làm anh đắm chìm trong đó." Nói xong, Tổng Diễn tự giễu cười một tiếng.” Thế nhưng anh vẫn quay đầu xe, dừng lại.”

Có tình huống nào đáng sợ hơn việc lưu manh hoá thành tri thức chứ?

Dụ Ninh có chút không quen nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhưng trong đầu lại hiện lên gò má nghiêng nghiêng thắm nét cười kia.

"Tại sao anh lại thích tôi?"

Trầm mặc một hồi, Dụ Ninh đột nhiên hỏi.

Vấn đề này, cô đã hỏi không chỉ một lần, Thẩm Cừu, Túc Thuong, cô đều đã hỏi, nếu sau này nam chính vẫn cứ quán lấy cô như thế, phỏng chừng cô vẫn sẽ tiếp tục hỏi tại sao họ lại thích mình.

Trừ gương mặt có thể chấp nhận được, chính cô cũng không biết bản thân có ưu điểm gì, để một người đàn ông có thể lặp đi lặp lại, mỗi không gian, mỗi thời gian, yêu cô, từ ánh mắt đầu tiên.

Thế nhưng nói không chừng đây cũng chỉ là giả thiết, trình tự do hệ thống đưa ra mà thôi.

"Bởi vì em luôn khiến trái tim tôi đập nhanh hơn vài nhịp."

"Anh có từng nghĩ đây là do tôi yếm bùa chú, khiến anh nhìn thấy tôi liền không thể kiềm chế bản thân, chạy quanh tôi, chuyển động quanh tôi." Dụ Ninh cười như không cười nói.

Tổng Diễn thân nhiên gật đầu một cái, "Tôi rất thích cảm giác em đã mang lại, vậy nên, nguyên nhân có ra sao cũng đâu quan trọng."

Dụ Ninh cười một tiếng, suy nghĩ của người bệnh thần kinh thật khó hiểu.

Thấy đã đến cửa công ty, Dụ Ninh hỏi hột nói: "Đi về hướng cục dân chính."

Bánh xe ma sát cùng mặt đất, phát ra tiếng “Chi.” lớn.

Bởi Tổng Diễn thắng quá gấp nên thân thể Dụ Ninh theo quán tính nhurón hẳn về phía trước, thiếu chút nữa đập đầu.

Dụ Ninh ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh liền phát hiện người đối diện cũng đang hướng mắt về phía mình, ánh nhìn sáng quắc, màu mắt so với bình thường còn đen đặc mấy phần, như thể cso vô tận cảm xúc quay cuồng trong đó.

"Em nói cái gì? Chúng ta đi đâu?"

Chỉ một lúc mà giọng nói của anh đã khàn đi mấy độ.

Dụ Ninh ngẩn người, thấy Tổng Diễn như vậy, trong đầu đã tưởng đến cảnh thế giới tiếp theo nam chính chắc chắn sẽ giết chết cô.

Trầm mặc hồi lâu, hờ đến khi áp suất trong xe đã thấp đến mức có thể khiến người đông lạnh, Dụ Ninh mới mở miệng:” Anh có đồng ý kết hôn với tôi không?”

Nói xong, không gian trong xe tĩnh lặng hồi lâu, nét mặt Tống Diễm không toát ra một tia cảm xúc, ngay lúc Dụ Ninh nghĩ xem có phải cô đã nghĩ quá nhiều rồi hay không, thật ra Tống Diễm chỉ hơi hơi chứ không quá thích cô như tưởng tượng.

Đáy mắt Tống Diễm đỏ lên ôm cô vào lồng ngực, lực lớn như thể muốn nghiền nát xương người:” Con nhỏ, tôi thật vui.”

Hi vọng niềm vui này, anh có thể mang đến kiếp sau.

Mặc dù rất khó chịu, nhưng Dụ Ninh cũng không nhúc nhích, cứ mặc anh ôm như vậy.

Không biết ôm bao lâu, Tống Diễm mới hôn khuôn mặt cô, buông lỏng tay, Dụ Ninh giật giật cơ thể, thấy cả người đã tê rần.

”Kể cả em có gạt tôi, tôi cũng vẫn thấy vui mừng.” Tống Diễm giữ mặt thiếu nữ, lộ ra một nụ cười bệnh hoạn:” Ít nhất em còn nguyện ý lừa dối.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Sau khi đi đến cục dân chính, hệ thống liên thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, để thế giới sau có thể “sống vui vẻ” với Tống Diễm, dụ ninh vốn định tiếp tục ở lại thế giới này thêm một thời gian nữa.

Thế nhưng, thật sự quá khó khăn! Cuộc sống này thật quá khó khăn.

Sau khi lĩnh giấy đăng ký kết hôn, Tống Diễm như kiểu điên lên vậy, tìm đủ mọi lý do để vào được phòng của cô, sau đó nói chuyện không quá hai câu liền đề cô xuống dưới.

Thấy tổng diễn có vẻ tràn đầy hứng thú đối với việc thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, dụ ninh chỉ cảm thấy thế giới này vẫn nên kết thúc tại đây thôi.

Nếu đã quyết định rời đi, đầu tiên phải tắm cho tiểu Bó một lần để thỏa lòng mong đợi của nó, mỗi lần cô tắm, tiểu Bó đều cào cửa muốn vào cùng.

Tiếp đến bỏ Tống Diễm qua một bên, gặp Dương An. Đối với chuyện mẹ ruột của Dương Nguyên, Dương phụ cảm thấy Chu Lan đuối lý trước, hiểu rõ cảm giác con cái không ở bên cạnh khổ sở ra sao, người phụ nữ kia cũng không phải chưa từng đến nói chuyện rõ ràng, vì thế ông cũng không truy cứu trách nhiệm của mẹ Dương Nguyên nữa.

Nghe Dương An nói, mẹ ruột Dương nguyên đi thăm Dương nguyên mấy lần, Dương nguyên đều tránh né, chỉ là bà ấy vẫn luôn kiên nhẫn không từ bỏ, sau mấy tháng tạm giam, cuối cùng Dương Nguyên cũng được thả ra ngoài, phòng chừng lại sắp có một trận đầu gió tanh mưa máu.

Thế nhưng, những thứ này đều không còn quan hệ với cô nữa, trong mấy tháng này, nhân viên của công ty cũng đã thay đổi nhận thức về dụ ninh, nhiệm vụ thứ nhất đã sớm hoàn thành xong, chỉ chờ lần này từ biệt, cô sẽ lại trở về Bí cảnh.

”Tại sao đột nhiên muốn đi du lịch?” nghe dụ ninh giải bày, Dương An ngẩn người.

”Muốn đi giải buồn.” Dụ ninh cười:” Mấy ngày nay cảm ơn anh chăm sóc, chiếc giường anh tặng, tôi rất thích.”

”Mấy câu này sao nghe như thể một đi không quay trở lại vậy.” Về mặt khẩn trương, Dương An nắm bàn tay cô:” Đi du lịch nhớ gọi điện thoại về cho anh, chờ công ty rảnh chút, có khi anh cũng đi tìm em, hai anh em mình cùng đi chu du khắp nơi.”

Dụ Ninh không nói gì nhiều, chỉ gật đầu cười.

Bước ra khỏi công ty, dụ Ninh nghĩ một chút, dù sao thế giới tiếp theo cũng gặp được tên kia, cần gì phải đi gặp làm gì nữa, vì vậy lập tức chọn giao nhiệm vụ.

【hoan nghênh Ký Chủ lại trở về bí cảnh.】

Lại trở lại bầu trời sao, con tức giận đè nén bấy lâu nay bùng nổ:” NPC nam chính rốt cuộc được lập trình ra sao vậy hả, là vừa thấy liền yêu ta sao? Nếu không thật khó để hiểu được chuyện này ra sao khi mà Tống Diễm đã bị tẩy sạch trí nhớ.”

【 Nam chính thế giới này đích thực là đã bị xoá sạch trí nhớ và tình cảm, về phần trình tự vừa gặp đã yêu kia, ta cũng không đặt giả thiết đó.】

Thật khó có dịp như vậy, hệ thống trả lời vấn đề của nàng, nàng còn tưởng lần này nó cũng sẽ lạnh băng, máy móc đáp QUYỀN HẠN CHƯA ĐỦ chứ.

"Thế chuyện Tổng Diễn là như thế nào? Vứt bỏ tình cảm, hơn nữa cũng không yêu từ cái nhìn đầu tiên, vậy làm sao hẳn ta có thể chuyển từ chán ghét sang ưa thích nhanh như vậy?"

【kho số liệu cũng không có đáp án cho vấn đề này.】

"Sao hôm nay ngươi dễ nói chuyện thế." Chuyện hỏi không ra đáp án, dự ninh đã sớm nghĩ đến, nàng chỉ có chút kinh ngạc đối với hệ thống, sao hôm nay thái độ của nó tốt đến vậy, hỏi gì đều nghiêm túc đáp nấy.

【Ký Chủ hoàn thành càng nhiều nhiệm vụ, quyền hạn sẽ lại càng tăng thêm, thông tin được cung cấp sẽ càng nhiều.】

"Những thế giới kia đều là thế giới thật sao? Hay là do phép thuật biến hoá ra?" Nếu hệ thống đã nói vậy, dự ninh nhân cơ hội hỏi ra vấn đề bản thân đã tò mò từ lâu.

Bất kể là đưa nàng đến thế giới khác để hoàn thành nhiệm vụ hay biến ra thế giới bằng thuật pháp, chru nhân ảo cảnh này quả thật không thể coi thường, nàng chri tò mò những người trong không gian, thời gian đó, là thật hay là giả, nếu là thật thì sự tồn tại và biến mất của nàng sẽ ảnh hưởng ra sao.

【là thế giới chân thực.】

"Mỗi lần ta chuyển giao nhiệm vụ, nhân vật mà ta từng trú ngụ trong đó cũng sẽ biến mất sao?"

【có phải thế không? Mỗi thế giới đều sẽ có vô số thời không song song, nhiệm vụ chỉ mượn một cái trong số đó, để Ký Chủ thay thế một người, sau khi Ký Chủ hoàn thành nhiệm vụ trở về đây, thế giới đó sẽ biến mất.】

"Biến mất sao?" Dự Ninh có chút sững sờ, đến thế giới hiện đại nhiều lần như thế, thế giới song song mà hệ thống nói, nàng hiểu, cũng biết cái gọi là biến mất kia cũng không phải là hoàn toàn biến mất, nhưng trong lòng vẫn không thể ngăn được một tia mất mát trào dâng.

【Thế giới mà Ký Chủ thực hiện nhiệm vụ biến mất, còn những thời không song song khác, những con người khác vẫn tiếp tục sống ở nơi đó, sống thật ốt, sống thật khoẻ.】

Như thế sao cso thể đánh đồng một dạng chứ.

Dự Ninh trầm mặc một hồi, "Lần này ta được bao nhiêu điểm?"

【Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành, nhưng chất lượng không cao, nhiệm vụ thứ ba cũng thế, thế nên lần này tổng điểm chỉ có s.】

Còn có kiểu hoàn thành nhiệm vụ nhưng phải đảm bảo chất lượng sao, nghe hệ thống trả lời, dự ninh lập tức quên đi cảm xúc mất mát vừa mới thành hình." Cái gì gọi là chất lượng không cao, tại sao ngươi chưa bao giờ nói với ta nhiệm vụ còn có tiêu chuẩn chấm điểm?"

【Ký Chủ chưa từng hỏi.】

Hệ thống trả lời dập khuôn, thanh âm cơ khí bình tĩnh khiến dự ninh thật muốn hai tay xé nát nó.

【Bây giờ sẽ giải thích cách cho điểm của nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ ở mức thấp nhất, nhiệm vụ sẽ sánh lên báo hoàn thành, nhưng không cho biết mức độ, cái này phải để Ký Chủ tự mình cảm nhận.】

"Nói tăng ra là ta phải tự xem xét mức độ bản thân hoàn thành đến đâu, nếu không, dù nhiệm vụ có sáng lên nhưng khéo khi chỉ đạt được điểm qua cửa đúng không."

【chính xác.】

Hiểu rõ điểm này, dự Ninh lại tiếp tục đưa ra câu hỏi." Nhiệm vụ thứ ba không phải là để ta và Tổng Diễn kết hôn sao, đã lấy giấy chứng nhận rồi, sao điểm vẫn không cao?"

【giấy kết hôn chri là một bộ phận của hôn nhân, nhưng hôn nhân không phải chỉ có giấy chứng nhận.】(Đúng nè)

Thật là nguy biện, dự ninh cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa, thà rằng nhanh đến thế giới tiếp theo, sớm ngày thoát khỏi bí cảnh. (Căn bản chị không muốn ở lại với anh 9 đi)

"Tiến vào thế giới kế tiếp."

【bây giờ truyền tống KÝ Chủ đến không gian tiếp theo, đếm ngược 3, 2, 1 _____】

.....

Sở cần bị tiếng ve không ngừng bên ngoài quấy nhiễu đến mức không thể đi vào giấc ngủ, ánh mắt chuyển qua chuyển lại cuối cùng dừng đến khuôn mặt nha đầu ngồi dưới đất dựa ngủ mép giường.

Hàng năm mắt ngủ khiến thị lực của hắn tốt hơn hết, tất nhiên có thể thấy được khuôn mặt tròn vo của nàng đang không ngừng đỏ mỗ hôi lạnh, đoán chừng là do trúng gió.

Dưới ánh mặt trời chói chang bị đánh 20 hèo (20 gậy đầy ạ), tâm trạng từ lo lắng đề phòng đến đột nhiên buông lỏng, ngã bệnh cũng là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng, chuyện này thì liên quan gì đến hắn, chỉ có thể nói là không muốn phải cùng một người chết ngủ cùng một đêm thôi, Sở Cẩm vô cảm nghĩ, đang muốn xoay người quay mặt vào trong thì thấy thân thể nha đầu kia run lên.

Về bệnh tật dường như đã tiêu tán đôi chút, hai mắt run rẩy một lát liền mờ ra.

Chạm vào đôi mắt ấy, Sở Cẩm ngăn người, ánh mắt sắc bén không giống của một nô tì, hơn nữa còn lộ ra mấy phần quen thuộc.

Dụ Ninh mở mắt liền nhú nhú mày, nguyên chủ đi đánh nhau sao? Cả người đau đến mức khó có thể hình dung.

Dụ Ninh giật giật liền phát hiện nửa người ở khoảng không, mày mò chung quanh, bởi ánh sáng quá mờ, nàng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mơ hồ, cộng thêm xúc cảm trên tay, hình như nàng không ngủ trên giường mà là phía dưới, bên mép giường thì phải.

Điều này khiến dụ ninh an tâm không ít, nhưng khi ánh mắt chạm đến một bóng người trước mặt, nàng chừng lại rồi nằm trở về vị trí cũ.

Ngồi thẳng lên, dụ ninh lập tức nhận ra vị trí nào đó trên cơ thể bị thương, có thể thấy thân phận của nàng, không chỉ là một nha hoàn mà còn là một nha hoàn vừa mới phạm phải sai lầm.

So với vấn đề này, dụ ninh bỗng nhận ra một chuyện khác, lần này cô chưa được cung cấp tài liệu, nghĩ đến đây, dụ ninh nhắm mắt tiến vào Thức Hải tìm một vòng, lại vô cùng vui mừng phát hiện ba nhiệm vụ đã hoàn toàn mờ ra không cần điều kiện kích phát.

Dụ Ninh không xem nhiệm vụ mà nhìn quả cầu in chữ “Tư liệu”.

mai có nữa, mọi người thấy sai chỗ nào báo như nhé, à mà phần về sau như chuyển xưng hô cổ địa vì dù sao xuất thân của nv chính cũng là thế giwosi tu tiên, hệ thống cũng v, và cũng đề tiếp bước cho thế giới tiếp theo nữa ha. chúc mọi ng đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114

Nội dung trong quả cầu ánh sáng đơn giản đến mức làm người ta tức giận, bởi thân thể nguyên chủ mới bị thương, cảm giác chua xót ập tới khiến Dụ Ninh thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi.

Tài liệu chỉ phác hoạ đơn giản thân phận của nguyên chủ, tên Liễu Nguyên, cùng với hoàn cảnh hiện tại của nàng, thêm vào đó là nam nữ chính, ngoài ra không có thêm thông tin gì khác.

Đến cả thời điểm xuất hiện của nữ chính cũng không được nhắc đến, nàng ta gặp nam chính lúc nào cũng chẳng hề đề cập, thứ gì nhất có được là một cái tên.

Tài liệu đơn giản như thế coi như xong, Dụ Ninh nhìn nội dung nhiệm vụ, suýt chút nữa không nhảy dựng từ trên mặt đất lên, cộng thêm cảm giác đau đớn vẫn luôn hiện hữu, nàng thật muốn khóc lớn một phen.

Nguyên chủ là một nha hoàn trong sân của nam chính, bởi dáng dấp có mấy phần thủy mị liền được phụ thân nam chính cho lên làm đại nha hoàn, ý để bồi dưỡng tình cảm với nam chính, sau đó làm nha hoàn thông phòng luôn.

Nha hoàn thông phòng cũng được, nguyên chủ từ nông thôn đến, nằm mộng cũng muốn được làm thông phòng của thiếu gia trong phủ, tuy nhiên, đối với nam chính, nàng thật không làm nổi.

Theo ý nàng, kể cả có phải đầu ập tay ôm với Sở lão gia cũng còn hơn là làm thông phòng chon am chính.

Bởi vì, Sở Cẩm bị liệt dương a!

Đi theo Sở Lão Gia, nói không chừng may mắn còn có thể mang theo một nam một nữ, chen chân làm di nương cũng nên, nhưng nếu theo Sở Cẩm, có lẽ phải ở góa cả đời, tất cả người trong phủ đều nói, Sở Cẩm liệt nửa người dưới, đến cả thứ đó của nam nhân cũng không thể dùng được nữa rồi, chẳng khác nào mấy thái giám trong cung cấm.

Vì thế, nguyên chủ sợ hãi, một khi sợ, sẽ mất phương hướng.

Lúc này lại có người đưa cho nàng một ý tưởng, bỏ lên giường nhị thiếu gia Sở Kí, hiện tại, mẫu thân Sở Kí là chủ mẫu, nếu nàng có thể ngủ với Nhị thiếu gia, nhất định sẽ không đến mức làm quả phụ.

Mặc dù dáng dấp của Nhị thiếu gia không đẹp như Sở Cần, nhưng cũng đầy đủ phụ tùng, hơn nữa, x nghe mấy phòng thiếp thất của hắn có nói, thứ kia của Sở Kí rất lớn, xử lý năngng việc lại nhanh lẹ. nguyên chủ không hiể thứ kia lớn là ý gì, nhưng chỉ nhớ hai chữ nhanh nhẹn, vì muốn cuộc sống trôi qua thoải mái, nên chắc hẳn nhanh nhẹn vẫn hơn không có, hơn nữa, nàng tự thấy bản thân xinh đẹp hơn mấy thiếp thất, thông phòng kia nhiều, chỉ là không có tâm hoa tình xảo cái lên thôi. nghĩ đến đây nguyên chủ lập tức vui vẻ trèo giường.

Kết quả cuối cùng có thể đoán được, Sở phu nhân Ngô thị vì thân thể khoẻ mạnh của con trai mà cảm vào không ít người của mình nằm vùng, nguyên chủ vào trong phòng của Sở Kí, y phục còn chưa cởi ra, một đám mama đã hùng hổ tiến vào.

Nguyên chủ bị tóm lại đánh 20 hèo, vốn nên bị bán đi nhưng Ngô thị cực kì có hứng thú đối với việc tạo sự ghê tởm cho nam chính, bà ta bèn đem nguyên chủ vứt lại sân Sở Cần, để nam chính cảm nhận được rằng, đến một con nha đầu cũng ghét bỏ hắn.

Mà nguyên chủ sợ mình bị đuổi ra ngoài, liền đoạt ca trực đêm tối nay, thế nên mới có một màn này.

Dụ Ninh xoa giọt mồ hôi lạnh chảy xuống viền mắt, lấy một viên thuốc tiêu viêm trong mảnh ngọc, nhét vào miệng, thuốc trong thể giới ABO, nàng đã dùng gần hết, đây là thuốc trong thể giới trước mà nàng có bỏ thêm vào không gian.

Không có nước, nuốt lại vô cùng khó khăn, viên thuốc đáng cử thể tan ra trong miệng, khó chịu đến mức Dụ Ninh chỉ muốn nôn ra.

Sợ đánh thức Sở Cần, Dụ Ninh vốn không có ý định đi rót nước, nhưng cảm giác trong miệng quả thật không thể bỏ qua, nàng đành phải lặc cộc dậy, lung lay hướng về phía cạnh bàn.

Thị lực nguyên chủ thật quá kém, Dụ Ninh cố gắng mở to mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy địa khái hình dáng chiếc bàn, đến gần còn vấp té một cái ghế.

Dụ Ninh dừng một chút, thấy người trên giường không phát ra động tĩnh gì mới cẩn thận tiếp tục hướng về phía trước.

Nam chính tên Sở Cần, là trưởng tử (con trai trưởng) của Sở gia, bởi thuở bé bất hạnh gặp sự cố nên hai chân tê liệt, chỉ có thể nằm trên giường, đây là toàn bộ nội dung trong tư liệu.

Nữ chính hình như là một đại phu, trong phần thông tin nàng nhận được có nói chính nữ chính là người đã chữa lành chân cho nam chính.

Tài liệu có vẻ khó hiểu nên chúng ta chuyển sang nói về ba nhiệm vụ mà Dụ Ninh nhận được.

Nhiệm vụ thứ nhất: chăm sóc nam chính cho đến khi hắn khỏi hẳn.

Nhiệm vụ thứ hai: không được để nam chính và nữ chính ban đầu cùng một chỗ.

Nhiệm vụ thứ ba: bảo đảm nam chính có tâm lí khỏe mạnh, để hắn làm người tốt.

Hai cái trước không có gì để nói, cái cuối cùng là cái quý gì hả! nếu nam chính vẫn là NPC biến thái kia, thì để cả tâm lí của chính nàng, nàng cũng không thể tự đảm bảo, nói gì đến việc tác động đến nam chính.

Nàng được điểm s đã cho nhiệm vụ khó như vậy rồi, Dụ Ninh thật không thể tưởng được nếu một ngày nàng nhận được điểm từ s trở xuống, hệ thống định cho nàng đến đâu làm gì nữa, đưa nam chính đi cứu vớt Địa Cầu sao?

Thuốc bắt đầu ngấm, Dụ Ninh mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, cau mày ngủ.

Nhìn một màn này, cuối cùng Sở Cần cũng có một chút buồn ngủ, nhìn mảnh ngọc trên cổ nàng mấy lần rồi cũng nahwsn mắt chìm vào giấc mộng.

.....

Đây là một gian phòng được bố trí cực kỳ thanh nhã, cả phòng rải rác treo mấy bộ tranh chữ cùng mấy thứ đồ cổ, màu sắc chủ yếu là hai màu xanh, trắng, có thể thấy được tính cách chủ nhân của nó khá nhạt nhẽo.

Mặc dù không quá hoa lệ nhưng không có vẻ đơn sơ, Dụ Ninh liếc mắt nhìn khối ngọc trang trí được tạc hình sơn thủy, người ở đây không thiếu tiền, không tục tĩu.

Bởi vì ở hoàn cảnh xa lạ, hơn nữa còn ngủ trên bục gỗ cứng lạnh, trời vừa sáng, Dụ Ninh liền mở mắt, nằm nhìn bốn phía ngăn người, bởi cơ thể khó chịu, nàng cũng không có ý định đứng lên.

Ngần ngơ một lúc, cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng ho khan, Dụ Ninh mới giật mình tìm lại thần trí.

Nàng ngồi dậy nhìn về phía giường, thấy khuôn mặt quen thuộc kia còn đang nhắm nghiền hai mắt, chỉ có đầu ngón tay tái nhợt để bên bờ miệng, trong lúc ngủ còn vô ý thức ho khan.

Dụ Ninh cảm giác chân roi bên giường đắp lên cho hắn, cũng không còn ý định nằm xuống nữa mà là nhìn chăm chăm người đối diện ngăn người.

Sau khi tỉnh lại cũng không nhìn nam chính là vì mong rằng hệ thống bỗng có lòng trắc ẩn, đối NPC trong nhiệm vụ lần này.

Nhưng nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, nàng bỗng nhận ra bản thân đã vô cảm, như thể đây là chuyện bản thân đã biết trước rồi, dù không muốn nhưng khi nó thật sự xảy ra, nội tâm đã chuẩn bị tâm lý nên cũng không khó để chấp nhận.

Thế giới này có vẻ bình thường hơn trước không ít, nam chính cũng có vẻ dễ nhìn hơn.

Da thịt trắng như lớp men sứ thượng hạng, giữa cổ còn thấy rõ phần mạch máu xanh nhạt, cảm nhận tinh xảo làm người ta không nhìn được thương tiếc vài phần.

Còn có mày kiếm đen đặc, lông mi dày dài như cây quạt nhỏ, mũi cao thẳng, cánh môi nở nang. tổ hợp lại, dù cho thân thể gầy yếu bệnh tật cũng khiến Dụ Ninh khó có thể chuyển dời tầm mắt.

Bộ dáng của hắn như tập hợp hoàn toàn vọng tưởng của nàng về một tiểu thị (như kiểu nha đầu thông phòng nhưng dành cho nữ ấy), xinh đẹp đến mức nàng chỉ muốn đi thử độ dày cánh môi kia.

Ý thức được bản thân đã sinh ra ý tưởng không nên có ấy, Dụ Ninh lắc lắc đầu, người trước mặt chính là NPC biến thái a, dù cho khuôn mặt có đôi chút thay đổi nhưng vẫn là tên biến thái ấy a, hành hạ người sống không bằng chết a.

Dụ Ninh nhớ đến gương mặt tương tự của Cố Ti Vực, nghiêm túc đuổi giết nàng, chút suy nghĩ rối loạn vừa nảy cũng bay biến sạch sẽ.

Sau khi hồi hồn, Dụ Ninh phát hiện cái chặn nàng vừa đắp cho Sở Cẩn lại bay đi mất.

Dụ Ninh ngăn người, tiếp tục đắp lên cho hắn.

Vừa kéo chặn lên, Dụ Ninh liền chìm vào đôi mắt đen nhánh của người đối diện.

Trông mắt nhìn chăm chăm vào nàng, không mang một tia cảm xúc, cũng không có bất kì ánh sáng, như hai viên đá đen, như hai vật chết.

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Dụ Ninh còn chưa kịp nở một nụ cười ấm áp đã nghe được giọng nói lạnh lùng của nam nhân vang lên:” Tránh ra.”

Nói đúng ra thì người này cũng không thể được coi là nam nhân, mặc dù khí thế kinh người, nhưng trong âm sắc vẫn mang theo vài phần non trẻ.

Chạm vào ánh mắt âm lãnh của hắn, Dụ Ninh sững sốt trong nháy mắt, nàng cứng đờ người, người hãy chắc chắn rằng bản thân giữ được thái độ cao quý lạnh nhạt đó đến phút cuối đi, người nghĩ là ta không muốn rời khỏi sao.

"Thiếu gia, không đắp kín chắn sẽ bị bệnh."

Sở Cẩn nhìn lướt qua nụ cười sáng lạn của thiếu nữ, xoay mặt đáp lại bằng cái ót. (kiểu quay đầu đi méo quan tâm í)

Đây là đồng ý đắp chắn hay là không đây, mặc dù đã cuối hạ nhưng gió sớm đầu ngày vẫn mang theo những tia lạnh lẽo, Dụ Ninh dừng một chút, cuối cùng vẫn quyết định kéo chặn lên người Sở Cẩn, chỉ là không đắp quá cao như trước mà thôi.

Sau đó, nàng cũng không có ý định nằm xuống nữa, tự thu thập bản thân rồi mở cửa ra khỏi phòng.

Sau khi uống thuốc xong, mặc dù đầu đã đỡ đau hơn nhưng phía dưới vẫn chưa xót dữ dội, đứng cũng là một loại thống khổ, nàng cần tìm nơi nào đó để đi bôi thuốc.

Đẩy cửa ra, Dụ Ninh lập tức nhìn thấy một nha hoàn béo đứng ở ngoài, vẻ mặt nhút nhát, nhìn qua quần áo có thể thấy đây là nha hoàn chuyên làm việc nặng, thấy Dụ Ninh đẩy cửa ra ngoài, ánh mắt trừng trừng trắng, thoát nhìn có vẻ rất sợ nàng.

Mặc dù tài liệu không nói tỉ mỉ, nhưng quy củ trong phủ đệ cổ đại, nàng cũng hiểu đại khái, dù là người đứng cửa trực đêm cũng không đến mức để một nô tì chuyên gánh việc nặng làm được.

Dụ Ninh nhú mày, chẳng lẽ nha đầu này thăm mền Sở Cẩn, lo sợ hắn bị bắt nạt, cho nên đứng ở cửa coi chừng.

Cũng khó trách nàng ta nghĩ như vậy, béo nha đầu kia lui một bước (bé này béo nên gọi là béo luôn nha, không có ý định nàngng kích nha), ánh mắt lo lắng nhìn vào trong phòng, phỏng đoán của nàng cũng rất có khả năng xảy ra ấy chứ.

Dụ Ninh xoay người đóng cửa, "Người ở đây làm cái gì?"

Béo Nha đầu bứt rứt vuốt vuốt y phục, "Tiểu Tứ bị phu nhân phạt đi úp mặt vào tường sám hối, lúc hần đi sợ không có ai hầu hạ thiếu gia, cho nên đến nhờ cậy ta chăm sóc thiếu gia."

Mặc dù béo nha đầu đã hạ thấp giọng, nhưng vẫn đủ mười phần khí thế (khí thế này ý là chỉ giọng to thôi ☐), Dụ Ninh sợ nàng ta quấy rầy giấc ngủ của Sở Cẩm liền kéo nàng cách xa một chút.

Một câu này của nàng đã khiến Dụ Ninh hiểu được địa vị hiện tại của nam chính trong cái nhà này kém cỏi đến mức độ nào, người phục vụ thường ngày bị phạt lại để một nha đầu làm việc nặng đến chăm sóc, có thể thấy người trong sân này cũng chẳng có mấy ai nghe lời Sở Cẩm.

Dụ Ninh có lòng tìm hiểu liền đưa một chai thuốc cho béo nha đầu:"Thiếu gia còn chưa tỉnh lại, người xoa thuốc giúp ta trước đã."

Béo Nha đầu rồi rầm nhìn cánh cửa, "Tiểu Tứ dặn ta sau giờ dần liền đứng ngoài cửa coi chừng, một tác không dòi."

"Vậy thì đi vào lau." Dụ Ninh nhớ trong phòng có một gian nhỏ cho nha hoàn trực đêm liền lôi kéo người đối diện nhẹ nhàng vào đó.

Béo Nha đầu hẳn là chưa vào phòng chủ nhân bao giờ nên vẫn có chút lo sợ, đầu còn chẳng dám ngẩng lên, bị Dụ Ninh lôi kéo vào góc phòng.

Gian nhỏ này được dọn dẹp thật sạch sẽ, mặc dù không lớn nhưng cũng có một cái bàn nhỏ, Dụ Ninh liếc qua đánh giá một chút, phòng này hẳn sẽ là nơi định cư lâu dài của nàng trong thế giới này đây.

Dụ Ninh cảm đệm giường trải lên trên mặt giường, nằm lên:"Làm phiền người."

Béo Nha đầu mở nắp lọ thuốc liền ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoang, sau đó lại phát hiện thứ trong đó không phải dạng cao mà là dạng lỏng, không biết phải làm sao:"Nếu không người tự bôi đi, đồ tốt như thế, ta sợ mình làm lãng phí."

Bị thương ở chỗ đó, nói thật, nếu không phải bản thân không tự bôi được thì nàng cũng đã chẳng mượn tay người khác.

"Không sao, ta còn."

Sở Cẩm vẫn luôn ít ngủ, khi đang yên giấc thì dù chỉ một tiếng động nhỏ cũng không chịu được, nghe có âm thanh vang lên, hần nhìn màn vải, ngẩn người, đôi mắt đen nhánh khiến người ngoài không thể hiểu được chủ nhân của nó nghĩ gì.

"Hình như đã đến lúc nên đỡ thiếu gia đi tiểu rồi." Sau khi bôi thuốc cho Dụ Ninh xong, béo nha đầu đột nhiên nói.

Nghe nàng nói vậy, Dụ Ninh cũng chợt nhớ ra Sở Cẩm là một người tàn tật, nếu vậy nàng còn phải chăm sóc đến cả chuyện vệ sinh cá nhân của hần???

Nhiệm vụ thứ ba, nàng đã không có hi vọng gì, chỉ mong có thể lấy thêm chút điểm ở những nhiệm vụ trước đó mà thôi.

Nghĩ đến điểm này, Dụ Ninh đi xuống giường:"Ta dìu thiếu gia, người đi chuẩn bị đồ dùng rửa mặt đi."

Xuân Hoa do dự một lúc liền gật đầu, mặc dù tiểu tứ bảo nàng nhất định phải tự tay hầu hạ thiếu gia, nhưng người trước mặt có vẻ cũng không xấu xa như tiểu tứ nói, hơn nữa tay chân nàng thật vụng về, không biết hầu hạ ra sao, nhìn thiếu gia nhu nhược như vậy, nhờ bị nàng làm hỏng thì sao?

"Thiếu gia yếu ớt như vậy, người hẳn là có thể tự đỡ được, vậy ta sẽ đi lấy đồ trước." Một khoảng thời gian tiếp xúc, Dụ Ninh cũng đại khái hiểu rõ con người của Xuân Hoa, có chút ngu đần nhưng tâm tính lương thiện.

Nghe nàng nói Sở Cẩm nhỏ yếu, Dụ Ninh nhìn nàng một cái liền hiểu đây là đang so sánh với đáng người nàng ta, nụ cười khẽ giảm:"Thiếu gia mới 16 tuổi, nhỏ yếu chỗ nào, mấy lời như vậy, về sau người đừng nói lung tung."

"Ta không có ý đó, ta nói thiếu gia....." Xuân Hoa dùng cả tay cả chân để biểu đạt ý muốn bản thân.

"Ta hiểu." Dụ Ninh cắt lời, phòng ở thời cổ đại cách âm không tốt lắm, cũng không biết giọng Xuân Hoa to như vậy có ảnh hưởng đến Sở Cẩm hay không:"Chuẩn bị nhiều nước nóng một chút."

Xuân Hoa cái hiểu cái không gật đầu rồi lại lui ra ngoài.

Sau khi bôi thuốc xong, Dụ Ninh cảm thấy hành động thuận tiện hơn một chút, nguyên chủ không phải là tiểu thư nên cường độ thân thể cũng không tệ lắm, Dụ Ninh ước lượng hình thể của Sở Cẩm, hẳn là đỡ được.

Dụ Ninh đi đến lập tức phát hiện Sở Cẩm đã mở mắt, không biết có phải bị hai người họ đánh thức hay không.

"Thiếu gia, muốn dậy sao?"

Dụ Ninh đứng bên giường hỏi.

Sở Cẩn nghe tiếng nhìn về phía nàng, thấy búi tóc nàng vẫn xoắn xết như khi bị trói đánh, chân mày khẽ nhăn lại.

Sở Cẩn không nói lời nào nhìn chằm chằm, Dụ Ninh mờ mịt đưa tay:” Để nô tì đỡ thiếu gia.”

Trên người nàng có một chút hương hoa son chi, thoang thoang, có vẻ thật ngọt ngào, ánh mắt Sở Cẩn quét về phía mảnh ngọc nhỏ trên cổ nàng:” Đừng đụng vào ta.”

Tay Dụ Ninh cứng đờ, sao không nói sớm, căn đúng lúc nàng chuẩn bị động đến người, còn thiếu nửa ngón tay mới phát ra hả?

Sở Cẩn chống mặt giường ngồi dậy, Dụ Ninh lập tức đem chăn mỏng để sau lưng hần:” Thiếu gia, người tạm dựa vào đây đã.”

Thấy Sở Cẩn ngồi thẳng, không có ý định xuống giường, Dụ Ninh nhớ đến sứ mệnh của mình:” Thiếu gia, để nô tỳ đỡ người đến tịnh phòng (wc kiêm nhà tắm ạ, để nguyên vẫn thấy hay hơn nhà xí hay cái gì tương tự)”

Có thể là bởi thân thể chủ nhân bất tiện nên phòng này lớn đến khủng khiếp, trừ góc nhỏ của nha hoàn còn có một gian tịnh phòng không nhỏ, nối liền với thư phòng.

"Đi ra ngoài."

Da Sở Cẩn rất trắng, tương như tầng da trên người hần và bộ áo trắng hợp làm một, ngồi nơi đó tựa pho tượng trắng, mặc dù ánh mắt trát một lớp băng mỏng, nhưng bởi gương mặt kia nên cũng không khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Người khác đều không sợ, nói chi đến Dụ Ninh – người đã bị nam chính từ chối bao đời, lúc này, trần mặt nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào:” Thiếu gia làm vậy, nô tỳ sẽ đau lòng lắm.”

Nói xong, tay liền khoát lên bờ vai gầy gò của thiếu niên:” Nô tỳ đỡ thiếu gia.”

Sở Cẩn lạnh lùng nhìn Dụ Ninh, mặc kệ nàng.

Bị một đôi mắt đen đặc nhìn chằm chằm như thế, quả thật rất đáng sợ, Qua Sứ bị đánh suốt ngày có vẻ cũng chỉ bình thường hơn tên này một chút.

Mặc dù Sở Cẩn gầy yếu, nhưng dù sao cũng là một nam nhân, Dụ Ninh đưa hai chân của hần xuống giường đã ra một tầng mồ hôi mỏng, nếu hần vẫn không chịu phối hợp, đoán chừng nàng phải đợi Xuân Hoa về mới có thể chuyển nam chính đến tịnh phòng.

Ngay lúc Dụ Ninh nghĩ xem có nên nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục thì Sở Cẩn đưa tay cầm một bên gậy, khập khiễng xuống giường.

Dáng vẻ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ khiến Dụ Ninh phải mở rộng vòng tay, chỉ sợ hần ngã.

"Thiếu gia, nếu không người ngồi xe lăn đi, nô tỳ đẩy người?"

Đời này, nam chính như người câm vậy, Dụ Ninh không nhận được câu trả lời, nhủ này, cũng chẳng thêm ngăn cản người ta thân tàn mà chí kiên cường tiếp tục tự lực.

Đến tịnh phòng, Sở Cẩn đột nhiên lên tiếng

"Giúp ta."

Dụ Ninh nhìn ở cần cầm gậy đứng đó, ngăn người, mãi mới hiểu hần muốn nàng giúp cái gì, ngón tay giật giật, nàng chỉ chuẩn bị tâm lý cho việc nghe hần đi tiểu chứ không định giúp hần cởi quần nha.

Dụ Ninh chần chờ một chút, tay vịn bên hông thiếu niên:” Nô tỳ đỡ người, như vậy người có thể để tay ra tự cởi rồi.”

Ý tưởng này không nhận được sự đáp lại, ánh mắt Sở Cẩn lạnh lùng nhìn nàng, như một pho tượng.

Dụ Ninh cắn răng, vén áo hần cởi quần.

Lúc làm, ngón tay không cần thận đụng phải một chút da thịt lạnh băng.

Dụ Ninh ngăn người, nàng chưa bao giờ tiếp xúc với vật này khi nó hoàn toàn im lặng, chẳng lẽ lần này Sở Cẩn không được đúng như những gì người trong phủ đoán.

Nghĩ đến điểm này, tâm lý giảm bớt không ít, Dụ Ninh run rẩy đưa tay đem thứ kia bỏ ra.(tội chị quá hihi, các nàng nghĩ sao về cái ấy của anh main ^^)

Cũng không phải là chưa từng chạm qua, cũng không phải là chưa từng chạm qua!

Dụ Ninh nhìn không đem thứ kia bóp gãy, nhìn vị trí thùng phân, nghiêng mặt.” Thiếu gia, người nhanh lên một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Dụ Ninh nghiêng mặt, một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng động, có lẽ là do bản thân cảm thấy một ngày như một năm, chắc mới chỉ qua mấy giây thôi, nàng cố nhấn nháy thêm.

Sau đó, tay đều đã cứng lại mà người bên cạnh vẫn bất động, liền thả tay.” Thiếu gia, thân thể người không thoải mái sao?”

Sở Cẩm cúi đầu nhìn thứ lộ ra bên ngoài quần, khuôn mặt tăng nồn không lộ thêm bất kì cảm xúc nào.” Đi ra ngoài.”

Mấy chữ này người nên nói trước khi ta làm một loạt động tác kia chứ, Dụ Ninh tức giận chỉ muốn tiêu diệt tên thần kinh trước mặt, cái gì cũng đã sờ nắm cả rồi, chịu thiệt còn bị đuổi đi.” Thiếu gia, nô tỳ hầu hạ người không tốt sao?”

Dụ Ninh chịu đựng sự khó chịu, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

"Không ra được." Sở Cẩm bình tĩnh nói.

Lúc mới đỡ thứ kia, nàng đã cảm thấy thứ đó dường như không mềm lắm, còn tưởng là bởi vì cửa hán nhỏ hơn mới vậy, xem ra, rõ ràng là tên này đã nổi lên phản ứng biến thái nào đó nên mới vậy.

Nàng nói mà, sao hệ thống có thể tốt đến mức cho nàng một nam chính không lên được chứ.

Ngay lúc Dụ Ninh còn đang rối rắm, Sở Cẩm đã tựa vào bên tường, chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy phát ra.

Dụ Ninh cắn răng hai mắt nhắm nghiền, nếu đã làm được như thế, sao lúc nàng bắt đầu cởi quần cho hắn, hắn không ngăn lại? nghĩ đến xúc cảm mới cảm nhận được, Dụ Ninh tức giận nhắm chặt hai mắt, nàng bỗng cảm thấy, so với mấy thế giới trước, mình sẽ phải vất vả hơn nhiều.

Sau khi xong việc, Sở Cẩm thuận tay kéo quần, hành động này khiến Dụ Ninh yên tâm chút, lập tức đi đến vịn hồ bên cạnh hắn.

Chắc hắn hai chân tên này đã không còn tri giác, hoàn toàn phải dựa vào nửa người trên để chống gậy đi đường, chẳng trách nhìn cơ thể gầy gò nhưng cánh tay vẫn thoắt có thể cảm nhận được bấp thính.

Sở Cẩm đi đến bên xe lăn liền ngồi lên, lúc này, Dụ Ninh mới phát hiện, chri đi một đoạn đường mà trán hắn đã thấm ướt mồ hôi hột, hơn nữa, hơi thở cũng có chút thở nhẹ ra.

Thấy thế, Dụ Ninh lập tức lấy khăn tay ra để lau mồ hôi cho hắn, thế nhưng mới chạm vào liền bị hắn đưa tay vỗ xuống.

Dụ Ninh hít sâu một hơi, khẽ nhún người: "Là do nô tỳ đã vượt qua khuôn phép."

Sở Cẩm không để ý tới nàng, phòng lập tức yên tĩnh trở lại, đợi đến khi Xuân Hoa bùng nước vào mới phá vỡ không gian trầm tĩnh này.

Thấy khuôn mặt tròn trĩnh của Xuân Hoa đụng đụng vào khe hở cửa ra vào, Dụ Ninh bỗng cảm thấy có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, sống cùng một kẻ không thích nói chuyện còn thường xuyên tàn ra áp suất thấp trong một không gian quả là một khảo nghiệm dày vò.

Thấy Sở Cẩm ngồi ngay ngắn, Xuân Hoa lùi lại, dường như không dám đẩy cửa bước vào.

Khó lắm mới có một vị cứu tinh, Dụ Ninh sao có thể để nàng ta chạy đi được, nàng lập tức chạy ra mở cửa.” Cho đồ vào trong đi thôi.”

Nói xong lại quay ra đẩy Sở Cẩm đến nơi rửa mặt.” Để nô tỳ hầu hạ người rửa mặt.”

Phòng rửa mặt của Sở Cẩm thiết kế không cao alwsm, Dụ Ninh vừa nói xong liền thấy một đôi tay thon dài mịn màng đưa vào trong nước.

Nếu hắn muốn tự lực cánh sinh thì tất nhiên Dụ Ninh cũng vui lòng mặc hắn, nàng đưa khăn cho nam chính.

Nhìn Sở Cẩm rửa mặt, Dụ Ninh đột nhiên phát hiện một vấn đề, sau khi nàng thức dậy, hình như chưa rửa mặt, đến cả soi gương cũng chỉ lướt qua một cái, bộ dáng bây giờ hắn là rất lười thôi.

Trong nhà đã có Xuân Hoa, Dụ Ninh chạy đến bên giếng nước, tùy tiện múc một xô rửa mặt, khi về đã thấy Sở Cẩm xong xuôi, Xuân Hoa đứng bên cạnh cầm thanh lược gỗ, về mặt rối rắm.

"Tiểu Tử nói thiếu gia rửa mặt xong sẽ chải đầu, nhưng ta không biết." Xuân Hoa thấy Dự Ninh như thấy được cứu tinh, nói xong liền nhét lược vào tay nàng.

Nếu chửi là búi tóc cho bản thân thì không sao cả, nhưng nếu là giúp người khác thì thật có vấn đề.

Dự Ninh nhắm mắt đứng sau lưng Sở Cẩn: "Tay chân nô tỳ vụng về, nếu có làm đau thiếu gia thì mong ngài bao dung mấy phần."

Cầm tóc người đối diện, Dự Ninh liền biết bản thân lo thừa, vốn nghĩ khi chải mà dùng lực quá lớn sẽ kéo cả da đầu tên này ra, thế nhưng, thực tiễn chứng minh, lược vừa chạm tóc sẽ tự động trượt từ trên xuống dưới, chẳng cần nàng phải dùng sức.

Tóc Sở Cẩn giống tơ lụa, dày mà mềm mại, xúc cảm tuyệt vời đến mức Dự Ninh không nhịn được lại sờ soạng một chút, không kể thế giới này, mấy thế giới trước, tóc nam chính so với nàng còn tốt hơn mấy lần.

Một nam nhân, tóc còn đẹp hơn phụ nữ, ánh mắt Dự Ninh chạm vào gò má của người đối diện, tinh xảo làm người khó có thể dời mắt, nàng yên lặng cảm thán trong lòng, ở đây, tư thái, diện mạo của nam chính thật thích hợp để được che chở trong nhà, làm đóa hoa trong lồng kính.

Sở Cẩn ngược mắt lên nhìn nữ nhân đứng ngay ra bên cạnh, có lẽ vì mới rửa mặt nên mặt nàng ta sáng lên không ít, hơn nữa, do chạy vội nên bây giờ trên mặt còn toả ra hai luồng đỏ ửng.

Nhìn mái tóc rối loạn còn dính vài viên nước nhỏ, Sở Cẩn bỗng cảm thấy có chút nhức mắt, quá sống động, rõ ràng là một cơ thể sắp chết, chỉ sau một đêm đã có được sinh mệnh mới.

Ánh mắt quá mạnh mẽ, Dự Ninh nháy mắt một chút, xác định người kia đúng là đang nhìn mình, nàng ngẩn người, tay lập tức dời xuống." Vừa nãy chỗ đó hơi rối nên nô tỳ chải chậm lại chút."

Có vẻ điều này đã thuyết phục được Sở Cẩn, hần quay đầu, trở về trạng thái nhìn thẳng như trước.

Cách búi tóc của nam nhân không quá khó, mặc dù ngược tay nhưng Dự Ninh vẫn hoàn thành một sản phẩm tạm chấp nhận được.

Nhìn nhìn, Dự Ninh cười cầm lên một thanh trâm ngọc.

thấy Sở Cẩn nhìn chằm chằm người trong dương, Dự Ninh liền giải thích:" Thiếu gia, tóc người quá mềm mượt nên búi tóc có chút lỏng, nếu không hài lòng, ta có thể làm lại cho người."

Thấy Sở Cẩn không đáp lời, hần là không cần búi lại, Dự Ninh đẩy xe lăn đi, mở tủ quần áo:" Thiếu gia, người muốn mawqej bộ nào?"

Đợi một hồi, nữ cười trên mặt càng sâu, thật tốt, lần này nàng không chỉ phải nàngng lược một tên hai chân tàn phế mà còn bị cầm nữa.

Dự Ninh quét qua tủ treo quần áo một vòng, lấy một bộ trường sam màu xanh, "Thiếu gia người xem cái này thế nào?"

Không cự tuyệt chính là đồng ý, Dự Ninh cầm quần áo đến bên Sở Cẩn, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Nàng phải làm sao để mặc quần áo chon am chính? Nếu hần chỉ nằm trên giường thì cứ coi như mặc quần áo cho con nít là được, cứ lật qua lật lại là xong, nhưng nếu ở dưới giường, lại còn trong trạng thái ngồi thì làm sao đây.

Cũng không biết tên tiểu Tử phục vụ hần xử lý vụ này như nào.

"Nô tỳ mặc vào cho thiếu gia, sai đó người tự điều chỉnh được không?"

Vẫn là trầm mặc, Dự Ninh coi như thay cho con nít, khoác quần áo cho hần, đến bước cuối cùng liền đem tay để bên hông hần:" Thiếu gia, người có thể ôm nô tỳ một chút được không?"

Ánh mắt Sở Cẩn sâu thẳm nhìn nàng, ngay lúc Dự Ninh muốn nắm tay hần đưa lên vai mình, Sở Cẩn giơ tay lên, nhưng hướng có vẻ không đúng lắm.

Dự Ninh nhìn bàn tay đặt trước ngực mình, một lúc lâu sau vẫn không thể lấy lại được tinh thần, hình như nàng còn quên mất một tầng ý nghĩa khác của từ ôm ấp.

Bàn tay bao trùm nơi đó gãi gãi vài cái liền buông xuống.

"Đi ra ngoài."

Nghe vẻ còn có ý ghét bỏ, Dự Ninh ha ha cười hai tiếng:" Thiếu gia, người đã sờ soạng nô tỳ còn đuổi nô tỳ đi ra ngoài có phải quá xấu xa không?"

Sở Cẩn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, "Người muốn làm thông phòng của ta."

Hử, nói được một đoạn dài thế cơ, nàng còn tưởng hần là cà lăm bẩm sinh, để che giấu thiếu sót của bản thân nên mới ít nói, kiếm lời đây.

"Thiếu gia nói cái gì vậy, nô tỳ yêu thương thiếu gia như vậy, tất nhiên là muốn làm thông phòng của ngài rồi."

Hân mày khẽ nhíu, Sở Cẩm lên tiếng:" Bây giờ người thật ồn ào."

"Nhưng nô tỳ phải vậy thiếu gia mới nói chuyện với nô tỳ nha." Dụ Ninh cười cười:" Thiếu gia mau đưa tay khoác lên người nô tỳ đi thôi, bộ dáng bây giờ của người thật lòi thối xấu xí."

Sở Cẩm hẳn là một tên tàn phế rất biết đề ý bản thân, nghe Dụ Ninh chê xấu, tay lập tức đưa ra khoác lên vai người đối diện.

Dụ Ninh thuận thế kéo hân lên, để cả người nam nhân dựa vào người mình, đôi tay nhanh chóng sửa sang y phục.

Sở Cẩm nhìn có vẻ gầy yếu nhưng vẫn cao hơn nàng hơn một cái đầu, hơn nữa cũng chẳng hề nhẹ, Dụ Ninh cật lực đặt hân vào lại xe lăn.

"Nhìn thiếu gia đứng lên đẹp hơn nhiều."

Chân mày Sở Cẩm lại nhíu sâu hơn, trong mắt cũng lộ ra vẻ chán ghét: "Tóc của người, rất thú vị."

Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên Dụ Ninh bị người khác chê thú vị, mặc dù thân thể này nàng vừa mới nhận được, Dụ Ninh cũng có chút không chấp nhận được, đặc biệt là ngay khi Sở Cẩm nói xong câu đó, nàng dường như thật sự ngửi được một mùi chua nhàn nhạt, tức khắc chỉ muốn cạo sạch cái đầu này.

Để xây dựng một người có tâm lý khoẻ mạnh, đầu tiên phải để hân tiếp xúc với hoàn cảnh đúng đắn.

Dụ Ninh không để lộ chút mất hứng nào, nở một nụ cười xin lỗi:" Chút nữa Xuân Hoa sẽ mang đồ ăn sáng về, để nàng ấy ở lại hầu hạ thiếu gia, ta sẽ đi sửa sang lại bản thân."

"Thối." Sở Cẩm cau mày đáp lại một chữ.

A, ngài thối về sau người đừng đòi ôm hôn.

Dụ Ninh trợn trắng mắt, nói thầm trong lòng, có gan vẫn cố gắng duy trì bộ dạng này đi, về sau đừng có như tên điên dây dưa không dứt.

Mặc dù Sở Cẩm minh xác bày tỏ thái độ chán ghét với nàng, Dụ Ninh cũng chỉ đứng xa một chút chứ không định rời đi.

Để một tên tàn tật một mình trong phòng, nếu hân té ngã rồi ghi thù nàng trong lòng thì làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Sở Cẩm chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người khiến bản thân phải phiền não đến mức chỉ muốn quay đầu đi.

Dụ Ninh đã ở đây vài ngày, Sở Cẩm cũng nói nhiều hơn trước, đặc biệt là khi bị Dụ Ninh ép ăn thịt, hân hoàn toàn bộc phát.

"Đi ra ngoài."

Nét mặt tươi cười như hoa, Dụ Ninh vẫn cầm chiếc đũa, mắt diếc tai ngơ với những gì chủ nhân nói:" Thiếu gia, lại đây anfo, há mồm"

Nhiều ngày qua, cuối cùng nàng cũng biết cách đối phó với Sở Cẩm, nếu cứ lễ phép khách sáo thì đảm bảo bản thân sẽ tức đến không thể hô hấp mất.

Làm cách nào để cải thiện tâm lý của một người, nàng không phải bác sĩ tâm lý, nhưng cũng hiểu, rằng có một người thường xuyên nói chuyện ở bên vẫn đỡ hơn là không có ai nói gì, với ý nghĩ như thế, Dụ Ninh đã đối phó với Sở Cẩm thuận tay hơn.

Bởi hoàng đế đi tuần yêu cầu theo giá (đi theo) nên ít nhất trong vòng hai năm trở lại đây, Sở lão gia sẽ không trở lại kinh thành, chính vì thế mà mẹ kế Sở Cẩm – Dương thị mới dám đối xử với Sở Cẩm như vậy, nhưng cũng chỉ là không quan tâm, hỏi han, hay để một nha đầu bỏ giường chủ khác như nàng đặt cạnh hân, khiến hân cảm giác ngột ngạt chứ cũng chưa có gan làm chuyện gì khác quá phận.

Mà hạ nhân trong phủ thì nhxi đơn giản hơn nhiều, chru mấu không coi trọng, Sở Cẩm lại là một tên phế nhân, trong cái nhà này, không mấy ai coi hân là người còn sống hết, hai ngày nay, trừ việc thấy mấy đại nha đầu trang điểm lộng lẫy chạy ra khỏi cửa, cái sân này chẳng khác nào sân chết.

Đứng trước tất cả những điều đó, sở cần dường như cũng không có bất kì cảm giác gì, Dụ Ninh thử dò xét mấy lần, thấy hân thờ ơ với cả những hành động vô lễ, cũng bắt đầu dần không có kị, trở nên tùy ý hơn.

Đôi môi anh đào nhẹ nhàng mím chặt, Sở Cẩm lướt mắt nhìn qua miếng thịt băm trên chiếc đĩa của Dự Ninh, rồi lại chuyển qua khuôn mặt người đối diện.” Đi ra ngoài.”

Nếu ánh mắt có thể hình tượng hoá, phỏng chừng Dự Ninh đã bị hoá thành tảng băng.

Thấy Sở Cẩm thật sự không thích, Dự Ninh cũng không miễn cưỡng, "Ăn thịt giúp thiếu gia có được một thân thể khoẻ mạnh hơn."

Sở Cẩm không để ý tới nàng, Dự Ninh đã quá quen thuộc cảnh bị làm lơ này, nàng để Xuân Hoa trông coi Sở Cẩm, bản thân đi ăn sáng, ăn no mới có sức đầu trí đầu dũng với nam chính chứ.

Hôm nay thời tiết thật tốt, Dự Ninh nhìn hoa ngọc lan đang nở, đến thế giới này đã nhiều ngày, hình như nàng vẫn chưa thấy Sở Cẩm bước ra khỏi cửa.

Quay vào phòng, quả nhiên thấy Sở Cẩm như mọi khi, ngồi trước bàn, đọc một quyển.

Có lúc, Dự Ninh thật hoài nghi, có khi nào Sở Cẩm chỉ là một con rối lên dây cót hay không, ngày nào cũng như vậy, chẳng có gì khác biệt, giờ này dùng xong đồ ăn, giờ này đọc sách, giờ này luyện chữ, vô cùng rõ ràng, không thấy hần tính giờ, nhưng gần như đều có thể nắm bắt thời gian chính xác trăm phần trăm.

"Thiếu gia, nô tỳ đẩy người đi ra ngoài dạo được chứ?"

"Đi ra ngoài."

"Thiếu gia, ý là đồng ý rồi phải không?" Dự Ninh cố tình hiểu sai ý chủ, tiến lên mấy bước vòng về phía sau lưng nam chính, khoác tay đưa hần ngồi vào xe lăn.

"Ngoài kia, Ngọc Lan nở vừa đúng, thiếu gia, người thấy nhất định sẽ thích."

Bởi thân thể thiếu sót nên phòng sở cần không có ngạch cửa, Dự Ninh không tốn thời gian liền đẩy được xe ra ngoài.

Đến nơi, Dự Ninh mới nhận ra chỗ này không có ánh mặt trời chiếu vào, có chút lạnh lẽo, hơn nữa Sở Cẩm còn cầm một quyển sách, đến nước trà cũng chẳng có, quả thật quá sơ ý.

Làm người phục vụ quả là một chuyện phiền phức, Dự Ninh bình tĩnh nhắm lại những thứ cần thiết, để Xuân Hoa trông Sở Cẩm, bản thân chạy nhanh về phòng.

Xuân Hoa làm người không có lỗi, chỉ là đầu óc có chút chậm chạp, nếu để nàng ta tìm cái gì đó, chẳng biết bao giờ mới thấy được, cho nên chuyện này chỉ có thể để chính nàng ra tay, thế nhưng để Sở Cẩm cho Xuân Hoa, Dự Ninh cũng chẳng thể yên lòng, bởi Xuân Hoa quá thành thật, đoán chừng Sở Cẩm bảo về nhà, nàng cũng lập tức đẩy hần trở lại, nghĩ đến điều này, Dự Ninh hành động nhanh hơn, còn không may làm rớt một cái ly.

Nghe tiếng giòn vang phát ra, đôi tay đẩy xe lăn hơi ngừng lại, mấy ngày nay, nàng gần như không rời phạm vi quanh hần một bước, dù là chút chuyện vặt cũng tự tay làm lấy, và cũng đều cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành.

Bây giờ người kia đã vào trong nhà rồi, cũng chẳng biết đôi tai sẽ được yên tĩnh bao lâu, Sở Cẩm nghiêng đầu nhìn lướt qua cánh hoa du đang trên không trung, cầm sách tiếp tục đọc.

Dự Ninh mang theo một đồng hồ, giương mắt liền thấy Sở Cẩm.

Không biết có phải vì hần quá trắng nên mới khiến người khác chú ý hay không, rõ ràng thân hình Xuân Hoa to hơn gấp đôi nhưng ánh mắt đầu tiên của nàng vẫn chạm vào hần.

Sở Cẩm yên lặng ngồi ở góc sân, trên đầu là cành hoa ngọc lan nở rộ, gió nhẹ nhàng phát qua, cánh lan tuyết trắng tản mát rơi xuống, khung cảnh tươi đẹp đến mức khiến Dự Ninh dừng bước.

Làn da có thể coi là tương đương với màu hoa, mái tóc đen óng, như được một loại mực đậm thượng hạng nhuộm đậm, có chút dịu dàng.

Nhận thấy tiếng bước chân của Dự Ninh, Sở Cẩm khẽ nghiêng đầu, tròng mắt đen nhánh như đầm nước xoáy sâu, làm người không thể dời tầm mắt.

Một nam nhân, sao có thể đẹp đến mức đó.

Nhiều ngày trôi qua, vẻ ngoài của Sở Cẩm vẫn luôn làm đổi mới nhận thức của nàng, Dự Ninh ngăn người một chút rồi lập tức chạy chậm đến bên người nam chính.” Thiếu gia, nếu người cười lên thì đã đẹp hơn rồi.”

Sở Cẩm rút quyển sách Dự Ninh đang kẹp trên tay, giọng nói so với gió lạnh còn tạo cảm giác thấu xương hơn.” Đừng động vào đồ của ta.”

Dự Ninh dọn bàn, trộm thầm mòng lên đùi Sở Cẩm.” Thấy thiếu gia hay đọc sách nên ta mới mang thêm đến, người muốn để về vị trí cũ sao?”

Sở Cẩm đặt sách trên chân, Dự Ninh liền hiểu ý của hần.

"Xuân Hoa, người đi bưng nước trà trên bàn lại đây, ta đã đặt trên khay rồi, người đến là sẽ thấy."

"Người đi đi." Sở Cẩn đột nhiên mở miệng nói, "Trên người có mùi mồ hôi, rất thú vị."

Tên khốn này, muốn nói nàng thú vị liên văn về! Dụ Ninh ha ha hai tiếng coi như không nghe thấy, tối qua nàng mới tắm giặt sạch sẽ, hôm nay cũng không làm gì nặng nề ra mồ hôi, sao có thể thú vị được chứ.

Dụ Ninh vốn không coi đây là chuyện quan trọng, nhưng Sở Cẩn vẫn cau mày, Dụ Ninh không thể nhịn được nữa liền nói:"Thiếu gia nhầm rồi, thứ người ngửi được là mùi thơm của hoa ngọc lan."

"Không phải." Sở Cẩn nghiêm túc nhìn về phía nàng, "Buổi tối, lúc ta tắm rửa, người cũng tắm cùng một thể luôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Chiếm Nam Chủ Bệnh Xà Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.